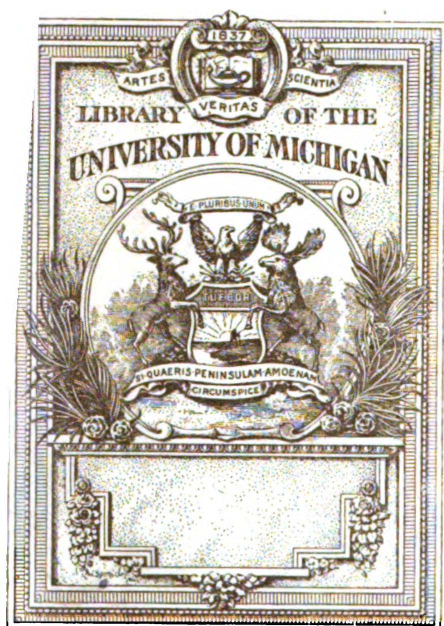

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

Athenaeus

ANIMADVERSIONES
IN
ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER
ARGENTORATENSIS
INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS
ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS QUINTUS.

ANIMADVERS. IN LIB. IX. ET X.

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
ANNO XII. (1804.)

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM NONUM.

Ed. Casaub. p. 366.

AD CAP. I.

a ΔΟΡΠΟΥ δ' ἐξαῦτις *&c.* »Lautarum coenarum mensae primae variis constabant diversorum eduliorum ferculis. Coenae quam deipnosophistae coenarunt, prima παράθεσις post gustationem fuit Piscium omne genus. Is missus duobus ipsis libris, septimo & octavo, materia sermonum fuit, ut ante dictum. *Nonus liber* reliqua omnia primarum mensarum fercula continet. *Olera* hic habes, & omnis fere generis *Carnes;* puta, *porcellinam, porcinam, aprugnam, leporinam:* item *phasianorum, perdicum, gallinarum,* & caeterarum volatilium quibus vesci mos est. Ac praecipuà quidem libri capita haec sunt. Sed Athenaeus, solens more suo, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἐπλήρωσε τὸν λόγον, ut ait Philosophus. Semper autem in principio & in extremo cuiusque libri *Timocratem* suum compellat auctor. Hunc igitur librum ita orditur Homeri verbis: [Odyss. δ'. 214 sqq.]

»Δόρπου δ' ἐξαῦθις μνησώμεθα· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
»χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν.περ ἔσονται:

»ἐμοί τε καὶ σοὶ, ὦ Τιμόκρατες. Apud poëtam est, Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπέμεν ἀλλήλοισι. Non est dubium, τὸ ἠῶθεν« [quod *ad auroram usque* perperam interpretatus est Dalec.] »positum esse pro ἠοῖ vel ἅμ' ἠοῖ. Vult enim Menelaus dicere, differamus sermones in crastinum ma-

» ne: nunc edamus. Neque hic aliter exponi haec de- a
» bent: nam δόρπος Athenaeo eſt *edere*; & [δόρπου μνή-
» σασθαι,] *verba facere de cibis*, relictis aliis omnibus ſer-
» monibus. « CASAUBONUS. — Pro edito olim ἐξαῦθις,
eſt ἐξαῦτις in ms. *A.* ut apud Homerum. In *Epit.* deeſt
introitus libri. Pro χερσὶ vero idem ms. *A.* corruptiſſi-
me χαίρει habet, notando exemplo ob ſimilia ſcripturae
monſtra alibi occurrentia. Vide Animadv. Vol. IV. pag.
593 extr. & ſq. item quae ad vocem Ἐπιτιμαῖε notavi-
mus, VIII. 362. b.

» Περιενεχθέντων γὰρ κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ τα-
» κεραί εἰσιν; Primum apponuntur κωλῆνες. Quae vocan-
» tur in vivis animantibus κῶλα, *extantes e corporis trunco*
» *partes*, in mactatis victimis ſunt κωλῆνες, vel κωλεοὶ, aut
» κωλεαί: tot enim modis effertur iſtud nomen. Heſy-
» chius κωλῆνας idem vult eſſe atque ἀκροκώλια; de qui-
» bus dictum nobis libro II. cap. XXIII. [ad pag. 63. e.]
» ſed haec vox extremas partes τῶν κώλων proprie deſi-
» gnat: κωλὴν integrum membrum; puta, *pedes, crus &*
» *femur totum*. Argumento eſt vel hic locus libri quarti;
» [pag. 154. b.] παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτι-
» στος ἐλάμβανε. Ac proprie quidem, nullo diſcrimine
» cuiuscunque victimae partes illae quas diximus, κωλῆ-
» νες ſunt & dicuntur antiquis ſcriptoribus: uſus tamen
» recentior obtinuit, ut κωλῆνα ἁπλῶς cum dicimus,
» *pernam ſuillam* aut *petaſonem* intelligamus; ob ſingularem
» videlicet ſuillae carnis praeſtantiam: nam etiam in idio-
» tismo ſermonis vernaculi idem licet obſervare. Cum igitur
» appoſiti eſſent κωλῆνες, & quaeſiſſet aliquis εἰ ταχεραί
» εἰσιν, nata inde eſt occaſio dicendi de voce ταχερός.
» Περιενεχθέντων, inquit, κωλήνων, καί τινος εἰπόντος, εἰ
» ταχεραί εἰσι; Παρὰ τίνι κεῖται τὸ ταχερόν; ὁ Οὐλπια-
» νὸς ἔφη. In Excerptis, εἰ ταχεροί εἰσι: neque aliter
» poteſt; niſi πρὸς τὸ σημαινόμενον potius reſpexit, quam
» ad vocem κωλήνων, quae praeceſſit. Κωλὴν ſemper maſ-
» culinum: κωλεὸς *apud Athenienſes foemininum, apud alios*
» *masculei generis*. Sic Epitoma & Euſtathius [ad Iliad. τ'.
» pag. 1249. l. 46.] Athenaei ſequentia verba capiunt:
» Ὁρῶ γὰρ ἐν παροψίσι περιφερόμενον μετὰ τῶν κωλήνων·
» οἶδα γὰρ καὶ οὕτως λεγόμενον κωλεὸν ἀρσενικῶς, καὶ οὐχ
» ὡς οἱ ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι μόνον θηλυκῶς. Nobis quae-
» dam videntur animadvertenda in verbis hisce: quorum

a » pleraque antiquis membranis debet recens editio. Ante » omnia scribendum μετὰ τῶν κωλεῶν, non κωλήνων: » nisi volumus, sine caussa ulla & inepte usurpatas au» ctori voculas γὰρ & οὕτως. Deinde Athenaei verba in» telligo aliter quam Eustathius vel Breviator. Putamus » enim, Ulpianum de industria usum voce κωλεὸς, cum » dixit μετὰ τῶν κωλεῶν: ut ei praeberetur ansa subiectae » ab illo observationis, quae haec est: *Reperiri apud pro» batos auctores vocem hanc ἀρσενικῶς formatam, ὁ κωλεός: » non solum θηλυκῶς, ἡ κωλῆ, ut semper eam dictionem effe» runt Attici.* Postremo, nihil librorum consensum mora» tus, in quibus ἡμεδαποὶ exaratum, lego ὑμεδαποί. Ul» pianus loquitur, homo Tyrius, ad illos e convivis ser» monem convertens, quos norat esse *Athenienses.* « CASAUBONUS. — At idem *Ulpianus*, quamquam *natione Syrus*, tamen ab auctore nostro statuitur sive *civitate Atheniensis* fuisse, sive ob Graecarum literarum studium peritiamque videri *Atticus* voluisse: quare etiam paulo post alius inducitur e deipnosophistis, *Syr-Attici* nomine eum compellans, quae compellatio ad hoc ipsum Ulpiani verbum refertur, quod hoc loco de Atticis loquens, ἡμεδαποὶ Ἀθηναῖοι dixisset. Igitur bene habet ista scriptura, quam ex Italicis msstis enotatam Casaubonus repererat: nam octo verba καὶ οὐχ ὡς οἱ ἡμεδ. Ἀθην. μόνον θηλυκῶς, cum in ed. Ven. & Bas. omissa essent, a Casaubono e msstis suppleta sunt: eademque verba & noster cod. *A.* agnoscit, nisi quod non μόνον, sed μόνως habeat; quâ vocis formâ & aliâs commode solet uti Noster, ubi significanter *solummodo* vult dicere. cf. pag. 373. a. Iam, quod de vulgata scriptura μετὰ τῶν κωλήνων in μετὰ τῶν κωλεῶν mutanda monuit doctus Animadversor, id ita manifestum certumque mihi visum erat, ut recta in contextum recipere illam emendationem non dubitarem. Sed vetus illud sphalma est: quod non solum nostras etiam membranas *A.* occupavit, sed & illum codicem occupaverat quo usus est Epitomae auctor. Inde factum ut ab Athenaei sententia prorsus aberraret Breviator, qui Epitomen libri Noni ab his ipsis verbis incipit: Ὅτι οἱ κωλῆνες λέγονται παρ' Ἀθηναίοις μὲν κωλεοὶ θηλικῶς μόνως· παρὰ δ' ἑτέροις καὶ ἀρσενικῶς. ὡς Ἐπίχαρμος· χορδαί τε ἁδὺ, καὶ μὰ Δία χ' ὁ κωλεός. Unde sua descripsit Eustathius l. c. Ubi quod statuere videntur hi, Atticos à

κωλεὸς dixisse, alios vero Graecos vulgo ὁ κωλεὸς, id a a
vero prorsus alienum est. Nec enim vulgo Graeci *pernam* seu *petasonem* τὸν κωλεὸν dixerunt: nec id affirmat Athenaeus; solummodo ait, *se meminisse ita etiam nominatam pernam* (κωλεὸν, *masculinâ formâ*) *reperiri*; nempe raro, ac fortasse nonnisi *apud Epicharmum*, duobus illis locis quae continuo deinde citantur. Graecis vulgo, & praesertim Atticis, *perna* ὁ κωλὴν, & ἡ κωλῆ vocabatur, *foemininâ formâ ex* ἡ κωλέα (vel potius κολεὰ) *contracta*, ut p. 268. d. docet Auctor noster. Denique, quod ad ista verba spectat, εἰ ταχεραί εἰσιν, ferri vix ac ne vix quidem ibi posset adiectivum ταχεραὶ in foeminino positum, si ista verba ab eâdem personâ pronunciata fingerentur, quae modo περιενεχθέντων κωλήνων dixerat. At περιενεχθέντων γὰρ κωλήνων sunt *Athenaei* verba ad suum Timocratem haec scribentis: ista autem, εἰ ταχεραί εἰσιν, finguntur esse *alterius cuiusdam* e convivis; qui scilicet, nomen ἡ κωλῆ in animo habens, absque incommodo interrogare poterat, εἰ ταχεραί εἰσιν. Quod vero Casaubonus ait, in *Excerptis scribi* εἰ ταχεροί εἰσιν: Excerpta nunc noli, ut aliâs, Excerpta Hoeschceliana, id est Epitomam, intelligere: nam verba ista, ut paulo ante vidimus, prorsus praetermisit Epitomator. Sed istam scripturam cum in numero variarum lectionum, secum communicatarum, adnotatam reperisset Casaubonus, e codice aliquo msto ductam existimavit, cum nonnisi ex coniectura a docto aliquo Athenaei lectore ad oram libri sui fuisset adscripta. Simili ratione H. STEPHANUS in Thes. Graec. ling. T. II. pag. 527. h. locum hunc Athenaei sic citat, quasi εἰ ταχεροὶ εἰσι legeretur; non quod in veteri libro sic scriptum reperisset, sed quod ita legendum visum esset ipsi.

Παρὰ τίνι κεῖται τὸ ταχερόν; Sic membranae *A*. ignorantes καὶ particulam, quae inutiliter ab editoribus inserta erat. *Ibid.* καὶ σίναπι δὲ τίς εἴρηκε τὸ νάπυ; Perperam Dalec. *quis pro sinapi Napy dixit?* cum plane contra debuisset, *quis pro napy dixit sinapi?*

Ὀρύα. »In EPICHARMI loco ex *Megaride*, ὄρεα mi- b
»nus recte libri omnes, pro ὄρυα vel ὄρουα, ut dictum lib.
»III. cap. XIV.« CASAUBONUS. — Vide III. 94. f. & ad eum locum Animadv. Scribitur autem cum ibi, tum paucis abhinc lineis, in accus. sing. ὀρύαν penacute: quam ad normam etiam h. l. ὀρύα penacute scripsimus, quem-

b admodum & editum eſt apud Heſychium. Nam apud hunc Gloſſographum non modo Ὀροῦα (ſic ſcriptum) legitur, quem locum Caſaubonus citavit ad III. 95. f. ſed rurſus deinde Ὀρύα· χορδὴ ἑφθή. Vetus noſter cod. *A.* hic vulgatum tenebat: in Epit. autem deeſt hoc prius Epicharmi teſtimonium; puto, quia nimis mendoſe ſcriptum erat: forte enim in ipſius exemplo dein etiam (ut in ms. *A.*) τηρήδιον ſcriptum fuerat; quod quidem recte in τυρίδιον mutatum videtur in edd. Quosnam vero, continuo dein, σφονδύλους dicat poëta, exponant nobis docti. *Verticillos* interpretatus eſt Dalecamp. *Oſtrei* neſcio quam *ſpeciem* intellexit Gallicus interpres, ad *d'Argenville* provocans. Poſſis alias atque alias interpretationes excogitare: quarum quum nulla certa mihi occurreret, Graecum nomen in latina verſione tenui. Nec vero magis vidi, qua metri lege adſtricta tota illa ecloga eſſet.

In altera eiusdem *Epicharmi* eclogâ, e. *Cyclope* ductâ, metri ratio facile patebat. Ibi cum ἀδυναὶ tamquam una vox in ed. Ven. & Baſ. ſcripta eſſet, recte & conſentiente utroque msto Caſaubonus ἀδὺ ναὶ μὰ Δία edidit: in ed. Caſ. 3. vero temere rurſus ἀδυναὶ invectum. ἀδὺ καὶ corrigendum cenſuerat H. Stephanus, Theſ. II. 527. e. Quas χορδὰς dixerint Graeci, expoſuimus ad I. 4. b.

καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους &c. » Beatorum menſis olim » *ſal* inferri ſolitus *non merus*, & qualem natura edit; ve» rum aliquo artificio *mangonizatus*. » De eo genere ſalis » Athenaeus: καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ ἐν ἄλλαις παρο» ψίσι. *Salis conditi* ſpeciem eſſe arbitror quos vocat Ari» ſtophanes ἅλας θυμίτας, *ſalem cum thymo tuſum* & ſua» veolentum: in Acharn. [*verſ.* 772.]

» Αἰ λῇς, πρίδου νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν.

» Vetus interpres: οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. καὶ ἑτέ» ρωθι·

» Ἅλας θυμίτας δοὺς ἐμοὶ καὶ κρόμμυα. «

[Vide Brunckii Notas, & conf. vers. 1098. Adde Leonidae Tarentini Epigr. 54. Tom. I. Analector. Brunckii, pag. 234.] » His opponit Deipnoſophiſta ἅλας ἀνηδύντους, » *ſales inſulſos*; *quibus* ait *Cynicos abundare.* « Casaub.

παρ' οἷς κατὰ τὸν Ἀντιφάνην· (λέγει δ' ἐν Κωρύκῳ τις ἄλλος κύων·) —— Τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ &c. Mira rurſus orationis vel conciſio vel ἀνακολουθία: ſimilis quodammodo ei, quam libro ſuperiori pag. 343. c. aut quam p.

365. d. observavimus. Sensus, si suppleas verba subintellecta, hic est: *apud quos locum habet id quod est apud Antiphanem, ubi alius quidam Cynicus dicit: Unum habemus* &c. Quod ait ἄλλος κύων, exspectaveram αὐτὸς κύων, id est, *aliquis qui ipse Cynicus erat:* nihil autem in vulgata scriptura mutat vetus cod. *A.* (nam in Epit. haec omnia desunt:) quae si vera scriptura; intelligendum fuerit, Ulpianum, ubi modo dicebat ἀνηδ. δὲ ἀλ. πλ. οἱ Κυνικοὶ, *suae aetatis Cynicos* dixisse, & ipsos praesertim illos qui coenae intererant, a quibus nunc distinguatur ille *alius* apud Antiphanem. b

Corrupti *ANTIPHANIS versus* in ed. Cas. sic scripti legebantur:

Τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ
"Οψον ἕνεχ' ὁ μὲν διὰ τέλους δὲ τοῦτο ἅλα, ἐπὶ δὲ c
Τουτοις πίνομεν οἰνάριον εἶδος νὴ Δί' οἰκίας
Πόσειδον, οἷος τοῖς παροῦσι συμφέρει
'Απαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ.
'Ορῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον γάρον.

Eodemque fere modo in ed. Ven. & Bas. nisi quod ibi (sicut in ms. *A.*) recte *vs.* 2. ὄψων scribitur: tum vero in eisdem editionibus voces "Οψων, 'Απαξάπασιν, & 'Ορῶ, ita scriptae sunt, ut indicetur ab harum quaque novum incipi versum; sed ab "Οψων usque συμφέρει omnia continuo tenore scripta. Ad quem locum est CASAUBONI animadversio haec. » Deinde recitat ex Antiphane non uno lo»co depravatos versus. Eos hic subiiciemus emendatos »ex animi nostri sententia.

» — τῶν θαλαττίων δ' ἀεὶ
»"Οψων ἕνεχ' ὁ μὲν διὰ τέλους ἅλας, ἐπὶ δὲ
»Τούτοις πίνομεν οἰνάριον, εἶδος νὴ Δία·
»Πόσειδον, οἷον τοῖς παροῦσι συμφέρεις
»'Απαξάπασιν ὀξυβάφῳ ποτηρίῳ·
»'Ορῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον γάρον.

»Tertio versu, εἶδος est *acetum*, hoc est, *vinum aceto si»mile & corruptum.* Vide libro secundo, cap. XXVI. « — Sic ille. Ubi, ut ab hoc ordiar, miratus sum postrema ista verba, 'Ορῶ δὲ &c. una cum superioribus pro Antiphaneis a viro docto habita. Efficiunt quidem illa ipsa, 'Ορῶ usque ἀναμεμιγμένον, revera iambicum senarium, in quo me nec offensurus erat quartus pes dactylus: sed nec cum poëtae verbis ista cohaerent, & ex tota praecedentis se-

c quentisque sermonis connexione adparere videtur, non esse ista *Antiphanis* verba, sed *Ulpiani*: qui, sicuti in superioribus dixerat, ὁρῶ γὰρ ἐν παροψίσι - - - οἶδα γὰρ &c. tum rursus, καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ, sic nunc, Ὁρῶ δὲ καὶ - - - οἶδα δὲ &c. Quod & perspecte Dalecampius interpres videns, verba haec, *Conspicio & mixtum cum aceto garum*, ad *Ulpianum* retulit, non ad *Antiphanem*. Quod de significatione vocabuli εἶδος monuit Casaubonus, de eo copiose dictum ad II. 67. c. ubi simul ostensum, ἶδος vel ἦδος scriptum oportere, ubi *acetum* significatur. Nec tamen mutavimus hic vulgatam scripturam, quia in loco difficili, cui nulla satis certa medicina occurrebat, consultissimum duximus integram veterum membranarum scripturam repraesentare. Itaque *versu* 2. quidem pro ἔνεχ' ὁ μὲν (quamquam nil aliud e ms. *A*. adnotatum erat) non dubitavimus ἐν ἔχομεν corrigere, quod manifeste in illâ scripturâ continebatur: itemque pro τοῦτο ἅλα, quod exserte scribebatur, quo rite finiretur versus, per apostophum τοῦθ' ἅλα scripsimus; quamquam ἅλας, (in accus. plur.) non ἅλα, hîc scriptum olim fuisse haud immerito suspiceris, quoniam ἅλς, pro *sale*, in sing. num. ita nude positum vix apud ullum probatum auctorem Graecum reperitur: cum quo etiam convenit quod continuo deinde ἐπὶ τούτοις (in plurali numero) subiicitur. Sequentia autem verba, ἐπὶ δὲ τούτοις usque συμφέρει, talia adposuimus, qualia in membranis scripta legi accepimus; licet mendosa admodum, & ex vetustis glossis (ut videtur) imperite interpolata. Videntur autem illa, si modo in his tenebris coniecturae aliquis locus, tali quodam modo a poëta concepta fuisse:

Ἐπιπίνομεν δ' οἰνάριον, ἦδος, νὴ Δία·
B. Πόσειδον! A. οἷον τοῖς παροῦσι συμφέρει.

Nam, quod vulgo scribitur, ἐπὶ δὲ τούτοις πίνομεν, id ex glossemate irrepsisse videtur, pro ἐπιπίνομεν δ': tum vero ista, quae vetus codex monstrosa habet, οἰκίας τρόπον πόσειδος, partim & ipsa ex glossemate illata sunt, partim vestigia servarunt vocis Πόσειδον, quae recte ab editoribus restituta auctori videtur. Scilicet ad vocem εἶδος (vel ἦδος aut ἶδος) spectaverat aliquod breve scholion huiusmodi, οἰκείας τρόπον πόσιος vel πόσεως, id est, *tamquam proprium nobis & consuetum potum*: quod scholion, corruptâ insuper & primâ & postremâ voce, in

contextum illatum est, verâ scripturâ Πόσειδον perperam c confusâ cum postremo scholii vocabulo.

AD CAP. II.

»Ad propositam super voce ταχερὸν quaestionem, »ita respondet *Zoilus* Grammaticus: Ἀριστοφάνης, ὁ »οὗτος, ἐν Λημνίαις τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. »Primaria notione ταχερὸν [a verbo τήκεσθαι] dicitur *quod »quasi liquescit*, adeo *molle* & *tenerum* est. Sic vulgo dici»mus, *in ore liquescere*, quae *tenerrima* esse volumus indica»re. Hippocrati, in libro DE Morbis Muliebribus, ἀκρο»κώλια ἑφθὰ ταχερὰ dicuntur, quae Pherecrates libro VI. »[pag. 269. a.] vocabat δίεφθα ἀκροκώλια. Aretaeus, de »Acutorum morborum Curatione, lib. I. cap. 10. [pag. »91. ed. Boerh.] Κρεῶν ἀκρόποδες ἐν χυλοῖσι ταχεροὶ, πτέ»λειαι, ἀλεκτορίδες ἑφθαί. Pro ταχερὸν, dixit τετηκὸς Eu»ripides in Cyclope,

»Τάδ' ἐκ λέβητος ἑφθὰ καὶ τετηκότα.

»Galenus, Τῶν κατὰ Τόπους libro secundo: Οὐκ εὐθὺς τοῦ »ἑψήματος ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ὅταν ἤδη πως γένωνται ταχερά. »Paulo post opponit Athenaeus, τὰ ταχερῶς ἑψημένα, τοῖς »κραμβαλέοις, id est, *iurulenta*, iis quae assando tosta sunt. »Hic vero κωλῆνες ταχεροὶ dicuntur, *probe saliti & delicati*. »Ita enim Graeci ταχερὰ appellant quae *sale* sunt *macera»ta*, ut ταρίχη & ἁλιστὰ κρέα: quae Artemidorus ait, »ὑπὸ τῶν ἁλῶν τετῆχθαι, lib. I. cap. 73. Similiter & legu»mina εὐτακῆ vocabant, *quae facile coquantur*. Lucianus »Hermotimo: [c. 61. Tom. IV. edit. Bipont. pag. 80.] »οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς.« CASAUB.

Φερεκράτης, Κραπατάλλοις. Sic recte ms. *A*. quemadmodum corrigendum monuerat Casaubonus in Animadv. ad III. 75. b. cuius notata de titulo huius fabulae in Indice Auctorum olim, si Deo placet, adposituri sumus. — *Ibid.* Pro αὐτόθι, quod valet *ibi*, *inibi*, αὔτοθεν fortasse olim scriptum fuisse probabile fit ex eo, quod lib. II. pag. 55. b. ubi idem versus adponebatur, εὐθέως ex interpretatione scripserat Epitomator; qui hoc quidem loco, nonnisi duo verba adposuit: καὶ Φερεκράτης· ταχεροὺς ἐρεβίνθους. Vide notata ad II. 55. b. Nec tamen mutari quidquam temere velim.

Σίνηπι δ' ὀνόμασε Νίκανδρος. In scriptura huius no-

d minis, quod in editis constanter per *iota* in fine efferebatur, secutus sum libros nostros msstos. Hoc quidem loco uterque codex cum editis in scripturam Σίνηπι consentiebat, quemadmodum etiam supra (lit. a.) σίναπι cum editis habet ms. *A.* ubi in Epit. deest id vocab. Deinde vero constanter idem codex *A.* σίνηπυ, σίνηπυος, rursusque σίνηπυ, & mox ter deinceps σίναπυ. Pariter codex *Epit.* in istis, οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη, & in illis, σίναπυ δὲ ὅτι σίνεται &c. Desunt autem in Epit. tria Nicandri testimonia. Confer paulo post Casauboni Animadv. & Adnotationes nostras ad II. 66. f. & ad II. 68. e.

In *primo* NICANDRI *testimonio*, pro Ἦ μὴν, quod habent editi, rectius fortasse, Ἢ μὴν aut Ἢ μὲν scribetur, quod sequenti ἠὲ respondeat.

In *tertio* eiusdem NICANDRI *versu*, cum ἄρινόν τε esset editum, monuit CASAUBONUS: »Fortasse scriben»dum ἄῤῥινον, *naribus molestum*: vel κάρδαμ' ἀνάῤ»ῥινόν τε. *Anarrini* paullo post Speusippus meminit, [p. »369. b.] ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια. « — Nobis κάρδαμον ἄῤῥινόν τε vetus noster codex dedit. Sit-ne autem substantivum nomen ἄῤῥινον, an adiectivum simul cum μελάμφυλλον ad σίνηπυ referendum, non confirmaverim: sed posterior sententia probabilior.

Κράτης - - Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα. Sic ms. *A.*
a Ἀριστοφάνην edd. Monet autem mox ipse Athenaeus, falso citatum esse ab illo Grammatico Comici versum. Vide Equit. 628. (631. edit. Br.) ubi etiam τὰ μέτωπ' ἀνέσπ. legitur, rectius quam τὰ πρόσωπ' ἀνέσπ. quod apud Nostrum habet ms. *A.* cum edd.

Οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπυ ἔφη. »Quod Latini Graecâ »voce dicunt *sinapi*, trifariam enuntiant Graeci, νάπυ, »σίναπυ, & σίνηπι. Negat autem Athenaeus, extare us»quam in scriptis eorum qui Attice locuti sunt vocem σί»ναπι. Οὐδεὶς Ἀττικῶν, inquit, σίναπι [nempe sic edi»ti; secus ac mssti] ἔφη. In Ep. σίναπυ [sicut in ms. »*A.*] Et Eustathius, qui solum νάπυ relinquit Atticis: »Νάπυ, ait, [ad Iliad. π'. pag. 1078. l. 49.] Ἀττικὴ »λέξις. τὸ μέντοι σίναπυ οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ἔφη, ὡς »ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κεῖται· οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνη»πι. « CASAUBONUS. — Recte vero Athenaei mentem Eustathius expressit: est enim illius sententia, Atticos solummodo νάπυ usurpasse, nec apud Atticum scriptorem

reperiri illud nomen ſyllaba σι ab initio auctum, igitur nec σίναπι aut σίναπυ, nec σίνηπι aut σίνηπυ.

Τουτὶ τὸ κακὸν &c. » A nomine σίναπι fit verbum σινα» πῶ, *vultum adduco*, quod proprium *indignantium*. *XENAR»CHUS* in *Scythis*: Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακόν· τὸ » θυγάτριόν τε μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης. Ubi fortaſſe b » ſcribendum, οὐκ ἔστ' ἔτι τλατόν. Reperti ſunt qui iu» berent reſcribi per ι, σεσινάπικεν. [Sic Dalecamp.] Er» rarunt. Euſtathius: [l. c.] Ἐκ τοῦ σίναπι καὶ ῥῆμά ἐστι » κωμικὸν, σιναπῶ. οἷον, τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπη» κε διὰ τῆς ξένης· ἤγουν, ἐδριμύξατο.« CASAUBONUS. — Scripturam κωμῳδιοποιὸς dedere ambo noſtri codices. In poëtae ῥήσει nec metrum expedire, nec de verborum ratione aut ſententiâ certi quid valui ſtatuere. Priorem partem non adpoſuit Breviator; ut neſcias, an & ipſe in ſuo exemplari (ut habet ms. *A*. cum edd.) ἔτι κακὸν repererit. τε poſt θυγάτριον omiſit idem: quare nec apud Euſtath. legitur illa particula. In σεσινάπηκεν conſentiunt libri omnes: quod verbum per ἐδριμύξατο interpretans Euſtathius, reſpexerat illud Ariſtophanis paulo ante citatum, κᾄβλεψε νάπυ, quod valet ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον, ut ibi exponit Comici Graecus interpres. Caeterum quum Atticorum poëtarum nemo, ut modo docebat Athenaeus, nomine σίναπι vel σίναπυ uſus ſit, ne verbum quidem σιναπῶ quiſquam uſurpaverit: at nimirum *Xenarchus* comicus, non Athenienſis fuit, ſed Syracuſius, Sophronis Mimographi filius, teſte Zenobio, Proverb. Cent. V. 83. Nobis tamen, quum praeſertim haud adpareret quo pacto verbum σεσινάπηκεν ea notione, quae Euſtathio placuit, cum genitivo διὰ τῆς ξένης conſtrui potuerit, oborta erat ſuſpicio, longe aliud quid ſignificare fortaſſe voluiſſe poëtam; qui ſcilicet comice ficto verbo, Doricâ formâ, σιναπᾷν dixiſſet pro σινωπᾷν, *Sinopes* (famoſi ſcorti) *mores vitamque imitari*: ut queratur ille pater, *filiolam ſuam per peregrinam lenam in diſſolutam vitam eſſe perductam.*

Quod ſequitur *ARISTOPHANIS* teſtimonium, id ex fabulâ *Gerytade* deſumtum eſſe docet Comici Scholiaſtes ad Veſp. 1303. ubi recte *verſ.* 1. ῥήματα ſcribitur, pro ῥῆμά quod & in ms. *A*. (nam deſunt haec in Epit.) & in ed. Ven. & Baſ. legebatur; pro quo tacite ῥῆμά τι ediderat Caſaub. Recte etiam *vs.* 2. apud eumdem Scholiaſten ἐμβαπτόμενος: quod & apud Athen. nobis dedit ms. *A*.

Personarum autem *partes* praepositis literis *A.* & *B.* nos, uti
commodum visum erat, distinximus.

AD CAP. III.

παρὰ τίνι ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἡ παροψὶς κεῖται. Respi-
cit Ulpiani verba, pag. praec. b. Apud probatos Graecos
scriptores τὴν παροψίδα de *vase* dictam occurrere negat ni-
mis severus Grammaticus Phrynichus, p. 74. *Ibid.* ἐπὶ
c μὲν γὰρ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου καὶ εἴδους τι-
νὸς τοιούτου. De eodem usu eiusdem vocabuli παροψὶς lo-
quens auctor p. 368. ait, ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖ-
ται: quare eâdem notione hoc loco ἐπὶ ἥδους τινὸς scri-
psisse videtur, quod idem valeat ac ἐπὶ ἡδύσματος: nempe
de condimento, id est, *de condîto quodam & scite parato cibo.*
Nam, quod idem vocab. ἦδος Attici sigillatim de *aceto*
usurparint, id non aliam habuit rationem, nisi quod *pri-
marium ac veluti κατ' ἐξοχὴν condimentum* intellexerint *ace-
tum*: quod haud obscure ipse Athenaeus significat illis ver-
bis, II. 67. d. τοῦτο μόνον (τὸ ὄξος) Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων
ἧδος (sive ἦδος) καλοῦσι. Dalecampius ἡδέος h. l. legé-
bat, sic vertens: *nam pro vario quodam obsonio, iam prae-
parato, & iucundo legi scio.* Fuerint tamen fortasse qui
εἴδους tenendum censeant, hoc sensu, *de obsonio varie prae-
parato aut aliquo tali genere cibi.*

Platonis ecloga ex fabulâ *Europâ* multis mendis diffi-
cultatibusque obsita. In *vers.* 1. vocabulum Ἀργὸν ad alte-
rius personae partes retuli, praeeunte ms. *A.* in quo post
καθεύδουσ' ἐστὶν *interpungitur* oratio. Poterat vero etiam
cum Dalec. priori tribui; ut intelligeres ἀργὸν χρῆμα ἐστίν:
iners ac ignava est. *Vers.* 2. Pro Ἐγρηγορυῖαι, est Ἐγρηγο-
ρυίας in ms. *A.* manifesto mendo: nam in αἱ παροψίδες
nil mutat. *Vers.* 3. Pro κρείττους utique κρεῖττον
malis, ad χρῆμα relatum. *Vers.* 4. In ητἀλλαβεῖν, quod
ex ms. *A.* enotatum, latere videtur ἢ τἄλλα λαβεῖν, id est,
quam caetera sumere: quod tamen quid huc faciat, parum
video. Edita lectio, ἧνται λαβεῖν, utrum recentiori ali-
cui librario debeatur, an Musuri editoris Veneti ingenio,
non habeo compertum. Nihil quidem discrepantiae ab edi-
ta scriptura ex recentioribus codicibus Parisiensibus hîc ad-
notavit Villebrune.

d In eiusdem *Platonis*, ex *Phaone*, *versu* 3. claudicans

vulgo metrum, insertam voculam σε aut aliquod simile fulcrum desiderabat. βραχὺ γάρ γε correxerat ADAMUS, teste Villebrunio. *ARISTOPHANIS* duo versiculi e *Daedalo*, & ille e *PLATONIS* Ἑορταῖς paulo ante citatus, repetuntur iidem paulo inferius, pag. 368. c. Mirum vero, in *ARISTOPHANIS vers.* 1. utroque loco in ms. *A.* deesse postremam vocem τρόπου, quam recte adiectam habent edd. In *Epit.* utrobique desunt illi versus.

AD CAP. IV.

Λεωνίδης. LEONIDAM *Eleum*, in politissimorum Grammaticorum numero posuit Auctor noster, lib. I. pag. 1. d.

Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν μὲν - - - οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει. e In ed. Ven. & Bas. perperam omissis multis, continuo tenore sic legebatur: Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν οὐκ ἔτι τοῦτο ἐθέλει. Ubi quae desiderabantur verba, κατὰ τὸν Πάριον Εὔηνον, ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως· ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ea ex Athenaei codice msto supplenda docuit *Theod.* CANTERUS, Variar. Lect. lib. I. cap. 8. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 719 sq.) Quae verba eadem habet vetus noster cod. *A.* In Epit. vero omissa tota Ecloga. Esse autem istos versus *EVENI*, confirmabat etiam auctor noster lib. X. pag. 429. f. ubi quartus versus eidem poëtae tribuitur; & Stobaeus, apud quem duo priora disticha sub eiusdem *Eveni* nomine leguntur, Serm. LXXX. pag. 470. (al. 472.) unde eadem duo disticha, adiecto tertio ex Athenaeo, in Florilegium suum recepit GROTIUS, tit. LXXXII. pag. 345. cuius latinam versionem Graecis versibus subiecimus. Ex Grotii Florilegio in Analecta sua adoptavit BRUNCK, T. I. pag. 164. item in Gnomicos Graecos, pag. 132. Apud Athenaeum, quemadmodum supplendum veterum editionum defectum Canterus docuerat, sic edidit Casaubonus, nisi quod *secundo versu*, pro ἐθέλει, quod cum ed. Ven. & Bas. & Canteri codice etiam noster cod. *A.* agnoscit, ex Stobaeo ἐν ἔθει recepit, nulla veteris lectionis mentione facta. Atqui sicuti commodissima utique erat haec Stobaei scriptura, sic ne illa quidem, quam Athenaei codices dabant, aspernanda (si quid video) fuerat: & erunt fortasse idonei in hoc genere iudices, qui revocari eam a nobis restituique auctori debuisse censeant. Nam in promtu est, ut sic eam intelligamus, οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐθέλει ἔθος

e εἶναι πολλοῖς, id eſt, *non ſolet hoc adhuc multis in uſu eſſe:* vel *non facile hoc multis adhuc in uſu eſt.*

Verſ. 3. Recte apud Athenaeum εἷς ὁ παλαιὸς ſcribitur, pro eo quod eſt apud Stobaeum, ὡς ὁ παλαιός. *Quartus verſus* mendoſe prorſus in ed. Ven. & Baſ. ſcribebatur: Σοὶ μὲν τοιαῦτα δοκοῦντά πως. ἐμοὶ τάδε. Quem verſum partim ex lib. X. pag. 429. f. partim ex Stobaeo ſic correctum edidit Caſaubonus:

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

In quo nihil quidem magnopere deſideres: ſed nobis tenenda viſa eſt veteris codicis *A.* ſcriptura:

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω· ἐμοὶ δὲ τάδε.

Poſtremo verſ. pro εἰσὶ διδασκ. perperam εἰς διδασκ. ſcriptum in eodem cod. *A.*

AD CAP. V.

f Ἀντιφάνης, Βοιωτίῳ. »Legendum Βοιωτίᾳ ex Polluce »lib. X. cap. XXIII.« CASAUBONUS. — Vide ſupra, ad III. 84. a. & notata a viris doctis ad Polluc. X. 88.

In *ALEXIDIS verſ.* 1. quid ſit quod habeat ms. *A.* haud ſatis ſcio: illud manifeſtum videbatur, Ὡς εἶδε ſcriptum oportuiſſe, quemadmodum a nobis correctum. In *verſ.* 2. privato operarum vitio ποικίλον pro ποικίλων ſcribitur in ed. Caſ. 3. *Verſ.* 3. Cum βλέπον, pro edito βλέπων, ex ms. *A.* adferatur, fortaſſe βλέπειν debuerat: quod ſuperioribus ſic iungendum, οὐκ ἔτ' εἰς ἐμ' ἔβλεπεν.

καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφερόμενα ποιήσας. »*MAGNES* »hic, eſt ille antiquus comicus, quem auctor eſt Ariſto»phanes in ſenectute τοῦ σκώπτειν ἀπολειφθέντα, paſto»ritiâ fiſtulâ ſolitum in theatro Athenis excipi, cum an»te primas ſemper tuliſſet. Locus eſt in Equitibus [vs. »520 ſqq.] Sub huius nomine circumferebantur fabulae »duae, Διόνυσος ὁ πρῶτος, cuius hìc mentio: & Διόνυσος »ὁ δεύτερος, de qua libro XIV.« [pag. 646. e.] CASAUBONUS. *Ibid.* κακῶν παροψίδες. *Malorum paropſides*, veluti proverbiali quadam locutione, dixit poëta. Satis nota in eam ſententiam alia dicta: *lerna*, *mare*, *theſaurus*, *Ilias malorum*; de quibus Eraſmus in Adagiis p. 377.

a In *ACHAEI verſ.* 2. ad editam ſcripturam κνισηρὰ nil ex ms. *A.* adnotatum: ſed ms. *Ep.* κνισσηρὰ habet,

geminatâ literâ sibilante. Caeterum de hoc *Achaei* testimonio confer animadversionem proxime sequentem. a

Σωτάδης δ' ὁ κωμικὸς &c. » Inter exempla quibus pro» batur *paropsidem* vas significare mensarium, afferuntur » SOTADIS duo versus:

» Παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ.
» τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δέ με.

» Mihi videntur haec locum potius habere debere inter prae» cedentia testimonia, quibus altera probatur dictionis παρο» ψὶς notio, cum pro *opsonio* accipitur *quod alii additur in» star condimenti.* Ut pani adiicitur obsonium, sic obsonio » *paropsis*, sive ea fuerit maza, sive iusculi genus quod» dam, sive aliud εὐτελὲς ἔδεσμα, ait Pollux, [X. 87. con» fer vero VI. 66.] quod & παροψημάτιον vocabant; quasi » dicas *secundarium quoddam opsonium.* De hoc accipiendum » censeam Sotadis verbum παρακατεσθίειν, *cum alio & qua» si obiter aliquid comedere.* μασᾶσθαι de praecipuo opsonio » dicitur. Sermo est tropicus, de eo qui duobus incommo» det: alteri quidem προηγουμένως & consulto consilio, » alteri vero per occasionem & quia res ita tulit. Athenaei » aliud agentis culpâ, an librarii scelere, posita sint hoc » loco Sotadis verba, non pronuntio.« CASAUBONUS. — At iam in adferendo superiori *Achaei* testimonio a priori notione vocabuli παροψὶς ad hanc alteram, quam dicit Casaubonus, transisse deipnosophista, qui haec loquitur, videtur: quod quamquam ex ipsis Achaei verbis, minus illis perspicuis, haud satis adparebat, tamen cum ex ratione qua verba illa adducuntur, tum ex sequenti sermone poterat intelligi. Nam quum sic dicere coepisset Grammaticus, quem hîc loquentem Athenaeus facit: Ἐπὶ τοῦ σκεύους οὖν εἴρηκεν - - Ἀντιφάνης, - - καὶ Ἄλεξις, - - καὶ ὁ τὰ εἰς Μάγνητα ἀναφ. ποιήσας, dein in hunc modum perrexit, Ἀχαιὸς δὲ - - & reliqua, cum quibus cohaeret istud, καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι - - ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται: id est, *verum etiam* (vel, *porro etiam*, καὶ - - δὲ) *apud eum qui Chironem composuit*, de *condimento* (vel *condito obsonio*) *usurpatum vocabulum* παροψὶς *reperitur.* In SOTADIS *vers.* 2. leviusculum est quidem, nec tamen praetereundum, quod pro edita olim scriptura δέ με, codex noster uterque sic scriptum dederit, ut nos edendum curavimus, δ' ἐμέ.

, παρὰ τῷ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῳ Παιδείας. Vide Cyropaed. I. 3, 4. *Mox*, post Προσῆγεν ignorat noster codex *A.* verbum ἔφη, editis insertum; sed cum ed. Ven. & Baf. agnoscit duo verba καὶ βρώματα, temere omissa in ed. Caf.

καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι - - ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται &c. Particulam δὲ, perperam in ed. Baf. & Caf. omissam, cum ed. Ven. adiectam dedit optimus codex *A.* quae quidem particula minime otiose hic posita, sed ad praecedentem καὶ relata, eam vim habet, de qua & saepe alibi & proxime ante dictum est.

b τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμ. » Αἰτίαν ἔχειν Graecis significat nonnumquam idem ac *dici*, *nominari*, & » κατηγορεῖσθαι: ut cum scribit Plutarchus, De Musica: » τῆς δευτέρας δὲ καταστάσεως τῆς περὶ τὴν μουσικὴν, Θαλήτας ὁ Γορτύνιος καὶ Ξενόδαμος μάλιστα αἰτίαν ἔχουσιν » ἡγεμόνες γενέσθαι: *dicuntur esse auctores*; vel, *imputatur* » *illis inventio.* Athenaeus lib. XII. [pag. 542. e.] αἰτίαν » ἔχων ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων: *cum diceretur sa-* » *cra facere quae appellabat fratris sui* ἐπιφάνεια. Libro XIII. » [pag. 584. c.] ἐτύγχανε δ' αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾶν: *diceba-* » *tur calculo laborare.* Non aliter locutio haec debuit acci- » pi in istis versibus ex *Chirone*, fabulâ incerti auctoris, » sed quae *Pherecrati* vulgo tribuebatur, ut dicitur hîc, » & lib. XIV. [pag. 653. f.] Priscianus libro XVIII. Χείρο- » νας inscribit. Versus hi sunt:

» Νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες
» τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων.
» Οὓς ὁ Καλέτας ἄξιοῖ τοῦ μηθενός.

» Ait, *paropsidas elogium consequi a condimentis*: nam prout » illa sunt bona aut mala, sic dicuntur paropsides bonae » aut malae. Qua de re loquatur poëta, ex adscriptis ver- » bis non potest sciri. Initio *tertii versus* deest aliquid, ut » lex metri arguit. Stabit versus per hanc scripturam, οὓς » ὁ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τοῦ μηθ. « Casaubonus. — Vulgata scriptura *vers.* 3. in qua nil mutat vetus noster codex, ad verbum hoc sonat, *quos Caletas nihili prorsus facit*; quemadmodum convertit Dalecamp. Adami emendationem vernaculo sermone sic reddidit Villebrune: *de même celui qui* (nous) *invite, n'a aucun mérite par lui-même.*

Nicophontis versiculum sic vèrtit Dalecampius: *Alius pugnato de sede paropsidis.* Mihi non liquet. *Aristopha-*

NIS duo versus paulo ante iam adpositos vidimus, p. 367. c d. Item *PLATONIS* versiculum, pag. 367. c.

Οἱ δ' Ἀττικοὶ, ὦ Συραττικὲ Οὐλπιανὲ, καὶ ἔμβαμμα λέγουσι, ὡς Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ. » *THEOPOMPI Irenen* lau» dat & Pollux lib. III. cap. 2. & lib. X. cap. 26. & 27. « CASAUBONUS. — Cum in superiori Xenophontis loco occurrisset vocab. ἔμβαμμα, nunc eiusdem vocabuli usum etiam poëtae Attici exemplo probat deipnosophista. De *Syrattici* compellatione ad *Ulpianum* relata, vide quae notavimus ad pag. 366. a. *THEOPOMPI versiculos* latine sic reddidit GROTIUS in Excerpt. p. 552.

Dulce equidem panis: at cum pani offuciae
accedunt condimentum, nihil acerbius.

AD CAP. VI.

Καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι, (intellige e proxime praecedentibus, οἱ Ἀττικοὶ) καὶ κωλῆν. Super his vocabulis iam in ipso huius libri initio movebatur quaestio. d

In *EUPOLIDIS* versu, cum εὐθὺ τοῦ ῥόθου legeretur, *statim a diluculo* interpretatus erat Dalec. quod Graece ὄρθρου sonat. — » Plenus versus; (inquit CASAUBONUS:) » sed non plena sententia. Qui emendant τοῦ ὄρθρου, quin » fallantur non ambigo. « — Nobis ῥόφου vetus codex *A.* dedit: quod vocab. quum a nemine Grammaticorum adnotatum viderim, ex coniectura interpretatus sum, quasi ῥοφήματος dixisset. Notanda vero literae Φ & Θ permutatio a recentioribus librariis admissa: de qua dictum nobis in Animadv. T. IV. p. 485. ad VIII. 331. d.

» Εὐριπίδης, Σκείρωνι· οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν. Legendum » νεβρῶν. Idem mendum non uno loco in superioribus » indicavimus. « CASAUBONUS. — Eodem errore cum editis etiam vetus noster codex tenetur. Vide vero Animadv. T. II. p. 564.

ἀπὸ δὲ τοῦ κωλέα - - - κωλέα κωλῆ. Rectius, ut videtur, acute κωλεὰ scribitur apud Hesych. & in Photii Lexico msto: quae scriptura melius sane congruit cum masculina forma κωλεὸς, de qua dictum supra. Sed, sive ex κωλέα sive ex κωλεὰ contractum sit nomen κωλῆ, consentaneum videtur ut in nominativo plurali κολαῖ circumflexo accentu, & in accusativo κωλᾶς scribatur. Tamen in proximis *Aristophanis* & *Platonis* testimoniis con- e

ſtanter κωλαὶ & κωλᾶς acute ſcribitur cum in editis, tum & (quod quidem ſciam) in vetere codice *A.* (deſunt illa teſtimonia in *Epit.*) eamdemque ſcripturam BRUNCKIUS tenuit in Fragm. Ariſtoph. p. 238. & 261.

d ʼΑριστοφάνης, Πλούτῳ δευτέρῳ· Οἴμοι δὲ κωλῆς &c. » *Hei » mihi propter pernam quam comedebam;* cum dives eram, » nempe. Quod obſervant ad hunc locum, [Dalecampio » id in mentem venerat:] οἴμοι laetitiae ſignum eſſe, fal» ſum eſt. Praecedit apud Comicum verſus hic, [Plut. » 1127.] ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς, qui » hunc explicat. Cur hanc *ARISTOPHANIS* fabulam ap» pellet Πλοῦτον δεύτερον, diximus libro III. cap. XXVI.

e » [vide Animadv. T. II. p. 263.] Eiusdem Comici Πελαρ» γοὺς, qui hic laudantur, nominat & Pollux lib. VII. » cap. 24. [& Athenaeus, cum alibi, tum VI. 247. a.] » item Harpocration in Οἰκίσκῳ. *PLATONIS* comici Γρῦπας, » Harpocration in Πλειστηριάσαντες. « CASAUBONUS.

In *AMEIPSIAE* ex *Conno verſ.* 1. ἱερώσυνα penacute ſcribebatur in editis, neſcio an & in ms. *A.* (Epit. haec non habet.) Recte vero ἱερώσυνα Heſychius, Photius, & Etymologus: id eſt, τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν. *Verſ.* 2. ἡμίκραιρ' ἀριστ. Conf. p. 384. d.

Ξενοφῶν, Κυνηγετικῷ· κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. *XENOPHON de Venat.* pag. 774. ſub fin. edit. Baſ. 1569. ubi mendoſe κοίλην legitur: quod correctum puto in recentioribus editionibus, quarum quidem nulla nunc maxime nobis ad manus eſt.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου &c. » Perperam interpretes ca» piunt *XENOPHANIS* verſiculos, male vulgo interpunctos.

» Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον

f » ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,

» τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται· οὐδ' ἀπολήξει

» ἔς τ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

» *Miſſo hoedi membro, crus tauri larini & praepinguis repor» taſti: quod quidem conſequi pro magno duxiſſet ſibique hono» rificum iudicaſſet vir ille, cuius gloria Graeciam univerſam » pervagabitur, neque deſinet dum erunt Graecorum poëtarum car» mina.* « CASAUB. — Cum ἤραο (tamquam ab ἔραμαι, *amo, cupio*) legeretur in editis, nec inciſa eſſet poſt λαρίνου oratio, duos priores verſus ſic converterat DALECAMPIUS: *Miſſa namque perna hoedi, viciſſim pro munere reddi tibi voluiſti pingue tauri ſaginati crus magni pretii.* Quamquam vero

non satis mihi liqueat quid sit quod dicat poëta, aut quonam de homine agatur; non invitus tamen, cum Casaubono, & ἤραο scripsi, & ante τίμιον ἀνδρὶ *commate* distinxi orationem. Et eodem quidem loco *comma* etiam interpositum in ms. *Epit.* video: sed in eodem codice pro ἤραο vel ἤραο, prorsus mendose ἦρα ὁ scriptum: in ms. *A.* est ηραο absque spiritu, absque iota, & absque accentu. Caeterum de Ulysse, & de bubulo pede per contemtum ei proiecto, (Odyss. *υ'*. 299.) cogitasse videtur Casaubonus, nescio an & *Xenophanes* poëta. *Vers.* 4. pro ἀοιδάων habet ἀοιδῶν ms. *Ep.* (id est, *cantorum*) quod multo commodius videri poterat, si modo ferret metri ratio. Idem codex *eodem vers.* in contextu quidem Ἑλλαδικὸν habet, cum ed. Ven. Bas. Cas. 1. & ms. *A.* sed Ἑλλαδικῶν superne adnotatum, quod ex Casauboni emendatione receptum in ed. Cas. 2. & 3.

AD CAP. VII.

» ἔτι δὲ τῶν νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς ἵππους τινὲς καλοῦσι. Mirum extare hanc lectionem in omnibus antiquis. An ἵππους alicubi Graeciae appellarunt, ab ἵπτασθαι, *pullos avium volare incipientes?* Sed assentior lubens doctis viris, & scribo πίπους. Sic vocat noster quos Latini *pipiones.* Graecis tamen eam vocem ignotam fuisse non dubito: etsi πιπίζειν scimus Graecum & Aristophaneum esse verbum. « CASAUBONUS. — Desunt ista *Epit.* Vulgatum ἵππους autem tenet ms. *A.* quod bona fide etiam Natalis Comes in versione latina expressit, *quos equos nonnulli nominant.* Prudentior Dalecampius in versione sic posuit, *quos quidam πίππους vocant:* tum in ora: » *Pippiunt gallinacei pulli: inde Pippi dictio formata.* « Pariter H. STEPHANUS in Indice Thes. πίππους hic, absque ulla dubitationis significatione, legebat; collato verbo πιππίζειν ex Comici Avib. 307. Quod idem verbum quum simplici etiam litera π in medio scribatur apud Hesychium, & Photium in Lexico msto; magis in promtu erat, ut πίπους cum Casaub. scriberemus, quoniam praesertim inter vulgatum ΙΠΠΟΥΣ & inter hoc ipsum ΠΙΠΟΥΣ (quod ad scripturae ductus pertinet) nihil fere interfit. Cum vero consentaneum videri debeat, nonnisi in vulgatissimo plebis sermone usitatum fuisse illud nomen,

mirum non est in scriptorum monumentis alibi non occurrere. Est vero etiam πίπος, avis cuiusdam maioris nomen apud Aristot. Hist. Anim. IX. 1. & 21. quod huc quidem nihil spectat: de quo videndus Camus in Notis ad Arist. pag. 650.

AD CAP. VIII.

a. » ΓΟΓΓΥΛΙΔΕΣ. Ταύτας Ἀπόλλας ἐν τῷ περὶ » τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Puto esse eum scriptorem, » cuius *Delphica* laudantur: quamquam is Clementi Alex» andrino Ἀπελλᾶς nominatur in Protreptico. Placeat » Ἀπολλᾶς, quod est ὑποκοριστικὸν nomen τοῦ Ἀπολ» λώνιος vel Ἀπολλόδωρος, ut Δημᾶς τοῦ Δημήτριος, & si» milia. « CASAUBONUS. — Desunt ista in *Epit.* Porro Ἀπόλλας quidem h. l. tenet ms. *A.* sed lib. II. p. 63. d. Ἀπελλᾶς scriptum vidimus, quemadmodum apud Clementem pag. 42. ed. Pott. & in Epitome Artemidori Ephesii Vossio citatâ, DE Historic. Graec. lib. III. p. 326. Agitur autem superiori illo loco apud Nostrum, prorsus uti hîc, de peculiari quodam *nomine apud Lacedaemonios usitato.* Proba-ne sit autem altera scriptura nostri codicis, ἐν τῷ μέρει τῶν ἐν Πελοπ. πόλ. an recte περὶ pro μέρει posuerint editores aut doctus aliquis recentior librarius, equidem non definiam. Illud intelligo, defendi istam scripturam hactenus potuisse, ac teneri fortasse debuisse, ut intelligeretur, *in ea operis* Geographici *parte qua de Peloponnesi Urbibus agitur.*

ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. In istam scripturam cum editis consentit & ms. *A.* & ms. *Ep.* Quare recte fecisse editores videntur, quod deinde post παρὰ Βοιωτοῖς, (ubi γαστερας est in ms. *A.* & γαστρας in ms. *Ep.*) rursus γαστέρας posuerunt. Et sic quidem etiam Eustathius vel in suo cod. Epit. legerat, vel legendum certe censuerat; cuius haec sunt verba: (in Comment. in Odyss. ν'. pag. 282. l. 20.) Ὅτι δὲ Λάκωνες μὲν τὰς γογγυλίδας, Βοιωτοὶ δὲ τὰς κράμβας, γαστέρας ἐκάλουν, ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ δηλοῦται. Apud Hesychium vero duo glossae vulgo leguntur huiusmodi: Γαστορίς· γογγυλὶς ἢ κράμβη. Γαστραία· ἡ γογγυλίς. Λάκωνες. Confer Bodaeum ad Theophr. pag. 770. Ad illa verba, γάστρας vel γαστέρας, id est, *ventres brassicas*

tradit adpellari, haec adnotavit DALECAMPIUS: » Capitatas puto (brassicas,) non alias; vel eas ad radicem quarum velut rapum extuberat. *Caules rapicios* appellat Cato cap. 37. « a

τὰς δὲ γογγυλίδας, ζεκελτίδας. » Scribo etiam hîc, ut paullo post, *ζακελτίδας.* Hesychius: *Ζακελτίδες· κολοκύνται, ἢ γογγυλίδες.* Complexus est paucis & Ameriae & Nicandri glossas. Idem scribit alibi, olera dici Phrygibus *ζέλκια.* « CASAUBONUS. — In Nicandri glossa codex *A.* editam scripturam tenet, quae fortasse & ipsa proba, licet alteri scripturae consensus codicis *Epit.* cum Hesychio haud leve utique pondus addere videatur.

Ῥαφανὶς, φησὶ, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια. » In codice Graeco legendum puto, *ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ῥάφανος ὀρεινός.* Id est: *Radicula, rapum, rhaphanus vulgaris, & montanus sive sylvestris.* Eius fit mentio inter notha Dioscoridis, & adnotationibus in caput de Radice. « DALECAMPIUS. — » Nihil censeo mutandum: ita enim libri omnes. *Anarrhinum* & *antirrhinum* esse nomina herbarum constat. « CASAUBONUS. — Vulgatum tenent etiam nostri codices ambo, idque cum Casaubono defendit BODAEUS ad Theophr. p. 771. ista omnia nomina uni rapae convenire censens; nec tamen, quodnam genus *anarrhinon* intelligi potissimum debeat, exponens. Quum *ἀνάῤῥινον* proprie dicatur *id quod per nares redit*, videndum ne eo nomine illud raphani genus intelligi debeat, quam *armoraciam* aliâs, vernaculo sermone *raifort*, vocamus. b

Θεόφραστος δὲ βουνιάδα μὲν οὐκ ὀνομάζει, ἄῤῥενα δὲ καλεῖ τινα γογγυλίδα, &c. Desiderabam *δὲ* particulam, quae deerat editis. Nec vero mstus codex eam agnoscit: sed quum in eo perperam geminari intellexissem *μὲν*, (nam ex eo scripturam talem enotatam video, *Θεόφρ. μὲν βουν. μὲν οὐκ &c.*) sub priori *μὲν* latere *δὲ* existimavi. De *THEOPHRASTI rapa mare* vide iterum paulo post.

Νίκανδρος δ' ἐν τοῖς Γεωργικοῖς. NICANDER in Georgicis: nempe *secundo libro Georgicorum*, ut supra docuit Noster, IV. 133. d. In fine *vers.* 1. cum sic editum esset, *κυλίνδρῳ γῆς ἐφ' ἀλῶος*, monuit CASAUBONUS: » Lege *κυλινδρωτῆς ἐφ' ἅλωος*: pro *ἅλω*: ut *κάλωος*, pro *κάλω.* « — Et ad verum proxime accedit ms. *A.* in quo *κυλίνδρῳ τῆς.* In *Epit.* ut plerique alii Nicandri versus, (quippe

maiorem partem corruptiſſimi) ſic & hi, prorſus praetermiſſi. A recto caſu ἡ ἅλως genitivum perinde & τῆς ἅλωος formari, & Attice ἅλω, diſerte adnotavit Etymologici auctor, pag. 74. l. 14.

c *Verſ.* 2. ὄφρ' ἂν ἶσαι πλατάνοισι χαμηλότεραι θαλέθωσι. *Ut pares platanis & humiles vireant.* Platanis com»parat rapinas, propter ubertatem foliorum longe late»que fuſorum. « CASAUBONUS. — At mira ſane ac prope dicam prodigioſa foret iſta comparatio. Nobis reſtituendum auctori viſum id quod veteres membranae dederunt, πλαθάνοισι: id eſt, *diſcis, orbibus.* Heſychius: Πλαθανόν· κύκλον, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας. Et ibi quidem acuta voce, ſed apud Polluc. VI. 74. & VII. 22. antepenacute πλάθανον ſcribitur.

Verſ. 3 *ſq.* ἀλλ' εἴσω ῥαφάνοις εἴσω λαθαρωχοί. »Scribo, ut ſit aliquis ſenſus, ἀλλ' εἴσω ῥάφανοι, κ' εἴσω »θαλέθωσι Γογγυλίδες. Sequentia, διστὴ γάρ τ' ἐκ ῥαφ. &c. »paullo aliter libro IV. [pag. 133. d.] ubi plusculi dein»ceps verſus leguntur. « CASAUBONUS. — *Tertio verſui* nihil opis afferebant membranae: quem ego verſum, ut deſperatum mihi, intactum reliqui. Quod fruſtra equidem quaeſivi remedium, id felicioribus ingeniis ultro fortaſſe occurret. Nimis quidem violentam eſſe medicinam, a Caſaubono tentatam, facile adparet. *Quarto verſu*, pro γογγυλίδος, quod libro IV. legebatur, γογγυλίδες h. l. cum editis tenet codex *A*. recte, ut ad ſuperiora referatur id nomen. De reliqua eiusdem verſus ſcripturâ vide quae ad IV. 133. d. notavimus.

Κηφισιακῶν δὲ γογγυλ. Perperam Κηφησιακῶν ms. *A*. Mox vero idem in CRATETIS comici teſtimonio Κηφισιακαῖσι tenet cum editis: ubi recte-ne an ſecus factum ſit ut in eodem codice particula Ὡς praeponatur, haud dixerim, quum & nimis abrupta & conciſa ſententia ſit, nec metro conſtet ratio.

γογγυλίδων - - γένη δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ. Sic ms. *A*. De re vide Theophr. Hiſt. Plant. VII. 4. pag. 137. ed. Heinſ.

d περὶ τὴν Δαλματίαν - - γογγυλίδας ἀκηπεύτους, καὶ ἀγρίους σταφυλίνους. Pro ἀλματίαν, quod eſt in edd. Ven. & Baſ. & in mſto, *Dalmatiam* poſuit Dalecampius; quem ſecutus Caſaubonus, in Graeco contextu tacite Δαλματίαν correxit: qua emendatione nihil utique per

se expeditius probabiliusque. At mirari tamen subit, cur *sylvestre rapum & erraticam pastinacam* (sic enim latine vocantur, vide Plin. XX. 3, 10. & XXV. 9, 64.) *in Dalmatia* potissimum *nasci*, Posidonius perhibeat, cum ubivis terrarum passim in arvis utraque planta reperiatur.

πέττεται. Sic & hic & alibi constanter codex uterque; non *πέπτεται*. *Mox*, recte ἐν Ἀγκυλίωνι dedit ms. *A*. Vide XIV. 646. b. & XV. 668. d. *Porro*, in *Alexidis* testimonio nil mutat ms. *A*. Epitoma vero, omissis duobus prioribus verbis, sola haec tria habet, γογγυλίδος ὀπτῆς τόμους. *Ibid.* μάλιστα ἡ διὰ νάπυος γινομένη. »Apud Hesychium lego, Ἀλμάδες· αἱ διὰ σινάπιος γογγυλίδες. « Casaubonus. — At nil opus est ut apud Hesychium vulgata solicitetur scriptura ἐκ σινάπιος: nam pro eo quod *Diphilus* διὰ νάπυος, percommode Glossographus ἐκ σινάπιος dicere potuit, quod idem valet, atque etiam paulo clarius & apertius dictum videri poterat. Vide Animadv. in Athen. T. II. pag. 270 extr. & seq. Licuerat etiam μετὰ dicere, quemadmodum apud Nostrum II. 59. b. legitur de *cucurbita*, λεπτυντικωτέρα δ' ἐστὶν ἡ μετὰ νάπυος: sed fortasse ibi suo arbitratu Epitomator μετὰ pro διὰ posuit; qui tamen & hoc loco, in quo nunc versamur, διὰ νάπυος tenuit, & loco modo citato, paulo ante adlata verba, tenuit ista, εὐστομαχωτέρα δ' ἐστὶν ἡ δι' ὕδατος καὶ ὄξους λαμβανομένη, ubi δι' ὕδ. καὶ ὀξ. idem valet ac ἐκ vel μετὰ ὕδατος καὶ ὄξους.

AD CAP. IX.

καὶ σελινουσίας. Cum eam speciem haberet hoc nomen, quasi gentile esset, a Selinunte oppido ductum, maiusculâ literâ iniali pingebatur in ed. Cas. At mox docet auctor, brassicae quoddam genus ita dici a similitudine quam cum *selino* (i. e. cum *apio*) habeat. Quo respectu commodius ab aliis formatur nomen σελινοειδὴς, quod & in latino sermone tenuit Plinius, lib. XX. cap. XI. sect. 33. *Crispam* (brassicam,) *quam selinoïdea vocaverunt a similitudine apii foliorum*, &c.

In his quae sequuntur, Epitomator pro ἀνὰ πᾶσαν χώραν, suo arbitratu, ἀνὰ πᾶσαν γῆν posuit: & διὰ τὴν πυκνότητα, pro διὰ τὴν οὐλότητα: deinde vero,

f pro κατὰ τὴν ἄλλην πύκνωσιν, in nostro quidem ms. *Ep.* sic scriptum, κατὰ τὴν πί: νωσιν, cum mendae signo.

»Θεόφραστος δὲ οὕτως γράφει· Τῆς δὲ ῥαφάνου (λέγω »δὲ τὴν κράμβην) ἡ μέν ἐστιν οὐλόφυλλος, ἡ δὲ ἀγρία. In- »clusa notis parentheseos, neque in Theophrasteis codici- »bus leguntur, neque sunt Theophrasti: sed ea putavit »auctor inserenda, ne falleremur in voce ῥάφανος, quae »apud Atticos *brassicam* significat, apud alios *raphanum.* »Itaque scribendum λέγει, non λέγω. Supple etiam »membrum, quod deest hic, ex libris Theophrasti: ἡ δὲ »λειόφυλλος, ἡ δὲ ἀγρία.« Casaubonus. — Vide Theophr. Hist. Plant. VII. 4. De Atticorum usu in vocabulo ῥάφανον conf. Nostrum, I. 34. d. & quem ibi laudavi, Pollucem IX. 54. Paria habet Hesychius in Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος, aliique Grammatici a viris doctis ad Hesychium laudati. Ex Athenaeo vero corrigendus Theophrastus, apud quem l. c. pro vulgato αὖ λειοφύλλου, οὐλοφύλλου oportebat.

μεθ' ὃν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει. »Theophrastus au- »ctor est, peregrina semina assumere naturam loci in quem »sunt translata, anno ad summum quarto. Hoc vocat »ille μεταβάλλειν εἰς τὰ ἐπιχώρια: Athenaeus eleganter »uno verbo ἐπιχωριάζειν. Theophrastum lege libro septi- »mo Historiarum, cap. vi. & lib. VIII. cap. viii.« Casaubonus.

a In *Nicandri vers.* 2. nemo facile dubitaverit, recte emendatum a nobis esse ἐνήβησε.

Ad *vers.* 3. cum vulgo sic legeretur,

ἡ οὔλη, καὶ τύριος ὁ †. Ξαμυνίτης πετάλοισιν,

haec adnotavit Casaubonus: »Si fas ducerem depravatae »lectionis vestigia floccifacere, dicerem legendum, ἡ »οὔλη, σελίνοια εἰσδομένη πετάλοισι. Videtur enim selinu- »siam brassicam describere, quam dicebat modo Athe- »naeus διὰ τὴν οὐλότητα ἐμφερῆ εἶναι τῷ σελίνῳ. Sed alio »nos vocat scriptura edita & librorum, qui habent Ξαμυνί- »της. Puto verius Ξαμυνῖτις: caetera emendare non »possum; nunc quidem certe, cum animus curis aeger »sarcoboris alio avocatur. *Tyrius color* hic interpretis som- »nium est, aliud nihil.« — Ipsum Ξαμυνῖτις nobis obtulit ms. *A.* sed in mendosâ scripturâ τύριος ὁ nil mutat. Quod a Gallico interprete propositum est, ἡ δ' οὔλη Ξυρσώδης *&c.* an rei naturae conveniat, videant rei herbariae periti.

Suum ille inventum ita interpretatus est: *Il y a aussi le choux a frisé qui prend la forme d'un thyrse.*

Vers. 4. »Ex libris emendatum est καὶ αὐχμηρῇσιν »ὁμοία: alii ἁλμυρῇσιν.« CASAUB. — Corrupte ἁμυρῇσιν ed. Ven. & Bas. quod pro ἁλμυρῖσιν acceperat Dalecampius; vertens *halmyridi similis.* Sed αὐχμηρῇσιν habet ms. *A.* pro quo non satis emendate αὐχμυρῇσιν expressum in ed. Cas. At quonam referatur istud vocabulum, haud satis adparet. An oportebat αὐχμηρῇ συνομοία βατραχίῃ? Sed praestat, *Non liquet!* profiteri. Initio eiusdem versus, ubi ἢ καὶ ἐπιφοιν. dabant ed. Ven. & Bas. cum msto, importunum versui καὶ tacite omisit Casaubonus.

Vers. 5. »βατραχίη τε Κύμη τε καλόχροος. Prior dicta est »a colore quem βατράχειον Graeci dicunt; de quo dispu»tamus accurate in commentario nostro De Coloribus: »posterior a loco, ubi plurima reperiebantur. Κύμη, [ni »forte Κυμῆ oportuit,] pro Κυμαίη: ut Πέρσης & Σκύ»θης, pro Περσικὸς & Σκυθικὸς, atque his similia apud »poëtas passim.« CASAUBONUS. — Particulam τε ante Κύμη nec ferebat versus, ob primam in Κύμη productam, & ignorabat vetus noster codex. Verba ista, Κύμη καλόχροος cum sequentibus leguntur etiam in Epitoma.

Vers. 6. »πέδιλα παλίμβολα sunt *calceamenta vetera & »trita.*« CASAUB. — Immo: »sunt *calcei interpolati:* non »*mutatorii*, ut cum interprete [Dalecampio] accepit Span»hem. ad Aristoph. Plut. 662.« RUHNKENIUS, *ad Timaei Lexic. Platon.* pag. 204. *Vers.* 7. λαχάνοισιν ἐνέπουσιν, valet ἔπουσιν (i.e. λέγουσιν) ἐν λαχάνοις.

Μή ποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἱερὰν οὖσαν. »Genus loquendi Grammaticis frequens quo»ties dubitanter aliquid pronuntiant. Nam ita Athenaeus »hoc loco: *Fortasse*, inquit, *Nicander brassicam vocavit* »μάντιν, (id est *divinam*,) *quia sacra habetur.*« [Malebam adiectâ ὡς particulâ, ὡς ἱερὰν οὖσαν.] »Id autem pro»bat ille testimoniis Hipponactis, Ananii, Teleclidis, Epi»charmi & Eupolidis: qui homines induxerunt *per bras»sicam* iurantes, ναὶ μὰ τὴν κράμβην, aut illi supplican»tes.« CASAUBONUS.

HIPPONACTIS iambi scazontes quum corruptissimi le- b gerentur in editis, monuit idem CASAUBONUS: »In ver»bis Hipponactis scribe,

»— ἣ 'θυεσκε Πανδώρῃ

b »Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.
»Sed dictio postrema non potest menda carere: reliqua ex
» msstis certa: *cui pro sacrificio offerebat Pandora Thargelio-*
» *rum festo enchytum.* « — In ms. *Ep.* definit testimonium in
verbis ἣ θύεσκε Πανδώρη. Reliqua ita, ut a Casaubono
prolata sunt, emendata exhibet ms. *A.* Ἔγχυτον, *placentae*
vel *libi genus;* quod & aliâs ἐπίχυτον: XIV. 645. c. d.
Pandora fuit una e sex filiabus Erechthei regis Athenien-
sium, quae cum sorore Protogeneia pro patria se devovit
& iugulandam hostibus praebuit. Vide Suidam in Παρθέ-
νοι. Quare recte πρὸ φαρμάκου habent libri; id est,
ante expiationem, priusquam patriae se devoveret. Scilicet φαρ-
μακὸς, ὀξυτόνως, (ut diserte Ammonius confirmat, DE
Differ. Vocab. p. 142.) sive φάρμακος antepenacute, (ut
scribitur apud Hesych. h. v. & sub voce Κραδίης νόμος)
dicebatur Athenis qui aliâs κάθαρμα, scilicet *qui Thargelio-*
rum festis diebus, expiandae civitatis caussâ, morti sese devovit:
de quo usu vocabuli omnes veteres Grammatici monue-
runt, quorum cum ipsorum, tum aliorum auctorum te-
stimonia collegit MEURSIUS Atticar. Lection. lib. IV. cap.
4. & in Graecia Feriata, tit. Θαργήλια. Cui usui vocabuli
φαρμακὸς vel φάρμακος consentaneum erat, ut τὸ φάρ-
μακον (in neutro genere) diceretur ὁ καθαρμὸς, id est,
expiatio, seu *devotio pro patria.* Quo quidem sensu positum
nomen abstractum τὸ φάρμακον, praeter hunc locum, nus-
quam alibi reperire mihi contigit, nisi apud Tzetzen, Chil.
V. cap. 23. cuius haec sunt verba, a Meursio in Lect. Att.
pag. 223. citata, εἰς καθαρμὸν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νο-
σούσης.

Etiam *ANANII* versus, iambi sunt scazontes: in quorum
priore scripturam a nobis editam, Καὶ σὲ πολλὸν, de-
dit codex *A.* Epitoma item Καὶ initio habet, sed reliqua
brevius, Καί σε φιλέω, ναὶ μὰ τὴν κράμβην. *Ibid.* Τελε-
κλείδης, Πρυτάνεσι. » *TELECLIDIS* Πρυτανέων invenio men-
» tionem apud Pollucem libro VII. cap. XXX. « CASAUB.

c Ζήνων, ὁ Κιττιεὺς. Sic scripsi cum ms. *Ep.* ut aliâs.
Hoc loco Κιτιεὺς edd. nec aliud e ms. *A.* enotatum.
Ibid. ὡς Ἔμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. » *EM-*
» *PODUM* nusquam commemoratum invenio: & suspe-
» ctum nimis quod hîc legitur. Fors fuerat legendum, ὡς
» καὶ ὁ Ποσειδώνιός φησιν. Errorem pepererit com-
» pendium scripturae, ut aliis locis infinitis. « CASAUBO-

NUS. — Auctoris nomen omisit Breviator: codex *A.* ve- c
ro vulgatum tenet. *Empodum*, nonnisi ex hoc uno utique Athenaei loco notum, in Graecorum Historicorum numero recenset Vossius, de Hist. Graec. lib. III. p. 362. nec immerito monet, Casauboni emendationem nimium quantum a scripturae vestigiis abire. Possis adiicere, *Posidonii* Ἱστορίας quidem saepius a Nostro citari, Ὑπομνήματα vero numquam, nec apud Athenaeum, nec apud alium auctorem. Nobis in mentem venerat Ἱππόβοτος: cuius & ἡ τῶν φιλοσόφων Ἀναγραφὴ, & libri περὶ Αἱρέσεων (*De Philosophorum Sectis*) a Diogene Laërtio passim laudantur. Et Hippobotum quidem Laërtius in ipsius etiam Zenonis vita testem adhibet, VII. 25. sed ubi de eiusdem iuramento *per capparim* loquitur, VII. 32. nullum citat auctorem, satis habens generali verbo uti φασὶ, *dicunt*.

AD CAP. X.

ὥς τι ἀντιφάρμακον. Cur ἀντιφάρμακον dicat, non nude φάρμακον, haud adparet: nisi fortasse simpliciter intellexit *remedium adversus debilitatem ex partu contractam*. Caeterum, quum continuo subiicit, Ἔφιππος γοῦν ἐν Γηρ. φησὶν, id est, *Ephippus quidem*, vel *Ephippus certe ait;* exspectasses in poëtae huius verbis aliquod indicium, e quo intelligeretur *brassicam puerperis veluti medicamentum quoddam dari solitam.* At nullum huius rei vestigium comparet, nisi quod in variorum ciborum numero, quos in *Amphidromiorum* sacris (quae quinto die a nativitate infantis celebrabantur) comedere vulgo solebant, *brassica* nominatur. Ad eadem verba, Ἔφιππος γοῦν ἐν Γηρυόνῃ φησὶν, Ἔπειτα πῶς; *&c.* adnotavit Casaubonus: »Quae hic pro *Ephippeis* »recitantur e *Geryone*, in libri secundi Excerptis tribue»bantur *Eubulo*. Sed *Geryonem Ephippi* saepius laudatum »invenias. De hoc autem errore diximus libro superiore »cap. XV. « — Vide ad VIII. 368. f. & ad II. 65. c.

Vers. 4. Cum superiori loco (II. 65. c.) perperam in ed. d
Ven. & Bas. ἐν οἷς ὀνομάζεται legeretur, monuit ibi Casaubonus: »ἐν οἷς νομίζεται recte meliores libri omnes, »non ὀνομάζεται; etsi constat Graecorum Ἀμφιδρόμια Ro»manorum *Nominalibus* fuisse affinia. Proprie ἀμφιδρόμια »dies est lustricus: quo die nomina imponi solita ex Sue»tonii Nerone clarum.« — In νομίζεται, quod hic edd.

d tenebant, recte & hîc & ſuperiori loco conſentiunt libri noſtri mssti. *Verſ.* 5. Pro Χεῤῥονησίτου, cum hîc, tum pag. 65. Χεῤῥοννησίτου ſcribitur in noſtro ms. *Ep.* geminatâ ν literâ, ne id quidem per ſe male; ſed in hoc verſu non ferendum, quia ſpondeum pedem inducebat in quartam ſenarii regionem.

Verſ. 6. Vetus error erat ἠγκαλισμένην, quem hîc tenet codex msstus uterque. Recte vero monuit CASAUBONUS: » Lego ex libro II. ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην. Expoſuimus libro II. cap. XXIV. « — Nempe ad II. 65. c. haec adnotaverat doctus Animadverſor: » Probo » ut eſt editum,

» ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην:

» non autem ἠγκαλισμένην: *braſſicam coquere oleo ita irroratam ut ſplendeat.* ἀγλαὰ dicuntur *quae nitent* & ſunt λαμπρὰ, ut oleum & oleo uncta aut adipata. ἐλαίῳ ἀγλαΐζειν » *ungere:* ut,

» — *Nunc nunc impenſius unge,*
» *unge puer caules.*

» Ariſtophanes, [apud Pollucem, VI. 62.] ἵν' ἐπαγλαΐσῃ » τὸ παλημάτιον, καὶ μὴ βίττων [βήττων] καταπίνῃ. « — Eâdem ſententiâ paulo poſt in Antiphanis & Diphili teſtimonio habes ῥαφάνους λιπαράς. In ἕψειν hîc nil mutant libri.

Verſ. 7. Recte vulgo ἀρνίων legebatur ſuperiore loco.

Verſus 9. conſentiente msto *A.* ſic hoc loco editur:

κοινῇ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια.

Ubi neſcio quid ſit quod CASAUBONUS monuerit: » Ibi » (nempe II. 65. d.) melius:

» ὁμοῦ τε χναύειν τευθίσιν σηπίδια. «

Atqui ibi non τευθίσιν legitur, ſed μαινίσιν. Quod autem ὁμοῦ ibi ſcribitur, non video cur id melius iudicemus, quam quod hîc, κοινῇ. Quemadmodum ὁμοῦ σπίνοις idem valet ac ὁμοῦ σὺν σπίνοις, ſic κοινῇ τευθίσιν valet ὁμοῦ σὺν τευθίσιν, nec minus commode hoc dici potuit quam ὁμοῦ τευθίσιν. Et κοινῇ cum codice *A.* tenet etiam ms. *Ep.* in quo quidem corrupte dein τ' ἐναύειν ſcribitur. *Sequenti verſu,* in π ι λ ε ῖ ν conſentiunt h. l. mssti editique: de quo verbo vide notata ad II. 65. d. Etiam ἐπιστρόφως h. l. tenent libri omnes.

e *Antiphanis* & *Diphili* teſtimonia, quae ſequuntur, deſunt Epitomae. In *ANTIPHANIS verſ.* 1. voculam σὺ, cum nec in ed. Ven. & Baſ. nec in msstis (certe non in noſtro

ms. *A.*) compareret, tacite in sua edit. adiecit Casaubonus: quam lubens ego tenui, uncis tamen inclusam, utpote ex coniecturâ adiectam, cum & aliud quid eius loco ponere potuerit poëta. Pronomen τοῖς vero, quod in ms. *A.* inter voces γύναι & σκόροδα interfertum est, recte abiecerunt editores.

Verf. 2 & 3. In ed. Ven. & Baf. duo verba πράγματ' ἐλευθερίου sic scripta erant, quasi ambo ad secundum versum pertinerent, tum in voce Τάριχος indicabatur novi versus initium. In ed. Caf. secundus versus finitur in voce πράγματα, tertius vero ab his incipit, ἐλευθερίου τάριχος. Tum vero in Animadv. ait idem CASAUBONUS: »In ecloga Antiphanis nescio quid sint πράγμα»τα ἐλευθερίου τάριχος. Sed melius mssti, τέμματ' ἐλευ»θερίου. Suspecta item alia nonnulla.« — Quam scripturam e msstis enotatam se reperisse vir doctus ait, eamdem in codice eo quem *ms. Par. B.* insignire consuevimus, hodie reperiri testatur Villebrune. At editam scripturam πράγματα unice tuetur vetus noster codex *A.* & rectissime quidem, ut facile sibi persuadebit quisquis & totam hanc eclogam attente perlegerit, & cum ea proximam Diphili, ubi idem rursus vocabulum occurrit, contulerit. Tum vero manifestum mihi videbatur, vocem ἐλευθερίου in duas esse dirimendam, ἐλευθέρι' οὐ: ut sint πράγματα ἐλευθέρια, *res libero viro dignae*, non quas adpetat muliercula aut homo mollis & delicatulus. Denique pari ratione (*verf.* 4.) quae sic vulgo inepte scribebantur, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς, ea in hunc modum fuerunt digerenda, καταπεπλησμέν', οὐδὲ θρυμματὶς τεταραγμ. Sic plana & perspicua omnia. Ab hac tam certâ, quam simplici, emendandae huius eclogae ratione prorsus aberrans TOUPIUS, (Emend. in Suid. Part. III. p. m. 464.) cum corrigere interpretarique ea, quae vulgarem captum superare ait, vellet, intacta reliquit quae prave scripta erant, probam scripturam corrupit. Nam de voce πράγματα vel τέμματα (in fine *verf.* 2.) securus, *tertium* & *quartum versum* sic scribendos censuit:

Ἐλευθερίου τάριχος, ἐν δ' ἡδύσμασιν
ἀρνεῖα, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς.

Quem si audis, sicut ἐλευθερίου τάριχος est *salsamentum libero homini dignum*, (*such as a Gentleman can eat:*) sic καταπεπλησμένου θρυμματὶς, est *aliquid ex cupediarum sive pla-*

e *centarum genere, quod iucundum etiam ei est qui ventrem iam repletum habet.* (*what a Man may eat when his belly is full.*)

Vers. 5. τεταραγμένη. De hoc verbo cf. VII. 324. a. & ibi notata. *Eodem vers.* quod ait λοπάδες, id cur in λεπάδες mutatum Toupius voluerit, non video: idem enim valet utrumque. *Vers.* 6. ἑψοῦσι, ut alibi, sic hîc dedit ms. *A*. non ἕψουσι, ut erat editum. *Postremus versiculus* recte curatus erat a CASAUBONO. »Cum scriberentur (inquit) ἴτνος θαῦμ' αὐτοῖς πίσινον, fecimus ἴτνος »θ' ἅμ' αὐτοῖς πίσινον: perspicue & vere.« — Mendosum θαῦμ' cum ed. Ven. & Bas. tenet ms. *A*.

DIPHILI vers. 1. cum sic legeretur, Ἥκει φέρομεν αὐτὸ μετὰ πάντα τἀγαθὰ, adnotavit CASAUBONUS: »Οἴκοι φέρωμεν scribo, non Ἥκει φέρομεν. Caetera »auxilium flagitant librorum.« — Auxilium hactenus nobis praestiterunt optimae nostrae membr. *A*. quod pro αὐτὸ μετὰ peropportune αὐτόματα dederint: unde in promtu erat nullâ mutatâ literâ persanare primum versum, sic scribendo, Ἥκει φερόμεν' αὐτόματα &c.
f *Vers.* 2. Pro vulgato σαρκίδια, breviorem nominis formam σαρκία omnino desiderabat metrica ratio. *Tertius versus* ita abrupte ubique scribitur, ut nos edidimus: quo pacto supplendam coniectaverimus lacunam, sub contextu indicavimus. In fine *quarti*, etiam in contextu ponere vocem ausi sumus, quae praetermissa nobis visa erat: nec tamen absque dubitationis notâ eam adiecimus. Eodem *vers.* 4. mireris qua fiduciâ vocem τέμματα tacite in contextu posuerit Casaubonus; ubi πράγματα cum editione Ven. & Bas. non modo vetus noster codex *A*. tenet, sed & alii recentiores Parisienses codices, ut ex Villebrunii ad hunc locum Notâ intelligo. Denique initio eiusdem versus, in verbis καὶ τοῖς vix dubitari posse existimavi quin lateat cibi alicuius nomen: quae si vera coniectura, quisquis recordatus fuerit quam saepe iam & literam β cum κ, & λ cum α, a librariis nostris permutatas viderimus, adsentietur nobis, perquam esse probabile, βλίτοις hîc scriptum oportuisse; quod est vile & insipidum oleris genus.

Πολύζηλος δ' ἐν Μουσῶν γοναῖς. »POLYZELI comici Μουσῶν γοναὶ, a *Musarum nativitate* sunt appellatae. γοναὶ, »*partus, nativitas.* Docuerat idem poëta & Διονύσου γονὰς, & Ἀφροδίτης γονάς: quo titulo fabulam ediderat

» & Nicophron poëta antiquus, ficut Araros Ariftophanis » filius Πανὸς γοναῖς. In Stobaei marginibus notare memi- » ni Ἑρμοῦ γοναῖς Polyzeli: cuius dramatis meminit aliquot » locis Iulius Pollux. Alius ab ifto eft Polyzelus hiftori- » cus.« CASAUBONUS.

AD CAP. XI.

Σεῦτλα. Τοῦτον φησὶν ὁ Θεόφραστος εὐχυλότερον a εἶναι &c. Vide THEOPHRASTI Hift. Plant. VII. 4. p. 137. ed. Heinf. Pro εὐχυλώτερον, quod & h. l. & pag. fq. e. in ed. Caf. erat, revocavi meliorem fcripturam per o breve, quam recte dabant ed. Ven. & Baf. De vocabulo σεῦτλα notabis, e communi Hellenismo illud effe, & ab Atticis pro peregrino habitum, quippe qui τεῦτλον, frequentius vero etiam τευτλίον, & in plurali maxime numero τευτλία ufurpabant. De quo dicam ad XI. 503. a. Vide interim XIV. 621. e. & Moerid. p. 362. & Thomam Mag. pag. 843. cum utriusque Interpretibus; denique Etymol. M. pag. 711. l. 46.

ἡ δὲ σευτλὶς ἕτερον, φησὶ, τοῦ τεύτλου ἐστί. Hoc apud Theophraftum, hodie quidem, nusquam legi monuit BODAEUS ad Theophr. pag. 778. a. Quare videndum ne fortaffe φασὶ, *aiunt*, non φησὶ, fcripferit auctor nofter: quae verba frequentiffime a librariis permutari folent.

Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς (fic h. l. non modo ms. *A.* fed & *Epit.*) - - ἐπιτιμᾷ τινι, ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλοῦντι. Quum τευτλίδας καλῶν in ed. Caf. legeretur, monuit CASAUBONUS in Animadverfionibus: » Volui editum καλοῦντι. Teftificor ta- » men fidei mei cauffa, legi in quibusdam optimis etiam » msstis, ut fuit prius editum, καὶ τὰ τεῦτλα τουταί- » νας καλῶν.« — Et τουταίνας quidem eft utique vetus librorum fcriptura, quam cum editionibus Ven. & Baf. etiam codex nofter *A.* (in quo quidem fic, τοῦ ταίνας) & ms. *Ep.* tenent: fed vix dubitari poteft, effe illud vocis monftrum ex τευτλίδας natum. Tum vero etiam καλῶν tenet uterque vetus codex: quod hactenus defendi forte potuiffet, ut ftatueremus effe haec ipfa poëtae verba ab Athenaeo adpofita » καὶ τὰ τεῦτλα τευτλί- » δας καλῶν.« Quae verba fi ad fenarii leges redigi potuiffent, nominativum καλῶν non eram mutaturus: nunc

Casaubono obsecutus, καλοῦντι scripsi. Intelligo tamen, vel sic poëtae tribui fortasse posse, si partem versus trochaici tetrametri esse statuas:

— — — καὶ τὰ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν.

σπαστὸν, καυλ. » Betarum genus unum ex EUDE» MO appellatur παστὸν. Imo vero σπαστὸν, ut in omni» bus antiquis. « CASAUBONUS. — Sic sane & uterque no-
b ster vetus codex. Iidem codices, paulo post, recte καὶ ἑλμίνθων φθαρτ. dedere.

AD CAP. XII.

c NUMENII testimonium praetermisit Breviator, simulque reliqua omnia quae toto hoc capite leguntur. In vers. 1. corrupte ὅσσας παρὰ τά τ' scribitur in cod. A. ut in ed. Ven. & Bas. quod perspecte Casaubonus in ὅσσ' ἄσπαρτα τά τ' mutavit. Vers. 3. αὐχμηρὴν σκόλυμον. Sic libri omnes foeminini generis faciunt nomen σκόλυμος, quo alii utuntur pro masculino, ut Theophr. VI. 4. & Aristot. Probl. Sect. IV. num. 26. Ad Vers. 4. quum sic scriptus legeretur,

ῥάφιν τ' ἔμπεδον καὶ καυλίδα τ' ἀγροιῶτιν,

monuit CASAUBONUS: » Scribe,

» ῥάφυν τ' ἐμπέδιον, καὶ καυκαλίδ' ἀγροιῶτιν.

» Caucalis ab aliis vocatur δαῦκος ἄγριος, teste Dioscori» de. Eadem sententia olim Gesneri. « — In vulgata scriptura nil mutant veteres membranae: sed mendosam arguebat luxatum metrum. Nisi ignotum alioqui nomen esset ἡ καυλὶς, staret utcumque versus inserta ante καὶ particula ἢ. Sed probabile omnino est, quod Casaubono placuit, καὶ καυκαλίδ'. De ἐμπέδιον, quod ab eodem propositum, dubitare hactenus licet, quoniam nusquam alibi, quod sciam, vocabulum ἐμπέδιος occurrit. ῥάφυν lubens accepturus eram, si opus esset: & recte quidem sic bis scriptum vidimus pag. 369. b. Sed & ῥαφὶς, per iota, apud Hesychium exponitur ἄγριόν τι λάχανον λαμψανῶδες: similiterque ῥαπὶς, λαμψάνη. Illud quidem differt, quod ibi acute scribitur vox, quae hic peracute.

» NICANDRI primum & secundum versum ita scribo:

» Ἐν δέ τι καὶ μαράθου καυλὸς βαθὺς, ἠδ' ἔτι ῥίζαι
» πετρίου, σὺν δ' αὐτὸς ἔτ' αὐχμήεις σταφυλῖνος.

» Hoc est: Cum istis erat feniculi caulis profundus, & radices

» *petroselini*, (sic interpretor hîc πέτριον) *& cum his amplius* c
» *squallida pastinaca.*« CASAUBONUS. — Mihi *vers.* 1. Ἐν
δ' ἔτι potius scribendum videbatur. Recte vero μαράθου:
nec aliter ms. *A.* & ed. Ven. & Bas. non μαράτου, ut erat
in ed. Cas. Est autem μαράθου καυλὸς βαθὺς, *feniculi caulis*
crassus: vide Plin. XX. 22, 96. Tum pro οὐδέ τι, quod
habebant edd. cum msstis, rursus omnino ἐν δ' ἔτι, sic-
ut initio versus, scriptum oportebat. Denique ῥῖζαι,
circumflexo accentu, dedit ms. *A.* *Vers.* 2. πετρίου,
quod vulgo hîc legebatur, nec versus ferebat, nec Grae-
corum usus. πετραίου haud dubie oportuit: quod ad-
iectivum nomen refertur ad substantivum μαράθου, ut in-
telligatur *feniculum sylvestre*, quod Plinius l. c. *brachiali* ait
esse crassitudine, nascique in calidis, sed saxosis. Dein spe-
ciosum utique est, quod voluit Casaubonus, ἔτ' αὐχμήεις,
quod valet idem ac αὐχμηρὸς apud Numenium: scilicet
aridus, vel in *arida terra crescens*; non *squallidus*, ut acce-
perat ipse. Sed nescio an eâdem sententiâ ἐπ' αὐχμείην
(scil. γινόμενος) pro ἐπ' αὐχμηρὴν, nempe γῆν, posuerit
Nicander: quamvis alibi utique nusquam, quod sciam,
vocabulum illud ἡ αὐχμείη reperiatur. Pro σὺν δ' αὐτὸς;
malles σὺν δ' αὐτοῖς, si ferret versus: nunc αὐτὸς ἐπ' αὐχ-
μείην γινόμενος intellexi quasi esset αὐτόματος, *sponte in*
arido solo crescens.

Postremo versu, cum & in edd. & in Msto legeretur,

ἠδ' ὅπερ ὄρνιθος καλέεται γάλα:

metri ratio necessario postulabat, ut CASAUBONO parere-
mus monenti: »Scribe κλύεται: non καλέεται.«

Μνημονεύει τοῦ σταφυλίνου καὶ Θεόφραστος. Vide BO-
DAEUM ad Theophr. p. 1117. med. in marg. & p. 1119. b.

Φαινίας. Sic h. l. ms. *A.* ut fere constanter alibi,
non Φανίας. Paullo post vero, ubi in eodem codice Φα-
νίας scribitur sicut in editis, librarii incuriâ id admissum
videtur. Caeterum & haec scriptura passim cum apud No-
strum tum apud alios occurrit auctores. Vide ad I. 6. c.

Ibid. Κατὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τοῦ σπέρματος φύσιν ὁ καλούμε- d
νος σὴψ, καὶ τὸ τοῦ σταφυλίνου σπέρμα. »Iam ante, li-
»bro II. cap. XII.« [ad II. 51. e. ubi nos quidem nonnulla,
quae de *Phania* vel *Phaenia* adnotavit doctus Animad-
versor, consulto praetermisimus, in Indice Auctorum olim
adponenda] »praediximus, *PHANIAE* Peripatetici plera-
»que omnia, quae sunt in hos libros relata, aut suapte

d » sponte obscura esse, aut vitio librariorum, saepe etiam » utrumque. Idem dixerim de verbis hoc loco descriptis: » sunt enim & difficilia ad intelligendum, &, ut arbitror, » corrupta. Quid enim significant verba quae adscripsimus? » Nam, ut eliciatur ex iis sententia quam interpretes ex» presserunt, multa mutatione opus; nec tamen ea senten» tia placet. « CASAUBONUS. — DALECAMPIUS sic interpretatus erat: *Eius plantae quam pastinacam vocant, semen aiunt contra sepas esse utile.* Cuius interpretationem, quamquam immane quantum a consentiente librorum scriptura abeuntem, sequi non dubitavit Gallicus interpres, ita quidem ut quam fieri posset levissimam Graecis verbis mutationem adferret, quae in hunc modum corrigenda censuit: *κατὰ δὲ αὐτοῦ τοῦ δήγματος, φασὶ, τοῦ καλουμένου σηπὸς, καὶ τὸ τοῦ σταφυλίνου σπέρμα*: id est, *contra ipsum morsum, aiunt, sepis qui vocatur* (id est, *viperae*) *etiam pastinacae semen;* subintellige, *utile esse.* Cui emendationi interpretationique negari non potest insignem veri speciem ex Dioscoride accedere, qui lib. III. cap. 54. editionis qua utor, Colon. 1529. (aliis cap. 59.) tradit, *ἁρμόζειν τὸν τοῦ σταφυλίνου καρπὸν* (id vero est *τὸ σταφυλίνου σπέρμα*) *πρὸς θηρίων δήγματα καὶ πληγάς*: id est, *contra venenatorum animalium morsus ictusve utile esse semen pastinacae. σῆπα* autem Graecis *viperam* dici, cuius morsus inprimis venenatus est, cum idem Dioscorides docet lib. V. cap. 14. meae edit. (al. cap. 22.) tum alii multi auctores, quos laudavit H. Stephanus, Thes. T. III. pag. 775. Sed utcumque speciosa, multum tamen abest ut certa sit ista emendatio: videndumque ne in voce *σὴψ* lateat aliud nomen, quo granorum aut seminis aliquod genus significetur.

Πενταστάδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, &c. » *Πενταστάδης σπερμάτων φύσις*, est illud quod solent *σκιάδιον* appellare rizotomi in foeniculaceis. At illa quis in» telligit, *σκιὰς ἣν ἔνιοι μυοφόνον*? Ex veterum monu» mentis qui plantas nobis descripserunt, aconiti speciem » novimus, cui e re nomen indidère Graeci *myophono* vel » *myoctono*. An haec alio nomine *σκιὰς* fuerit adpellata ne» scio: hoc quidem Phanias dicere voluit, nisi est hic men» dum; ut mox *δρακόντιον, ὃ ἔνιοι ἄρον ἀρωνία*: postre» ma vox tollenda, aut certe emendanda. « CASAUBONUS. — His in ed. Cas. 2. & 3. haec adiiciuntur, uncis inclusa: » *Iosephus Scaliger* superiora verba ita emendabat: *σκιὰς, ἣν*

» ἔνιοι μυιοσόβην: acute & vere, ut equidem censeo. a — d
Quod *πετασώδη φύσιν* ait PHAENIAS, *τὴν φύσιν* hîc de *forma* & *habitu* intelligendam esse adparebat. Quod autem adiicit *τῶν σπερμάτων*, id eo pertinet, quod planta *πετασώδης* intelligi etiam alioqui ea possit, quae *folium* habeat amplum, *φύλλον μέγα ὡς πέτασον*, ut ait Dioscorides, citatus ab H. Steph. Thes. III. 255. a. Hîc autem agitur de plantis, quae *umbelliferae* dicuntur, id est, quarum cauli quae insidet florum ac seminum corona, eam formam habet ut *petasi* (i. e. pilei) aut *umbellae* (*σκιαδίου*) speciem referat. Quod deinde *ἄννισον* ait, idem valet ac *ἄνισον* simplici λ literâ, *anisum*. *ἄννησον* vero, quod est in ms. *A*. poterat etiam ex *ἄννηθον*, (*annethum* vel *anethum*) corruptum videri. Utraque quidem planta umbellifera est, cum anisum, tum anethum; & de *σταφυλίνῳ* loquens Dioscorides loco paulo ante citato, ait, *caulem eius habere σκιάδιον ἀνήθῳ παραπλήσιον, umbellam anetho similem.* Quod paulo post sequitur, *κόριον*, idem valet ac *κοριάννον*, *coriandrum*, quae & ipsa umbellifera planta. Cur in *κάριον* mutatum voluerit Gallicus interpres, nulla caussa fuerat. Dein, quod edidimus *σκιὰς ἣν ἔνιοι μυηφόνον*, id ipsum habet noster codex, itemque recentiores Parisienses, teste Villebrunio; non, ut olim editum, *μιηφόνον*. Vix autem dubitari potest, quin *μυοφόνον* scriptum oportuerit, quemadmodum & apud Theophrastum lib. VI. cap. 1. & 2. (Vide tamen quae de voc. *ὑληβάτας* infra notamus, p. 374. f.) De *σκιὰς* vero quid faciamus, tenendum-ne id vocabulum, an in *ἀκόνιτον*, aut in *ἀκοντιὰς*, sive in aliquid aliud mutandum, haud ita in promtu ratio est. Vide Interpp. Hesychii in Μυόφωνον, & in Ἀκοντιάς. Nec de voce *ἀρωνία*, quae mox subiicitur, satis certum, quid statui debeat. Vide viros doctos ibid.

Τὸ δὲ *καρωτὸν καλούμενον* &c. » In tractatu de *pasti-* e
» *naca*, post alia omnia scribit dipnosophista, Τὸ δὲ *κάρ-*
» *τον καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλῖνος,*
» *εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλίνου*. Ex quibus verbis liquet
» nobis, pastinacae speciem aliquam, aut aliud quoddam
» affine genus *φυτοῦ*, cognitum fuisse antiquis sub *καρτοῦ*
» vel *κάρτου* appellatione. Viri docti qui sciebant, *carotas*
» dici hodie nobis sativae pastinacae speciem quandam,
» coniecturâ ducti, scripserunt hîc *καρωτόν*. [DALECAMPIUS, in versione: » *quem caroton dicunt*; tum in Nota:

e »Nos adhuc *carotes.*«] »Quam scripturam nos quoque »invenimus in quibusdam veterum exemplarium. Esse »tamen eam veram & antiquissimam γραφὴν, vis adduci »possum ut credam. Nam *carotum* in tractatione planta- »rum neque Latinus, neque Graecus, si hunc solum ex- »cipias, auctor ullus nominat. *Cartum* invenio etiam alibi: »velut apud Galenum, Methodi lib. XII. ubi *ceparum* ita »cognominatarum clara mentio. κρόμυα, inquit, τὰ κάρ- »τα καλούμενα μετὰ ἄρτου εἰδίσευν ἐσθίειν. Memini etiam »legere haec verba in Geoponicorum libro secundo: [cap. »6. sect. 32.] Κύπειρον, ἣν τινες ζέρναν καλοῦσι, φύλλα »ἔχει ὅμοια κάρτῳ ἀρτιφυεῖ, ἰσχνὰ, καὶ καυλίον ὥσπερ »σχοίνου, ἰσχνότερον. Graeci κάρτον vocant, quod fuerit »*detonsum.* Solent olitores, quarum plantarum radices aut »bulbos optant fieri grandiores, has saepe tondere. Uni »harum videtur nomen pluribus commune adhaesisse ceu »proprium: quod in multis factum ignorat nemo. Porro »τὰ κειρόμενα, quae tondentur, commemorat Artemi- »dorus libro primo, capite 69. Verum de hac re censeo »referamus ad rhizotomorum & botanicorum senatum. »Qui καρωτὸν scribunt, quomodo eam dictionem inter- »pretabuntur? Fortasse aliquis dicat, καρωτὸν idem esse »ac κεφαλωτὸν, *capitatum:* quia κάρα Graecis usurpatur »pro κεφαλή. Id vero locum nullum habet: cum statim »[initio capitis seq.] κεφαλωτὸν & κάρτον, vel ut ipsis »placet, καρωτὸν, separentur, ut non parum differentia. »Et vero poëtica dictio ac vulgo incognita, quî potuit in »vulgi usum hoc verbi parere? Est quidem in libris Me- »dicorum frequens vox καρωτικός: sed quae originem »aliam habeat, & significationem ab hoc loco alienissi- »mam. Ne pernegemus tamen posse etiam sic accipi vo- »cabulum καρωτὸν, faciunt quae dicemus paullo post [ad »pag. 372. c.] de rapa quae dicebatur *caro:* (& multo »magis, [haec postliminio ex Casauboni schedis adiecta in ed. Cas. 2. & 3.] »quod in Apicii κηπουρικοῖς, sive li- »bro tertio, *carotarum* expressa mentio: capite enim ulti- »mo docetur praeparatio *carotarum & pastinacarum.*) Qua- »re, ut diximus, de hoc loco Crateuarum iudicium esto. »(Apud Artemidorum, eo quem modo indicavi loco, »κεφαλωτὰ καὶ σταφυλῖνος, *capitata* & *pastinaca*, recen- »sentur inter illa quae sunt τρόφιμα & alendi vim habent.)« CASAUBONUS. — Mirum vero quam in re plana misere

se torserit vir eruditissimus. Quod si, ut ipse profitetur, scripturam καρωτὸν e libris mss. enotatam reperit, (quam eamdem & vetus noster codex *A.* agnoscit) quid obstabat quo minus eam probaret reciperetque? At editam scripturam κάρτον sive καρτὸν firmat, inquit, & Galenus, & locus e Geoponicis citatus, rursusque ipse Athenaeus, apud quem mox iterum τοῦ κάρτου sive καρτοῦ legitur. In quo magis etiam mireris, non vidisse doctum Animadversorem, *tonsile* sive *sectile porrum* (id enim est τὸ κάρτον vel καρτὸν illud) nihil cum *pastinaca*, & quae sunt eius generis, commune habere. Nempe si maturius ei occurrisset Apicii testimonium, aliter de hoc loco erat iudicaturus. Recte vero SALMASIUS Exercit. Plin. pag. 704. docuit, esse καρωτὸν veram haud dubie loci huius scripturam. Nec vero Graecum origine nomen, sed latinum: nam sicut apud neminem veterem scriptorem Graecorum occurrit, sic diserte Neophytus monachus in Herbario, ab eodem Salmasio laudatus, scribit: Σταφυλῖνος ἄγριος, οἱ δὲ κέρας κάμην καλοῦσι, Ῥωμαῖοι καρωτόν. *Mox* pro εὐαξὴς, quod dein in editis omnibus (ac nescio an & in ms. *A.*) legitur, correxi εὐαυξὴς praeeunte Casaubono in superiore Animadv.

AD CAP. XIII.

ΚΕΦΑΛΩΤΟ'Ν. Τοῦτο καὶ πράσιον καλεῖσθαι ... καὶ εὐχυλότερον εἶναι τοῦ καρτοῦ. De *porro* hic agitur: quod cum aliàs constanter πράσον a Graecis nominatum reperiatur, hic apud Nostrum vocatur πράσιον, quo nomine aliàs marrubium herba intelligitur. Et πράσιον quidem hic cum editis agnoscit ms. *Ep.* pro quo in ms. *A.* permutatis (ut solet) ι & ει vocalibus, πράσειον scribitur. Deinde licet κάρτου *penacute* vulgo hic scribatur, (in Epit. quidem deest illa vox: sed ex ms. *A.* nihil discrepantiae ab edita scriptura enotatum:) quemadmodum & in locis ex Galeno & e Geoponicis a Casaubono paulo ante citatis; tamen cum SALMASIO Exercit. Plin. p. 703. καρτοῦ scribendum putavi, ut esset adiectivum verbale a verbo κείρω, *tondeo*. *Porrum* enim, ut docet Plinius, lib. XIX. 6, 33. partim *in capita nutriebatur*; quod Romanis *capitatum*, κεφαλωτὸν Graecis dicebatur: partim ita se-

e rebatur, ut esset *sectivum*, quod *sectile* alii, alii *tonsile* vocant; id vero Graece κ α ρ τ ὸ ν sonat.

καλεῖσθαί φησιν γ η θ υ λ λ ί δ α ς. Quod hic τ η θ υ λ λ ί-δ α ς habet ms. A. nonnisi per librarii incuriam factum videtur: nam (ut taceam nusquam alibi legi id vocabulum) cum continuo subiiciat Deipnosophista, idem nomen apud *Eubulum* reperiri, in ipso Eubuli testimonio, quemadmodum & deinceps constanter, idem codex scripturam γηθυλλ. tenet. Vetus tamen is error fuerat: quem quum in suo etiam exemplari admissum corrigere non auderet Epitomator, sic scripsit, καλοῦσι δὲ αὐτὰ καὶ τηθυλλίδας ἢ γηθυλλίδας: Eubuli autem testimonium omisit idem Breviator; & reliqua etiam, quae sequuntur, brevissime expedivit.

f In EUBULI *vers.* 3. quum ἕ ψ ε υ σ α ν αὐτὴν praefixâ mendae notâ legeretur in ed. Ven. & Bas. quod & vetus codex *A*. tenet, suo de ingenio Casaubonus tacite in editione sua ἕ ψ ε υ σ α δ' αὐτὴν correxit: si modo corrigere id erat. Multo probabilior, immo certa nobis visa est DALECAMPII ratio, qui sic interpretatus erat illum versum, *quam offendi* *e l i x a n t e m* *gethyllida*: id est, ἕ ψ ο ῦ-σ α ν, quod recipere non dubitavi. In fine eiusdem versus, recte γ η θ υ λ λ ί δ α ς in plur. num. dedit ms. *A*.

Οἱ δὲ τὸ γ ή θ υ ο ν. Perinde & γήτειον & γήτιον & γήθυον formari hoc nomen, monitum est ad II. 68. e. qui locus cum hoc conferendus. γήθιον nusquam memini reperire, nisi hoc loco in editis, ubi mox rursus γήθια. Sed γήθυον & γήθυα habent nostri mssti: &, sic apud Athenaeum (nempe in Epit.) hoc loco scribi, diserte adnotavit Eustathius ad Iliad. σ'. p. 1211. l. 10.

Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ. » PHRYNICHI fabula, ubi γηθύων » fecerat mentionem, Κρόνος hic inscribitur: apud Hesy» chium in Σελλίσαι, est Κρόνιος. Sed Pollux lib. VII. cap. » XXX. Φρύνιχος, ait, ἐν Κρόνῳ καὶ ἀλεκτρυοπωλητήριον » εἴρηκε. « CASAUBONUS.

τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐ π ι θ υ λ λ ί δ α ς λέγεσθαι. » Auctor est » Athenaeus, DIDYMUM scripsisse, *gethyum* herbam am» pelopraso similem, etiam ἐπιθυλλίδα fuisse vocatam. Sed » iure docti eam vocem damnarunt, & scripserunt τὰ δ' » αὐτὰ καὶ γ η θ υ λ λ ί δ α ς λέγεσθαι: [nempe ita hunc locum vertit Dalec. quasi sic scriptum.] » quamquam re» clamant mssti, « CASAUBONUS. — Cum DALECAMPIO

γηθυλλίδας h. l. corrigendum censuit BODAEUS ad Theophr. p. 786. cui suffragatur SCHNEIDERUS ad Nicandri Alexiph. p. 218. Et sic sane suadere videntur reliquorum omnium Grammaticorum testimonia, quae collecta dedit idem Schneiderus l. c. quorum nemo, non magis quam aliorum Graecorum scriptorum quisquam qui supersunt, nomen ἐπιθυλλὶς novit. At editam h. l. scripturam non modo veteres membr. *A.* tenent, sed & in suo exemplari repererat Epitomator, a quo & Eustathius accepit. In *EPICHARMI* testimonio recte γαθυλλίδας, a Doricâ formâ, dedit codex ms. uterque.

» In *Aristophaneis* verbis, ἐχούσας σκοροδόμητον » φύσιν, scribo, σκοροδόντητον, vel σκοροδόδμητον: quidam » σκορδομίμητον. « CASAUBONUS. — Editam olim scripturam tenet ms. *A.* In Epit. deest testimonium. σκοροδομητὸν acute scribendum censuerat H. STEPHANUS in Ind. Thes. exponens *ex allio aedificatus* vel *fabricatus*. σκοροδόδμητον probavit PIERSON ad Moerin pag. 115. eâdem puto notione. Nobis placuit σκοροδομίμητον, i. e. *quae allii naturam prae se ferunt*: quam haud dubie veram scripturam iudicaverat TOUP in Emend. in Suid. Part. I. pag. 31. suffragante BRUNCKIO in Fragm. Aristoph. pag. 216.

τῇ θυσίᾳ τῶν Θεοξενίων. » In multis Graeciae locis fe» stum celebrabatur nulli privatim Deo sacrum, sed in uni» versum omnibus. *Theoxenia* eum diem vocabant. Hesy» chius: Θεοξένια, κοινὴ ἑορτὴ πᾶσι τοῖς θεοῖς. Athenis » autem potissimum videntur Θεοξένια celebrata: nam in» ter propria reipublicae illius instituta hoc fuit, quod » θεοὺς ξένους colerent quam plurimos. Hesychius: Θεοὶ » ξενικοί· παρὰ Ἀθηναίοις τιμῶνται, οὓς καταλέγει Ἀπολ» λοφάνης ἐν Κρησίν. Inde illa ara θεοῦ ἀγνώστου, de qua » D. Paulus in Actis. Sed videntur *Theoxenia*, quorum hic » mentio, *Apollinis* honori peculiariter fuisse consecrata. » Apollo enim Delphorum summum erat numen. Et alibi » quoque Theoxenia eidem Deo sacra, ut apud Pelle» nenses, de quibus in Achaicis Pausanias: [VII. 27.] » Ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος Θεοξενίου Πελληνεῦσιν ἱερόν. τὸ δὲ » ἄγαλμα χαλκοῦ πεποίηται. καὶ ἀγῶνα ἐπιτελοῦσι Θεο» ξένια τῷ Ἀπόλλωνι. « CASAUBONUS. — Confer Corsini Fastos Attic. T. II. pag. 337. & Hemsterh. ad Hesych. in Θεοὶ ξενικοί.

AD CAP. XIV.

b In ποτὲ & in ὑπομιμνησκόμεθα nihil, quod sciam, mutant libri. Malles tamen τότε, & ὑπεμιμνησκόμεθα, quemadmodum in Animadv. legit CASAUBONUS, sic scribens: »Sequitur καὶ ὑπεμιμνήσκόμεθα, ὧν ἐν Ὥραις ὁ χα» ρίεις Ἀριστοφάνης εἶπεν, ἐπαινῶν τὰς καλὰς Ἀθήνας. Ar» gumentum fabulae huius ex titulo apparet: continebat » enim encomium agri Attici a situs commoditate & opti» mo frigoris & caloris temperamento, item a praestan» tia & copia optimarum frugum. Similiter eamdem ur» bem laudavit Euripides: [apud Plutarch. de Exilio pag. » 604. ed. Francof.]

» Εἰ δ' αὖ πάρεργον, inquit, χρή τι κομπάσαι, γύναι,
» οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
» ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπίτνει.

» Aristides in Panathenaico: Ἀλλὰ μὴν τόν γε ὑπὲρ γῆς » ἀέρα καὶ τῶν Ὡρῶν κρᾶσιν οὕτω σύμμετρον εἴληχεν, ὥστ' » εἰ τῷ λόγῳ μετρίως εἰπεῖν ἦν, εὐκτὸν ἂν ἦν. ἴσον γὰρ » ἁπάντων ἀπέχει τῶν δυσχερῶν, καὶ μετέχουσα τῶν ἀγα» θῶν τῆς δυνάμεως ἑκάστης, ἃ λυπηρὰ πρόσεστιν ἑκάσταις » πέφευγε. τεκμαίρεσθαι δ' ἔξεστιν οὐ μόνον τοῖς ὡραίοις, » νικῶσι καὶ παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ τοσοῦτο τοῦ παντὸς » ἔτους κατέχουσι χρόνον. Postrema verba summatim id » aiunt, quod pluribus persequitur *ARISTOPHANES* hoc » loco. Ex hac fabula sunt duo hi versus, quos profert » Pollux libro VII. cap. 2. [sect. 13.] explicans quid sit » πρᾶσιν αἰτεῖν:

» Εἰ μὴ κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
» ἐκεῖ δ' ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

» Meminit & aliis locis: item Harpocration, aliique ve» terum, & Hesychius in Ἀρᾶς ἱερόν. « — Comici ipsum hunc locum respexit auctor noster infra, XIV. 653. f.

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυοὺς, βότρυς, ὀπώραν, &c. Quum veluti soluta oratio vulgo adposita esset haec ecloga, perspecte BRUNCKIUS monuit in Comici Fragm. p. 275. fuisse olim iambicos versus tetrametros: quorum bonum numerum idem vir praestantissimus ad metri leges exactos repraesentavit. Nos, quoniam longiores, unumquemque in duo hemistichia tributos dedimus. Cum vel in secundo vel in tertio versu lacuna esset, lacunam in tertio notavit *Brunckius*, sic scribens:

πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας . . . .
Quo factum, ut nec quartum nec quintum versum ad iustos numeros redigere potuerit, utque in fine secundi versus verba ὡὐτὸς δ' ἀνὴρ, quae recte dabant libri, in ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ mutare cogeretur. Nobis, lacunam initio secundi versus statuentibus, nihil quidquam in verbis fuit mutandum. *Versu* 3. minus recte quidem ὠυτὸς scribebatur in edd. & in ms. *Ep.* & magis etiam corrupte αυτος (absque accentu) in ms. *A.* Sed in promtu erat ὡὐτὸς corrigere, quod ὁ αὐτὸς valet.

Vers. 4. πύον, χόρια. Vide Animadv. ad III. 104. f. & c ad VII. 311. d. *Ibid.* χελιδόνας. *Pluralem* desiderabat metri ratio, quo ultima syllaba longa fieret. *Ibid.* τέττιγας, ἐμβρύεια. »De *cicadarum* esu multa diximus in »superioribus libris. [Vide Animadv. T. I. pag. 368. ad »II. 55. a. Adde IV. 131. e.] Sequentem vocem mutare »possumus, cum Dalecampio, in νέβρεια: supple κρέα, »quae vox omitti solet.« CASAUBONUS. — Nempe *hinnulorum carnes* interpretatus erat Dalec. Quae haud incommoda foret emendatio, si conveniret metro. Consultius haud dubie fuit retinere quamvis ignotum alioqui vocabulum ἐμβρύεια: quod hariolando utique magis, quam certâ ratione, de *vulvâ suillâ eiectitiâ* aut *exsectitiâ* intelligendum putavi; quae apud Lucianum in Lexiphane cap. 6. τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον vocatur. Vide Nostrum lib. III. pag. 101. a.

Vers. 5. » Addit ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους. He»sychius: Ὑρισσός· φορμός. Aliis ὕρισκος vel συρίσκος: quas »voces explicamus libro tertio, capite quarto.« CASAUB. — Vide ad III. 76. d. ubi οἱ σύριχοι sunt *canistri* vel *sportae quibus venduntur fici.* Idem autem valet συρισσὸς & ὑρισσὸς sive ὑρισὸς. Apud Suidam & Hesychium ὑρισσὸς geminatâ sibilante scribitur: sed apud eumdem Hesychium est diminutivum ὑρισίδα simplici σ literâ. Atque sic scriptum h. l. vocabulum ὑρισοὺς mediâ brevi postulabat metrum; quemadmodum etiam scribitur in membr. *A.* ubi quidem duplicem statim σσ in medio posuerat scriba, sed earum alteram rursus erasit. Breviator, illam vocem omittens, sic scripsit suo arbitratu, ἴδοις δ' ἂν νιφόμενα σῦκα ὁμοῦ τε μύρτα. De verbo νιφομένους Gallicus interpres monuit, alienum ab hoc loco videri; quare in στιφομένους, *stipatos, fartos,* mutatum voluit. Etiam DALECAMPIO scru-

c pulum moviſſe idem verbum videtur; quare ait: » *Nivem* » appellat florem mellitum, qui, velut ſitus, ficis inſidet, » ac tamquam eſſloreſcit. « At ſicut initio dixerat poëta, *media hyeme omnia abunde Athenis ſuppetere*: ſic hic ſignificat, *ipſam nivem, quae ſubinde incidit, non impedire quo minus ſimul frugum omne genus adſit.*

Verſ. 6. ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν. » Videtur dure dictum, *cucurbitas & rapas arare*, pro » arvum arare ubi cucurbitae & rapae ſerantur. Videamus num aliud hic lateat. Atque adeo fortean poëta ſcri» pſerat, ταῖς γογγυλίσι καροῦσι. *Videas*, ait, *eodem tempore* » *cucurbitas & rapas quae capitatae dicuntur.* Καροῦς quasdam » rapas olim dictas fuiſſe, teſtis Galenus libro De bonis & » malis Succis: μέσαι ῥίζαι εὐχύμων καὶ κακοχύμων αἵ τε » τῶν ἄρων εἰσὶ καὶ τῶν γογγυλίδων, ἃς καὶ βουνιάδας ὀνο» μάζουσι, καὶ τῆς καλουμένης καροῦς. Sed cogitemus am» plius de hoc loco: nam, quid opponi poſſit, non igno» ro. « Casaubonus. — Vulgatum tuetur codex mstus uterque. Si quid mutandum cenſuiſſem, equidem αἱροῦσι (*capiunt*) ſuaſurus eram.

Verſ. 7. » Subiicit comicus: ὥστ' οὐκ ἔτι οὐδεὶς οἶδ' » ὁπηνίκα ἐστὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. *Nemo ſcit quaenam ſit* » *anni tempeſtas.* Tanta coeli clementia eſt, ut perpetuum » ver agi Athenis videatur. πηνίκα & ὁπηνίκα de *anni par*» *te* uſurpatur, ut hic; vel de parte diei, ut in Avibus » eiusdem poëtae:

» — Πηνίκ' ἐστιν ἄρα τῆς ἡμέρας;
» Ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. «

Casaubonus. — Nullo negotio ad legitimos numeros redigebantur verba iſto verſu comprehenſa. Modo commodo loco vel apoſtrophus adhibendus erat, vel craſis. Pro οὐκ ἔτι οὐδεὶς, ſcripturam οὐκ ἔτ' οὐδεὶς praeivit ms. *Ep.* οἶδ' ὁπηνίκ', ut erat editum, ſic dedit ms. *A.* ubi Breviator οἶδε πηνίκ', quod perinde eſt. Pro τοῦ ἐνιαυτοῦ rurſus recte τοὐνιαυτοῦ ms. *Ep.*

Verſ. 8. » Porro ait: μέγιστον ἀγαθὸν εἴπέρ ἐστι δι' » ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. Ante μέγιστον collo» canda interpunctio. Poſtquam prior qui in his verbis lo» quitur, felicitatem agri Attici deſcripſit, ſubiicit alter: » *Maximum id quidem bonum eſt, ſi liceat toto anno ea quae* » *optes conſequi.* δι' ἐνιαυτοῦ, pro δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ: de » quo genere loquendi ipſe Athenaeus monuit libro ſeptimo.

» [p. 276. d.] « CASAUB. — *Post* ἐνιαυτοῦ omisit vir doctus in Animadv. voculam τοῦ, quam praetermisit quidem etiam Epitomator, ut ad sensum minus necessariam, sed cum editionibus omnibus agnoscit vetus codex *A*. Atqui erat ea quidem manifeste corrupta, quippe nec ad sensum nec ad versum apta: nempe pars vocis interciderat, quam certissimâ ratione a nobis restitutam putavi, τοῦτο pro τοῦ scribentibus. c

Vers. 9. » Ait alter, Κακὸν οὖν μέγιστον. Scribe κακὸν » μὲν οὖν μέγιστον. *Imo vero magnum id malum est.* « CASAUBONUS. — Atqui ipsam illam μὲν particulam, quae desiderabatur in editis, adiectam dedit uterque codex mstus.

Vers. 11 *sq.* » Additur, ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον » φήσας ἀφειλόμην ἄν. In Aristophanis Ὥραις fabulâ, » unde haec sunt, Dii inducebantur tempestatum anni au» ctores: in his erat, ut videtur, *Aeolus* aut quicunque » alius ista proferebat verba, quibus hoc ait: *posse se, breve » tempus flantem, adimere Atheniensibus* descriptam modo fe» licitatem & εὐαερίαν. Legimus autem, ἐγὼ δὲ τούτων » ὀλίγον χρόνον φυσήσας ἀφειλόμην ἄν. Qui deinceps » sequitur versus, habet hanc sententiam: *atque adeo id » facio in omnibus urbibus praeter Athenas: ubique enim aspe» ratur aër, & immitis hiems sentitur.* Scribo vero: κᾆ» γω γε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ [nempe, pro vulgato » δρῶν] ταῦτα πλὴν Ἀθηναίων. » CASAUBONUS. — In edita olim scriptura nil mutat ms. *A*. Epitomator vero ipsos illos duo versus, ut nimis corruptos, praetermisit. Equidem cum ADAMO, quem h. l. Villebrunius laudat, *Boreae* potius, quam *Aeolo*, istas dicendi partes adsignandas existimavi; quare etiam nota *B*. illas partes insignivi. Celebratur sane & alioqui *Boreae cum Atheniensibus adfinitas, in eosque eam ob caussam favor.* Vide omnino Herodot. VII. 189. & ibi a viris doctis notata. Caeterum interpretationem Casauboni adoptans, in verbis quidem constituendis (*vers.* 11.)

Ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον φυσῶν, —

BRUNCKII rationem secutus sum, cum alioqui commodiorem, tum & metro unice aptam. *Versu* 12. vero, utroque viro praeeunte, δρῶ correxi; tum πλὴν Ἀθηνῶν, cum Brunckio, pro πλὴν Ἀθηναίων, quod metrica lex respuebat.

Vers. 14 *sq.* » Ubi dicit poëta, ἀπέλαυσαν ἄρα σβέσαντες d

d » ὑμᾶς, interpres [Dalecamp.] ἀπήλασαν legit, vel ἀπέ-» λαυσαν putavit esse ab ἀπελαύνω. Utrumque tantidem » facere debemus: errat enim; nam vertere debuerat, *Er-» go illi hoc suae in vos pietatis fructum perceperunt, ut ais.* » Ἀπολαύειν, & poëtarum verbum ἀπαυρᾶν, uno verbo » latino exprimi non possunt multis locis: ut cum ait idem » poëta in Avibus, Ἀπέλαυσα γὰρ νὴ τὸν Δί' ἐλθὼν ἐν-» θαδί: quod vernaculo sermone eleganter dixeris, *J'ay » bien gaigné d'être venu icy.* « CASAUBONUS. — In fine *vers.* 14. τί ἢ τί, quod vulgo hic scribitur, aut τίν τί, quemadmodum BRUNCKIUS scripsit, quod aliâs *quamobrem*, vel *quî sic* sonat, quid hoc loco valeret, parum perspexi. Quare ὅτι ἐν δὴ legendum suspicatus sum, quod valet, *quod nimirum.* Duos postremos versus BRUNCKIUS oratione in hunc modum distinctâ scripserat:

ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίν τί
Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν.

Epitomator *postremo versu* non, ut editum, πεποίηκας scribens, sed πεποιήκασ' in tertia persona pluralis numeri, in exemplari-ne istam scripturam repererit, an suo iudicio ita scripserit, nescio: reliquam quidem plenioris operis rationem hoc loco non admodum religiose servavit. Nam post ista verba *vers.* 10. οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο. sic perrexit: εἶτ' ἐπάγει: Ὅτι σέβοντες τοὺς θεοὺς Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποιήκασ' ἀντ' Ἀθηνῶν. Id est: *Deinde subiicit auctor: Colentes Deos civitatem suam Aegyptum fecerunt* (nempe *Athenienses*) *pro Athenis.* De *Aegypto*, quae cum hoc loco commode contuleris, habes apud Nostrum lib. V. pag. 196. d. e.

ἐτύγχανον δὲ οὖσαι τῶν συντεθειμένων ὑπὸ τῶν &c. » *Com-» positae*, συντεθειμέναι. Fortassis, ἀποτεθειμέναι, *repositae*, » *conditae.* « DALECAMPIUS. — At nil opus videtur sollicitare vulgatum. *Ibid.* εἰ καὶ τὴν χρῆσιν ταύτην. Sic recte ms. *A.* (In *Epit.* ista verba desunt.) Perperam ταύτης edd.

e σικύας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας. Conf. lib. II. cap. 53. nostrae edit. *NICANDRI primus versus* quum in editis sic scriberetur:

Αὐτὰς μὲν σικύας τμητῶν ἀνακλάσμασι πείραις,

haec adnotavit CASAUBONUS: » Lego τμητῶν ἀνὰ κλάσ-» μασι πείραις: pro ἀναπείραις, ut κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον » ἔτελλε. Vult Nicander, *cucurbitas transfigi fractorum ligno-*

» *rum acutis surculis.* Interpres absurde emendat σπείραις. « [*Cucurbitam concisam in flexuosas spiras:* Dalec.] » Si putarem aliquid mutandum esse, scriberem:

» Αὐτὰς μὲν σικύας γε μίτων ἀνὰ κλάσμασι πείραις.
» μίτου κλάσμα, *fili* est periphrasis. Vel sic, τμητὰς ἀνὰ » κλάσμασι πείραις: & fortasse haec vera lectio; nam » paullo post σικύης ὅρμους vocat *frusta cucurbitae, per quae* » *filum transmissum.* « CASAUBONUS. — Nil expeditius visum nobis erat, nisi ut τμητῶν (quod uterque quidem mstus cum edd. tenet) in τμήττων mutaretur, idem valens ac τμήσσων, quod est a Gallico interprete propositum: nisi τμήγων malueris, quod thema Etymologus (pag. 273. 27.) statuit, unde alia tempora quae magis in usu sunt deriventur, τμήξω, ἔτμηγα, ἔτμαγον. Verba ista, ἀνὰ κλάσμασι πείραις, sic distincta ut voluit Casaub. scribuntur in ms. *Ep.* Initio versus, lubens tenui editum Αὐτὰς μὲν, licet Αὐτὰς μὴν communi consensu praeferant ambo nostri codices.

Vers. 2. Pro ξήραινον, quod erat editum, recte ξηραίνον dabant iidem mssti. *Vers.* 3. περιχανδέα χύτρον. Quum dein (*vers.* 6.) dicat, τῇ ἐνὶ in foeminino, monuit CASAUBONUS: » Figura est in τῇ, quam πρὸς τὸ σημαινόμενον vocant; nam praecessit χύτρον: nisi legas πολυχανδέα χύτραν. Aliter tamen mssti. « — Sane hic περιχανδέα χύτρον tenent ambo nostri codices; illic vero ad τῇ nulla varietas ex ms. *A.* adnotata. In *Epit.* vero desinit haec ecloga in verbo ῥοφέωσι vers. 4. Eodem *vers.* 4. recte κεργίες habent editi, ubi κεργὶς ms. *A.* In fine vero, pro μέτρια, tacite CASAUBONUS in sua editione μέτρῳ correxit, quod versus utique desiderasse videtur. Quae sequuntur corrupta & obscura, doctioribus expedienda relinquo. In Graecis tenui consentientem codicis Msti cum editis scripturam: Latinam Dalecampii versionem subieci.

AD CAP. XV.

κνιστοῖς λαχάνοις. » Deinceps commemorantur *gallinae* a » *cucurbitis impositae & κνιστοῖς λαχάνοις.* Scribebam » κνηστοῖς cum Epit. & Eustathio, [ad Iliad. λ'. pag. 819 » extr.] cuius sunt verba: Ὅτι δὲ καὶ λάχανα κνηστὰ » ἐκαλοῦντο τὰ σύγκοπτα, ἐκ τοῦ κνῶ, κνήσω, τὸ κόπτω

a »καὶ κνηστὸς δὲ ποιός τις ἄρτος παρὰ Ἴωσι, διὰ τὸ κνᾶσθαι, ὡς εἰκὸς, καὶ οὕτω διαδίδοσθαι, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου δηλοῦται. Sed & κνιστὰ olera per ι in Hesychio »nominatim exposita invenias: & extat verbum κατακνίζεσθαι ea notione positum paullo post [pag. 376. d.] in »insiciorum descriptione.« CASAUBONUS. — Utroque modo scribi poterat: sed κνιστοῖς, & dein κνιστὰ in Aristophanis testimonio, cum editis tenet ms. *A.* In *Epit.* nonnisi semel occurrit ea vox, ubi Comici testimonium adfertur: ibique noster ms. *Ep.* in contextu quidem κνηστὰ habet, sed altera scriptura superne inter lineas notata est. *Mox* deinde recte editiones vett. cum ms. *A.* νῦν μόνως habent, quod nil necesse erat ut in νῦν μόνον a Casaub. mutaretur. Vide ad pag. 366. a. Duo ista verba desunt *Epit.* *Ibid.* ὧν ὁρῶ περιφερομένων πλῆθος. » Melius περιφερόμενον.« CASAUB. — Vulgatum tenet Ms. cui cur praeferamus id, quod Casaubonus maluerat, nullam equidem caussam video.

CHRYSIPPI verba parentheseos notis includenda curavi, quo facilius connexio sequentium, ἀλεκτρυόνας δὲ &c. cum superioribus in oculos incurreret. In illis, verbum φασὶ (quo carent edd. & ms. *A.*) suo nomine adiecisse Epitomator videtur perspicuitatis caussâ. *Ibid.* Pro μελαινῶν, scribitur κελαινῶν in ms. *Ep.* vox poëtis fere propria.

b Quod ait auctor, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας τοὺς ἄῤῥενας, intellige e superioribus, νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ: *hodiernus usus* (inquit) *nomina* ἀλεκτρυὼν *&* ἀλεκτορὶς *nonnisi de maribus dicit.* At merito monuisse H. STEPHANUS (Thes. II. 607. e.) videtur »depravate hic »legi ἀλεκτορίδας pro ἀλέκτορας, quum vel ipsa ter»minatio plane repugnet.« Sane ἀλεκτορὶς, quemadmodum a veteribus de *gallina* dicebatur, velut ab Epicharmo apud Nostrum II. 57. d. ab Aristotele aliisque, sic ne a recentioribus quidem de *gallo* usurpari potuisse videtur. Quare aut ἀλέκτορας hoc loco, aut diminutive ἀλεκτορίδια vel ἀλεκτόρια scriptum oportuerit. Conf. Ducangii Glossar. in Ἀλέκτωρ, & eiusdem Append. in Ἀλεκτορίς.

Ex *HOMERI* testimoniis, quae mox adferuntur, primum legitur Odyss. β'. 181. alterum Iliad. ξ'. 290. tertium Iliad. ι'. 323 sq. ubi de scripturâ κακῶς δέ τε οἱ, quae hîc habetur, vide Var. Lect. in ed. Barn. & Ern. & confer

Scholiaſten Venetum, quem Villoiſoni ſtudio debemus, ad vs. 324.

» Citatur *MENANDER* ἐν Ἐπικλήρῳ πρώτῃ. Docuerat c
» is poëta & *priorem* & poſteriorem *Epiclerum*. Illius men-
» tio hîc; poſterioris apud Harpocrationem: Ὄρος, inquit,
» σκεῦός τι γεωργικὸν παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρῳ (ſcribe
» δευτέρᾳ) Ἐπικλήρῳ. « CASAUBONUS. — Eſt enim Ἐπίκληρος, foemininum nomen, *orbam haeredem* ſignificans. Conſentaneum eſt autem, ut ſtatuamus, fuiſſe alteram iſtarum fabularum alterius inſtauratam emendatamque editionem.

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα. Hanc vèrborum transpoſitionem neceſſario requirere videbantur teſtimonia continuo ſubiecta: in quibus ſola forma ὄρνιθα occurrit; non item altera, ὄρνιν. Sic vero etiam ſcripſit Epitomator: αἰτιατικὴ δὲ τοῦ ὄρνις, οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα.

Ξενοφῶν δ' ἐν δευτέρῳ Παιδείας. Immo ἐν πρώτῳ. d
Exſtat ſane locus lib. I. cap. 6. ſect. 39. ubi ἐν τῷ ἰσχυρῷ χειμ. legitur, praemiſſà praepoſitione.

Μένανδρος, Διδύμαις. » Harpocration: Ἐκωμῳδοῦντο οἱ
» Ποτάμιοι, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους· ὡς
» ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις. « CASAUB.

In *ALCMANIS* teſtimonio (quod cum *Eupolidis* & *Crati*- e
ni, quae ſequuntur, teſtimoniis omiſit Breviator) perſpicuum eſt, & corruptum eſſe quod in ms. *A*. ſcribitur ὄρνιθος, & recte ab editoribus emendatum ὄρνεις.

Ad *EUPOLIDIS* teſtimonium, quum κρείους με ἐγκ. *verſ*. 1. legeretur, & *verſ*. 2. ὁμοίως, haec notaverat CASAUBONUS: » Οὐ δεινὸν κρείους με ἐκγεννᾷν τέκνα;
» Athenienſes κρείους vocabant *conchas aſperas*. [vide III.
» 87. b. & ibi not.] Ita autem videtur Eupolis adoleſcen-
» tem quendam appellaſſe, a morum aſperitate & inſua-
» vitate. Eius pater eſt qui iſta pronunciat. In ſequenti
» verſu non recte, ὄρνεις θ' ὁμοίως. Scribe ὄρνεις θ'
» ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί. « — GROTIUS in Excerpt. 499. emendationem ὁμοίους (*verſ*. 2.) merito adoptans, praeterea coniunctionem θ' (quod & nobis viſum) in δ' mutavit: priore vero verſu ſic ſcribens,

Οὐ δεινὸν οὖν κρειούς με μὲν γεννᾷν τέκνα,

a Caſauboni interpretatione longiſſime receſſit. Sic enim latine convertit, *Nonne grave eſt, partus quod mei plus me*

e *valent.* Et in Notâ ait: »κρείους τέκνα est constructio πρὸς »τὸ σημαινόμενον. Conqueritur enim civitas Atheniensis, »quod *cives gignat nimium eminentes.*« — Sed, pro κρειοὺς legendum esse κριοὺς (id est *ingratos*) perspecte VALCKENARIUS docuit ad Phoeniss. pag. 20. ad proverbium provocans omnibus paroemiographis & Grammaticis memoratum, quod in *ingratos filios* dicebatur, Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. Praeterea vero & Κριὸς ἀσελγόκερως dicebatur *ferox & petulans homo.* Vide Hesychium eiusque Interpp.

AD CAP. XVI.

Τὸν δ' ἀλεκτρυόνα - - οἱ ἀρχαῖοι καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι. Potuerat Τὸ δ' ἀλεκτρυὼν dicere; id est, *Vocabulum* ἀλεκτρυὼν, quemadmodum supra (lit. b.) τὸ ὄρνις dixit. Nunc quod ait Τὸν δ' ἀλεκτρυόνα - - καὶ θηλυκῶς εἰρήκασι, idem est ac si dixisset: *Pro eo quod nos nonnisi* τὸν ἀλεκτρυόνα *in masculo genere usurpamus, e contrario veteres etiam* τὴν ἀλεκτρυόνα *gallinam dixerunt.* Similiter vero rursus p. 374. b. ait, Θεόπομπος - - ἐπὶ θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα: ubi Theopompus ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν dicit.

In *CRATINI vers.* 1. nulla verborum distinctione in edd. scribitur, Λήδα σὸν ἔργον δεῖ σ' ὅπως &c. Monuit vero CASAUBONUS: » Distingue, Λήδα, σὸν ἔργον. δεῖ σ' ὅπ. »*Leda, tuae nunc sunt partes: faciendum tibi ut decenter gal-* »*linae mores assumas.* De *Ledae partu* nota fabula.« — Cum Νέμεσις fuerit titulus dramatis, e quo decerpti isti versus, videtur illam famam secutus poëta, quae ovum, quod Helenam includebat, a *Nemesi* quidem partum, a *Leda* vero exclusum perhibebat. Vide Apollodori Biblioth. III. 10, 7. De *Nemesi* conf. supra, VIII. 334. c. d. *Eodem vers.* εὐσχήμονος pro vulgato εὐσχημόνως scripsi, praeeunte VALCKENARIO, ad Phoen. pag. 166. Pro διοίσεις (*vers.* 2.) est διοίσει in ms. *A.*

Versu 3. Cum in editis sic scriberetur,

ἐπὶ τῶνδ' ἐπωάζουσαν ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν,

monuit CASAUBONUS: »Versus pede uno longior est, »quam oportuit. Scribe:

»ἐπὶ τῶνδ' ἐπωάζουσαν ἐκλέπειν καλόν.«

At difficultatem multo felicius expedivit idem VALCKENARIUS, ἐπῴζουσ' scribens, caeteris nil mutatis, quem secuti sumus: cuius emendationem hactenus etiam noster

ms. *A.* tuetur, quod *nominativum* ἐπωάζουσα habet. Ver-
bum autem ἐπωάζειν ab Atticis in ἐπῴζειν contrahi, do-
cuit ille ex Hesychio & aliis.

Qui in *ANAXANDRIDIS vers.* 1. memorantur κάπροι, f
non cum Dalec. *apros* interpretatus sum, sed *porcos*: pro-
prie *verres* sic dicuntur. Aristophanes Grammaticus, apud
Eustath. ad Od. ξ'. pag. 532. l. 43. Τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι
καὶ ἐνόρχαι, κάπροι.

μὴ κεκριμένον ἐν τοῖς πρώτοις. »Hoc est, ut paullo post
»loquitur, *μὴ τυχὼν νίκης: quam fabulam cum docuit poë-
»ta, iudicum sententiâ victus est;* aut, *primâ palmâ excidit.*«
CASAUBONUS. — *Ibid.* ἐκθήσομαι ὑμῖν - - εἰς κρίσιν. a
Sic ms. *A.* ubi ἐς κρίσιν edd.

εἰς τὸν λιβανωτὸν, in vicum vendentem thus & odores, ut b
ait Horatius. Vide Toupii Cur. Noviss. p. 214. *Ibid.* καὶ
οὐ μετεσκεύαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Vide Casauboni Anim-
adv. ad III. 110. b. *Ibid.* ἐκ Καμίρου. Non improbo
Καμείρου, quod habent editi: nam & haec scriptura pas-
sim in veterum scriptis reperitur. Sed Καμήρου, quod
est in nostro cod. *A.* ex Καμίρου potius ortum videri
debuit, quae est probatior scriptura; eamdemque apud
Homerum etiam in Catalogo (Iliad. β'. 656.) plures pro-
batissimi libri exhibent. (In ms. *Ep.* deest postrema pars
narrationis de *Anaxandride.*) *Ibid.* πῶς ὁ Τηρεὺς περιεσώ-
θη. Sic vetus codex mstus; ignorans καὶ particulam;
quam post πῶς insertam habent edd. *Ibid.* καὶ ἄλλα δρά-
ματα τῶν ὁμοίων τοῦ αὐτοῦ. »Deesse aliquid videtur. Sen-
»tentia talem aliquam lectionem desiderat, καὶ μὴ ἠφά-
»νισται, ὥσπερ ἄλλα δρ.« CASAUBONUS. — At quid im-
pedit quo minus e superioribus verbis intelligamus, ὥσπερ
καὶ ἄλλα περιεσώθη. Quod autem ait, ἄλλα δράματα τῶν
ὁμοίων, non ὅμοια: intelligere debemus τινὰ τῶν ὁμοίων.

ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα. Diceres, τὴν
ἀλεκτρ. scriptum oportuisse: sed similiter haud multo an-
te (p. 373. e.) locutum Deipnosophistam nostrum vidimus.

['Ενίοτε] πολλαὶ &c. Neglecto prorsus metro, cum in c
editis, tum in utroque nostro codice msto, sic scribeba-
tur illud fragmentum:

Πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων
ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Voce βίᾳ (ut est apud Suidam in Ὑπηνέμια) ad superio-
rem versum reiectâ, posteriori senario ratio constabat.

Initio adieci (uncis quidem inclusam) vocem 'Ενίοτε, a qua initium capit haec ecloga apud eumdem Suidam l. c. Conf. Toupium, Emend. in Suid. P. III. p. 523. Brunckius, quoniam in eadem ῥήσει simul stare non posse duo adverbia ἐνίοτε & πολλάκις existimaverat, aliam iniit rationem in Fragm. Aristoph. p. 234 sq.

'Εν δὲ Νεφέλαις διδάσκων &c. Commode facturus erat auctor noster, si praemisso articulo ὁ διδάσκων dixisset, id est, *in Nubibus is qui docet senem* &c. Nunc διδάσκων ad ipsum poëtam refertur, *Aristophanes in Nubibus ubi docet senem* &c. Ne sic quidem male.

d Λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτορὶς, καὶ ἀλέκτωρ. ἀλεκτορὶς familiarissimum veteribus & proprium nomen erat, ubi de *gallina* loquebantur. Sic quidem constanter Aristoteles: puto & alii e vetustioribus. Conf. supra ad pag. 373. b. Quare nil necesse esse existimavit auctor, ut huius usus exempla adferret. Mas vulgo ἀλεκτρυὼν dicebatur: ἀλέκτωρ vero magis poëticum nomen, cuius testimonia nonnulla hic adponuntur.

Σιμωνίδης ἱμερόφων' ἀλέκτωρ ἔφη. »Σιμωνίδης, ἱμερόφωνος ἀλέκτωρ. Censeo verius ἡμερόφωνος, *diei nuntius.* »Vocem ἱερόφωνος legas apud Alcmanem, eo loco quem »paulo post describimus.« Casaubonus. — At non ἱμερόφωνος, sed ἱμερόφων' scribitur cum in editis, tum in ms. *A.* e quo certe nulla varietas enotata. (In *Epit.* haec desunt.) Reperiri autem vocab. ἱμερόφωνος (pro *dulciloquus*) in Anthologia, adnotavit H. Stephanus, Thes. T. I. p. 1938. b. Tenuitque illud h. l. Dalecampius, *dulci voce amabilis* latine reddens. At equidem facile Casaubono adsentior, (cui idem quoque H. Stephanus praeiverat, in Thes. T. I. pag. 1460. g.) mendosam esse hoc loco, ubi de *gallo gallinaceo* agitur, scripturam per ι, & ἡμερόφων' potius scriptum oportuisse.

Κρατῖνος, Ὥραις· Ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ. Cum ὀλόφωνος esset editum, monuit Casaubonus: »Scribe ὀλόφωνος: *qui totus vox* »*est, praeterea nihil*; ut de luscinia dixit olim Spartanus »quidam: vel, *qui toto veluti corpore cantat*: attollit enim »sese gallus gallinaceus cantaturus. Cratini hunc locum »puto Hesychium respexisse cum scriberet, 'Ολόφωνος, ὁ »ἀλεκτρυὼν, ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον »αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι. *Cratini* fabulam Ὥρας non

» semel auctor laudat: citatur ab auctore & Harpocratio- d
» ne in descriptione ξυστίδος: nec non Hesychio in Κή-
» τιον & Μυσικάρφι: Polluce lib. VI. cap. 2. & lib. VII.
» 30. & saepius alibi. Sed videtur fabula haec fuisse in-
» scripta Πυλαῖαι ὧραι, si recte capio verba Aristophanei
» Scholiastae, qui ad Aves, [vs. 767.] Κρατῖνος, inquit,
» δηλοῖ Χείροσι (καὶ) Πυλαίαις ὥραις.« CASAUBONUS. — In Scholiis ad Comici locum cit. hodie editur Χείροσι, Πυλαίαις, Ὥραις: ubi Πυλαίᾳ oportebat, sicut in Schol. ad Pac. 733. In ms. *A.* ολόφωνος scribitur neglecto spiritu initio vocis. ὀλόφωνος, ut apud Hesychium legitur, sic & in Photii Lexico msto: exponiturque ὁ ἀλεκτρυών. Quod autem statim adiicit Hesychius, ἡ ἀπὸ τοῦ λόφου, cum nihil commune cum vulgata scriptura habeat haec interpretatio, haud improbabiliter statuit PALMERIUS, Exercit. pag. 510 sq. aliam scripturam hic ob oculos habuisse Glossographum, ὁ λοφωτός, *cristatus, cristâ insignis.* Quod vero ὁ Περσικὸς ait poëta, familiare id *galli gallinacei* epitheton est, qui e Perside olim in alias regiones traductus fuisse perhibebatur, ut docet Menodotus apud Nostrum, XIV. 655. a. Inde plus semel Περσικὸς ὄρνις apud Aristoph. in Avib. 485. 708. 834.

Οἱ δὲ Δωριεῖς, λέγοντες ὄρνιξ, *&c.* Vide Maittaire, Dialect. p. 179. ubi plura illius formae exempla collecta.

Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει. *ALCMAN vero*, (inquit; intellige, *licet Dorico idiomate scripserit, tamen*) *per σ effert nominativum casum*, ὄρνις. *Ibid.* Ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις. Recte εἴαρος dedit ms. *A.* pro ἔαρος, quod editum erat. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » An vera
» haec esset lectio, ἁλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις, aliquando du-
» bitavi: memineram enim scripsisse alicubi eundem Alc-
» manem, ἁλίβαπτος πορφυρᾶ ὄρνις. Hesychius: Ἁλίβα-
» πτον πορφυρᾶν ὄρνιν, Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Sed commo-
» dum venit postea in mentem loci cuiusdam Antigoni,
» quem hic adscribam. Historiarum enim Mirabilium tme-
» mate XXVII. postquam dixit alcedonum mares cerylos
» vocari; atque hos, ubi consenuerint, solere foeminas in
» alas receptos gestare; addit: καὶ ἔστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκ-
» μᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον. φησὶ γὰρ ἀσθενὴς
» ὢν διὰ τὸ γῆρας, καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπερι-
» φέρεσθαι, οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει·

» Οὔ μ' ἔτι παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι

d »γυῖα φέρειν δύναται. βάλε δὴ βάλε δὴ κηρύλος εἴην,
»ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται,
»νηλεὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.«

Confer quae ad Antigoni locum citatum erudite NICLASIUS adnotavit.

»Sequitur: Καὶ τὴν γενικὴν, οἶδα δι' ὀρνίχων ὅμως πάν»των. Scribo mutata distinctione, καὶ τὴν γενικὴν οἶδα, »δι' ὀρν.« CASAUBONUS. — Recte distincta verba nobis dedit optimus cod. *A*. In Epit. haec omissa. In ed. Ven. nulla adest verborum distinctio. Cuiusnam autem ista verba sint, δι' ὀρνίχων &c. non liquet. Caeterum eâdem formâ ὀρνίχων habes genitivum plur. apud Theocr. Idyll. VII. 60.

AD CAP. XVII.

e Ad *EPICHARMI* testimonium *ex Ulysse Transfugâ* nil aliud, nisi hoc, adnotavit CASAUBONUS: »*Epicharmi* lo»cus admodum corruptus. In *ultimo versu*, pro τοῖς 'Α»χαιοῖς προδιδόμην τε, scribe προδιδόμεναί τε.« — At metri ratio haud dubie προδιδόμεν desiderabat, quod aeque Doricum est ac προδιδόμεναι. Pro τε vero recte ubique τ' per apostrophum scribitur. Sunt autem versus perspicue trochaici tetrametri, ut fere Epicharmei plerique. Quo pacto hanc eclogam tractarit *Samuel* PETITUS, τῶν γειτόνων (*vers.* 1.) in τῶν Γετῶν ὢν mutans, τοῖς 'Ελευσίνοις vero (*vers.* 2.) in τοῖς ἐν λευκίνοις, apud ipsum videsis in Miscellan. lib. VI. cap. 10. Illud ab eo recte curatum iudicavi, quod pro vulgato ἀπώλεσας (*vers.* 2.) ἀπώλεσα in prima persona scripsit; quod & nobis adoptandum visum est: sed tum, ne existeret hiatus, utique *vers. seq.* pro οὐχ videtur κοὐχ legendum; quod & alioqui commodum erat, δαιμονίως, καὶ οὐχ ἑκών. Caeterum nihil equidem corrupti in his versibus vidi: nam & συμβολατεύειν ferendum videtur, Dorice pro συμβολητεύειν vel συμβουλεύειν aut συμβουλεύεσθαι. Certe & Hesychius idem verbum agnoscit interpretaturque. Συμβολατεύειν· συναλλατεύειν: id est, *pacisci*. Vide quae ex SALMASIO, de Modo Usurar. pag. 425. ab Hesychii editore ibi adnotata sunt.

Καὶ 'Αναξίλας δ' &c. »*ANAXILAS*, ait auctor, vocem »δέλφαξ posuit καὶ ἐπὶ τοῦ τελείου. Quod non est mi-

» rum, cum exponat Hesychius τὸ δελφακοῦσθαι, τελειοῦσθαι τὰς ὗς. At, pro ποιήσει δέλφακας ἀλιβάτους, scribe ex Epitome ὑλιβάτας. Libro nono [p. 402. e.] τράγος ὑλιβάτης.« Casaubonus. — Noster quidem ms. *Ep.* quemadmodum sub contextu adnotavi, ὑληβάτας per η habet; rursusque idem pag. 402. ὑληβάτας, ubi ὑλιβάτης edd. cum ms. *A*. Et veram iudicavi hoc loco codicis illius scripturam, cum quod ad terminationem, tum quod ad mediam vocalem. ὑληβάτας, a sing. ὑληβάτης. Nam, de media vocali si quaeris, est illa in huiusmodi compositione nominum non *iota*, sed aut ο, ut ὑλομανὴς, ὑλοτόμος, ὑλοφάγος & similia: aut η, ut ὑλητόμος, ὑληφόρος, ὑλήωρος, ὑληουργὸς, & id genus alia. Quod ad terminationem attinet: quae in βατος exeunt, (unde ὑλιβάτους in ms. *A*.) habent passivam significationem; quae in βάτης vero, activam, quae est huius loci. Illud vero non satis video, quo indicio affirmet Athenaeus in *masculino genere* nomen δέλφαξ in istis verbis usurpasse poëtam: quippe adiectivum ὀρεινόμους, quod ad substantivum δέλφακας refertur, perinde & foeminini & masculi generis esse possit. An ergo hoc respexit Deipnosophista, quod ὑληβάτας dixerit poëta, non ὑληβάτιδας? At id quidem nimis subtile fuerit: nam etiamsi foeminini generis esset nomen δέλφαξ, vel sic tamen vocabulum ὑληβάτας stare hic posse mihi videbatur. Caeterum, quonam metri genere constent isti *Anaxilae* versus, non definiverim equidem. Video sane sic suis numeris distinguendos contendere auctorem Observationum criticarum in Athenaeum, *Raphaëlem* Fiorillo, pag. 61 sq. f

Τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει
δέλφακας ὑλιβάτας,
τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώ-
στας λύκους, λέοντας.

Sed vellem docuisset nos vir doctus, quibus legibus adstricti illi numeri essent.

Aristophanis fragmentum ex *Tagenistis* iam supra adlatum fuit, III. 96. c. ubi vide not. item III. 110. f. quibus e locis ἠτριαῖαν hic corrigendum videtur, quod etiam disertissimo Etymologi testimonio firmatur. Confer tamen III. 104. f. & Animadv. T. I. pag. 55. Ipsum illud vocabulum h. l. praetermisit Epitomator. Eiusdem Comici fragm. ex *Acharnensibus*, legitur in eâ fabulâ *vers.* 786

sqq. ubi ἐξεῖ & μεγάλαν vulgo scribitur Megarensium
a idiomate, cuius color etiam hîc in *tertio versu* servatus est. Ad hunc locum pertinere videtur Hesychiana glossa: Δελφακοῦσθαι· τελειοῦσθαι τὰς ὗς. Porro conferendus cum toto hoc loco Scholiastes ad Comici Acharn. vs. 739. aut quae ex eo habet Suidas in Δέλφακας: & Eustathius ad Odyss. ξ'. pag. 532 sub fin.

Quod ait αἱ δελφύας ἔχουσαι, perperam δελφίνας legitur in ms. *A.* & δελφῖνας in ed. Ven. & Bas. quod ex Epitoma & Eustathio tacite correxit Casaubonus; de quo iam ante monuerat H. Stephanus, Thes. T. I. p. 938. f. *Mox*, CRATINI verbis si praeposueris verba τοῖς μὲν, aut talia quaedam, iustus prodibit tetrameter trochaicus brachycatalectus.

b HOMERICA verba habes in Odyss. ξ'. *vs.* 80 sq. *Mox*, quod ait ὥς φησιν Ἀνδροτίων, nescio an in τῷ Γεωργικῷ de ea re disseruerit ANDROTION, quod opus nominatur a Nostro, III. 82. c. Ad editam ante nos scripturam, τῆς ἐπιγονῆς ἕνεκα τῶν ἑκατὸν θρεμμάτων, recte monuit CASAUBONUS: »Dele τὸ ἑκατόν: nam ex Eustathio & »Epitoma, superesse eam vocem, constat planissime. Id ut »non esset, coecus sit qui hoc non videat. De veteri illa »lege satis in superioribus libris.« — Confer Nostrum, I. 9. d. Quod ἑκατὸν habent editi, id derivatum erat levi adhibitâ mutatione ex ms. *A.* in quo est ἑκατῶν, vox temere & per incogitantiam librarii repetita e proxime praecedentibus ἕνεκα τῶν. — Pergit Animadversor: »Quod »autem addit, διὸ τὰ ἤδη τέλεια ἤσθιον, verum est, & in »genere de omnibus acceptum, & privatim ad *Homerici* »*versus* interpretationem relatum. Nam facit Homerus
c »*Ulyssis famulos edere* χοίρους, id est, *porcos* τελείους. Sic »enim accipiendum Athenaeus docet, & ex eo repetit »Eustathius. Mali critici sunt qui sequentia poëtae verba »inutiliter hoc loco inserta pronunciant. Eustathius ex »isto loco: οἱ ἀμφὶ τὸν Εὔμαιον οὐ σιάλους, ἀλλὰ συνήθια ἤσθιον. Neque aliter antiqua exemplaria omnia.« — Verba ista, ἀτὰρ σιάλους γε &c. quae hîc denuo repetuntur, delenda censuerat DALECAMPIUS, ut supervacua. Fortasse turbaverat nonnihil hunc interpretem, quod parum consentire ei visum fuerit, veterem legem quam de *ovibus* invaluisse *Androtion* aiebat, confirmari *Homeri* testimonio, quo de *suibus* agitur. Nempe non meminerat,

πρόβατον Graecis non modo *ovem* dici, sed *πάντα τὰ βοσκήματα*, *omne pecorum genus*. Quare, licet *πρόβατον ἄπεκτον* nonnisi fere de *ove* aut *agno* accipi possit, tamen quod adiicit Androtion ἢ *ἄτοκον*, id perinde etiam ad *porcinum pecus* referri poterat. Quod autem in proxima animadversione CASAUBONUS ait: » Homerum *Ulyssis famulos* » *edentes facere χοίρους*, id est, *porcos τελείους*: « id imprudenti nescio quo pacto excidisse videtur. Sane perspicue Deipnosophista paulo ante docuerat, *χοίρους* apud Homerum non *porcos τελείους* intelligendos esse, sed *molles etiamnum & humoris plenos*. Neque aliter EUSTATHIUS accepit, cuius haec sunt verba: ad Odyss. ξ'. pag. 532 extr. Ἀποφαίνεται δὲ (ὁ δειπνοσοφιστὴς) καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων λόγων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Γραμματικοῦ δηλαδὴ, σαφὲς εἶναι τὸ τὰ μὲν χοίρεα, ὡς εὐτελῆ ἐσθίεσθαι τοῖς δούλοις, τοὺς δὲ σιάλους τοῖς μνηστῆρσιν, ὡς καὶ τελείους καὶ εὐτραφεστέρους διὰ τὸ σιτεύεσθαι. C

καὶ νῦν δὲ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρειαν οὐ θύειν ἀμνὴν, οὐδὲ τυροῦ γεύεσθαι. » Vocem ἔθος, quae abest ab editis, » ex Eustathio & Excerptis supplemus. Et addit eruditissi» mus Eustathius, *καὶ ὅρα ἀμνήν*: admonens nos, minus » eam vocem esse usitatam. Sic autem appellari *agnum an*» *niculum*, auctor idem alibi. [ad Od. ι'. 352, 15.] Sed » quod addit Deipnosophista, *Atticam sacerdotem Minervae* » *τυροῦ οὐ γεύεσθαι*, *caseo abstinere*, si ut verba sonant ac» cipias, falsum est. Strabo libro IX. [pag. 394 extr. & » sq.] de Salamine loquens, Attici litoris insulâ: Τινὲς δὲ, » ἀπὸ τοῦ τὴν ἱέρειαν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς χλωροῦ τυροῦ » τοῦ μὲν ἐπιχωρίου μὴ ἅπτεσθαι, ξενικὸν δὲ μόνον προσφέ» ρεσθαι, χρῆσθαι δὲ καὶ τῷ Σαλαμινίῳ· ξένην, φασὶ, τῆς » Ἀττικῆς τὴν Σαλαμῖνα. οὐκ εὖ· καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλ» λων νήσων τῶν ὁμολογουμένως τῇ Ἀττικῇ προσχώρων » προσφέρεται, ξενικὸν πάντα τὸν διαπόντιον νομισάντων » τῶν ἀρξάντων τοῦ ἔθους τούτου. *Non* igitur *in totum caseo* » *abstinuit Minervae sacerdos*, sed tantum *recente*, *qui qui*» *dem in Attica pressus fuisset.* « CASAUBONUS. — Vocabulum ἔθος, quod ex Epitomâ adiectum habet Eustathius, (ad Od. ξ'. pag. 533. l. 2.) suo iudicio adiicere potuerat Breviator, perspicuitati consulturus: nam & alio orationis colore usus est, scribens, ἦν δὲ καὶ ἔθος τὴν τῆς Ἀθηνᾶς &c. Caeterum in suo codice Epitomae utique ἀμνὴν (quemadmodum hîc & in edd. & in ms. *A*. legi-

tur) reperisse idem Eustathius videtur: quia expresse adiicit, Ἔνθα ὅρα τὸ ἀμνήν· ἧς ἀρσενικὸν ὁ ἀμνός. Quod vero noster ms. *Ep.* perspicue exaratum exhibet, ἀμνεῖον, ne id quidem male haberet, si modo levi mutatione aut ἀμνειὸν acute, aut ἄμνιον antepenacute scriptum esset. Vide Etymolog. M. p. 84. l. 37. & p. 146. l. 24 sqq.

συναγαγεῖν βουλομένους. Praetuli hoc quod dedit ms. *Epit.* licet ad editam ante nos scripturam συνάγειν nihil varietatis enotatum sit ex ms. *A.* HIPPONACTIS versus, qui sequitur, quum unâ abundet syllabâ, praesens esse remedium putavit Gallicus interpres, si particula τε post Ἐν σπονδῇ abiiceretur: non videns, secundum senarii pedem sic prodire spondeum.

d *Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ &c.* » καὶ Σοφοκλῆς » ἐπὶ Ταιναρίοις τοιγαριώδη φύλαξαι χοῖρος ὥς τε δεσμίαν. » De tragoedia SOPHOCLIS, quae hîc nominatur, dixi» mus libro septimo. [Vide Animadv. Vol. IV. pag. 33.] » Poëtae verba sic possunt concipi:

» — Τοιγαροῦν
» ἔδει φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

» Postrema sane quin ita debeant emendari, ex ipso Athe» naeo dubitare non possumus. Generis enim foeminei » usurpationem solum probare voluit. « CASAUBONUS. — Confer TOUPII Epist. Crit. p. 102. & BRUNCKII Fragm. Sophocl. pag. 14. Gallicus interpres, alterum tenens versum, prioris fragmentum tale statuit, Τοιγὰρ ἀγρίαν.

» Sequitur ex *PTOLEMAEI Regis Commentariis*: Εἰς Ἄσ» σον ἐπιδημήσαντί μοι οἱ Ἄσσιοι παρέστησαν χοῖρον » υἱὸν ἔχοντα, τὸ μὲν ὕψος δύο καὶ ἡμίσους πήχεων· ὅλον » δ' ἄρτιον πρὸς τὸ μῆκος, τῇ χροιᾷ χιόνινον. Non clam me » est, quomodo viri doctissimi exposuerint χοῖρον υἱὸν ἔχον» τα. « [Scilicet, *porcum iuvenem* interpretatus erat DALECAMP. quasi legisset χοίρου υἱὸν, ἔχοντα τὸ μὲν &c.] » Sed non adducar unquam ut existimem, eruditissimum re» gem appellare voluisse, in soluta praesertim oratione, *por» cellum*, υἱὸν χοίρου. Lego vero, mutatâ distinctione, πα» ρέστησαν χοῖρον ὗος aut ὕειον, vel simpliciter χοῖρον: nam » in Excerptis non comparet vox υἱὸν, neque alia ulla eius » loco. In iisdem est χιόνιον, non χιόνινον. « CASAUBONUS. — Abieci, praeeunte Epitomâ, corruptum nomen: quod ex duplici scripturâ, quae olim hic ferebatur, χοῖρον & ὗν, temere iunctâ ortum traxisse videtur.

Si tamen aliud aliquod ſimile nomen loco illius poſitum d
ab auctore ſtatuendum ſit, fuerit illud (puto) ὕειον. Quod quamvis mirum videri poſſit, quaſi quis latine diceret *porcum ſuillum*; eo fortaſſe pertinuerit adiectivum ὕειον, ne quis iſtam Ptolemaei narrationem legens natione Aegyptius, de χοίρῳ *piſce Nilotico* (qui inter primos nominatur apud Noſtrum, VII. 312. a.) cogitaret; cum praeſertim impurum animal apud Aegyptios haberetur *porcus quadrupes*, & nonniſi rariſſime ab eis comederetur, ut docet Herodotus, II. 47. Nam longius abire, ac vel σίαλον vel σιτευτὸν corrigere, quod in mentem olim nobis venerat, non placet. Non χιόνιον, ſed χιόνινον habet noſter ms. *Ep.* ſicut edd. & ms. *A.*

Αἰσχύλος δὲ φησίν· Ἐγὼ δὲ &c. » Subiunguntur ex *Ae*» *schylo* verſus tres: quorum duo priores ſcribuntur in » antiquis varie:

» Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον e
» τόνδ' ἐν νοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. —

» In aliis ἐνθηλούμενον. Nec peccaverit fortaſſe qui εὐθη» λήμονα, ut in illo veteris poëtae apud Suidam: [in Εὐθη» λημ.] Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. In» venimus etiam in optimis codicibus, ὀνθυλούμενον: quod » non eſt abſurdum, ſi leviter emendetur. Nam ὠνθυλευ» μένον fuerit ſcribendum, ut in aliis horum librorum non » paucis locis. Vide lib. I. cap. IV. [ad I. 4. b.] Vix pu» tem, ὀνθυλοῦν dixiſſe Aeſchylum pro ὀνθυλεύειν: quod » tamen ſi admittimus, νοθοῦντα κρίβανον tueri licet ſe» quente verſu, & interpretari *falſum furnum*: vas teſta» ceum, quo inverſo uſus erat loco furni, ſic videtur ap» pellare. νοθόω ſive νοθέω, nove pro νοθεύω. Sed vocem » hanc pro depravata habuit auctor Epitomae, cum cae» tera deſcriberet. Antiquam veteris codicis manum aſſe» qui hîc non ſumus quiti. « Casaub. — Verbum εὐθηλούμενον non ſolicitari debuiſſe docuit Toup, in Curis Noviſſ. pag. 205 ſq. Confer quae ſupra notavimus ad VII. 288. a. Quas pro codicum msstorum varietatibus citavit Caſaubonus, eae ſunt doctorum virorum coniecturae: editam ſcripturam tuentur ambo noſtri codices mssti, tenentque alii Pariſienſes libri, teſte Villebrunio. Pro corrupto νοθοῦντι (quod tenet ms. *A.* omiſit autem Breviator) recepi eiusdem Toupii emendationem, γναθοῦντι, *in crepitantem furnum*; nempe, ut *crepitare* dicimus *ignem*: a γνά-

e θος, *maxilla*, proprie *crepitare dentibus*. Cui emendationi insignem veri speciem vir doctus conciliavit ex eiusdem Aeschyli Choëph. 323. ibique Schol. tum ex Prometh. 368. & ex Homeri Camino, vs. 13. T. V. Opp. edit. Ernest. p. 122. In testu *calente ponam* interpretatus erat DALEC. cum NATALI, qui *in calentem furnum;* quasi τὸν δ' ἐν αἴθοντι κριβ. legissent, ut Graece vertit PURSANUS: quod percommodum foret, si ferret metri ratio. De vocab. βέλτιον (*vers.* 3.) monuit FIORILLO, Observat. in Athen. pag. 38. ex Aeschyli usu mutandum in βέλτερον videri.

καὶ πάλιν· Λευκός; &c. Qui sequuntur duo alii eiusdem *AESCHYLI versus;* sic veluti prosâ oratione scripti vulgo legebantur: Λευκός· τί δ' οὐχὶ (in ed. Ven. & Bas. etiam post Λευκὸς nulla distinctio) καὶ καλῶς ἠφευμένος ὁ χοῖρος ἕψου, μηδὲ λυπηθεὶς πυρί. Dein monuit CASAUBONUS: » Duos versiculos sine controversiâ debes ita » concipere:

» Λευκός. τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος
» ὁ χοῖρος. ἕψου μηδὲ λυπηθῇς (aut λυπηθείης) πυρί.

» Errant magnopere qui offensi voce probâ ἠφευμένος, » nihili verbum ἠφειμένος, eo quidem sensu quem afferunt, scribi voluere. » [ἀφειμένος voluerat Dalec. eamque vocem significare ait *adolescentem qui pubertatem excessit.*] » Notissima Graecis vocabula, εὕειν & ἀφεύειν, pro » *igne torrere.* « — 'Αφεύειν, i. e. ἄπτειν, ἐμπυροῦν, καίειν: *adurere*, & praesertim *pilos adurere*, quod fit *porcello mactato*. Vide Aristoph. Thesmoph. vs. 216. & 236 sq. ed. Brunck. *Posteriori versu*, uterque codex mstus λυπηθῇς habet. Pro ἕψου, malis ἕψε cum CORAYO in *Notis msstis:* ubi simul & usum verbi ἠφευμένος de porcello *cui deustulatae sunt setae* ex Aristophane observavit vir doctissimus, & hanc Adnotationem adiecit: » Quod sequi» tur μηδὲ λυπηθῇς (ex emend. Casaub.) declarandum est » ex Neograecorum linguâ, *ne parce:* ideo & ἀλύπητα » adverbium ipsis usurpatur saepe loco ac sensu τοῦ ἀφει» δῶς. « —

» Est & hic eiusdem Tragici versus, de *sue malefica:*
» δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

» Adverbium τύρβα non memini equidem legere alibi: » Graecum tamen & δόκιμον videtur, eâdem analogiâ qua » κρύβδα & μίγδα formantur. « CASAUBONUS. — Τύρβα

dein particulam negantem οὐ post κρεῶν coactus fuit adiicere. Nobis simplicius visum erat, οὐ φησὶ corrigere; sed fortasse οὐκ ἂν aliquis mallet, ut ἂν ad verbum δαίσαιντο referretur: nam quod δαίσαιντο in modo potentiali pro δαίσαντο ab eodem Casaub. editum est, id e codicibus msstis hausisse ille videtur: noster quidem ms. *A.* (ni prorsus fallor) id ipsum tenet. Et sic nunc maxime video a CORAYO etiam nostro adnotatum: » Malim, οὐκ » ἂν δαίσαιντο, vel οὐ δαίσαιντ' ἄν. «

Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὐτὴ προτελὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Habes apud Stephanum Byz. Πραῖσος, πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν, Πραίσιος. In αὐτὴ nil mutant libri, & perspicue sic scriptum video in *Epit.* Vix tamen dubito, quin αὕτη oportuerit: structura enim verborum sic concipienda, καὶ αὕτη ἡ θυσία νενόμισται αὐτοῖς προτελής. De proximâ dictione monuit CASAUBONUS: » Appellat προτελῆ θυσίαν *hostiam praecidaneam,* » quae ante alias caedebatur. Erant enim aliae praecida» neae, (sive praecidariae,) aliae succidaneae. Legimus & » in Romanis ritibus *porcam praecidaneam.* Sed aliud est » θυσία προτελὴς ὑὸς *Praesiorum* in Creta, de qua loquitur » hîc Athenaeus: aliud *praecidanea porca,* quae describitur » in Festi reliquiis. Simillime apud Graecos προτελὴς θυ» σία diverse accipitur: interdum ea notione quam expres» simus: interdum *peculiare sacrificii genus* est, *quod ante nu» ptias faciebant:* unde est, προτέλεια θύειν, & προτελὴς » ἑορτή. » Sic ille, consentientibus veteribus Grammaticis: apud quorum nullum quidem reperitur adiectivum nomen προτελής: sed, Προτέλεια, τῶν γάμων θυσία καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ, ὁ γάμος, Hesychius, aliique quos laudavit doctus Hesychii editor. Vide vero instar omnium, quae larga manu congessit RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Platon. pag. 224 sq.

Νεάνθης ὁ Κυζικηνός. » Hic est *NEANTHES,* quem in ex» plicandis veterum superstitionum ritibus Clemens Alex» andrinus aliique laudant. Harpocrationis in Ἄττις ver» ba sunt: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν δεδήλωκεν ὁ Ἄνθης. μυστι» κὸς δὲ ὁ λόγος. Scribendum, δεδήλωκε Νεάνθης. » CASAUBONUS.

Πεταλίδων συῶν μνημονεύει &c. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum utroque cod. msto; non Τῶν Πεταλίδ. ut est in ed. Cas. Caeterum ad istum locum haec adnotavit CA-

SAUBONUS: » *Adultas porcas & iam grandiores*, πεταλίδας » Graeci vocabant: sicut testimonio *ACHAEI* poëtae probat » Dipnosophista. « [At non vulgo a Graecis sic nominatas ait, sed privatim ab *Achaeo*.] » Proprie non suibus ea » appellatio convenit, sed vitulis aut bobus qui *patentia* » *cornua* habent: hos enim Graeci πετάλους sive πετήλους,
b » Latini *patales* dixerunt. Ait, Πεταλίδας δὲ τὰς σῦς εἴρη» κεν *Achaeus*, μεταφέρων ἀπὸ τῶν μόσχων. οὗτοι γὰρ πέ» ταλοι λέγονται ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέ» ταλα ἔχωσιν. In Excerptis non πέταλοι scriptum, sed » πέτηλοι. « [Sic & in utroque nostro msto.] » Ita et» iam Hesychius: Πεταλίδων ὑῶν. μετήχθη ἀπὸ τῶν μό» σχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Non dubito, & Athe» naeum & Hesychium ab eodem auctore, vetere nimi» rum Achaei interprete, haec sumsisse, & usum pro suis. » Atque hoc eo notavi, ut alterum eiusdem Glossographi » locum emendarem, qui doctissimis viris fraudi fuit. Ait » enim, Βοῦς πετηνὸς, ὁ ἀναπεπταμένα τὰ κέρατα ἔχων. » Scribendum, πετηλός. Quemadmodum autem *patalium* » boum appellatio ad sues translata est, sic & *larinorum* » boum: his enim, non illis, primum tributum est hoc » nomen. *ERATOSTHENES* tamen, ut hîc observatur, τοὺς » σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε, μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς » ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν· οἳ οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ λα» ρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων, βόες δὲ λαρι» νεύονται. Graecis λαρὸν & λαρινὸν dicitur τὸ ἡδὺ, *quod* » *placet* & *gratum* est. Inde λαρινεύειν dictum: quod non » simpliciter σιτίζεσθαι significat, ut Athenaeus interpreta» tur; sed *habere molliter & delicate.* Epirotici boves *larini* » dicti, quos ad victimas impinguabant, ut docet Varro » libro secundo DE Re Rustica. At valentes boves, qui fa» cile proscindunt glebas, non λαρινοὺς, sed καμίνους vo» cabant. Hesychius: Καμίνους, εὐπλεύρους βόας, ἰσχυροὺς » καὶ εὐϊσχίους. Latinis *glebarii.* « — Confer Suidam in Λαρινοὶ βόες.

AD CAP. XIX.

c Εἰσαχθέντος δὲ ἡμῖν ποτε καὶ δελφ. Eodem modo particula ποτὲ supra posita, pag. 372. b. Vide quae infra notamus, ad pag. 395. f. *Paullo post*, pro ἑψημένον, quod erat in editis libris, recte ἡψημένον dedere ambo

idem valet ac σύρβα, quod Hesychius interpretatur μετὰ θορύβου. Confer Toupii Emend. in Suid. P. III. p. 504.

AD CAP. XVIII.

Περὶ δὲ ὑῶν, ὅτι ἱερόν ἐστι τὸ ζῶον &c. » Narrant do- f
» cti convivae, *suem apud Cretenses habitum esse animal sa-*
» *crum, & illorum ritibus religiose cultum fuisse.* Ridiculae
» adeo superstitionis caussam ex antiquo scriptore *Aga-*
» *thocle Babylonio* afferunt hanc. Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ
» γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ᾗ καὶ
» ἀπόῤῥητος γίνεται θυσία. λέγεται γὰρ, ὡς ἄρα θηλὴν a
» ὑπέσχεν ὗς· καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα
» τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον τοῖς παροῦσιν
» ἐτίθει. διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περίσεπτον ἡγοῦνται·
» καὶ ὑὸς φησιν τῶν κρεῶν οὐ δαίσαιντο. *Iovem in Creta*
» *natum fabulantur in monte Dicta, ubi etiam arcana quaedam*
» *sacra agitantur. Aiunt enim, suem illi sugendam mammam*
» *praebuisse: & circumcursantem grunnitu suo impedisse, ne il-*
» *lius vagitus posset intelligi. Ideo omnes animal hoc summa*
» *veneratione dignum censent: neque eorum quemquam addu-*
» *xeris ut suillâ vescatur.* Male editum vulgo περιχνεῦσα;
» [immo περιϊχνεῦσα scribebatur in edd.] pro περιοιχ-
» νεῦσα. Ita legunt Excerptor & Eustathius. Ionica vox
» est; qua dialecto plurimum usus Agathocles, ut ex reli-
» quiis apparet. Scripti quidam περιηχεῦσα: quod minus
» placet. Scripsimus etiam ex iisdem κνυζηθμὸν, non ut
» vulgo κνυζισμόν. Observa damnatam locutionem non-
» nullis veterum Criticorum, τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ, pro ἑῷ:
» de unica enim sue loquitur, non de pluribus. Notatus
» hoc nomine Apollonius Rhodius non semel ab antiquo
» interprete, magnae doctrinae viro; ut libro III. ad ista,
» [vs. 186.] τόνδ' ἀπαμείβωμεν [ἀπαμείρωμεν] σφέτερον
» κτέρας: Οὐκ ὀρθῶς, ait, τὸ σφέτερον. ἔστι γὰρ τρίτον
» πρόσωπον πληθυντικόν· καὶ ἁμαρτάνει. Sic & alibi sae-
» pius. Sed hunc quoque canonem Grammaticorum opti-
» mi auctores interdum migrarunt. Polybius in quinta Hi-
» storia, [cap. 2.] ὁ βασιλεὺς ἤθροιζε τάς τε τῶν Ἀχαιῶν
» νῆας, καὶ τὰς σφετέρας. Sic alibi σφέτερος simpliciter pro
» ἴδιος usurpatum invenias. Praeterea scribit Eustathius
» τοῖς παριοῦσι, non παροῦσι. « Casaubonus. —
Cum nude ὡς ἄρα θηλὴν ὑπ. editum esset, vocabulum

a Δεὶ commodo loco insertum nobis dedit uterque codex mstus. Usum pronominis σφέτερος de tertia persona singulari, contra Apollonii Scholiasten, citatis plurium probatissimorum auctorum testimoniis vindicavit Hoelzlinus ad Apollon. l. c. Alia exempla e Polybio collecta a nobis sunt in Lexico Polybiano. Pro γρυσμῷ, γρυλλισμῷ maluerat *Paulus* LEOPARDUS Emendat. lib. XVII. cap. 1. sed tenere debuimus nos consentientem librorum scripturam, de qua diserte etiam Eustathius (loco mox citando) monuit: καὶ ὅρα (inquit) ὅτι παρώνυμόν ἐστι τοῦ γρύζειν ὁ γρυσμὸς, ἐπὶ τελείου συὸς, ὡς τοῦ γρυλλίζειν ὁ γρυλλισμός. Deinde vitio nimis manifesto περιΐχνεῦσα scribebatur in ed. Ven. & Bas. pro quo in ed. Cas. est (sic) περιΐχνεῦσα, eodemque modo scribitur in cod. *A*. (quod simpliciter in περιϊχνεύουσα mutandum censuit CORAY, in Notis msstis.) Sed περιοιχνεῦσα habet noster ms. *Ep*. quemadmodum in codice Hoescheliano reperit Casaubonus: atque ita scribitur apud Eustathium ad Iliad. ι'. pag. 773. edit. Roman. teste Henr. Stephano in Thes. Gr. Ling. T. II. pag. 284. b. & pag. 1258. f. (nobis enim illa editio non ad manus est:) quod in περιοιχνοῦσα mutandum idem Stephanus monuit; id est, *circumiens*, *circumcursitans*: quâ notione nos Ionicam formam περιοιχνέουσα praeferendam censuimus. In Basileensi vero editione Eustathii pag. 68? l. 37 sq. περιηχοῦσα legitur ex male sedula Editoris emendatione; quod & Leopardo placuerat, qui Ionicâ formâ περιηχέουσα legendum censuit. Pro κνυζισμὸν (quod habet ms. *A*. cum ed. Cas.) peius etiam κνυζυσμὸν legitur in ed. Ven. & Bas. Recte vero κνυζηθμὸν ms. *Ep*. cum Eustathio, e quo corrigendos Athenaei libros ante Casaubonum monuerat H. Stephanus, Thes. II. 284. b. In Basileensi tamen editione Eustathii mendose κνηζηθμὸν scribitur. Conf. Koen ad Gregor. de Dialectis pag. 245 sq. & Fiorillo Observ. in Athenaeum pag. 54. Porro commodum est quidem παριοῦσιν, quod habet idem Eustathius: sed nec spernenda edita apud Athenaeum scriptura παροῦσιν, quam tuetur uterque mstus codex. Postrema verba, καὶ οὗ, φησὶ, τῶν κρεῶν δαίσαιντο, desunt *Epit.* In ed. Ven. & Bas. sic legebatur καὶ οὖς φησιν τῶν κρεῶν δαίσαντο: ubi οὖς φησιν in οὐ σφίσιν mutandum LEOPARDUS censuerat. CASAUBONUS suo iudicio tacite ὗ ὅς φησιν corrigens,

dein particulam negantem οὐ post κρεῶν coactus fuit adiicere. Nobis simplicius visum erat, οὐ φησὶ corrigere; sed fortasse οὐκ ἂν aliquis mallet, ut ἂν ad verbum δαίσαιντο referretur: nam quod δαίσαιντο in modo potentiali pro δαίσαντο ab eodem Casaub. editum est, id e codicibus msstis hausisse ille videtur: noster quidem ms. *A.* (ni prorsus fallor) id ipsum tenet. Et sic nunc maxime video a CORAYO etiam nostro adnotatum: » Malim, οὐκ » ἂν δαίσαιντο, vel οὐ δαίσαιντ' ἄν. «

Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὕτη προτελὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Habes apud Stephanum Byz. Πραῖσος, πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν, Πραίσιος. In αὕτη nil mutant libri, & perspicue sic scriptum video in *Epit.* Vix tamen dubito, quin αὕτη oportuerit: structura enim verborum sic concipienda, καὶ αὕτη ἡ θυσία νενόμισται αὐτοῖς προτελής. De proximâ dictione monuit CASAUBONUS: » Appellat προτελῆ θυσίαν *hostiam praecidaneam,* » quae ante alias caedebatur. Erant enim aliae praecida» neae, (sive praecidariae,) aliae succidaneae. Legimus & » in Romanis ritibus *porcam praecidaneam.* Sed aliud est » θυσία προτελὴς ὑὸς *Praesiorum* in Creta, de qua loquitur » hîc Athenaeus: aliud *praecidanea porca,* quae describitur » in Festi reliquiis. Simillime apud Graecos προτελὴς θυ» σία diverse accipitur: interdum ea notione quam expres» simus: interdum *peculiare sacrificii genus* est, *quod ante nu» ptias faciebant:* unde est, προτέλεια θύειν, & προτελὴς » ἑορτή. » Sic ille, consentientibus veteribus Grammaticis: apud quorum nullum quidem reperitur adiectivum nomen προτελής: sed, Προτέλεια, τῶν γάμων θυσία καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ, ὁ γάμος, Hesychius, aliique quos laudavit doctus Hesychii editor. Vide vero instar omnium, quae larga manu congessit RUHNKENIUS ad Timaei Lexic. Platon. pag. 224 sq.

Νεάνθης ὁ Κυζικηνός. » Hic est *NEANTHES,* quem in ex» plicandis veterum superstitionum ritibus Clemens Alex» andrinus aliique laudant. Harpocrationis in Ἄττις ver» ba sunt: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν δεδήλωκεν ὁ Ἄνθης. μυστι» κὸς δὲ ὁ λόγος. Scribendum, δεδήλωκε Νεάνθης. » CASAUBONUS.

Πεταλίδων συῶν μνημονεύει &c. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum utroque cod. msto; non Τῶν Πεταλίδ. ut est in ed. Cas. Caeterum ad istum locum haec adnotavit CA-

SAUBONUS: » *Adultas porcas & iam grandiores*, πεταλίδας » Graeci vocabant: sicut testimonio *Achaei* poëtae probat » Dipnosophista. « [At non vulgo a Graecis sic nominatas ait, sed privatim ab *Achaeo.*] » Proprie non suibus ea » appellatio convenit, sed vitulis aut bobus qui *patentia* » *cornua* habent: hos enim Graeci πετάλους sive πετήλους, b » Latini *patales* dixerunt. Ait, Πεταλίδας δὲ τὰς σῦς εἴρη» κεν *Achaeus*, μεταφέρων ἀπὸ τῶν μόσχων. οὗτοι γὰρ πέ» ταλοι λέγονται ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέ» ταλα ἔχωσιν. In Excerptis non πέταλοι scriptum, sed » πέτηλοι. « [Sic & in utroque nostro msto.] » Ita et» iam Hesychius: Πεταλίδων ὑῶν. μετήχθη ἀπὸ τῶν μό» σχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Non dubito, & Athe» naeum & Hesychium ab eodem auctore, vetere nimi» rum Achaei interprete, haec sumsisse, & usum pro suis. » Atque hoc eo notavi, ut alterum eiusdem Glossographi » locum emendarem, qui doctissimis viris fraudi fuit. Ait » enim, Βοῦς πετηνὸς, ὁ ἀναπεπταμένα τὰ κέρατα ἔχων. » Scribendum, πετηλός. Quemadmodum autem *patalium* » boum appellatio ad sues translata est, sic & *larinorum* » boum: his enim, non illis, primum tributum est hoc » nomen. *Eratosthenes* tamen, ut hic observatur, τοὺς » σύας λαρινοὺς προσηγόρευσε, μεταγαγὼν καὶ αὐτὸς » ἀπὸ τῶν λαρινῶν βοῶν· οἳ οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ λα» ρινεύεσθαι, ὅπερ ἐστὶ σιτίζεσθαι. Σώφρων, βόες δὲ λαρι» νεύονται. Graecis λαρὸν & λαρινὸν dicitur τὸ ἡδὺ, *quod* » *placet* & *gratum* est. Inde λαρινεύειν dictum: quod non » simpliciter σιτίζεσθαι significat, ut Athenaeus interpreta» tur; sed *habere molliter & delicate.* Epirotici boves *larini* » dicti, quos ad victimas impinguabant, ut docet Varro » libro secundo De Re Rustica. At valentes boves, qui fa» cile proscindunt glebas, non λαρινοὺς, sed καμίνους vo» cabant. Hesychius: Καμίνους, εὐπλεύρους βόας, ἰσχυροὺς » καὶ εὐϊσχίους. Latinis *glebarii.* « — Confer Suidam in Λαρινοὶ βόες.

AD CAP. XIX.

c Εἰσαχθέντος δὲ ἡμῖν ποτε καὶ δελφ. Eodem modo particula ποτὲ supra posita, pag. 372. b. Vide quae infra notamus, ad pag. 395. f. *Paullo post*, pro ἑψημένον, quod erat in editis libris, recte ἡψημένον dedere ambo

codd. mssti. CASAUBONI est ad hunc locum Animadversio haec: » Elegans fuit illius *coqui artificium*, qui Dipno» sophistarum mensae *porcellum* intulit, *ab alterâ parte* ὀπτα» λέον καὶ κραμβαλέον, *assatum & probe tostum; ab altera* » *vero* ὡς ἂν ἐξ ὕδατος ἑψημένον τακερῶς, id est, *iurulen*» *tum, utpote in aqua coctum*: tot hisce verbis nihil aliud si» gnificatur, nisi quod unâ dictione paullo post [lit. d.] » dicitur, ἑφθόν. Accedebat aliud subtile commentum, quod » erat ἄσφακτος hic porcellus, ut loquitur coquus, [p. » 381. a.] neque ullum exhibebat vestigium lethalis sui » vulneris, aut ullius apertionis; cum tamen non solum » exenteratus, verum etiam impensa multa farctus & op» pletus esset. Quod ad farcturam attinet, similem habes » narrationem libri quarti initio, sed sine ulla subtilitate: » de isto autem fuse paullo post [pag. 381.] idem qui pa» raverat coquus. « C

ἢ πῶς αὐτοῦ ἡ γαστὴρ πεπλ. Sic mssti ambo. Mutata verborum serie edebatur, ἢ πῶς ἡ γαστὴρ αὐτοῦ πεπλ. *Ibid.* ὑπογαστρίων τε μέρη χοιρείων. Monuerat CASAUBONUS: » Lege χοιρείων. Sic melius libri; non χοίρων. » Videntur autem petita haec ex aliquo poëta: nam inte» gros aliquot senarios hîc facile deprehendas. « — Et habent utique haec, & quae continuo sequuntur, poëticum aliquem colorem: attamen senarios inde extundere haud ita facile fuerit. χοιρείων non in aliis quidem codicibus, praeter hos qui Epitomen continent, reperitur: haud dubie vero praeferri haec scriptura alteri debuit.

τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ. » Sic *vitelli ovorum* nominantur cum » hîc, tum infra [pag. 406. a.] in descriptione patinae » rhoduntiae. « CASAUB. — *Ibid.* ἔτι δὲ ὀρνίθων γαστέρας. Sic recte ms. *Ep.* non γαστέρες, quod erat in edd. ac nescio an & in ms. *A.* Quae inde sequuntur quatuor verba, καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας, desunt Epitomae. πλέας vero ex coniectura correxi, pro πλέες quod erat editum, ubi ex ms. *A.* nihil adnotatum. d

» Inter caetera quae dicuntur in porcelli ventrem con» dita, nominantur & τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν [commodius ἐκ » σαρκῶν, absque articulo] εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα (ma» lim κατακνιζομένων) « [at, sic abundaret sequens par» ticula copulativa,] καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα. » Tot Graecis dictionibus περιφράζει *Leonides* sive Athe» naeus, quae uno verbo Romani appellabant *isicia*. Qua-

d » re additur, *ἰσίκια γὰρ ὀνομάζειν αἰδοῦμαι τὸν Οὐλπια-* » *νόν*· vel, ut alii libri *διὰ τὸν Οὐλπιανόν*. Romanam eſſe » vocem conſtat ex Arnobio, Apicio, & Macrobio lib. VII. » c. 8. Alexander Aphrodiſeus, unde illam diſputationem » mutuatus videtur Macrobius, *ἴσικον* nominat, Problema- » te XXII. libri primi. « CASAUB. — Caſaubonus, *Leonidae* ſermonem hunc tribuens, Leonidam illum Eleum dixit Grammaticum, quem in Deipnoſophiſtarum numero recenſuit Auctor noſter in introitu operis, p. 1. c. Cui Leonidae tribuuntur quidem partes dicendi haud procul ab initio huius noni libri, in quo verſamur, pag. 367. d. At mox deinde ſuo nomine loqui pergit Athenaeus ipſe, inde a pag. 368. f. (coll. pag. 369. a.) quamquam paulo poſt rurſus alium ſubinde atque alium nominat e convivis loquendi vices excipientem; veluti *Larenſium* convivatorem & *Ulpianum*, pag. 372. d. *Myrtilum*, pag. 373. a. tum rurſus *Larenſium*, pag. 381. f. rurſus *Myrtilum*, pag. 384. d. *Palamedem*, pag. 397. a. ut alios omittam. Verum hoc loco *coquus* eſt, qui loquens inducitur. vide Animadverſionem proxime ſequentem. Quod vero ait doctus Animadverſor, *in aliis libris διὰ τὸν Οὐλπιανὸν legi*: non eſt illa veteris cuiuſpiam libri lectio, ſed docti alicuius viri coniectura, ad oram codicis neſcio cuius (ſive ſcripti, ſive, ut equidem ſuſpicor, impreſſi) adnotata. Noſtri quidem ambo codices mssti praepoſitionem hîc ignorant, recte quidem.

πλὴν ὁ ἐμός γε συγγραφεὺς Πάξαμος τῶν ἰσικίων μέμνηται. » PAXAMUS, quem dicit *Leonida isiciorum* feciſſe mentionem, is eſt quem *De Paratu Ciborum*, de- » que *Agriculturâ* & *Tincturae arte* ſcripſiſſe teſtatur Sui- » das: quemque etiam in Graecorum commentariis de Re » Ruſtica laudatum offendimus. « CASAUBONUS. — De PAXAMO quae ſuperſunt veterum teſtimonia, oppido quidem illa pauca, collegit NEEDHAM in Prolegomenis ad Geoponicos, pag. 65 ſq. edit. Niclaſ. Quibus teſtimoniis adiici illud poterat, quod eſt apud Simplicium in Comment. in Epicteti Enchirid. pag. 428. noſtrae edit. ubi tamen non Πάξαμος, ſed Παξάμων nominatur, librariorum fortaſſe culpâ; qui terminationem huius nominis temere ſimilem facientes terminationi nominis praecedentis, ſic ſcripſere: *οὐδὲ γὰρ πρὸς Θεωρίωνας καὶ Παξάμονας ἡμᾶς ἡ φύσις ᾠκείωσε, καὶ τὴν μαγειρικὴν κακοτεχνίαν, ἀλλὰ*

πρὸς τροφήν. Ubi, quoniam in hoc sumus, alterum etiam nomen corrigamus, in media voce corruptum, & Θεαρίωνας legamus, intelligamusque illum operis pistorii artificem *Thearionem*, Platoni philosopho & Aristophani atque Antiphani comicis commemoratum, de quo vide Athenaeum nostrum lib. III. cap. 78. huius editionis. Sed ad *Paxamum* redeamus: cuius de patriâ quum sileant alii scriptores; si verum esset id quod Casaubonus statuit, *Leonidam* (de quo vide paulo ante notata) haec dicentem induci ab Athenaeo; coniecturam ex praescriptis verbis facere liceret, genere *Eleum* fuisse istum artis coquinariae magistrum: scilicet ut Eleum Leonidam, de *Paxamo* loquentem, pari ratione ὁ ἐμὸς dixisse statueremus, qua Aemilianus Maurus, de Iuba Mauritaniae rege loquens, ὁ ἐμὸς Ἰόβας dixit, VI. 229. c. id est, *popularis meus Iuba*. At, non nude ὁ ἐμὸς Πάξαμος dicit is qui hîc loquitur, sed ὁ ἐμὸς συγγραφεὺς Πάξαμος, *meus scriptor Paxamus*: id est, *scriptor quem prae caeteris ego colo & lectito*, nempe *ut qui de arte quam profiteor* (*artem coquinariam dico*) *eximie scripserit.* Est enim, verum si quaerimus, is qui hîc loquens ab Athenaeo inducitur, non Leonidas Eleus Grammaticus, nec alius e convivarum numero, sed *coquus* arte suâ superbiens, quemadmodum proxime ante ipsa ista verba, de quibus quaerimus, perspicue docuit auctor noster. Idemque coquus verba facere pergit usque ad pag. 380. c. moxque rursus incipit pag. 380. f. usque pag. 381. e.

Post verba ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα Epitomator, priusquam e poëtarum, quae sequuntur, eclogas adponeret, inseruit ea quae in pleniore opere inferius leguntur, pag. 380. c. & pag. 381. a. quae sic ille concinnavit: Ἀπορούντων δὲ πάντων καὶ λιπαρούντων δεικνύειν τὴν σοφίαν, ἔφη· Ὁ μὲν χοῖρος ἐσφάγη &c.

AD CAP. XX.

In *Posidippi* ecloga, *vers.* 3. imperite ἀλλεῖν scribitur in ms. *A.* indeque ἄλλειν in ed. Ven. & Bas. quod tacite correxit Casaubonus, λαλεῖν auctori restituens. Eclogae illius initium negligens Breviator, sic incipit: Ὅτι μάγειρός τις παρὰ Ποσειδίππῳ ἄλλα τε ἀστεῖα ἔφη, καὶ δὴ καὶ ταῦτα: Ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ &c.

Vers. 6. » Postquam dixisset culinariae rei doctor, *opti-*

» *mum artis coquinariae condimentum* esse τὴν ἀλαζονείαν,
» hoc est, *si norit aliquis probe se venditare*; addit,
» — τὸ καθόλου δὲ τῶν τεχνῶν
» ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμεναι.
» Lego, ut versum & sententiam expleam:
» ὄψει νόον γ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον.
» Id est: *Non in nostra tantum arte, verum in omnibus, cen-*
» *nas eos qui plurimum sapiunt, ostentatione ac iactantia plus*
» *praestare quam ulla re alia.* « CASAUBONUS. — Cuius ad-
optavi emendationem, nec tamen spernens eam quam in
Excerpt. pag. 815. adhibuit GROTIUS, cuius latinam ver-
sionem Graecis versibus subiecimus. Idem *Grotius* in su-
perioribus versibus, praeeunte Dalecampio, orationem sic
distinxit:

ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν. τί τῶν ἡδυσμάτων
πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ;
B. Ἀλαζονεία. τὸ καθόλου δὲ τῶν τεχνῶν
ὄψει τὸν εὖ ἔχοντα τοῦθ' ἡγούμενον.

τὸν εὖ ἔχοντα τοῦτο, nempe τὸ ἀλαζονεύειν. Ab edita
olim scriptura, ὄψεις δ' ἔχοντι, nil discedit ms. *A.* quam
scripturam tenens DALECAMPIUS, *si quis oculos habeat*,
interpretatus erat.

Vers. 7 *sqq.* » Quid ἀλαζονείαν vocet, clare & sub ex-
» emplo docet. Ait:
» Ξεναγὸς, ὅς τις ἂν † θώρακ' ἔχῃ
» φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον,
» ἐφάνη Βριάρεως. ἂν τύχῃ δ' ἐστὶν λαγώς.
» *Dux militum*, ait, [*mercenariorum*,] *si loricam gestaverit*
» *squameam*, *& draconem in clypei ferrea lamina sculptum*
» *habuerit*, *apparet Briareus*: *cum tamen fortasse sit lepus.* «
CASAUBONUS. — Mirum vero est quo pacto hic (in
praescripta Animadv.) *septimus versus* scribatur, qui in ipso
contextu editionis Casaub. percommode sic scriptus erat,

Ξεναγὸς οὗτος ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ:

neque aliter in ed. Ven. & Bas. itemque in ms. *A.* cum-
quibus etiam consentit ms. *Ep.* nisi quod ab ipsis his verbis
ὅς τις ἂν θώρακ' ἔχῃ eclogam incipiat. In contextu ed.
Cas. 2. & 3. quidem in eodem versu, per operarum vi-
tium, omissa est ἂν particula. Unde vero istae in Animadv.
turbae ortae sint, haud equidem adsequor. Videntur au-
tem illae GROTIO occasionem dedisse, ut, mutatis pri-
moribus verbis, sic scriberet eumdem versum:

Οὗτος ξεναγὸς ὅς τις ἂν θώραχ' ἔχῃ: f
quâ novatione minime erat opus. Nos vulgatum tenentes, in latina versione, pro eo quod Grotius posuerat, *Sic & tribunus &c.* scripsimus, *En, hic tribunus.* *δράκοντα σεσιδηρωμένον* caute quidem, sed ambigue, *draconem ferreum* reddidit Grotius: Casaubonus de *dracone in clypei ferrea lamina sculpto* accipit: quidni, *in ipso thorace?* Nam, quod δράκοντες interdum etiam *armillae* dicuntur (ut in Luciani Amorib. cap. 41.) quae aliâs ὄφεις; aut *cruralia* quaedam ornamenta: (ut in Analectis Brunckii T. II. pag. 11. n. 21. & pag. 93. n. 5.) id ad mundum muliebrem pertinet; nec ad armati viri cultum, praesertim eius qui fortis & terribilis vult videri, referri posse videtur. Vide Hesych. in Ὄφεις, & Piers. ad Moer. eâdem voce, & Iacobs Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 29 sq. Adnotavit quidem H. Stephanus, eâdem notione vocabulum δράκων etiam e Polybio adferri in nonnullis Lexicis: at apud illum scriptorem nihil tale me reperire memini.

Vers. 10 *sqq.* » Deinde arti suae hoc exemplum [modo tradlatum] applicat. Sic autem legendum:

» Ὁ μάγειρος ἐὰν μὲν ὑποδιακόνους ἔχων
» πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσίῃ,
» κυμινοπρίστας πάντας, ἢ λιμούς, καλῶς· a
» ἔπτηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἐὰν δ' ἀληθινὸν
» σαυτὸν παραβάλλῃς, καὶ προσεκδαρεὶς ἄπει.

» Sensus est: *Si coquus ministratum alicui veniat, habens famulos dicto sibi audientes, & discipulos arti suae convenienter moratos; tum silent omnes, & ne γρὺ quidem adversus eos qui voluntatem mutiunt.* (Hoc significat, ἔπτηξ' ἕκαστος εὐθύς.) *Sin verus coquus accesserit*, id est, sine ulla pompa & specie inanium, *non solum contemnitur, sed & flagris saepe caeditur priusquam discedat.* Legebatur ἐπίτιξ' ἕκαστος: « [sic quidem ms. *A.* cum editis: peius vero etiam ms. *Ep.* ἔπειτ' ἧξεν] » quod leviculum mendum quam » artas tenebras huic toti loco intulerit, scient qui nostram » interpretationem cum interpretis somniis « [quae nil adtinet hîc commemorare] » contulerint. πτήσσειν autem » id est quod dicimus: item ἀληθινὸς, is quem expressi- » mus: non enim ita accipere debemus, ut cum paullo » post Sosipater [pag. 378. a.] cocum ἀληθινὸν appellat, » τὸν ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον. *Coquorum* » *discipulos* λιμοὺς appellat, quia integram famem in aedes

a »alienas afferebant: κυμινοπρίσται autem, ut omnia-et-»iam minima arrodentes, & sibi rapientes de singulis ali-»quid.« CASAUBONUS. — Recte *vers.* 10. ἐὰν μὲν ὑπο-θῶμαι. edidit Casaub. cum deesset superioribus editionibus μὲν particula, quam agnoscit uterque noster codex mstus. Eiusdem emendationem ἔπτηξ' ἕκαστος merito adoptavit GROTIUS, aliam insuper non minus necessariam certamque emendationem adhibens, καλῶν, pro καλῶς, quod nullo sensu hîc positum habebant edd. & mssti, & ms. *Ep.* quidem verbis in hunc modum distinctis, ἢ λιμοὺς, καλῶς ἔπειτ' ἦξεν. ἐὰν δ' ἀλλὰ. &c. omissis istis, ἕκαστος εὐθὺς. Perspecte vero etiam idem GROTIUS in Notis monuit: »Vult, coquum audacter exprobrare domesticis »nimiam tenuitatem.« Quae sane multis modis commodior interpretatio certiorque, quam ista quae Casaubono placuerat. Particulam ἢ vero ante λιμοὺς, cum deesset veteribus editionibus, recte adiecit Casaubonus, praeeuntibus libris. *Versum* 11. sic constituit IACOBS, in *Notulis msstis*:

πρὸς τὸν ἰδιώτην κάμαθῆ τέχνης ἴῃ.

Vers. 15 *sq.* »Pergit coquus in eamdem sententiam,

»Ὥσπερ οὖν ὑπεθέμην τῷ κενῷ χώραν δίδου.

»*Igitur*, ait, *sicut initio dixi, da locum vanitati*: hoc est, »ἀλαζονεύου καὶ περπερεύου: esto vanus, &, ut Tertul-»liani verbum usurpem, pompaticus. χώραν διδόναι τῷ »κενῷ sive τῇ ἀλαζονείᾳ, non est *cedere*, ut cum dici-»mus *cedere suo iure alicui*; sed est *dare locum & in se ad-»mittere*. Non multo aliter Paulus Apostolus, [ad Roman. »XII. 19.] δότε τόπον τῇ ὀργῇ: quod interpretatur Chry-»sostomus, συγχώρησον τῷ Θεῷ ἐπεξελθεῖν. *Proximus ver-»sus* aliud praeceptum continet:

»καὶ τὰ στόμια γίνωσκε τῶν κεκλημένων.

»Malim στόματα: sic semper alii poëtae, & ita neces-»se. « CASAUBONUS. — Ὑπεθέμην (*vers.* 15.) non tam vertendum *initio dixi*, quam *monui, praecepi*. Sic ὑποθέσεις & ὑποθῆκαι, sunt *monita, praecepta*. Et cum illo verbo perapte convenit quod ait ὅπερ οὖν, *igitur quod iam monui*, vel *praecepi*: nec ulla caussa erat cur ὥσπερ in Animadv. poneret Casaubonus, pro ὅπερ, quod tenent libri omnes. Neque magis urget quidquam, ut στόμια in στόματα mutatum velimus; quod vocabulum si hîc reperissent librarii, non erant in στόμια mutaturi. Altero abhinc versu τὸ στόμα dicit *introitum portus*: nunc, variandi caussa, non

ſine ioco, στόμια ait, *os* & *gulam* convivarum ſignificans, quod vocabulum aliàs in *orificio* cuniculi aut foſſae, & in *rictu* vel *faucibus* cavernae ponitur; ut apud Polyb. XVI. 11, 4. & apud Lucian. in Cataplo c. 4. in Dial. Mort. III. 2. XXVII. 8. alibique paſſim. Similiter apud Heſychium habes, Στόμια· χάσματα. Ad rem quod ſpectat, opportune DALECAMPIUS Martialis verſiculum hic adnotavit, *Namque gulam domini debet habere coquus.* a

Verſ. 17 *ſq.* » Praeceptum [iſtud ſuum] optimus ma» giſter ſimili hoc illuſtrat:

» Ὥσπερ γὰρ εἰς τἀμπόρια τῆς τέχνης πέρας
» τοῦτ' ἔστιν, ἐὰν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.

» Hoc ait: *Quemadmodum ei qui nundinas petiturus eſt, illud » ante omnia fuerit conducibile, ſcire quid libenter empturi ſint ii » ad quos merces delaturus eſt: ita in arte ganeae praecipuum » eſt, ut cibi congruant cum palato convivarum.* Appellat πέ» ρας *artis*, quam ἡγεμονίαν dixit Diphilus in ſimili ſen» tentia; nam apud illum de ſua arte loquens coquus, ait:

» Ἡγεμονία τις αὐτῆς ἐστιν, ὦ πάτερ,
» τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι. «

CASAUBONUS. — At poëtae mentem acutius perſpexiſſe GROTIUS videtur, & perapte in verſione expreſſiſſe, Graeco contextui a nobis ſubiectâ. Quo pertinet etiam eiuſdem Adnotatio haec: » Ambiguitas eſt in voce στόμα: » quae & *oſtium fluminis* ſignificat, & *os hominis*. « — Per» peram (*verſ.* 18.) ἄνευ unâ voce ſcribitur in ed. Ven. & Baſ. & in ms. *A*. Pro quo recte, diviſis vocibus, ἂν εὖ προσδράμῃς edidit Caſaub. quod & Grotius tenuit: & ſic perſpicue ſcribitur in ms. *Ep.* Fuerint quidem, qui ἐὰν εὖ metri cauſſâ corrigendum cenſeant, ut fecit Caſaub. in Animadv. Quod & ego facile patiar, & ipſe ſimiliter ſubinde ex ἂν, invitis libris, ἐὰν aut ἢν feci, ſic VI. 227. c. VII. 292. c. VIII. 336. c. Sed conſultius tandem iudicavi, vulgatum tenere. vide notata ad VII. 292. c. IACOBS quidem in *Not. mss.* ſic corrigebat, τοῦτ' ἔστιν ἂν εὖ σὺ προσδρ. De notione, qua accipiendae ſint h. l. voces τἀμπόρια & τὸ στόμα, Grotii quidem interpretationem ignorans doctiſſimus CORAY, in eamdem cum illo ſententiam peropportune haec adnotavit: » Hic ἐμ» πόριον ſignificat *locum mercaturae idoneum quae per ma» re fit.* Πόλιν ἐπὶ ἐμπορίου κειμένην dicit infra, pag. 526. e. » loquens de Byzantio: idem ſonat Romanorum *Empo-*

» *rium.* conf. Vitruv. V. 12. Στόμα nihil est aliud quam » *ipsae portus fauces*, per quas intratur ad emporia. Hinc » & στόμα λιμένος apud Thucydidem: & στόματα Νείλου, » *ostia Nili*, apud alios passim. Interdum στόμα pro *ipso* » *portu* usurpari videtur ὁλικῶς, ut apud Nostrum infra » pag. 536. b. de Byzantiorum portu, τοῖς θεοῖς τοῖς ἐπὶ » τοῦ στόματος ἱδρυμένοις. « — At ibi quoque de *introitu* vel *ostio portus* nullo incommodo accipietur.

Vers. 19. » τὸ θῦμα βοῦς, inquit coquus: hoc est, *vi-* » *ctima*, quae propter solennitatem nuptiarum mactatur, » *bos est*: quare cibi parandi sunt quales possunt ex eo car- » nis genere parari optimi. θῦμα idem atque ἱερεῖον, quam » vocem exposuimus libro primo, cap. XI. « [ad l. 13. c.] CASAUBONUS.

b *Vers.* 20. ὁ διδοὺς, ἐπιφανής· ἐπιφανὴς ὁ λαμβάνων. » De patre sponsae loquitur, & sponso. ὁ διδοὺς, *is qui fi-* » *liam suam nuptum collocat*: ὁ λαμβάνων, *sponsus, qui uxo-* » *rem ducit.* « CASAUB.

Vers. 21. Τούτων γυναῖκες, ἱέρειαι τῇ θεῷ. » Huius solennitatis pars *foeminae* sunt: quare probi co- » qui officium est, illa potissimum parare, quae foeminis » plurimum solent esse grata. Sed quaenam illa *Dea* est, » quae hoc versu nominatur? Praeterea *versus proximus* » hypermeter est:

» θεοὶ, κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή.

» Ne multa; scribendum censemus:

» τούτων γυναῖκες ἱέρειαι. τοὶ θεοὶ
» κορύβαντες, αὐλοὶ, παννυχίδες, ἀναστροφή. «

Sic CASAUBONUS. — Cuius rationem merito improbans GROTIUS, deletâ (initio *vers.* 22.) voce θεοὶ, *vers.* 21. τῇ θεῷ scripsit; *Palladem Deam* intelligens, ut par erat. Ac facile equidem mihi persuadeam, alienam illam ab hoc loco scripturam, θεοὶ, ortam esse ex θεῷ, quod olim sic scriptum fuisset θεῶι: & pro suo more veterem librarium duas diversas scripturas (τῇ θεᾷ & τῇ θεῷ) quarum altera in contextu exemplaris posita fuisset, altera inter lineas aut in orâ, imperite in contextu iunxisse. Novimus autem, Atticos ἡ θεὸς potius, quam ἡ θεὰ, dicere solitos: quare scriptura θεᾷ haud immerito videri potuerit interpretamentum fuisse vetustioris veraeque scripturae θεῷ. In *Epit.* desunt postremi versus huius eclogae, inde a decimo nono. Pro αὐλοὶ (*vs.* 22.) idem GRO-

TIUS *αὖθι* in contextu posuit; hoc sensu, *adsunt.* Monuit b
tamen in Notis, nullo incommodo teneri vulgatum *αὐλοὶ* posse, verbo per ellipsin subintellecto. — » Vox *ἀναστρο-* » *φὴ*, idem sonat ac *circulus* apud Romanos, *cercle* apud » Gallos; nempe *politiorum hominum congressum.* Italis *ἀνα-* » *στροφὴ*, ad verbum, est *conversazione.* Neograeci *συνανα-* » *στροφὴν* eodem usurpant sensu. « CORAY, in *Notis msstis.*

Vers. 23. » Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς. » Venusta translatio. Plautus, Milite: *Iam est ante aedes* » *circus ubi sunt ludificandi mihi.* « CASAUBONUS. — Postrema verba, *vers.* 24. Μέμνησο καὶ σὺ τουτί: eidem personae *A.* tribuit GROTIUS, cui quatuor primores eclogae versus; cum interiectos omnes alteri personae *B.* adtribuisset.

Sequitur alia eiusdem *POSIDIPPI* ecloga: in cuius *versiculo primo* verbum ἔφη, quod inter Ἰδιώτης & μέγας temere insertum habet contextus Casaubonianus, ignorant & veteres editiones & ms. *A.* Breviator omissis duobus prioribus versibus, sic scripsit: Καὶ ἄλλος δὲ μάγειρος παρὰ τῷ αὐτῷ φησίν: Ὁ μάγειρος ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διαφέρει οὐδέν.

Vers. 2. Pro Σεύθης, perperam Σευήθης habet ms. *A.* qui c
tamen paulo ante in Σεύθης consentiebat cum editis. *Ibid.* Cum nudum οἶσθα sine fulcro ferri non posset ob vocalem initio sequentis vocis, δ' coniunctionem cum GROTIO inserui; quam & sententia ipsa flagitare videtur. Quo minus hîc adoptandum putavi id quod est a PIERSONO ad Moerin pag. 283. propositum. *Vers.* 3. Veterem formam οὐθὲν ex ms. *A.* restitui.

» In *quarto versu:* — ὁ βαθὺς τῇ φύσει
» στρατηγὸς ἕστηκεν, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο:
» pro βαθὺς emendarunt εὐθὺς, qui ignorabant Graecis & » Latinam usitatam locutionem, quam ad Suetonii Vitel» lium [cap. 13.] exponebamus. At pro ἕστηκεν postu» lat lex metri potius ἕστη, vel sine copula, ἕστηκεν, » τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο. *Alti animi dux stabit, & molem belli* » *sustinebit.* « CASAUBONUS. — ἑστηκὼς, τὸ πρᾶγμ' ἐδεξ. legendum censuit WAKEFIELD, in Sylv. Crit. P. III. pag. 29. ἕστη καὶ a Casaub. adoptavit Grotius. Vulgatum tenent mssti, nisi quod ἕστηκε (absque ν) καὶ habet ms. *Ep.*

Vers. 7. κινεῖ, pro vulgato πίνει, ex certissima (ut

c mihi quidem videbatur) Grotii emendatione recepi. » Vocabulum est (ait) ex *militia* desumtum, ut & sequentia. «

Vers. 8. προηλπικῶς, pro eo quod editum erat, atque etiam a Grotio servatum, προσηλπικῶς, opportune dedit ms. *Ep.* Sic vero etiam ex coniecturâ corrigendum monuere Wakefield l. c. & Coray in *Notis msstis.*

Vers. 9. Pro ἐκλελυμένος, audacius Grotius, & praeter necessitatem, εὖ κεκελευσμένος posuit, militarem itidem vocem, ut in Notis ait. Nobis hîc religio fuit, a consentiente librorum scripturâ recedere; quae duobus modis accipi poterat: vel *dissolutus, multâ licentiâ utens*; quo pacto ἔκλυτος στρατὸς apud H. Steph. Thes. II. 755. g. exponitur *in omnem licentiam dissolutus*: quae interpretatio hoc loco praecedentibus verbis haud male congruens videri poterat: vel, ut nos interpretati sumus, (non minus praecedentibus verbis convenienter, quam praesertim proxime sequentibus) *fame enectus*: dicitur enim etiam ἔκλυτος & ἐκλελυμένος, qui est *viribus defectus, debilitatus*; quod ad *famelicos* homines percommode referri posse videtur. Sed penes doctos sit iudicium.

Vers. 10. » Famelicum, & eum cui longa est coenae » exspectatio, pulchre describit *Posidippus*, cum ait:

» τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις: —

» *exspectans quando aqua afferetur lavandis manibus.* Eam aquam » Graeci vocant ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας. « Casaubonus. — Verba ista, πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἴσει τις, ex inexspectato dicta a poëta existimavit Grotius. » Nam auditor, in» quit, exspectabat ἐπὶ τὰς χεῖρας ἥξει, ut in proelio. At » ille de his, qui patinas ferunt, loqui coepit. «

Vers. 11. ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην. » Notanda etiam atque etiam vox rara, & alibi, quod » sciam, non lecta, ῥακεία, pro *re vili & abiecta.* νόει, » inquit, ὄχλου τοιούτου ῥακείαν ἠθροισμένην. *Cogita talis* » *turbae farraginem convenisse.* Sed nos de eo vocabulo am» plius cogitemus. Sermo Gallicus Graecam vocem, si » modo legitima est, integram retinuit. Euphron mox in » simili sententia συρφετὸν pro eo dixit. « Casaubonus. — Ad editam olim scripturam ῥακείαν, Dalecampius, cum in versione posuisset, *quaenam turbae sic collectae vilitas sit*, haec notaverat: » Ῥαχία. Sic Galli viles & abie» ctos homines faecemque populi vocant *racaille.* « — Cum hoc loco contulit Coray, in *Notis msstis*, id quod

legitur ſupra, VII. 276. b. c. *συνοίκια ῥυπαρὰ παμμιγοῦς* c *ὄχλου*. GROTIUS, in explicandâ editâ ſcripturâ fruſtra ſudaſſe Caſaubonum cenſens, poſtremum verſum ſua de coniecturâ in hunc modum conſtituit,

ὄχλου τοιούτου τὴν στρατιὰν ἠθροισμένην.

Totam vero eclogam ſic idem latine convertit:

Illis plebeius quidem
Seuthes videtur: at tu haud ignoras eum
nihil differre ab imperatore optimo.
Adſunt ubi hoſtes, imperator ſtrenuus
ſtat contra, intrepide exſpectans quodcumque imminet.
Quot ſunt convivae, tot venire hoſtes puta.
Hi progredientes celeri incedunt agmine,
a quindecim diebus ſpe pleni bona
coenandi, promti per ſe, & hortatu inciti,
exſpectant dum quis ad manus det aquam. Virûm
genus hoc, collectum crede adeſſe exercitum.

In *Epit.* deeſt extremus verſus cum poſtremâ voce verſus praecedentis. In ms. *A.* non *ῥακείαν*, ſed *ῥακίαν* legitur: quorum vocabulorum neutrum agnoſcit ſermo Graecus. Nimis longe vero a ſcripturae veſtigiis recedit Grotiana emendatio. Nobis leviſſimâ mutatione *ῥαχίαν* corrigere viſum eſt. Significat autem *ῥαχία* proprie *maris aeſtuationem*, & *ſtrepitum fremitumque inde exiſtentem.* Vide Polyb. I. 37, 2. & Suidam in *Δυῤῥάχιον*, cui gemina habet Etymologus pag. 291. 27. Eodem ſpectat etiam proverbium, *Ῥαχίας λαλίστερος*, Suidae commemoratum & Diogeniano Cent. VII. 99. Quod vocabulum iſtâ notione quam apte conveniat huic loco, non eſt quod moneam: vellem, aeque commode conveniret participium *ἠθροισμένην*, ad *ῥαχίαν* relatum; pro quo *ἠθροισμένου* utique mallem.

AD CAP. XXI.

» *Poſidippum* excipit *EUPHRON*: ex cuius *Synephebis* af- d
» fertur ſimilis ſuperioribus *ῥῆσις μαγειρική*. Sic autem in-
» cipit:

» *Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς*
» *οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ' ἃ μεμάθηκας ποιεῖν.*

» Coquus diſcipulum alloquitur, & praecepta ei dictat.
» *Cum pauperibus*, ait, *operam locaveris, cuiusmodi ſunt qui*

d »e *symbolis unà sunt, non licet ludere, neque ea facere quae* »*soles*. Honeste vocat παίζειν, *furta committere*, ut fieri so»litum a famulis coquorum: sed melius Gallice vertas τὸ »παίζειν, *il ne faut pas s'y jouer*: quasi dicas, serio in te »animadvertetur, si quid furto abstuleris.« CASAUBONUS. — Germanorum sermone diceres, *da gilt es nicht scherzen*. Καρίων est servile nomen, hominem significans e Caria oriundum. Vide HEMSTERH. ad Aristoph. Plut. p. 8. & IACOBS, Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. II. p. 43 sq.

Vers. 3 *sq.* »Tum adiicit, hunc pridie ob furta, quae »tentaverat, valde periclitatum. Sed locus est maculo»sus; nam ita scribitur:

»Ἐχθὲς κεκινδύνευκας, οὐδεὶς εἶχέ σοι
»κωβιός. ὅλως γὰρ ἧπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί.

»Doctus interpres violentiâ iter sibi patefecit. Is igitur »pro ἧπαρ scribit παρῆσαν, securus ut fere ubique de ver»su. Quid nos? Utemur nempe ingenio, & ea quam »tantopere miramur semper lenitate. Apex unus mutan»dus non est; sed interpunctio solum corrigenda:

»Ἐχθὲς κεκινδύνευκας. οὐδεὶς εἶχέ σοι
»κωβιὸς ὅλως γὰρ ἧπαρ· ἀλλ' ἦσαν κενοί.

»*Heri in magno periculo versatus es. Gobionum enim*, qui ti»bi traditi fuerant ad coquendum, *nullus habuit iecur: sed* »*omnes inventi sunt vacui.* Coniunctio γὰρ transposita in »alienum locum, ut saepe.« CASAUBONUS. — Perperam ἦπαρ leni spiritu scriptum in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. & 2. itemque in Casauboni Animadv. Recte vero ἧπαρ in ed. Cas. 3. & in ms. *A.* Maior pars huius eclogae omissa in *Epit.*

Vers. 7 *sq.* Δρόμωνα, καὶ Κέρδωνα, καὶ Σωτηρίδην,
μισθὸν διδόντας ὅσον ἂν αἰτήσαις, ἁπλῶς
εἶναι δίκαιον.

»Potest ferri haec lectio utcumque. Malim tamen δι»δόντος. *Si mercedem persolverit* qui te locavit, *esto iustus*.« CASAUBONUS. — Equidem, cur διδόντος malimus, nullam caussam vidi; quum percommode accusativus διδόντας ad tres illos homines superiori versu nominatos referatur. Sed illud me nonnihil conturbat, quod hoc loco *Soterides* nominatur ut civis conditionis trivialis, qui coqui operam locat; cum apud eumdem comicum EUPHRONEM in ecloga quam habemus lib. I. p. 7. d. solertis coqui nomen sit *Soterides*.

Verſ. 9 *ſq.* — οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν,
εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον. —
» *Apud illum vero qui hodie operâ noſtrâ eſt uſurus ad curan-*
» *das nuptiales epulas, nullum fraudis genus eſt praetermitten-*
» *dum.* Quo ſenſu hîc accipiatur vox ἀνδροφόνος, dictum
» iam libro VI. cap. IX.« [immo cap. ſecundo.] CASAU-
BONUS. — Vide ad VI. 224. e.

Verſ. 16. »In fine dictum elegantiſſime, ὡς δὲ καὶ γλί-
» σχρον βλέπει. *Viden' ut parcum cernit:* hoc eſt, deparci &
» ſordide avari vultum prae ſe fert.« CASAUB.

AD CAP. XXII.

Μέγας δ' ἐστὶ σοφιστὴς, καὶ οὐδὲν ἧττον τῶν ἰατρῶν εἰς f
ἀλαζονείαν, καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρῳ μάγειρος ἐν Καταψευδ. »Nullus ferme fuit Graecus poëta novae comoediae,
» qui communem locum de *Cocorum arrogantia* non attigiſſet.
» Inde illa tam multa, quae tot locis in eam ſententiam
» recitantur ab eruditis convivis hisce, ſicut libro ſexto
» obſervabamus, capite undecimo. Ac de aliis quidem
» alibi: nunc autem ſequitur ex SOSIPATRI (vel fortaſſe
» SOPATRI) *Catapſeudomeno*, prolixa coqui oratio, iactan-
» tiae & vanitatis plena: in qua nonnulla ſunt digna quae
» nos advertant.« CASAUBONUS. — Σωσιπάτρῳ cum
editis tenet uterque codex noſter mstus. Videtur autem
Σωσίπατρος iſte Comicus, nulli quidem alii ſcriptori (quod
ſciam) nominatus, non diverſus eſſe ab eo, cuius nomen
Σώπατρος ſatis alioqui notum, ſaepiusque auctori no-
ſtro memoratum. Et, verum ſi quaeris, unum idemque
nomen eſt: quod proprie & prima origine Σωσίπατρος
ſonabat, deinde decurtatum; ita quidem ut uſu praeva-
leret brevior forma Σώπατρος. Mireris vero, tacuiſſe in
in Animadv. Caſaubonum, integram quamdam vocem de
ipſius coniecturâ in contextu adiectam. Sane vocem ἧττον cum ed. Ven. & Baſ. ignorat ms. *A*. In *Epit.* autem
non legitur iſte introitus huius capitis. In ora libri (ex
edit. Baſil.) qui olim Caſauboni fuerat, ipſius manu h. l.
adſcriptum video, *Deeſt* ἧττον. Ac ſane vel haec ipſa vox,
vel in eamdem ſententiam alia, neceſſario adiicienda fuit.

Verſ. 2. Pro ἐὰν, quod non ferebat metri ratio, recte
ἂν poſuit GROTIUS; cuius Excerptis inſerta eſt haec eclo-
ga, pag. 886 ſqq. unde etiam Latinam verſionem mutuati

f ſumus, Graeco noſtro contextui ſubiectam. Potuerat vero adflicto metro alia etiam medicina adhiberi, de qua CORAY monuit in *Notis msstis*, legendo ἐὰν καταvοῇς,

Verſ. 3 *ſq.* »Poſtquam dixit, *artem* μαγειρικὴν *magnam* » *artem eſſe & magni faciendam*, addit:

»'Αλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
»εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες.

»Non fero hîc vocem πέπαυται: quam & metri modu»lus falſi arguit. Lego πέπραται: *periit.* Ita poëtae » eo verbo utuntur. Eſt autem ſimile illi dictum, *Porro*, » *Quirites, artificium periit.*« CASAUBONUS. — Loco iſtius Animadverſionis, in ed. Caſ. 2. & 3. haec leguntur, uncis quidem incluſa, ſed in Caſauboni ſchedis (puto) olim reperta: » Vitium in priore verſu, metri modulus arguit. Su» ſpicor gloſſam irrepſiſſe in locum vocis legitimae, quum » eſſet prius, 'Αλλ' οἴχεται τὸ πρᾶγμα.« — Vulgatum πέπαυται tenet ms. *A.* & *Ep.* Priorem emendationem Grotius adoptavit. Sed perſpectiſſime PORSONUS, ad Euripidis Med. pag. 20. (pag. 366 ſq. ed. Lipſ.) docuit, leviſſimâ mutatione πέπλυται ſcriptum oportuiſſe: *pervulgaris facta eſt haec res*, (nempe, ars coquinaria;) *eviluit, obſordeſcere coepit*; vel, quemadmodum veluti divinatione quadam interpretatus eſt GROTIUS, *proſtituitur haec res.* Simillima ratione Aeſchines contra Cteſiphont. p. 567 ſq. ed. Reisk. dixit, νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα· quem locum laudavit interpretatusque eſt Pollux, lib. VII. ſect. 38. qui etiam mox deinde docet, *pervulgatum ſcortum* πλῦμα vocari ſolitum.

a *Verſ.* 8. καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα. Sicut Medicis αἱ δυνάμεις dicuntur *vires medicamentorum*, ſic coquo *vires alimentorum* rerumque omnium quae in cibum adhibentur.

Verſ. 10 *ſq.* » Reſtituendus nobis ex coniecturâ hic » locus,

» — τρεῖς ἡμεῖς ἐσμὲν
» ἔτι λοιποὶ, Βοΐδίων καὶ Χαριάδες.

» Scribo: — τρεῖς ἡμεῖς μόνοι
» ἐσμὲν ἔτι λοιποί.« CASAUBONUS.

Nobis placuit, particulam μόνον *initio verſus* 11. reponi: quae vocula, compendioſe olim ſcripta, facile abſorberi potuit a ſyllaba μεν in quam exit vox praecedens. τρεῖς ἡμεῖς μόνον ſcripſit GROTIUS.

Verſ. 12. Recte προσπέρδου edd. & mssti. Temere προσ-

πάρδαν scribitur apud Grotium. *Vers.* 13. Quum Ἐγώ; (sic) in ed. Cas. scriptum esset, monuit CASAUB. in Animadv. » Malim abesse *interrogationis notam* post ἐγώ: & vertam, » *Ego vero hoc aio.* Respondet illis, τί φής; « — Atqui etiam ignorabant ibi interrogationem superiores editiones. — » B. » Τί φής; A. Λέξω· τὸ δίδασκ. « IACOBS, in *Not. mss.*

Vers. 14. τὸ Σίκωνος. » *Sicon*, proprium est viri nomen: b » quod qui [ut Dalecamp.] censent mutandum in *Sicyon*, » errant. Inde est *Aeolosicon*, Aristophanis fabulae titulus, » de *Siconis* cuiusdam levitate & stultitia: quod & *Adr.* » *Turnebus* ad hunc locum notaverat. « CASAUBONUS.

Vers. 15. » Mutilus est hic versus:

» ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν.

» Expleveris, si addas a fine, καλῶς, aut tale aliquid. « CASAUB. — Nobis placuit, cum GROTIO, nomen Σίκων in fine adiectum: nec tamen fas erat, absque dubitationis notâ illud a nobis adiici. *Vers.* 17. Satis nobis placuit quod consentientibus libris hic legitur,

περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους.

Id est, *de rerum natura universam doctrinam tenebat.* Sic usurpant Graeci verbum κατέχειν, *tenere*, *scire*, *cognitum perceptumque habere.* κᾆτ' εἶχε corrigendum censuerat CORAY, in Notis msstis: i. e. καὶ εἶτα περὶ φύσεως εἶχε &c. » Praecessit, inquit, πρῶτον: dein ἔπειτα: tertio (nunc) » καὶ εἶτα: postremo venit ἐπὶ πᾶσι τούτοις. «

Vers. 20. In ed. Cas. 1. sic edebatur:

Ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε φίλτατε;

Tum CASAUBONUS in Animadversionibus: » Melius (in» quit) ἄρα. *Ergo tu me loquacitate obtundere paras.* Qui » *accingunt se ad faciendum aliquid*, Graecis dicuntur οἷοι εἶ» ναι. Verbum κόπτειν usu tritissimum hac notione, ut » libro VII. — ἢ λέγων φαίνου τί μοι

» καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μὴ κόπτε με.

» Dalecampius mutat in κρύπτειν, fallaci & absurdâ con» iecturâ. Idem interpres in simili dissertione coqui alius » ex Anthippo comico postea hoc libro descriptâ, [pag. » 404.] κατακόπτειν *obtundere* vertit isto versu,

ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν:

» sed melius ibi vertisset *enecabis*, propter sequentia verba. » Iocatur enim poëta in ambigua significatione τοῦ κα» τακόπτειν, quam latine non minore elegantiâ expresse» ris, si vertas: *Tu quidem me enecabis, non victimam quae*

» *parata est.* At in isto Alexidis, qui sequitur non longe,
» [p. 386. b.] Μὴ κόπτε μ', ἀλλὰ τὰ κρέα : aliter interpre-
» tandum, ut cap. VIII. dicetur. «

c *Verf.* 22 *sq.* » Faciunt mihi negotium hi duo versus.
» *Ego*, inquit iste artis suae encomiasta, *dum puer venit e*
» *foro*,

» μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
» ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον.

» Non est obscurum ex superioribus, quam sententiam ἡ
» ἀκολουθία τοῦ λόγου postulet: sed διακινεῖν τινα, pro
» *sermonem habere cum aliquo*, quale est loquendi genus?
» Praeterea, non ἵνα λάβωμεν, verum ἐπεὶ ἐλάβομεν vi-
» detur fuisse dicendum. « CASAUBONUS. — Illud ἵνα λά-
βωμεν intelligi debebit, *ut capiamus, ut arripiamus commodum tempus; ut utamur occasione*: quam in partem commode etiam GROTIUS interpretatus est, ne *frustra tempus effluat.* Pro qua quidem sententia, ad verba εὔκαιρον χρόνον subintelligendus fuerit τὸν *articulus*; qui, cum ex Graeci sermonis proprietate praeponi debuisset, ob metri necessitatem omissus est. διακινεῖν τινα vero non nude accipiendum pro *sermonem habere cum aliquo*; sed, *sermone* ad aliquem directo *pertentare* eumdem, *movere, concutere, excitare.* His scriptis, vidi in eamdem sententiam a doctissimo CORAY monitum in *Notis msstis.* » Torsit (inquit) egregium
» Criticum sensus τοῦ διακινεῖν. Significat hoc verbum
» *praetentare aliquem, ingenium eius explorare*, ut patet ex
» Aristophanis loco parallelo, Nub. 476.

» ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅ,τι περ μέλλεις, προδιδάσκειν,
» καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

» Sunt ergo, διακινεῖν τὸν νοῦν, & ἀποπειρᾶσθαι τῆς γνώ-
» μης, locutiones synonymae. Eodem sensu usurpavit idem
» Comicus & simplex κινεῖν, Av. 1238. μὴ θεῶν κίνει φρέ-
» νας: quod sacri scriptores (Deuteronom. VI. 16.) per
» οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου expresserunt; & Pla-
» to in Theage (T. II. pag. 24. edit. Bipont.) per ἀποπει-
» ρᾶσθαι τοῦ δαιμονίου. Apud eumdem Platonem in Ama-
» torib. (ibid. pag. 33.) κινητέος valet idem quod ἐρωτη-
» τέος, *interrogandus, explorandus.* « — » Forte, μικρὰ δια-
» μνήσω σε: quod est lenius verbum pro διδάξω. Conf.
» Lucian. Vit. Auct. cap. 3. « IACOBS in *Notis msstis.*

Vers. 24. Cum sic legeretur in editis:

Ἄπολλον ἐργῶδες. ἄκουσον. ὦ ἀγαθέ:

mendosam scripturam profitebatur vitiatum metrum. Consentit tamen ms. *A.* nisi quod in fine commode ὦ 'γαθὲ scriptum habet. In *Epit.* deest hic versus cum praecedentibus, inde a nono decimo. CASAUBONUS h. l. monuit: » Scribe,

» Ἄπολλον ὡς ἐργῶδες! ἄκουσον ὦ 'γαθέ! «

Nos cum GROTIO ἐργώδης scripsimus; quod in eam sententiam, quam ipse in versione expressit, *quam impiger tu es!* perapte quidem convenit cum eo quod praecedente versu dictum est: sed, ne quid dissimulem, vereor ut perinde usui Graeci sermonis sit consentaneum. Nam ἐργῶδες de *re* quidem *difficili*, *operosa*, & *molesta* frequenter usurpatum novimus; masculinum vero ἐργώδης, de homine *laborioso* & *impigro*, nusquam legere memini.

Vers. 31. *Ante* verba ἐν τῇ περιφορᾷ, in ms. *A.* inseritur particula σχεδὸν, quam merito abiecerunt editores, utpote metro obstantem, & ex scholio temere in contextum receptam. *Vers.* 34. ὡς προσῆκε cum editis tenet ms. *A.* ὡς προσήκει habet ms. *Ep.* d

Vers. 35. Istud, εἰκότως τυντλάζεται, GROTIUS interpretatus erat *nil nisi nugas agit:* pro quo nos in versione posuimus, *is merito risum debet.* Praeeuntem Grotius habuerat DALECAMPIUM, qui & ipse in versione posuerat, *nugas agit*, & in ora notaverat: » Τυντλάζεται, *in luto* » *haeret*, φλυαρεῖ, *turbatur*, *nec expedire se potest.* « — Quae audienda fortasse foret interpretatio, si activâ voce τυντλάζει dixisset poëta: nam ab etymo ὁ τύντλος, quod valet ὁ πηλὸς, *lutum*, verbum τυντλάζειν exponitur ἐπιβαίνειν πηλοῦ, εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν, πηλοπατεῖν, apud Hesychium, Etymologum, & Schol. ad Aristoph. Pac. 1148. indeque translatâ notione, αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγειν, apud eumdem Hesychium & Suidam; id est, *idem atque idem saepius dicere;* quod intelligere possis, *nugas agere.* At aliud est τυντλάζει, aliud τυντλάζεται passivâ voce: quod ex aliâ notione vocis activae interpretandum. Nempe τυντλάζω (ut docet Etymologus, pag. 771. & Photius in Lexico msto, citato ab Hesychii editore) sonat etiam ἐπιῤῥαίνειν πηλῷ, id est, *luto conspergere:* unde consentaneum erat, τυντλάζεσθαι, h. e. *luto conspergi*, dici pro, *ludibrio haberi*, *contumeliose irrideri;* quae notio eadem in verbo προπηλακίζεσθαι obtinet, quod ab eodem etymo

(ὁ πηλὸς, *lutum*) formatum esse recte monuit idem Etymologus pag. 690.

Verf. 38. Ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'. Ἔγω γ' ἐθαύμασ' edd. minime male: sed istud dedit vetus cod. *A.* cuius auctoritatem sequi debuimus. In *Epit.* desunt ista. *Verf.* 39. »Scribendum τοὐπτάνιον, non τοὐπτανεῖον: & *verf.* »*seq.* λαβεῖν, non λαμβάνειν.« CASAUBONUS. — Utramque emendationem merito Grotius adoptavit. De vocab. ὀπτάνιον vide notata ad III. 102. f. Animadv. Vol. II. p. 201.

e *Verf.* 44 *sqq.* Quatuor dehinc versus sic editi legebantur:

Τοιοῦτον ἔτι σοι δίειμι τὰ στρατηγικὰ
ἔχειν γε τὸν μάγειρον. ἡ τάξις
σοφὸν μὲν ἁπανταχοῦ ἐστι κἀν πάσῃ τέχνῃ,
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν.

Post τάξις *verf.* 45. *quatuor puncta* in ed. Caf. lacunam indicabant. Quo spectat animadversio CASAUBONI: »Lacunam sequentium verborum,

» ἡ τάξις . . . . .
» σοφὸν μὲν ἁπανταχοῦ 'στι κἀν πάσῃ τέχνῃ:

»explemus insertâ voce σαφῶς: non minus vere, opinor, quam apte. ἡ τάξις σαφῶς σοφὸν μὲν ἁπαντ.« — Quam emendationem, speciosam utique, GROTIUS adoptavit, superiori versu ita concinnato,

B. Τί δεῖ δὲ, δέομαί σου, ἔτι τὰ στρατηγικὰ
ἔχειν γε τὸν μάγειρον; A. Ἡ τάξις σαφῶς &c.

In *Epitoma* breviter ista omnia in hunc modum expedita: Ἔτι δίειμί σοι τὰ στρατηγικά. ἡ τάξις σοφὸν πανταχοῦ· καθ' ἡμᾶς δὲ πάνυ. Vetus codex *A.* versus quidem omnes (ut alibi constanter) continuo tenore scribens, caeterum in *versu* 44. ab editis nil discedit: *verf.* 45. vero ἔχω γε habet: dein *vs.* 46. mutato verborum ordine, ἁπανταχοῦ μέν ἐστι: denique *verf.* 47. ἡγεῖτο. Inde, quo pacto terminari debuerit *versus* 45. quove pacto constituendus fuerit *versus* 46. satis adparebat, nec ulla supplenda erat lacuna: quod etiam sine librorum ope perspecte vidit IACOBS, in *Notis msstis.* *Verf.* 47. commodius nobis visum erat ἡγεῖται, quod dabant editi, quam ἡγεῖτο, quod est in msto. In *verf.* 44. CASAUBONUM secutus sum, sic monentem: »Scribendum Τί οὖν ἔτι σοι &c.« Quod si cum ADAMO, quem h. l. Villebrunius laudavit, vulgatum Τοιοῦτον in Τοῖον mutari placuerit; pro ἔχω γε, quod *vs.* 45. habet ms. *A.* fortasse ἔγω γε fuerit

legendum. Eumdem versum 44. sic corrigendum proposuit CORAY, in *Notis msstis*:

Τοσοῦτον ἔτι δίειμι· τὰ στραγγευτικὰ &c.

Vers. 54. δὴ in fine versus, cum deesset msstis, nostris f quidem ambobus, recte adiectum est ab Editoribus.

Vers. 56 *sq.* In μαθήμασι finem eclogae fecit Epitomator. a Quid de mendoso Τίς δή τι facerem, quod sequebatur in edd. & in msto, aegre mecum constituere potui. Quod in contextu (uncis quidem inclusum) posui, B. Τί δ' εἶτα; id a GROTIO est. CASAUBONUS monuerat: » Ultima verba ita scribe, Σὺ δῆτα παραδείξας ἐμοὶ &c. « Fortasse, veteris scripturae vestigiis pressius insistendo, sic scribi potuerat: Τί δή; B. Τί; παραδείξας ἐμοὶ &c. ut istud Τί δή; dicat etiamnum coquus; tum reliqua alter, cui ille haec narraverat. Universam sententiam percommode exposuisse CASAUBONUS videtur, cum ait: » Qui coquum in foro conduxerat, vexatus ab eo longis » sermonibus, quibus suae artis mysteria illi pandebat, » belle se nunc ulciscitur; *negans opus sibi esse amplius co-* » *qui operâ, posteaquam tam bene fuerit in ea arte institutus:* » *quare iubet eum facessere, & alia curare.* «

AD CAP. XXIII.

Καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀλέξιδι δὲ ἐν Μιληνσίοις. *ALEXIS* ἐν Μιλησίᾳ citatur lib. VI. pag. 240. c. utrobique cum editis consentiente vetere codice *A*. Quae ex illâ fabulâ hîc adponitur Ecloga, eius tredecim priores versus in Excerpta sua recepit GROTIUS, pag. 579 sq. cuius Latinâ versione usi sumus. Graecus Epitomator initium eclogae fecit ab illis verbis versus septimi, ἂν μὲν οὖν τύχῃ, ubi minus recte τύχοι in nostro cod. *Ep.* scribitur: finem autem fecit in verbis Ἡφαίστου κύνες *vers.* 16.

Versu 3. parum commode editum erat, μόνος καθέστηκεν, ἀλλὰ &c. ubi recte GROTIUS καθέστηκ' per apostrophum scripsit: & eodem modo scribitur in nostro ms. *A*.

Vers. 14 *seqq.* » *ALEXIDIS* ecloga tota est plana, usque b » ad illa sub finem:

» Εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.
» Ἑστήκαθ' ὑμεῖς· κάεται δέ μοι τὸ πῦρ
» ἤδη· πυκνοὶ δ' ἅπτουσιν Ἡφαίστου κύνες

C » κούφως πρὸς αἴθραν, οἶσθ' ὃ γίνεσθαί θ' ἅμα·
» καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου συνῆψέ τις
» μόνοις ἀνάγκης θεσμὸς οὐχ ὁρώμενος.

» *Vulcani canes* eleganter appellat *e crepitante ligno volantes* » *huc illuc scintillas*. Eubulus in Orthana: ut narratur lib. » IIII [pag. 108. b.] & lib. VI. [p. 228. f.] Ῥιπὶς δ' ἐγεί- » ρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας. Pro ἅπτουσι videtur scri- » bendum ἄττουσι propter sequentia verba, κούφως » πρὸς αἴθραν. Si legamus ἅπτουσι, *canes Vulcani* erunt *co-* » *qui discipuli*: quod optime cum superioribus conveniet: » nam, quantum suspicari licet, quinque postremi versus » continent ἐπεξεργασίαν eius quod praecedente dixerat: » *coquos & sophistas in eadem lance ponendos esse*. Probat hoc » duobus argumentis: nam & coqui & sophistae discipu- » los habent, quibus imperent, quique sibi sint obsequen- » tes: & utrisque eorum illud proprium, ut prae timidi- » tate atque ignavia a morte violenta nihil timendum ha- » beant. Prius argumentum elicitur ex hac lectione ante- » penultimi versus, quam excogitavimus,

» κοῦφοι πρὸς αἰθέρ', ἅμ' εἶπα, γίγνεταί θ' ἅμα.

» Familiare Graecis proverbium, ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. » Posteriorem rationem eliciebamus ex sequentibus duo- » bus versibus.« CASAUBONUS. — Mihi vox ἤδη (*vers.* 16.) ad sequentia verba commodius referri visa erat, quare ante eam interpunxi orationem: quamquam (ne quid dissimulem) post ἤδη interpungunt mssti ambo cum editis. ἄττουσιν vero, pro edito olim ἅπτουσιν, recte dedere iidem nostri duo mssti; alter quidem suo more, vocali iota ad latus posito, αἴττουσιν scribens; codex Epitomae vero, neglecto iota, ἄττουσιν; sic & Eustathius loco mox citando. Caeterum, in postremis istis eclogae huius versibus nihil prorsus mihi liquere, ingenue profiteor. Neque per Casauboni Animadversionem lucem multam adfusam esse his tenebris quisquam facile iudicaverit. Ἡφαίστου κύνας eodem sensu haud dubie hîc dixit Alexis, quo dixerat Eubulus, qui fuit Alexide paulo superior. Ad Eubuli verba nihil suo loco monuerat Casaubonus: Dalecampius adnotaverat, *custodes Vulcani canes ad ignem dormitantes*. Hoc loco ad verba Ἡφαίστου κύνες est eiusdem DALECAMPII adnotatio haec: »*Mediastini: culinarii* » *ministri*, canum more in focis excubantes.« — Eodemque modo accepit *Villebrune* cum ADAMO, qui ὀπτῶσιν

pro edito ἅπτουσιν legendum censuerunt. EUSTATHIUS vero (quod me tunc, cum in Eubuli verbis lib. III. haererem, praeterierat) eosdem *Vulcani canes* apud *ALEXIDEM scintillas ex igne evolantes* interpretatus erat; cuius haec sunt verba in Comment. in Iliad. σ'. p. 1206. l. 6. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν χρυσέων νεανίδων τῶν τοῦ Ἡφαίστου (Iliad. σ'. vs. 418.) ὁρμηθεὶς ὁ κωμικὸς Ἄλεξις, τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας, κύνας Ἡφαίστου ἔφη, ἐν τῷ, Καίεταί μοι τὸ πῦρ ἤδη, τουτέστιν ἐξάπτεται· πυκνοὶ δ' ἅπτουσιν Ἡφαίστου κύνες.

AD CAP. XXIV.

δικαστὰς γὰρ ὑμᾶς οὐκ ὀκνήσαιμ' ἂν καλεῖν, ἀναμένων τὴν ὑμετέραν τῶν αἰσθητηρίων κρίσιν. » Memineris qui haec » legis, sub personâ coqui ista dici: nam si accipias ut » ab auctore dictum, res est inepta. De literis enim non » iudicamus per sensus, etsi non sine sensibus. Hoc mo» neo, quia Dalecampius aliter accipiens, male mox inter» pretatur ista, οὐδενὸς ἐμνήσθη τοιούτου ὧν ἐγὼ πολλάκις » ὑμῖν τυγχάνω παρασκευάζων: quae similiter ut a coquo » profecta capi debent, & verti: *nullius talis paratûs cibo» rum Euphron meminit, quales ego saepe vobis paro.* « CASAUBONUS. — In supra scriptis verbis perperam ἡμετέραν legebatur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. pro ὑμετέραν, quod & habet ms. *A.* & ex Casauboni Animadversione receptum in ed. Cas. 2. & 3. Pro quo tamen ὑμετέρων malueram.

In *EUPHRONIS* Ecloga, *vs.* 4. cum πολὺ νεώτατος Dalecampius *novissimus* interpretatus esset, monuit CASAUBONUS, verti debuisse, *omnium meorum discipulorum natu longe minimus.* Quod *vers.* 5. ἰσχῦν legebatur in ed. Cas. is error ex ed. Cas. 1. imperite in ed. 2. & 3. propagatus est: recte vero ἰχθῦν habent ed. Ven. & Bas. cum msstis, & de corrigendo errore monuit ipse CASAUB. in Animadv. ubi simul docuit, vocem ἄκρως, quae initio sexti versus ponebatur, in finem quinti esse reiiciendam. Quod *versu* 6. ait, *congrum elixavit Diis:* confer lib. VII. p. 289. a.

Septimus versus sic editus legebatur:

Ὄριον τὸ λευκὸν, οὐ 'ξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.

Similiter in msstis nostris: quorum uterque οριον habet absque accentu; in ms. *Ep.* autem duo puncta (sic: su-

e perne imposita) mendam accusant. Perspecte vero monuit CASAUBONUS: »Posterius hemistichium emendabat Da»lecampius, τὸ δὲ ξανθὸν Χαριάδης: sane quam ἀστόχως: »nam macula huius versus in prima voce conspicitur. »Ὄριον enim perperam legitur, pro Θρίον. Edulii ge»nus apud Graecos fuit τὸ θρίον. Parabatur variis mo»dis, ut docemur ab Hesychio atque aliis. Ideo additur »λευκὸν, ad distinctionem plurium modorum, quibus thria »conficiebant. *Chariades* Atheniensis fuit, etiam alibi no»minatus in hoc libro: sed *Charinades* fortasse melius. Ari»stophanes, [Pac. 1155.] Χαρινάδην τις βωσάτω. Etiam »caeteros qui hic nominantur, *Lampriam*, *Aphthonetum*, »*Euthynum*, & alios, Athenienses fuisse aut artem suam »in ea urbe exercuisse existimo.« — At *Charinadis* Aristophanei nomen non admittebat hoc loco metrica ratio: nam in eo ρι syllaba longa est, quam brevem hic postulabat versus. Θρίον & Θρία saepius Nostro commemorantur: vide I. 9. a. II. 68. a. IV. 148. e. 170. b. IX. 405. d. &c. Sunt autem Θρία, ut ait Hesychius, φύλλα συκῆς ἢ ἀμπέλου· καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς δεσμούμενα βρώματα: id est, *Folia ficus vel vitis, & quae iis involvuntur cibi.* οὐ 'ξ Ἀθηνῶν tacite correxit Casaubonus, praeeuntibus vero msstis. Monstrose οὐ ξανθίνων scribitur in ed. Ven. & Bas.

Vers. 8. ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρίᾳ. »Nugatur hic coquus, *iuris nigri inventum Lampriae* tribuens: »cum Lacedaemonios ab antiquissimis temporibus eo usos »constet. Aut ita accipe hunc versum: excelluisse Lam»priam in parando eo iusculo, & primas tulisse.« CASAUBONUS. — *Ius nigrum* non solis Lacedaemoniis proprium, sed & Atheniensibus in usu fuisse, notavimus ad III. 124. a. ac fortasse peculiari modo paratum amabant hi. Caeterum vide Meursii Miscellan. Lacon. lib. I. cap. 8.

Vers. 9 *sq.* »Cum ait,

»ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος φακῆν,

»sic accipe: *Aphthonetus allantes* (εὗρε supple, *invenit:*) »[ex vers. 13 sq. ubi ἐγὼ εὗρον ait.] *Euthynus lentem*, hoc »est, rationem parandae lentis quam optime. Errant qui »aliter accipiunt versum hunc, & suis emendationibus il»lum depravant. Addit,

»ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀριστίων πόρους.

»Hic quoque supplendum ἔξωθεν verbum εὗρε. *Iis qui vo»lunt ex symbolis una esse*, invenit *Aristion rationes compen-*

» *diarias.* Superioribus aliquot locis testatus est Athenaeus, e » convivia e collatis symbolis fuisse λιτὰ & frugi. In his » igitur oportuit cocos invenire πόρους, hoc est, *varias ra-* » *tiones conficiendi* cibos diversos ex eâdem materiâ. Ita in- » terpretamur πόρους hoc loco. Quid sit συνάγειν, quid » συμβολαὶ, superiore libro, & saepe alibi dictum. Inter- » pretes hic οὐδὲν ὑγιές. « CASAUBONUS. — Vide de verbo συνάγειν, IV. 142. c. ibique notata, & confer VIII. 365. a. *Decimus versus* deest *Epit.* In ms. *A.* vero & in ed. Ven. & Bas. Ἀρίστων scribitur; pro quo tacite Casaubonus Ἀριστίων posuit: quod consulto ita curatum ab editore fuisse intelligo ex Athenaei exemplo editionis Basileensis, quo ipse olim usus erat; in quo ipsius manu eodem modo correctum. Fuit alioquin Ἀριστίων nomen archonti Attico, cuius mentio fit apud Nostrum, VI. 216. d. Potuitque idem esse coqui etiam nomen: quod fortasse metri caussa hîc ponendum censuerat Casaubonus, primam syllabam *brevem* statuens; sicut in Ἀριστείδης, apud Aristoph. in Equit. 1325. At si Ἀρίστων ab ἄριστον, *prandium*, deduxerit Euphron comicus, quod in coqui nomine haud absurde fieri potuerat; *longa* fuerit prima syllaba, ut docuit Brunck ad Nub. 416. adeoque locum suum tueri vetus scriptura potuerit. cf. not. ad p. 385.

Vers. 14. εὗρον τὸ κλέπτειν πρῶτος. Sic ms. *Epit.* f
quod vulgato πρῶτον praeferendum iudicavi. Finem autem huic eclogae in ipsis illis verbis fecit Breviator.

Vers. 15. ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν. » *Inveni*, inquit, *furta* » *facere, adeo succensente nemine, ut* contra *omnes operâ meâ* » *uti praeoptent.* λαμβάνειν est *conducere ad opus faciendum,* » &, ut veteres loquebantur, *emere.* Peccata aliorum pi- » get persequi. « CASAUBONUS. — Vide ad III. 118. a. Animadv. T. II. pag. 326. & ad IV. 170. a.

Vers. 18 *seqq.* » Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι. *Tenii* » quidam nautae, quum vix *quinto die* Athenas appulerint, » *Diis vota reddunt,* defuncti periculosâ navigatione. De » hoc more diximus ad librum septimum. [ad p. 292. a.] » Ita autem necessario exponimus πέμπτην ἡμέραν θύειν. » *Tenus* Cycladum una est, non ita longo intervallo Athe- » nis distans, ut quinque dierum esset navigatio: sed isti » tempestatem passi videntur. Quid vero si compendio » sermonis dictum putemus, pro πέμπτην ἄγομεν ἡμέραν » ἐξ οὗ ἔθυον οἱ Τήνιοι, vel πέμπτην ἡμέραν pro περὶ πέμπτην

» ἡμέραν, *quinto abhinc die?* Sic fere paulo post, τὸν ὄρθρον,
» pro περὶ τὸν ὄρθρον. Porro qui ex hac caussâ sacra faciebant,
» quam minimo poterant sumtu pietatis officio defunge-
» bantur. Diphilus de naufrago vota solvente: [loco mo-
» do cit.] Ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἡδέως ποιεῖ γὰρ οὗτος,
» ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν. Propterea subiicitur hoc loco,
a » *nautas Tenios mactasse hoedum parvum, &* λεπτὸν, *maci-*
» *lentum & exsuccum.* Nulla potest caussa afferri, cur λευκὸν
» pro λεπτὸν emendari voluerint viri docti. Sed hunc lo-
» cum ita scribe:

» λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. οὐκ ἦν ἐκφορὰ
» τότε τῶν κρεῶν σοι οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.

» Monstrum est, non Graeca vox, τό τε λευκοκρέων,
» quod omnibus hactenus placitum. Cum erat magna ci-
» borum copia, facile erat coquis suffurari aliquid. Hic
» famulum suum laudat, quod etiam in eo sacrificio, ubi
» praeter hoedum nihil dabatur parandum, ingeniosa furta
» sit primus omnium commentus. Ita verte: *Nihil tum po-*
» *terat carnium auferri furto, neque tibi, neque etiam mihi, qui*
» *tuus sum praeceptor.* « CASAUBONUS. — Recte editi om-
nes, οἱ Τήνιοι πολιοὶ γέροντες; nescio cuius docti vi-
ri ex ingenio; nam corrupte in ms. *A.* sic scribitur οι τινι
οἱ πολλοὶ: in *Epit.* vero desunt haec, ut supra monui,
Casaubono (*vers.* 21.) corrigenti, τότε τῶν κρεῶν σοι,
suffragatus est HEMSTERHUS. ad Aristoph. Plut. vs. 1139.
Nobis vero magis se probavit TOUPII emendatio, (in
Curis Noviss. in Suid. pag. 208.) Λύκῳ τότε κρεῶν:
utpote & per se commodior, (nec enim placet articulus
τῶν hic ad κρεῶν adiectus) & vestigiis veteris scripturae
pressius insistens. Poterat vero etiam servatâ verborum
serie, sic scribi, τότε τῷ Λύκῳ κρεῶν: sive, ut Co-
RAYO placuerat in *Notis msstis*, τότε σοι, Λύκε, κρεῶν
&c. Monuit ibidem idem Vir doctus: » in sequenti hemi-
» stichio, pro οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ legendum fortasse σὺ δὲ
» τὸν διδάσκαλον: « — haud satis video quid secutus; ac
vereor ne ab amanuensi, qui notulas illius nostri caussâ de-
scripsit, nonnihil hic fuerit peccatum.

Vers. 22 *sq.* » Sequitur,

» ἑτέρους πορίσασθαι δύ' ἐρίφους ἠνάγκασας.

» *Tu* vero, ait, subtilibus commentis tuis, *ut alteros duos*
» *hoedos pararent, vel invitos adegisti.* Interpres ἠνάγκασα:
» contra poëtae mentem planissime; nam huius inventi pal-

» ma ad discipulum pertinet, non ad magistrum qui lo- a
» quitur. Sed videamus quae sequuntur:

» Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπούμενον,
» καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα, &c.

» Stratagemata famuli exponit, quibus ille usus effecerat, » ut miseri nautae pro hoedo uno tres mactarent. Hic ve- » ro interpretum me miseret. Res ita habet: Mactato pri- » mo hoedo, dum curiosius ex perpetuo ritu iecur spe- » ctant nautae, nebulo iste manum ulterius promovet, re- » nem magna audacia aufert, iacitque in profundam fo- » veam: quem ubi animadversum est deficere, tumultua- » ri nautae & sibi timere, quibus hoc portentum esset ob- » latum. Quando igitur non litarant hac primâ victimâ, » succidaneam praecidaneae substituunt. Sed hoc quoque » frustra: nam & haec sine corde reperitur, fraude simili » eiusdem hominis sacerrimi. Ita opus est tertio hoedo. » Narrationis haec summa. Atque ex his discimus, quî fa- » ctum sit olim, ut toties hostiae parte aliqua intestinorum » defectae reperirentur: cuius rei testis est tot locis Grae- » ca & Latina historia. Ego non dubito, popas & victi- » marios sui compendii caussa saepe iis artibus usos, quas » coqui frequentabant, ut docet hoc loco poëta. Versum » hunc ita scribe,

» Τὸ γὰρ ἧπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπουμένων.

» nisi malis, αὐτὸς πολλάκις σκοπούμενος. Res eo- » dem redit.« CASAUBONUS. — σκοπούμενον cum editis, ac mendosius etiam κοπούμενον, tenet ms. *A*. In *Epit.* haec deesse, supra docui. ἧπάρ leni spiritu scribebatur in editis omnibus; nescio an & in msto.

Vers. 26. πολὺν ἐποίησας θόρυβον. » Legendum ἐποίησαν.« CORAY in *Notis msstis*. In eamdem sententiam CASAUBONUS in superiori Animadv. dixerat, *tumultuari nautae & sibi timere*. Possit tamen fortasse & vulgata scriptura Graeca in eam ipsam sententiam accipi: *Tu eâ re fecisti ut illi tumultuarentur consternârenturque*. Sic interpretatus est TOUP, Cur. Noviss. pag. 209. *Ibid. & seq.* » Ait: b » οὐκ εἶχε νεφρὸν, ἔλεγον. ἔκυπτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ. » *Dixerunt omnes, non habuit* haec hostia *renem: tum qui ad-* » *erant caput demiserunt propter hanc iacturam*. Sine caussa » emendant ἔλεγες.« CASAUBONUS. — Quo pacto vulgatam scripturam εἶχε ferret metrica ratio, non vidi; nisi εἶχεν saltem adiectâ literâ ν scriberemus. Sed certius

b visum erat, ἔχει pro εἶχε corrigere: de quo etiam IACOBS monuit, in *Notis msstis.* Pro ἔλεγον commodum foret participium λέγων, ad ἐποίησας relatum: *tu tumultuari eos fecisti, dicens.*

Vers. 28. τοῦ δὲ δευτέρου πάνυ &c. Particulam πάνυ eo pertinere existimaveram, ut vim quamdam huiusmodi adderet orationi: *alterius ipsum adeo cor devorare te vidi.* Insignem autem veri speciem habere intelligo emendationem, quam communi consensu duo doctissimi viri CORAY & IACOBS, in Notis msstis mecum communicatis, proposuerunt, πάλιν pro πάνυ scribendum censentes. Nec minus placet, quod ad *vers.* 30. ab illorum altero propositum est, Πάλαι μάγος εἶ, pro vulgato μέγας: quasi gallice diceres, *Ecoutes, tu es ma foi sorcier.*

Versu 30 *sq.* — τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὕρηκας τέχνην.

» Absurdissime scribunt, ἐγὼ μόνος εὕρηκα τέχνην: [nem» pe in hanc sententiam interpretatus erat Dalecampius.] » cum & sententia & metrum postulent quod editur, σὺ » μόνος εὕρηκας τέχνην.« CASAUB. — In praecedentibus verbis » est allusio ad nomen Λύκος, quo appellabatur co» qui discipulus. Simile est illud Aristaeneti, lib. II. Epist. » 20. λύκος οὖν χανὼν, ὦ Λύκων, ἄπιθι διακενῆς.« CORAY, in *Notis msstis.* — Confer TOUP l. c. pag. 210. Notum proverbium, λύκος χανὼν, nempe διακενῆς: *lupus hians frustra*: de quo vide Suidam, in Λύκος ἔχανεν: Erasmum, in *Lupus hiat*: & Nostrum, XIV. 622. f.

Vers. 32 *sqq.* » Ludit venuste poëta in voce χορδὴ, quae » & *intestinorum partem* significat, quibus vescimur, & *fi» dem lyrae.* [conf. VIII. 344. f.] Narrat magister de suo » discipulo, fecisse illum χορδῆς furtum: & postea cato » aliquo vaframento, quod equidem non satis capio, ad» stantium animos alibi occupasse, ut sibi daretur χορδῆς » devorandae facultas. Lego, donec aliquid melius docear:

» Χορδῆς δ' ὀβελίσκου δι' ἡμέρας ζητουμένου
» ἰχθῦς δύ' ὠμοὺς εἰς τὸ πῦρ ἀπέσβεσας.

» Sequitur iocus de quo diximus, καὶ πρὸς τὸ δίχορδον » ἐτερέτιζες: *atque interea adstrepebas ad dichordum instrumen» tum.* Sensum iam expressimus.« CASAUBONUS. — Nobis non liquet. Verba Graeca ita adposuimus, ut legebantur in editis, consentiente Msto; nisi quod δύ' ἐχθεὶς, pro δύ' ἰχθῦς, vetus codex dederit. Cum sententiam in lati-

na versione interpretari non valerem, verbum de verbo b reddidi. Gallicus interpres, editum δύ' ἰχθῦς tenens, ἀποσβέσας in ἀπεσβέσασας mutandum censuit, metricam rationem nihil curans. Sententiam idem his verbis exprimere conatus est: *On cherchoit un jour deux brochettes où l'on avoit enfilé des intestins grêles; pendant ce tems-là tu jettas (tu poussas précipitamment) deux poissons dans le feu, & tu fredonnas avec le dichorde.* (In Notâ: *Ce fut pendant qu'on les retiroit qu'il mangea les deux brochettes d'intestins; ce que l'auteur appelle, fredonner avec le dichorde.*) *Je fus spectateur du drame dont il s'agit plus haut: (celui des deux chevreaux, pour les quels il y avoit eu tant bruit:) car pour ceci ce n'étoit qu'un badinage.*

AD CAP. XXV.

Μή τις οὖν &c. Loqui pergit, qui praecedentes etiam c omnes poëtarum eclogas protulerat, coquus ille Larensii, de quo supra cap. 19.

μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι &c. Adnotavit hîc Epitomator: Ἔνδοξοι ὅρκοι· μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας ἢ ἐν Ἀρτεμισίῳ, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας.

Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις. » *Mimis* nempe. Quoties iam e » facta mentio μίμων γυναικείων & μίμων ἀνδρείων Sophro» nis? « CASAUBONUS. — Nempe *colloquiis* intellexerat Dalecamp. *Ibid.* » περίφερε κύκλῳ τὸν σκύφον με» στόν. Sic edidimus hunc Sophronis locum ex Italicis » exemplaribus: quorum fere secuti sumus fidem, cum » nuperam editionem adornaremus. Veteres editiones ita » habuerunt, περίφερε † Κοικόα μεστὸν τὸν σκύφον: quam » scripturam inventam a nobis etiam in *Huraldino msto*, » neutiquam esse aspernandam iure nunc censemus. Lego » igitur, Περίφερε Κοικόα (vel Καικόα) μ. τ. σκ. *Coecoa* » sive *Caecoa*, mulieris nomen, cuius non semel in eo ope» re fecerat Sophron mentionem. Athenaeus sub finem li» bri huius: [pag. 409. a.] καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις· Τά» λαινα Καικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀπόδος ποθ' ἡμῖν τὰν » τράπεζαν. « CASAUBONUS. — Inferiore isto loco (pag. 409. a.) Καικόα utique vulgo scribitur, sed in ms. *A.* sic, καὶ κοα: hic vero Κοικόα. Est autem probabilius, ex κοι a librariis temere factum καὶ quam vice versa. Quo accedit Etymologi testimonium, apud quem p. 478. l. 13.

e haec leguntur: οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι, πίμπλη Κοικόα: quae haud dubie ex eiusdem Sophronis Mimis ac fortasse eodem ex Mimo ducta sunt, ut monuit VALKENAER ad Theocr. pag. 305. Scriptura κύκλῳ, quam e codicibus Italicis a se receptam ait Casaubonus, tenet hodie (ni fallor) codex *Parif. C.* Sed codex Parif. *B.* Hermolai Barbari manu scriptus, in contextu quidem κοικόα habet, κύκλῳ vero superne inter lineas, teste Villebrunio ad hunc locum. Deinde quum in ed. Caf. sequentia verba hac serie scripta sint, τὸν σκύφον μεστὸν, nulla quidem ex nostro ms. *A.* discrepantia ad illam scripturam notata est: at suspicatus sum tamen, similiter in illo codice scribi atque in ed. Ven. & Baf. μεστὸν τὸν σκύφον: quemadmodum etiam in Huraldino se reperisse Casaubonus testatur. Denique scripturam Περίφερε tenent quidem hoc loco libri omnes: unde etiam occasionem mutandi sequentis vocabuli cepisse videtur is, qui primus κύκλῳ scripsit. Sed universa ratio instituti sermonis perspicue ostendere videtur, & hic Παράφερε scriptum oportuisse, & mox in Platonis comici ῥήσει rursus παραφερέτω, non περιφερέτω. Et παράφερε quidem in Sophronis ecloga legendum viderat iam uterque latinus interpres: quorum prior (Natalis) *affer plenum scyphum* in versione scripsit; alter vero (Dalecampius) ipsum etiam Graecum verbum παράφερε in latina versione posuit. Nos utrobique eam scripturam, quae unice vera nobis videbatur, restituere auctori non dubitavimus. Ad verba, Πλάτων δ' ἐν Λάκωσιν, adnotavit CASAUBONUS: »Observo, dubitasse veteres, cuius esset hoc drama. Harpocration: [in Σθένελος:] Ἐκωμῴδει Σθένελον ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον.« — In ALEXIDIS eclogâ, scripturam παραφέρων tenuerant libri omnes. Quod ait, ἀγαθῶν ἁμάξας, tritum usu proverbium, *Plaustra rerum bonarum.*

f Quid sit quod EPHIPPUS in *Peltasta* dicat, γεύματα οἴνων, *gustationes vini*, haud satis adparet. Videtur vero per metonymiam *gustationes* dixisse *loca ubi vinum gustare possis, cauponas*: quam in partem Gallicus interpres accepit, *des cabarets* vertens.

Οἰνογευστεῖ, περιπατεῖ ἐν τοῖς στεφάνοις. »Fuere [nescio qui] qui scriberent, οἰνογευστεῖ. Si quid mutandum, »probarem Ἀντιφάνης ἐν Διδύμοις: Ἀγευστεὶ περιπατεῖ ἐν

» τ. στ. Nam ex fine praecedentis vocis videntur temere » aliquot literae repetitae. « CASAUBONUS. — Mihi satis placuit vulgatum. Illud vero, *ἐν τοῖς στεφάνοις*, haud satis scio utrum intelligendum sit dictum pro *σὺν στεφάνοις*, id est, *cum coronis*, *coronatus*: an *in coronis*, pro *in foro coronario*, *in loco ubi coronae venduntur*: quod Gallice diceres, *sur le marché aux bouquets*. Posteriorem interpretationem suadere videtur adiectus articulus *τοῖς*. Cf. not. ad pag. 384. c.

AD CAP. XXVI.

In EUBULI, ex *Laconibus* sive *Leda*, *vers.* 1. coniunctionem Ἀλλὰ, quae abest editis, adiectam dedit ms. *A*. Cum sit autem ea extra versum, intelligi par est, fuisse apud ipsum poëtam postremam vocem versus praecedentis. In *Epit.* tota ecloga sic contracta: Ἂν ὁ μάγειρος ἐξαμαρτάνῃ τύπτεται ὁ αὐλητὴς, φησὶν Εὔβουλος. Inde *vers.* 2. ἐξαμαρτάνῃ recepi, cum contra metrum peccaret ἐξαμάρτῃ, contra syntaxeos leges vero ἐξαμαρτάνοι; quorum istud erat in ms. *A*. hoc vero in editis libris. Pro ὡς ἂν vero, quod habebant edd. cum Msto, ὅσ' ἂν scriptum oportuisse, perspecte monuit CORAY in *Notis mstis*, ubi etiam ἐξαμαρτάνῃ correxit. Similiter ὅσ' in ὡς vulgo mutatum vidimus, cum alibi apud Nostrum, tum apud Arrianum, in Epicteti Dissert. I. 3. 7. & II. 22, 28. *Vers.* 3. Pro vulgato φησὶν, omnino φασὶν scribendum putavi, cum GROTIO in Excerpt. pag. 653. Recte vero etiam, ab eodem, vulgatum ἡμῖν in ὑμῖν mutatum videtur: nam, qui *domi se hoc audisse* ait, eum *apud exteros* loqui consentaneum est. Verborum seriem, *eodem versu*, licet haud satis commoda videri possit, ferendam putavi. Caeterum ex hoc loco habes proverbium, *Tibicen vapulat*, apud ERASMUM pag. 615.

Φιλύλλιός τε. Sic recte edd. Φιλυλλιός τε ms. *A*. altera litera Λ cum Α permutata.

περὶ ἡμιόπτου καὶ ἡμιέφθου καὶ ἀσφάκτου γεμιστοῦ χοίρου. » Ut libro septimo singulorum piscium nomina, & » libro XI. poculorum: sic haec verba, tamquam inscri» ptio capitis, sequenti narrationi praescribuntur. Dubitet » aliquis an sint Athenaei: puto tamen esse. « CASAUBONUS. — Et ego ista verba ab Athenaei manu esse existimavi; sed non veluti titulus sequenti narrationi praesi-

xus, verum quae cohaereant cum superioribus illis coqui verbis, initio huius capitis, Λέξω τοίνυν - - εὕρεσιν ἐμήν. Quare, quae inter illa & haec, de quibus quaerimus, interiecta sunt, *parentheseos notis* inclusimus. Cuius generis parenthesium infinitum numerum in his libris observare licet: quibus nihil aliud egit doctus noster Grammaticus, nisi ut occasionem qualemcumque captaret, quascumque poëtarum aut aliorum auctorum eclogas in commentariolis suis collectas habuisset, eas plena manu lectoribus suis adponendi.

b πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως - - - διακλύσας ἐπιμελῶς οἴνῳ πολλάκις, ἐκρέμασα ἐκ ποδῶν. Turbata & defecta oratio videtur. Ut alia omittam: quo pacto per exiguum vulnus extraxisset omnia intestina, (quod inprimis mirum videri poterat) non aperit coquus. In his quae sequuntur, lubens tenui προεψήσας, quod tacite sic a Casaubono editum erat.

περιέπλασα τοῦ χοίρου τὴν ἡμίσειαν &c. Ad editum περιέπλησα nihil varietatis e msto *A*. adnotatum. Monuit vero eruditissimus CORAY: » Imo περιέπλασα. Inter» pres legisse videtur περιέπασα. (*circum aspersi.*) Forte & » ultimum vocabulum κριθῆς e margine in contextum mi» gravit: nam ἄλφιτα per se significant *farinam hordaceam.* « — Atqui ipsum περιέπλασα dedit noster cod. *Epit.* id est, *obduxi, obtexi.* Pro edito κριθῆς, recepi κριθῶν, quod dedit idem ms. *Ep.* Quod vero ait ὡς ὁρᾶτε, *ut videtis*; id mire dictum suspectumque mihi videbatur, cum mox (ut par erat) dicat, *demtam dein a se esse illam farinam.*

c ἔπειτ' ἐνέθηκα κριβάνῳ, ὑποθεὶς τράπεζαν χαλκῆν. » Lego ἐπιθεὶς, scil. τῷ κριβάνῳ. Haec ita sunt intelli» genda. Porcelli dimidia pars hordaceâ farinâ obducta » (περιπεπλασμένη) ad furni fundum erat applicata: alte» ra pars, sub operculo (quod erat *tabula aenea*, verosi» militer carbonibus accensis onusta) latebat. Melius le» geretur, ἐπιθεὶς τε τράπεζαν χαλκῆν, ἐστάθευσα τῷ » πυρὶ, transpositâ particulâ τε. « CORAY. — Mihi ἡ τράπεζα ei parti *supposita* videbatur, quae *elixari* debuit. Mox inde, φορίνης penacute scripsi, ut scribitur XIII. 585. e. & apud Pollucem, Suidam, aliosque. Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, inquit Pollux VI. 55. φορίνην καλοῦσι. Nonnumquam etiam de hominis cute usurpari, monuerunt alii.

εἴκασα καὶ τἄλλο μέρος ἡψῆσθαι. » Non male, qui le-

» gunt εἴκασα. « CASAUB. — Equidem, qui sint hi qui εἴασα legerint, nescio: illud persuasum habeo, recte εἴκασα ubique scribi; id est, *coniectavi.*

AD CAP. XXVII.

Διονύσιος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις τῷ δράματι. Ut constanter κωμῳδοπ. edd. sic constanter κωμῳδιοπ. ms. *A.* & nunc etiam ms. *Ep.* in quo alibi plerumque brevius nomen κωμικός. Dicit autem *Sinopensem Dionysium*; cuius cum aliae fabulae alibi, tum Ὁμώνυμος laudatur apud Nostrum XIV. 615. e. rectius vero hoc loco Ὁμώνυμοι in plurali numero; qui etiam titulus fuit fabulae Antiphaneae, laudatae Nostro, lib. III. pag. 74. d.

Vers. 1. Ἄγε δὴ, Δρόμων. Sic scripsi cum ed. Ven. Bas. d & Cas. 3. Δρίμων est in ed. Cas. 1. & 2. nec ex ms. *A.* dissensus adnotatus ab istâ scripturâ. Suspicatus sum vero, casu sic ibi editum, & effugisse hunc locum diligentiam eius qui mstum librum cum edito nostri caussa contulit. Est Δρόμων Graecum nomen, in triviali homine occurrens apud Nostrum, IX. 377. d. & in servo apud Terentium. Δρίμων nusquam, quod sciam, reperitur. At nunc cum maxime animadverto, testificari Villebrunium, in duobus etiam recentioribus Parisiensibus codicibus Δρίμων legi: quare par est, ut credamus & Casaubonum eamdem scripturam ex Italicis msstis enotatam habuisse, & in ms. *A.* eamdem obtinere.

Vers. 7. τακερὰ ποιήσας ταῦτα, καὶ ζέσας σφόδρα. Cum τὰ κρέα legeretur, CASAUBONO obsecutus sum monenti: » Nullus sensus ex primis verbis potest elici ita » scriptis. Emendemus igitur, & scribamus τακερὰ ποιήσας » ταῦτα. Posterior versus pars priorem explicat. Nam ζέσας » valet hic, *faciens fervere*, τακεραὶ autem fiunt carnes co» cturâ diuturnâ. Sensus est: *ut fallas eos qui numerata car» nium frusta tibi tradiderunt, fac tamdiu coquantur donec dis» solvantur: ita enim numerus iniri nullo modo poterit.* « CASAUBONUS. — In eodem cum editis errore versatur vetus codex. *A.* In *Ep.* vero praetermissa est tota ecloga, exceptis duobus versibus, secundo & tertio a fine.

Vers. 9. » ἰχθῦς ἁδρὸς πάρεστι ταυτός. ἐστι σός. An » & hic legi potest τακερός ἐστι σός. *Si eum vehementer co» quas, tuus est:* non quidem totus, sed pars illius. Ideo

» adiicit, quasi explicans se, (*vers.* 10.) κἂν τέμαχος ἐκ» κλίνῃς τι: *frustum saltem aliquod eius avertes.* « Casaub. — » Lego, πάρεστιν. αὐτὸς (vel οὗτός) ἐστι σός. « Coray, in *Notis mss tis.* Ipsam vero veteris nostri codicis scripturam divinaverat Grotius, in Excerpt. pag. 833. sic corrigens:

ἰχθὺς ἀδρὸς πάρεστι; τ' ἄντος ἐστι σά.

id est: *quae intus sunt, tua sunt.* Tum ait idem, in *Notis:* » Ita emendandum censuimus. Non enim vult a coquo » totum piscem surripi, quod nullius artis fuerat, sed ea » quae deprehendi nequeunt. Et alioqui non cohaerebit » quod sequitur. « *Vers.* 11. Tenui id quod commode editum erat, ὅταν δ' ἔξω γ', ἐμόν: cum γ' particula deesset Msto. Forsan quidem olim sic scriptum erat, ὅταν ἔξω δ', ἐμόν: ultimâ in ὅταν (quod iam saepius factum observavimus) productâ.

Vers. 12. Cum τ' ἀκόλουθ' (sic) vulgo scriptum esset, duas voces in unam contraxi, in hunc modum, τἀκόλουθ', quo prima syllaba per crasin producta indicaretur. Grotius [illegible]λα παρακόλουθ' correxerat.

Vers. 14. περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει. » *Edulii » facti e parvis carnium frustis* nomen est περίκομμα. Lati» norum *minutal* res non admodum diversa. Hîc vero *pe» ricommatis loco esse* dicuntur particulae e singulis cibis » decerptae & furto ablatae. « Casaubonus.

Vers. 15 *sq.* » Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτ' εὔφρανε. τῷ &c. Lege:

» εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτά γ' εὔφραναν.
» τῷ λαφυροπώλῃ παντάπασιν μεταδίδου.

» Appellat autem λαφυροπώλην, *ianitorem foribus appositum;* » ut exeuntes coquos & alios suspectae fidei excuteret. » Potest legi & εὐφρανεῖ: vel τούτοις εὔφραινε. « Casaubonus. — At in eamdem sententiam haud paulo commodius Grotius: ταῦτ' εὐφρανάτω: & dein λαφύρων πυλωρῷ: quem sequi non dubitavi. λαφυροπώλης est *spoliorum venditor,* non *ianitor.* Non sum equidem nescius, opponi Grotianae emendationi posse syllabam φυ in λάφυρα aliàs productam; velut apud Sophoclem, Ai. vs. 93. Sed eadem difficultas premit Casauboni rationem: videndumque ne perinde & corripi eadem syllaba potuerit.

AD CAP. XXVIII.

ὃς ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς τοὺς τοῦ θαυμ. Πλάτωνος f διαλόγους ἠνάγκαζεν ἐκμανθάνοντας τοὺς μαγείρους &c. Haud sane intelligere me fateor quid sit hoc quod ait, hominem istum *propter divitias & propter luxuriam* (nam id sonant proprie illa verba, ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς) voluisse Platonis dialogos edisci a suis coquis. An quod rara & cara essent Platonis opera? At singulorum dialogorum exempla nec rara admodum erant, nec adeo cara. Quae sequuntur *Platonis* verba, ex *Timaei* exordio ducta sunt.

ὑβρίζεσθαι δὲ τὸν πάνσοφον ἐκεῖνον ἄνθρωπον. Addubitare a possis, utrum Platonem dicat, an convivatorem illum miram sapientiam crepantem. Ut de *Platone* accipiatur, suadere videtur id quod sequitur, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς τῶν καθαρείων (sic ms. *Ep.* de qua scripturâ vide not. ad II. 65. d. & III. 74. d.) ἐξόμνυσθαι τὰς παρ' ἐκείνῳ ἑστιάσεις. Rursus vero, si Platonem intelligi voluisset Athenaeus, non ἄνθρωπον, sed ἄνδρα, dicturus fuisse videtur. Licet enim negari non possit, alibi etiam subinde parum honorifice de *Platone* locutum esse Grammaticum nostrum; nunc tamen minime conveniebat, ut non sine quodam contemtu ἄνθρωπον (non ἄνδρα) eum adpellantem induceret eumdem Ulpianum, qui modo θαυμασιώτατον nominaverat.

Οἱ δὲ ἡμέτεροι οὗτοι, ἅμα ἴσως ταῦτ' ἐκμανθάνοντες. » Videtur corruptum aliquid. Fortasse scribendum, οἱ δ' » ἡμέτεροι οὗτοι μάγειροι ταῦτα ἐκμ. « Casaubonus. — Nos non piguit vulgatae scripturae. ταῦτ' (pro ταῦτα) per apostrophum scripsimus, praeeunte vetere cod. *A.* in quo alioqui frequentior plena scriptura, etiam in poëtarum locis ubi apostrophum desiderat metrum. In *Epit.* desunt ista verba & quae sequuntur usque ad illa de *Coroebo.* Adverbium ἴσως referendum ad οὐκ ὀλίγην ἡμῖν &c.

ἢ ἐπὶ μετρίοις ἐμαυτὸν ἄγω, οὐ μεγαλαυχούμενος b ἐπ' ἐμαυτῷ. Difficilis & impeditus locus. Qui quum in edd. sic legeretur, ἢ ἐπιμετρίους ἐμαυτὸν ἐγὼ οὐ μεγαλαυχούμενος ἐπ' ἐμαυτῷ, latine ista sic convertit Dalecampius: *Me ipsum ego equidem metior, nec mea caussa gloriabundus superbio.* Adnotavit vero Casaubonus: » Scribendum paret, ἢ ἐπὶ μετρίοις ἐμαυτὸν ἐγὼ μεγαλαυ- » χούμενος ἐπαινῶ; *an illa sunt mediocria propter quae ela-*

b » *to ſpiritu me ipſum laudo?* « — Quae ſatis quidem plana ſententia, ſed a librorum ſcriptura nimis longe recedens. Nam quamquam illud perquam probabiliter ſumtum videatur, ἐπιμετρίους ex ἐπὶ μετρίοις eſſe corruptum: admodum tamen durum eſt, & *negantem particulam* delere, quam tenet vetus noſter codex cum editis, & ἐπ' ἐμαυτῷ (quod & ipſum vetus codex firmat) in ἐπαινῶ mutare. Praeterea non de nihilo videtur eſſe, quod non ἐγὼ, ſed ἄγω habet idem noſter codex, & quidem ſequente diſtinctione, in hunc modum, ἐμαυτὸν ἄγω· οὐ μεγαλαυχ. &c. Gallicus interpres, ἐπὶ μετρίους ἐμαυτὸν ἄγω legens, reliqua tenens, totum locum ſic interpretatus eſt: *Mais pourquoi m'arrêter à ces mediocres cuiſiniers, pour en tirer quelque gloire, tandis que je ne prétends pas me prévaloir de mon talent? Koroebus lui-même, qui fut le premier &c.*

ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀγῶνα ἀναδησαμένων Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος. » Pauſanias, Eliacorum libro priore: Ἐξ » οὗ γὰρ τὸ συνεχὲς ταῖς μνήμαις ἐστὶ, δρόμου μὲν ἆθλα » ἐτέθη πρῶτον, καὶ Ἠλεῖος Κόροιβος ἐνίκα. Teſtatur idem » & in Arcadicis. Interpreti multum debet hic *Coroebus*, » qui de coquo & curſore poëtam eum facit. « [nempe ἀγῶνα ἀναδησάμενος, vertens *carmina celebravit.*] » Sed eo » miſſo, vertamus: *primus eorum qui ex Olympico certamine* » *coronati ſunt, vicit Coroebus.* ἀναδήσασθαι ἀγῶνα, pul» cherrimum dicendi genus, de eo *qui ludis fuerit coronatus.* » Sic dicunt Graeci ἀναδεῖσθαι νίκην. Zoſimus, libro pri» mo: Ταῦτα δὲ διαθεὶς τὸν εἰρημένον μοι τρόπον, καὶ κα» τὰ βαρβάρων ἀνεδήσατο νίκας, δύο πολέμους ἀγωνισά» μενος. Contra, qui aliquâ ignominiâ fuerit affectus, di» citur is αἶσχος ἀναδήσασθαι. Procopius: αἶσχος ἀναδου» μένην οὕτω μέγα πρὸς πάντων ἀνθρώπων. Quamobrem » fruſtra ſunt erudititiſſimi viri, qui Euſtathium emendant » ſcribentem: Ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα » Ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μέγαλους τινὰς εἶχεν ἀγωνιζομένους, » δηλοῖ ὁ πρῶτος τὸν Ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα Κό» ροιβος ὁ Ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὢν, ἀλλὰ » μάγειρος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Ipſa ſunt, ut vi» des, Athenaei verba. « CASAUBONUS. — Vide Euſtath. ad Iliad. λ'. pag. 830. l. 25. Pro Κόροιβος, eſt Κόροικος in ms. *Ep.* literâ β perperam cum κ permutatâ, quem errorem alibi ſaepius in aliis verbis notavimus.

ὁ παρὰ τῷ Στράτωνι μάγειρος ἐν τῷ Φοινικίδῃ.

De permutatis subinde in veterum scriptis duorum comicorum poëtarum nominibus *Stratonis* & *Strattidis*, itemque de difficultate qua premitur ipse titulus fabulae eius, quae h. l. citatur, iam supra dictum est, Animadv. Vol. IV. pag. 454. & 458. Doctissimus VALKENARIUS, cum ad Euripidis Phoeniss. pag. 181. citra dubitationis significationem STRATONIS nomen apud Athenaeum hoc loco agnovisset, quod ipsum etiam codex uterque noster mstus cum editis tuetur: rursus tamen ibid. pag. 503. eosdem versus, qui hîc *Stratoni* tribuuntur, STRATTIDIS comici esse statuit. conf. KOPPIERS, in Observ. Philol. pag. 35. Nos, nondum satis ad liquidum perductam rem existimantes, constantem h. l. librorum scripturam non ausi sumus mutare; cum praesertim apud Suidam etiam diserte legatur: Στράτων, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Φοῖνιξ. Ubi Φοῖνιξ quidem, pro Φοινικίδης, e librariorum errore esse potest, parum recte accipientium compendiosum scripturae nexum, quo terminatio κιδης in vetustis libris efferri solet: sed nomen Στράτων a *Strattidis* nomine, quod in superioribus ab eodem Suida commemorabatur, ita manifeste discernitur, ut nihil esse possit manifestius. Quare si mendum hoc loco inest Athenaei libris, intelligi debet iam Suidae aetate eumdem errorem hîc obtinuisse. Manifesto quidem errore apud eumdem Nostrum XI. 473. c. similiter Στράτων vulgo pro Στράττις scribitur, ut docuimus in Animadversion. Vol. IV. pag. 456. ad VII. 327. e. b

AD CAP. XXIX.

STRATONIS (sive *Strattidis*, ut aliis placet) eclogam in Excerpta sua retulit GROTIUS pag. 680 sqq. cuius latinam interpretationem Graecis versibus subiecimus.

Vers. 2. recte ille οὐδ' ἓν distinctis vocibus scripsit, c
ut desiderabat metrum: sic vero & codex mstus uterque; qui quidem ambo etiam Σφίγγα & ἄῤῥενα absque apostropho plene scripta habent: tum vero & iidem *vers.* 11. οὐδὲ εἷς scribunt, ubi recte οὐδεὶς edd. *Vers.* 3. Recte καινὰ edd. Perperam κενὰ ῥήματα mssti nostri. *Versus* 8. deest *Epit.* Pro edita scriptura γιγνώσκειν, habet γινώσκειν ms. *A.* quâ de scripturâ vide Valcken. ad Phoeniss. vs. 1396. & Brunck ad Arist. Ran. 52.

d *Verſ.* 14. κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην. Sic recte ed. Caſ. cum msstis. Minus commode καὶ τοὔνομ' ἀνελογιζόμην ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 17. Perperam ἀγανάκτησ' erat editum. Ubi monuit CASAUBONUS: "Scribo ἠγανάκτησ' ὥστ. pro ἠγα-"νάκτησεν: *ille vero indignari coepit, & ſuam iniuriam inter-"pretari, quod nullum vocaſſem ad coenam daetymonem.* Male "acceperunt pro ἠγανάκτησα: nec recte distinxerunt. "

Verſ. 18. Pro eo quod olim edebatur, δαιτυμόνα: & dein σκαιὸν πάνυ: uterque noſter codex mstus id dabat, quod nos edendum curavimus, δαιτυμόνας: & deinde καινὸν πάνυ, hoc eſt, *mirum ſane!* quae quidem poſtrema verba haud ſatis adparet ſint-ne coqui, an convivatoris. Sed haud multum intereſt.

e *Verſus* 21. *& ſequentes*, & multis defectibus & aliis turbis laborabant, cum ſic eſſent editi:

Μῆλα θυσιάζεις ἄρα; μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ,
οὐδέτερον αὐτῶν. προβάτιον δ' οὐκοῦν, ἔφη.
Τὰ μῆλα πρόβατ' οὐ μανθάνω
τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι.
ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα, καὶ μάλα
ἐξῆν δ βούλει τῷ μαγείρῳ αὐτῷ λέγειν.

Ubi, quum *verſus* 21. unâ ſyllabâ eſſet brevior, GROTIUS, quo labans metrum ſuſtentaret, ἆρα pro ἄρα ſcripſit. At ſic peribat vis, quae particulae ἄρα penacute ſcriptae inerat, peropportune conveniens huic loco: *Ergo tu μῆλα immolas?* quemadmodum etiam *verſ.* 11. & *vs.* 19. ἄρα penacute ſcribitur. Taceo, particulam nude interrogativam ἆρα initio orationis, non in medio aut in fine ſolere poni. Quare nobis placuit ita conſuli metro, ut μὰ τὸν Δί' ſcriberetur: attamen voculam citra librorum auctoritatem a nobis adiectam, uncis incluſimus. Dein, quod in fine eiusdem verſus in editis legebatur, ἐγὼ μὲν οὔ, negativam ibi particulam ignorat uterque noſter codex mstus. Quum vero ad complendam verſus menſuram rurſus una ſyllaba utique deſideraretur, ἐγὼ μὲν οὖν potius, quam ἐγὼ μὲν οὔ, corrigendum iudicavimus. Ad *verſum* 22. *& ſqq.* eſt CASAUBONI Animadverſio haec: "Οὐδέ-"τερον αὐτῶν. προβάτιον δ' οὐκοῦν &c. Et haec, & quae "ſequuntur, perverſe ſcripta. Lego:

" α. Οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. β. οὐκοῦν, ἔφη,

» ἔστιν τὰ μῆλα πρόβατ'; α. ἔφην, οὐ μανθάνω e
» ἔγωγε τούτων οὐδὲν, οὐδὲ βούλομαι.
» ἀγροικός εἰμι· ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου.
» β. Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα μῆλα σύ;
» α. Ἐξῆν δ βούλετ' ὦ μάγειρ' αὐτῷ λέγειν.

» Multa hîc fecimus meliora. Itaque omnia iam ita plana, ut » vel mediocriter verſati in literis interpretem non ſint deſi» deraturi. Penultimi verſus ſententiam ita excerpſit Brevia» tor, Οὐκοῦν τὰ μῆλα πρόβατα Ὅμηρον οὐκ οἶσθα λέγοντα; » quod noſtram emendationem ſtabilit. « — Iam *verſu* 22. quidem in noſtris msstis eodem modo recte diſtincta eſt oratio, quo diſtinguendam monuit doctus Animadverſor: ſed in *verſ.* 23 & 24. deſunt msstis, perinde atque editis, verba ea quae opportune ille adiicienda commendavit; quae & *Grotius* adoptavit, & nos; ita tamen ut ex ingenio adiecta eſſe ſignificaremus. *Verſu* 25. cum eodem GROTIO tenuimus vulgatum ἀγροικότερος, ſed εἰμ' per apoſtrophum pro εἰμὶ ſcripſimus. In conſtituendo *verſu* 26. Caſaubo- f num ſecutus eſt Grotius. Nos vero nihil cauſſae eſſe exiſtimavimus, cur vulgatum καὶ μάλα abiiceremus. Nec enim male illud habere videbatur, καὶ μάλα ἐξῆν αὐτῷ (i. e. *plane*, vel *utique illi licitum erat*) λέγειν ὃ ἐβούλετο: nec neceſſe erat, ut vocabulum μῆλα hîc repeteretur. Perſpicue enim haec verba, Ὅμηρον οὐκ οἶδας λέγοντα, referuntur ad illa ſuperiora, οὐκοῦν ἔστιν τὰ μῆλα πρόβατα: id eſt, *Atqui* μῆλα, *quae dico*, *ſunt oves.* Quod vero Caſaubonus ait, *penultimi verſus* ſententiam ab Epitomatore iis verbis, quae ab ipſo adpoſita ſunt, comprehenſam eſſe: eadem illa Epitomatoris verba non ad ſolum *verſum* 26. pertinent, ſed ad *verſ.* 22 - 26. Nam poſt verba οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δέ: continuo haec ſequuntur in Epitoma: Οὐκοῦν, ἔφη, τὰ μῆλα πρόβατα Ὅμηρον (perperam Ὅμηρος in noſtro ms. *Ep.*) οὐκ οἶσθα λέγοντα; Poſt quae ſic ſtatim pergitur, Ὁμηρικῶς γὰρ διανοῇ μ' ἀπολλύναι &c. &c. *Poſtremo verſu*, rectiſſime a Caſaubono ὦ μάγειρ' correctum pro τῷ μαγείρ': loco vulgati ὃ βούλει vero, magis probavi ὁ ἐβούλετ', quod GROTIO placuerat, quam ὃ βούλετ', quod Caſaubono. Grotii emendationem cognitam non habens CORAY, ὃ βούλοιτ' correxit, in *Notis msstis.*

Verſ. 30. Atticam formam διανοεῖ tenet ms. *A.* cum editis: pro qua communem διανοῇ poſuit Breviator.

a *Verſ.* 35. Κριθαί. Sic commode ed. Caſaub. conſentientibus msstis. Κριθάς ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 36 *ſq.* Πηγὸς πάρεστι; Πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
ἐρεῖς, σαφέστερον θ᾽ ὃ βούλει μοι λέγειν;

Difficultatem, quae hunc locum prouti vulgo legitur premebat, callide declinavit Epitomator, duos verſus in brevia haec verba contrahens: πηγὸς πάρεστι; σαφέστερον λέγε. Ad id, quod ſine ſenſu hic editum erat, οὐχὶ λευκὰ ς εἰ quod ipſum etiam veteres membr. *A.* tenent, haec adnotavit CASAUBONUS: »Invenimus hanc lectionem, οὐ»χὶ λευκὸς εἶ; ſane venuſtam & acutam. Nam quia »πηγὸς exponitur apud poëtam μέλας, [vide brevia Schol. ad Iliad. ι'. 124. & ad Od. ε'. 388. cf. Euſtath. ad Iliad. γ'. pag. 306. l. 3.] »videtur ita accepiſſe ea notio»ne qui quaerentem coquum audiverat an aliquis adeſſet »πηγός. Quare, ut ad eam interrogationem reſpondens, »πηγός; ait: οὐχὶ λευκός; *nigrum* quaeris aliquem: *num »tu vero albus es?* Hic ſenſus eſt huius lectionis: quam »equidem ambabus, quod aiunt, manibus amplecterer, »niſi impedirent ſequentia: ſed eâ ſcripturâ admiſſâ, quid »fiet ſequente voce ἐρεῖς? Praeterea in antiquis membra»nis [atque etiam in noſtris] locus ſimiliter ſcriptus ut »in editis: quare earum auctoritate nobis commendare »ſe ea lectio [quae nonniſi coniectura erat, a nonnemine »ad oram ſui libri notata] non poteſt. Excerptorum au»ctor, quae videbat maculoſa, tangere noluit. Coniici»mus ſcribendum eſſe,

»Πηγὸς πάρεστι; πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
»ἐρεῖς, σαφέστερόν θ᾽ ὃ βούλει μοι λέγειν.

»Minus vulgo nota ſignificatio vocis λευκὸν, quando »*orationi* tribuitur *perſpicuae & clarae*, fecit ut corrumpere»tur ab imperitis hic locus. Atqui οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς ele»gantiſſime dictum, pro, *non tu ea dices quae poſſint intel»ligi?* Euſebius Προπαρασκευῆς libro XI. Καὶ τοῦτό γε »λευκότερον διασαφήσας ἐν τῷ φάναι, μηδὲν ἄλλο »εἶναι τὸ ὂν, ἢ τὸ οὐ σαρκὸς ὀφθαλμοῖς ὁρώμενον, νῷ δὲ »καταλαμβανόμενον. Ibidem: τὴν δὲ διὰ τοῦ δόγματος »διάνοιαν καὶ Φίλων ὁ Ἑβραῖος λευκότερον ἑρμηνεύων, »τόνδε παρίστησι τὸν τρόπον. Sic libro XV. λευκοῖς τοῖς »ἐλέγχοις ἀπεγύμνωσα. Sic & alii auctores. Et διαλευ»καίνειν, pro *interpretari*, Nicephorus Gregoras lib. VIII. »Τὰ τῶν θύραθεν καὶ ἡμετέρων βιβλίων αἰνιγματώδη καὶ

» γρίφα διαλευκαίνων, καὶ τὴν ἐκείνων νύκτα πρὸς ἡμέραν a
» μεθαρμοζόμενος. « — Prior ratio quo pacto placere docto Viro potuerit, difficile dictu. Posteriorem, cum certius nihil haberem, manifeste autem corruptam viderem vulgatam scripturam, adoptavi cum GROTIO. Velim tamen certioribus vetustiorum auctorum testimoniis firmari istum vocis λευκὸς usum: quem a doctissimo Hesychio plane silentio praetermissum mireris. Prorsus vero contrarium significatum habere id vocabulum videri possit in proverbio, λευκὴ στάθμη, quod dicitur de his quae ἄδηλα sunt, & *aegre discernuntur:* sed id quidem ex peculiari ratione, quam exposuit Eustathius ad Iliad. ό. pag. 1088. l. 39 sqq. Apud Suidam quidem (in Λευκόν) λευκὴ φωνὴ exponitur ἡ εὐήκοος, sed absque auctoritate. Henr. Stephanus in Thes. T. II. pag. 688. c. sicut λευκὸν ὕδωρ *limpida* dicatur *aqua*, sic λευκὸν λόγον dici ait *sermonem perspicuum & dilucidum*, sed nullius veteris auctoris citato testimonio. Adiicit quidem, eâdem ratione λευκὸν στίχον in Epigrammatum libro II. dici *versum cuius sententia sit perspicua:* sed mihi totum illum librum perlustranti non contigit in locum incidere, quem in animo eruditissimus Stephanus habuisset. Quo magis videndum puto, ne acu rem tetigerit doctissimi CORAYI perspicacia; qui, levissimâ ac fere nullâ veteris scripturae mutatione, οὐχὶ λαικάσει; legendum censuit. » Quid sit λαικάζειν, (inquit) » notum est ex Suida, ac Scholiaste Aristoph. Equit. 167. » conf. & Thesmoph. 57. Parum interest, utrum legas » λαικάσει, (quod valet vulgatum λαικάσῃ,) an λαι» κάσεις: illud est in medio; alterum in activo ellipti» co, subintellecto σεαυτόν. Respondet utrumque pervul» gato illi, quod effutire apud nos solent homines impu» riores & ἀνάγωγοι, dicentes, *allez vous faire f . . .* ut » patet ex sequente coqui sermone, Ἀτάσθαλός γ' εἶ, » πρέσβυ. «

Pro παρῶν, *vers.* 40. perperam παρ' ὧν habet ms. *A*. Pro οὐδεὶς vero, quod *vers.* 41. editum erat, recte idem οὐδὲ εἷς. Epitomator eclogae finem fecit in *versu* 38.

Vers. 42. μίστυλλα, μοίρας, δίπτυχ', ὀβελούς. » Vo- b
» ces Homeri sunt: quibus facit poëta istum uti ad osten» tationem eruditionis. Sed legendum μίστυλλε, & » metri caussa, & Homeri, cuius est versus quem respi» cit, vel ex Martiale omnibus notus, μίστυλλόν τ' ἄρα

b » τἄλλα. μιστυλλᾶσθαι Atticorum hîc non habet locum. » μοῖραι Homero, quae aliis μερίδες. Etiam δίπτυχα Ho» mericum vocabulum, ex his illius exponendum, κατὰ » δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες. Indidem est » ὀβελὸς: nam ait poëta, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. [Iliad. » α'. 465.] Atque haec sunt illa verba, ἃ οὐδεὶς ἤκουσεν » ἄν, inquit hic paterfamilias; id est, *quae nemo possit in-* » *telligere:* sic malo quam ut alii, *inaudita*; propter par» ticulam ἄν. ἀκούειν pro *intelligere* saepe invenies. « CASAUBONUS. — Emendationem a Casaub. propositam, μίστυλλε, adoptavit GROTIUS. Nobis nil novandum visum erat. Sicut reliquae Homericae voces, quae hîc adferuntur, μοίρας, δίπτυχα, ὀβελοὺς, nomina sunt in accusativo plurali posita, sic bonus iste homo fingitur voce μίστυλλα pariter tamquam accusativo plurali uti; sive quod sermonis Homerici ignarus verbum μίστυλλον, quod a coquo cum reliquo Homerico versu pronuntiatum fuisset, pro substantivo nomine accepisset; sive quod, cum μυστίλην fortasse poposcisset coquus, id est, *cochlear*, (qua de voce vide not. ad III. 126. a. & conf. Schol. ad Aristoph. Plut. 627.) homo noster parum intelligens illud poëticum vocabulum, & obscurâ memoriâ recordatus Homericum versum, in quo verbum μίστυλλον ponitur, verbum hoc cum illo nomine confudisset. Quidquid sit, nihil impedit quo minus credamus, consulto a poëta hîc fingi eum vocabulo aliquo pro Homerico utentem, quod revera nullum fuisset.

Vers. 43. τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων. » Malo, & praestat, τὸ τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίον. » *Glossas* PHILETAE intelligit, quas ille versibus scripse» rat, ut alibi diximus. « CASAUBONUS. — De *Philetae* Γλώσσαις, sive Ἀτάκτοις γλώσσαις vide Animadv. ad III. 114. e. & *Frid. Aug.* WOLFII Prolegom. in Homer. pag. 169 sq. Nec vero praetereundum, quod monuit VALCKENARIUS, apud *Koppiers* in Observ. Philolog. p. 36. » con» stare ex hoc Athenaei loco, Strattidis aevo [sive Stratonis; quorum ille veteris, hic mediae comoediae poëta fuisse traditur] » iam fuisse *Glossaria* Athenis reperta, *Le-* » *xicon* certe *Homericum Philetae*, in quo voces antiquatae » redderentur Atticis. « — At in eo quidem parum constans sibi poëta noster haud immerito videri possit, quod homini tam rudi literarum, ut ne vulgatissima quidem vo-

cabula Homerica cognita haberet, tamen & Glossaria Homerica, & illorum Glossariorum usum, in promtu fuisse fingat. Sed huiusmodi pugnantias parum curare interdum solent comici poëtae, dummodo spes sit risum moveri posse auditoribus. Mira vero utique videri debet ista verborum structura, τῶν τοῦ Φιλήτα λαμβάνοντα βιβλίων: sed non idcirco statim τὸ - - βιβλίον corrigendum. Immo videndum, ne aut τῶν βιβλίων τινὰ intelligi debeat, aut ad τῶν βιβλίων intelligenda sit ἐκ praepositio, & tota oratio tali quodam modo concipienda, ὥστ' ἐμὲ ἐκ τῶν Φιλήτα βιβλίων, λαμβάνοντα αὐτὰ, σκοπεῖν τί δύναται ἕκαστα τῶν ῥημάτων. b

Vers. 46. ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. » Arbiter in Satyrico: » *Rogo, inquam, quid tibi vis cum isto morbo? Non minus* » *quam duabus horis mecum moraris, & saepius poëtice quam* » *humane locutus es.* Prorsus convenienter huic loco. Sic » apud Hieronymum accipe *humanum sonum*, cum in Apo» logia adversus Rufinum φράσιν hanc illius exagitans, » *quae mihi ad suspicionem veniebant*, ita loquitur: *Compeditam* » *putes linguam eius, & inextricabilibus nodis ligatam, vix in hu*» *manum sonum erumpere.* Galenus in libello, Εἰ κατὰ φύσιν » Αἷμα ἐν Ἀρτηρίαις περιέχεται, disputans adversus Erasi» strateos: ταῦτά τινες αὐτῶν μόγις αἰδεσθέντες ὥσπερ ἐξ » ὕπνου βαθέως ἐγερθέντες, οὐκέτ' ἀγροίκως τε καὶ ἀγρίως, » ἀλλ' ἤδη λογικῶς τε καὶ ἀνθρωπίνως ἐπιστραφέντες ἐπε» χείρουν διαλέγεσθαι. Libro autem secundo περὶ διαφο» ρᾶς Σφυγμῶν, studium suum pure loquendi & intelligi» biliter, appellat προαίρεσιν μέτριον καὶ φιλάνθρωπον. At » in illa mirabili D. Pauli ad Romanos epistolâ, ἀνθρώπι» νον λέγειν B. Chrysostomus interpretatur ἀπὸ ἀνθρωπί» νων λογισμῶν, ἀπὸ τῶν ἐν συνηθείᾳ γινομένων. τὸ γὰρ » σύμμετρον τῇ προσηγορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου δηλοῖ. « CASAUBONUS. — Quod *vers.* 25. ἁπλῶς διαλέγεσθαι dixerat poëta, idem nunc ἀνθρωπίνως λαλεῖν dicit.

Vers. 47. Recte ἡ Πειθὼ edd. Perperam ἢ πείθω codex Mstus.

AD CAP. XXX.

ἐπιτιμῶντες δέ τινι, φασὶν, μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν. » Eustathius ita interpretatur: *Oeneus & Peleus*, » personae heroicae, positae sunt pro οἶνος & πηλὸς, un- c

c »de ortae videntur. Reprehenditur autem his verbis pin»cerna, qui vinum in cyathum sic fundit, ut effundat. »Vinum humi cadens, fit *lutum*. Scimus etiam, πηλὸν di»ctum veteribus fuisse *vinum*; ut ego arbitror, non me»rum & sincerum, sed mixtum aut mangonizatum: in»de κάπηλος, qui tale vinum vendit. Quare possumus »etiam sic exponere, *non oportet οἰνέα facere πηλέα*; id »est, *bonum vinum malum facere, & corrumpere*. Quis pri»mus hoc dixerit, non nunc memini. Vetustissimum qui»dem dictum est: cuius etiam facit mentionem Demetrius »Phalereus, vel quicumque est libri eius auctor.« Casaubonus. — Demetrii verba huc spectantia habes in libello de Elocutione, sect. 171. ubi conf. Galeum & Schneid. item Toupium Emend. in Suid. Part. II. pag. 204. Eustathium vide ad Iliad. ι'. pag. 680. l. 43. & ad Odyss. α'. pag. 36. l. 14 sq. ex quo adparet, plane frustra esse Gallicum Athenaei interpretem, τινὶ in τινὰ mutantem, & ἐπιτιμῶντες intelligentem *honorantes*, nempe propinando & calicem praebendo. De vocab. πηλὸς, quod nonnulli de *vino* acceperunt, atque inde etiam nomen κάπηλος derivatum voluerunt, videndus Hesychius, & quos ibi laudavit doctus editor: cum quibus conferendus Etymologus pag. 490. qui haud immerito dubium movet cum de interpretatione illa, tum de derivatione: ac sane apud ipsum etiam Hesychium, in Κάπηλος, longe diversa derivatio huius vocabuli statuitur.

πείρᾳ τῆς τέχνης, ἧς εἰσηγήσατο, ἀπολαύσας. »*Cum* »*mihi experienti bene cessisset ars quam ille primus docuit.*« [Proprie, *quum ipso experimento fructum perceperim artis quam ille primus invexit.*] »Ars autem illa est, peritia corrigen»di retorridas & κραμβαλέας iam nimiâ cocturâ carnes. »Id πάθος esse ait ἰάσιμον: si olla, in qua torrendo cor»ruptae fuerint carnes, immittatur bene calida in pelvim »aceto frigido plenam.« Casaubonus.

Alexidis priores versus in hunc modum editi erant:

— Ἦψέ μοι δοκεῖ
πνικτὸν τιν' ὄψον δελφάκιον ἡδύ γε,
ἔπειτα προσκέκαυκε μηδὲν φροντίσας.
ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστὶ τῷ τρόπῳ.

Monuit vero Casaubonus: »Prima *Alexidis* verba opem »desiderant meliorum librorum: quos dum exspectamus,

»recta saltem interpunctione ea illustrabimus:

»α. † ὖ ψ ἑ μοι δοκεῖ
»πνικτόν τιν' ὄψον δελφάκιον. β. ἡδύ γε.
»α. ἔπειτα προσκέκαυκε. β. μηδὲν φροντίσῃς·
»ἰάσιμον γὰρ τὸ πάθος ἐστί. β. τῷ τρόπῳ;«

At e vetustis libris nihil opis sperandum: nam totam eclogam, ut nimis corruptam, praetermisit Epitomator; vetustissimae vero membr. *A.* nihil hîc ab editis dissentiunt. GROTIUS in Excerptis p. 575. initium eclogae ita, ut sub contextu indicavi, constitutum exhibuit. Mihi non liquet. Illud video, vix ac ne vix quidem ferri posse istud τιν' ὄψον: adeoque, si de caeteris satis constaret, haud dubie cum CORAYO τι γ' ὄψον corrigendum fore. Sed nihil hîc mutare ausus sum, veritus ne gravius ulcus lateret: nam & claudicat manifeste versus, nec ulla satis expedita ratio, qua ei mederemur, occurrebat.

Vers. 5. Emendationem λαβὼν οὖν nobis praeivere GROTIUS & CORAY: eamdem a SCALIGERO etiam in ora libri, quo is olim usus fuerat, adnotatam Grotius reperit. Paulo aliter CASAUBONO placuerat, Ὄξος λαβὼν, εἶτ' εἰς λεκ. Ad *versum* 6. adnotaverat idem CASAUBONUS: »Non concoquo τὸ ξυνεὶς, nec scio quî emen»dem.« — Quo magis mirari subit, invitis libris eam scripturam in contextu ab illo positam, quam & mendosam esse ipse intelligeret, & quî emendanda esset nesciret. Nec enim ξυνεὶς habent ed. Ven. & Bas. nec codex mstus, sed ξυνιεὶς: quae scriptura nonnisi in accentu peccabat. Nam, quod perspecte CORAYUS vidit, ξυνιεῖς fuerat scribendum: »quod est (inquit) loquendi genus »parentheticum, ut mox in vers. 15. μανθάνεις.« Quod autem continuo adiicit idem Vir doctissimus: »Sed reli»qua versus pars claudicat:« videtur penultimam in ipso illo verbo ξυνιεῖς brevem statuisse. At verbum ἵημι cum suis compositis primam vocalem iota constanter productam habere, magno exemplorum numero docuit BRUNCKIUS ad Aristoph. Lysistr. 157. quibus alia adiecit in Indice sub voce ἵημι. Similiter versum hunc GROTIUS, praeeunte SCALIGERO, correxerat: sed hi quidem ξυνίεις penacute scripsere, minus commode: est enim ξυνίεις tempus praeteritum imperfectum, ξυνιεῖς vero praesens, quod unice convenit huic loco. Prorsus vero Grammaticae rationi repugnat, quod in eamdem quidem sententiam (*in-*

d *telligis?*) hic ponendum statuit PALMERIUS, ξυνίει; Exercit. in Auctor. Graec. p. 511.

Vers. 7. Si teneas vulgatum ἐνθεὶς, statuendum fuerit, ad illam quaestionem, (vers. 4.) *quo pacto malum hoc sanabile est?* non aliter nisi per *participia* responderi, λαβὼν, ἐγχέας, ἐνθεὶς: quod non ferendum videbatur. Quare necessariam certamque iudicavi CORAYI emendationem, ἔνθες (in imperativo) scribi iubentis.

Vers. 8 *sq.* Quum in edd. sic legeretur,

— καὶ ζυμουμένην,
ὥσπερ κίσηρις λήψεται διεξόδους:

adnotavit CASAUBONUS: »Lege, καὶ ζυμουμένη
»ὥσπερ κίσηρις λαμβάνει διεξόδους:«

ubi quidem, quod λαμβάνει scripsit, id imprudenti & invito excidisse videtur; nam nec in ullo libro reperitur illa scriptura, nec in vulgata λήψεται quidquam desideratur. ζυμουμένη vero, quod etiam a SCALIGERO commendatum Grotius repererat, recte exhibet noster codex mstus. Recte item κίσηρις, idem codex.

Vers. 11. »Male τὰ κρέα δι' ἔσται.« [At δ' ἔσται, non δι' ἔσται habent edd. cum Msto.] »Scribendum, τὰ »κρεάδι' ἔσται. Ut *mollitiem carnium* indicet, non κρέα »appellat, sed κρεάδια. Propterea addit, (*vers.* 12.) fieri »illa δροσώδη τὴν σχέσιν: hoc est, ut vulgo etiam loqui »solemus, *tenera instar roris.* Quia *ros* est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς ὄμβρος, ideo *rori* comparantur quae sunt *tenera & mol*»*lia.* Alciphron, in Epistola quadam: Σχέτλια πεπόνθα»μεν. τοῖς γὰρ ἄλλοις οὖθαρ, καὶ μῆτραι, καὶ ἧπαρ δρόσῳ »προσεοικὸς διὰ τὴν ἐκ τῆς πιότητος λεπτότητα, παρέκει»ντο. ἡμῖν δὲ ἔτνος ἦν τὸ βρῶμα. Aeschylus quoque, in »Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos. »Anacreon: ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες στεφέτω μέτωπον »ὀφρῦς. Ab eâdem mente πορτίαν ἔρσαν, Nemeonicarum »odâ septimâ, quidam e veteribus exposuerunt *coralium* »*quod lentet adhuc.* Sed primus omnium pater elegantiarum »Homerus ἔρσην, id est *rorem*, tenellos agniculos vocavit »in decimo Ulyxeae, [vers. 22 sq.] χωρὶς μὲν πρόγονοι, »χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι: quasi dicat, »τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη πρόβατα. Theophrasto etiam di»citur veris aër, μαλακὸς καὶ δροσώδης, *mollis ac tener*: »etsi aliter etiam possumus eam vocem interpretari.« CASAUBONUS.

Vers. 12. Pro ἀτρέμα, est ἀτρεμεὶ in ms. *A.* insolita aliâs forma.

Vers. 13 *sq.*

A. Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς! ὦ Γλαυκία,

ταυτὶ ποιήσω. B. Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ, παῖ, *&c.*

In superioribus editt. & in msstis, sicut alibi nusquam, sic ne hic quidem diversae personarum partes propriis notis distinguuntur. Illa distinctio lectoris cuiusque aut interpretis iudicio permissa est. Quo iudicio percommode saepe usus est Dalecampius, lectoribusque praeivit: saepe vero etiam, ut ab illo discedamus, ratio suadet: subinde rursus incertus haereas. Hunc locum ille sic interpretatus est, ut verba ista, ὦ Γλαυκία, cum his quae per aliquot versus sequuntur, alteri personae tribueret, cuius esset oratio huiusmodi: *Glaucia, hoc facito, & ita, puer, apponito, &c.* Notavitque in ora: »*Glauciam* esse *pueri* nomen.« — Quem hactenus secutus est Grotius, ut, postquam illa, Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς, personae *A.* tribuisset, dein proxima ὦ Γλαυκία *&c.* personae *B.* tribueret, & vulgatum ποιήσω in imperativum ποίησαι (commodius puto, in eamdem sententiam fuisset ποίησον, activâ verbi formâ) mutaret. Sed in hoc deseruit Dalecampium, ut eidem personae *B.* nonnisi quatuor verba, reliqua vero rursus personae *A.* tribueret. Sic igitur ille:

A. Ἄπολλον, ὡς ἰατρικῶς. B. Ὦ Γλαυκία,

ταυτὶ ποίησαι. A. Καὶ παρατίθει γ' αὐτὰ, παῖ, *&c.*

Quae latine sic convertit,

A. *O Iuppiter, quam medice!* B. *Fac ita, Glaucia,*

ut imperavi. A. *Tum quando appones, puer,* &c.

Quo etiam pertinent eiusdem Grotii notulae hae: »ταυτὶ ποίησαι. Male erat ποιήσω: nos mutavimus.« Et: »Est *Glaucia* is ipse *puer*, quem & alter pergit alloqui.« — Quae fortasse convenientissima ratio haud immerito videatur: ut persona *A.* intelligatur esse *coquus magister*; *B.* vero *paterfamiliâs*, qui coqui operâ utitur; *Glaucias* autem sit nomen servuli, qui vel patrisfamiliâs servus fuisset coquo ministrans, vel ipsius coqui discipulus aut servulus; cuius nullae fuissent in isto sermone partes loquendi. Quod vero ad nomen Γλαυκία idem Grotius adnotavit: »Ita recte *Scaliger*, pro Γλαυκία:« — id quo pertineat, exputare non possum: nam in nulla editione Γλαυκία legebatur; omnes veram scripturam Γλαυκία tenent.

e Nos, quum ſcripturam ποιήσω, quam cum editis tenet vetus codex noſter, in contextu mutare non auderemus, verba illa ὦ Γλαυκία, ταυτὶ ποιήσω, perſonae *A*. tribuere debuimus.

Verſ. 15. Vulgatum olim ὅταν παρατίθης tenuerat etiam *Grotius*, ſic tamen ut vocali η ſubſcriberet *iota*: ſed mutato accentu παρατιθῇς utique ſcriptum oportuit.

Verſ. 17. Quum ſic ederetur, ἀλλ' ἀνωμαλίσι καταφαγὼν, adnotavit CASAUBONUS: »Scripti quidam »ἀνωμαλίσει. Nihil hîc intelligo.« — Iſtud ἀνωμαλίσει habet noſter cod. *A*. alioqui nil mutans. Caeterum in eadem ſcriptura haud obſcure latere id ipſum exiſtimavi, quod GROTIUS edidit, a SCALIGERO acceptum, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών. Cui quidem emendationi quid opponi poſſet, praeclare obſervavit doctiſſimus CORAY, in *Notis msstis*: »Caſtigabat, inquit, olim *Scali-* »*ger*, ἀλλ' ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών: recte quidem: ſed »illud καταφυγὼν debebat ſaltem (ſi per metrum liceret) »eſſe καταφυγοῦσα, ut referri poſſet ad ἀτμίς. Equidem »exiſtimo, Comicum ſcripſiſſe:

» — ἀλλ' ἄνω μολήσει κατ' οὐρανόν:

»alludentem ad Homericum illud, Iliad. α'. 317.

»κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ:

»& ad alterum illud, ibid. ξ'. 174.

»ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

»Quod & Plautus, Pſeudol. Act. III. Scen. II. vs. 52. ita »eſt imitatus:

»*Is odos demiſſis pedibus in coelum volat.*«

Pereruditе ſane: attamen difficile dictu fuerit, quonam erroris genere ab expeditiſſimâ ſcripturâ κατ' οὐρανὸν ad illam καταφαγὼν deviare potuerint librarii: tum, quamvis commode locum hîc tueri verbum μολήσει poſſit, tamen haud paulo probabilius nobis videbatur, ex ἄνω μάλ' εἶσι, quam ex ἄνω μολήσει ortum eſſe iſtud ἀνωμαλίσει, quod vetus codex habet. Illud utique non diffitendum, ad vocabulum foeminini generis ἀτμὶς, ſubtilius ſi ſpectes, referri debuiſſe foemininum participium καταφυγοῦσα. Sed quum ab hoc participio ſatis longo intervallo abſit ſubſtantivum, haud abſurde fortaſſe ſtatuerimus, quod tragici poëtae in acri ſermonis impetu ſubinde licitum ſibi putant, ut ad ſubſtantivum foemininum referant participium maſculini generis, eamdem veniam in neglectiore

sermone familiari sibi sumere potuisse hunc comicum; praesertim quum auditori, licet praecesserit vocabulum ἀτμὶς, tamen, quoniam perinde & ἀτμὸς dici potuerat, haud ita moleste ad aures accidere debuerit masculinum καταφυγὸν perapte conveniens cum vocabulo ἀτμὸς, non expresso illo quidem, sed tamen menti auditoris facile occurrente. Id si nullo pacto ferendum iudicaveris, malim equidem ἀτμὸς pro ἀτμὶς reponi, quam deseri simplicissimam illam emendationem καταφυγόν.

Vers. 18. Ad vulgatum Πολλῶν τ' ἀμείνων, recte CASAUBONUS monuerat: »Scribe, Πολλῷ γ' ἀμείνων.« Cui merito obsecutus est Grotius.

Postremis verbis, ὃ λέγεις, οὐ λέγεις· τέχνην δ' ὀνειδίζεις: quaenam inesset sententia, haud satis percepi. GROTIUS, ista τέχνην δ' ὀνειδίζεις latine sic reddens, *artique probro es*, videtur verbum αἰσχύνεις in animo habuisse. Longe vero aliud est ὀνειδίζειν.

AD CAP. XXXI.

ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου. Sic vetus codex cum ed. Ven. & Bas. nec satis praegnans caussa erat, cur Μενανδρίου corrigeremus, quod tacite factum in ed. Cas.

In MENANDRI eclogâ, quum veluti unum versum efficientia scriberentur verba ista, Οὐδ' εἰς μάγειρον - - διέφυγεν: recte GROTIUS in Excerpt. pag. 719. Οὐδὲ εἷς scripsit, quae essent postrema verba versus praecedentis. Et οὐδὲ εἷς exserte scriptum habet etiam noster cod. *A.* οὐδεεὶς vero (sic) ms. *Ep.*

DIPHILI versiculos, nonnisi eo consilio adpositos adparet, quo sibi aditum pararet auctor noster ad disputationem de *Anseribus*, quae proximo capite subiicitur. Coquum esse adparet, qui ista apud poëtam loquitur. Totam eclogam omisit Breviator. *Vers.* 2. συμπηκτὸν bene edd. συμπυκτὸν ms. *A.* Ad *versum tertium*,

χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα:

haec adnotavit CASAUBONUS: »Lego,

»χοιρίδια περὶ φορίνην ἄκραν κραμβαλέα.

»Paullo ante, [pag. 381. c.] καὶ τῆς φορίνης γενομένης »κραμβαλέας.« — Sed opus-ne admodum fuerit tanta molitione, etiam atque etiam videndum. De porcello semi-elixo & semi-asso iam superius loquens auctor no-

f ster, pag. 376. c. dixerat οὗ τὸ μὲν ἥμισυ κραμβαλέον ἦν: id est, bene *assum & tostum*, sive, ut Hesychius interpretatur, ξηρὸν καὶ κάμπυρον: quod quid sit ubi de *cute* agitur *assi porcelli*, facile intelligunt quibus non ignotus ille cibus. At non modo vocabulum κραμβαλέος hac notione usurpabatur, sed & κράμβος: ut cum aliunde, tum ex eodem Hesychio discimus. Quare, sicut a κραμβαλέος derivatur verbum κραμβαλίζω, quidni perinde a κράμβος formari potuerit verbum κραμβόω, quod vi ipsius formae significaverit κράμβον ποιῶ, id est, *facio ut cutis porcelli bene assa, bene tosta sit, ita ut inter dentes suaviter crepitet?* Iam vero, pro κράμβος perinde & κρόμβος usurpatum fuisse, idem Hesychius (in voc. Κρόμβος & in Κρομβότατον) diserte docet. Quare nec in verbo κρομβόω, unde κρομβώσας dixit apud hunc comicum coquus, quidquam est cur suspectum nobis esse debeat. Porro quemadmodum ἡ φορίνη *cutem porcelli* significat, quidni χοιρίδιον περιφόρινον intelligamus *porcellum sua cute undique tectum?* Et potest quidem diphthongus ει in vulgatâ scripturâ περιφόρεινα ex genio seculi quo vixit scriba nostri codicis, aut ex ipsius more esse, *diphthongum* illam pro simplici *vocali ι longa* ponere soliti: nec tamen citra dubitationem nobis licet vitii arguere illam scripturam; cum praesertim etiam φορείνην, pro φορίνην, probatus codex mstus habeat apud Pollucem VI. 55. — His scriptis, video ipsum etiam CASAUBONUM in emendatione a se proposita sibi non satisfecisse. Nam loco eorum, quae ex *prima editione Animadversionum Casauboni* (quae una ab ipso curata est) supra adposui, in *editione secunda & tertia* (in quibus, raris quibusdam locis, nonnulla ex auctoris schedis adiecta sunt, uncis inclusa) sic scribitur: » Χοιρίδια περιφόρεινα » κρομβώσας ὅλα. (Haec ego non intelligo. Coniiciebam) » χοιρίδια περὶ φορίνην ἄκραν κραμβαλέα. Paullo ante, καὶ » τῆς φορίνης γενομένης κραμβαλέας. (Sed non satisfacio » mihi in hac coniecturâ. Pro κρομβώσας, quod nihil signi» ficat, *Scaliger* substituebat θρομβώσας. Agnosco vo» cem probam θρομβοῦν, pro *cogi in grumos*, apud Nican» drum & alios. Sed eget adhuc medicinae hic locus.) «

Vers. 4. Δούρειον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι. » Plinius de *iecore anseris*: *Fartilibus in magnam amplitudinem* » *crescit: exemtum quoque, lacte & mulso augetur.* Nota res » ex poëtis latinis. [Satis hodie omnibus usu nota.] Iis

» autem quae differuntur hoc loco de *altilibus anseribus*, » adiice quae libro XIV. appinguntur hic praetermissa. « CASAUBONUS. — Uno verbo *altilium anserum* libro XIV. mentionem factam reperio, pag. 657. a. *Durium*, *Dureum* vel *Durateum anserem* dicit, cum praegrandem, tum multis praestantibus rebus farctum; ab *equo Troiano*, qui δούριος, δούρειος & δουράτεος veteribus dictus; partim quod *ligneus* esset, maxime vero quod *homines armatos intus* includeret. Vide Odyss. θ'. 493. ibique interpretes; & Euripidis Troad. vs. 14. ibique Barnes. Δούριον h. l. scribitur in ms. *A*. non male per se, (vide Hesych. h. v.) sed contra metrum. Recte Δούρειον edd. ut apud Euripidem l. c. & apud Eustath. ad Od. θ'. pag. 323. l. 16. & alibi. Confer Nostrum XIII. 610. c.

AD CAP. XXXII.

Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος &c. Conf. XIV. 657. a. b. ubi a eadem leguntur paulo auctiora.

Ἐπιγένης δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Βάκχαις. ἐν Βακχείᾳ cum BENTLEIO (*Differt. upon the Epistles of Phalaris* pag. 236.) legendum censuit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. I. pag. 678. Vide infra, XI. 498. e. & supra, III. 75. b. ibique not. In EPIGENIS versiculo, pro χῆν' ἔτρεφέ με, est χῆνα ἔτρεφέ με in ms. *A*. Sed χῆνά μ' ἔτρεφεν corrigendum monuere BENTLEY l. c. & TOUP ad Longin. cap. 43. p. 229. At enim multo his solertior scilicet artifex, interpres Gallicus, in Nota ad hunc locum docuit, sublata de voce ὥσπερ postremâ syllabâ perfectum proditurum senarium versum, nempe huiusmodi,

ἀλλ' εἴ τις ὡς χῆν' ἔτρεφέ με λαβὼν σιτευτόν.

Cuius artificium doctissimo homini nemo invidebit.

ARCHESTRATI verba, veluti metro soluta, adposita b vulgo erant: ubi cum legeretur σκευάζει νεοττὸν ὀπτὸν, adnotavit CASAUBONUS: » Melius ὀπτῶν. « — At nihil impediebat, quo minus vulgatum ὀπτὸν teneremus. Haud dubie vero versus unus cum dimidio ita, ut a nobis factum, constituendus erat; vulgatum σκευάζει autem in σκεύαζε debuit mutari, cum metri caussa, tum ob constantem ARCHESTRATI usum *praecipiendi imperandique* quid fieri vellet a suis in arte Gastronomica discipulis. Sed aliena utique videri debet praecedens particula

b ὡς, quae aut delenda fuerit, aut in οὕτως sive in aliquid aliud mutanda; nisi ante illam voculam intercidisse statuamus nonnihil, quod cum illa coniungi debuisset.

ὁ περὶ πάντων πάντας ἀπαιτῶν. Percommode Dalecamp. *cum de omnibus omnia perconteris:* quasi πάντα ἀπαιτῶν legisset.

Cratini verba videntur initio trochaici versus locum suum olim habuisse.

Homerica verba, quae primo loco citantur, sunt ex Odyss. ο'. 161. In his cum ἄρπιν pro ἀργὴν legeretur in editt. vett. consentiente msto *A.* (nam in *Epit.* desunt poëtae verba) veram scripturam restituit Casaubonus, monuitque in Animadversionibus: » Edebatur ἄρπιν. Fe» cimus ἀργήν. Nam ἄρπις nihil ad rem. ἅρπη autem, » etsi dicitur quibusdam ζῶον αἰετῶδες, milvo tamen pro» pior quam aquilae, neque hîc locum habet eâ significa» tione. « — Quam facile ex ΑΡΓΗΝ, ΑΡΠΙΝ fieri potue-
c rit, in oculos incurrit. *Alterum versum* in eodem Odysseae libro habes haud multo post superiorem, num. 174. *Tertius* exstat in Od. τ'. 536. Sed quum dixerit Athenaeus, *Homerum* eâ voce & in *foeminino* & in *masculino genere* uti: duobus prioribus locis in foeminino genere positum nomen est, in tertio vero versu nulla generis nota adparet. Quare suspicari quis possit, in eo versu, quem secundo loco adposuit auctor noster, legisse eum fortasse ἀτιταλλόμενον, quamquam ἀτιταλλομένην habeant hodie libri Athenaei haud secus ac Homerici. Sed nil opus videtur, ut eo confugiamus. Quoniam usu pervulgatum erat, ut ὁ χὴν masculine dicerent Graeci, parum necessarium iudicaverat Deipnosophista eius generis exempla adponere. Caeterum in masculino genere positum habes nomen in Odyss. τ'. 552 sq.

περισπούδαστα δὲ ταῦτα (τὰ χήνεια ἥπατα) κατὰ τὴν Ῥώμην. » Plinius libro X. cap. 22. de Anseribus: *Nostri sa» pientiores, qui eos iecoris bonitate novere.* « Casaubonus.

μνημονεύει Εὔπολις ἐν Στεφανοπώλισι. » Lego Εὔ» βουλος: cuius poëtae *Stephanopolidas* sive *Coronarias*, » laudat libro XV. non semel; « [lib. XIII. pag. 557. f. & XV. 679. b.] » at *Eupolidis* eo lemmate fabulam quis » veterum nominavit? « Casaubonus. — *Eubuli Stephanopolidas* laudari etiam a Polluce lib. X. sect. 120. & ab Homeri Scholiasta Villoisoni ad Iliad. π'. 234. adno-

tavit diligentissimus Harles ad Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 443. Quo maior veri species emendationi a Casaubono propositae accedit. Locus Athenis ubi sedebant αἱ στεφανοπώλιδες videtur οἱ στέφανοι vulgo dictus fuisse; de quo monuimus ad pag. 380. f.

AD CAP. XXXIII.

Ἦσαν δὲ καὶ ἡμίκραιραι πολλαὶ δελφ. Conf. p. 368. e.

ὁ καλούμενος κρεωκάκκαβος. Sic uterque codex mstus; non κρεοκάκκαβος, ut erat editum. Et scripturam istam desiderabat analogia. Nam composita talia nomina a genitivis casibus ducuntur, qui a κρέας est κρέατος, & contracte κρέως, per ω longum. *Ibid.* » λέγειν δὲ οὕτως Ἀριστο- » φάνης ὁ γραμματικὸς Ἀχαιοὺς, ὁ Μυρτίλος ἔφη. Deest » verbum φησὶ post nomen Ἀριστοφάνης. Nam verten- » dum: *Myrtilus tum dixit, scribere Aristophanem Gram- » maticum, κρεοκάκκαβον* [immo κρεωκάκκαβον] *esse vocem » Achivorum. Myrtilus* fuit unus e convivis. Interpres sus- » tulit haec verba, ὁ Μυρτίλος ἔφη. Sed bene est, quod » non datum ei sine provocatione imperium. « Casaubonus. — Eo facilius omitti per scribae incogitantiam verbum illud φησὶ, (quod sententia utique postulare videtur) potuerat, quoniam in eadem phrasi duo etiam similia verba, λέγειν & ἔφη, continentur. Omissis nominibus, cum *Aristophanis*, tum *Myrtili*, caetera commode his verbis complexus est Epitomator: Ὅτι ὁ κρεωκάκκαβος κρέα ἐστὶ συγκεκομμένα μετὰ αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ παρὰ Ἀχαιοῖς.

Ἀντικλείδης δ' ἐν ἑβδομηκοστῷ ὀγδόῳ Νόστων. » De hoc » & aliis *Nostorum* poëtis diximus in superioribus libris. » Sed cogitemus de hoc numero: nam quale id poëma » fuit, quod *libros* contineret LXXVIII. aut etiam plures? « Casaubonus. — Vide Animadv. ad IV. 157. f. In numero nil dissentit ab editis codex mstus. Fortasse vero non tam per iustae magnitudinis *libros*, quam per singulos Νόστους (id est, singulorum virorum notabilium *Reditus*) distributum erat illud opus. *Ibid.* μελλόντων Χίων ὑπ' Ἐρυθραίων ἐξ ἐπιβουλῆς ἀναιρεῖσθαι. *Erythraeorum* belli cum *Chiis* uno verbo meminit Herodotus, I. 18.

Ἀναβραστῶν δὲ κρεῶν μνημονεύει Ἀριστομένης Γόησιν οὕτως. » *Aristomenis*, poëtae comici, cognomento Θυρο-

e »ποιοῦ, & fabulae illius Γόητες inscriptae, meminit non »semel hic auctor. [Vide VII. 287. d. & XIV. 658. a.] Hic »vero deest illius poëtae testimonium. [nec minus in ve»tustis mssris, quam in edd.] Possumus Aristophaneum »loco Aristomenei substituere. Ait enim comicus in Ra»nis: [vs. 553.]

»Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
»ἀν' ἡμιωβολιαῖα. —

»Vetus interpres exponit, ζεστὰ ἡψημένα, *quae fervendo* »*cocta fuerint*, in caccabo nempe. At in Acharnensibus »ait idem poëta: [vs. 1005.]

»'Αναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετε, ἀφέλκετε
»τὰ λαγῷα ταχέως.« CASAUBONUS.

Habes item κίχλας ἀναβράστους in Pherecratis ecloga ex Persis, apud Nostrum VI. 269. e. a sing. ἀνάβραστος, voce antepenacutâ; quâ formâ communis generis nomen esse potuit: item in eiusdem Pherecratis testimonio ex Metallicis, ibid. lit. *b.* ubi quidem pro eo quod vel olim edebatur, vel a nobis editum est, sic scriptum oportuisse docuit PORSONUS: (ad Euripidis Med. vs. 44.)

ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι,

collatâ veterum librorum & Aldinae editionis scripturâ apud Pollucem, VI. 60.

Καὶ ὄρχεις ἤσθιον. »Athenaei sunt, non [ut Dalecam»pius acceperat] Aristomenis, sequentia verba: Καὶ ὄρ»χεις δὲ ἤσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Ac miror, po»tuisse in hoc decipi viros eruditos: verum hoc ideo, »quia deesse Aristomenis verba non cogitabant.« CASAUBONUS. — Paulo inferius rursus eiusdem cibi meminit auctor, p. 395. ubi παραστάτας etiam nominari solitos τοὺς ὄρχεις docet. Sed vide proximam Animadv. Velim vero probati libri auctoritate sic scripsisset Casaubonus, Καὶ ὄρχεις δὲ ἤσθιον &c. sed nec in edd. nec in vetusto cod. *A.* particula δὲ comparet, quae perapta utique foret huic loco.

Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις &c. »Quod autem etiam *testiculis* »vesci solerent antiqui, probatur auctoritate *PHILIPPI*»*DAE* comici, cuius haec sunt verba:

»Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἧκ' ὄρχεις φέρων
»πολλούς. τὰ μὲν οὖν γύναια τ' ἄλλ' ἠκκίζετο·
»ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα,
»καλοί γε, φησὶν, οἱ νεφροὶ, νὴ τὴν φίλην
»Δήμητρα. καὶ δύ' ἁρπάσασα κατέπιεν·

» ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

» Secundum versum immutat Dalecampius: qui est vel
» Crotone sanior. Verte: *Venit tandem aliquis multos affe-
» rens testiculos: ac caeterae quidem mulieres iis vesci [simula-
» te] recusabant: Gnathaena vero scelesta, ridens, Eccere, in-
» quit, pulchri hi renes sunt: & simul duos rapuit, ac devora-
» vit*, &c. Νεφροὺς autem appellarunt testiculos illi quos
» εὐθυῤῥημονεῖν pudebat. Latini veteres *polimenta*: vulgo
» Graeci παραστάτας. Sequitur post paginas aliquammul-
» tas, Παρῆσαν δὲ ἡμῖν καὶ καλούμενοι παραστάται: &
» statim, εἰσὶ δ' οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι. Melius fecisset
» auctor, si haec iunctim, non separatim, posuisset. *Ter-* f
» *tius versus* tibicine fulciendus, ne claudicet:

» ἡ δ' ἀνδροφόνος αὕτη Γνάθαινα γελάσασα.« Casaub.
At malo non medetur istud fulcrum, ob penultimam in γελάσασα productam. Quare alia ineunda ratio. Fortasse non displicuerit,

ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαιν', ἐπιγελάσασα δή.

AD CAP. XXXIV.

Turbatum aliquid esse in illis verbis ἥδιστα γεγονέναι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιπάρου ἀλεκτρυόνα, vix negari potest. Si caetera sana atque integra, ἥδιστον certe scriptum oportebat, quemadmodum paulo post ait, ἥδιστον εἶναι ὀψάριον &c. *Ibid.* ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανός. Vi- a
de notata ad VIII. 362. b.

Ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστί; » De *oxyliparo* dictum aliquid
» libro septimo. [Vide VII. 293. c. & pag. 295. b. ibique
» not.] Ex nomine ipso patet natura *condimenti: quod pin-
» gui constabat & aceto aut rebus aliis acidis*. Sed id vocabu-
» lum parum usu receptum fuisse indicat Ulpianus, cum
» addit: πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα καὶ λέπιδιν (vel potius
» λεπίδιον) τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώματα ὀνομάζειν μέλ-
» λετε. Quasi dictio *oxyliparum* non minus esset Graecis
» barbara, quam *cottana* & *lepidium*, quae sunt Syriaca-
» rum rerum Syriacae appellationes, ut expositum est li-
» bro III. cap. XXXII.« Casaubonus. — Vide III. 119. b.
ibique notata: ubi etiam monuimus, in scriptura λέπιδιν nihil hic dissentire ab editis membranas *A*. (In *Epit.* vero haec desiderantur.) Longe autem differre adparet κόττανα, quae hic dicuntur Ulpiano, ab ea quae κοττάνα

a apud Aelianum nominatur, De Nat. Anim. XII. 43. quam in instrumentis piscatoriis ille commemorat. Porro mendosum fuit utique, quod veteres editiones cum Msto dabant, *εἰ μὴ καὶ κόττανα ἡ μ ᾶ ς καὶ λεπ.* At non satis erat, incommodam voculam tacite abiicere; quod fecit Casaubonus. Possis suspicari, ὑ μ ε ῖ ς scriptum oportuisse: sed ἡ μ ῖ ν nobis probabilius videtur.

καὶ, ὁ Τιμοκλῆς, ἔφη, &c. Quis ἔφη. Puto, ille ἄλλος, quem initio huius capitis tacito nomine dixerat, Εἰπόντος δὲ καὶ ἄλλου. *Ibid.* ἐν Δ α κ τ υ λ ί ῳ. Sic iam supra corrigendum censueram, VII. 295. b. ubi idem citabatur testimonium. Vide ibi notata, Animadv. Vol. IV. p. 190 sq. Si utique tenendum vulgatum Δ α κ τ ύ λ ῳ, non tam *digitum* equidem, quam *palmulam* intelligam. Sed verum puto id, quod a nobis editum. *TIMOCLIS versiculos* alio modo distinxeram superiore loco. Nunc in ea ratione, quam praeivit in sua editione Casaubonus, (nam in ed. Ven. & Bas. prorsus non distincti versus erant) adquiescendum putavi. Alter certe versus,

ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται,

perfectissimus est senarius iambicus: in priore vero,

— Γαλεοὺς, καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν,

praeter primum pedem, nihil desideratur. Secundus pes, qui in isto fragmento primus, est anapaestus, tertius dactylus, quartus tribrachys; nullus qui suum istum locum tueri non possit.

b 'Ακρολίπαροι· τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον.

» Habitus corporis in quibusdam hic est, ut, cum faciem » spectes, succulentos & pingues putes; qui tamen reli» quo corpore sint exsucci, macilenti, & solum ossa ac » pellis, quod aiunt. De istis videtur *ALEXIS* nomen ἀκρο» λίπαρος usurpasse, ut colligi potest ex illius versu, 'Ακρο» λίπαροι &c. *In summo pingues sunt: at reliquum corpus est* » *instar ligni aridum.* Elegans vox ὑπόξυλος: cuius transla» tio longius etiam ab optimis scriptoribus extenditur; ut » cum *ieiunos & elumbes* oratores vocat Hermogenes ὑπο» ξύλους σοφιστὰς, in libro Περὶ 'Ιδεῶν, ubi Scholiastes » vetus docte: ὑπόξυλα, ait, κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλ» ματα, οἷς ἐκ ξύλων κατεσκευασμένοις, ἐπὶ πολλοῖς (scri» be ἐπιπολῆς) ἐπελήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· κεῖται δὲ » ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ » τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος Περινθέα (scribe Περινθίᾳ) φη-

» σιν· Οὐδ' αὐτὸς εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος: ἀντὶ τοῦ κίβδη- b
» λος καὶ οὐ γνήσιος. Huic contrarium est κατάχρυσος,
» simili translatione. Diphilus: Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε
» πόλλ' Εὐριπίδης.« Casaubonus. — De voce ὑπόξυλος consulendus insuper Pollux, III. 56. &, qui hunc aliosque laudavit, Lennep ad Coluth. pag. 156. Vide etiam infra, X. 509. d. Τὸν ἀκρολίπαρον, *summa tantum parte unctum* interpretatur Coray ad Xenocrat. pag. 180. ubi plura adiectiva nomina ex ἄκρος composita collegit, vimque eorum exposuit.

ὁ τὰς ἀκάνθας ἀγείρων Οὐλπιανός. Conf. III. 97. d. & VIII. 347. e. *Ibid.* Ποῦ κεῖται, ἔφη, ὀξάλμη; Fortasse ἡ ὀξάλμη scripserat auctor.

ὀψάριον γὰρ παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λεγόμενον οἶδα. » Si
» hoc dicit Ulpianus, se in nullius eorum qui tunc vive-
» rent scriptis reperisse vocem ὀψάριον, nihil habeo quod
» ei succenseam: sin de universis scriptoribus sensit, me-
» moriam accuset suam; cum in praecedentibus ea vox
» habeatur tot locis. Recte autem monemur ab auctore
» Excerptorum, ὀψάριον in allatis Athenaeo locis esse *pi-*
» *scem.*« Casaubonus. — At numquam Ulpianum de suae aetatis hominum sermone quaerentem facit Auctor noster; sed de veterum scriptorum usu, maxime poëtarum. Atque ita hoc loco οὐδενὶ τῶν ζώντων ab eo dictum intelligi par est, pro οὐδενὶ τῶν ἀνθρώπων, *nemini hominum qui umquam vixerunt.* Quare deinde Myrtilus, initio sequentis capitis, licet per iocum respondeat, *e viventium numero nos ita dicimus*, tamen continuo multorum veterum poëtarum testimoniis evincit illum usum vocabuli ὀψάριον, de quo quaeritur. Nempe, ὄψον quidem Graecos non modo *obsonium* generatim, sed & sigillatim *piscem*, vel potius *pisces* collective, dixisse, supra diserte declaratum est, lib. VII. pag. 276. e. & saepe ea notione usurpatum id vocabulum superioribus libris reperitur. Nunc de *diminutivo* ὀψάριον quaeritur, an & hoc usi sint veteres, de *singulis pisciculis* loquentes: quem usum apud illos obtinuisse, magno testimoniorum numero paulo post demonstratur. Vide quae notamus ad initium capitis seq.

Metagenis ex *Auris* verba, cum veluti nulla metri c lege adstricta vulgo adposita fuissent, nullâ mutatâ literâ per quatuor versiculos anapaesticos distribuimus, praeeunte Grotio in Excerpt. p. 867. Sunt autem illi, sub-

c tilius si spectes, duo tetrametri catalectici, uterque in bina sua hemistichia distinctus; quorum priori deest pes primus. Eâdem metri lege decurrunt latini versiculi, quibus Graecos reddidit idem GROTIUS, in hunc modum:

Age, nunc, rogo, coenemus.
Post, si vis quaerere, quaere
quodcumque libet. Mihi namque fames
mirum quae oblivia portet.

Nuperus *Observationum in Athenaeum* auctor quid secutus sit nescio, cum veluti pro imperio, nullâ consilii ratione redditâ, praecepit: (pag. 104.) »Distingue & scribe:

»Ἀλλ' ὦ 'γαθὲ δειπνῶμεν, κἄπειτά με πάντ' ἐπερώτα,
»ὅ τι βούλῃ, νῦν πεινῶν πῶς εἶμ' ἐπιλήσμων.«

Postremo hemistichio, δεινῶς, ut erat editum, sic recte scriptum in ms. *Ep.* In eodem libro eisdem accentibus, quibus nos cum superioribus editoribus usi sumus, scribuntur verba ista, δεινῶς πως εἶμ' ἐπιλ. Minus commode apud Grotium, δεινῶς πῶς εἶμ' ἐπιλ. Debebant ea, puto, subtilius si spectares, in hunc modum scribi, δεινῶς πώς εἰμ' ἐπιλ. Cum istis autem versiculis conferendi sunt qui ex eadem fabula citantur lib. VIII. pag. 355. a. ubi vide notata. Sed de titulo fabulae, e qua ductam hanc eclogam docet auctor, cum ait, ἐξ Αὐρῶν Μεταγένους, miseris dubitationem subortam CASAUBONO, cuius est ad ista verba Animadversio huiusmodi: »Potest videri Αὐ»ρῶν scriptum pro Ἀβρῶν: ut Καλαύροψ pro Καλάβροψ, »& hoc genus alia. Quin ipsum αὖρα pro ἄβρα legimus »apud Aristaenetum, libro priore, Epist. 22. Tamen & li»bro XIII. [pag. 571. b.] & apud Suidam, itemque in »Scholiis *Avium* Aristophanis, [ad vs. 873.] semper Αὖ»ραι. Restitue poëtae huius & fabulae istius nomen apud »Harpocrationem, in Οἰκίσκῳ, ubi reperies utrumque foe»de corruptum.« — Atqui eodem modo etiam supra apud Nostrum lib. VIII. pag. 355. a. scribebatur, τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὐρῶν Μεταγένους ἰαμβεῖον.

Καὶ ὁ Μυρτίλος ἡδέως πως συναπογραψάμενος αὐτῷ, ἵνα μηδενὸς μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ πάντα λαλῇ. Miris ambagibus haec sic reddidit Dalecampius: *Tum Myrtilus eius orationi subscribens, ut in his citandis videlicet oneris nihil subiret, sed in tractandis, omnibus obloqui & obstrepere liberum esset.* Quae, quamvis longe ab auctoris mente aberrantia,

absque Animadversione praetermisit Casaubonus. Nec vero diffitendum, difficultate non carere hunc locum; cum ob alia nonnulla quae haud satis perspicua videri poterant, tum quod pronomen *αὐτῷ* utrum ad *Cynulcum*, qui proxime verba fecerat, an ad *Ulpianum* esset referendum, prima fronte minus adparebat. Sed ex initio capitis XXXVI. pag. 386. c. satis intelligitur, ad Ulpianum pertinere id pronomen, & summam eorum, quae hic dicit auctor, hanc esse: *Myrtilum perinde atque Ulpianum sermones miscendo potius, quam comedendo, tempus consumere voluisse.* Ex quo simul intelligitur, vim verborum *συναπογραφόμενος αὐτῷ*, non esse posse, *eius orationi subscribens*: nam de *oxalme* nihil adfirmaverat Ulpianus, sed quaesierat solummodo, quis veterum eo vocabulo usus esset; de vocab. *ὀψάριον* vero plane contrarium eius, quod Ulpianus dixerat, contendit probatque Myrtilus. Igitur, quemadmodum lib. V. pag. 214. e. sic & hoc loco *συναπογραφόμενος αὐτῷ* significat *rationem eius probans, idem atque ille consilium professus*: quod quale fuerit, proximis verbis declaratur, *ἵνα μηδενὸς μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ πάντα λαλῇ*: nempe, *ut cibum nullum amplius caperet, sed omnia loqueretur*, i. e. omne reliquum tempus sermones miscendo consumeret. Iam illud *ἡδέως πως* possis quidem ad ipsa proxima verba *συναπογραφ. αὐτῷ* referre: sed praestabit, puto, interposito commate, *ἡδέως πως* ad *ἔφη* referri, *suavi quodam modo, arridens, non sine gratia, dixit.*

Κρατῖνος ἐν 'Οδυσσεῦσιν &c. Eosdem CRATINI versus; primo excepto, adposuit Pollux, lib. VI. cap. X. sect. 69. Cyclopem induci loquentem satis adparet. *Vers.* 3. *κἆτ'* d
ἐς σκοροδάλμην. Sic ms. *Ep.* tam perspicue, quam commode: neque aliud debuerat ms. *A.* in quo est *κἆτ' ἐσκοροδ.* Temere *κἆτα σκοροδάλμην* edd. quod ipsum non bono consilio ex Athenaei editionibus apud Pollucem in recentioribus editionibus receptum; cum Aldina Pollucis editio recte *κἆτ' ἐς σκοροδ.* dedisset, perinde ac nostri libri. *Vers.* 4. *χλιερὰν* recepi ex ms. *Ep.* *χλιερὸν* ms. *A.* *χλιαρὸν* edd. cum apud Nostrum, tum apud Pollucem. Perinde per *α* & per *ε* scribi id nomen, sed fere frequentius (apud Atticos quidem) per *ε*, passim observavimus in superioribus libris. vide not. ad III. 123. d. *Foemininum* vero genus aptius esse huic loco iudicavi quam *masculinum*. *Ibid.* *ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων.* Recte monuit CASAUBO-

d nus: » Emenda ex hoc loco Pollucis codices libro VI. » cap. X. «

Aristophanis testimonium exstat in Vesp. vs. 330 sq. Et ex Comici libris adoptandum foemininum θερμὴν putavi, pro masculino θερμὸν, quod hîc vulgo legebatur. In ms. *Ep.* desideratur hoc testimonium. In cod. *A.* vero per scribae incogitantiam θερμὸν positum, cum is adiectivum illud cum sequenti substantivo ὀψάριον iungeret, nullâ interpositâ distinctione.

AD CAP. XXXV.

Ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων &c. Vide paulo ante, lit. *b.* & ibi notata. De toto hoc capite Breviatori non nisi haec adponere placuit: Εἰπόντος, φησὶν (nempe ὁ Ἀθήναιος,) Οὐλπιανοῦ, τὸ ὀψάριον παρ' οὐδενὶ τῶν ζώντων λέγεσθαι, παρέφερέ τις πολλὰς χρήσεις, δι' ὧν ἐδείκνυτο ἐπὶ ἰχθύος τὴν λέξιν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ προσοψήματος. Caeterum ὀψάριον, de *pisciculo* dictum, habes etiam apud Iohannem Evangel. cap. 6. vs. 9. quem ad locum spissam exemplorum sylvam e plurimis auctoribus congessit Wetstenius.

Πλάτων - - ἐν Πεισάνδρῳ. » Fabulae huius Plutarchus » meminit in Vita Antiphontis: sed locus hodie corrupte » editur: κεκωμῴδηται δ' εἰς φιλαργυρίαν ὑπὸ Πλάτωνος » σὺν Πεισάνδρῳ. Scribendum ἐν Πεισάνδρῳ. « Casaubo-
e nus. — Platonis *versus primus*, quum non distinctis personarum partibus vulgo scriberetur, Ἤδη φαγών τι πώποτ' &c. sic latine vertit Dalec. *Iam diu cum cibi nihil sumseris, quale est quod datur;* quasi Graece scriptum esset, Μηδὲν φαγόντι πώποτ' ποῖα γίνεται. In editâ scripturâ nil mutat cod. *A.* nisi quod γείνεται pro γίνεται scribit: & deinde προσέστη, pro πρόσεστι. Qui *vers.* 2. ait ὀψάριον, id est, *pisciculum;* is alios insuper cibos nominaturus fuisse videtur, ni sermonem intercepisset alter. *Vers.* 3. πέρυσι non semper de *anno praeterito* dicitur: sed generatim de *praeterito tempore*, ut Hesychius monuit. Commode *dudum* interpretatus est Dalec. In fine versus suspensam esse & abruptam adparet orationem. Temere vero postremum verbum φαγὼν omissum est in ed. Cas. 2. & 3. Agnoscit illud quidem editio Cas. 1. cum ed. Ven. & Bas. praeeunte codice msto. Malles tamen ἔφαγον. Sic qui-

absque Animadversione praetermisit Casaubonus. N
ro diffitendum, difficultate non carere hunc loc
ob alia nonnulla quae haud satis perspicua vid
rant, tum quod pronomen *αὐτῷ* utrum ad *Cyn*
proxime verba fecerat, an ad *Ulpianum* esset re
prima fronte minus adparebat. Sed ex initio capit
pag. 386. c. satis intelligitur, ad Ulpianum p
pronomen, & summam eorum, quae hic di
hanc esse: *Myrtilum perinde atque Ulpianum ser*
do potius, quam comedendo, tempus consume
quo simul intelligitur, vim verborum συνα
αὐτῷ, non esse posse, *eius orationi subscrib*
oxalme nihil adfirmaverat Ulpianus, sed qu
modo, quis veterum eo vocabulo usus es
ὀψάριον vero plane contrarium eius, quo
xerat, contendit probatque Myrtilus. Igit
dum lib. V. pag. 214. e. sic & hoc loco σ
αὐτῷ significat *rationem eius probans*, *iden*
lium professus: quod quale fuerit, prox
ratur, ἵνα μηδενὸς μεταλαμβάνῃ, ἀλλὰ
pe, *ut cibum nullum amplius caperet*, *sed*
e. omne reliquum tempus sermones m
ret. Iam illud ἡδέως πως possis quiden
verba συναπογραφ. αὐτῷ referre: sed
interposito commate, ἡδέως πως ad ἔφ
dam modo, *arridens*, *non sine gratia*, *di*
Κρατῖνος ἐν 'Οδυσσεῦσιν &c. Eosde
primo excepto, adposuit Pollux, lib.
Cyclopem induci loquentem satis adp
ἐς σκοροδάλμην. Sic ms. *Ep.* tam p
mode: neque aliud debuerat ms. *A*
ροδ. Temere κᾆτα σκοροδάλμην
bono consilio ex Athenaei edition
recentioribus editionibus receptum
editio recte κᾆτ' ἐς σκοροδ. dedisset
Vers. 4. χλιερὰν recep
ρὸν edd. cum apud Nostr
per α & per scribi i
Atticos
bu
r

iti su-
ic con-

νσας (*ho-*
tuisse pau-
erat aptissi-
κα Λίβανος:
& Ζεφύρου,
71. reliquam
ἐψήσαν scri-
ue, ut nobis
et verborum
verba ἐπεὶ δ'
. Quod addi-
parum neces-
σω φαιῆν per-
nunciata; post-
. quid nunc fa-
postrema ver-
rtune TOUPIUS
53 sq. adnotavit,

lia;
gonides.
iat quippe *Pulti-*
ntum ex lente come-
quod habent edd.
docti, quos lau-
vetere nostro cod.
ptum vidimus, ubi
batur versus. Sed

dem sententia plena foret, & nonnisi versui defecturus esset pes postremus.

Pherecratis versiculus fortasse interrogative accipiendus fuerit, sic scribendo:

Τοὐψάριον τουτὶ παρέθηκε τίς ἡμῖν;

Sic quidem Dalecampius interpretatus est, *nobis ecquis apposuit?* non incommode. In eodem versu, vocalis anceps α in vocab. ὀψάριον, quae in aliis exemplis corripitur, produci debebit. Sic in χορδάριον, III. 95. a. producta eadem vocalis.

In *Philemonis* versu, pro vulgato παραλογίσασθ' ob metri legem corrigendum παραλογίζεσθ' monuit Bentleius in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 113. Initio secundi versiculi, possis nullo sententiae discrimine perinde & ὀψάρια χρηστὰ scribere, & ὀψάρι' ἄχρηστα. Priori modo constructio verborum sic concipienda, ut οὐδ' ἔχειν ὀψάρια χρηστὰ iungatur cum παραλογίζεσθαι: posteriori modo intelligendum, οὐδ' ἀληθές ἐστι ἔχειν ὀψάρια ἄχρηστα.

Μένανδρος Καρχηδονίῳ. » Alii numero multitudinis » inscribunt. Scholiastes Aristophanis ad Vesp. [vs. 1493.] » μέσατος, ἀντὶ τοῦ μέσος. Μένανδρος Καρχηδονίοις. « Casaubonus. — » Χαλκηδονίῳ Suidas in Λιτυέρσης: perpe» ram. Fabulam hanc latine fecit Plautus in Poenulo. « Toup. Emend. in Suid. Part. III. pag. 572.

» Ex ea *Menandri* comoedia afferuntur haec,

» Ἐπιθυμήσας τῷ Βορέᾳ ἴδιον ὀψάριον οὐδὲ ἓν
» ἔλαβον, ἑψήσων φακῆν.

» Quae nihil significant ita scripta. Lego

» — Ἐπεὶ δὲ θύσας τῷ Βορέᾳ ἥδιον
» ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἑψήσω φακῆν.

» Inter praecipua piscationis incommoda est ventorum » flatus vehementior.

» Λάβρους γὰρ τρομέουσι καὶ ἐχθαίρουσιν ἀήτας
» ἰχθύες, οὐδ' ἐθέλουσιν ὑπεὶρ ἅλα δινεύεσθαι.
» εὐκραεῖ δ' ἀνέμῳ περιδέξιος ἵσταται ἄγρη:

» ait vere Oppianus. [Halieut. III. 59.] Ideo *Boream* im» pensius *colebant* quorum vivendi rationes in piscium ca» ptura erant sitae. *Hoc pietatis officio functum se* ait iste pi» scator; *frustra tamen: nihil enim piscium capere quitum esse:* » *quare sibi rem rediisse*, non ad restim quidem, sed *ad len*» *ticulam.* « Casaubonus. — Sententiam recte adsecutus

e doctus Animadversor, priorem versiculum parum feliciter curavit. Infeliciore consilio CLERICUS (in Menandri Reliquiis pag. 98.) partem vulgatae scripturae revocavit, sic scribens:

— Ἐπιθυμήσας τῷ βορέᾳ ἥδιον
ὀψάριον, οὐδὲν ἔλαβον ἑψήσω φακῆν.

Quae sic latine reddidit, Dalecampium fere secutus:

— *Cum cuperem, Borea flante, suavius*
Opsonium, nihil nactus elixabo lentem.

Nos partim BENTLEII, partim TOUPII rationes secuti sumus: quorum ille in Emend. in Menandr. p. 36. sic constituendos versiculos censuit:

Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον,
ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ἑψήσων φακῆν.

Haec insuper adnotans: » Casaubonus, cum θύσας (*hostiâ sacrificans*) emendavit, oblitus est, id non fuisse pauperculi piscatoris. *Suffimentum ex ture* ventis erat aptissimum: sic Orpheus Hymnis, Βορέου θυμίαμα λίβανος: » *Aquilonis suffimentum, tus.* Ita & Νότου, & Ζεφύρου, » ibidem. « TOUPIUS, Emend. in Suid. p. 571. reliquam tenens *Bentleii* emendationem, ἑψήσω pro ἑψήσων scripsit cum Casaubono: percommode, recteque, ut nobis quidem videbatur. Idem, quo iusta prodiret verborum periodus, ante duos istos versus ponenda verba ἐπεὶ δ' censuit, in quae exiisset versus praecedens. Quod additamentum sicut facile equidem patiar, sic parum necessarium iudicavi. Poterunt verba ista, ἑψήσω φακῆν percommode ita accipi, ut ex abrupto pronunciata; postquam scilicet inhibito paulisper sermone, quid nunc facturus esset, cogitasset piscator. Ad eadem postrema verba non est praetereundum quod peropportune TOUPIUS (l. c. pag. 572.) ex Plauti Poenulo, vs. 53 sq. adnotavit, ubi sic Comicus latinus:

Carchedonius vocatur haec comoedia;
latine Plautus, Patruus Pultiphagonides.

Quae perapte respondent huic loco. Sonat quippe *Pultiphagonides* eum, *qui* φακῆν, id est, *pulmentum ex lente comedit.* Posteriori versu, pro οὐδὲ ἓν, quod habent edd. cum Msto, commode οὐδὲν scripsere docti, quos laudavi, viri omnes. Ac saepe etiam in vetere nostro cod. *A.* οὐδὲ ἓν duabus vocibus exserte scriptum vidimus, ubi nonnisi dissyllabam vocem οὐδὲν patiebatur versus. Sed

hoc quidem loco nihil admodum urgere videbatur, ut a vetere ſcriptura diſcederemus. Priori verſu obſervaverit diligens lector, veteris codicis ſcripturam (ἐπιθυμίσας) paulo propius ad verum accedere quam id quod editum erat.

Καὶ ἐν Ἐφεσίῳ. Ἐφεσίοις ſcribebatur ſupra, lib. f
VII. p. 309. e. ubi vide quae notavimus. In priore minuto fragmento, quod ex illa fabula hîc adponitur, Clericus, in Menandr. Reliq. p. 72. ἐπ' ἀρίστῳ μὲν λαβὼν ſcripſit, invitis libris voculam μὲν inſerendam exiſtimans; neſciens ſcilicet primam ſyllabam vocabuli ἄριστον, cum *prandium* ſonat, conſtanter produci: de quo monuit Bentley in Emend. pag. 29. conf. notata ad IX. 379. e. vs. 10. Quod adiicitur, εἶτ' ἐπιφέρει· τῶν ἰχθυοπωλῶν τις &c. duo ſenarii, e quibus haec deſumta, ſupra adpoſiti ſunt, VII. 309. e. Sed pro ἐτίμα, id eſt, *aeſtimavit*, *fecit*, quod ibi legitur, hîc ἐπώλει ſuo arbitratu ſcripſit Athenaeus.

In Anaxilae verſiculo, non δι' ὧν, ut ſine ſenſu editum erat, ſed Δίων (ſic, unâ voce penacutâ) ſcribitur. in cod. *A.* quo indicabatur proprium nomen Δίων.

Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους. Temere Ἀριστοφάνου ed. Caſ. 2. & 3. *Ibid.* »Εἰ μὴ παραμύθημ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε. Scribe παραμυθήσωμαι. Atque in hoc loco, ait, »vocem ὀψαρίοις ἀντὶ τοῦ προσοψήμασιν ἀκούομεν: *acci»pimus pro pulmentis*, [immo, *pro quovis obſonii genere*,] »non pro *piſcibus*.« Casaubonus. — Nempe, non *ſigillatim pro piſciculis*. Sed emendationem viri docti minime convenire verſui, facile adparebat: nec tantae molis res erat. Satis fuit, distinctis vocibus παραμυθῇ μ' ſcribere: ſive cum Brunckio (in Fragm. Ariſtoph. pag. 220. num. 3.) Attico more παραμυθεῖ malles.

In *Alexidis verſ.* 1. pro ἀεὶ eſt αἰεὶ in ms. *A.* *Ter-* a
tium verſum ſi teneas qualis vulgo legitur,

κατωτέρω τί λέγεις δέσποτα; πῶς; οὑτοσί:

habebit ille, contra quod volunt artis magiſtri, dactylum pedem δέσποτα in quarta ſede. Si inverſâ verborum ſerie ſcripſeris, δέσποτα, τί λέγεις; habebis anapaeſtum, qui aptior videatur illi regioni. Iſtud οὐκ ἐπίστασαι ζῆν, (*verſ.* 4.) *neſcis vivere*, intelligebam, *neſcis vitâ frui*, *iucunde & cum voluptate vivere*. Hoc enim ſolum, *vivere* intelligit coquus. Perſonarum partes per totam eclogam noſtro iudicio, ſicut fere alibi, adpoſuimus. Paulo aliter Dalecampius. Nonnihil contulit Casaubonus, qui ad

a *verf.* 6. haec adnotavit : » Distingue ista : [nempe, quae » iunxerat Dalec.]

» α. Ἄπολλον. β. Οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή.
» Interrogatus, *an vellet frigidos sibi apponi cibos*, dixerat » μηδαμῶς. Idem postea rogatus, *an vellet ferventes*, re- » spondet, Ἄπολλον! quae abominantis exclamatio est, » pro Ἄπολλον ἀποτρόπαιε: sicut etiam dicebant, Ἡράκλεις » ἀλεξίκακε: latine, *Dii avertant!* Cum igitur iste neque » ferventes, neque frigidos cibos probaret; infert alter re- » ćte, οὐκοῦν τὸ μέσον ἔσται δηλαδή. *Ergo medium erit vi- » delicet aliquod.* Ita probatum est quod primis versibus » ridebatur. « Sic ille: qui quod postremo loco ait, *ride- batur*, haud satis video quid spectarit: ac nescio an *vide- batur* scribere voluerit. Pro ἔσται, quod erat editum, ἔστω dedit ms. *A.*

b *Verf.* 10. Quid dicat coquus τὸν καιρὸν τῆς συγκράσεως, haud satis scio. *Tempus iustae contemperationis* reddidit Da- lec. Interpres Gallicus, *le tems de lier conversation.* Intel- lexeram equidem, *se id curare*, dicere coquum, *ut commo- do temperamento misceri possint cibi in convivarum ventriculis.*

Verf. 11. » Σὺ πρὸς θεῶν ἔθυσας τὸν ἔριφον. Debilis uno » pede hic versus. Potes, Σὺ πρὸς θεῶν μεγάλων ἔθυ- » σας τὸν ἔριφον. « CASAUBONUS. — Nos aliam rationem tentandam existimavimus. Sed incertae semper manebunt huiusmodi coniecturae.

Duodecimus versus quum nullâ orationis distinctione sic editus legeretur,

Μὴ κόπτε μ᾽ ἀλλὰ τὰ κρέα παῖδες παράγετε:

monuit CASAUBONUS : » Ita distingue:

» Μὴ κόπτε μ᾽, ἀλλὰ τὰ κρέα. παῖδες παράγετε.

» *Heus tu, ne occide me; sed has carnes concide.* Ita expri- » menda hoc loco elegantia verbi κόπτειν, de quo plura » capite sexto. « — Vide Animadv. ad pag. 378. b. Da- lecampius τὰ κρέα cum παράγετε iunxerat: *sed carnes, pueri, adducite.* At, *adferuntur* carnes; non *adducuntur*: & in istam sententiam παραφέρετε, puto, oportuerat. παρά- γετε vero *adducite*, nescio, *hoedum*-ne, qui adhuc vive- ret; an *coquum* ducite, nempe ad culinam. Possit etiam neutraliter accipi verbum: *accedite, adeste, pueri.*

Ad *versum* 13. cum ita vulgo legeretur,

Παῖδες ὀπτανεῖόν ἐστιν. ἔστι καὶ κάπνην ἔχει

nihil monuit Casaubonus. Peccabat tamen ille versus non

uno modo. Nam (ut taceam male distinctam orationem, b cum ne in fine quidem post ἔχει distinctio ulla poneretur:) & importune repetitum initio versus vocabulum παῖδες erat, & ὀπτανεῖον non erat Graeca vox, certe non Attica, sed ὀπτάνιον penultimâ syllaba brevi scriptum oportebat; ut praeeuntibus viris doctis docuimus ad III. 102. f. & ad IX. 378. d. Quare sic constituendum versum existimavimus:

A. Ὀπτάνιον ἐστίν; B. Ἔστι. A. Καὶ κάπνην ἔχει;

quibus cum verbis proxima illa, δηλονότι μή μοι δῆλον, ita cohaererent, ut garrulus coquus pluribus verbis hoc inculcaret, non satis esse si sit culina; esse enim etiam culinas quae careant camino: illud sibi nondum satis clarum, illud adeo praeterea scire se plane cupere, an camino etiam instructa sit culina. Eumdem versum eruditissimus Iacobs, in Notis msstis, sic constituendum censuerat:

„Τί δ'; ὀπτανεῖόν ἐστι καὶ κάπνην ἔχειν;"

hâc (ni fallor) sententiâ: *Quid vero? Potero-ne culinam & caminum habere?* Et video quidem etiam in ed. Ven. & Bas. ἔχειν expressum. Sed ad scripturam ἔχει, quae est in ed. Cas. nihil discrepantiae ex ms. *A*. adnotatum. Dein, ut alia omittam, ad talem quaestionem parum commode (proximo versu) responsum fuerit, ἀλλ' ἔχει κάπνην.

Postremus versus corruptissime in ed. Ven. & Bas. scriptus erat in hunc modum: c

ἔχειν.καλὸν εἰ τύφου σ' ἀπολεῖ μ' οὔτω σίγε.

Unum sphalma correctum in ed. Cas. ubi ἔχει καλὸν, consentiente msto *A*. Porro vero τύφουσαν ἀπολεῖ μ' recte dedit idem codex: denique idem οὐτοσίγε, recte per ο in media voce. Ita nihil corrigendum nobis superfuit, nisi ut γε particulam, importune in fine adiectam, abiiceremus.

AD CAP. XXXVI.

Haudquaquam incommode ὦ ὀλβιογάστωρ editum erat: sed sequi nos debuimus veterem codicem, qui ὀλβιογάστορ (sic) absque ὦ non minus commode dedit. Vocabulum istud cum eo quod huic simile videtur, κοιλιοδαίμων, contulit Casaubonus in Animadv. ad III. 100. b. Sed, cur *Ulpianum* prae caeteris isto nomine notatum Athenaeus noster faciat, haud sane video.

In *ALEXIDIS vers.* 1. recte mstus codex uterque οὐδὲ εἷς dedit, non οὐδὲν εἷς. Sic vero etiam correxerat GRO-
d TIUS, in Excerpt. pag. 563. *Vers.* 5. Vulgatum ἐσθίειν πίονος tenet quidem uterque codex mstus: sed nec ad sententiam aptum id erat, nec ad metrum. Certissima autem emendandi ratio ea nobis visa est, qua usi sumus, ἔστι, *sunt mihi, habeo*: pro quo paulo ante dixerat, ἥκω ἀγοράσας.

Vers. 6. » οὐ ζῶντος. οὐχ οἷόν τε γάρ τι ἄλλο καί. Interpunge:

» οὐ ζῶντος. οὐχ οἷόν τε γάρ. τί ἄλλο; καὶ
» ἡπάτιον ὀπτὸν προσέλαβον. « CASAUBONUS. —

Nobis non nisi post ἄλλο interpungendum videbatur. Hoc dicit: *nec enim aliud erat*, nempe venale erat, quod emere potuissem. Tum recordatur, se tamen aliud etiam quiddam habere, sed ne illud quidem vivum. *Immo*, inquit, *etiam hepar habeo assum.* *Vers.* 8. Vulgatum φωνὴν τιν' tenent ambo mssti. Quam scripturam qui primus invexit librarius, is pronomen ad substantivum proxime praecedens referendum putaverat, non videns desiderari accusativum τι, (*quidquam*) a quo pendeat genitivus τούτων. Recte vero τι correxit GROTIUS: sed, cur ἔχον in ἔχειν mutaret idem, nulla caussa erat; ac videtur id invito excidisse, aut peccatum esse a typotheta. *Vers.* 9. Recte idem GROTIUS ὁμολογῶ scripsit, pro προσομολογῶ, quod minime quidem admittebat versus; quamquam & in hoc consentiant mssti.

e ἐγώ σοι ἦρι μάλ' οὐχ Ἑλλήσποντον πλεύσας. « » Alludit Ulpianus ad Homeri locum, Iliadis libro nono: [vers. 360.]

» Ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
» ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας
» νῆας ἐμάς. « — CASAUBONUS.

AD CAP. XXXVII.

Εὐρύβατε κνισολοῖχ' &c. » Εὐρύβατε: *proditor, fur, improbe, flagitiose, vafer, versute*: ab *Eurybate* [vel *Eurybato*] nefario homine, cuius mores fuerunt eiusmodi. « DALECAMP. — Vide Suidam, & Erasmi Adagia, p. 308. De vocab. κνισολοιχὸς vel κνισολοῖχος vide III. 125. d. e. ibique notata. Pro eo quod hic editum erat κνισσόλειχε,

oportuiſſe κνισολοῖχ' docuit Toup ad Suid. Part. II. p. 268. quem in revocandis ad ſuos numeros poëtae verbis ſecutus ſum. Monuit idem, primam ſyllabam in κνισολοῖχος (a verbo κνίζω) corripi hoc loco, cum aliàs producatur.

ἐν ᾗ κατοικήσουσιν ἀπράγμονα. »Scribe ἀπράγμονε. De »duobus loquitur.« Casaubonus. — At modo ζητοῦντες in plurali numero dixerat, quod non ſolicitavit doctus Animadverſor, nec opus eſt ut ſolicitetur, licet ζητοῦντε dixerit Ariſtophanes, Avib. vs. 44. ἀπράγμονα vero ad πόλιν recte refertur, prorſus ut apud Comicum legitur, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. Deerant paulo poſt in ed. Ven. & Baſ. complura verba, ἔρχονται οὖν - - τῶν ὀρνίθων, quae e msstis auctori reſtituta ſunt in ed. Caſ. Qui deinde citantur duo verſus, ſunt apud Ariſtoph. num. a 67 ſq. unde ſcripturam Ὁ δὶ δὲ δὴ auctori reſtitui, quae ad metrum plane neceſſaria erat.

»In locum e Comici *Nebulis*, [vs. 109.] τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας, non debuit inſeri vox ὄρνεις: »quae neque eſt apud poëtam, neque poteſt: alioquin »illi quaeſtioni non erat locus quae iactata eſt inter phi»lologos ſuper voce φασιανοὺς, ut narratur hîc.« Casaubonus. — Ad unum Dalecampium ſpectat iſta animadverſio; qui nimirum in verſione pro Ariſtophaneis verbis haec poſuerat, *Equos alit & Phaſianos aves.* Illud maioris erat momenti, (ſilentio praetermiſſum ab Animadverſore) quod manifeſto defectu laborabat hic locus: nam in editionibus omnibus deerant quatuor verba, δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας, quae ex ms. *A.* ſupplevimus. De *Ariſtophane* nihil hîc poſuit Epitomator, niſi haec verba: Τὸ δὲ φασιανικὸς, ὁ φασανὸς, (ſic) παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι. Sed eadem, quae dixi quatuor verba, δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας, exhibebat etiam Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. 109. totum iſtud ex Athenaeo citans, Καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ - - - ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. Eſt autem id Scholion non quidem ex veteribus illis, quae a Marco Muſuro Venetiis primum edita ſunt: ſed e recentioribus, quae in Küſteriana editione certis ſignis a vetuſtioribus iſtis diſcernuntur; quorum ſignorum rationem expoſuit editor in Praefat. pag. 3. Nec vero, ut illud Scholion ad Plut. vs. 1111. de quo in Praefatione ad Athenaeum pag. XIX ſq. not. *k.* diximus, ſic & hoc ex Epitoma aut ex Euſtathio

a ductum est; sed ex ipso pleniore Athenaei opere, & quidem e probato exemplo, quod h. l. exhibuerat ista verba, quae non modo in libris ante hunc diem editis deerant, sed & in duobus iunioribus Parisiensibus codicibus desunt, ut ex Villebrunii ad hunc locum adnotatione colligo. Mirari vero subit, a Casaubono ex Italicis msstis suppletum non fuisse istum defectum; cum praesertim ex codice *Aegiano* ab ipsius Casauboni manu tria saltem haec verba, δύναται γὰρ Λεωγόρας, ad oram libri impressi, quo is usus olim erat, adnotata videam. At sunt nimirum ibi verba ista iniquo loco adscripta, quasi media interserenda inter illa ἐπὶ ἵππων & ὡς πολλοί: cui loco quum plane non convenire intelligeret vir doctus, prorsus neglexisse ea videtur. Attamen alium errorem editionis Basileensis hoc ipso loco correxit idem Casaubonus. Nempe, pro καὶ ἵππους τρέφειν, Basileensis editor (incrustaturus puto ulcus, quo laborare hunc locum vidisset) ἵππους τρέφει scripserat: ubi recte Casaubonus τρέφειν reposuit, quod erat in msstis & in ed. Ven. Etiam paulo superius alius error ab eodem Casaubono sublatus est: nam pro eo quod perperam in ed. Ven. & Bas. legebatur οὐκ ἐπὶ ἵππω vel ἵππῳ, recte ille & consentiente nostro codice οὐκ ἐπὶ ἵππων edidit. Caeterum de re quae hîc agitur, id est, de quaestione *quosnam* φασιανοὺς *loco citato dixerit Aristophanes*, confer quae a BRUNCKIO ad ipsum Comici locum notata sunt.

κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. » Platonis locus, quem intellexit Athe-» naeus, nec tamen apposuit, hic est:

» Ὦ θεῖε Μόρυχε· νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς·
» καὶ Γλαυκέτης ὁ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας·
» οἵ ζῆτ', ἀτερπὲς οὐδὲν ἐνθυμούμενοι.

» Extat apud Comici veterem interpretem, [non illum re-» centiorem, quem modo dicebamus:] sed depravatus. » *Morychum* & *Glaucetam* Aristophanes quoque, in Pace, ga-» neones fuisse testatur. De *Leogora* addit Scholiastes Ari-» stophanis: Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β'. ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν » ἑταῖραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκε φησί. CASAUBONUS. — Confer KÜSTERI Notas in praedictum scholion.

b In *PHILIPPI versiculo* 2.

σπανιώτερον πάρεστιν ἢ ὀρνίθων γάλα;

particulam ἢ necessario inserendam putavi cum GROTIO,

Excerptor. 663. Corripi autem potuerit vocalis longa ω, ob aliam vocalem initio vocis sequentis. Vulgatam scripturam sic latine reddidit Dalec. *Adest, quod est rarissimum, lac gallinarum: & phasianus evulsis recte plumis nudus.* Sed quod idem Grotius γάρ ἐστιν pro πάρεστιν posuit, ea novatione nil opus esse visum erat nobis. De *gallinae Lacte* vide proverbium apud Erasmum pag. 102. Caeterum quid sit, quod *rarum praesertim esse* ait ἀποτετιλμένον καλῶς *phasianum*, nobis non liquet.

Θεόφραστος - - ἐν τρίτῃ Περὶ Ζώων. Est ad hunc locum Animadversio Casauboni huiusmodi: »*Sextus liber* Theophrasti *de Animalibus*, qui hic citatur, in »chirographis est *decimus tertius*. Sic enim praeferunt: »Θεόφραστος δ' ὁ Ἐφέσιος, Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν ιγ'. »περὶ ζώων. Alteram lectionem firmat Diogenes, qui Theo»phrasti illud opus, sex librorum facit, non pluriumα« — Quae scribens vir doctus quid spectarit, exputare non potui. Recenset utique Diogenes Laërtius (V. 49.) in *Theophrasti* operibus, Ἐπιτομῶν Ἀριστοτέλους Περὶ Ζώων, α'. β'. γ'. δ'. ε'. στ'. Sed nec in ulla Athenaei editione *sextum* librum huius philosophi De Animalibus citatum hic video; nec ex ullo scripto codice (sane nec ex nostro ms. *A.* nec e duobus aliis Parisiensibus *B.* aut *C.* nec ex Aegiano Romano) scripturam ιγ'. adnotatam reperio. Quin potius libri omnes, quorum ad nos notitia pervenit, constantissime in id quod edidimus, ἐν τρίτῃ Περὶ Ζώων consentiunt. In *Epit.* vero nec numerus nec titulus libri adpositus est.

τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτητικὰ &c. Ferendum nullo modo fuisse vulgatum βραχέα, (licet utriusque nostri codicis auctoritate suffultum) satis adparet: nec enim prae caeteris *minutae aves* dici possunt eae quae hic nominantur, & sunt potius e numero *maiorum*. Quare, ut monuit Coray in *Notis msstis*: »Recte interpres βαρέα: [nempe, *graves & ad volatum ineptae*, Dalec.] »nisi quis con»iiciat βραχύπτερα: utrumque enim aptum est huic »loco, quandoquidem infra (extr. hac pag.) sequitur, διὰ »τὸ βάρος καὶ τὴν τῶν πτερῶν βραχύτητα.« — Sicut nos edidimus, sic iunxit Aristoteles οἱ βαρεῖς καὶ μὴ πτητικοὶ τῶν ὀρνίθων. Hist. Anim. IX. 8. init. & De Partib. Anim. IV. 12.

Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὀγδόῃ Ζώων Ἱστορίας γράφει τάδε.

b Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοί, &c. Ad editam ante nos scripturam, ἐν ζ'. ζώων ἱστορίας, haec adnotavit CASAUBONUS: » Occulti libri, nec publici, ἐν ὀγδόῃ. Neu» tra lectio vera. Vide *nonam Historiam*, cap. XLIX. « — Leguntur utique eadem verba, quae hîc citantur, in eo libro qui *nonus* hodie vulgo inscribi solet. At in vetustis codicibus Aristotelicis, qui liber hodie *nono* loco poni solet, is *octavum* locum olim obtinuerat, *octavus*que liber numerabatur. Vide CAMUS, in Praefatione, Historiae Animalium Graece & Gallice editae praefixa, pag. XLII. & p. XLIII. item MORELLII Epistolam ad eumdem Aristotelis Editorem Venetiis datam, quae exhibetur in *Notices & Extraits des MSS. de la Biblioth. Nat.* Tom. V. pag. 435. Quare restituere nos auctori debuimus veterem scripturam, temere ab Editoribus aut a iunioribus librariis mutatam.

c κορυδαλλός, geminatâ λ literâ, dedit codex noster uterque, ut alibi. Sic & codex Mediceus Aristotelis apud *Camus*, in Var. Lect. ad Hist. Anim. IX. 49.

AD CAP. XXXVIII.

d Ψιττακοὶ καὶ ταὼν καὶ μελεαγρίδες &c. Ad editam olim scripturam ταὼν (id est, *pavo*, in singulari) nihil varietatis e ms. *A.* adnotatum: in *Epit.* vero desunt haec. At non adeo rara avis pavo erat, ut in tam splendida pompa, qualis illa fuit Ptolemaei Philadelphi, (de qua vide lib. V. cap. 27 sqq.) nonnisi unicus, qui produceretur, reperiri potuisset. Immo recte libro praedicto p. 201. b. ταοὶ (sive ταῶν) in plurali numero legebatur: nec dubitandum puto, ταῶς hoc loco debuisse codicem *A.* quod cum (pro more illius seculi) idem ac ταῷ valeret, in ταὼς corruptum dein fuerit ab hominibus imperitis.

Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος. Sic edd. Ἀριστοφάνιος ms. *A.* quae forma minus legitima nobis visa erat. Nam a nomine quidem *secundae* declinationis, Καλλίμαχος verbi caussâ, recte Καλλιμάχιος deducitur, quemadmodum paulo inferius praeeunte nostro codice edidimus: sed a nomine *tertiae* declinationis Ἀριστοφάνης, aptius videbatur derivatum Ἀριστοφάνειος. Sic edd. & mssti infra, XI. 485. e. Quamquam facile credo, in his & aliis similibus promiscue utramque formam obtinuisse. Eumdem vero *Artemidorum* supra, lib. I. pag. 5. b. Ψευδαρι-

φασιανεῖον appellatum vidimus. Ex toto hoc loco Breviator nonnisi haec verba excerpsit: Καλεῖται δ' ὁ φασιανὸς καὶ τατύρας, ἔφη Πάμφιλος.

Πτολ. - - ἐν δευτέρῳ Ὑπομν. Sic ms. *A.* & ed. Cas. e 3. non δευτέρᾳ, ut habent editiones superiores. *Ibid.* Suspectum utique vocab. τέταρτον, sed nil variant libri: qui tamen omnes ex unius codicis *A.* auctoritate pendent; nam in *Epit.* haec desiderantur.

οὓς ἐγὼ διὰ σὲ ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερομένους εἶδον. »De his satis libro quarto, cap. XIV.« Casaubonus. — Vide notata ad IV. 156. e. Pro περιφερομένους, nescio an rectius foret παραφερομένους; quod sua de coniectura olim Casaubonus ad oram sui Athenaei adnotaverat. Epitomator ea quae hoc loco leguntur, collata cum his quae supra pag. 386. d. dicta sunt, sic reddidit: Φησί τις τῶν παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ, περὶ τῶν φασιανῶν, ὅτι μὴ ἀπεγεύσατο αὐτῶν, περὶ τὰς χρήσεις ἀσχολούμενος· οὓς ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερομένους εἶδον. Pro ἔχω λέγειν, perperam est ἔχων in ms. *A.*

οὐκ ἐξαπατήσεως δημοσίᾳ σε γράφομαι. Quum duabus vocibus perperam ἐξ ἀπατήσεως vulgo scriberetur, monuit Casaubonus: »Scribe οὐκ ἐξαπατήσεως »δημοσίᾳ σὲ γράψομαι. Atque hîc vocem δημοσίᾳ »caute accipe: nam actio, quam adversus Ulpianum ait »se non suscepturum Myrtilus, pacti non servati vide»licet, neque publica est, neque popularis, sed praeto»ria. Itaque δημοσίᾳ non potest verti, *apud populum*; sed, »*publice*: & hoc interpretare, *in iure*, vel *apud praetorem.*«

Ἴστρον τὸν Καλλιμάχειον, συγγραφέα, εἰς τὸν ὁμώνυμον καταποντοῦντα ποταμόν. »Non attendunt ad vocem συγγρα»φέα, qui Ἴστρον Καλλιμάχειον συγγραφέα vertunt, [ut »fecit Dalec.] *Istrum Callimachi interpretem.* Quis nescit, »συγγραφέα esse *historiae conditorem?* neque porro ignorat »quisquam in Graecorum libris vel mediocriter versatus, »*Istrum* libros *Historiarum* edidisse, non in poëtas com»mentarios. Sed errarunt, quia *Callimacheus* appellatur: »quod quam vim habeat dicebamus libro VI. capite quin»to. [ad VI. 234. d. Animadv. Vol. III. pag. 354.] »Non »est autem putandum, quia dicat, Πολέμων ὁ Περιηγητὴς »Ἴστρον τὸν Καλλιμάχειον συγγραφέα εἰς τὸν ὁμώνυμον κα»ταποντοῦντα ποταμὸν, revera *Istrum a Polemone in Danubium* »*fuisse demersum*: sed καταποντοῦντα vertendum, *demergebat*:

f » per iocum nempe, in aliquo suorum scriptorum loco.
» Sensus igitur est: *Quemadmodum Polemon Istrum historicum
» in Istrum fluvium demergendum dicebat: sic ego, nisi tu prae-
» stas quod pollicitus es de phasiano, ad Phasim te amandabo.* «
Casaubonus. — Recte Ἴστρον edd. Corruptum ἱστορῶν, quod hîc ms. *A.* habet, fortasse imperite huc translatum est, cum paulo post ἱστοριῶν συγγραφέα olim scriptum fuisset. Commode vero Καλλιμάχιον (non Καλλιμάχειον) scribitur in cod. *A.* quâ formâ id nomen scriptum dabat idem codex cum editis lib. VI. pag. 272. b. ubi vide quae ex Suida breviter de hoc scriptore notavimus: de quo plura vide apud Vossium de Historic. Graec. lib. IV. c. 12. & apud Toupium in Epist. Crit. pag. 141 sqq. quem si audias, (pag. 144 sq.) *frigiditatem* scriptoris illius notare voluerat Polemon. Nobis verosimilius visum erat, ob non servatum promissum aliquod (cum fortasse in quodam Historiarum suarum loco promisisset, se de Istro flumine diligentius & copiosius in alia operis parte verba facturum) succensuisse Istro Polemonem. Caeterum, quod negat Casaubonus, commentarios in poëtas edidisse eumdem *Istrum*, erroris convinci videtur ex his quae ex Veneto Scholiaste Homeri adnotavit Wolffius in Prolegom. ad Homerum, pag. 218.

AD CAP. XXXIX.

Ἀττάγας. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς·
Ἀττάγας, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας.

Constanter Ἀττάγας *penacute* scribitur in cod. *A.* & fuisse hanc scripturam pronunciatiationemque Athenaeo nostro probatam, intelligi videtur ex his quae paulo post, pag. 388. b. subiiciuntur: e quibus simul intelligebatur, in Aristophanis (τοῦ Ἀττικωτάτου) testimonio proxime subiecto, subtilius si rem spectes, Ἀτταγᾶς ultimâ circumflexâ scribi debuisse. At plane contra factum in editis Athenaei libris: in quibus titulus quidem sic scriptus, Ἀτταγᾶς: (nempe in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. sed in ed. Cas. 2. & 3. ΑΤΤΑΓΑΣ absque accentu, ut solent in quadratâ scripturâ:) dein vero, Ἀττάγας ἥδιστον *&c.* In *Epit.* deest & titulus & Aristophanis testimonium: sed ab his verbis initium fit sermonis de *attagene*, Ὅτι ἀτταγᾶς μείζων πέρδικος *&c.* In Comici anapaestico versu, pro ἕψειν,

I 2

quod ed. Caſ. habebat, ἐψεῖν reſtitui ex ed. Ven. & Baſ. & f ms. *A*. quae forma verbi circumflexa magis in uſu videtur fuiſſe apud Atticos. Adnotavit h. l. CASAUBONUS: » *Attagenem* inter delicatiſſimos cibos habitum argumento eſt » verſiculus Ariſtophanis, Ἀττάγας ἥδιστον ἐν ἐπινικίοις » κρέας. Hieronymus in eâdem librâ ponit cum accipenſere; de cuius praeſtantia inter piſces dictum eſt. Sic ille in » Epiſtola ad Aſellam: *Tu attagenem ructas, & de comeſo » accipenſere gloriaris: ego faba ventrem impleo.* Poëtae interdum per ſimplex τ nomen hoc ſcribunt. Phoenicides, » [apud Athen. XIV. 652. e.]

» — κοὐδὲν ἦν τούτων ὅλως
» πρὸς τὸν ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων. «

ὅλος δὲ κατάγραφος &c. » *Colorem avis huius* ita deſcribit » nobis philologus: ὅλος δὲ κατάγραφος τὰ περὶ τὸ νῶτον, » κεραμοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυρίζων μᾶλλον. *Toto dorſo variis notis eſt compunctus, colorem habet fictilium, ſed » magis ſubruffus.* Lego enim ὑποπυῤῥίζων, ut erat » emendatum in Excerptis. Verum quidem eſt, *ignis* ſimilitudinem interdum aſſumi ad coloris ſignificationem: » qua de re plura alibi: ſed πυρίζειν, pro *coloris ignei eſſe*, » nemo dixit. πυῤῥότης ſit-ne *fulvus* color, an *ruffus*, non » eſt loci huius quaerere: fecimus alibi, in Commentario » de Coloribus; ubi etiam exponimus quis ſit κεραμεοῦς » color, quis ῥυπαροκέραμος, de quo aliquid cap. XII. « CASAUBONUS. — Vide ad pag. 395. e. & conf. p. 398. d. περὶ τὸν νῶτον recte dedit uterque codex meus. In ſingulari numero, *maſculi generis* eſt id nomen; in plurali, *neutrius*. Iidem codices recte κεραμεοῦς, ſicut pag. 398. d. quod cum temere in κεραμηοῦς detortum eſſet in ed. Ven. & Baſ. dein in κεραμοῦς mutatum eſt in ed. Caſ. (Recte vero κεραμεοῦς ſcripſit idem Caſaub. in Animadv.) ὑποπυρίζων, ſingulari ρ literâ, tenet quidem cum editis codex *A*. in quo frequenter ſimplices ſunt literae, quae geminatae eſſe debebant. Sed ὑποπυῤῥίζων recte ſcriptum in noſtro cod. *Epit.* quemadmodum in Hoeſcheliano repererat Caſaubonus.

Σωκράτης δὲ &c. » Sequitur hiſtoria de *translatis in Ae- a » gyptum ex Lydia attagenibus*, pulcra & digna quam penſiculatius conſideremus. Auctor illius dicitur SOCRATES » quidam, in libro περὶ Ὅρων καὶ Τόπων καὶ Πυρὸς καὶ Λίθων. Cogitemus de hoc lemmate: non enim librum ali-

a »quem, sed Nestoris cocorum hic promittit titulus: quo »nihil magis contrarium rectae docendi rationi. Pro ὅρων »scribunt nonnulli [nempe, ex coniecturâ] 'Ορῶν, sane »probabilius. Ita fuerit universus liber physico argumen»to; quod per alteram lectionem vix licet suspicari. No»bis placebat, περὶ 'Ωρῶν καὶ τόπων: ut intelligamus, »actum eo libro *de Rerum varietate pro Anni tempestatibus,* »*& Locorum diverso ingenio.* Sic Hippocrates ὥρας καὶ χώρας »solet coniungere: vel, περὶ 'Αέρων καὶ τόπων, ut in »lemmate commentarii eiusdem senis, περὶ 'Αέρων, 'Υδά»των, καὶ Τόπων.« CASAUBONUS. — Περὶ 'Ορῶν, id est, *De Montibus*, placuit VOSSIO, DE Historic. Graec. lib. I. cap. 5. pag. 182. περὶ 'Ωρῶν, de *Tempestatibus anni*, probavit CORAY, in *Discours préliminaire* ad Hippocratis librum DE Aëre, Aqua & Locis, pag. CXXXIX. aliam simul proponens coniecturam, περὶ 'Ορνέων, *De Avibus.*

»Ait igitur Socrates: (recitabo enim eius verba, »quia sunt in illis quaedam animadvertenda nobis:) 'Εκ »τῆς Λυδίας μετακομισθέντες εἰς Αἴγυπτον οἱ ἀττάγαι, »καὶ ἀφεθέντες εἰς τὰς πύλας, ἕως μέν τινος ὄρτυγος »φωνὴν ἀφίεσαν. ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος λι»μὸς ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀπώλ»λυντο, οὐ διέλιπον σαφέστερον τῶν παίδων τῶν τρανωτά»των ἕως νῦν λέγοντες, Τρὶς τοῖς κακούργοις κακά. συλλη»φθέντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασσεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν »ἔτι ἀφιᾶσιν. ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται. »Haec lectio est non solum editorum librorum, sed om»nium etiam manuscriptorum de quibus compertum no»bis. Nunquam tamen dubitavimus, pro ἀφεθέντες εἰς τὰς »πύλας scribendum esse εἰς τὰς ὕλας: semperque mi»rati sumus doctissimos viros in ea scriptura explicanda »operam & oleum perdidisse. Postea coniecturam nostram »apud *Aelianum* reperimus: qui totidem verbis ex eodem »Socrate, [sive ex ipso nostro Athenaeo, ut visum PERIZONIO, in Praefat. ad Aeliani Var. Histor.] »dissimu»lato tamen auctoris nomine, historiam hanc refert, [DE »Nat. Anim.] libro XV. cap. 17. Observemus in proxi»mis verbis genus loquendi, cuius ignoratio etiam peri»tissimis linguae huius fuit fraudi, Τοῦ ποταμοῦ κοίλου »ῥυέντος. Et Aeliani & Athenaei interpretes, & alii mul»ti, *Coelum* fluvium ex his verbis commenti sunt: [sic Da»lecampius; *Caelium* fluvium Gesnerus, de Avibus pag.

» 226.] qui in rerum natura nullus unquam fuit. Absur- a
» dissimum vero quod somniant quidam [rursus idem Da-
» lec.] de *Olyra* fluvio, Pylas sive Thermopylas praeter-
» labente. Heus, vir optime! ποῖ παρεπλάγχθης φρενῶν
» ἀγαθῶν; Nos olim, quia de Aegypto est sermo, calide
» emendabamus, Νείλου οὐ ῥυέντος: sed frigidam suffudit
» Aeliani librorum & omnium exemplarium in hac scri-
» ptione consensus. Quare ita legamus; & quaeramus
» quid sit, *fluvium* κοῖλον ῥέειν. Puto autem, de *flumine*
» dici *quod alveum suum non implet, nec ripas attingit*: sic
» enim relinquitur inanis & vacuus fluvii lectus: illud *in-*
» *ane* non male κοῖλον appellaveris. Sic κοίλην aut κοιλαι-
» νομένην θάλατταν dicunt scriptores, cum turbato mari

» — *unda dehiscens*
» *terram inter fluctus aperit.* —

» Et in universum τὸ κοιλαίνειν pro *detrahere* & *minuere*
» accipitur; contrarium τοῦ ἐξαίρειν. Agathias libro quin-
» to: Δέον προσεξαίρειν καὶ συνανιστᾶν τὸ πεποιθὸς καὶ
» προθυμούμενον, ἀλλ' ἔγωγε κοιλαίνω ταῦτα τοὐναντίον καὶ
» παραιροῦμαι. Haec vera interpretatio est huius locutio-
» nis. Caeterum ad loci istius sententiam nihil refert, sive
» ita accipias, sive e contrario de flumine cuius aquae in-
» tumuerint. *Nilus* enim, quem ποταμὸν vocat per excel-
» lentiam, sive intra legitimum staret modum, sive ultra
» illum se efferret, aeque famem Aegypto indicebat. Di-
» co *famem*: probo enim Athenaei lectionem, λιμὸς ἐγέ-
» νετο, quam & Excerpta Hoescheliana & omnes mssti
» stabiliunt; nec moror quod praeferunt Aeliani publica
» exemplaria, λοιμὸς ἐγένετο. Verba *Socratis* ita ver-
» te: *Ex Lydia in Aegyptum translati attagenes, ac deinde*
» *in sylvas dimissi, coturnicis vocem aliquamdiu ediderunt. Sed*
» *cum aliquando fluvius humilior fluxisset, fames secuta est,*
» *quae multos in ea regione perdidit. Ex eo non cessarunt attage-*
» *nes illi clarius dicere, quam qui vel planissime loquuntur pueri,*
» *Ter maleficis mala! Hi si capiantur, non solum non ci-*
» *curantur, sed ne vocem quidem amplius edunt: sin dimittantur,*
» *iterum fiunt vocales.* Illa verba, ἕως νῦν, *Aelianus* non
» agnoscit, qui Socratis sententiam ita extulit: οὐ δήλ-
» πον οὖν οἱ ὄρνιθες οὗτοι πολλῷ σαφέστερον καὶ ἐναρθρό-
» τερον παιδίου μεῖζον (lego μείζονος) φθέγμα ἀφιέντες.
» Idem, pro φωνάεντες πάλιν γίνονται, maluit πάλιν γί-
» νονται ἔμφωνοι. Sed noster etiam alibi vocem φωνάεντες

a »usurpat hoc libro.« Haec CASAUBONUS: cum quibus conferendae *Abr.* GRONOVII & SCHNEIDERI ad Aelianum Adnotationes. Quibus nos pauca adiiciemus. φωνάεντες (ut ab hoc incipiam) rursus legitur apud Nostrum, pag. 392. f. cum in edd. tum in ms. *A*. Rectius videri possit φωνήεντες, quod utrobique habet ms. *Epit.* e communis Hellenismi usu; cum φωνάεις sit dorica vocabuli forma. At potuerat eâ formâ uti *Socrates*; quippe cui, ut *Rhodio*, doricus sermo vernaculus esse debuit: similisque ratio est inferioris loci, ubi de Lacedaemoniis agitur, quos eodem idiomate usos esse novimus. Percommode quidem hodie apud Aelianum τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥέοντος editum est, praeeunte codice Mediceo, pro eo quod olim ibi legebatur ῥυέντος: sed non idcirco a nobis sperni debuit haec posterior scriptura, quam cum vetustis Aeliani editionibus agnoscunt apud Athenaeum ambo nostri codices mssti pariter atque editi. De notione, quâ κοῖλος ποταμὸς hic dicatur, priori interpretationi Casauboni merito suffragati sunt Aeliani Interpretes, quos paulo ante laudavimus. Post μετακομισθέντες, septem verba, φησὶν εἰς Αἰγ. οἱ ἀττ. καὶ ἀφεθ. cum temere in ed. Ven. & Bas. omissa essent, e msstis Italicis restituit Casaub. quibus nostri adsentiuntur codices. Mendosam deinde scripturam, εἰς τὰς πύλας, quam ex Aeliano corrigendam recte monuit Casaubonus, tenebat apud Athenaeum codex *A*. cum editis: in ms. *Ep.* vero desunt istae tres voces. De illo dicto, τρὶς τοῖς κακούργοις κακὰ, (in quo minus recte in ms. *Ep.* diremta est a reliquis prima vox, & superioribus adtributa) vide ERASMUM in Adagio, *Malis ter mala:* pag. 727.

b *HIPPONACTIS* versiculum praetermisit Breviator. Eumdem Casaubonus, cum quid esset σιλαγὼς, quod hic legebatur, non magis quam nos compertum haberet, tacite sic correxit:

οὐδ᾽ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγῶς διατρώγων.

Quod nos, cum certius nihil occurreret, tenuimus. σὺ λαγὼς legebat Dalecampius, sic convertens, *Tu nec quidem es attagen, nec lepus herbam arrodens.* Fortasse καὶ σιάλους coniectaverit aliquis. Sed mire sociati fuerint cum *attagenibus porci saginati*. Vide vero, ne καὶ σιάλεις aut aliquid tale oportuerit, coll. pag. 392. f.

ἐν τῇ Μεγαρικῇ. »Memoriae lapsus inest in ista Dei-

» pnosophistae observatione. *Attagenum*, inquit, *meminit* b
» ARISTOPHANES in *Acharnensibus*, ὡς πλεοναζόντων ἐν τῇ
» Μεγαρικῇ. Dicendum erat, ἐν τῇ Βοιωτικῇ. Boeotus
» namque est, non Megarensis, qui apud Comicum sic
» loquitur : [vs. 873.]

— » Φέρω ὅσ' ἐστ' ἂν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
» ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιάθους, θρυαλλίδας,
» νάσσας, κολοιοὺς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
» τροχίλους, κολύμβους.

» Similis in Pace locus, etsi *attagen* ibi non nominatur :

» κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
» χῆνας, νῆττας, φάττας, τροχίλους.« CASAUBONUS. — Monuit h. l. Gallicus Interpres, Scholiastem etiam Comici ad Acharn. 882. eum qui ista locutus erat, *Megarensem* dicere. At non minus imprudenti Scholiastae hoc excidit, quam Athenaeo id quod notavit Casaubonus. Manifeste *Boeotus* ista dixerat; non Megarensis, qui scenâ iam abierat.

Περισπῶσι δ' οἱ Ἀττικοὶ &c. » Qui vulgo dicebatur » Graecis ἀτταγὴν, Atticis erat ἀτταγᾶς. *De cuius vocis » accentu* scribit philologus, *adversus normam caeterorum similium nominum, ultimam huius dictionis circumflecti ab Atticis* : tum *canonem* adiicit, qui est huiusmodi : Τὰ εἰς ας » λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ α » παραλῆγον, βαρύτονά ἐστιν· οἷον, ἀκάδας, ἀδάμας, » ἀκάμας. *Quae desinunt in* ας *longum ultra duas syllabas, » cum in penultima habent* α, *gravi notantur : ut* ἀκάδας, » ἀδάμας, ἀκάμας. Interpretes pro otiosis illa verba ha» buerunt, ὅτε ἔχει τὸ α παραλῆγον, & sustulerunt. Haud » oportuit. Melius Eustathius, qui undecimo in Iliadem » commentario [ad Iliad. λ'. pag. 795. l. 38.] eundem ca» nonem totidem verbis descripsit; uno excepto, quod » fine dubio est corruptum, ἀκάδας : neque auctor Epi» tomae eam dictionem agnoscit. Tollatur igitur, ut coelo » Graeco incognita, aut mutetur in Ἀκράγας, quod & » melius.« CASAUBONUS. — Mirus vero canon, quo confunditur primae declinationis nomen cum nominibus tertiae : nam ἀτταγᾶς primae declinationis est; itaque in accusat. plur. etiam ἀτταγᾶς formatur in Comici Acharnensibus : a quo multum differunt ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος, & ὁ ἀκάμας, τοῦ ἀκάμαντος. In ipso canone, quem hic tradit Athenaeus, (ubi scribitur τὰ εἰς ας λή-

b γοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, id eſt, *quae in ας productum deſinunt pluriſyllaba,*) pro ἐκτεταμένον eſt ἐκτεταμένα in noſtro ms. *Epit.* quod ſonat, *nomina in ας ultra duas ſyllabas producta.* Sed in eam ſententiam nil opus erat adiecto participio ἐκτεταμένα. Nude τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ſcil. ὀνόματα, ſunt *nomina pluriſyllaba.* Sic nude τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα habes pag. 397. e. f. Igitur recte h. l. ἐκτεταμένον ad ας refertur: quam ſcripturam cum editis tenet codex *A.* atque etiam Euſtathius l. c. qui caeteroquin Athenaei Epitomen ibi ob oculos habuiſſe videtur. Adiicit tamen idem Euſtathius duobus exemplis a *Breviatore* noſtro adpoſitis, ἀκάμας, ἀδάμας, duo alia, Πολυδάμας, & Ἀθάμας. Quae in *editis* Athenaei libris adponuntur tria exempla, ἀκάδας, ἀδάμας, ἀκάμας, diverſa ſerie ſcripta dedit non modo Epitoma, ſed & ms. *A.* in quo ſic, ἀκαμασσακάδας, ἀδάμας: qua in ſcripturâ haud obſcure tria haec nomina continebantur, ἀκάμας, σακάδας, ἀδάμας. Eſt autem Σακάδας nomen proprium poëtae & citharoedi Argivi, cuius multi meminerunt auctores, laudati ab Heſychii Interpp. ad voc. Σακάδιον: cuius etiam nomen latere exiſtimarunt docti viri apud Athenaeum noſtrum, XIII. 610. c. Et hoc quidem nomen paulo commodius conferri cum nomine ἀττάγας poterat, quoniam perinde primae declinationis eſt.

λεκτέον δὲ καὶ ἀττάγαι, καὶ οὐχὶ ἀτταγῆνες. Monuit H. STEPHANUS in Indice Theſ. pag. 572. mirum merito videri, quid ſit quod ait auctor, *non dicendum eſſe* in plurali numero ἀτταγῆνες: cum tamen nomen ἀτταγὴν & apud Ariſtotelem legatur, & in latino ſermone ſuperſit. Aitque Scholiaſtes ad Ariſtoph. Veſp. 257. ὁ ἀτταγᾶς, - - ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτταγῆνα. Et Euſtathius, loco paulo ante citato: ἀτταγᾶς, ὃς ἀτταγὴν κοινότερον λέγεται, κλινόμενον ἀτταγῆνος. διὸ καὶ τὸ παλαιὸν ἀτταγαὶ μὲν ἀττικῶς, ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς.

AD CAP. XL.

Πορφυρίων. Ὅτι καὶ τούτου Ἀριστοφάνης μέμνηται δῆλον. » Sic loquitur, quia inter Ariſtophaneas fabulas no» tiſſima eſt *Aves*: ubi *porphyrionum* non ſemel fit mentio. « CASAUBONUS. — De hac ave, quam eamdem exiſtimant

esse quae *Poule Sultane* hodie nominatur, consuluisse iuvabit quae e veterum recentiorumque scriptis collecta erudite excussit CAMUS in Notis ad Aristotelis Hist. Anim. pag. 692 sqq.

Ibid. προσημαίνει τῷ δεσπότῃ, ἀγχόνῃ τὸ ζῆν περιγράψας. Si verum esset προσημαίνειν, quod erat editum, oportebat dein περιγράψαντα. Sed satis notum est, perinde cum indicativo & cum infinitivo construi coniunctionem ὥστε. Et προσημαίνει perspicue dedit ms. *A*. nec aliud debuit ms. *Ep*. in quo quidem terminatio verbi non exserte expressa. De eâdem re, sic Aelianus DE Nat. III. 42. citatus etiam a Casaubono: καὶ ἐὰν καταγνῷ μοιχεύεσθαι τὴν δέσποιναν, ἀπάγχει ἑαυτόν. c

εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα τρέφεται. »Nihil erat caussae cur hac lectione quisquam offenderetur, »nisi aurem velleret Aelianus. Ex eo intelligimus scribendum τρόπον τινὰ, non τόπον. Neque enim hoc voluit Polemon, unde habent & Athenaeus & Aelianus: »*porphyrionem quaerere locum in quo ambulet priusquam lavet:* »sed, *invenisse illum convenientem sibi deambulationem.* Quam »multas ambulationum species notas habuerint veteres, »Hippocrates, Galenus, & universus medicorum grex »docent. Verba sunt Aeliani: πρὶν ἂν βαδίσῃ τινὰ ἀριθμὸν βαδίσεως ἀρκοῦντά οἱ. Ubi non sine caussâ aliquis »scribat, τινὰ ῥυθμόν: nihil tamen censeo mutandum; »nam & numerus passuum inibatur a gymnastis.« CASAUBONUS. — Vulgatum τόπον tenet GESNERUS, DE Avib. pag. 718. dein μεθ' ὃ corrigens. Sed verosimilius videtur, περίπατόν τινα scripsisse auctorem, quo dein recte illud μεθ' ὃν referatur. Percommode autem graece dicitur περιπατεῖν περίπατόν τινα, *ambulare ambulationem*, quemadmodum ὁδοιπορεῖν ὁδόν τινα. Et cum nomine περίπατον commodius positum videri debet verbum ἐξευρὼν, quam cum nomine ὁδόν. Est enim ἐξευρίσκειν, *invenire tentando, meditando, experiundo*: quod perapte huic loco convenire intelliges, si Aeliani praesertim verba contuleris.

ῥύγχος ἠργμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν. »*Rostrum* d »*illi, incipiens a capite puniceum esse.* Id est: *non extremum* »*tantum illi rostrum puniceum est, sed totum omnino.* ἠργμένον »probum verbum Graecum: quod cur mutandum inter»pretes censuerint, vellem nos docuissent.« [*rostro ad caput*

d *vehementius obstricto* interpretatus erat Dalec. quod εἰργμένον ἐπὶ τῆς κεφ. Graece reddidit Pursanus.] »De voce »ῥύγχος notat Eustathius [ad Odyss. γ'. p. 126. l. 49.] »ex hoc loco, poni etiam pro ῥάμφος: adversus eorum »sententiam, qui suillo generi proprium ῥύγχος esse vo»luerunt. Aristoteles [Hist. Anim. II. 12.] sic: Στόμα δ' »οἱ ὄρνιθες ἔχουσι μὲν, ἴδιον δέ. οὔτε γὰρ χεῖλη, οὔτ' ὀδόν»τας ἔχουσιν, ἀλλὰ ῥύγχος.« CASAUBONUS. — De eodem vocab. confer Nostrum, III. 95. d. e.

στόμαχον δ' ἔχει λεπτόν· διὸ τῶν λαμβανομένων εἰς τὸν πόδα ταμιεύεται μικρὰς τὰς ψωμίδας. »Mirabar quor»sum illud *ideo* (διὸ) spectaret: propterea codices inspe»xi diligentius. Cum nihil nos iuvissent membranae, in »doctissimi Hoeschelii Excerptis reperi quod quaerebam. »Ibi enim ante διὸ habentur haec verba, στόμαχον δ' ἔχει »λεπτόν: *habet meatum ventriculi angustum*. Iam ergo eius »libri beneficio caussam tenemus, cur *baccas parvas* de»glutire haec avis dicatur.« CASAUBONUS. — Eadem verba nobis & noster codex Epit. & veteres membr. *A.* dederunt. Alioqui potuerant vel eadem vel in eamdem sententiam alia ex ipso Aristotele suppleri, qui porphyrioni στόμαχον οὐκ εὐρὺν, ἀλλὰ σφόδρα μακρὸν tribuit, Hist. Anim. II. 17. sub fin. Adde Plinium, lib. XI. sect. 79.

κάπτων δὲ πίνει. »Huius quoque loci emendationem »imputat nobis Epitome. Nam priores editiones σκάπτων, »inepte: membranae βάπτων, haud multo melius. Magni »doctoris scitum est, [Aristot. Hist. Anim. VIII. 6.] *solum* »*porphyrionem ex omnibus animalibus bibere* κάψει: caetera vel »σπάσει, vel λάψει. Plinio interprete, [lib. X. cap. 46. »sect. 63.] κάψει πίνειν, est *morsu bibere*. Poëtae pro *bibe*»*re* posuerunt τὸ κάπτειν: ut Timocles in Porphyra, [apud »Athen. X. 431. a.] Μὰ τὸν Διόνυσον, [ὃν] σὺ κάπτεις »ἴσον ἴσῳ.« CASAUBONUS. — Confer HEMSTERHUSIUM ad Aristoph. Plut. pag. 314 sqq. & TOUP Cur. Noviss. in Suid. pag. 299. Est autem κάπτειν (interprete Hemsterh. l. c.) proprie, *repetitis identidem interpellatisque morsibus adpetere, & vellicatim carpta dimittere.* Respondet Franco-Gallorum verbo *happer*, Germanorumque *schnappen.*

πενταδάκτυλός τε ὤν, τὸν μέσον ἔχει μέγιστον. Librarii vitio *quinos pedum digitos* hîc tribui *porphyrioni*, monuit SCHNEIDERUS ad Aelian. Nat. Anim. III. 42. Ac sane, ab Aristotele non esse illam scripturam πενταδάκτυλος, fi-

dem facere videtur quod diserte docet idem Philosophus, ἐ De Partib. Anim. lib. IV. cap. 12 sub fin. *quaternos pedum digitos, non plures, omnibus esse avibus*. Quorum digitorum quum in plerisque avibus tres sint anteriores, unus posterior; facile patet, *medium* illum, quem *caeteris maiorem* dicit, intelligi debere medium e tribus anterioribus. Nec vero ullum, quod sciam, avium genus ad hunc diem repertum est, *quinis digitis* instructum. *Mox deinde*, pro Μύνδιος, perperam Μυνδαῖος scribitur in cod. *A*.

ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. Notavit Bentleius ad Fragm. Callim. pag. 468. ed. Ernest. pro ἰδίᾳ ἑκάτερον corrigendum esse ἴδια ἑκατέρου. Nobis satis placet vulgata scriptura, in qua nil mutant veteres membranae. *Paulo inferius*, in ed. Ven. & Bas. non modo verbum καταδυομ. desideratur, sed & duae voces praecedentes, ἐν σκότῳ, quae in ed. Cas. adiecta sunt. Tria verba, ἐν σκότῳ καταδυόμενον dedit nobis cod. *A*. eademque etiam Breviator in suo repererat exemplari. *Mox*, ἐχθραίνει γὰρ dedit ms. *A*. Pro eo vero quod ait Athenaeus, ἐχθραίνει (sive ἐχθαίρει) τοὺς προσιόντας αὐτῷ τῇ τροφῇ, Aelianus scribit, καὶ σιτούμενος δ' ἐπὶ μαρτύρων ἄχθεται.

Avis πορφυρίδος meminit Aristophanes, Avib. 304. Ἴβυκος δέ τινας λαθιπόρφυρας ὀνομάζει διὰ τούτων &c. λαθιπορφύρας penacute scripsit Casaubonus, ubi verba ista in Animadv. repetiit. Adnotavit autem haec: » Quam magis cogito de hoc loco, tam magis quid pro» nuntiem incertus sum. Membranae omnes corruptae: » Epitome silet. Auctor ipse, ut quidem haec lectio est, » sibi contradicit: nam *lathiporphyrae* aves in sequente Iby» ci loco nullae sunt: [quandoquidem ibi nude πορφυρί» δες in editis libris legebatur.] Esset emendatio in prom» ptu, ut ex subiectis verbis legeremus πορφυρίδας ὀνομά» ζει. Sed ex verbis Athenaei adducor, ut credam Iby» cum aliter scripsisse. Satis enim clare patet ex voce τι» νὰς, alias quam *porphyridas* intelligi, sive diversas rea» pse, sive nomine solum. Lego igitur totum locum ita: » Ἴβυκος δέ τινας ἁλιπορφύρας ὀνομάζει διὰ τούτων, Τοῦ » μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ξανθοῖσι ποικίλαι, ἁλι» πόρφυραι . . . . . . πανέλοπες, αἰολόδειροι, &c. In » lacunâ, praeter vocem ἁλιπόρφυραι, quam inseruimus, » desunt similia his: καὶ Ἀλκαῖος δὲ πορφυρίδων μνημονεύει. » Verba, quae sequuntur, esse Alcaei, [sic scribere vo-

e luerat Animadversor; non, ut editum, *Athenaei*:] » non » *Ibyci*, docuit nos Scholiastes Aristophanis, qui ad Co- » mici Aves [vs. 1410.] haec profert ex *Alcaeo*: Ὄρνιθες » τίνες οἵδε; Ὠκεανῶ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανέλοπες, ποι- » κιλόδειροι, τανυσίπτεροι. « — Sic ille. Equidem in veteris codicis scripturâ, corruptâ illâ quidem, ubi in *Ibyci* verbis ante πορφυρίδες inseritur vox αδοι, haud obscura vestigia verae scripturae, λαθιπορφυρίδες, mihi visus sum reperisse. Nam tali quodam nomine usum esse hunc poëtam superioribus verbis docuerat Athenaeus: quam facile vero duae primores huius vocabuli syllabae ΛΑΘΙ in ΑΔΟΙ potuerint corrumpi, sui quemque oculi possunt docere. Manifesta est autem vis nominis & origo: nempe πορφυρὶς *quae* λήθειν vel λαθεῖν (id est, *latere*) *amat*; quem esse morem huius avis, modo docuerat Deipnosophista. Iam ex hac lectione sic restitutâ, λαθιπορφυρίδες; par est ut corrigatur menda quae eamdem vocem, ubi priori loco legitur, occupavit: nempe pro λαθιπόρφυρας (aut λαθιπορφύρας, ut Casaubonus scripsit) vix dubitandum videtur, quin λαθιπορφυρίδας scriptum oportuerit. Denique, quod Comici interpres verba nonnulla ex *Alcaeo* profert convenientia cum his quae ex *Ibyco* citavit Athenaeus: nihil obstat, quo minus credamus alterum horum poëtarum ab altero (*Ibycum* ab *Alcaeo*, qui fuerat illo paulo superior) verba ista adoptasse. In ipso poëtae testimonio, πέταλα non tam *folia* intelligenda putavi, quam *frondes foliis vestitas*. Conf. Odyss. τ'. 520.

Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμέ, *&c.* Tam certam quam elegantem iudicavi Valckenarii emendationem, φίλε θυμὲ, pro corrupto φίλε οὔ με, quod obsederat libros. Habet illa quoque insignem veri speciem, Αἴρεις με, pro Αἰεί με: quam tamen in contextum recipere dubitavi. Vide Valcken. Diatr. Eurip. pag. 248.

AD CAP. XLI.

f Σοφοκλῆς Καμικοῖς. Nulla discrepantia e membranis adnotata. Vide vero Animadv. ad III. 86. e. Ad intelligentiam testimonii *Sophoclei* commodum fuerit Suidam consuluisse in Πέρδικος ἱερόν.

a Φρύνιχος Τραγῳδοῖς. Perperam & invitis libris Φρύνιχος καὶ Τραγῳδοῖς ed. Cas. 2. & 3. *Phrynichi* versus,

τὸν Κλεόμβροτόν τε τοῦ Πέρδικος υἱόν: a

videtur esse trochaicus tetrameter, cui demti duo pedes posteriores. Temere vero *Κλεόμβροτός τε* scriptum erat in edd. Recte *accusativum* casum dedit ms. *A.* Proxima verba, *Τὸ δὲ ζῶον ἐπὶ λαγνείας &c.* parentheseos signis includenda curavi; quo facilius, quid ea huc facerent, intelligeretur. De quorum sententiâ bene CASAUBONUS praecepit: » *Τὸ δὲ ζῶον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρεί-* » *ληπται.* Hoc est: *Phrynichus in allato loco Perdicis fi-* » *lium vocat Cleombrotum, notans hoc symbolo eius libidi-* » *nem.* In perdicis ingenio duo observantur, libido & astu- » tia; propterea comici & *libidinosos* vocabant *Perdices,* » vel *Perdicis filios,* ut Phrynichus: & *astutos ac va-* » *fros,* ut proditores & id genus pestes. Aristophanes in » Avibus: [vs. 766.]

» *Εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας*
» *βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον*
» *ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.* «

NICOPHONTIS versus, si initio syllabam adieceris, (quo loco particulam *καὶ* ex coniecturâ posuimus) legitimus fuerit hexameter.

In *EPICHARMI* trochaico,

Σηπίας τ' ἄγον νεούσας, πέρδικάς τε πετομένους;

quid spectarit CASAUBONUS, *ἀγανεούσας* edens, nescio; ac suspicor temere id commissum, non consilio ac voluntate Editoris: qui tamen, quum ante oculos haberet illam suae editionis scripturam, nihil aliud ad hunc locum monuit, nisi corrigendam esse pravam distinctionem verborum, qua vox *βραχέως* cum Epicharmi verbis iuncta erat. » Distingue melius, (inquit) *Ἐπίχαρμος δ' ἐν Κω-* » *μασταῖς βραχέως.* Nam hoc vult, *Epicharmum corripuisse* » *τὸ ἰῶτα in voce πέρδικας.* Lege praecedentia. « — Pro eo, quod in ms. *A.* est *ἄγων ἐούσας*, in ed. Ven. & Bas. *ἄγον ἐούσας* legitur, casu nescio, an consilio alicuius qui emendationem tentaret. Mihi plane sic visum erat, *ἄγον νεούσας* scripsisse poëtam. *νεούσας* est epitheton ad *σηπίας* pertinens, sicut *πετομένους* ad *πέρδικας.* Pendent autem isti accusativi a verbo *ἄγον*, quod dorice pro *ἦγον* positum, quemadmodum *ἄγε* pro *ἦγε* apud Theocrit. Idyll. III. 43.

ζῇ δὲ (ὁ πέρδιξ) ἔτη πεντεκαίδεκα· ἡ δὲ θήλεια, καὶ πλείονα. πολυχρονιώτερα γὰρ ἐν τοῖς ὄρνισι τῶν ἀῤῥένων τὰ

θήλεια. Ad priora verba, de *numero annorum quindecim*, adnotavit CASAUBONUS: » Ita pronunciat Philosophus in » nono Historiarum: [cap. 7. sub fin.] id nimirum spe» ctans quod plerumque fieri amat. In sexto vero, [cap. 4.] etiam *ultra annos sedecim* quasdam vivere scribit. « — Posteriorem locum Plinius expressit, lib. IX. cap. 33. sect. 51. Quod autem adiicit Deipnosophista, *in avibus longiorem esse vitam foeminis quam maribus*: plane contrarium eius dicere Philosophus videtur, eo ipso loco, unde superiora verba ducta sunt, IX. 7. Nam, πολυχρονιώτερα, inquit, ὅλως μέν ἐστι τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλέων: id est, *generatim longiorem vitam maribus esse quam foeminis*. A generali regula autem nonnisi fere columbinum genus, ait, esse exceptum.

b ὅταν δὲ γνῷ ὅτι θηρεύεται, &c. » Leviter immutat ver» ba Aristotelis, Historiar. lib. IX. cap. 8. Vide, lege, & » confer: non sine fructu feceris & voluptate. Nam phi» losophi oratio longe floridior atque elegantior. « CASAUBONUS. — Paria, post Aristotelem, habet Plutarchus, De Solert. Animal. pag. 971. & De Amore Prolis, p. 494. Aelian. De Nat. Anim. III. 16. Plinius, X. 33, 51. Solin. cap. 7. quos laudavit BECKMANN ad Antigon. Caryst. cap. 45. ubi eadem narrantur. Et est res vera: testes quidem etiam recentiores in eamdem partem citat Beckm. ibid.

AD CAP. XLIII.

ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. &c. Vide eosdem, quos modo laudavimus, auctores.

c Νεοττεύουσι δὲ - - διειλόμενοι ἕκαστοι εἶχον. Corrupte διεκόμενοι ed. Ven. & Bas. ubi διεσπειρόμενοι legendum coniectaverat editor Basil. Sed διειλόμενοι, ut edidit Casaubonus, sic recte exhibent ms. *A.* & *Ep.* Conf. Aristot. Histor. VI. 8. ubi eadem res luculentius exposita. *Ibid.* Ἐπὶ δὲ τὸν θηρεύοντα πέρδικα, id est, θηρευτὴν πέρδικα, est perdix cicur, quae feras perdices suis artificiis in laqueos illicit.

d ὅταν δὲ θήλεια ᾖ ἡ θηρεύουσα. Sic recte edd. vett. cum msstis: non ἢ καὶ θηρεύουσα, ut habet ed. Cas. *Ibid.* φέρεσθαι ἕως ἂν ἀπαντήσῃ ὁ ἡγεμὼν αὐτῇ. Corruptum haud dubie erat id, quod & in editis, & in utroque nostrorum codicum msstorum legebatur, ἕως ἂν ἀπαντηθῇ ὁ ἡγε-

μὲν αὐτῆς. Si teneremus verbum ἀπαντηθῇ, oportebat deinde ὑπ' αὐτῆς, aut τῇ ᾠδῇ αὐτῆς, aut tale aliquid. Sed non erat id verbum huius loci. Quae h. l. ex Aristotele tradit Deipnosophista, ea respondent his Philosophi verbis, (Hist. Anim. IX. 8.) ἐὰν δὲ θήλεια ᾖ θηρεύουσα ᾖ καὶ ᾄδουσα, ἀντιάσῃ δ' ὁ ἡγεμὼν αὐτῇ: ex quo perspicuum nobis esse videbatur, istud ἀπαντηθῇ, quod habent hodie Athenaei libri, ex ἀπαντιάσῃ esse corruptum: quae verba non uno hoc loco permutata inter se per librariorum incogitantiam observavimus; hic vero accedebat quod ex loco superiore (lit. b.) verbum ἐξαπατᾶν animo adhuc obversabatur illius scribae, e cuius errore ista scriptura libros omnes invasit: tum vero etiam αὐτῆς ex αὐτῇ (id est, αὐτῇ) detortum fuisse adparebat. Denique illud etiam per se patebat, corruptum esse quod in ed. Ven. legebatur ἀεὶ ἕως ἄν, & ᾄδει scriptum oportuisse; quod ipsum & in ed. Casaub. repositum. Basileensis editor, corruptum videns locum prouti in ed. Ven. legebatur, quem solvere non potuerat nodum dissecuit, ex ipsis libris Aristotelicis verbum fere de verbo inferens in Athenaei contextum, & talem in modum refingens hunc locum, ὅταν δὲ θήλεια ᾖ ἡ θηρεύουσα καὶ ᾄδουσα, ἀντιάσῃ δ' ὁ ἡγεμὼν αὐτῇ.

ὅτι ἐκείνῃ ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς προσέχει. In ora ed. Bas. scribitur προσέρχεται. Nempe sic vulgo legitur apud Aristotelem. Sed percommoda est scriptura apud Nostrum vulgata: videndumque ne eodem modo scripserit ipse etiam Aristoteles; apud quem idem verbum προσέχειν simillima ratione usurpatum paulo inferius occurrit, ὅταν τῇ θηρευούσῃ θηλείᾳ αἴσθωνται προσέχοντα τὸν ἄρρενα: pro quo apud Nostrum, vice versa, ὅταν προσερχόμενον αἰσθάνηται τὸν ἄρρενα τῇ θηρευούσῃ. Hoc loco, quod apud Aristotelem vulgo προσέρχεται legitur, id e verbis proxime sequentibus irrepsisse videtur: quae in Aristotelicis libris sic leguntur, ὁ δὲ πολλάκις διὰ ταῦτα σιωπῇ προσέρχεται, eodemque fere modo apud Nostrum; nisi quod Athenaei libri ὅθεν pro ὁ δὲ habeant, minus commode, quia statim adiicitur διὰ ταῦτα, quod idem ac ὅθεν valet. In ms. *A.* quidem & in ed. Ven. προσέρχονται in plurali numero scribitur: sed recte προσέρχεται dedit ms. *Ep.* quod ex Aristotele iam receperat editor Bas. tenuitque Casaubonus.

ἐνίοτε δὲ ἡ θήλεια τὸν ἄῤῥενα προσιόντα καταστιγάζει. Particulam δὲ, quae deerat editis, dedit uterque codex mstus. Caeterum nil mutant nostri libri. Confer vero Aristotelem l. c. *Mox deinde*, pro ἐξίσταται, quod habent libri Athenaei, ἀνίσταται scribitur apud Aristot.

e καθίζοντας ἐπὶ τῶν κεράμων. » Aristoteles, καὶ πολ- » λάκις καθιζάνουσιν ἐπὶ κεφαλάς. Membranae & Epi- » toma cum nostra lectione consentiunt. « CASAUBONUS. — Quod in ed. Cas. 2. & 3. legitur, ἐπὶ τῶν καράμων, ab operis peccatum est. ἐπὶ τῶν κεράμων apud Athenaeum tenent veteres libri omnes. Cum Aristotelicis libris facit Plinius, X. 33, 5. *ut in capite aucupantium saepe sedeant.* Mireris tamen, quo pacto facilis illa & expedita lectio, ἐπὶ τὰς κεφαλὰς, in hanc nostram ἐπὶ τῶν κεράμων fuerit detorta. Ac potuit quidem is error ex perperam accepto nexu compendioso oriri, quo in vetustioribus libris scripta vox κεφαλὰς fuisset: sed propemodum suspicor equidem, sub duabus illis diversis scripturis, cum apud Aristotelem, tum apud Athenaeum, aliud nescio quid latere. *Mox dein*, τὰς ἀγομένας θηλείας cum editis recte habet ms. *Ep.* sed τοὺς ἀγομένους ms. *A.* quod & ipsum bene haberet, si sequeretur θήλεις, non θηλείας: nam perinde ὁ & ἡ θῆλυς dicunt Graeci; (vide III. 90. e. & ibi not.) sed ὁ θήλεια nullo pacto dici potest. Quae res hic agitur, ducta est ex Aristot. Hist. Anim. V. 5. Confer infra p. 393. a. *Ibid.* in περὶ τὸν - - καιρὸν recte consentiunt ambo codices.

f τούτου δὲ αἴτιον ἡ τῇ ψυχῇ γινομένη φαντασία περὶ τῶν πλησιασμῶν. » Haec eadem vel praecipua caussa est τῆς » ἐξονειρώξεως, quae maribus foeminisque solet accidere. « CASAUBONUS.

AD CAP. XLIII.

Καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι. » Et κακ- » κάβη & κάκκαβος *perdix* est Hesychio. Aristoteli κακκα- » βίζειν & τρίζειν propriae voces sunt ad exprimendum » perdicum sonum. « CASAUBONUS.

a *ALCMANIS* testimonium deest Epit. Scripturam Ἔπηγε, quam ed. Ven. & Bas. exhibebat, firmat ms. *A.* Dorica quidem dialecto, qua usus erat Alcman, Ἔπᾶγε fuerat scribendum. Vide ad pag. 389. a. Verbum γλωσσάμενον

nusquam alibi, quod sciam, reperitur: videtur autem esse a participium a themate γλωσσάω, unde γλώσσημα & γλωσσηματικός. Pro γλωσσάμενον, doricâ formâ γλωσσάμενον dixerit poëta.

ὧν κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικήν. »Malim λαβεῖν σύστασιν. Periphrasis est verbi συνίστασθαι vel συστῆναι.« CASAUBONUS. — Commodius utique hoc loco videri vocabulum σύστασιν debebat, de quo vide Lexicon nostrum Polybianum: sed & apud Polybium alicubi vocab. στάσις idem atque σύστασις valet, quamquam notione ab ea quae huic loco convenit nonnihil diversâ. Vide Polyb. XVI. 34, 11. & ad eum locum notata. Tenent quidem hîc στάσιν ambo nostri codd. mssti. Sed mire in eisdem scribitur ὧν τὴν κατὰ μιμ. λαβ. στασ. τὴν μουσικήν: sub quo quid lateat nescio.

Οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα τιττυβίζουσιν. »Corydalus, sive, ut alii scribunt, Κορύδαλλος, pa»gus fuit tribus Hippothoontidis, eâ viâ qua in Boeo»tiam ibatur: quod etiam declarant sequentia non longe.« CASAUBONUS. — Graeca verba istâ serie, quâ repraesentavimus, scripta dedere mssti *A.* & *Ep.* In utroque etiam codice Κορυδαλλοῦ geminâ λ literâ scribitur. Conferenda autem cum istis verbis haec, quae paullo post (lit. *c.*) subiiciuntur: οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν (πέρδικες) ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται. (ubi γίγνονται dedit ms. *A.* γίνονται edd. cum ms. *Ep.*) Cum utroque loco conferendus, e vetustioribus, maxime Aelianus Nat. Anim. III. 35. e recentioribus cum alii, qui de Avibus aut omnino de Animantibus ex professo egerunt, tum SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 105. SCHNEIDERUS ad Aelian. l. c. & in Addendis pag. 580 sq. & *Io.* BECKMANN ad Antigon. Caryst. cap. 6. Nempe τιττυβίζειν, (Aristoteli, τρίζειν) est vox perdicis vulgaris griseae s. cinereae, quae *tetrao perdix* Linnaei, Gallis *perdrix grise:* κακκαβίζειν est vox perdicis maioris rufae, qui *tetrao rufus* Linnaei, Gallorum *perdrix rouge.* Prius genus in *Boeotiâ* frequentius erat, alterum in *Atticâ.*

Οἱ μικροὶ, φησὶν, ἄνδρες &c. Non est hic locus exponendae discutiendaeve fabulae, quae de *Pygmaeis* olim circumferebatur. Luculentâ cum brevitate tum doctrinâ, quae

b huc spectant, collegit excussitque CAMUS, in Notis ad Aristotelis Histor. Anim. pag. 402 sq. Istud, *πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται*, duobus modis intelligi potest: sive quod *perdicibus* veluti equis insidentes *veherentur*, vel quod *curribus uterentur, quibus iunctae perdices* essent. Priorem rationem placuisse nonnullis video: nobis praeferenda visa posterior. Sic quidem paulo inferius, pag. 391. f. ubi Venus dicitur *ἐπὶ στρουθῶν ὀχεῖσθαι*, satis certum est, non hoc voluisse auctorem, *passeribus insidentem vehi Venerem*, sed *vehi curru a passeribus tracto*.

Τῶν δὲ περδίκων ἐστὶν ἕτερον γένος -- τὸ ῥύγχος οὐχὶ κινναβάρινον ἔχον. »Excerpta, *οὐ κινναβάρινον*: [sic & no» ster cod. *Ep.* & Eustath. Il. ψ'. p. 1444. l. 14.] retenta ne» gatione, quam tollit interpres.« CASAUBONUS. — Tenendam negationem adsentitur Casaubono BECKMANN l. c.

- *οἱ δὲ περὶ τὴν Κίῤῥαν πέρδικες, ἄβρωτον ἔχουσι τὸ κρέας διὰ τὰς νομάς.* Alliis praesertim vesci *Cirrhaeas perdices* ait Aelianus, Nat. Anim. V. 13. in miraculum vertens rem, & avium prudentiae tribuens id quod ex agri naturâ accidebat; ut monuit SCHNEIDERUS ad Aelian. l. c.

AD CAP. XLIV.

d *ὁ Πλούταρχος. Plutarchus*, Grammaticus *Alexandrinus*, unus e Deipnosophistis. Vide l. 1. c. & Animadv. T. I. pag. 13.

μιμητικὸν ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο ὁ ὦτος. μιμητικὸν δέ ἐστι incommode sane legitur in edd. nec aliud quid e ms. *A.* adnotatum. Abieci particulam, quam ignorat *Epitoma*, cum caeteroquin verbotenus hoc loco sequatur plenius opus. Lubens accepissem *γάρ ἐστι*: ac sic fortasse scripserat Athenaeus. Ad rem ipsam quod spectat, monuit CASAUBONUS: »Manifestissime confundit auctor *otum* & » *otidem*: quae tamen duo sunt diversarum avium gene» ra: quod doctis viris dudum observatum recte.« — Post doctissimum GESNERUM, consulendus instar omnium BUFFON, *Hist. des Oiseaux* T. III. p. 1. & sqq. Ὠτὶς, de qua loquitur Xenophon, est *avis tarda* quae dicitur; Gallice, *l'outarde*: *ὦτος*, *noctua* est, *aurita* quae cognominatur; & hoc est illud animal *μιμητικὸν*, quod dicit auctor. Quod e paulo post pro *θεωρούμενοι* edidimus, *θεώμενοι*, id dedit codex mstus uterque, restituique a nobis auctori debuit.

Idem verbum ex Epit. habet etiam Eustathius, hunc locum citans ad Odyss. λ'. pag. 439. l. 22. Ad verba, ἐκ τῶν λεκανίδων adnotavit CASAUBONUS: » Apud Eu» stathium, λεκανιδίων: modo vocabat λεκανίσκας. « — Nempe λεκανιδίων itidem ex *Epit.* tenuit Eustathius: sic certe scribitur in nostro codice. Sed nihil interest: perinde & λεκανὶς, & λεκανίσκη, & λεκανίδιον, diminutivae formae sunt nominis ἡ λεκάνη.

Quae sequitur dein descriptio avis ex *ARISTOTELE*, ea non ad *otum*, sed ad *otidem* pertinet: nec vero ulla pars huius descriptionis hodie in superstitibus philosophi libris reperitur. Quod porro ex *ALEXANDRO Myndio* traditur, λαγωδίαν eamdem adpellari avem, id ad *otum* recte, ut videtur, retulit GESNERUS, de Avib. pag. 623. intelligens sic vocatum » a *lepore*, quod pedes plumis vil» losos habeat. « DALECAMPIUS suo arbitratu *lagotian* per *t* literam scripsit, sic dictum *otum* ratus, ut qui esset auribus veluti leporinis. Sed editam scripturam λαγωδίαν tenent ambo nostri codices mssti; a quibus non temere discedendum: nec absurde suspicati sunt viri docti, latere fortasse idem nomen apud Hesychium in illâ glossâ: Λαγωΐνης· ὄρνις ποιός. Sane a scripturâ λαγωΙΔας in λαγωΙΝας, aut vice versa, facile aberrare potuit aliquis librarius. Terminatio ας vero ex lingua communi est, ης e Ionico & poëtico idiomate.

Quod subiicitur, φασὶ δ' αὐτὸν καὶ τὴν τροφὴν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἥδεσθαί τε ἵππῳ: istud de *ruminatione cibi* ad *otum*-ne spectet, an ad *otidem*, non dixerim: alterum, de *amore equi*, haud dubie ad *otidem* referendum, coll. Aeliano DE Nat. Anim. II. 28. Oppiano, II. 407. & Plutarcho de Solert. Anim. T. I. Opp. pag. 981. b. qui *otidum & equorum amicitiam* ab Aristotele ait commemorari. Verbum ἀναμαρυκᾶσθαι sic scriptum dedit ms. *A.* recte. Similiter certe apud Hesych. habemus μαρυκᾶσθαι & μαρυκᾶται. Quae videri quidem possint esse doricae formae, pro ἀναμηρυκ. & μηρυκ. quae sunt communis linguae Graecae: sed tamen nomine verbali eiusdem formae, μαρύκημα, usum etiam esse Plutarchum adnotavit H. Stephanus. Minus recte ἀναμαρικᾶσθαι h. l. scribitur in ms. *Ep.* per ι vocalem pro υ, sed servatâ α in syllabâ praecedente. Prorsus corrupte ἀναγκαρυκάσθαι ed. Ven. & Bas. quod in ἀναμαρυκᾶσθαι mutandum esse perspecte monuit H.

f STEPHANUS in Indice Thes. pag. 420. pro quo ἀναμηρυκάσθαι positum est in ed. Cas. cum ἀναμηρυκᾶσθαι saltem oportuisset penultimâ circumflexâ. *Mox dein*, ἴσους ἂν θέλοι dedere ambo nostri mssti. θέλῃ erat in ed. Ven. pro quo si θέλῃ scriptum fuisset, nihil desiderasses. Perperam vero θέλει ed. Bas. & Cas.

Ἐν ἄλλοις δὲ πάλιν φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης· »Ὁ ὦτος ἐστὶ μὲν παρόμοιος τῇ γλαυκὶ, &c. Leguntur haec, quamquam non prorsus totidem verbis, in Histor. Anim. lib. VIII. cap. 12. sub fin. Apud Nostrum, cum vulgo scriberetur Ὦτός ἐστι *absque articulo*, adieci *articulum* praeeunte ms. *Epit.* in quo sic scriptum, Ὁ ὦτος ἐστιν ὅμοιος τῇ γλαυκὶ, &c. Quod vero continuo sequitur consentientibus apud Nostrum libris omnibus, οὐκ ἔστι δὲ νυκτερινός: id apud Aristotelem non modo non legitur, sed plane contrarium haud obscure significat Philosophus, cum ait eamdem avem a nonnullis νυκτικόρακα (quasi dicas *nocturnum corvum*) vocari. Tam aperte vero, quam recte, Suidas adnotavit: Σκώψ· εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. Suo igitur iudicio istud adiecerit Athenaeus: qui, ut fuit alioquin in poëtarum lectione magis, quam in naturae cognitione versatus, & *otum* cum *otide* (quae sane *non est nocturna avis*) confudit permutavitque, & fortasse, quoniam *saltando capi* otum accepisset, id non tam noctu, quam interdiu fieri posse putaverat. *Mox*, pro παρὰ τὰ ὦτα, quod erat editum, recte περὶ dedit ms. *Ep.* quemadmodum in Aristotelicis etiam libris scribitur. Continuo deinde, perperam in ed. Ven. & Bas. sic scriptum erat, πτερύγια δύο. καὶ ὦτος καλεῖται: ubi verum e msstis restituit Casaubonus, διὸ καὶ ὦτος &c.

a τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸν ὀρχούμενον νευροσπαστεῖται. » *Aves intuentes eum qui saltat, moventur ad instar sigillariorum quae nervis agitantur.* Hoc significat verbum νευροσπαστεῖσθαι: non quod absurde putavit Interpres. Eleγantissime autem hac voce usum Athenaeum intelligent, » qui meminerint quid sit apud Graecos philosophos νευροσπαστεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. Sed de *neurospastis* multa » olim diximus ad illa Persii:

» — *nec quicquam extrinsecus intrat,*
» *quod nervos agitet:* [Sat. V. vs. 128 sq.]

» cum in poëtam illum praestantissimum commentarios » scriberemus; quos edemus, ubi erit occasio, σὺν θεῷ, «

CASAUBONUS. — Vim verbi satis explicaverat exemplisque veterum auctorum illustraverat H. STEPHANUS, Thes. T. II. pag. 1045 sq. ubi etiam monuit, perperam in veteribus editionibus Athenaei νευροσπατεῖται legi: quae quidem scriptura etiam in nostro ms. *Epit.* obtinet, sed ibi impositâ notâ ut mendosa notatur. Veram scripturam auctori restituit Casaub. a

AD CAP. XLV.

μνημονεύει δ' αὐτῶν (*τῶν σκωπῶν*) Ὅμηρος. Vide Odyss. ε'. vs. 66. ad quem locum quae in Commentariis suis posuit Eustathius p. 207. sub fin. ea ex Athenaei Epitoma ducta sunt.

γένος τε ὀρχήσεως ἀπ' αὐτῶν καλεῖται σκώψ. De eo *saltationis genere* conferendus Pollux, IV. 103. *Ibid.* *καὶ* b
ἀπ' αὐτῶν ἡμεῖς σκώπτειν καλοῦμεν τὸ συνεικάζειν. » Vult
» dicere, *σκώπτειν* significare non simplicem *irrisionem* quae
» verbis solis fiat, sed quae *gestu* quoque *formato ad instar*
» *eius quem irrisum volumus.* Latini *sannam* & *subsannare* di-
» cunt. Addit in eamdem sententiam, *καὶ καταστοχάζε-*
» *σθαι τοὺς σκωπτομένους*, vel ut legit Eustathius
» *τῶν σκωπτομένων.* Significat, eos qui subsannan-
» tur *velut scopum esse expositos irrisoribus* suis: unde illae lo-
» cutiones, *βάλλειν ἔπεσιν*, & *βάλλειν ἔπη*: latine, *iacere*
» *in aliquem dicta*: & convicia poëtis dicuntur *ἐπεσβολίαι.*
» Non igitur audiendi, qui [quod fecit Dalec.] emendant
» *εἰκάζεσθαι.* « CASAUBONUS. — *τοὺς σκωπτομένους* cum editis tenet ms. *A.* itemque ms. *Epit.* sed in hoc altera scriptura inter lineas ab eâdem manu superne adscripta: quam unice veram & analogiae consentaneam iudicavimus.

Παντα δὲ τὰ τῶν ζώων εὔγλωττα, καὶ διηρθρωμένα ἐστὶ τὴν φωνήν, καὶ μιμεῖται τοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ὀρνίθων ἤχους. » Hoc est: *Omnia animalia quae linguam*
» *bene formatam habent, & articulatam vocem edunt, & cum*
» *hominum, tum aliarum avium sonos imitantur.* Quod de om-
» *nibus animantibus* in totum dicitur, ex ipso argumento
» & sequente voce *ἄλλων* restringi debet ad *avium genus.*
» Εὔγλωττα autem appellantur, *quae habent linguam huma-*
» *nae linguae similem.* Homo enim est, ad cuius formam
» omnes omnium animantium partes exigi debent: nam
» id perfectissimum animal est. Ita exponi potest vox *εὔ-*
» *γλωττα*, ne temere discedamus a vulgatâ & omnium li-

b » brorum lectione. Alioquin legi poterat ex Aristotele πλα-» τύγλωττα: quod & fecerunt interpretes. « CASAUBONUS. — τὰ τῶν ζώων cum editis tenet uterque codex mstus. Commodius vero, atque rectius haud dubie, τὰ τῶν πτηνῶν vel τὰ τῶν ὀρνίθων dixisset Deipnosophista: nam ne sic quidem defendi eius oratio potest, ut dicamus τῶν ζώων intelligendum esse τούτων τῶν ζώων; quod locum haberet, si proxime ante de *universo avium genere* esset locutus. Nec in voce εὔγλωττα quidquam mutant veteres libri: pro qua tuenda quidquid adferri potuerat, a Casaubono prolatum est. At aegre mihi persuadeo, ab Athenaei manu esse illam scripturam: quem puto id ipsum hic dicere voluisse, quod ex Aristotele (Hist. Anim. VIII. 12.) Dalecampius expressit, *quibus latior est lingua.* Nec vero idcirco opus est, ut statuamus, eodem vocabulo πλατύγλωττα, quod est apud Aristotelem, usum esse Nostrum; qui si (ut perquam probabiliter *Gallicus interpres* statuit) in eamdem sententiam εὐρύγλωττα scripsit, per veteris alicuius scribae errorem facile inde oriri potuit scriptura hodie vulgata.

Quod deinde, pro μικρότερός ἐστι, in ed. Cas. 3. scribitur μικρόσκελός ἐστι, id temere prorsus commissum. μικρότερος recte tenent mssti & superiores editiones, una Basileensi excepta, in qua est μικρότελος ex operarum lapsu. Ὁ δὲ σκώψ, ait Aristot. VIII. 3. ἐλάττων γλαυκός. Confer Aelianum, De Nat. Anim. XV. 28. ubi etiam, c quae ex *Callimacho* de *duobus scopum generibus* adferuntur, eadem reperies: &, quae ad totum istud caput a SCHNEIDERO adnotata sunt, consuluisse iuvabit.

Ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλέξανδρος φησὶ, τοὺς παρ' Ὁμήρῳ χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι. Nonnihil diversa verborum serie vulgo edebatur, Ὁ Μύνδιος δὲ Ἀλεξ. Nos praescriptum veterum membr. *A.* secuti sumus. In *Epit.* sic scribitur: Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος, κῶπας χωρὶς τοῦ σ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ φησί. Ad quaestionem, de qua agitur, haec adnotavit CASAUBONUS: » *HOMERI* versus est Ὀδυσσ. ε. [num. 66.]

» Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι.

» Sed non defuere critici qui κῶπες emendarent pro σκῶ-» πες. Itaque ait Athenaeus, probatum *Alexandro Myn-» dio* fuisse κῶπες sine σ. Plane contrarium tamen scribit » Theocriti vetus interpres, cuius sunt haec ad Idyllium

» primum: [vers. 136.] Ἀλέξανδρος φησι, τοὺς σκῶπας » οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ. διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς » δοκεῖν γράφεσθαι σκῶπές τ' ἴρηκές τε. οὐ δεῖ γάρ φησι » γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ. Non laborabo in tollenda hac » contrarietate: neque dicam, de alio *Alexandro* loqui hunc » Grammaticum, non de *Myndio*; nam id falsum puto. » Dicerem potius, corrigendum Athenaei librum, & scri- » bendum, τοὺς παρ' Ὁμήρῳ οὐ χωρὶς τοῦ σ σκῶπας εἶναι: » nisi cum edita lectione consentirent & mssti omnes & » Eustathius. Firmat etiam quod vulgatum est Athenaeus » ipse, paullo post scribens, etiam *Speusippum* κῶπας » legisse in illo poëtae loco: nam τὸ, καὶ, [praesertim sequente δὲ particulâ, καὶ Σπεύσιππος δὲ, *atque etiam Speusippus*:] » indicat clare, *Alexandrum*, de quo erat di- » ctum, *κῶπας probasse*. Sed mirum etiam illud, quod sub- » iicitur ex eodem Alexandro, καὶ Ἀριστοτέλη οὕτως αὐτοὺς » ὠνομακέναι. Nam falso dixit hoc Alexander. Locus, quem » citat, ex Historiis est, libro IX. cap. XXVIII. « — De scripturâ apud Homerum cum Athenaeo consentit Aelianus, Nat. Anim. XV. 28. qui sua ex ipso Athenaeo hausisse videtur. Videndum igitur ne temere alteratum sit scholium illud Theocriteum. Ad τῷ τάχει, quod editum apud Nostrum, nihil varietatis adnotatum ex ms. *A.* In *Epit.* vero desunt verba διαφέρουσι usque φάττῃ. Sed apud Aelianum τῷ πάχει scribitur, quemadmodum apud Aristotelem, id est, *corpulentiâ*, vel *mole corporis*: quae scriptura etiam Athenaeo restituenda videtur. Postrema verba, καί εἰσι παραπλήσιοι τρυγόνι καὶ φάττῃ, quae adferunt ut *Aristotelica*, hodie quidem apud Philosophum, quod sciam, non leguntur.

In *Epicharmi* testimonio, σκῶπας, non κῶπας, dedit ms. *A.* Rursusque in *Metrodori* testimonio σκῶπας dedit idem ms. *A.* itemque ms. *Ep.* in quo deest Epicharmeum testimonium.

AD CAP. XLVI.

ἐν τῷ περὶ τῶν περδίκων λόγῳ. Sic ms. *A.*

Ἀριστοτέλης γοῦν φησιν, ὅτι τῶν ἀνατιθεμένων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀλεκτρυόνων &c. » *Gallos gallinaceos* variis numinibus » consecravit antiquitas: Marti praesertim, & Aescula- » pio: de quorum templis sensisse *Aristoteles* videtur.

d » Ait igitur Philosophus *de his sacris gallis*, τὸν ἀνατε-
» θέντα οἱ προσιόντες ὀχεύουσι μέχρις ἂν ἄλλος ἀνατε-
» θῇ. Hoc est: *Galli gallinacei prius consecrati eum qui noviss-
» sime accessit cohorti suae ineunt, donec alius offeratur, qui
» tamquam novissimus gallinae loco ab iis habeatur.* Haec phi-
» losophi mens: quam in contrarium vertere interpretes
» absurdissime. Perplacet vero quod in Excerptis inveni-
» mus, οἱ προόντες, non οἱ προσιόντες: nisi ita ma-
» lumus, οἱ προόντες προσιόντες ὀχεύουσι. Elegan-
» tius etiam scripseris, τὸν ἀνατεθέντα ἀεί: de quo lo-
» quendi genere ante diximus. In iis quae hodie extant
» Aristotelis, hunc locum haud invenias, si satis memini:
» sed habetur huic simillimus alius, [brevior ille quidem]
» in Nono Historiarum, cap. VIII. Ἐν τοῖς ἱεροῖς, ait,
» ὅπου ἄνευ θηλειῶν ἀνάκεινται οἱ ἀλεκτρυόνες, τὸν ἀνα-
» τιθέμενον πάντες εὐλόγως ὀχεύουσι. Id est: *In templis,
» ubi absque foeminis consecrantur galli gallinacei, ut quisque
» dicatur, eum omnes servato ordine ineunt.* εὐλόγως, si men-
» dum non est, neque ὡς λόγος scribendum, interpretor
» ἐφεξῆς, & ut poëtae dicunt, ἐπισχερώ: *alius post alium,
» primas tenente eo qui primus fuit consecratus.* « Casaubo-
nus. — Salacitatem gallinacei generis iam uno verbo an-
te notaverat Philosophus, Hist. Anim. I. 1. sub fin. καὶ
τὰ μὲν, ἀφροδισιαστικά· οἷον τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρυό-
νων γένος. Apud Nostrum, recte οἱ προόντες ὀχεύουσι
non modo ms. *Epit.* dedit, sed & vetus codex *A.* Porro
commodum utique foret, quod maluerat Casaubonus,
τὸν ἀνατεθέντα ἀεὶ, eâ notione quae exposita est in Anim-
adv. T. III. pag. 363 sq. ad VI. 235. a. sed & carere il-
lâ particulâ potuit oratio, quam nec Athenaei libri nec
Aristotelici agnoscunt. Deinde in cod. *A.* sic scribitur, εἰ
δὲ μὴ ἀνατεθῇ, ἢ μάχονται πρὸς ἀλλήλους &c. ubi si recte
suo loco posita est ἢ particula, statuendum fuerit interci-
disse aliquod orationis membrum. Nos eam particulam
negligendam putavimus, ut e fine verbi praecedentis te-
mere repetitam: & ignorat eam cum superioribus editio-
nibus codex Epitomae, qui hoc loco reliqua omnia ver-
ba operis plenioris adcurate repraesentat.

e εἰσιὼν οἵαν δή ποτε θύραν, ἐπικλίνει τὸν λόφον. Eamdem
fabulam referens Aelianus, Nat. Anim. IV. 29. θύραν γὰρ
ὑπιὼν ait, & exaggerandi miraculi caussâ adiicit, καὶ τὴν
ἄγαν ὑψηλήν: caussam etiam addit, arrogantiam animalis,

caventis ne quid detrimenti capiat ipsius crista. Quas nugas merito explosit *Schweiderus* ad l. c.

Post ista *de Passeribus*, Καὶ οἱ στρουθοὶ δέ εἰσιν ὀχευτικοί: sic legebatur in editis, διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν &c. ubi desideraveram articulum τοὺς participio ἐμφαγόντας praeponendum. Quem cum adiectum in ms. *Epit.* reperissem, restituendum auctori indicavi.

μή ποτε (vitiose μή τοτε ed. Cas. 1. & 2.) οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι. » Quia autem venere plurimum uti hanc avem »(passerem) proditum est ab historiae naturalis auctori- »bus: *ideo fortasse* καὶ ἡ Σαπφὼ, inquit Athenaeus, ἀπὸ »τῆς ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι: »SAPPHO, *hanc historiam de salacitate passerum secuta, Ve- »nerem illis vehi ait.* Extat hodieque suavissimae poëtriae »locus, quem respiciebat auctor haec scribens. Nam ait in »Hymno Veneris, qui apud Dionysium Halicarnasseum: [De Compositione Verborum, cap. 23. Opp. T. V. edit. Reisk. pag. 176 sq.]

» — πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
» χρύσεον ἦλθες
» ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
» ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας [*rectius*, περὶ
γᾶς μελαίνας]
» πυκνὰ δινέοντας [δινεῦντας πτέρ'] ἀπ' ὠράν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.« CASAUBONUS.

Quod SAPPHO ait, *curru vehi Venerem a passeribus tracto*, pro eo Athenaeus eamdem in sententiam dixit, ἐπὶ στρουθῶν ὀχεῖσθαι: de qua locutione confer quae haud multo ante ad pag. 390. b. monuimus.

τὰς δὲ θηλείας αὐτῶν ἀσθενεστέρας τά τ' ἄλλα εἶναι, καὶ τὸ ῥύγχος κερατοειδεῖς μᾶλλον τὴν χρόαν, τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν ἐχούσας, οὔτε μέλαν. Totum locum praetermisit Breviator. Istam vero, quam repraesentavimus scripturam, cum editis tenet (quod quidem noverim) vetus codex *A*. Quam qui primus invexit, is adiectivum nomen κερατοειδεῖς ad substantivum τὰς θηλείας & ad verbum εἶναι retulit: qua ratione etiam post χρόαν deinde vulgo interpungitur oratio. At multo commodius & consecutioni totius orationis convenientius videtur, ut verba ista καὶ τὸ ῥύγχος &c. cum sequentibus

f iuncta intelligantur, hoc modo, *καὶ ἐχούσας τὸ ῥύγχος κερατοειδὲς μᾶλλον τὴν χρόαν, τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν &c.* Quam rationem placuisse video eruditissimo CORAYO, ad Xenocr. pag. 141. Hoc ad terminationem vocis: sed de ipsius etiam vocabuli scripturâ haud temere addubitare licuerit. DALECAMPIUS quidem, *colore magis testaceo* vertens, *κεραμοειδὲς* legebat: minime absurde. Similiter certe *de colore* usurpata vocabula videmus, *κεραμεοῦς*, pag. 387. f. & pag. 398. c. d. & *ῥυποκέραμος*, pag. 395. e. & quidem omnia ista eidem *Alexandro Myndio* frequentata, cuius hîc quoque verba citantur. Nullum vero scrupulum vulgata hoc loco scriptura *κερατοειδεῖς* vel *κερατοειδὲς* doctissimo GESNERO iniecerat, quem ille *colorem corneum* interpretatus est, DE Avib. pag. 644. l. 35. Eamdemque scripturam probans CORAY l. c. contulit cum Xenocratis loco, DE Aliment. ex Aquatilib. sect. 7. ubi belonae, id est, acui pisci, tribuitur *ῥάμφος κερατῶδες*, *rostrum corneum*. At enim quamvis insignem similitudinem videri possit habere Athenaei haec sive Alexandri Myndii cum ista Xenocratis dictione, haud parum tamen inter illas differt: nam apud Nostrum de *colore rostri* agitur, apud Xenocratem vero de eius *natura et substantia*, quae nimirum non carnea aut musculosa, nec ossea, sed *cornea* esse dicitur: qua ratione etiam una ex oculi membranis *κερατοειδὴς*, *cornea*, dicitur, non tam a coloris similitudine, (qui in cornu quidem varius atque varius esse potest,) quam a similitudine substantiae. Quod deinde subiicit auctor, *τὸ δὲ πρόσωπον &c.* monuit CASAUBONUS: »Notemus, etiam de *passeribus* usurpari »vocem *πρόσωπον*, cum ait *Alexander Myndius* de illis lo»quens, *τὸ δὲ πρόσωπον οὔτε λίαν λευκὸν &c.* Dura sa»ne *κατάχρησις.*« — De pisce quoque usurpatum idem nomen vidimus, VI. 227. d. & VII. 295. e. sed id quidem apud poëtam.

Ἀριστοτέλης δέ φησι, τοὺς ἄῤῥενας &c. Haud paulo aliter haec leguntur hodie apud Philosophum, Hist. Anim. lib. IX. cap. 7. sub fin. qui locus cum hoc conferendus. De *coloris mutatione* habes nonnihil apud eumdem lib. IX. cap. 49. & lib. III. cap. 12.

a *Ἠλεῖοι δὲ καλοῦσι τοὺς στρουθοὺς δειρῆτας.* Sic ms. *A.* & *Ep.* non *δειρίτας.* Placet etiam quod habet ms. *Ep.* *οἱ Ἠλεῖοι*, praeposito articulo.

AD CAP. XLVII.

Τὸ δή ποτε τῷ αὐτῷ &c. Sic recte uterque codex mstus: id est, *eâdem consonâ*. Nullus sensus inerat verbis prouti edita erant, cum deesset τῷ ante αὐτῷ. Recte item ἔχῃ δὲ dedit ms. *Ep.* (nescio an consentiente ms. *A.*) b Iungenda enim haec verba cum proxime praecedentibus; & pendet subiunctivus a coniunctione ὅταν.

ᾖ τι τῶν ἀμεταβόλων. Grammatici Graeci σύμφωνα (γράμματα) ἀμετάβολα, id est, *consonas literas immutabiles* vocant quatuor istas, λ, μ, ν, ρ, quas *liquidas* vulgo dicere consuevimus. Ratio denominationis, quod non sint eidem mutationi obnoxiae, quae in novem mutas cadit ex pervulgata regula, *Tenuis tenuem* &c.

δι' ὧν ἡ πρώτη συζυγία τῶν βαρυτόνων λέγεται. *Literae per quas formatur ea coniugatio quae prima vocatur verborum barytonorum.* Sunt eae β, π, φ, & πτ: ut in verbis λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω.

ὅσα δὲ μὴ τοῦτον ἔχει τὸν χαρακτῆρα, διὰ τοῦ γ· ὄρτυγος, κόκκυγος, ὄρυγος. Quid huc faciat tertium exemplum, ὄρυγος, difficile dictu; quum non modo sub regulâ non comprehendatur, sed plane exceptionem faciat a regula, atque adeo ipsam regulam labefactet, quemadmodum & istud ὄνυχος, quod continuo deinde seorsim adponitur. Nam ex praescripto canone, a nominativis ὄρυξ (quo nomine quid significetur, vide Animadv. T. III. p. 113 sq. ad VI. 100. f.) & ὄνυξ, quorum nominum utrumque ultimam syllabam habet a consona liquida sive immutabili (ut vocat Grammaticus noster) incipientem, genitivi formari debebant ὄρυκος & ὄνυκος: atqui alterum ὄρυγος facit, alterum ὄνυχος. Quare, nisi prorsus ineptus fuit Grammaticus, e quo ista desumta sunt, videndum ne sic olim scriptum fuerit: σημειῶδες δὲ (id est, *notandum*, nempe *ut peculiare*) τὸ ὄρυγος, καὶ τὸ ὄνυχος. Quamquam ne id quidem satis commodum foret: nam peculiare quidem est ὄνυχος, per literam χ formatum; ὄρυγος vero cum ὄρτυγος & aliis hoc commune habet, ut per γ literam formetur. Sed sicut fingere quodlibet poëtae, sic ineptire Grammatici numquam non sibi licitum putavere. Fortasse igitur ob ipsam illam, quam dixi, pugnantiam factum est, ut consulto ab editore Veneto omitteretur istud vocabulum ὄρυγος, quod adeo nec in ed. Bas. nec

b in Natalis Comitis & Dalecampii versionibus latinis comparet. Sed tacite adiectum illud est in ed. Casaub. ex veterum codicum praescripto, quibus adsentiuntur nostri mssti *A.* & *Ep.*

Quod deinde ait, *genitivum singularem sequi formationem nominativi pluralis*: invertit ordinem quem constanter aliâs tenent Grammatici, genitivum singularem ut exemplar statuentes, quod sequantur reliqui casus: quod ipsum & ab eodem hoc Grammatico modo factum erat. Sed, quod nunc *nominativum pluralem* instar exemplaris & canonis esse ait, videtur id quidem rationem quamdam in ipsa naturâ satis probabilem habere. Perquam enim est probabile, in eis etiam linguis, in quibus nomina per suos casus tam in singulari numero, quam in plurali, flectuntur, *terminationem nominativi pluralis* prius in usu fuisse, quam *genitivus singularis* coepisset propriâ quadam terminatione a nominativo distingui. Documento est vetustissima Hebraeorum lingua, in qua pluralis numerus a singulari propriâ terminatione discernitur, cum casus obliqui nullâ peculiari terminatione, nec in singulari, nec in plurali numero, a nominativo casu distinguantur.

κᾷν ἄνευ συμφώνου λέγηται. Sic recte ms. *A.* non *λέγεται*, ut erat editum. In *Epit.* desunt ista, *καθόλου τε &c.* usque *ὁμοίως.*

Quae de *Coturnice* ex *Aristotele* adferuntur, ea habes in Hist. Anim. partim libro VIII. 12. partim IX. 8.

c *νεοττιὰν* acute hoc loco efferunt mssti libri & editi; alibi *νεοττίαν* penacute, ut vulgo apud Aristotelem: neutrum male.

» *Coturnicem foeminam* his Alexandri Myndii verbis » describit Athenaeus: *ὁ θῆλυς ὄρτυξ λεπτοτράχηλός » ἐστι τοῦ ἄῤῥενος, οὐκ ἔχων τὰ ὑπὸ τῷ γενείῳ μέλανα. » ἀνατμηθεὶς δὲ πρόλοβον οὐχ ὁρᾶται μέγαν ἔχων· καρ» δίαν δὲ ἔχειν μεγάλην, καὶ ταύτην τρίλοβον.* Scri» bendum, *λεπτοτραχηλότερός ἐστι τοῦ ἄῤῥενος*: » vel *μᾶλλον λεπτοτράχηλος.* Restituimus autem hîc » duas dictiones, *πρόλοβον*, & *τρίλοβον*: cum earum loco » ederetur prius *τρίβολον*, ineptissimo aut nullo potius sen» su.« Casaubonus. — Immo, in primoribus *Alexandri* verbis nulla litera erat corrigenda: nonnisi aptâ verborum distinctione succurrendum lectoribus. Obscurior videri poterat oratio, cum *post λεπτοτράχηλός ἐστι* in ed.

Venetâ *nulla distinctio* esset interposita: prorsus corrupit c orationem editor Basileensis, *post* τοῦ ἄῤῥενος *comma interserens*; quo nunc a nobis *ante* τοῦ ἄῤῥενος reposito, recte habent omnia. Epitomae auctor, interpretis vice hic (ut subinde alibi) functus, paulo etiam planiorem reddidit orationem levi verborum transpositione, cum sic scriberet, οὐκ ἔχων τοῦ ἄῤῥενος τὰ ὑπὸ τῷ γενείῳ μέλανα. Quod a se vocem πρόλοβον restitutam esse ait Casaubonus, pro qua τρίβολον antea fuisset vulgatum, uni editioni Basileensi proprius is error fuit: veram scripturam, πρόλοβον, Veneta editio tenuerat. Deinde vero, καὶ ταύτην τρίβολον utique legebatur in ed. Ven. & Bas. nec aliud quid ex cod. *A.* adfertur: in ms. *Ep.* vero desunt tria ista verba. Istam vero scripturam miratus sum GESNERO scrupulum non iniecisse, qui *cor tricuspidatum* vertit, DE Avib. pag. 353. Corrigendum utique τρίλοβον monuerat iam *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. VII. 23. Confer Animadv. nostras ad Athen. VI. 319. f. Porro non ferendum fuit καρδίαν δὲ ἔχειν, quod hic editum erat: aut enim ἔχων oportebat, aut ἔχει, quod ipsum dedit ms. *Ep.*

Περὶ δὲ τῆς γενέσεως αὐτῶν Φανόδημος ἐν δευτέρῳ d Ἀτθίδος φησίν· Ὡς κατεῖδεν Ἐρυσίχθων Δῆλον τὴν νῆσον &c. »*PHANODEMUM*, ait Deipnosophista, *scripsisse aliquid in secundo Rerum Atticarum de generatione coturnicum.* Deinde eius historici verba quaedam recitantur: sed nihil in eis invenias de eo quod fuerat propositum. Caussam putamus esse, quod hodie in nostris libris non integer locus Phanodemi habeatur, quem Athenaeus descripserat. Scribo, ὡς κατεῖχεν Ἐρυσίχθων Δῆλον τὴν νῆσον: non, ut habent libri omnes, κατεῖδεν. Vel scribe καθῆρεν. Ex historia Thucydidis nota est Deli ἡ κάθαρσις.« CASAUBONUS. — Nisi intercidisse partem verborum Phanodemi statuas, fatendum utique fuerit, perincommode positam esse hic vocem γένεσιν: videndumque ne aliud quid sub ea lateat, nempe de more coturnicum *gregatim volandi* cum peregre abeunt. Pro eo quod editum erat Εὐρυσίχθων, citra haesitationem Ἐρυσίχθων correximus, praeeunte Casaubono. Sed κατεῖχεν in contextu ponere non sine caussa dubitavimus: ac statim quidem, quoniam nullo incommodo defendi vulgata scriptura poterat, ὡς κατεῖδεν, *ubi conspexit*: tum quod *Erysichthonem*, Cecropis filium, *fuisse* quidem *Deli*

d sacrorum caussâ novimus ex Pausaniae Atticis cap. 18. & 31. sed, *in potestate suâ tenuisse* insulam, nemo memoriae prodidit. Quod si intelligere velles, *cum portum tenuisset Deli;* satis equidem novimus, eam notionem verbo κατέχειν non minus convenire: sed in illam sententiam alia desiderabatur orationis structura, oportebatque κατεῖχεν (vel potius κατέσχεν) εἰς Δῆλον. Breviter Epitomator: φησὶ Φανόδημος, Ὀρτυγίαν νῆσον καλεῖσθαι παρὰ τὸ τὰς ἀγέλας &c. Ad id vero, quod hîc agitur, nil facit historia τῆς καθάρσεως Deli insulae apud Thucyd. I. 8. & III. 104. *Mox*, pro eo quod in ed. Ven. & Bas. legebatur ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, recte Casaubonus, & consentientibus (ut puto) vetustis membranis, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων edidit. Frequenter duo ista nomina permutata videas ab imperitis librariis. Denique quod editum erat, παρὸ τὰς ἀγέλας &c. non placuit; quandoquidem παρὸ (id est, παρ' ὃ) cum verbo finito, non cum infinitivo construitur, nisi praecedens oratio etiam infinita sive obliqua (ut aiunt) fuerit. Quare παρὰ τὸ adoptavi ex *Epitoma*.

Εὔδοξος δ' ὁ Κνίδιος, ἐν πρώτῳ Γῆς περιόδου. Ferri potuerat quod est in ed. Ven. & ms. *A.* ἐν πρώτῳ τῆς Περιόδου. Sic quidem & apud Laërtium I. 8. citatur Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Nec invitus vero tenui id quod in ed. Bas. & Cas. receptum reperi, Γῆς περιόδου. Sic certe consentiente ms. *A.* scribitur apud Nostrum VII. 288. c. itemque apud Laërt. VIII. 90. & apud Stephanum Byz. in Ἀζανία, & apud Porphyr. in Vita Pythag. sect. 7.

e Ad editam ante nos scripturam, καὶ περιϊὼν, monuerat CASAUBONUS: »Scribe, καὶ περιών. *Nam etiam cum »esset in vivis, eo animali gaudebat.*« — Veram scripturam nobis dedere ambo nostri codices mssti. Fabulam, cuius hîc fit mentio, interpretari tentavit BOCHARTUS, Hierozoic. P. II. lib. I. cap. 15.

AD CAP. XLVIII.

Εὔπολις ἐν Πόλεσιν. »EUPOLIDIS comici Πόλεων meminit & Pollux, cum alibi, tum libro VII. cap. 2. [sect. »13.] ubi scribe ita haec verba, Κακὰ τοιάδε πάσχουσιν, »οὐδὲ πρᾶσιν αἰτοῦσι. Quid significet πρᾶσιν αἰτεῖν, quod »proprium est servorum, alibi est expositum. Meminit etiam Harpocration, in Ἀπόκρισις.« CASAUBONUS. —

Testimonium *Eupolidis* non adposuit Breviator: ex ms. *A*. vero nulla notatur discrepantia a vulgata scriptura θρέψας. At ἐθρέψας necessario & sententia & metrum desiderare nobis visum erat. Confer quae infra ad p. 393. b. de quantitate mediae syllabae vocabuli ὄρτυγος monemus.

Πρατίνας δ' ἐν Δυμαίναις &c. » Multas aves alibi » mutas esse, alibi vocales, aut sonum mutato loco mu» tare, non ignorant periti rerum naturalium. Quare non » est quod miremur nimis sequentem philologi observa» tionem. Πρατίνας, ait, ἐν Δυμάναις ἢ Καρίτισιν » ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα. πλὴν εἰ μή τι παρὰ » τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνάεντες, ὡς καὶ οἱ πέρ» δικες. Recte iudicavit Dalecampius, lemma tragoediae » *Pratinae*, quae hîc nominatur, esse corruptum: re» cte etiam pro Καρίτισι emendari ab illo censemus Κα» ρυάτισι. Legimus enim, Πρατίνας ἐν Λακαίναις ἢ » Καρυάτισι. Lacaenae virgines annuas choreas *Dia» nae Caryatidi* agitarunt. Hinc videtur natum huius fa» bulae argumentum. *Phliasius* autem fuit *Pratinas*. Phlius » in Peloponneso urbs fuit, non procul Sicyone. Ait igi» tur Athenaeus: *Quod coturnices appellaverit unus Prati» nas Phliasius* ἀδυφώνους, *id eo factum esse fortasse, quoniam » in agro Phliasiorum essent vocales coturnices non minus quam » perdices.* « Casaubonus. — Eumdem cum Casaubono titulum fabulae Pratinae statuit *Ioach.* Kühnius ad Pausan. III. 10. pag. 230. Et recte haud dubie a docto Animadversore monitum est, Καρυάτισιν esse corrigendum; quo etiam proxime accedit veteris nostri codicis scriptura, Καριάτισιν. Vide Pausan. l. c. & IV. 16. pag. 320. Polluc. IV. 104. Stephanum Byz. in Κάρυα, & Hesychium, in Καρύαι & in Καρυᾶτις. Pro vulgato ἐν Δυμάναις, a Casaubono discedens Meursius, ἐν Δυμαίαις legendum censuit, in Miscellan. Lacon. lib. IV. c. 14. p. 306. Rectius Δυμαίναις, Toup, in Epist. Crit. pag. 53. ex Stephano Byz. in Δυμᾶν, coll. Hesychio in Δύσμαιναι, mendoso vocabulo, ex Δύμαιναι corrupto: quod exponitur, αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες βάκχαι. Duplicem nominis formam adnotavit Stephanus Byz. l. c. ἡ Δυμανὶς & ἡ Δύμαινα: ac pro Δύμαινα legitur quidem etiam Δύμανα φυλὴ apud eumdem Stephanum in Ἁλικαρνασσός: sed ibi veram scripturam Δύμαιναν e Palatinis schedis adseruit Berckelius.

f Quare & nos hic Δυμαίναις corrigendum putavimus, Toupio obsequentes. Quod vero per istas ambages caussam quaerit Grammaticus noster, cur ἀδυφώνους, id est, *suavisonas* coturnices adpellarit poëta: videtur ille numquam coturnicis vocem audivisse; quae sane haud insuaviter, e longinquo praesertim, ad aures nostras, cum inter segetes obambulamus, accidere solet. De Doricâ formâ vocabuli φωνάεις, pro communi φωνήεις, supra diximus, ad pag. 388. b. Ipsam communem formam si mavis cum Toupio, adsentientem habes nostrum cod. *Ep.* in quo hic, ut loco superiore, φωνήεντες. Quod ait, πλὴν εἰ μή τι, refertur ad id quod dixerat, ἰδίως (id est, *plane singulariter*) *illud epitheton coturnici tribuisse Pratinam.* Paulo commodius videri potest, quod pro πλὴν εἰ μὴ posuit Breviator, καὶ τυχὸν παρὰ Φλιασίοις &c. id est, *ac fortasse apud Phliasios* &c.

καὶ ἡ σίαλις δὲ ἀπὸ τούτου ἂν εἴη, φησὶν ὁ Δίδυμος, ὀνομασμένη. » Quae sequuntur de appellatione cuiusdam aviculae, quae σίαλις diceretur, nec satis manifestam cohaerentiam habent cum praecedentibus, neque agnoscuntur ab auctore Epitomae. *Sialendris* ex Hesychio saltem nota avis: *sialis* incomperta nobis alibi. Certum autem est, Athenaeum totam istam observationem ex *Didymi Commentariis* in Pratinae superiorem locum hausisse. Quare illius, ἀπὸ τούτου, expositio pendet e praecedentibus, non hic quidem apud Athenaeum, sed olim apud Didymum. « Casaubonus. — Gallicus Athenaei interpres, hunc locum ita accipiens quasi *coturnix* alio nomine σίαλις fuisset nominata, nomen istud, quod a σίαλον (*sputum*) derivatum videri poterat, cum Gallorum vocabulo *bavard* confert; quod, cum similem habeat originem, in vulgari sermone de *garrulo* usurpatur; sic nempe nominatam coturnicem censens, quia eamdem identidem vocem repetat. At perspicue auctor distinguere a *coturnice* videtur *aviculam illam, quam σίαλιν nominatam* ait. Si quid iuvaret hariolari in verbis e connexione cum his quae olim praecesserant abruptis, longe aliam rationem exponendi huius loci equidem initurus eram. Sane ex his quae continuo sequuntur, intelligi par erat, σίαλιν esse onomopoëticum (quod vocant) nomen, aviculae nescio cui impositum, quae continuo vocem *si, si*, edere consueverit.

Ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα καλουμένη (ἧς μνημονεύει Κράτης ἐν Χείρωσι, λέγων· Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα·) λέγει δὲ περὶ αὐτῆς &c. » *Ortygometra*, quae Italis *qualiarum rex* nominatur, in *Ithaca* insula frequentius spectata olim videtur, » quam in aliis Graeciae partibus. Non enim temere Ἰθακησίαν ὀρτυγομήτραν dixit vetus poëta: μνημονεύει, ait » Athenaeus, Κράτης ἐν Χείροσι λέγων, Ἰθακησία ὀρτυγομήτρα. Suspicor legendum Φερεκράτης: quia » semper alibi eius fabulae auctor nominatur Pherecrates. » Aut scribe, Κράτης Γείτοσι. Potest etiam ita, Κρατῖνος » Χείροσι. Vide ad librum XI.« CASAUBONUS. — Fabulae nomen, non, ut ante edebatur, Χείροσι, id est, *Deterioribus*, sed Χείρωσι, id est, *Chironibus*, scriptum dedit ms. *A*. Sic & editi cum eodem msto, XIII. 553. e. ubi *Cratini* Χείρωνες citantur: ad quem locum vide Casauboni notata. Et multis quidem multorum auctorum in locis, ubi *Cratini* ista fabula laudatur, (quae loca collegit partim Fabricii, partim Harlesii diligentia, in Notitiâ Comicorum deperditorum, Biblioth. Graec. T. I. p. 754. ed. Fabr. T. II. p. 434. ed. Harl.) ἐν Χείροσι per *o* breve vulgo scribitur; sed in eorum nonnullis alii codices ἐν Χείρωσι praeferunt, probantibus viris doctis. Vide Menagium ad Laërt. I. 62. & Iungermannum ad Polluc. X. 186. Apud Nostrum hic non modo fabulae titulum, ut fere aliâs, sed & poëtae nomen ac testimonium omisit Epitomator: in ms. *A*. vero poëtae nomen Κράτης est; haud secus atque in editis; quod hactenus utique haud immerito suspectum videri potest, quod nusquam alibi hoc titulo fabula CRATETIS nominata reperitur, cum CRATINI *Chirones* frequenter a multis commemorentur. Nam, quod hic de *Pherecrate* etiam cogitaverat Casaubonus: *Pherecratis* Χείρων quidem passim laudatur, Χείρωνες vero nusquam: & ab Athenaeo quidem nostro ipsa illa fabula Χείρων *Pherecrati* numquam nisi cum dubitationis significatione tribuitur. Vide VIII. 364. a. IX. 368. a. b. & 388. f. XIV. 653. e. *Cratetis* vero & *Cratini* comicorum nomina alibi quoque subinde permutata a librariis esse docuit HARLESIUS in recensu fabularum quae *Crateti* tribuuntur, T. II. p. 429 sq. in fabulis Γείτονες, Ὀδυσσεῖς, Πανόπται, Πυτίνη, Ὧραι. Iam, quo persuadeamur eamdem permutationem hic apud Nostrum obtinuisse, & CRATETIS nomen CRATINI locum occupasse, accedit quod vocabulum aliâs nusquam

occurrens, δυσθαλὴς, quod continuo deinde de *ortygometra* usurpatur, ad *Cratinum* auctorem diserte relatum videmus ab Hesychio: Δυσθαλής· δυσαυξής. Κρατῖνος. Et legitur hîc quidem vocabulum istud in *ALEXANDRI MYNDII* verbis: sed cum omnino poëticum habeat colorem, accedente isto Hesychii testimonio perquam fit probabile, translatum illud esse ab Alexandro ex eodem *Cratini* loco, quo *Ithacensis ortygometrae* mentionem fecerat hic comicus. De ave ista, quae ὀρτυγομήτρα apud Aristotelem aliosque nominatur, quam *avolantibus coturnicibus* ducem aut *comitem* certe *se praebere* Philosophus ait, Hist. Anim. VIII. 12. sententias doctissimorum virorum, concinnâ (ut solet) brevitate relatas, erudite excussit CAMUS, in Notis ad Aristot. pag. 151 sq. art. *Caille-mère*. In orationis structurâ hoc loco ἀνακολουθίᾳ usus est auctor noster eiusdem generis, qualem iam saepius observavimus; cuius ut levaremus incommodum, verba ista ἥς μνημονεύει &c. parenthesеos notis inclusimus. Post parenthesin, quo sequens oratio rursus connectatur cum superiori, repetitur δὲ particula, quae iam initio orationis in verbis istis, Ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα, posita erat: cuius usus frequentia exempla
a apud Polybium olim observavimus. In *ALEXANDRI Myndii* verbis, editam scripturam μακρὰ tuetur ms. *A*.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένων. Cum μαθηματικῶν esset editum, monuit CASAUBONUS: » Legamus, Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλατ. Πολ. μαθηματικῶς εἰρ. Ita enim concipi debet lemma libri a » *CLEARCHO* editi. « — Veram scripturam nobis optimus codex *A*. obtulit.

b Ista, διὰ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν. καὶ γὰρ τοσοῦτον &c. sic absque lacunae vestigio, quemadmodum edidimus, scribuntur in cod. *A*. Ac novimus, etiam alibi passim abrupta ex connexione verba veterum auctorum adponi ab Athenaeo. CASAUBONUS, postquam in sua editione *post vocem* φιλοστοργίαν *interpositis aliquot punctis* lacunam indicasset, in Animadversionibus sic monuit: » Mutilam periodum, *de infelici graculorum amore adversus sui generis aves*, ita expleo: Καὶ τοῖς κολοιοῖς δὲ διὰ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν ἁλίσκεσθαι συμβαίνει. εἰ γὰρ καὶ τοσοῦτον πανουργίᾳ διαφέρει, ὅμως &c. « Ubi verbum διαφέρει imprudenti viro docto excidisse videtur; prorsus enim nulla caussa erat, cur vulgatum διαφέρουσι

mutaretur. Breviter Epitomator: φησὶ δὲ (nempe ὁ Κλέαρχος) καὶ τοὺς κολοιοὺς τοσοῦτον διαφέροντας πανουργίᾳ, ὅμως ὅταν &c. De re confer Aelian. Nat. Anim. IV. 30.

Τὴν μέσην δὲ τοῦ ὀνόματος συλλαβὴν ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ &c. Ait Grammaticus noster, praeeunte *Demetrio Ixione*, *vocabuli* ὄρτυγες *mediam syllabam produci* solere *ab Atticis*; *sed ab Aristophane in illo ex Pace versiculo*, (num. 788. ed. Br.) ὄρτυγες οἰκογενεῖς, *metri caussâ corripi*. Quem c canonem ex Athenaei Epitomâ etiam adnotavit Eustathius ad Iliad. ρ'. pag. 1145. l. 41. Atqui, quoad nobis quidem compertum, falsus ille canon est. Primum enim, nusquam apud Aristophanem producitur syllaba τυ in illo nomine, sed constanter corripitur: quod adeo non *ex metri necessitate*, sed ex *Atticorum* aut omnino ex Graeci sermonis *usu* factum intelligitur. Sic quidem in Avib. vs. 707. 870. & 1298. Pariter vero *Eupolis*, Atticus poëta, ὄρτυγας mediâ brevi usurpavit, in versu haud multo ante adlato, pag. 392. e. item ὀρτύγια idem poëta syllabâ τυ brevi, ibidem versu posteriori, ubi tres syllabae τυγια in quarta senarii sede pedem tribrachyn efficiunt. Rursus *Antiphanes*, ibidem, ὀρτυγίου syllabâ τυ brevi dixit, ubi anapaestum pedem formant syllabae τυγιου.

Τῶν δὲ καλουμένων χεννίων &c. » Ex iis quae scribuntur » de *chenniis*, duo cognoscimus: solitam *inter vulgares aves* » *chennium* haberi, quaeque etiam inter *salitas* carnes » in familiae usum asservaretur: &, *Aegyptios plurimum hoc* » *cibo esse usos*. Patet illud prius ex *Cleomenis* verbis in » *Epistola ad Alexandrum M.* ubi inter ciborum quisquilias » nominantur χέννια ταριχηρὰ μύρια. Extat etiam elegan» tissimum veteris poëtae Epigramma in sordidum quen» dam, solitum suis convivis minimi pretii dapes appo» nere, in queis *chennia salsa* numerantur: [Analect. Brunckii, T. II. pag. 411. num. XXI.]

» Ἡμεῖς δ' ἐσθίομεν κεκλημένοι ἁλμυρὰ πάντα,
» χέννια, καὶ τυροὺς, χηνὸς ἀλιστὰ λίπη,
» ὄρνεα, καὶ μόσχεια. μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς.
» πάσχομεν οὐκοῦν σοῦ, Τάνταλε, πικρότερα.

» Quod autem *propria Aegyptiis* fuerint *chennia*, probant » liquido *Hipparchi* versiculi, quos *ex Iliade Aegyptiâ*, poë» mate illius, descripsit Athenaeus. Eos describemus & » nos, ut medicinam, si possumus, aliquam faciamus eo» rum vulneribus. Sic ergo *Hipparchus*:

c » Οὔ μοι Αἰγυπτίων βίος ἤρεσεν, οἷον ἔχουσιν
» χέννια τίλλοντες καλλατιάδει σαλέοντα.
» Si licet hiscere in tantis tenebris, legam,
» χέννια τίλλοντες καὶ ἄλευρα ἀεὶ ἀλέοντες:
» vel, καὶ ἀεὶ κριθὰς ἀλέοντες. Libro decimo: [p. 447. c.]
» Αἰγυπτίους Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι, κυλλήστιας
» ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς ἐς ποτὸν καταλεαίνοντας. Vides
» eadem prope verba. De zytho Aegyptiorum ex hordeo,
» praeter historicos & medicos, Aeschylus quoque in
» Supplicibus: [vers. 959 sq.]
» Ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας
» εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.
» Nemo mihi negaverit, coniecturam hanc plurimum con-
» tinere probabilitatis: quia tamen velut in bivio haere-
» mus ductu librorum destituti, tentemus aliam quoque
» viam, si forte quam quaerimus veritatem inveniamus.
» Nam quia valde paupertatem Aegyptiorum extenuare
» voluit poëta, scribi fortean potest, καὶ βίβλον ἀεὶ ἀλέον-
» τες. Esum *byblici panis* exprobrat Aegyptiis: quorum
» tenuiores pane e papyro se sustentasse observavimus.
» Apud Aeschylum Danaus rex Argivorum ita consola-
» tur puellas, quas vi infesta Argivis eripere manus Ae-
» gyptia parabat: βύβλου δὲ καρπὸς, ait, [vers. 768.] οὐ
» κρατεῖ στάχυν. Scholiastes: παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι
» ἦσαν.« Haec CASAUBONUS: — a quo quae ad corri-
genda corrupta *HIPPARCHI* verba collata sunt, quamvis
illa docta sint, vereor tamen ut lectori subtilius rem spe-
ctanti satisfacere queant, cum praesertim nimis longe a
veteris scripturae vestigiis recedant. Multo vero minus
etiam promovit WESTONUS, in Hermesianacte p. 31 sq.
magno hiatu clamans, sic restituendum esse versum:

χέννια τίλλοντες, καὶ ἄλφιτ' ἄδους' ἀλέοντες.

id est, *chennia vellentes, & farinam ex hordeo conficientes canunt.* (Coll. Aristoph. Nub. 1361.) Qui, alia ut taceam, ne id quidem viderat, verbo ἄδουσ' (id est, ᾄδουσι) nullum prorsus hic locum esse, ob primam syllabam necessario productam. Duplicem coniecturam VILLEBRUNIUS proposuit: unam,

χέννια τίλλοντες, λακάθια δ' εἰσ' ἀλέοντες:

alteram, cui haud immerito (quod ad sententiam quidem) priorem locum tribuit ipse, huiusmodi:

χέννια τίλλοντες, καὶ ἀλλ ταῦτ' σισαλίζοντες.

Idemque aliam item coniecturam retulit, ab ADAMO pro- c positam in hunc modum:

χέννια τίλλοντες, κολοκάσια δ' εἶτ' ἁλέοντες.

Nos denique sic coniectantes,

χέννια τίλλοντές τε, καὶ ἄλκὰ τάδ' εἰσαλέοντες:

verbum εἰσαλέοντες, non ad simplex ἀλέω, *molo*, retulimus; sed ad ἁλέω, Ionice ἀλέω & ἄλημι, Homero frequentatum, *congrego, in unum cogo, coacervo, includo*: unde etiam in Galeni Lexico Hippocrateo habemus ἀλέουσιν sive ἁλέουσιν, ἀθροίζουσι. Nomen ἁλκὰ vero non sine haesitatione posuimus, quod idem valeret ac ἁλυκὰ, *salita*: auctorem haud satis quidem certum hactenus secuti Hesychium in Glossa, quae sic vulgo mutatis accentibus scribitur, Ἄλκα· ἄλυκα. Quam glossam si in istam partem interpretari minus licuerit, paululo longius a scripturae vestigiis recedendo in eamdem sententiam sic rescripserim:

χέννια τίλλοντες, χἄλιστὰ (*vel*, καὶ ἁλιστὰ) τάδ' εἰσαλέοντες.

Sed iam nimis diu districtos nos tenuere aviculae istae: quarum etiam Hesychius, sive ex ipso Athenaeo nostro, sive eisdem quibus ille fontibus usus, his verbis meminit: Χέννιον, ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. VILLEBRUNIUS, in priore *Hipparchi* versu Αἰγύπτου corrigens pro Αἰγυπτίων, nescisse videtur secundam illius vocabuli syllabam perinde corripi atque produci posse. Vide Odyss. IV. 83. 127. 229. Redeamus paulisper ad *Cleomenem*, cuius *epistola ad Alexandrum M.* paulo ante commemorata est. Fuerat ille scilicet *vectigalibus Aegypti* ab Alexandro *praepositus*, ut ex Curtio discimus, IV. 8, 5. Eiusdem & Pausanias meminit, lib. I. cap. 6. pag. 15. & Arrianus in Rebus Alex. lib. III. cap. 5. & VII. 23. In *Cleomenis verbis* recte φαληρίδας tacite correxit Casaubonus. Quod veteres editiones cum msto *A*. habent, ἀθληρίδας, id haud dubie statim paulo minus vitiose sic scriptum fuerat Θαληρίδας, permutatis inter se literis Φ & Θ, quae nonnisi situ fere differunt. Conf. ad VIII. 331. d. & ad IX. 368. d. De toto hoc loco nil aliud in Epitomâ legitur, nisi brevia haec verba: Ὅτι (nempe Σημείωσαι ὅτι, *Nota, quod*) τὸ χέννιον, μικρὸν ἐστιν ὀρτύγιον, ὥς φησι Κλεομένης.

AD CAP. XLIX.

Οὐκ ἀπελείποντο δὲ ἡμῶν τοῦ συμποσίου πολλάκις οὐδὲ κύκνοι. *Ne cygni quidem subinde deerant epulis nostris.* Iam saepius observaverit Lector, pridem recessisse Auctorem nostrum a primo suo instituto nonnisi unum aliquod ac singulare convivium deipnosophistarum describendi. Nempe, quo uberiorem sibi pararet occasionem de rebus quibuscumque in cibum sumi solitis disputandi, *etiam aliâs saepius se* cum caeteris convivis *apud eumdem Larensium* fingit *coenasse*, atque adeo varios subinde atque varios cibos, qui unius coenae esse non potuissent, mensae fuisse inlatos. Conf. p. 395. f. ibique not. Vox κύκνος in editis Athenaei libris fere constanter cum circumflexo accentu scribebatur, contra veterum codicum praescriptum.

d . ἀλληλοκτονεῖ γοῦν ὁ μάχιμος. Quo pacto defendi haec scriptura possit, (quam tenet quidem cum editis uterque codex mstus) non video: & prorsus ὁ μαχόμενος corrigendum existimo, nisi quid aliud occurrat commodius. Aelianus, qui ipsum Athenaeum ob oculos habuisse videtur, mutato paululum stylo sic scribit: πολλάκις εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. Var. Hist. I. 14. Gravius vero est quod idem *Aristoteles*, ad quem Athenaeus provocat, scribit in Hist. Anim. IX. 1. ἀλληλοφάγοι μάλιστα τῶν ὀρνέων: quem secutus Plinius, X. 23, 32. *mutuâ carne*, inquit, *vescuntur.*

μάχεται δὲ καὶ τῷ ἀετῷ. Merito sic correxit editor Basileensis. Vide Aristot. & Aelian. locis cit. rursusque Aelian. De Nat. Anim. V. 34. Vetus autem error fuerat τῷ αὐτῷ in Athenaei libris: quem cum in suo etiam exemplari reperisset Epitomator, locum hunc praetermisit. *Mox*, διαίρουσι utique scriptum oportuit: *traiiciunt.* διαβαίνουσι ait Aelian. Var. I. 14. ἀναπέτονται εἰς τὸ πέλαγος, Aristot. IX. 12.

e τραφῆναι ἐν Λευκόφρυϊ. »Tenedon *Leucophryn* quoque »appellatam fuisse, vide apud Plinium.« DALECAMPIUS. — Sic Plinius V. 31, 39. aliique quos ibi laudavit Harduinus.

Βοῖος δ' ἐν Ὀρνιθογονίᾳ, ἢ Βοιὼ, &c. »Rara apud scri»ptores Graecos est mentio *Boei*., vetusti auctoris, qui »περὶ Ὀρνιθογονίας scripserat. De eo Noster: Βοῖος δ' ἐν »Ὀρνιθογονίᾳ, ἢ Βοιῷ, ὥς φησι Φιλόχορος, ὑπὸ Ἄρεως

L 4

» τὸν Κύκνον ὀρνιθωθῆναι. Non satis capio illa verba, ἢ e » Βοιῷ. Nam absurdum est quod suadet haec lectio, titu- » lum editi a *Boeo* libri fuisse Βοίου Βοῖος. [sive Βοιός.] Pu- » to verius, Βοῖος ἢ Βοιώ: sicuti postea liquido scriptum » invenimus in [msto codice] *Huraldino*. Videntur dubi- » tasse veteres, vir fuisset an foemina auctor poëmatis il- » lius. Βοιὼ, ut Δηὼ, Μυρὼ, Θεανὼ, & similia mulierum » nomina. Citatur Βοῖος ἐν Ὀρνιθογονίᾳ ab Antonino Libe- » rali in Metamorphosi. [cap. 3. & 7. & 11. &c.] *Cygnum* » *in avem sui nominis esse mutatum a Marte*, quod ait BOEUS, » non assentiuntur alii. Ovidius Neptunum αἰτιᾶται: [Me- tam. lib. XII. Fab. 3.]

» — *Corpus Deus aequoris album*
» *contulit in volucrem, cuius modo nomen habebat.*

» Liberalis, Apollinem: καὶ ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος ὄρ- » νιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ: Historia duodecima. « CASAU- BONUS. — Ad editam olim scripturam ἢ Βοιῷ nihil e ve- tere cod. *A*. enotatum video: quem tamen facile credo in vocabuli accentu consentire cum Huraldino. Utrum- que nomen, Βοῖος & Βοιὼ, praetermissum in Epitoma. Haud satis certum iam olim fuisse quis fuerit istorum poë- matum auctor, intelligitur ex fine huius capitis, ubi in- definite ait Noster, ὁ ποιήσας ταῦτα τὰ ἔπη. Βοιὼ aliâs nomen fuerat mulieris vatis, Pausaniae & Clementi memo- ratae; de qua vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 107. *Mox* dein, Σύβαριν recte per υ scribitur in ms. *A*. In Epit. non legitur id nomen.

γυνὴ διάσημος ὄνομα Γεράνα. Duas voces, quae deerant editis, obtulere nobis ambo codd. mssti. De in- serendo nomine *Geranes* monuerat VALCKENAER apud Verheyk ad Antonini Liberal. fab. 16. ex Eustathio, qui ad Iliad. ψ'. pag. 1444, 14. fabulam istam ex Athenaeo refert. Adde Aelianum, Nat. Anim. XV. 29. qui & ibi, ut saepe aliâs, nonnisi Athenaeum nostrum secutus esse videtur; cuius simpliciori orationi comtior ille & nimis comtus scriptor suum stylum adcommodavit. Quae vero apud Aelianum & Athenaeum *Gerana* nominatur, eidem apud Antoninum Liberalem Οἰνόη nomen est. Ovidius *Py- gmaeam* dixit, Metamorph. VI. fab. 2. vs. 90.

ταπεινῶς ἦγε commode edd. cum ms. *A*. Perperam f ταπεινοὺς ἦγε Eustathius l. c. quod ille in suo codice Epi- tomae vel repererat vel reperisse sibi visus erat. In no-

stro cod. *Epit.* suo more calligraphus terminatione vocis omissâ literam ν superne adpinxit, adiecto gravi accentu; ut ταπεινὰ voluisse videatur, quasi ita poëtice dictum pro ταπεινῶς. *Mox*, ubi ait εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε, pro τὴν ὄρνιν malles fortasse τὴν Γεράναν cum VALCKENARIO l. c. Sed nil mutant veteres libri: & poterit τὴν ὄρνιν per adpositionem (quam dicunt Grammatici) intelligi, quasi dixisset δηλαδὴ εἰς τὴν ὄρνιν, id est, *nempe in avem cognominem*; vel τὴν ὄρνιν, pro τὴν τῆς ὄρνεως, scil. ὄψιν. Suum stylum adhibens Aelianus eamdem sententiam his verbis reddidit: εἰς ὄρνιν αἰσχίστην τὸ εἶδος τὸ ἐξ ἀρχῆς ἤμειψε, καὶ ἔστιν ἡ νῦν γέρανος &c. *Paulo post*, quod χερσαίναν pro χερσαίαν legitur in ed. Cas. 2. & 3. proprium illarum editionum vitium est.

AD CAP. L.

a ἐν δὲ πέμπτῳ περὶ Ζώων Μορίων &c. » Miratur scriptor » coenarum, *Aristotelem in enumerandis avibus columbini ge-» neris τὴν φάβα praetermisisse; cuius tamen alii meminerint, » ut Aeschylus.* ἐν πέμπτῳ, ait, περὶ ζώων μορίων τὴν φά-» βα οὐκ ὀνομάζει. Locum Philosophi respicit Historiarum » libro V. capite XIII. De errore huius citationis septimo » libro satis. [Vide Animadv. ad VII. 286. c.] In illo igi-» tur loco nulla *phabis* mentio: saepe tamen in Historiis » φαβὸς & φάττας distinctim habetur mentio. « CASAUBONUS. — Eadem ipsa verba, quae prima adponuntur tamquam ex *ARISTOTELE* ducta, περιστερῶν μὲν εἶναι ἓν γένος, εἴδη δὲ πέντε, &c. nusquam ita concepta leguntur (hodie quidem) apud Philosophum: sed non dissimili sententiâ scribitur in Hist. Anim. V. 13. τῶν περιστεροειδῶν τυγχάνει πλείω ὄντα τὰ γένη. At ibi quidem φὰψ non nominatur; sed lib. VIII. cap. 3. quinque sive species sive genera hoc ordine recensentur, φὰψ, φάττα, περιστερὰ, οἰνὰς, τρυγών: de quarum differentia vide CAMUS, in Notis, pag. 640 sqq. & p. 717 sqq.

» Versus *AESCHYLI* sic scribuntur:

» Σιτουμένην δύστανον ἀθλίαν φάβα
» μέσακτα πλευρὰ προσπτύοις πεπλεγμένην.

» Pendet sententia ex praecedentibus apud poëtam. Sed » posterior versus ita scribendus:

» μέσαν τὰ πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

» Citantur haec e *Proteo* Aeschylea fabula. Ea fuit *fabu-* a
» *la satyrica*, ut cognovimus ex Hesychio in Ἐπάσω. [ad-
» de eumdem in Ἄμαλλα] Tamen in membranis hic inve-
» nimus, Αἰσχύλου ἐν τῷ τραγικῷ Πρωτεῖ.« CASAUBONUS. — Eamdem vocem, quae deerat editis, suppeditavit nobis vetus codex *A*. Unde colligere licet, *duo* fuisse AESCHYLI *dramata* eodem titulo, *Proteus*; alterum *tragicum*, *satyricum* alterum. Ac fortasse, quod subinde titulo dramatis alicuius diserte notam istam adiectam legimus, fuisse *satyricum drama*, id eâ caussâ factum, quod exstaret etiam eodem titulo *tragoedia*, cum satyrico dramate non confundenda. Temere DALECAMPIUS in versione posuit, *Aeschylus in Prometheo*. Iam in *priore versu*, pro dorico δύστανον, recte δύστηνον dedit cod. *A*. In *Epit.* deest totum poëtae huius testimonium. In *posteriore versu* nil ab editis discrepant membranae. Recte vero haud dubie verbum προσπτύοις, quod alienum ab hoc loco erat, in duas voces πρὸς πτύοις partiendum monuit Casaub. At cur vocabulum μέσακτα in μέσαν τὰ mutatum idem vir doctus voluerit, si quid video, nulla caussa erat. μέσακτα πλευρὰ, ni prorsus fallor, valet μέσα ἀκτὰ, id est, *media fracta* vel *in medio fracta*; ab ἄγνυμι, *frango*. Sed ex eodem vocab. fit probabile, deinde πεπληγμένην scriptum oportuisse, id est, *percussam*, *vulneratam*; non πεπλεγμένην, quod valet *irretitam*, quemadmodum Dalecampius vertit: *mediis lateribus irretitam obvolvas*.

In his quae continuo deinde ex ARISTOTELE adferuntur, cum in ed. Ven. sic scriberetur, Ἡ μὲν οὖν οἰνὰς, φησὶν ὁ Ἀριστ. μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς καὶ οἰνάδος. ἡ δὲ φάσσα ἀλέκτορος τὸ μέγεθος &c. defectam esse orationem intelligens Editor Basileensis, collatis duobus Aristotelis locis, V. 13. & VIII. 3. sic posuit, μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς, ἐλάττων δὲ φαβός. ἡ δὲ φάσσα &c. omissis duobus verbis καὶ οἰνάδος: quae duo verba tenens Casaubonus, ista deinde subiecit, ἐλάττων δὲ φαβός. Certiorem medelam nobis ambo nostri codices obtulerunt, post μείζων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς novem ista verba interserentes, χρῶμα δ' ἔχει οἰνωπόν· ἡ δὲ φὰψ μέσον (μέση ms. *Ep.*) περιστερᾶς, quibuscum deinde cohaerent illa, καὶ οἰνάδος. Sic satis nunc Athenaeo convenit cum his quae hodie apud Aristotelem leguntur. Nam ordo, quo

a pro ratione magnitudinis ponendae sunt istae columbarum species, iuxta Aristot. VIII. 3. talis est, φὰψ, οἰνὰς, περιστερά: iuxta eumdem, V. 13. φᾶττα, οἰνὰς, περιστερὰ, τρυγών: iuxta haec quae apud Nostrum leguntur, φάσσα vel φάττα, οἰνὰς, φὰψ, περιστερὰ, τρυγών. Notandum vero quod apud eumdem Aristotelem nonnumquam φὰψ & φάττα promiscue pro eâdem specie nominantur.

χρῶμα δὲ σπόδιον. - - χρῶμα δὲ τεφρόν. » *Columbini* » & ut loquitur Philosophus *περιστεροειδοῦς generis*, spe» cies sunt *phatta* & *trygon*, sive *turtur*: de quarum diffe» rentiis scribit Athenaeus ex *Aristotelis* non extanti» bus libris: Ἡ δὲ φάσσα ἀλέκτορος τὸ μέγεθος, χρῶμα » δὲ σπόδιον. ἡ δὲ τρυγὼν πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τε» φρόν. Duabus notis *phassam* a *turture* separat: a *magnitu*» *dine*, & a *colore*. Illam *gallinae parem* facit: hanc *caeteris* » *omnibus* quae ad columbinum genus referuntur *minorem*; » praeterea *phattam vivum cinerem similitudine coloris referre*; » *turturem* vero, *cinerem extinctum*. Ita interpretamur σπο» δίον χρῶμα & τεφρόν: nam doctissimorum virorum ac» quiescere sententiae non possumus, qui nullum discri» men statuentes inter eas voces, sola magnitudine diver» sas faciunt turturem & phattam. Sunt sane res affines » σποδὸς & τέφρα, sed tamen diversae: sicut accurate » docemus in commentario De Coloribus. Ibi explicatum » est quid differentiae sit inter τεφρὸν colorem, & eum qui » σπόδιος Athenaeo & Eustathio, [ad Od. μ'. p. 475. l. 17.] » σποδὸς Hesychio, σποδοειδὴς Hippocrati & Aristoteli » dicitur. « Casaubonus. — Commentarius Casauboni de Coloribus numquam in lucem emissus est: nec satis adhuc definitum videtur, quid discriminis sit inter σποδιὸν colorem, atque τεφρόν. Hesychius: Τεφρόν· σποδὸν, φαιὸν, πολιόν. Compositum ἔντεφρος occurrit infra, p. 395. e.

b ἡ δὲ φὰψ καὶ ἡ περιστερὰ αἰεὶ φαίνονται. αἰεὶ recepi ex ms. *A*, ἀεὶ edd. cum ms. *Ep*. Apud Aristot. VIII. 3. unde haec ducta, non φὰψ nominatur, sed φάττα καὶ περιστερά.

πολυχρονιωτέρα δὲ εἶναι λέγεται τούτων ἡ φάσσα, *&c.* Aristot. VI. 4 & IX. 7. *Ibid.* ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντος χηρεύει ὁ ὑπολειπόμενος. Id est, *altero mortuo*, *viduam vitam agit superstes*: nec tamen eam perpetuam; nam mortuo altero novum connubium inire non dubitat superstes. Diserte quidem Aristoteles de toto columbino genere: εὐ-

τε συνδυάζεσθαι θέλουσι πλείοσιν, οὔτε προκαταλείπουσι τὴν κοινωνίαν, πλὴν ἐὰν χῆρος ἢ χήρα γένηται. Hist. An. IX. 7.

γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσι. *Postquam exclusi sunt pulli, sputo eos conspergit mas, ne fascinentur.* Articulum αὐτοῖς adiectum dedere ambo nostri mssti. Absurdum vero de *fascinatione* commentum ignorat Philosophus: sed ab Athenaeo adoptavit Aelianus, Var. Hist. I. 15. Videtur autem illud temere effictum ex his, quae paulo inferius (lit. *f.*) adlata hodieque in Stagiritae scriptis leguntur.

Quae sequuntur, Τίκτει δὲ ᾠὰ δύο, &c. ea ducta sunt e lib. VI. cap. 4. unde etiam verba ista καὶ ἐνδεκάκις inserta apud Athenaeum in ed. Bas. & Cas. quae verba nullo sane incommodo omitti potuerant a Deipnosophista, & absunt a msstis non minus, quam ab ed. Ven. Quibus abiectis, καὶ particula ante δεκάκις non coniunctivam habebit vim, sed intensivam, de qua diximus in Lexico Polybiano, pag. 316 sq. num. 2. De verbo τιθέασι, quod sequitur, haec adnotavit CASAUBONUS; » Τιθέναι, pro *nidificare*, translatitium non est. Sic autem » usurpatur, cum hic dicitur, Τίκτουσι δὲ πᾶσαν ὥραν τοῦ » ἔτους. διὸ δὴ καὶ δεκάκις καὶ ἑνδεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τι» θέασι. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δωδεκάκις. Sic Latini, *congerere*: ut,

» — *aëriae quo congessere palumbes.*

» Aristoteles, unde noster, usus verbo τίκτειν: Historiar. » lib. VI. cap. 4. τίκτουσι δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ δεκάκις καὶ » ἑνδεκάκις· αἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ καὶ δωδεκάκις. Diffudit » philologus βραχυλογίαν philosophi: solitus saepe verbis » suis alienas sententias referre. Errant qui repugnantibus » libris & Excerptis Athenaeum hic censent emendandum: » imo vero depravandum. « [Editorem Basileensem dicit, qui in ora τίκτουσι adposuit, sic nempe apud Athenaeum corrigendum censens.] » Aelianus Var. Hist. lib. I. cap. » 15. pro τιθέναι posuit ὠδίνειν. vide locum. « — Confer eumdem Aelian. De Nat. Anim. III. 45. Qui quod ὠδίνειν dixit, id ipsum ex Aristotele sumtum, ex illis Hist. IX. 7. ἔστι δὲ περὶ τὴν ὠδῖνα δεινὴ ἡ τοῦ ἄῤῥενος θεραπεία. Licitum vero utique fuerat Athenaeo, variandi sermonis caussa, nunc τιθέναι dicere (nempe ᾠὰ,) pro τίκτειν ᾠά: nec enim aliter illud verbum hic accipiendum videtur.

Ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησιν Ἀριστοτέλης. Edebatur φησὶν ὁ

c 'Αριστοτέλης. Nos *articulum* delevimus auctoritate utriusque mssti. Post ista verba, in ed. Cas. *crucicula* signata erat, ex ed. Bas. translata. Monuit vero in Animadvers. CASAUBONUS: » Tollenda lacunae nota, sine caussa istis » impacta: ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησιν ὁ 'Αριστοτέλης † ὅτι πε- » ριστερὰ ἕτερον, πελιὰς δ' ἔλαττον, &c. Nihil enim deest: » sed locus illustrandus e libro V. Historiar. cap. XIII. » unde est descriptus. « — Ista *cruciculae nota* in ed. Bas. referebatur ad id quod ibidem *in ora* legitur: ubi, quoniam corruptam defectamque totius huius loci lectionem iudicaverat Editor, ipsa Aristotelis verba, prouti Historiar. V. 13. leguntur, adposuit; quae sunt huiusmodi: ἔστι γὰρ ἕτερον πελειὰς καὶ περιστερά. ἔλαττων μὲν οὖν ἡ πελειάς. τιθασσὸν δὲ γίνεται μᾶλλον ἡ περιστερά. ἡ δὲ πελειὰς καὶ μέλαν, καὶ μικρὸν, καὶ ἐρυθρόπουν, καὶ τραχύπουν. διὸ καὶ οὐδεὶς τρέφει. Quibus e Philosophi verbis oratio Athenaei, quam hodie libri nostri praeferunt, non modo illustranda, sed (verum si quaeris) emendanda etiam; nisi turpiter non modo errasse, sed & intra pauca verba manifeste pugnantia scripsisse Athenaeum statuas. Et illud quidem facile patiar, quod apud Nostrum scribitur, ὅτι περιστερὰ ἕτερον, πελειὰς δ' ἔλαττον, licet ex Aristotelis praescripto videri possit tali quodam modo scribere debuisse, ὅτι περιστερὰ ἕτερον, ἕτερον δὲ πελειάς· πελειὰς δ' ἔλαττον. Nullo enim incommodo omitti media illa verba potuerunt, facileque per se intelligebatur id quod eis continetur. Videntur tamen etiam ipsa illa verba in vetustioribus Athenaei exemplis fuisse reperta: quare & in nostro ms. *Epit.* & (si modo recte accepi) etiam in ms. *A.* super voce ἔλαττον ab eâdem manu inter lineas scriptum vocabulum ἕτερον cernitur. Scripturam πελειὰς recte utroque loco tenuit ms. *Ep.* Quae vero sequuntur vulgo apud Nostrum, minime ferenda. Nam, ut alia omittam, quis quaeso dixerit, τὰς περιστερὰς (quod & generale *columbarum* nomen est, & sigillatim nomen illius speciei quae prae caeteris *domestica* haberi solet) *ali a nemine?* Dein, cum inter se conferantur hoc loco solae duae hae species, (vel varietates, si ita malis,) περιστερὰ & πελειάς: quî convenit ut dicat, πελειὰς δ' ἔλαττον, statimque deinde, περιστερὰ δὲ καὶ μέλαν καὶ μικρόν? Superest, ut fateamur, in istis verbis, καὶ ὅτι ἡ πελειὰς τιθασὸν (τίθασον scribitur in ms. *A.*) γίνεται,

περιστερὰ δὲ καὶ μέλαν &c. perperam permutatas esse c sedes vocabulorum πελειὰς & περιστερα. Confer Aelian. Var. Hist. I. 15. & quae ibi monuit PERIZONIUS.

Dein, quum sic legeretur in editis: ἴδιον δὲ λέγει τῆς περιστερᾶς τὸ κύειν αὐτὰς, ὅταν μέλλωσιν ἀναβαίνειν ἢ οὐκ ἀνέχεσθαι τῆς θηλείας: monuit idem CASAUBONUS: » Scribe τὰς θηλείας cum *Epit.* non τῆς θηλείας. » Locus est libro VI. cap. 2. Philosophi quidem non sunt » haec verba: tamen etiam Aelianus, [Var. Hist. I. 15.] » quasi ex Aristotele, μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν » τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίαν τοῦ φιλήματος ἔρημον. « — In re consentit cum Athenaeo Aristoteles, in verbis differunt. Aelianus vero hic, ut in multis aliis, Athenaeum magis, quam ipsum Aristotelem, ob oculos habuisse videtur. κυνεῖν, quod idem ac κύειν valet, apud Nostrum dedere ambo mssti. Mendosum τῆς θηλείας tenet ms. *A.* sed d ms. *Ep.* recte τὰς θηλ. Quod adiicit Athenaeus, ὁ δὲ πρεσβύτερος, φησὶ, προαναβαίνει μὴ κύσας: paulo uberius Aristoteles l. c. ὁ μὲν πρεσβύτερος τὸ πρῶτον (nempe κύει τὴν θήλειαν·) ὕστερον μέντοι ἀναβαίνει καὶ μὴ κύσας. Apud Nostrum προαναβ. cum ed. Ven. & Bas. tenet uterque codex mstus: in ed. Cas. casu-ne, an editoris consilio προσαναβαίνει scribatur, non liquet. αἰεὶ apud Nostrum, pro ἀεὶ, ex ms. *A.* (ut paulo ante) recepi.

Quae ex *CALLIMACHO* subiiciuntur, praetermisit Breviator. Ibi recte editum est ὡς διαφέρους. Perperam, ut nobis quidem videtur, ὡς διαφορὰς ms. *A.* quod vocabulum ad hodiernum quidem sermonis usum aptissimum videri possit; quasi dicas, *tamquam varietates.* Pro πυραλλίδα, quod erat editum, πυραλίδα simplici λ literâ dedit ms. *A.* quemadmodum scribitur apud Aristot. Hist. Anim. IX. 1. & apud Plin. X. 74, 95. itemque apud Hesychium, qui quidem geminatâ ρ extulit, πυῤῥαλὶς, ne id quidem male fortasse, a fulvo colore. Apud Aelianum tamen (Var. I. 15.) geminant vulgo λ. Sed totum vocabulum mendi damnarunt DALECAMPIUS ad hunc locum, & PAUW, ad Philen pag. 112. πελειάδα scribendum contendentes: quod nobis illi non persuaserunt.

AD CAP. LI.

In *ALEXANDRI Myndii* verbis, recte ἀνακύπτουσαν dedit ms. *Epit.* Sic corrigendum monuerat etiam CASAUBO-

e NUS, Aristotelis verba adponens ex Historiar. IX. 7. quae paulo etiam clariora sunt, quam quae apud Nostrum leguntur. Ἴδιον δὲ, inquit, *ταῖς περιστεραῖς δοκεῖ συμβεβηκέναι, καὶ ταῖς φαψὶ καὶ τρυγόσι, τὸ μὴ ἀνακύπτειν πινούσας, ἐὰν μὴ ἱκανὸν πίωσιν.* Quod sequitur ὡς τὴν τρυγόνα, id dedere ambo codices mssti, non ὥσπερ τὴν τρ. quod per se quidem perinde erat. Sed commodius utique foret, ὡς καὶ τὴν τρυγ. quo clarius aliquanto intelligeretur, *τὴν τρυγόνα idem facere ac τὴν φάβα*, nempe *utramque ita bibere ut inter bibendum caput non attollat*, sive, *non resupinet*, ut Plinius ait, X. 34, 52. Mox, γενομένης iidem duo codd. dedere. Eisdemque vocem ἰδίαν debemus, quae deerat editis.

Quas μηλίνας columbas dixit Noster, id est, *citrei coloris*, easdem ὠχρὰς Aelianus dicit, Var. I. 15. mutandis singulis propemodum *verbis* callide cavens, ne *res* omnes Athenaeo subripuisse deprehenderetur. Idem tamen DE Nat. Anim. lib. XV. c. 14. rursus Indicarum περιστερῶν ὠχρῶν mentionem facit in narratione, quae ex Athenaeo decerpta non est.

Χάρων δ' ὁ Λαμψακηνὸς &c. » *Bello Persico*, quod *duce* » *Mardonio* gestum est, *albas primum columbas Graecis esse* » *visas* non hic solum legas. Dodonaearum tamen colum» barum historia longe antiquissima est: verum, nigro » colore illas fuisse, disertim testatur Herodotus in Eu» terpe.« CASAUBONUS. — Vide Herodot. II. 55. & 57. Caeterum, qui praeter Athenaeum memoraverit, *primum illo tempore albas columbas in Graecia visas esse*, nemo nobis compertus, nisi idem Aelianus, qui sua ista de columbis omnia Athenaeo nostro debet.

f 'Ο δ' 'Αριστοτ. φησὶν &c, » Proximus locus ARISTO» TELIS hodie aliter in nostris libris legitur. Sic enim Athe» naeus: 'Ο 'Αριστοτέλης φησὶν, ὡς αἱ περιστεραὶ γιγνο» μένων τῶν νεοττῶν, τῆς ἁλμυριζούσης γῆς δια» μαση σάμεναι, [διαμασησάμεναι dedit ms. A.] ἐμ» πτύουσιν αὐτοῖς διοιγνῦσαι τὸ στόμα, διὰ τούτου πα» ρασκευάζουσαι αὐτοὺς πρὸς τὴν τροφήν. At hodie [apud » Aristot. Histor. IX. 7.] sic: Γενομένων δὲ τῶν νεοττῶν » φροντίζει ὁ ἄῤῥην τῆς ἁρμοττούσης τροφῆς. ἢ γῆς » διαμασησάμενος, εἰσπτύει τοῖς νέοις διοιγνὺς τὸ στόμα· » προπαρασκευάζων πρὸς τὴν τροφήν. Ne existimemus ignavi » librarii figmentum esse quod habet Athenaei lectio περὶ

» τῆς ἁλμυριζούσης γῆς: quod nobis quidem perplacet. « f CASAUBONUS. — Locum in ms. *A.* nonnihil quidem corruptum, ſed levi operâ ſanabilem, prorſus praetermiſit Epitomae auctor. ὡς αἱ περιστεραὶ recte poſitum iam in vetuſtis editionibus, pro ὡς ἐπ' ἀριστερᾷ quod erat in Msto. In eodem cod. *A.* perperam λαμυριζούσης ſcribitur, quod & editiones Ven. & Baſ. tenuere, ſed in ἁλμυριζούσης mutavit Caſaubonus certiſſimâ ratione, quae & per ſe perſpicua erat, & auctoritate Plinii, X. 34, 52. Aeliani, De Nat. Anim. III. 45. & (qui primo loco nominandus erat) Antigoni Caryſtii cap. 44. firmabatur. Denique eamdem ſcripturam ipſi etiam Ariſtoteli ex codicibus msstis haud ita pridem vindicavit CAMUS in praeſtantiſſimi operis adcuratiſſima editione, pag. 554. & in Varietate Lectionis ad eumdem locum expoſita, p. 745. Nos Plinii ſaltem verba huc ſpectantia adponamus. *Pullis*, inquit, *primo ſalsiorem terram, collectam gutture, in ora inſpuunt, praeparantes tempeſtivitatem cibo.* Superſtitioſa opinio cui occaſionem dedit iſte mos columbarum, paulo ſuperius (lit. *b.*) notata eſt.

Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι &c. » *Eryx in Sicilia* [mons » &] oppidum fuit, ubi praecipuo cultu *Venus Erycina* » colebatur: de qua, ut Graecos omnes taceam, multa » Cicero in libris contra Verrem. Duae autem in anno » ſolennitates ab Erycinis & aliis Siculis obſervabantur, » quarum alteri *Anagogia*, alteri *Catagogia* nomen e re fe» cerant. Cauſſam appellationis utriusque feſti planiſſime » explicat hîc Athenaeus. *Anagogia*, inquit, dixerunt » illum *diem quo credebant Venerem e Sicilia in Africam* ἀνά» γεσθαι, id eſt, *ſublatis anchoris enavigare*: illum vero *diem* » *quo redire Venerem* & in portum Erycinum κατάγεσθαι » *pro certo habebant*, *Catagogia*. Mendoſe ſcriptum in » Athenaei libris, Τῆς δὲ Σικελίας ἐν Ἔρυκι καιρός τίς ἐστιν, » ὃν καλοῦσιν ἀναγωγάς. Lege, ὃν καλοῦσιν ἀναγώ» για. Aelianus, primo Variae Hiſtoriae libro: [cap. » 15.] Ἑορτή ἐστιν ἣν καλοῦσιν ἀναγώγια. « CASAUB. — De *Eryce* & *Erycinae Veneris* templo, praeter alios conſulendus Polybius, Hiſtoriar. I. 45. Feſtos dies, qui hîc commemorantur, iterum Ἀναγώγια nominavit Aelianus, De Nat. Anim. IV, 2. qui locus cum hoc conferendus. Et habent ſane in Graecorum ſermone iſtam formam (nominum neutrius generis, pluralis numeri,) omnia fere

nomina Festorum: & convenit alterius festi nomen, τὰ Καταγώγια, ab ipso etiam Athenaeo hac formâ commemoratum. Nec vero idcirco opus videtur, ut scripturam Ἀναγώγια continuo obtrudamus Athenaeo, apud quem veteres libri omnes, & sigillatim duo nostri probatissimi, in Ἀναγωγὰς consentiunt. Quae Aelianus Var. Hist. I. 15. habet, ea omnia quidem ex Athenaeo desumta esse, iam saepius monuimus: sed consulto mutata ab hoc compilatore esse paene cuncta Athenaei verba, simul observavimus. Nihil vero prorsus est quod obstet, quo minus idem festum & τὰ Καταγώγια & αἱ Καταγωγαὶ (quasi αἱ τῆς Καταγωγῆς ἡμέραι) perinde dici potuisse credamus.

a μιᾶς προπετασθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς. Sic pro olim edito προσπετασθ. corrigendum esse ex Hoescheliana Epitoma (cui & noster cod. *Epit.* adsentitur) monuit CASAUBONUS; simul observans, multa de huius columbae colore & praestanti formâ habere Aelianum; nempe DE Nat. Anim. IV. 2. ubi alium auctorem ille secutus est. *Ibid.* ὅσοι οὖν τότε περιουσίας εὖ ἥκουσι τῶν περιοίκων. Temere περὶ οὐσίας ed. Bas. atque inde ed. Cas. Recte unâ voce περιουσίας ed. Ven. cum mstis. Sic εὖ ἥκων παιδείας, *bene eruditus*; εὖ ἥκων χρημάτων, φρενῶν, μορφῆς, *opibus*, *prudentiâ*, *formâ praestans.*

Αὐτοκράτης δ᾽ ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς. *Coniunctivam particulam*, quam non fere omittere solet Athenaeus in huiusmodi oratione, cum deesset editis, (nescio an & msto *A.*) recepi ex ms. *Epit.* *Ibid.* μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν &c. Edebatur μεταβάλλειν, nec e ms. *A.* aliud quid notatum. Necessario vero in praeterito tempore, cuius notionem aoristus secundus habet, positum oportuisse verbum videbatur: ad quam scripturam propius accedebat ms. *Ep.* in quo μεταβαλλεῖν, qui haud dubie μεταβαλεῖν debuerat.

ἐν Αἰγίῳ. Duo verba omisit Breviator. Scripturam ante nos editam, ἐν Αἰγείῳ, tenet ms. *A.* temere perpetuo & promiscue vocales ει & ι inter se permutans. Sed Αἴγειον sive regionem sive oppidum nemo novit. Αἴγιον, *Aegium*, nobile olim Achaiae oppidum; in cuius historia a *scriptore rerum Achaicarum* AUTOCRATE mentionem factam esse consentaneum est fabulae illius, quam hic tangit Noster. Quare ἐν Αἰγίῳ ex Aeliano (Var. I. 15.) hic corrigere non dubitavi. De *Aegio* videsis quae ad Aelianum l. c. a KÜHNIO notata sunt.

Alexidis versiculus primus e fabula *Concurrentibus*, cum b sic ederetur,

'Ο λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός:

nimis manifeste contra metri leges impingebat; qui, deletâ importunâ primâ voculâ, recto nunc modulo procedit. In *Epit.* duae priores voces desunt. Ille 'Ο articulus, quem cum editis mstus *A.* agnoscit, fortasse inde huc irrepsit quod ad verbum οἶδε initio sequentis versus ο litera superne adscripta fuisset, quo significaretur, rectius in aliis libris ὁ δὲ pro priore οἶδε legi: ac sane, quaenam potissimum vis insit in illius verbi οἶδε repetitione, difficile dictu fuerit. Quod si tamen legeretur Ἀλλ' ὁ λευκὸς &c. legitimus foret versus trochaicus. In *altero* eiusdem *Alexidis* testimonio, perperam ἔνδων pro ἔνδον scribitur in ed. Cas.

» In *Pherecratis* e *Pictoribus* versiculo,

» Ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν:

» tangitur mos antiquorum, utentium saepe *columbis in-* » *ternuntiis*: sicut Romae fieri solitum in theatris. Sed & » in historiâ seriâ invenias huius rei exempla: ut apud Pli- » nium lib. X. cap. XXXVIII. [cap. 37. sect. 53.] Vide » etiam Aelianum lib. IX. Ποικιλ. cap. 2. [In ed. Cas. 2. » & 3. interseruntur hic nonnulla, uncis inclusa, huius- » modi:] (Arnoldus Abbas Lubecensis, in Historia Slavo- » rum: *Volens rex Antiochiae suos praescire quod factum es-* » *set, dimisit columbam. Solent enim exeuntes ad quaelibet ne-* » *gotia secum asportare columbas, quae domi pullos habent no-* » *viter creatos: &, si in via forte accelerare volunt nuntium,* » *scriptas literas sub umbilicos columbae subtiliter ponunt, &* » *eam avolare permittunt: quae cum ad suos foetus properat,* » *celeriter amicis desideratum nuntium apportat.* Iacobus Vi- » triacensis, De Historia Orientali: *Sunt praeterea columbae,* » *quae nuntiorum fungentes officio literas dominorum sub alis* » *deportant, hora aut tempore modico multa terrarum spatia* » *transeuntes. Sunt autem valde utiles; maxime quando per ter-* » *ras inimicorum alii inimici transire non audent.*) Nostrâ quo- » que memoriâ idem factitatum in obsessâ quadam Belgii » urbe & audivi saepius & legi. « Casaubonus. — Adi Bocharti Hieroz. Part. II. lib. I. c. 2.

Ἀλλ', ὦ περιστέριον, &c. » Περιστέριον, blandientium c » vox est, ut in proximo *Pherecratis* loco, ἀλλ' ὦ » περιστέριον Ὅμοιον Καλλισθένει πέτου. *O columbula, vola* » *similis Callistheni.* At περιστερίδιον non *columbulam*, sed

C » *pullum columbae* significat; ut apud LXX. Levitici cap. 1. » καὶ προσοίσει ἀπὸ τῶν τρυγόνων ἢ ἀπὸ τῶν περιστεριδίων » τὸ δῶρον αὐτοῦ. In textu Mosis est, *min benè hajonâh.* « [i. e. *de pullis columbae.*] CASAUBONUS. — Alterum istud *Pherecratis* testimonium ita continuatis verbis scriptum legebatur in superioribus editionibus, ut versuum nulla haberetur ratio. Casaubonus in Animadversione modo adposita vocem Ὅμοιον ab unciali literâ inchoans, initium novi versus in illa voce statuisse videtur: nisi (quod crediderim equidem) temere istud a typotheta sic positum. Sunt certe, si quid video, duo absolutissimi senarii: quorum in priore vocabulum ὅμοιον mediam corripit, ob vocalem ante vocalem; ut efficiat haec vox pedem anapaestum, qui in illa sede legitimus est.

Νίκανδρος - - - τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων. πελιάδων ms. *A.* suo more, indeque ed. Ven. Sed correctum in ed. Bas. & Cas. *NICANDRI* hexametros absque notatione transmisit doctus Animadversor: puto quod a se corrigi posse desperaret. Audacior *Adrian.* HERINGA fuit: & fortem fortuna iuvit. Extrema verba secundi versus, cum tertio, in hunc modum edita erant:

— οὐδὲ † φιναρσὰ
οὐδὲ φινεστράκεοι νωμήσιμοι ἐξενίπτονται.

Quae sic ille, quemadmodum a nobis edita, restituit in Observatt. Critic. cap. XXXII. pag. 292.

— οὐδέ φιν ἅρπαι,
οὐδέ φιν ἴρηκες νωνήσιμοι ἐξενέποντας.

φὶν pro σφὶν, σφῖσι, αὐτοῖς vel αὐταῖς, ut apud Callim. Dian. 125. 213. & alibi. Conf. Hesychium in voce, & Maittaire, Dialect. pag. 196. Pro αρσὰ quod in fine versus erat, αρσαι habet ms. *A.* terminationem saltem vocis recte tenens. Perspecte vero ἅρπαι Heringa. Est autem ἅρπη, ut ait Schol. Homeri ad Iliad. τ'. 350. εἶδος ὀρνέου ὅμοιον ἀετῷ, ὥς ὑπὸ τῆς ἰδέας ἄκριτον εἶναι. τινὲς ἰκτῖνον καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ φήνην. Iam νωνήσιμοι, pro ἀνονήσιμοι, *inutiles*, *nocentes*, a verbo ὄνημι: quemadmodum νώνυμος pro ἀνώνυμος, δύσφημος, ex ὄνομα. Tum ἐξενέπονται, *dicuntur.* Suspicari quidem fortasse licuerat, eâdem notione ferri posse ἐξενίπτονται, vocali ι ante πτ correptâ, sicut υ ante πτ in Αἴγυπτος. Sed emendationi a viro docto propositae patrocinantur aliquatenus etiam veteres membranae, in quibus ἐξενίποντας. In uno vo-

cabulo ἴρηκες nonnihil haeſeram: quod *rei* quidem, de c qua agitur, perapte convenit; ſed a *veteris ſcripturae veſtigiis* longius recedit. Itaque videndum an in voce ὀστράκεοι, quam eius loco habent hodie libri, aliud quid lateat commodius: cuius generis nobis quidem nihil occurrebat, niſi ſtatuere velles fuiſſe ὀστράκεος nomen *avis alicuius rapacis;* cuius tamen nominis, iſtâ notione, nusquam alibi veſtigium ullum reperitur. πλειάδας, per ſyncopen, pro πελειάδας dixiſſe poëtam adparet. διτοκεύσας, pro διτοκεούσας, διτοκούσας, *biparas, quae binos pullos pariunt:* verbum ipſi etiam Ariſtoteli, ubi de columbino genere agit, uſurpatum, Hiſtoriar. VI. 1. Δρακοντιάδας columbas Dalecampius interpretatus erat, *quae dracontio tritico alantur*, Plinium reſpiciens XVIII. 7, 12. At, quemadmodum Σικελαὶ πελειάδες ſunt *Siculae columbae*, ſic Δρακοντιάδας ſimiliter a patriâ nominaſſe poëtam conſentaneum eſt: nempe ab illâ Libyae inſulâ, ex adverſo Siciliae ſupra Hipponem Diarrhytum ſitâ, quae Δράκοντος apud Stephanum Byz. & Δρακόντιος νῆσος apud Ptolemaeum nominatur.

AD CAP. LII.

»Τῶν δὲ βοσκάδων καλουμένων, ὁ μὲν ἄῤῥην κατάγρα- d »φος νήττης. In Excerptis hoc ſolum, ἔστι δὲ ὁ ἄῤῥην »ἧττον νήττης. Incertum eſt, utro potius modo legen»dum, an ἥττων νήττης, *minor anate:* an κατάγραφος ἧτ»τον νήττης, *minus varius quam anas.«* CASAUBONUS. — Immo vero, nihil ambiguitatis (curatius ſi inſpicias) habet Epitomae ſcriptura, quae eſt huiusmodi: Ὅτι τῶν βοσκάδων ὁ ἄῤῥην σιμὰ καὶ ἐλάττω τῇ συμμετρίᾳ ἔχει τὰ ῥύγχη. ἔστι δὲ ἧττον νήττης. Quibus e verbis ſatis intelligebatur, quo pacto corrigi ſupplerique deberet mutila veteris codicis & editorum ſcriptura. Et conſentit Ariſtoteles, VIII. 3. βοσκὰς, ὅμοιος μὲν νήττῃ, τὸ δὲ μέγεθος ἐλάττων. Apud Noſtrum hoc loco operarum error, τὰ ῥύγχα, pro τὰ ῥύγχη, ex ed. Ven. in reliquas omnes propagatus. Pro ἧττον vero nil opus eſt, ut ἥττων cum Caſaubono corrigas: perinde enim in neutro genere poni adiectivum nomen poterat vulgatiſſimo Graecorum uſu; cuius uſus plurima etiam exempla in ſuperiori de colum-

d bis disputatione, cum apud Nostrum, tum apud Aristotelem observare diligens lector potuit.

» ῥυπαρομέλανα τὴν χροιάν. Scribendum, ut in Epito» ma, ῥυπαρομέλαινα.« CASAUBONUS. — Eodem modo scribitur in nostro cod. *Epit.* Ad olim editam scripturam nihil ex ms. *A.* adnotatum. *Mox deinde*, σκέπτονται τὰ ὄμματα legebatur in ed. Ven. & Bas. quod quum in σκέπτον τε mutasset CASAUBONUS, monuit postea in Animadversionibus: » Offendimus in scripta lectione, quod hic » expressum est, τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει, σκέπτον τε τὰ ὄμ» ματα: vulgo σκέπτονται: quorum hoc absurdum, illud » suspectum. « — σκέπτον τε nobis dedit uterque mstus codex. *Paulo post*, παραπλήσιοι recte ms. *A.* Est enim adiectivum communis generis. Invenias quidem etiam foemininam terminationem, quam subinde apud Polybium observavimus; sed, eam si maluisses, mutato accentu παραπλησίαι scriptum oportebat.

e Quod sequebatur olim vocabulum, ῥυπαροκέραμος, nihil per se suspecti habebat. Colorem κεραμεοῦν iam alibi memoratum vidimus: (IX. 387. f. & ibi not.) & nomen similiter compositum est atque illud ῥυπαρομέλαινα, quod paulo ante legitur. Sed sequi nos debuimus codicum nostrorum auctoritatem, qui communi consensu ῥυποκέραμος dabant. Monuerat etiam CASAUBONUS: » Excerpta ῥυποκέραμος. Eustathius ad secundam Odysseam, » [p. 150 extr.] ὑποκέραμος. [voce ab Editoribus fortasse truncatâ: nam reliqua ibi cum Athenaei Epitomâ consentiunt.] » Vulgaram explicat simul & tuetur alius locus » eiusdem Alexandri paulo post, de tetrace, [p. 398. d.] » τέτραξ τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα κεραμεοῦς, » ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος.« *Ibid.* ὑπότεφρος τὴν γαστέρα. Eumdem colorem simplici nomine τεφρὸν nominatum supra vidimus, pag. 394. a. *Mox*, τὸν νῶτον recte ms. *Ep.* (puto & ms. *A.*) non τὸ νῶτον. Eumdem editorum librorum errorem notavimus pag. 387. f.

ARISTOPHANIS testimonium (ex *Acharn.* 875.) neglexit Breviator. Ibi pro Νήσσας, quod apud Nostrum editum erat, recte Νάσσας dedit ms. *A.* quemadmodum apud ipsum Comicum loquens inducitur homo Boeotus.

AD CAP. LIII.

Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν. Vide quae notavimus ad initium capitis XLV. Eodem pertinet particula ποτὲ, qua subinde utitur Deipnosophista: quam cur in τότε mutatam mallemus pag. 372. b. nulla caussa fuerat. Conf. & pag. 376. b. rursusque paulo post, initio proximi capitis.

οἱ καλούμενοι παραστάται. »Ratio nominis, quia gemini sunt. Vide Hesychium, & corrige ex Medicorum »libris. De horum esu, capite octavo huius libri.« CASAUBONUS. — Vide pag. 384. e. & ibi notata. Continuo deinde, cum vulgo legeretur Σίμαρος ἐν τρίτῳ Συνωνύμων, obsecutus sum eidem CASAUBONO, monenti: »Scribendum Σιμάριστος, ex aliis multis Athenaei »locis.« — Sic quidem & saepe aliâs & p. 399. a. Corruptum hoc loco nomen omisit Breviator.

Συγκεκνισωμένων δέ τινων κρεῶν ζωμῷ καὶ παραφερομένων. *Deletâ* καὶ *particulâ*, constructionem orationis in hunc modum concipe: Παραφερομένων δὲ κρεῶν τινων ζωμῷ συγκεκνισωμένων. Pro παραφερομένων coniectare possis περιφερομένων, ut initio cap. 54. & persaepe aliâs: sed & perinde ferri vulgatum potest: alterum verbum *circumferre* cibum significat, & offerre convivarum alii post alium; alterum, *in medium adferre, adponere.*

Στράττις - - ἐν Μακεδόσιν ἢ Κινησίᾳ. Alios, ἐν τῇ Κυνηγεσίᾳ legere ait *Dalecampius.* At illi alii non sunt Athenaei libri; quos nullos, praeter typis vulgatos, viderat hic Interpres: atqui illi recte cum vetustis membranis in Κινησίᾳ consentiunt. Cuius de fabulae titulo & argumento, vide CASAUBONI Animadv. ad VII. 327. e. T. IV. huius edit. pag. 455 sq. & quae ex HEMSTERHUSII Notis ad Polluc. pag. 1382. excerpsit *Harles* in Bibl. Graec. T. II. pag. 497 sq.

EUBULI versus cum sic vulgo legeretur:

Καὶ πνικτὰ Σικελικὰ Παντανίων σωρεύματα:

recte monuit CASAUBONUS: »Iusseram πατανίων. βατάνιον & πατάνιον idem; sed hoc σικελικώτερον: unde »Latinis *patina;* & πατανίων σωρεύματα, Plauto *struices* »*patinarum*, in Menaechmis: *Tantas struices concinnat pa*»*tinarias.*« — Eumdem *Eubuli* versum citavit Pollux X. 107. Confer Nostrum, IV. 169. d. f.

Ἀριστοφάνης τ' εἴρηκεν ἐν Σφηξίν. Coniunctivam parti-

culam τε, quae deerat editis, commodè dedit ms. *A.* *Aristophanis* verba leguntur in *Vespis*, vs. 501. Apud Nostrum, ut apud Comicum, recte πεπνιγμένον tenet ms. *A.* & editiones omnes, exceptâ ed. Cas. 3. Totam disputationem de *carnibus* πνικταῖς omisit Breviator.

b In *Cratini* Anapaestico recte imperativum πνῖξον revocavi ex editt. vett. cum quibus consentit ms. *A.*

Antiphanis ex *Rustico* versiculus tertius cum sic editus legeretur:

Δημήτηρ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον:

monuit doctus Animadversor: »Prima & postrema vox »in mendo cubant. Scribendum omnino:

»— ἣν φερέσβιος
»Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον.«

— Et postremae quidem vocis correctionem firmavit noster ms. *A.* sed in versiculi initio interpretamentum, quod veteris scripturae locum occupavit, tenent eaedem membranae. Nec vero de recipiendâ certissimâ Casauboni emendatione dubitandum duxi. A quo miratus sum silentio praetermissum esse id quod continuo sequitur, ita vulgo scriptum, nullâ verbis interpositâ distinctione:

— μηκάδων μέλη
χλόην καταμπέχοντα σάρκα νεογενῆ:

quod sane non caret difficultate. Nam, quo pacto concipienda sit verborum istorum structura, aut quis subiectus sit sensus, etiam atque etiam dubitari potest. Vix quidem ferenda videtur Dalecampii ratio, sic vertentis: *iuvencarum artus, qui carnem novellam instar herbae teneram circum ambiunt:* adiectâ Adnotatione: »χλοὴν, id est, »χλωράν: *lautam, delicatam.*« — Qui quod μηκάδας *iuvencas* intellexit, cum sint *caprae*, id nunc non moror: illud moneo, nec χλοὴν scribi, sed χλόην; nec adiectivum nomen χλοὸς, idem valens ac χλωρὸς, in Graecorum sermone reperiri. Secutus est tamen eamdem rationem nuperus Gallicus interpres. Nobis alia ineunda via visa erat. Χλόην (quemadmodum cum alibi, tum ad VII. 293. b. vs. 7. monitum est) dicunt Graeci *varias herbulas condiendis cibis adhiberi solitas.* Intellexi igitur μηκάδων μέλη χλόην καταμπέχοντα, *caprinae carnis frusta, variis herbis condita, illisque circumdata & quasi vestita.* Tum verba σάρκα νεογενῆ accepi tamquam per adpositionem adiecta, quibus significaretur *tenellas* esse *capellas;* quarum *carnem*

adferat is qui loquitur. Quemadmodum vero tota superior oratio tragico quodam incedit cothurno; quod etiam fatetur ipse is qui ista loquebatur, mox dicens, *Sophoclis se peragere tragoediam*: sic fortasse etiam in his ipsis verbis, de quibus quaerimus, imitari poëta voluit orationis figuram tragicis poëtis frequentatam, quam *enallagen* vel *hypallagen* Grammatici dicunt. Scilicet commodius sic dicturus fuerat, *χλόην καταμπέχουσαν σάρκα νεογενῆ*: quorum verborum hic fuisset naturalis ordo, *σάρκα νεογενῆ καταμπέχουσαν χλόην*. Sed cum ad metrum non apta fuisset ista oratio, *καταμπέχοντα* dixit, participio non ad proximum substantivum *σάρκα* relato, sed ad superius *μέλη*. b

Ad postremum versum spectat Casauboni animadversio:

L »Τί λέγεις; Τραγῳδίαν παραινῶ Σοφοκλέους. »Repone loco inepti hoc loco verbi *παραινῶ*, *περαίνω*: quo nihil convenientius. Sic *περαίνειν ῥῆσιν*, & *περαίνειν νόμον κιθαρῳδικόν*.« — Pro *λέγεις* vel *λέγῃς*, quod erat editum, recte *λέγεις* dedit ms. *A.* quemadmodum in Animadv. scripsit Casaubonus: sed in *παραινῶ* eodem cum editis errore idem vetus codex tenetur. Quam scripturam sicut nullo modo ferendam, sic emendatione a Casaubono prolatâ nihil esse certius indicavi.

AD CAP. LIV.

Pherecratis verba e *Dulodidascalo*, *γαλαθηνὰ ἔκλεπτον, οὐ τέλεια*: commode sic convertit Dalecampius, ut subintelligatur substantivum *κρέα*: »*Furatus sum carnem γαλαθηνὴν*, id est, *lactentis porci, non adulti.*« — »Opponit »*γαλαθηνοῖς* (ait Casaubonus) id est, *subrumis*, *τὰ τέ»λεια*, quae *perfectae* sunt *aetatis*. Sic apud Hippocratem »*τὰ γαλαθηνὰ κρέα τοῖς ἰσχυρετέροις* opponuntur. Neque »solum porcellos *γαλαθηνοὺς* dixerunt, sed & agnos, hoe»dos, hinnulos, catulos, & omnes alios *foetus teneros qui »lacte nutriuntur*: mox etiam *γαλαθηνὰ βρέφη*, quae dici»tur esitasse immanis & illaudatus tyrannus *Phalaris*.« c

Alcaei testimonium sic editum legebatur: *ὁ δεῖ γὰρ αὐτός ἐστιν εἴ τι γρίξομαι. ὧν σοὶ λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός.* Quae sic interpretatus erat Dalecampius: *Sim ego quod par est, si magis quam lactens porcus aliquid*

C *grunniam eorum quae tibi dico.* Aliam viam ingressus CASAUBONUS: »*Alcaei*, inquit, corruptissima verba sunt; »ex quibus duos hosce faciebamus senarios, non vanâ »fortasse coniecturâ:

»Οἴει δ' ἀκούειν αὐτὸν, εἰ μὴ γρύξομαι,
»ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός;

»*Censen' illum quae dicam tibi intellecturum magis quam por*»*cellum, nisi grunniam?* Videtur in aliquem dictum cui »obiiciebatur ὑηνία & suillum ingenium.« — Post hunc *Sam.* PETITUS, Miscell. VI. 11. priorem versum ita constituit:

Ὀσδει (*pro* ὄζει) γὰρ αὐτὸς, ἔστιν εἴ τι γρύξομαι.

»Id est: (inquit:) *Olet hic, si vel hiscere audeam, & acu*»*tius audit ea, quae dico quam porcellus in porculatione*, sci»licet, *matrem suam, aut suarii vocem.*« Qui quo pacto verbum ἔστιν ibi positum intellexerit, omitto quaerere. De *porcellis* vero adnotavit idem: »Quam facile por»celli vocem matris suae aut suarii dignoscant, vide apud »Aelian. Hist. Anim. VIII. 19. & Plin. VIII. 51.« [sect. 77.] — Poterat perinde ad Polybii Histor. lib. XII. cap. 4. provocare. Sed omnes isti auctores de *adultis porcis* loquuntur, *vocem suarii aut buccinae sonum exaudientibus sequentibusque*, non de *lactentibus porcellis.* TOUPIUS in Addendis in Theocritum p. 399. & in Curis Noviss. in Suid. pag. 162. (pag. 6. edit. Lond.) sic scribendum vertendumque hunc locum contendit:

»Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύξομαι μόνον,
»ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός.

»*Enimvero ille, si tibi grunniam modo, me statim intelligit ma*»*gis quam matrem suam porcellus.*« — Cuius reliquam rationem probans PORSONUS, in Append. ad Toup T. IV. pag. 499. (quod ex Fiorilli Observat. in Athen. pag. 62. cognovi: nam ipsum eruditissimi *Porsoni* librum mihi non ad manum esse etiam atque etiam doleo) posteriori versu, vitandi hiatus caussâ, γαλαθηνῆς ὑὸς, corrigendum censuit. Nobis, pressius insistendum veteris scripturae vestigiis, visum erat. Et statim quidem in primoribus verbis Ὀ δεῖ, quae tenent quidem veteres etiam membranae nostrae, manifeste nihil aliud, nisi Atticum pronomen Ὁδὶ, *hicce*, contineri videbatur. Quo posito, nihil praeterea magnopere in totâ reliquâ eclogâ desiderasses. Nam, illud dubio carebat, pro edito γρίξομαι, recte ab omni-

bus γρύζομαι esse positum, quod ipsum etiam membranae nostrae exhibent. Pro Ὅδί si quis adverbium Ὧδὶ maluerit, ὧδὶ αὐτὸς, *Ecce hic ipsum*, haud sane improbabiliter is coniectaverit: sed ne illa quidem novatione fuerit opus. Iam in ista locutione εἴ τι γρύζομαι πλέον τι, id est, *si quid amplius mutiam* vel *hiscam*, ellipsis est facile supplenda; nempe, *ecce ipse adest, qui me exaudiet, si quid amplius mutiam*: sive ita malueris, *peream, male plectar, si quid amplius* &c. Unum supererat, quod dubitationem aliquam movere potuisset: cur, qui *ne hiscere quidem amplius se velle* profitetur, is *porcelli* maxime vocem commemoret: *ne talem quidem sonum se editurum*, dicens, *qualem edat lactens porcellus*. Quam ipsam dubitationem mirifice sustulit optimus noster codex, pro γαλαθηνοῦ ὑὸς, quod erat editum, id ipsum exhibens, quod nos posuimus, γαλαθηνοῦ μυὸς: prorsus vere, &; ut praeter id quod exspectasses, sic significanter admodum, & perquam festive: *si quid ego mutio tantulo magis quam lactens mus*. Tam *Alcaei* quam *Pherecratis* testimonia omisit Epitomae auctor.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ. *Herodotum*: vide lib. I. cap. 183.

Ad *Antiphanis* e *Philetaero* testimonium, quum neglecto prorsus metro sic adpositum esset, κομψὸς γε μικρὸς κρωμακίσκος οὗτος γαλαθηνός; haec habes a Casaubono adnotata: » Quid est κρωμακίσκος, aut quomodo » interpretabimur? Si quis me hoc roget, iubebo ἄλλην » δρῦν βαλανίζειν; nam mihi barbarum id verbi est. Sed » puto verius, esse scribendum aliter; puta: κομψός γε » μικρὸς τὸ σῶμα μειρακίσκος οὗτος γαλαθηνός. *Venustus sane & parvo corpore adolescentulus hic subrumus*. Aut sic: » κομψός γε, μικρός τε σῶμα, ὑΐκὸς οὗτος γαλαθηνός. « — Quarum coniecturarum (ut taceam sic pessumdatum prorsus metrum) ea ratio est, ut haud paulo consultius videatur ferre vocabulum quamvis ignotum aut explicatu difficile, quam ad tale quoddam confugere remedium. Illud nos licitum nobis atque etiam necessarium putavimus, ut pro communi οὗτος Atticam pronominis formam οὑτοσὶ poneremus. Sic prodibat absolutissimus senarius, cum primâ voce versus sequentis:

Κομψός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὑτοσὶ
γαλαθηνός. —

Caeterum κρωμακίσκος est diminutivum nominis κρῶμαξ,

d quod perinde ac *κλῶμαξ*, *saxorum cumulum* significat, & omnino *tumulum adscensu arduum & saxis asperum*. Vide Hesych. in Κρῶμαξ & Κρωματόεν: Scholia brevia ad Iliad. β'. 729. & Eustath. ad Iliad. β'. p. 250. l. 20 sq. Iam in abruptis comici verbis quid mirum, quod certâ ratione definire non valeamus, quo sensu diminutivum istud *κρωμακίσκος* usurpaverit poëta? Potuit eo nomine notare adolescentulum, qui quamquam *γαλαθηνὸς*, i. e. *aetate non multo maior lactente puero*, & alioqui satis *lepidus*, (*κομψὸς*,) tamen *pervicaci fuisset ingenio moribusque asperis*. Potuit vero & longe aliud, nescio quid, spectare. Dalecampius proprium esse nomen infantis alicuius existimaverat; parum id quidem probabiliter. Caeterum si quid mutandum, satis placet, atque etiam insignem habet veri speciem id quod ab Adamo propositum Villebrunius retulit, *χρωματιστὸς*, id est, *faciem pictus*, *fucatus*, *cerussatus*. Nam sigillatim de *pingenda facie* usurpari solitum verbum *χρωματίζεσθαι*; si fides Scholiastae (recentiori quidem illi) ad Aristophanis Nub. 516. In *Epitoma* deest istud testimonium Antiphanis una cum proxime sequentibus omnibus poëtarum testimoniis.

Ἡνίοχος Πολυεύκτῳ. »Suidas praeit nobis ad diversam »admodum lectionem. Scribit enim, [sub voce Πολύευ»κτος] *Polyeuctum* comicum fuisse, cuius fabulam *Henio»chos* laudet in Deipnosophistis Athenaeus. Nempe ita le»git: ἐν Ἡνιόχοις Πολύευκτος. [Scilicet ita ibi loquitur Suidas, quasi hic apud Athenaeum sic scriptum legisset.] »Ego falli Suidam non ambigo: nam vel ipsius testimo»nio, rectum esse quod editur, probare possumus. Scri»bit ille alio loco: [in voce Ἡνίοχος:] *Heniochum*, »veterem comicum, inter caeteras fabulas edidisse & *Po»lyeuctum*. Porro *Heniochi* comici non hic solum Athe»naeus meminit: *Polyeucti* [comici,] neque Athenaeus »usquam alibi, neque ullus alius. In *posteriore versuum* »*Heniochi* scribe ex membranis, τέθυκε τὸν χοῖρον: »non τέτοκε, quod est nimis absurdum.« Casaubonus. — Recte τέθυκε dedit etiam vetus codex *A*. Caeterum *prior versus*,

Ὁ βοῦς χαλκοῦς ἦν, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι:

minime aptos ad metri leges numeros habet. Coniectabam,

Χαλκοῦς μὲν ἦν ὁ βοῦς, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι.

Sed vel sic, haud satis scio, an in ἄνεφθος vocalis ε sequentibus duabus consonis φθ brevis manere possit, ut pe-

dem anapaesticum efficiat illud vocabulum. Id si minus fuerit concessum, vide an minori mutatione sic placere possit:

Ὁ βοῦς χαλκοῦς ἦν μὲν, ἄνεφθος δὲ καὶ πάλαι.

Nam prior syllaba vocis χαλκοῦς, ob debiliorem positionem, corripi utique potuerit.

καὶ Ἀνακρέων δὲ φησίν· Οἷά τε νεβρὸν &c. *Anacreontis* versus ita distribuimus, ut fecit Brunckius in Lectionibus & Emendationibus in Vol. I. Analector. p. 17. Bentleium secutus, qui in Notis ad Horat. lib. I. Od. 23. monuerat galliambos esse tetrametros. In minutos versiculos anapaesticos distributam eamdem eclogam habes apud Aelianum, Nat. An. VII. 39. in hunc modulum:

Οἷά τε νεβρὸν
νεοθηλέα, γαλαθηνὸν,
ὅς τ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς
ἐπτοήθη.

Utrovis modo tribui placuerit, duae extremae syllabae vocabuli νεοθηλέα coniunctim pro unâ efferendae fuerint. Verba singula nos talia repraesentavimus, qualia vetus noster cod. *A.* exhibet, cum editis Athenaei libris consentiens; nisi quod, pro κερόεσσης, quod erat editum, κεροέσσης scribens, haud obscura veteris scripturae vestigia servavit. De qua scripturâ sic monuit Casaubonus: » Non dubie vera est scriptura antiqua, κεροέσσης: » ut *mater cornuta* dicatur, non hinnulus. Sed hoc mu- » tarunt, qui absurdum putabant, si *cervae* cornua tribue- » rentur: ceu vero Graecos poëtas versantibus frequen- » tius quicquam in oculos incurrat, quam κερόεσσα ἔλαφος: » qua de re multa vetus Pindari interpres, [ad Olymp. » III. 52. eosdem etiam Anacreontis versiculos adponens,] » aliique viri naturalium rerum periti. « — De vetere scripturâ consule omnino Aelianum l. c. de eâ ipsâ ex professo disputantem, & Pollucem lib. V. 76. qui diserte etiam adfirmat, *errasse Anacreontem aliosque poëtas, κερόεσσαν ἔλαφον dicentes*, adeoque *cervam foeminam*, cui nulla umquam cornua fuere, *cornutam statuentes*. Pro quibus defendendis quod apud Iungermannum ad Pollucem l. c. protulit Salmasius, Atticos τὴν ἔλαφον in foeminino dicere solitos esse, sive de mare sive de foemina loquerentur; verissimum id quidem per se est, poteratque cum aliorum

d bene multorum auctorum, tum Xenophontis testimonio firmari: sed ad excusandum Pindarum & Anacreontem, qui diserte profitentur de *cerva foemina* se loqui, nihil valere eam rationem, iam olim Gesnerus, de Quadrupedib. pag. 332. monuerat. Superest igitur, ut hodieque belli homines, qui, arte freti dulces versiculos aut etiam acres sublimesque (si Deo placet) cudendi, curatiorem naturae rerum cognitionem nihil ad se pertinere existimant, nobilissimorum veteris aevi poëtarum Pindari Anacreontisque exemplo tueri se possint. Postrema poëtae verba sic scripsit Brunckius cum Bentleio, ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρ. ἐπτ. Apud Aelianum, ὑπολειφθεὶς ἀπὸ editur: apud Pindari Scholiasten (in Romana quidem editione, quae nobis nunc ad manus) ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρ. Nobis satis placuit, atque etiam commodior visa est librorum nostrorum scriptura, ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρ. cuius haec sententia est, non ut *a matre desertus fuerit hinnulus*, sed ut *ipse*, iuveniliter lasciviens & ultro citroque discurrens, *longius a matre discesserit.* Sic cum alii, tum frequenter Xenophon verbum ἀπολείπεσθαι usurpavit, cum nudo quidem genitivo fere constructum, sed subintellectâ ἀπὸ praepositione, quae hîc exserte adiecta est.

Κράτης, Γείτοσι. »Verum utrumque nomen, & poë»tae, & fabulae. Utriusque testis Iulius Pollux, lib. VII. »sub finem, & lib. X. cap. XXVI. *Cratetis* verba ita »habeant melius, νῦν γὰρ ὑμῖν παιδικῶν δαίσομ' ὥσπερ »ἀρνῶν ἔτι γαλαθηνῶν τε καὶ χοίρων.« Casaubonus. — Nobis meliora nonnulla membranae *A.* dederunt, quarum ope versus etiam distinguere tentavimus. *Versu* 1. ἡμῖν, & *vs.* 2. ἔστι plane dedere membranae. Tum in δαισοκως, quod eaedem exhibebant, haud obscure duo verba δαὶς & ὄκως continebantur: in quo illud unum turbare nos poterat, quod ὄκως ex Ionico magis quam ex Attico sit sermone; sed fortasse sermone illo utebatur is qui haec loquens inducitur. Quidquid sit: quum parum emendata fuerit edita lectio, repraesentare saltem debuimus vetustissimi codicis scripturam. Denique quum in fine *vers.* 1. desideraretur vox dissyllaba, perquam probabile videri debuit, post δαὶς intercidisse vocem ἀεί.

e Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν, &c. »De hoc *Simonidis* cantico lege Dionysium

» Halicarnasseum, extremo libro περὶ Συνθέσεως Ὀνομά- e
» των. [T. V. ed. Reisk. pag. 221 sqq.] Quae inde affe-
» runtur hic verba, sunt inquinata mendis: Ὦ τέκος οἷον
» ἔχω πόνον, σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις.
» Restitue poëticum & Homericum verbum, ac lege: Ὦ
» τέκος οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι
» κνώσσεις. *O fili, quantos ego cruciatus fero: at tu interea*
» *dulcem somnum carpis, & infanti animo stertis.* ἀωτεῖν est
» ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον: quod vulgo dicimus *primum so-*
» *mnum dormire.* Homerus: [Od. κ'. 548.] Μηκέτι νῦν εὕ-
» δοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον. « CASAUBONUS. — σὺ δ'
αὖτε εἰς ed. Ven. Bas. & Cas. 1. σὺ δ' αὖτε εἰς ed. Cas. 2.
3. & sic vetus codex noster. σὺ δ' αὖτε, absque εἰς, edi-
tur vulgo apud Dionys. Hal. sed ex Criticorum ingenio;
nam multo miserius corruptus totus locus in Dionysii
edit. Aldin. Casauboni emendationem, σὺ δ' ἀωτεῖς,
merito adoptavit BRUNCK, in Analect. T. I. p. 121. cuius
conferendae Notae, T. III. pag. 17. & IACOBS Animadv.
Vol. I. pag. 205. De eodem verbo consulendus Hesych.
& eius Interpp. in Ἀωτεῖται & in Ἀωτεῖς. Dein γαλαθη-
νῶν * δ' ἤτορι (sic) ed. Ven. & Bas. γαλαθηνῷ δ' ἤτοτι
ed. Cas. 1. sed γαλαθηνῷ δ' ἤτορι ed. Cas. 2. & 3.
quemadmodum est in Casauboni Animadv. & sic quoque
ms. *A*.

Ἰὼ στεφάνου &c. » Neque alter locus *SIMONIDIS*,
» de *Archemoro*, caret mendâ: εὐστεφάνου γλυκεῖαν
» ἐδάκρυσαν ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος. *Arche-*
» *morum*, Hypsipylae filium, infantem periisse testis Apol-
» lodorus, [III. 6, 4.] & quicunque de Nemeorum in-
» stitutione aliquid scripserunt. [quos laudavit HEYNE, in
» Notis ad Apollod. p. 615.] Vox εὐστεφάνου neque Ar-
» chemoro convenit, neque sententiae horum verborum.
» Non ausim dicere, scripsisse poëtam, Εὖτε σέ γ' ἄνθρω-
» ποι γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν, &c. Sed ponamus ita esse; do-
» nec proferatur aliquid melius. Itaque verte: *Cum quidem*
» *omnes te flebant, tener fili, dulcem animam efflantem.* « CA-
SAUBONUS. — Pressius insistens veteris scripturae vesti-
giis coniectaveram, Φεῦ στεφάνου, id est, *Eheu coronam!*
cogitans sic exclamasse qui infantem Archemorum sive
Opheltam, in herbâ depositum, pro floridâ coronâ ser-
pente cinctum & ab eo interfectum reperissent. Quum ve-
ro in eamdem sententiam (licet nulla e nostro cod. *A*.

discrepantia ab edita scriptura enotata sit) e cod. Paris. *B.* hanc scripturam a *Villebrunio* adlatam repererim, Ἰὼ στεφάνου, adoptandam eam duxi, donec melius quid aliud certiusve proferatur. Pro Ἰὼ, eodem Villebrunio teste, in ms. Par. *C.* est οἷ, eâdem sententiâ.

Φάλαριν τὸν τύραννον - - γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη. Fabulam illam respexisse videtur Aristoteles, Ethic. Nicom. VII. 5. & Eudem. VI. 5. Confer Bentley, *Dissert. upon the Epistles of Phalaris*, pag. 512 sq.

Θῆσθαι δέ ἐστι τὸ θηλάζειν &c. Confer Eustath. ad Odyss. δ'. pag. 153. l. 10 sqq. & l. 30 sq. & Dammii Lexicon Etymolog. pag. 1011. *Ibid.* Ὅμηρος· Ἕκτωρ γὰρ &c. Vocem Ὅμηρος, quae deerat editis, dedit ms. *A.* & *Ep.* Vide Iliad. α'. 58. *Ibid.* καὶ ὁ τιτθὸς ἐνθένδε &c. » A verbo θῆσθαι non solum θηλὴ deducitur, verum etiam τιτθός: utraque vox *mammam* significat. Ex msstis » adiecta periodus. Lege Eustathium. « Casaubonus. — Nempe in ed. Ven. & Bas. deerant quatuordecim verba, quae proxime praecedunt ista, Νεβροὺς κοιμήσασα. Leguntur autem illa cum in ms. *A.* tum in *Ep.* Pergit Casaubonus: » Sequens versus, & laceri & fortasse perturbati » codicis argumentum est. « — Quae Animadversio ad illum versum pertinet, Νεβροὺς κοιμήσασα &c. qui & ipse Homericus est, ex Odyss. δ'. 336. & ρ'. 127. Spectat autem ille versus ad firmandum usum vocabuli γαλαθηνὸς, de quo agebatur toto hoc capite.

AD CAP. LV.

a ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης ὀνοματολόγος. Ἐλεατικοὶ dicuntur Philosophi sectae *Eleaticae:* at Grammaticum hunc non tam a philosophica sectâ, (quae iam pridem desierat Athenaei aetate) quam a patriâ notum facere voluisse videri debet Auctor noster. Quare probabile utique est, non Ἐλεατικὸς eum scripsisse, sed Ἐλεάτης: quemadmodum est apud Suidam, Παλαμήδης, Ἐλεάτης, γραμματικός. &c. De eodem vide nostras Animadv. T. I. p. 24 sq.

κρέας τὸ τῶν δορκώνων. Sic dicere debuisse Palamedem, intelligebatur ex his quae continuo sequuntur. Sed & perspicue sic scribitur in ms. *A.* non τὸ τῶν δορκάδων, ut vulgo edebatur. Breviter Epitomator: Σφάλλονται οἱ τὰς δορκάδας δόρκωνας λέγοντες. Ad ista ver-

ba, *μόνως δορκάδες λέγονται, δόρκωνες δὲ οὔ*, eſt CASAU- a
BONI Animadverſio haec: » Accipe *λέγονται*, pro *dici de-
» bent*, aut, *a probatis auctoribus nominatae reperiuntur*. Nam,
» *dorcones* non dici omnino, falſum eſt; cum & *dorcades*
» & *dorcones* & *zorcones* legantur. «

XENOPHONTIS verba leguntur *Ἀναβασ*. lib. I. p. 201. ed. Baſ. 1569. ubi & iſta de *otide*, quae ſupra pag. 390. e. adlata ſunt.

AD CAP. LVI.

ΤΑΩ'Σ. *Ὅτι σπάνιος οὗτος ὁ ὄρνις δηλοῖ Ἀντιφάνης.*
» Videtur melius, *ὅτι σπάνιός ποθ' οὗτος ὁ ὄρν.* Nam ex
» ſequentibus *ANTIPHANIS* verbis non colligas recte, *raros
» pavones fuiſſe* temporibus ipſius, ſed *aliquando* fuiſſe ra-
» ros. Poëtae verſus, ut ex libro XIV. [p. 654. e.] pa-
» tet, ita ſunt diſtinguendi:

» *Τῶν ταῶν μὲν ὡς ἅπαξ τὶς ζεῦγος ἤγαγεν μόνον,*
» *σπάνιον ὂν* (vel *ἦν*) *τὸ χρῆμα· πλείους δ' εἰσὶ νῦν*
» *τῶν ὀρτύγων.*

» Trochaici ſunt tetrametri catalectici. At Breviator lon-
» ge haec accipit aliter. Nam illa, *σπάνιον ὂν τὸ χρῆμα·
» πλείους δ' εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων*, pro Athenaei verbis ha-
» bet, eaque ſubiicit ſequenti teſtimonio Eubuli: nam An-
» tiphaneum, utpote mendoſum, omittit. « CASAUBO-
NUS. — Mendoſum *ἀπάξας* tenet h. l. ms. *A*. cum edd. Et in ſuo quoque exemplo eamdem mendam reperiſſe videtur Epitomator: quam ut vitaret, ſic hunc locum contraxit: *Ὅτι σπάνιος ἦν πάλαι ὁ ταὼς, ὡς Εὔβουλος· καὶ γὰρ ὁ ταὼς διὰ τὸ σπάνιον θαυμάζεται. πλείους δ' εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων.* Ubi nil opus eſt ut putemus vocem *πάλαι* e veteri exemplari eſſe ductam, aut ut cum Caſaubono *ποτὲ* adiiciamus. Sicut verba leguntur in opere pleniore, ſic ſatis commoda ſunt: *πάλαι* autem de ſuo adiicere licuit Epitomae auctori. Alter fabulae titulus perperam *Τύχονι* per *ο* breve efferebatur in edd. Recte vero *Τύχωνι* ms. *A*. ut III. 103. e. & XIV. 654. e. Sicut autem hic locus ex altero (pag. 654.) corrigendus eſt, ſic viciſſim ille ex hoc emendandus. *Verſ.* 1. Si particulam *ὡς* pro coniunctione accipias, *quum*, *poſtquam*, valente, aut *ex quo*, ut GROTIUS vertit in Excerpt. p. 626. tum vero utique in *verſ.* 2. parum commoda videri debet oratio; ut

vel cum Casaub. ἦν pro ἐν scriptum, aut cum Grotio *deletam* δὲ *particulam* malis. At vulgatam eo versu scripturam utroque loco tenent membr. *A.* cum editis: nec ita male fortasse. Nempe, quemadmodum in dictione ὡς τὸ πολὺ, sic & in illâ ὡς ἅπαξ, particula ὡς *pleonasticâ* quadam *ratione* adhibita videtur; ut ὡς ἅπαξ nihil fere aliud atque nudum ἅπαξ valeat: sive exprimere quodam modo voculam ὡς volueris, quemadmodum ὡς τὸ πολὺ *ut plurimum* vertitur, sic ὡς ἅπαξ reddere possis *ut rem quae semel incidit*, i. e. *ut rem semel spectandam*, *ut rem rarissimam.* Denique pro Τῶν ταῶν sic scribi potuerat Τῶν ταὧν, cum *aspero spiritu* in media voce: immo, ex *Tryphonis* quidem Grammatici observatione, quae paulo post (lit. *e.* initio capitis sq.) refertur, debuerat apud Atticum poëtam eo quo dixi modo scribi; quemadmodum etiam pag. 654. e. scripta ea vox in libris omnibus reperitur.

b ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ἀλλὰ παρ' ἡμέρας δύο. » Aristoteles, καὶ οὐκ ἐφεξῆς, ἀλλὰ διαλιπὼν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. libro VI. Historiar. cap. IX. « CASAUBONUS. — Eumdem Aristotelis locum ob oculos habens Editor Athenaei Basileensis verba ista, τίκτει δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους, cum quibus arcte cohaerent ista, ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, suum in locum reposuit, quum alieno loco posita essent in ed. Ven. & in msstis. Auctor Epitomae, cum vidisset non cohaerere ista, quae in suo exemplari eodem modo scripta repererat, quemadmodum in ms. *A.* leguntur, ἐπωάζει δὲ ἡμέρας πρὸς τριάκοντα, ταῦτα δὲ οὐκ εἰσάπαξ, ex ταῦτα fecit ταύτας: sed eâ ratione sententiam prorsus pervertit.

c » Μή ποτε θρέψω παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταὧν, ὃς » τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Verba sunt cuiusdam, ingrato pa» vonum clamore plurimum offensi, quod is saepius se » excitasset. Ait igitur, *vereri se ne molestam adeo avem co*» *gatur alere etiam apud Proserpinam*, id est, *in orco*, cum » fuerit mortuus: ut,

» *Ad generum Cereris sine caede & vulnere pauci*
» *descendunt reges.*

» Viri docti aliter; sed error est. « CASAUBONUS. — Nempe παρὰ Περσεφόνῃ Dalecampius, *per Hecaten*, interpretatus erat. *EUPOLIDIS* verba versibus decurrere anapaesticis facile patebat, & monuerat D'ARNAULD, Animadv. Crit. cap. 27. pag. 149. Nec vero ταὧν, acute, quem-

admodum in Animadv. scripsit Casaubonus, sed *ταῶν ultimâ circumflexâ* scriptum hoc vocab. exhibent editiones omnes, consentiente ms. *A.* (nam in *Epit.* deest hoc testimonium.) Recte vero: ut diserte docet Athenaeus mox deinde lit. *e.* quo ex loco intelligitur etiam *ταῶν* cum *aspero spiritu* vulgo scriptam fuisse eamdem vocem in vetustis Eupolidis libris. c

φάσκων, τούτους τρέφειν Δῆμον τὸν Πυριλάμπους. » Graviter errant viri docti, [eumdem dicit Dalecampium:] » cum ista interpretantur sic, ut dicant, *populum Atheniensium* pavones splendidos aluisse. Vertendum erat: *In ea » oratione Antiphon pavones nunquam nominat, sed sem» per aves varii coloris; dicens, Demum Pyrilampis » F. has alere. Demus* hic, ille est φιλόκαλος & comtulus » iuvenis, quem ut mollem & formae studiosum Comici » perstrinxerunt. Aristophanes, Vespis: [vs. 98.]

» Καὶ, νὴ Δί', ἂν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
» τὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν.

» Ubi vetus Interpres: Μέμνηται τούτου καὶ ἐν Πόλεσιν » Εὔπολις·

» Καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἆρα κυψέλη
» ἔνεστιν. ——

» ἦν δὲ καὶ εὔμορφος ὁ Δῆμος. Ex istis lucem afferes loco » Platonis in Gorgia, ubi Socrates ait de se & Callicle, » *ambos se duorum amore teneri: ipsum quidem, Alcibiadis & » Philosophiae; Calliclem vero, δήμου Atheniensium,* & Δή» μου *Pyrilampis*, id est, populi & Demi qui erat filius Py» rilampis. Philosophi verba sunt: Λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι » ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταυτόν τι πεπονθότες, » ἐρῶντε δύο ὄντε δυοῖν ἑκάτερος· ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τε τοῦ » Κλεινίου καὶ φιλοσοφίας· σὺ δὲ δυοῖν, τοῦ τε Ἀθηναίων » δήμου, καὶ τοῦ Πυριλάμπους. [T. IV. edit. Bipont. p. » 76.] Scribendum, καὶ τοῦ τοῦ Πυριλάμπους. Non enim » Pyrilampum amabat Callicles, iuvenis senem & ἀπὸ τῶν » ἐρωτικῶν alienum: sed illius filium, cui erat nomen *De» mo*, ut diximus. « [At sicut τοῦ Ἀθηναίων δήμου dixit, non τοῦ τῶν Ἀθηναίων: sic percommode τοῦ Πυριλάμπους, scilicet Δήμου: nec opus erat articulo ad Πυριλάμπους adiecto.] » Subiicit Socrates non multo post: καὶ πρὸς » τὸν Πυριλάμπους νεανίαν, τὸν καλὸν τοῦτον, τοιαῦτα » ἕτερα πέπονθας. « CASAUB. — Recte Πυριλάμπους ms. *A.* non (ut olim editum) Περιλ. In *Ep.* omissum nomen.

d Εἴ τις ἐθέλοι καταβαλεῖν εἰς πόλιν τοὺς ὄρνιθας. Nil mutat ms. *A*. In *Epit.* vero desunt illa verba, usque ἀναπτάμενοι: pro quo postremo verbo est ἀναπτόμενοι in ms. *A*. perperam. *Ibid.* ἐὰν δὲ τῶν πτερύγων ἀποτέμῃ. Intellige τῶν πτερύγων μέρος.

AD CAP. LVII.

e Ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. » Apollonius Grammaticus libro quarto: Ἐπεὶ οὐδὲν κωλύει τοῖς σεσημειωμένοις ὅμοια αὐτὰ καθίστασθαι τῷ εὐοῖ, εἶεν (haec vox est corrupta) καὶ ἔτι τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταῶς. Scribit Hesychius, τάως Cretensium vocem esse, pro τέως: at pro *pavone* scribi ταῶς. Sic in multis aliis dictionibus spiritum medium notabant; ut in ἀώρος cum est ab ὥρα, & in πλησίαλος ac similibus, de quibus libro superiore. » [ad VIII. 333. c.] « CASAUBONUS.

Καὶ ἐν Ὄρνισιν Ἀριστοφάνους. Sic percommode ms. *A*. Nempe (quod modo dicebat) ἀναγιγνώσκουσιν οὕτως, *eodem modo legunt.* Perspicuitatis caussâ parentheseos notis inclusimus verba interiecta, πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον, quae referuntur ad locum superiorem lit. *b. c.* *ARISTOPHANIS* verba priora habes *in Avib.* vs. 101. de quibus recte CASAUBONUS monuit: » Emenda ex Aristophanis codicibus subiectum hunc illius versum,

» Τηρεὺς γὰρ εἰς ὑπόπτερον ὄρνις ἢ ταῶς.

» Nam rectum est:

» Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς. «

Veram scripturam tenuit ms. *Ep.* a qua nonnisi literarum pravâ distributione discessum est in ms. *A*. ubi εἰς ὑπότερον. Pergit CASAUBONUS: » Sequentia verba non leguntur apud Comicum eo quidem loco: neque hîc in Excerptis. Iam pro ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης, invenimus scriptum ἐν τῷ ἀγύρῳ. Itaque lego, ἐν τῷ Ἀναγύρῳ. De eâ fabulâ diximus alibi. « — Qui si, *sequentia verba*, dixit ista *proxime sequentia*, καὶ πάλιν· ὄρνις δῆτα &c. desunt illa quidem etiam nostro cod. *Epit.* sed plane leguntur eadem in Comici Avib. vs. 269. ed. Brunckii: (al. 270.) & quidem eodem modo scripta, quo nos ex ms. *A*. edidimus, τίς ποτ' ἐστιν; non, ut ante edebatur, τί ποτ' ἐστιν. Sin de his locutus est Casaubonus, quae deinde sequuntur, λέγουσι δὲ καὶ τὴν δοτικὴν ταῶνι: ha-

bet eadem Epitoma, noster certe codex Epit. Et desunt e quidem rursus in eàdem Epit. proxima illa verba, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνης: sed habet eadem vetus noster codex *A.* prorsus sic ut leguntur in ipsius Casauboni editione: eamdemque scripturam (ut diserte testatur Villebrunius) tenent duo alii codices Parisini, quos notà *B.* & *C.* designare solemus. Quod si ὡς ἐν τῷ ἀγύρῳ scriptum alicubi repererat Casaubonus, non illud in probato codice msto, immo (verum si quaeris) in nullo codice msto repererat; sed in promiscua congerie lectionum e msstis ductarum & emendationum e doctorum virorum coniecturà propositarum. Scilicet quum in ed. Ven. & Bas. pro ἐν τῷ αὐτῷ perperam ἐν αὐτῷ (omisso articulo) legeretur, suspicatus fuerit aliquis doctus lector, latere in voce αὐτῷ titulum alterius cuiusdam fabulae eiusdem Aristophanis: & memorià falsus scripserit in orâ sui libri, ἀγύρῳ, cum Ἀναγύρῳ voluisset. Denique, cur de veritate scripturae ἐν τῷ αὐτῷ (sc. δράματι, nempe ἐν Ὄρνισι) dubitaremus, nulla prorsus caussa erat: nam habes ipsum *dativum casum* ταῶνι (sive ex Grammaticorum praecepto ταῶνι scriptum malueris) in eisdèm Comici Avibus vers. 884. ed. Br. (al. 885.) & indidem apud ipsum nostrum Deipnosophistam paulo post, pag. 398. c.

Qui sequitur, in *Tr[illegible]ionis* verbis, canon de *spiritu leni in mediis vocibus* adhibito, Ἀμήχανον δὲ παρ' Ἀττικοῖς *&c.* is contrarium eius praecipit quod in voce ταῶς obtinere aiebat modo idem Grammaticus. Quare intelligendus ille canon de eo quod *alioqui* (quam vocem in versione latina consulto adiecimus) fieri solet; a quo canone exceptionem facit vocabulum ταῶς. Quod ipsum argumento videtur esse, peregrinum esse hoc vocabulum; cuius pronunciandi rationem ex eorumdem populorum sermone, a quibus vocabulum Attici acceperant, simul adoptassent. Et origine Persicum esse nomen, contendit Relandus Dissert. T. I. pag. 231. & T. II. pag. 249. ut adnotavit Alberti ad Hesychium. Nec vero Persicum solum nomen est, sed & in aliis Orientis linguis idem recurrit; nam apud Chaldaeos quidem est *thavvas*, & apud Arabes *thavvus*: parumque probabile est, quod Buxtorfio visum erat, (in Lexico Chald. p. 865.) Chaldaeorum *thavvas* a Graeco ταὼς esse derivatum: quin potius consentaneum est ut credamus, quemadmodum ipsa avis ex Orientis regioni-

bus in Graeciam pervenerit, ſic & nomen eius, peregrinum colorem in ipſo Graecorum ſermone ſervans, ab orientalibus populis adoptaſſe Graecos. Sed redeamus ad auctorem f noſtrum. Ibi quod edidimus τὴν τελευτῶσαν ἀπὸ φων. *omiſſa voce* συλλαβὴν, quae praeter neceſſitatem ibi repetita legebatur in editis, id auctoritate utriusque noſtri codicis fecimus. Deinde vocem λεῶς, quae deerat editis, ex eisdem codicibus adiecimus: iidem paulo poſt Κεῖὸς dederunt, non Κῖὸς. Denique vox λεῖὸς, poſt πλεῖὸς, ex ms. *A.* adiecta. Super omnibus autem iſtis vocibus in editis quidem libris *ſpiritus lenis* non erat notatus; qui an in ms. *A.* pariter neglectus fuerit, non habeo compertum: ſed in noſtro codice *Epit.* omnibus iſtis vocabulis adcurate (quemadmodum a nobis factum) ſpiritus impoſitus cernitur. Indidem habuit etiam Euſtathius, ſi modo verum eſt quod hîc adnotavit CASAUBONUS: » Exempla tenuis ſpiritus cum eius notâ ſuperſcriptâ habet *Euſtathius*, » νεῶς, Τυνδάρεῶς, & reliqua ad hunc modum. « — Quem locum mihi nusquam licuit apud Euſtathium reperire: ac vereor ne invito Caſaubono exciderit hîc illud nomen *Euſtathius*, cum *Breviator* vel *Epitomator* ſcribere voluiſſet. Euſtathius, ad Iliad. ε'. pag. 397. l. 8 ſq. eiusdem generis tria haec nomina adpoſuit, λαὸς, κριὸς, & ἰὸς: ſed ea, quae habet hîc & Epitoma & ipſe Athenaeus, nusquam apud Euſtathium (quod ſciam) ſic ſcripta leguntur.

Ὠνόμασται δὲ ταῶς, ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν. Graeci, exterae originis vocabuli obliti, ſuâ in linguâ veriverbium nominis quaeſivere: quod & in multis aliis peregrinis nominibus temere, ac ſatis imperite ſubinde, ab eisdem factum. Eamdem nominis etymologiam tradens Etymologici auctor p. 749. paulo tamen commodius παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν dixit. Nihil magnopere incommodi habebat ſcriptura ὠνομάσθαι, quam habent ed. Baſ. & Caſ. ad quam nihil e ms. *A.* adnotatum: poterat quippe ſubintelligi, φησὶν ὁ Τρύφων. Sed, quandoquidem cum ed. Ven. conſentientem in ὠνόμασται codicem *Ep.* vidi, ſuſpicatus ſum, eodem modo in cod. *A.* ſi quis diligentius inſpexerit, repertum iri. Scriptura ταῶς diſerte ſic cum ſpiritu aſpero & accentu circumflexo e ms. *A.* adnotata eſt: moxque dein in Seleuci verbis rurſus eodem modo ταῶς cum in ms. *A.* tum in *Ep.* ſcribitur.

a Σέλευκος - - - Ταῶς· παραλόγως δὲ &c. Nulla interpo-

sità distinctione vulgo scribebatur, Ταὼς παραλόγως δὲ &c. unde parum commoda (ut mihi videbatur) prodibat oratio. Quare vocem Ταῶς, veluti *titulum*, ad quem pertineret sequens disputatio, seorsim scripsi. At ne sic quidem satis emendata aut satis integra fuerit sequens oratio: quae non video quo pacto intelligi possit, nisi suppleatur nomen substantivum ἡ δασύτης aut ἡ δασεῖα προσῳδία. Id nomen fortasse apud *Seleucum* paulo ante legebatur, ut commode subintelligi posset: sed ab Athenaeo omitti non debuit. Caeterum monuit hic CASAUBONUS: » Ex eodem *Eustathio* scribendum in disputatione *de spiritus* » *natura*, καὶ ἐνταυθοῖ προάττουσα (non πράττουσα) » καὶ τάχιον ἐκθέουσα, δι' ἐπιπολῆς ἐστιν τῶν λέξεων. » Vulgo δι' ἐπιστολῆς: nullo sensu. Significat, *aspirationis* » *hanc naturam esse, ut in dictionibus simplicibus initiales vo*» *cales semper occupet: quo sese proripiens, & velut cursu an*» *tevertens ipsam dictionem, non pars illius censeri debeat, sed* » *aliquid illi insistens.* « — προάττουσα dedit & noster cod. *Ep.* δι' ἐπιπολῆς vero codex uterque. Apud *Eustathium* vero verba ista non magis reperire nobis contigit, quam illa de quibus paulo ante dixi. Et hic quoque puto non, ex *eodem Eustathio*, scribere voluisse Casaubonum; sed ex *eodem Breviatore*, aut, ex *eadem Epitoma*. Vox προσῳδία Graecis Grammaticis *accentum* significat: quo nomine comprehenduntur cum hi quos hodie vulgo *accentus* vocamus, quos illi τόνους adpellant, tum *spiritus*, qui illis sigillatim πνεύματα.

οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου &c. » Quod de H » Graeco & *H* Romano subiicitur, cuiusmodi sit, omnes » intelligunt. « CASAUBONUS. — Cui haec minus nota, is (alios ut taceam) *Iosephi* SCALIGERI Animadversiones consulat ad Eusebii Chronic. pag. 133. & VILLOISONUM, cum in Indice ad Anecdota Gr. pag. 288 sq. tum in Prolegom. ad Iliad. pag. 2 sq. b

AD CAP. LVIII.

Ὅσας δὲ καὶ γραμματικῶν παισὶ &c. » Avium & caete- c » rarum animantium, itemque plantarum nomina, quae » apud vetustos scriptores leguntur, revocare ad vulgares » appellationes, iocundus quidem & utilis, sed oppido dif» ficilis labor est. Id enim commode praestare queat ne-

C » mo, quin rei qua de agetur, & τοῦ τί ἦν εἶναι αὐτῆς » certam notitiam habeat. Atqui pleraque illorum quae di- » ximus, vix cognitione τοῦ ὅτι, & ſolo nomine ſunt no- » bis nota, cum in libris Hebraeorum, Graecorum, & » Romanorum ea legimus. Cum autem duplex hoc modo » ſit omnium naturalium rerum cognitio; *philologi* & ve- » terum ſcriptorum interpretes, hac fere quae levior eſt » contenti, illam *philoſophis* relinquunt. Ea namque vera » & γνησιωτάτη philoſophia eſt, quae Naturae, hoc eſt, » Dei Opt. Max. opera ſcrutatur, & ſolidam perfectam- » que eorum intelligentiam gradum facit ad Illius no- » titiam, quem unum noſſe vera eſt ſapientia, & vere, » ut aiebat Plato, πάντων τῶν μαθημάτων θριγγός. Ad » hanc rerum naturalium intimam, ut ſic dicam, cogni- » tionem cum non aſpiret profeſſio *Philologorum*, quos vul- » go etiam *Grammaticos* vocarunt; mirum non eſt ſi illis » uſu venit, quod hoc loco erudititiſſimus convivator *Lau- » rentius* (ſive is eſt *Larenſius*) eleganter ait. Ἔθος, inquit, » γραμματικῶν παισὶ περὶ πάντων τῶν προβαλλομένων λέ- » γειν, εἶδος φυτοῦ, εἶδος ὀρνέου, εἶδος λίθου. Quid miraris » Laurenti? Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Λυδῶν ὁρίσματα. Aliud, » inquam, *Philologus* profitetur, aliud *Philoſophus*: neque » unquam illum puduerit ea fateri ſe parum intelligere, » quae in veterum ſcriptis parum dilucide explicata inve- » nerit. Talis illa confeſſio eſt ingenui pudoris plena do- » ctiſſimi Hebraeorum Rabbini Aben Ezrae, ſcribentis in » ſecundum Moſaicae Geneſeos caput, de nominibus flu- » viorum qui in libris ſacris nominantur, item familia- » rum, regionum, avium, & caeterorum animalium, nec » non lapillorum, non poſſe cuiquam conſtare, niſi quis, » ait, in ſomnis viderit: κατ' ὄναρ χρηματισθείς. Ipſa ver- » ba ſapientiſſimi viri lubet adſcribere. « [Sequuntur hic ipſa *Aben Ezrae* verba, ipſius idiomate concepta: quae nobis adponere per *Exteri* noſtri rationes non licuit.] » Quod ſi unquam veniâ digna in homine docto ignora- » rationis confeſſio, tum certe digniſſima eſt, cum de re » agitur non translatia, ſed cuius nomen pauciſſimis tan- » tum locis uſurpatum ab antiquis inveniatur. Sunt au- » tem huiusmodi quam plurima, vel potius, prope infi- » nita, quae ſemel aut non multo ſaepius nominata of- » fendas, cum omnia vetuſtatis monumenta excuſſeris. In » hoc album vox τέτραξ referri debet, de qua erudiiſ-

» simus vir Laurentius » [aut certe Athenaeus sub ficto il- c
lius nomine] » disputat hoc loco. Nota erat doctissimis
» illius convivis *tetrax* avicula & spermologo similis ex
» *ALEXANDRI Myndii* libris *De Animalibus*, & poëtis qui
» eius meminerant. Sed fuit eodem nomine diversa alia
» avis, uni (ut videtur) *ARISTOPHANI* nominata, ac
» propterea neque Laurentii convivis, neque aliis eius se-
» culi doctis cognita. Vetus sane Comici interpres, ho-
» mo magnae & reconditae doctrinae, quod genus avis
» esset *tetrax* satis aperte indicat se nescire, cum ad eos
» qui de naturali Historia scripserunt reiicit nos, ut quae-
» ramus ipsi. Ἐπισκεπτέον, ait, [in Schol. ad Av. 884.]
» ἐκ τῆς τῶν Ζώων Ἱστορίας τίς ὁ τέτραξ. *Tetragem Aristo-*
» *phanis* non esse illam minutam avem quam diximus, pro
» certo & confesso sumit Laurentius: credo, quia Comi-
» cus eam *porphyrioni* coniungit, *pelecano*, & *pavoni*, quae
» sunt non mediocris magnitudinis aves. Describit deinde
» Laurentius τέτραγα Aristophaneam, ut quidem ipse exi-
» stimavit, veris & certis notis: id serio triumphans, quod
» rem doctissimis viris incompertam ipse comperisset pri-
» mus, & illos docuisset. Caeterum, an haec *Paeonum*,
» ut ait, & *Mysorum tetrax* ea ipsa avis sit, de qua sensit
» Aristophanes, non sine magna ratione aliquis dubita-
» verit. Quod autem dicebamus de *ALEXANDRI Myndii*
» *tetrage*, clarum ex eius verbis quae affert Laurentius:
» τέτραξ τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγῳ. Dalecampius enim d
» dum putat se hunc locum corrigere, ille vero corrum-
» pit. τέτραξ namque vera lectio est, non τέτριξ, ut
» illi placitum contra librorum omnium & Eustathii au-
» ctoritatem. Quo autem consilio vertitur ab eodem, ἴσος
» σπερμολόγῳ, *frugum semine vescitur?* Observaret potius,
» nomen σπερμολόγος & generis & speciei nomen esse.
» Interdum sic generatim vocantur *omnes aves quae* id fa-
» ciunt quod nomen sonat, *frugum* (inquam) *semina legunt*
» *& comedunt:* interdum *spermologus* propria & sui generis
» avicula est, de qua loquitur hîc *Alexander Myndius* &
» mox Epicharmus. De eadem & Philosophus, cum lib.
» VIII. Historiar. cap. 3. vermivoras aves enumerans,
» tandem scribit, ἔτι βασιλεὺς καὶ σπερμολόγος. Semper
» autem verum est quod docebat philosophiae dictator, ἑνὸς
» ἀτόπου δοθέντος alios errores necessario consequi. Vir
» doctus qui male acceperat in *Alexandri* testimonio verba

d » de quibus modo dictum, in eâdem descriptione pro καρ-» ποφάγος scribendum censuit ποηφάγος: ne videlicet co-» geretur fateri bis idem dictum esse; quod cum semper » in philosophi oratione vix tolerabile sit, in rerum uti-» que descriptionibus aut definitionibus prorsus est intole-» rabile. Hoc metu liberat nos recta interpretatio: quae » hoc dicit, *tetragem magnitudine parem esse spermologo*, καρ-» ποφάγον, id est, *quae frugibus vescatur*, quod omnes αἱ » σπερμολόγοι faciunt. « CASAUBONUS.

Scilicet DALECAMPIUS, in *Aristophanis* quidem & in *Epicharmi* testimoniis nomen *tetrax* tenuerat: in *Alexandri Myndii* vero testimonio τέτριγα legendum censuerat; adiectâ hac adnotatione: » Τέτραξ & τέτριξ voces quidem » sunt affines, sed quae multum differentes aves signifi-» cent. Est enim τέτριξ avicula paulo maior alauda, quae » ramis arborum insidens stridulo cantu obstrepit, vulgo » *Prèle*. Τέτραξ autem, avis magnitudine anatis, in arvis » foetificans, quam vulgus appellat *Cane pétiere*. « Tum ALEXANDRI verba sic converterat: *Tetrix, avis parva, frugum semine vescitur, colore testaceo, sordidis punctis notata, lineis nigris varia, herba quoque victitat; cum parit, voce stridula.* Qua in versione caetera mitto: sed illud placuit, quod *lineis nigris variam* dicat hanc avem, adeoque pro μεγάλαις legendum μελαίναις statuerit; quae scriptura descriptioni *parvae aviculae* (τινὸς τῶν σμικροτάτων) convenientior videtur. Tenuit tamen vulgatam GESNERUS, De Avib. p. 650. vertens *perpetuis lineis magnis*: sed in hoc quidem ibid. praeivit Dalecampio, quod quae avicula ab *Alexandro Myndio* hîc apud Athenaeum τέτραξ vocatur, eamdem statuit quae τέτριξ apud Aristotelem, Historiar. VI. 1. At idem vir doctissimus, in re obscurâ & olim iam controversa parum sibi constans, eodem libro pag. 489. professus erat, se facile nonnullis assentiri, quibus Aristotelis *tetrix* non alia videtur quam *tetrax magna* Athenaeo descripta. Quae fere est etiam recentiorum naturae peritorum sententia: quibus Aristotelis τέτριξ, quam eamdem ab Atheniensibus οὔραγα vocari ait, avis ea est ex gallinaceo genere, quam *uro-gallum* (*coq de bruyère*; Germanice *Auerhahn* vel *Birkhahn*) vocamus: (conf. CAMUS, in Notis ad Arist. art. *Tetrix*:) cui avi maxime convenire videtur descriptio *maioris tetracis*, quam paulo post tradit Athenaeus, (lit. *f*.) velut qui ipse co-

ram conspexisset: super qua descriptione consulendus GESNERUS loco modo citato, pag. 489 sq. Verumtamen idem noster Athenaeus, sub Larensii personâ profitetur, *se de sua tetrace in Aristotelis Historia Animalium nihil commemoratum reperisse.* Qua de re CASAUBONUS: » Verum censeo, (inquit) » quod subdit Laurentius, *Aristotelem tetragis nusquam fecisse ullam mentionem.* Est quidem inter aves Aristoteli dictas *tetrix* quaedam: verum ea longe diversa ab » Aristophanea & Laurentiana tetrage. Atque addit Philosophus, Atheniensibus non *tetrigem* eam aviculam fuisse » appellatam, sed *οὔραγα.* Censeo faciendum, ut de hac » voce cogitemus, quam alibi opinor non est reperire. » Ac fieri potest, ut *τέτραγα* scripserit: neque tamen propterea minus erit verum quod affirmatur a Laurentio. » Nam, sive *tetrigem* appelles, sive *tetragem* avem illam de » qua loquitur Aristoteles, semper verum erit, diversam » esse de qua Aristophanes & Laurentius. «

Quod ait Athenaeus, ad exsequendum magnum *Historiae Naturalis* opus *octingenta talenta ab Alexandro accepisse Stagiritam:* eam liberalitatem Philippo adscribit Aelianus Var. Hist. IV. 19. Sed, Alexandri maxime cupidini animalium naturas noscendi deberi immortalia Aristotelis in hanc partem scripta, consentit cum Athenaeo Plinius, VIII. 16, 17.

Sed redeamus paulisper ad Poëtarum testimonia a Nostro citata. In *ARISTOPHANIS versiculo* 2. (qui apud ipsum Comicum est num. 883.) vocem πελεκίννῳ geminatâ ν literâ scriptam dedit codex *A*, quo id saltem indicabatur, productam esse in eo vocab. syllabam penultimam.

In *EPICHARMI testimonio priori*, quo pacto probari lectoribus Athenaei posse confisus sit FIORILLO (in Animadv. p. 15.) illud metri genus, nescio quod, cui adstringenda poëtae verba censuit, non exputo equidem. Versus sunt trochaici tetrametri, sicut alii omnes qui ex eâdem fabulâ frequentes apud Nostrum leguntur. Alter tamen ille,

> ὄρτυγας, στρουθούς τε, καὶ κορυδάλλας φιλοκονείμονας,

haud utique satis expeditus; ob spondeum pedem in impari trochaici sede: quo accedit quod ἡ κορυδάλλη vel κορυδάλη nusquam alibi legitur, sed constanter κορυδαλλὸς, aut diminutive κορυδαλλίς. Habet tamen κορυδάλ-

d λας vetus codex *A.* cum editis in terminatione consentiens, literam λ vero duplicans, quemadmodum constanter aliâs in eodem vocab. Conf. not. ad p. 387. c. Quare, quo consulatur metro, κορυδάλλια φιλοκονισίμονα, aut (si ne dactylum quidem in illa sede ferendum statuas,) κορυδάλλια φιλοκ. scriptum oportuisse suspicatus sum. Caeterum ad emendanda verba haud parum nobis idem ille optimus codex contulit. Primum enim Λαμβάνοντι dedit, quod dorico idiomate valet commune λαμβάνουσι, id est, *sumunt, capiunt.* Ad editam olim scripturam φοινικονσίμονας haec a CASAUBONO notata habes: » Tolle superfluam literam, & scribe φοινικοσίμονας. [Id ipsum iam a GESNERO factum erat, p. 650.] » Spon» deo non aliud scriptum a poëta. φοινικοσίμων, ut μελα» νοσίμων, *punicea veste indutus*, id est, *puniceus*. Longius » petitum quod placitum Dalecampio, φοινικοκνήμονας: » neque verum censeo. « — Nobis id quod edidimus, φιλοκονίμονας, membranae nostrae dedere. Id vero vocabulum, Epicharmeo more compositum, sonat avem *quae pulvere tamquam veste induere se* (i. e. in pulvere volutari) *amat*: quas ὄρνιθας κονιστικοὺς dicere Aristoteles solet, quo in genere diserte ὁ κορυδαλλὸς numeratur pag. 387. *b. c.* Ad postrema verba, quae sic h. l. edita erant, καὶ ἀγλαὰς συκαλίδας, nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: sed levem in postrema voce mendam oportune correxit Breviator, qui omisso reliquo Epicharmi testimonio, haec sola verba adposuit: φησί που Ἐπίχαρμος, ἀγλαὰς συκαλλίδας. ἔστι δὲ εἶδος πτηνοῦ. Caeterum diserte iam monuerat Athenaeus, II. 65. c. συκαλλίδας geminâ λ literâ scripsisse Epicharmum, ibidemque (lit. *b.*) ipsa etiam verba, qualia hîc metrum desiderabat, κἀγλαὰς συκαλλίδας adposita sunt.

Alterum eiusdem *EPICHARMI* testimonium sic mendose hîc editum erat, ἠδ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακρὸν καμπυλαύχενες τέτραγές τε καὶ σπερματολόγοι. Ubi Ἦν δ' ἐρωδ. pro ἠ δ' ἐρωδ. scriptum oportuisse, cum ex aliis simillimis Epicharmi versibus liquebat, tum ex II. 65. b. ubi veram scripturam tenuerant libri omnes. Ex eodem loco hîc μακροκαμπυλαύχενες correximus. Quod ait Athenaeus, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησίν: id de eiusdem fabulae, quae prius Ἥβας γάμος inscripta erat, editione altera, cui titulus *Musae* fuit, (conf. III. 110. b.) intelligendum

videtur. Caeterum in altero versu turbatum est hic nonnihil. Nam cum abruptus in fine versus sic hoc loco scribatur,

τέτραγές τε καὶ σπερματολόγοι —

ad eum complendum non apta fuerint eadem verba κἀγλααὶ συκαλλίδας, quae subiiciebantur lib. II. pag. 65. b. ubi priora verba sic concepta erant, τέτρακές τε σπερματολόγοι, absque καὶ particula.

In fine huius disputationis, de adiiciendo τοῖς articulo, qui ante τῆς exciderat, monuit CASAUBONUS. Exhibuit vero eundem noster ms. A.

AD CAP. LIX.

Ψύαι. Ὁ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν κάθοδον πεποιηκὼς &c. „Quaeri potest quorsum ista hoc loco de *psyis*. Sed ratio est, quia in coquinis usitatum id fuit vocabulum, non quatenus pars corporis humani sic vocatur; verum pro ferculi appellatione, quod ex carnibus τῶν ψυῶν victimarum aut avium parabatur. Exempla tamen, quae ab Athenaeo afferuntur, propriam eius vocis significationem potius respiciunt. Porro, *Atridas* fuisse *patriâ expulsos, inque eam postea rediisse*, nemo veterum (quod sciam aut meminerim) tradidit: at *reditum in Peloponnesum Heraclidarum*, anno post eversam Troiam octogesimo, quis veterum non celebravit? Καθόδου nempe Ἡρακλειδῶν, inter alios, meminere Strabo, Pausanias, Tatianus, Clemens Alexandrinus, Velleius Paterculus, atque uno verbo omnes veteres chronologi. Quare legendum hic quoque autumo, ὁ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον πεποιηκώς. Fortasse unus hic fuit de Cycli Epici poëtis. Puto etiam scribendum, retractâ in locum suum fugitivâ literâ, φησὶ Νῖσον δ' Ἑρμιονεὺς, (pro φησὶν Ἶσον δ') & μετασπὼν, non μετασπῶν, quod ferri non potest: id est, *Nisum Hermioneus celeri pede consecutus*. Quae hic adnotantur [a *Dalecampio*] de Hermione & Pyrrho, arbitror aliena esse hoc loco." CASAUBONUS. — μετασπὼν recte scriptum dedit ms. A. aliud nil mutans. Caeterum nec de carminis titulo, nec de scripturâ primae vocis, a qua incipit testimonium inde prolatum, satis nobis liquet. Si esset τὸν τῶν Ἀτρειδῶν Νόστον, argumentum carminis fuisset *Reditus Atridarum a bello Troia-*

a *no*; at ἡ κάθοδος utique nonnisi fere de *reditu exsulum* dici solet: quod *Heraclidis* magis convenit. Sed *Hermioneus* ille, sive *Hermionensis*, quis fuerit, obscurum prorsus. *Nisum* vero in veteri Graecorum historiâ nullum alium novimus, nisi Pandionis filium, Megarorum regem: de cuius morte longe diversa ab his, quae hîc legimus, tradunt Apollodorus, Biblioth. III. 15, 8. & Pausan. I. 19. pag. 45. Quare nihil mutare ausus sum.

Ψύας ἔγχει νύξε. » Videtur hîc poëta scripsisse ψοίας, » ut quodam loco apud Hippócratem. ψύα, ψόα & ψοία » idem. Inde apud Caelium Aurelianum *psoadici*, qui clu» nium dolore afficiuntur: Chroniôn libro V. cap. 1. Sic » Levitici cap. 3. vs. 9. priores editiones habent καὶ τὴν » ὀσφὺν ἄμωμον σὺν ταῖς ψοίαις περιελεῖ αὐτό: in nuperâ » sine caussâ fecerunt ψόαις. Sic autem vocant LXX. quam » Moses *hgazeh*.« CASAUBONUS. — Apud Suidam sic habes: Ψοιά: (nempe, per diphthongum, & voce acutâ.) Ψύα δέ. (nempe, affertur etiam per simplicem vocalem υ, voce penacutâ.) καὶ πληθυντικῶς, τὰ ψύα· αἱ λαγόνες. Apud Hesychium: Ψυΐαι, - - αἱ κατὰ τὴν ὀσφὺν σάρκες. Item apud eumdem & apud Suidam: Ψόα· τὸ μέρος τοῦ σώματος. Confer FOESII Oeconom. Hippocr. p. 689. & BIELII Novum Thesaurum Philol. T. III. pag. 625. Ψύαι, penultimâ brevi, scribitur in titulo huius capitis;
b & sic mox rursus in SIMARISTI testimonio: in quo tamen codex *Epit.* super ψύαι ab eâdem manu diphthongum οι notatam habet. Anonymi poëtae testimonium, de quo modo quaerebamus, deest codici *Ep.* In cod. *A.* vero ψύας (sic) scribitur, quemadmodum in editis: at ibi tamen primam syllabam produci debere, versus hexameter ostendit. Paulo post vero, in *Euphronis* testimonio, rursus manifeste correpta eadem syllaba est. Postremis verbis ex *Simaristi* testimonio, κύβους, γαλλίας, usum esse CORAYUM ad illustrandum locum difficilem VIII. 356. f. ad eum ipsum locum notavimus.

Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ Σκελετῶν. » Dubitabam de » fide nostrorum librorum in istis verbis: & ex libello » Rufi Ephesii DE Appellatione Partium corporis humani » legebam Κλείταρχος. Sed didici postea, Rufum, non » Athenaeum, emendationis indigere: nam apud Pollu» cem, qui totum fere Rufi librum in suum secundum » transtulit, Κλέαρχος scriptum. Et de anatomicis rebus

» scripsisse *Clearchum* Solensem, Aristotelis discipulum, b » testantur Pollucis verba e libro secundo: [sect. 146.] » Τῆς μὲν οὖν ὅλης χειρὸς ἐστὶ δὲ καὶ εἴκοσιν εἶναί φησιν » ὁ Σολεὺς Κλέαρχος, εἷς τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν. [conf. » eumdem Polluc. II. 164.] *Psyas* alio nomine appellari » scribit *Clearchus* νευρομήτρας: ubi nos ex Suida iu» dicamus rectum esse νεφρομήτρας. Ait ille: [Sui» das, in Ψόα:] Ἐν ψόαις ἔγκεινται οἱ νεφροὶ, δι' ὧν αἱ » ὀρέξεις κινεῖσθαι πεφύκασιν. Idem constare potest tum » ex Hippocrate, qui νέφρον & ψόην iunctim nominare so» let: tum ex interpretatione Rufi, quamquam in huius » editionibus Clearchi hic locus ita scribitur: Κλείταρχος » τοὺς ἔξω κατὰ τῆς ῥάχεως μύας ψόας καὶ νευρομή» τοράς φησι καλεῖσθαι, οὐκ ὀρθῶς. Sed, & Κλέαρχος » emendari debet hic, & νεφρομήτρας, aut νεφρο» μήτορας. « Casaubonus. — Quod praecessit apud Nostrum vocabulum, οἱ δὲ ἀλώπεκας, eamdem denominationem adnotavit Hesychius in Ψυῖαι. Scripturam μυῶται tenet cum editis codex *A*. Prorsus corrupte vero μυσηταὶ scribitur in cod. *Epit.* sed ibi superne impositâ notâ ⁚ monetur lector de mendâ. In qua tamen scripturâ illud fortasse boni inest, quod acuitur ultima vocis syllaba, ut apud H. Stephanum, in Indice Thes. pag. 1492. g. Caeterum emendationis illius, νεφρομήτρας pro νευρομήτρας, honorem socero suo *Henrico* Stephano tribuere Casaubonus debuerat: nam is sic corrigendum hunc locum diserte monuerat T. IV. Thesauri Gr. Ling. pag. 700. c.

Ἱπποκράτης ὁ ἱερώτατος. Vide notata ad I. 1. f. Animadv. T. I. pag. 22 sq.

ὠνομάσθησαν δ' οὕτως &c. » Veriloquium vocis huius » sic traditur: Ὠνομάσθησαν δ' οὕτως διὰ τὸ ῥαδίως ἀπο» ψᾶσθαι, οἷόν τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐπιπολῆς » τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα. *Nomen invenerunt* ψύαι, *quod fa*» *cile possint* ἀποψᾶσθαι, id est, *radi: ut quarum tactui ob*» *noxia sit caro, super ossa eminens.* ἀποψᾶν est *radere*, ut » in Characteribus Theophrasti, σφόδρα ἀποψᾶν. Facile » autem *psyas* posse radi, clara res & αὐτόπιστος: nam » id commune omnibus partibus quae protuberant & κοῖ» λαι non sunt, sed potius κυρταί. Quare non divino quid » sibi velit Etymologici auctor, cum scribit, ψύην dici » quasi ξύην, sed per antiphrasin, ἣν εὐχερῶς ξῦσαι οὐ δυ-

b » νάμεθα. In Glossis Hesychii ψῦαι: & varie interpretan» tur. Non praetermittam dicere, in verbis Athenaei vi» deri diversas sententias super origine huius nominis in » unam confundi. Nam alii a ψᾶν deduxerunt, alii a ψαύειν. » Quare ita scribi malim, διὰ τὸ ῥᾳδίως ἀποψᾶσθαι, ἢ » οἱὸν τις οὖσα ἐπιψαύουσα σάρξ. Auctor Etymologici: » Ψύη, παρὰ τὸ ψαύω, ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐξ ἐπι» πολῆς οὖσα τοῖς ὀστέοις. « Casaubonus. — Etymologici auctor sententiam veterum Grammaticorum, vocabulum ψύα a verbo ψᾶν (*radere*) derivantium, perperam acceperat, cum per antiphrasin sic nominatam partem illam censuit. Sed nec Casaubonus (si quid equidem video) sententiam huius loci perceperat: nam, ut alia omittam, quae qualisve, quaeso, est illa interpretatio verborum ἐπιψαύουσα σάρξ? *quarum tactui obnoxia sit caro.* Debuerat doctissimus Philologus hic Medicum potius audire Dalecampium, cuius interpretatio multo & clarior & veritati propior erat. »Est autem hoc nomen (sic ille hunc locum latine reddidit) » inditum, quia facile ἀποψῶνται, id » est *avelluntur*; quandoquidem lumbos [rectius puto *ossa*, quam *lumbos*, dicturus erat] » ea caro *leviter solum attin» git*, & ossibus [& eis] superficiaria insidet. « — De adiiciendâ vero ἢ particulâ, quae deerat editis ante οἱὸν τις, commode monuit Casaubonus: potueratque simul adnotare, recte exhiberi eam ipsam particulam in Epitoma. Noster quidem codex *Epit.* illam tenet.

μνημονεύει αὐτῶν καὶ Εὔφρων. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. recte, nempe τῶν ψυῶν: a qua scripturâ temere discessum in ed. Bas. & Cas. In Epitomâ deest hoc *Euphronis* testimonium; ad quod nihil est a Casaubono moni-
c tum: sed ad *vers.* 1. haec adnotaverat Dalecampius: » Λοβός: qualis est iecinoris, & pulmonis: sed ἀκύρως hoc » dicitur. σὰρξ enim est, οὐ λοβός. Licenter id poëta. « — Vocem λοβὸς latine *fibram* reddunt Glossae veteres. Posteriori versu suspensa sententia est. ἐπιτεμὼν (sic scriptum) dedit ms. *A.* Sed vix simul stare possunt, absque coniunctione, duo participia, ἐπιτεμὼν & μαθών. Commode idem Dalecampius in versione: *has incidere, priusquam contempleris, discas.* Caeterum, licet a futuro secundo ταμῶ aoristus secundus quem dicunt, regulariter ἔταμον formetur, tamen & ἔτεμον reperitur, & participium non modo ταμὼν, sed & τεμὼν, ut hoc loco.

AD CAP. LX.

Τηλεκλείδης, Στεῤῥοῖς. »Veri similitudinem habet quod c »legitur libro XIV. (ubi sine caussa haec repetuntur) »Ἑταίροις pro Στεῤῥοῖς: [pag. 656. e. ubi paulo propius vero, ἑτέροις, habet ms. *A.*] »non tamen id verum est. »*Sterrhos* TELECLIDIS & Noster laudat alibi, [XIV. 639. a. »& 648. e.] & Suidas ex Athenaeo fabulae eius meminit.« CASAUBONUS. — Pro φορῶ, quod hic legitur, φέρω scribitur pag. 656. e.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν [ἐπὶ ἵππων] φησίν. σπανίως δέ ἐστιν εὑρεῖν &c. »Ait σπανίως δέ ἐστιν »εὑρεῖν τὸ οὖθαρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων λεγόμενον. *Raro in»venias οὖθαρ usurpatum de aliis animalibus.* Imperfecte con»cipitur haec observatio. Non docet quid rectum sit, sed »quid minus rectum: non enim ex his discas, quibus ani»malibus proprie conveniat. Scribunt alii, οὖθαρ esse μα»ζὸν τῶν προβάτων. [Suidas, in Οὔθατα, ex Odyss. ι'. »440.] Id quoque parum satisfacit: nam οὖθαρ in uni»versum appellatur *mamma in homine & quadrupedibus*, aut »*pars illa tota ubi sunt mammae.* τῶν ζώων τὸ κατὰ τοὺς »μαστοὺς, inquiunt veteres. [Hesychius, in Οὖθαρ.] Sed »hanc vocem ganea sibi vindicavit, & οὖθαρ appellavit *edu»les mammas*, vel partem illam corporis ubi mammas ha»bent porcae & alia bruta. Latini *sumen* vocant. De his »igitur οὖθαρ proprie usurpatur: interdum non κυρίως, sed »ἀναλόγως, de aliis quoque dicitur; puta, de piscibus aut »cetis: sed hoc raro & contra usum recte loquentium, »ut observatur hic, cum ὑπογάστριον potius de istis di»catur. ἠπήτριον autem & ὑπογάστριον in re culinaria »idem esse, etiam Hesychius scribit.« CASAUBONUS. — Habes etiam ex incerto poëta apud Hesychium, οὔθατα βόσκει, pro αἶγας βόσκει, ut ibi exponitur; adeoque de *capris* usurpatum idem vocabulum. In rariorum ac delicatiorum ciborum numero οὖθαρ commemoratur apud Plutarchum, DE Sanitate tuenda, Opp. T. II. ed. Francof. pag. 124 extr. Parique ratione tria haec, ὑπογάστρια, οὔθατα, ἠτριαῖον δέλφακος, coniunctim nominavit Pollux, lib. VI. sect. 52. Caeterum, quo pertineat quod ait Noster, ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων, haud sane adparet. Proximum HERODOTI testimonium si spectes, quod ex *quarti libri* capite secundo ductum est; hoc videri possit dicere Athe-

c naeus, de *aliis animantibus praeter equos*. Sed suspicatus sum, pertinere potius ad *Teleclidae* testimonium, initio positum; ut de *aliis animantibus* dicat auctor Noster *praeter homines:* nec tamen pro certo statuere quidquam ausim. Mire vero Epitomator initium totius huius capitis ab ipsis illis verbis fecit, Ὅτι τὸ οὖθαρ σπανίως ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων λεγόμενον. Sed magis etiam illud mireris, quod CASAUBONUS, quum suo arbitratu *verba* illa *Herodotea*, quae sub contextu a nobis adposita sunt, in ipsum Athenaei contextum inseruisset, ne uno quidem verbo de isto facto monuerit lectores. Nam veteres scripti libri cum editis ante Casaub. nil aliud habebant, nisi haec ipsa verba: Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν φησίν. σπανίως δὲ &c. Ubi Basileensis quidem editor post φησὶν *lacunae signum* posuit: sed fortasse nihil deerat, & ad φησὶν intelligendum erat τὸ οὖθαρ: sive quid omnino excidisset, satis esse nos putavimus, si ἐπὶ ἵππων suppleremus, monentes simul lectorem, in vetustis libris non legi ista. Aliquanto plura verba, quam a Casaubono factum, ex Herodoto hîc inserenda iam olim censuerat *Paulus* LEOPARDUS Emendat. lib. VI. cap. 20. Quem secutus ille, omissis prioribus ista sola inseruit, τὰς φλέβας τε &c. simulque pro φυσσεωμένας, quod legitur apud Herodotum, φυσσεωμένης (casu, nescio, an consilio) scripsit. Quam scripturam, quia tacite ista omnia a Casaubono admissa erant, ab *Athenaei* manu profectam ratus summus VALCKENARIUS, percommodamque eamdem esse intelligens, ex Athenaeo corrigendos Herodoteos libros censuit, in Notis ad Herodoti locum citatum.

ὑπογάστριον δὲ μόνον, ὡς ἐπὶ τῶν ἰχθύων. Adiecta malles verba, ἢ ἠτριαῖον, ὡς ἐπὶ δέλφακος: aut aliquid simile. Conf. VII. 302. f. & ibi notata.

d *STRATTIDIS* versiculum, ex *Atalanta* citatum, correxi ex VII. 302. d. ubi idem iam prolatus est. Ex eodem loco (pag. 302. e.) correxi hîc *THEOPOMPI* ex *Callaeschro* testimonium, quod in editis libris corruptissimum erat, cum διάμαρτεν pro Δάματερ legeretur: ut mireris nihil gravius de isto scripturae monstro pronunciantem CASAUBONUM, nisi hoc: » Verba *Theopompi* e *Callaeschro* suspe» cta nobis merito.« Subiicit Animadversor: » De illa fa» bula diximus alibi: de *Sirenibus* eiusdem, Pollux libro » VII. cap. ult.« — Atqui ex eodem loco, ubi de Theo-

pompi Callaeſchro dixerat vir doctus, (nempe ad VII. d
302. e.) medelam petere potuerat vulneri, quo hic locus erat adflictus. Ad verum proxime accedit noſter codex *A.* in quo *διάματερ*, pro *δάματερ*. Superiori loco, *ὑπογάστριον, ὦ Δαμ.* legebatur: hic, in vulgato *ὑπογαστρίῳ*, continebatur *ὑπογάστρι'* (pro *ὑπογάστρια*) *ὦ*. Et pluralem hic habet etiam Epitoma, ubi breviter ſic: *Θεόπομπος ἰχθύων ὑπογάστρια.* (nempe *φησί.*)

AD CAP. LXI.

Ad *Archestrati*, de *Lepore*, *verſum primum* haec adnotavit Casaubonus: »Perperam ſcribuntur verba,

»*Τοῦ δὲ λαγὼ πολλοί τε τρόποι, πολλαί τε θέσεις*
»*σκευασίας εἰσί.*

»Lego *πάμπολλά τε εἴδη σκευασίας εἰσί.*« —— At equidem vocabulo *θέσεις* aegerrime caream. Non ea ſane eſt corruptelarum ratio, quae veteres codices obſidere ſolent, ut in vulgatiſſimorum verborum ſedem irrepſerint rariora & exquiſitiora. Eſt autem *θέσις* vocabulum e ſcholis *philoſophorum* (quorum ſermonem gravitatemque conſulto ſubinde imitatus erat *Archeſtratus*) depromtum: quod aliâs quidem ſtrictiore quadam notione uſurpatur, qua diſtinguere ſolent inter *θέσιν* & *ὑπόθεσιν*: ſed ſubinde etiam latiori ſignificatione *θέσεις* dicuntur quaelibet *ſententiae*, *propoſita*, *placita* aut *praecepta* philoſophorum. Sic de Epicuri placitis atque praeceptis loquens Athenaeus, VII. 280. a. *τὰς καλὰς ταύτας θέσεις* ait. Sic item apud eumdem Noſtrum, IV. 130. e. ſcribit Hippolochus Lynceo, *Σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων εὐδαιμονίζεις τὰς Θεοφράστου θέσεις ἀκούων*: ubi poteras quidem de Theophraſti opere cogitare, viginti quatuor libris comprehenſo, cui *Θέσεις* titulus fuit, ut Laërtius docet, V. 44. ſed rectius (puto) generatim nos interpretati ſumus *praecepta Theophraſti*. Eodemque modo hic *Archeſtrato πολλαὶ θέσεις σκευασίας* ſunt *varia praecepta* coquorum *de lepore in cibum parando*. Sed, quo iuſtam menſuram haberet verſus hexameter, voculam *μὲν* adiiciendam cenſui: quam deſiderabat etiam ipſe uſus Graeci ſermonis, cum ſequatur membrum orationis huic oppoſitum, *κεῖνος* (ſcil.) *τρόπος δ' οὖν ἄριστος*, ut opponantur inter ſe ſibique reſpondeant *μὲν* & *δὲ* particulae.

e In ARCHESTRATI *vers.* 8. edidimus γλοιῶν καταχύσματα. Ad editam olim scripturam γλυῶν nulla exstat Casauboni animadversio: quam quidem eo magis desiderabat hic locus, quoniam nullum tale vocabulum agnoscit sermo Graecorum; &, quod magis etiam turbare poterat lectorem, in ed. Cas. 1. unciali literâ initio vocis scribebatur Γλυῶν. Itaque γλυκέων corrigendum censuerat CORAY, ad Xenocr. pag. 168. Perspecte vero iam DALECAMPIUS, *sordium* latine reddens, monuerat, γλοιῶν scriptum oportuisse, simul adnotans »sic per »contemtum *condimenta* vocari.« — Et tenet quidem mendosum γλυῶν cod. *A.* cui nihil solennius, quam diphthongorum simpliciumque vocalium ει & ι, itemque οι & υ (quae simillimo vocis sono pronunciabantur) confusio. Sed ipsum γλοιῶν, id est, *sordium*, *strigmentorum*, recte dedit ms. *Ep.* De qua voce videndus H. STEPHANUS in Indice Thesauri pag. 687. &, quos ille laudat, veteres Aristophanis interpretes ad Nub. 448. quorum observationes maximam partem exscripsit Suidas sub voce Γλοιός.

Postremo versu prorsus mendosum erat quod olim edebatur, γαλὴ ὀψοποιοῦντες. Nec tamen aliud habet ms. *A.* nec adnotaverat quidquam Casaubonus. Sed γαλῇ ὀψοποιούντων recte dedit ms. *Ep.* Sententiam, a qua mirum in modum (ut fere constanter) aberraverat Natalis Comes, satis commode DALECAMPIUS expressit: *quae fiunt ab iis qui tamquam feli haec praeparant*; adiectâ Notâ: »*Feles* enim *pinguibus* & *unctis* impense delectantur.«

Ναυκράτης δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς, ἐν Περσίδι. Ναυσικράτης correxit GROTIUS, ubi poëtae huius versiculos inseruit suis Excerptis, pag. 879. Ac habuit ille sane Suidam praeeuntem, apud quem haec leguntur: Ναυσικράτης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι, Ναύκληροι, Περσίς. Et Ναυσικράτης quidem ἐν Ναυκλήροις laudatur etiam apud Athenaeum nostrum, VII. 296. a. 325. e. 330. b. Sed nomen Ναυκράτης hic tuetur uterque noster codex mstus: quod ut invitis libris mutarem nulla necessitas urgere videbatur; quum (quod in multis aliis nominibus obtinet) idem nomen modo productius, Ναυσι-
f κράτης efferri potuerit, modo brevius, Ναυκράτης. In *secundo versiculo*, qui ex hoc poëta adfertur, editam quidem lectionem tenet ms. *A.* sed ad Graeci sermonis usum com-

modius fortasse videbitur id quod est in *Epit.* ἢ τι τοιοῦ-του ἕτερον: nec obstat (puto) prosodiae ratio, quoniam tres syllabae τι τοιου (diphthongo οι ob sequentem vocalem correptâ) pedem efficere poterunt anapaesticum. f

Alcaei testimonium neglecto metro, veluti soluta oratio, vulgo edebatur: & in edita quidem scriptura, εἶναί τι λεπτὸν, (quae ad sensum quoque parum commoda erat) & in οὖς ἐὰν, nil mutat ms. *A.* In *Epit.* vero totum testimonium desideratur. Sed citra dubitationem sequendum Toupium iudicavimus, versiculos ita ut a nobis editi sunt concinnantem, in Curis Noviss. in Suid. pag. 161. edit. Lips.

De *coriandro* adhibendo ad carnem incorruptam aestate servandam confer Plin. XX. 20, 82.

AD CAP. LXII.

In *Aristophanis* versu ex *Danaidibus*, pro συναρπάσειεν, quod erat editum, Atticam formam ξυναρπάσειεν dedit ms. *A.* Eamdem ex ms. *B.* iam receperat Brunck, in Fragm. Aristoph. pag. 241. Sed in ἡμῶν (pro quo ille ex eodem cod. *B.* ὑμῶν adoptavit) nil mutat vetus codex *A.* In *Epit.* deest totus versus: quem Brunckius, ad metri genus minus attendens animum, transpositis vocibus, trimetri legibus adstringere conatus est; cum sit, sine ullâ mutatione legitimus iambicus tetrameter catalecticus, a

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν | ξυναρπάσειεν ἡμῶν:

de quo perspecte Porsonus monuit, in Praefat. ad alteram editionem Hecubae Euripideae, p. 41. Sed verborum e connexione cum praecedentibus abruptorum haud ita expedita sententia est. Dalecampius interpretatus erat, *Pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet.* — »Videtur sententia postulare λυθεὶς:« adnotavit Casaubonus. — Callidior Villebrunius suo idiomate sic reddebat: *Si vous lachez (ce chien,) il pourroit emporter ce lievre:* monens in Notâ »nil mutandum.« — Quasi nominativum λύσας, ad *hominem* relatum, sequi posset verbum ξυναρπάσειεν ad *canem* pertinens. Ego, certius nil habens, λύσας fortasse scriptum oportuisse suspicatus eram.

Ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγὸς. *&c.* Loco istorum verborum & proxime sequentium, haec posuit Breviator: Ἔστι

δὲ τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ ἰωνικὸν, λαγὸν. Tum statim sic pergit, Σοφοκλῆς· Γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

b παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ. Conf. III. 94. e. *Amycus* notum in priscis fabulis nomen: de quo consuli Apollodori Bibliotheca potest. Recte vero in SOPHOCLIS versiculo, pro χελῶναι, quod veteres libri hîc habebant, ex loco inferiori (ubi repetitur eiusdem versiculi pars) κορῶναι posuit Basileensis editor, quod & Casaubonus tenuit.

In EUPOLIDIS testimonio cum sic legeretur, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες &c. adnotavit CASAUBONUS: »Scribe »ἵνα δὴ πάρα μὲν, ut libro VII. in similibus locis.« — At importunam voculam μὴ prorsus abiiciendam esse docuit nos codex *A.* qui illam ignorat. Caeterum vide VII. 286. b. & ibi notata. Pro εἱλίποδες, quod ibi scribebatur, hîc εἰλίποδες *leni spiritu* scriptum habent mssi cum editis; neutrum male: ita tamen, ut lenis spiritus magis Ionicae sit dialecti, asper vero Atticae. Metri rationem non magis hîc, quam superiori loco, expedire nobis licuit: quod eo minus etiam mirum, quod hîc omissa est vox κάραβοι, quae ibi adiecta. Epitoma brevius: Εὔπολις· βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Ex Epitoma haec & alia huius loci habet Eustathius ad Od. ἰ. pag. 222. l. 16 sqq.

c ναὸς, νεώς· κάλος, κάλως. Isto ordine scripta sunt quatuor verba in ms. *A.* quae omissa in *Epit.* In editis praeter necessitatem transposita erant in hunc modum, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. Ubi quum in ed. Ven. & Bas. ναὸς, καλὸς, scriptum fuisset, adnotavit CASAUBONUS: »Recte scripsimus ναὸς, κάλος: nam Atticum »κάλως non fit a καλὸς, *pulcher*; sed a κάλος, *funis.*« — Mendosum quidem καλὸς tenet etiam ms. *A.*

οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Ἡρόδοτος. Incommoda utique orationis consecutio; & reiecta haec malebam post illa verba quae mox subiiciuntur, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰωνικὸν, λαγός. Caeterum satis constat, istud οὕτως, id est, *sic*, intelligendum esse de formâ nominis in ος per ο breve, λαγός: de qua supra dixerat, (lit. a.) ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγὸς: ubi commode Epitomator, τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ ἰωνικὸν, λαγὸς, hic vero omisit ea verba de quibus nunc agimus. De *Herodoti* usu vide WESSELING ad Herodot. I. 123. & ad III. 108.

καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας. De illo carmine, aut de eius auctore, nihil quod moneam in promtu habeo. Qui vero mox citatur versus, Λαγὼν ταράξας &c. is *Ameipsiae* est, ex fabula Σφενδόνη, ut discimus ex X. 446. d. ubi recte πῖθι, pro eo quod hic scribebatur, πεῖθει.

ὡς Σοφοκλῆς· »γέρμνοι, κορῶναι, γλαῦκες, λαγοί.« Sic ms. *A*. nesciens hoc loco vocem ἴκτινοι, quae praeter necessitatem inserta erat ab editoribus e superiori loco, lit. *b*.

Τὸ μέντοι, ἢ πτῶκα λαγωόν. »Id est, apud Homerum »in illo versu Iliadis ῥαψ. χ'. [310.]

»ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.« CASAUBONUS.

Λαγῶα δὲ λέγεται κρέα. Sic *absque iota* scribitur in edd. & msstis. Commode vero λαγῷα scripsit CASAUBONUS, repetens ista verba in Animadversionibus, ubi haec notavit: »Dalecampius docte, *Leporinam* τὰ λαγῷα »vocant. Hippocrates quidem τὰ λάγεια: sed Attici, τὰ »λαγῷα. Aristophanes, Equitibus: [vs. 1133.] Ἀλλ' οὐ »λαγῷ' ἕξεις ὅθεν δῷς. Quemadmodum autem κρέα aut »κρεάδια dicebant τρία vel τέτταρα, pro *frustis carnium* »*tribus aut quatuor*: sic & λαγῷα similiter. Idem in Pace: [1150.]

»Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
»εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας.

»& saepius alibi idem poëta: ubi tamen λαγῷνα sunt qui »legant, παρ' αἶσαν, οὐ κατὰ αἶσαν.« — Conf. Pollucem VI. 33. & ibi LEDERLINUM olim nostratem; qui ad Athenaei exemplum quo utor, quod olim ipsius fuerat, hoc ipso loco in orâ haec adnotavit: »F. λαγῷα. Vide quae »noto ad Pollucem meum, VI. 33.«

In fine capitis hac notâ « indicavimus, totam illam grammaticam disputationem inde ab huius capitis initio ex *TRYPHONE* Grammatico ductam esse.

AD CAP. LXIII.

ἐν Ἀστυπαλαίᾳ. Stephanus Byz. Ἀστυπάλαια· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. Rursus idem: Ἀνάφη· νῆσος μία τῶν Σποράδων. Quae deinde mutavimus in edita ante nos lectione, τὸ πλῆθος τοῦτο, pro τοῦτο τὸ πλῆθος; tum ἐμβαλόντος, pro ἐμβάλλοντος; denique γενέσθαι, pro γί-

νεσθαι; ea omnia opportune dedere ambo nostri codices mssti.

e 'Ηρόδοτος δ' οὕτως φησί· Τοῦτο μὲν ὅτι ὁ λαγῶς &c. Vide Herodot. III. 108. Hinc Plinius VIII. 55, 81. alia quidem turbans, haec certe habet, *lepus omnium praedae nascens.* Contra rationem vero, & contra id quod ipse auctor supra monuerat, nunc in Herodoteis verbis λαγῶς habent mssti cum editis, ubi λαγὸς per ο breve oportuerat. Quod dein hic legitur, ἐπικυΐσκει τε, tenent quidem id ipsum quoque mssti cum editis, itemque Eustathius ad Iliad. μ'. pag. 869. l. 17. sed unice verum videtur ἐπικυΐσκεται, quod legitur apud Herodotum *absque* τε particulâ, aut, si hanc adiectam malueris, ἐπικυΐσκεταί τε. *Mox*, ἐν τῇσι μήτρῃσι dedit ms. *Ep.* & μήτρῃσι saltem ms. *A.* *Dein*, ἐπαναιρέεται necessario corrigendum existimavi, collato Herodoto l. c. & ibi Valckenar. Et hoc ipsum legitur etiam apud Eustath. loco cit. lin. 18. licet codex noster *Epit.* cum ms. *A.* in ἐπαναίρεται consentiat. Paulo magis vero corrupte ἐπ' ἀναίρεται scribebatur in editis.

'Ο δὲ κούνικλος καλούμενος, πόρρωθεν μὲν ὁρώμενος &c. Eadem leguntur in antiquis Excerptis ex *Polybii libro* XII. cap. 3. nostrae editionis, sect. 10. ubi κύνικλος vulgo, non κούνικλος scribitur. Ibidem deinde recte καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν legitur, quemadmodum nos hic ex utriusque codicis *A.* & *Ep.* consensu edidimus; ubi prorsus corrupte κατὰ θρῶσιν legebatur in ed. Ven. & Bas. quod tacite in κατὰ βρῶσιν mutavit Casaubonus. De corrigendâ apud Athenaeum mendâ monuerat iam olim *Paul.* Leopardus, Emendation. lib. VI. cap. 20.

a καὶ ἡμεῖς εἴδομεν πολλοὺς κατὰ τὸν &c. Sic, absque αὐτῶν, ms. *A.* In *Epit.* vero desunt ista omnia. Recte vero deinde Δικαιαρχείας habent edd. Sic enim (per diphthongum in penultimâ) scribi solet nomen huius urbis: perperam Δικαιαρχίας. ms. *A.*

Καλοῦνται δέ τινες καὶ Χελιδόνιαι λαγωοί. »Hi lepores »dicti *hirundinini*, propter aliquam coloris similitudinem. »Eustathius [ad Odyss. χ'. pag. 783. l. 22.] ita explicat: »τοιοῦτοι ἴσως οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι· »ὁποῖαι καὶ αἱ χελιδόνες, κατὰ τὸν εἰπόντα τὸ, χελιδὼν »ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, ἐπὶ νῶτον μέλαινα. Athenaeus libro »XIV. [pag. 652. d.] *ficus* quoque *chelidonias* ita dictas

» innuit a colore, quia ſint *ἐρυθρομέλανες.* « CASAUBONUS. — Perperam *χελιδόνιαι* antepenacute ſcribebatur in editis: cum vel *χελιδόνιοι* oportuiſſet, ut XIV. 652. d. vel *χελιδονίαι*, ut habet hoc loco ms. *Epit.* nempe a ſing. ὁ *χελιδονίας*, quod eſt etiam piſcis nomen apud Noſtrum, VIII. 356. f.

In *DIPHILI* vel *CALLIADIS* teſtimonio, quid de voce γλαυκία ſtatuendum ſit definire non auſim. Nihil mutat ms. *A.* In *Epit.* vero deeſt totus locus. Suſpicatus ſum, γλαυκιᾷ ſcriptum oportuiſſe, a verbo *γλαυκιάω*, *glaucis* vel *terribilibus oculis adſpicio, truci adſpectu ſum.*

AD CAP. LXIV.

Συὸς δὲ ἀγρίου ἐπεισενεχθέντος &c. » Ut fuerunt Ro» manorum mores, parum lautus convivator habitus fuiſ» ſet Laurentius, ſi convivis ſuis *aprugnam* non appoſuiſ» ſet. Ille vero, ſicut fieri tum ſolitum, *aprum integrum* » menſae inferendum curavit; *de cuius magnitudine* narrat » Deipnoſophiſta, *Συὸς δὲ ἀγρίου ἐπεισενεχθέντος, ὃς κατ'* » *οὐδὲν ἦν ἐλάττων τοῦ καλοῦ γραφομένου Καλυδωνίου.* So» nant haec verba, *Aprum in triclinium illatum eſſe & Dei*» *pnoſophiſtis appoſitum nihilo minorem Calydonio, qui pulcher* » *pingi ſolet.* Ferat fortaſſe aliquis hanc lectionem: qui te» retes habeat aures nemo ferat. Pro *καλοῦ* ſcribi poteſt » *κάπρου*: verum ne id quidem ſatis explanat quod ſale» broſum eſt. Hiſtoriam Calydonii apri a Meleagro occiſi » narrat poëta in nono Iliadis, & praeter alios poëtas » Philoſtratus in Imaginibus. « CASAUBONUS. — At mihi, ut dicam quod ſentio, in ſcirpo nodum quaerere viſus eſt doctiſſimus Animadverſor. Contra in ſequentibus verbis, quae illi plana fuiſſe videntur, quae certe abſque animadverſione ab illo praetermiſſa ſunt, in eis ego etiam atque etiam offendi; nec ſatis certam rationem, qua me e ſalebris expedirem, reperire potui. Illud quidem perſpicuum videbatur, in vocula σὺ, quam ante ζητεῖν codex *A.* inſertam habet, σοὶ latere. Dein vero, quod ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας vulgo legebatur, id eſt, *Ille vero admodum curans*, id manifeſte quidem referebatur ad nomen φροντιστὰ, quo Ulpianum compellaverat unus e convivis, ex Comici Nubibus mutuatus id nomen: ſed ex his, quae continuo ſubiiciuntur, ſatis intelligi videbatur,

parum omnino curasse Ulpianum quaestionem eam, quae ei ab isto proposita erat; quare *negantem particulam* suspicatus sum *intercidisse*: quam si recte abesse statuas, sic accipienda verba, *Ulpianum, postquam studiose intendisset animum*, neque quidquam reperisset, tandem *a se amandasse quaestionem propositam*. Caeterum confer quae leguntur infra, pag. 402. a. Paulo post, succurrebat nobis aliquatenus vetus codex *A*. pro mendosâ scripturâ τοσοῦτον ἐμπλασθέντες, quae per omnes editiones propagata erat, τοσούτων ἐμπλησθέντες exhibens. Sed quod sequitur, ὑπερ-
c βάλλειν μοι δοκεῖτε, id ostendebat, paulo ante pro ὑμῖν γε vel scriptum oportuisse ὑμεῖς γε, vel aliud quid esse turbatum. Denique, quod velut ex abrupto subiicitur, προφέρεσθαι δίκαιόν ἐστιν, id quo pacto absque coniunctione sic stare posset non vidi. Iam illud rursus satis perspicuum videbatur, pro σῦν τῷ σ, σὺν τῷ σ oportuisse; itemque ἐτυμώτερον, pro ἑτοιμότερον: quo loco tandem etiam codex *Epitomae*, qui adhuc siluerat, nonnihil nobis contulit. Nam Breviator, omisso (ut solet) introitu huius capitis, nonnisi his verbis praemissis, Πάλιν φροντιστὴν καὶ λογιστὴν τὸν Οὐλπιανὸν ὁ ῥήτωρ οὗτος φησί: statim sic pergit: Ὅτι ἐτυμώτερον τὸ σῦς μετὰ τοῦ σ.

Istis igitur omnibus silentio praetermissis CASAUBONUS ad illa demum verba, quae sic edita legebantur, οἱ δὲ συνηρῆσθαι οἱονεὶ &c. haec adnotavit: » Scribe οἱ δὲ » σῦν εἰρῆσθαι οἱονεὶ θῦν, τὸν εἰς θυσίαν εὔθετοῦντα. Var- » ro libro II. DE Re Rusticâ: *Sus Graece dicitur ὗς: olim* » *thys* (male editum *thysus*) *est dictus ab illo verbo quod di-* » *cunt* θύειν, *quod est immolare. Ab suillo enim genere pecoris* » *immolandi initium primum sumtum videtur.* Lege Porphy- » rium περὶ Ἀποχῆς. Ovidius libro primo Fastorum:

» *Prima Ceres avidae gavisa est sanguine porcae,*
» *Ulta suas merita caede nocentis opes.* «

Veram scripturam nobis uterque codex ms. dedit.

d In SOPHOCLIS versu cum postrema verba sic essent edita, Παλιωτικὸν τρέφος, nil aliud nisi hoc monuit idem CASAUBONUS: » *Sophoclis* versus ex *Achillis Amatoribus* » sic scribitur in Epitoma, & apud Eustathium: Σὺ δὲ ὦ » σύαγρε ποιλιωτικὸν βρέφος. « — Ubi quod ποιλιωτικὸν scriptum ait, id aut imprudenti excidisse videtur, aut a typotheta peccatum: nam & in nostro quidem codice Epitomae, & apud Eustathium, ad Odyss. τ'. pag. 706.

l. 2. editionis Basileensis (qua & ipsum Casaubonum usum esse aliâs observavimus) Πηλιωτικὸν recte scriptum, id est, *ex Pelio*, Thessaliae oppido. (conf. Steph. Byz. in Πήλιον.) Eamdem vero scripturam etiam codex *A*. tenet. βρέφος autem suo iudicio Epitomator, a quo Eustathius accepit, scripserat, pro rariore vocabulo τρέφος, quod idem ac θρέμμα valet, ut bene ab H. STEPHANO monitum, Thesaur. T. III. p. 1643. c.

Παρ' Ἡροδότῳ δὲ &c. Vide Herodot. VII. 153.

τὸν καλούμενον ψευδολόγον τῶν λόγων. » In historia e » mortis *Philetae*, ὁ καλούμενος ψευδολόγος τῶν λόγων est » id sophisma, quod *pseudomenon* omnes Graeci & Latini » appellant. Mutandum tamen nihil censeo in hoc libro- » rum consensu. « CASAUBONUS. — De *Phileta* conf. Aeliani Var. Hist. IX. 14. & ibi Perizon. Nomen viri perinde & Φιλήτας scribitur, ut ibi apud Aelianum, & alibi apud Nostrum, & Φιλητᾶς, ut hic. Proprius error hoc loco est codicis *A*. quod Φιλιτᾶς scribit. In ψευδολόγον consentiunt cum editis ambo nostri codices mssti. Ψευδόμενον λόγον dixit Suidas in Φιλητᾶς. Conf. Menag. ad Laërt. II. 108. Sed nil impedit quo minus credamus, per iocum dixisse Athenaeum τὸν ψευδολόγον τῶν λόγων: quamquam spondere non ausim veritatem huius scripturae.

AD CAP. LXV.

Initium huius capitis, Ἵν' οὖν μὴ &c. ad poëtae alicuius verba respicere videtur. De verbo ἀφανίνεσθαι vide VII. 290. e. & quem ibi laudavimus, KÜSTERUM ad Aristoph. Thesmophor. 853.

Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος, ἐν τῷ Ἀδώνιδι. Sic recte ms. *A*. Versiculos autem hic ex illa *DIONYSII regis* fabula adpositos, quos & Epitomator desperaverat, & Casaubonus silentio praetermisit, non magis nobis, quam doctissimis his duumviris, expedire licuit. Pro ἐκβέλειον, *vers.* 2. ἐκβόλειον dedit ms. *A*. Ad Ὧ, quod sic in ed. Cas. 1. scriptum, nihil ex eodem cod. *A*. adnotatum est. Versiculos latine in hunc modum reddidit DALECAMPIUS, haud absurdas sane coniecturas secutus:

» *Nympharum sub antro, nativo fornice tecto*,
» σύαγρον, id est, *aprum, sine sagittis captu facilem es-*
» *se audio*,

» *cuius plurima membra primitias Diis consecrabo.*
Gallici interpretis commenta nil adtinet hic commemorare. Haud paulo solertius locum hunc tractavit FIORILLO in nuperis Observationibus Criticis in Athenaeum, p. 38 sq. nec tamen omnes difficultates explanavit. Νυμφᾶν ille commode pro Νυμφῶν scripsit doricâ linguâ: quo sumto, possis ὧ (*vers.* 3.) eodem idiomate pro οὗ dictum accipere; nam quod ille δν corrigendum censuit, id quo pacto cum reliquâ orationis structurâ consentiat, non satis video. Pro τὸν αὐτόστεγον probabiliter τὰν αὐτόστεγον idem scribit: est enim σπήλυγξ foeminini generis, apud Apollonium quidem Rhodium, & apud Oppianum. Vocem ἐκβόλειον tenuit Observator; quâ notione, nescio. Videri poterat *extra tali iactum* sonare: quod tamen minus aptum videtur ad id, quod adiicitur, εὔθηρον. Pro κλύειν vero δύειν ponens, provocavit ad similem Aeschyli locutionem apud Nostrum paulo post, pag. 402. b. ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς. Pro ἀπαρχὰς (*vers.* 3.) CASAUBONUS ad oram libri, qui ipsius olim fuerat (quo eodem nunc nobis uti licet) sua manu adnotaverat. » *Forte*, ἀπ' » ἄγρας.«

a Ἱππόλοχος δὲ ὁ Μακεδὼν &c. Vide lib. IV. cap. 1. & ibid. cap. 5. pag. 130. a. b.

Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός. » Est quidem in promtu » usitatior vox, quam istius loco substituamus ex ipso » auctore, ἀποπεπομπεύσαι. Respicit enim superiora haec, » [pag. 401. b.] ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος. Sed temere, quod editum est, » & exaratum in omnibus, mutari nolim. προσποιεῖσθαι » est, *sibi asserere & vindicare aliquid*. Huius contrarium ver» bo ἀποπροσποιεῖσθαι significat auctor; *negare* nempe *ad* » *se aliquid pertinere.*« CASAUBONUS.

b οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον. » Graecos *Siceliotas aprum* appellasse ἀσχέ» δωρον probat auctor. Non soli Siculi eâ voce usi: sed » universa ora illa Italiae, quae Magna Graecia dicebatur. » Quare ita accipe quod Hesychius scribit, Ἀσχέδωρος, » ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς. Nam emendare quidem nihil » necesse est, cum etiam apud Eustathium [ad Odyss. τ'. » pag. 705. b. 44.] alius Grammaticus tribuat hoc ver» bum τοῖς Ἰταλιώταις. Esse tamen vocabulum Graecae

» originis veriloquium arguit, quod recte explicant *γραμματικῶν παῖδες.*« Casaub. — Vide Eustathium loco modo citato: ubi etiam verbum *καπρώζεται* exponitur, quod paulo post in *Scirae*, comici poëtae, testimonio occurrit. Quod mox apud Nostrum editum erat, *ἐν Μελεάγρῳ δ' ἑ φησιν*: ferri quidem ibi poterat *δὲ* particula, praesertim si proxime praecedentia verba non essent parentheseos signis intercepta; sed, quum ignoret eam vetus noster codex, abiicere eamdem debuimus.

AD CAP. LXVI.

Περιεφέροντο καὶ ἔριφοι &c. » *Hoedi* deinceps com- c
» memorantur, *varie parati*: quorum etiam erant quidam » *πολὺ τοῦ ὀποῦ ἔχοντες.* Sic scribe, non *πολλοῦ.* *Laser* » autem intelligo, & *Cyrenaicum succum*; quem Graeci *κατ'* » *ἐξοχὴν* dicunt *ὀπόν.* Docti viri cum hunc locum interpre» tarentur, [nempe, *cum multo iusculo*, imperite reddiderat Dalecamp.] » obliti erant eius discriminis, quod statuit » Theophrastus & omnis Medicorum schola inter *χυλοὺς* » vel *χυμοὺς*, & *ὀπούς.* Quoties autem dictum in his li» bris de *laserpitii* in condimentis usu.« Casaubonus. — In edito olim *πολλοῦ* nil mutat ms. *A.* In *Epit.* autem desunt ista verba. Sed certissimam Casauboni emendationem quin adoptarem, non debui dubitare. Utique vero etiam *ἄλλοι τε* pro *ἄλλοι δὲ* mallem. Pro *Ἀκαδημίας*, paullo post, *Ἀκαδημείας* habet ms. *A.* suo more.

Haeseram in illis verbis *ἀδιαπόνητα ταῖς ἕξεσιν ὑπάρ-* d
χοντα. Dalecampius vertit: *in corporis habitu vix discutiuntur.* Eamdemque in sententiam, quod ad verbum *ἀδιαπόνητα* quidem, Gallicus interpres: *comme elles sont naturellement difficiles a digérer.* Ac non sum equidem nescius, de *concoquendo* vel *digerendo* cibo usurpari nonnumquam verbum *διαπονεῖν*: sed in illam sententiam oportebat *δυσδιαπόνητα*, non *ἀδιαπόνητα.* Quare suspicatus sum, occasione vocis *ἕξεσιν*, in *ν* literam exeuntis, intercidisse (ut saepe aliâs factum observavimus) initio vocis sequentis literas *εν*, a quibus haec vox incipere debuerat. Sic *ταῖς ἕξεσιν ἐνυπάρχοντα* idem valebit, ac *μένοντα ἐν ταῖς ἕξεσι*, quae dictio lib. I. pag. 26. b. occurrebat; ad quem locum vide quae de vocabuli *ἕξις* apud Medicos usu notata sunt.

Antiphanis ex *Acestria* testimonium ita adpositum erat in editis, ut tres priores versus legitime essent distributi, tres reliqui vero veluti solutâ oratione concepti subiicerentur. Porro *vers.* 1. perperam ἐσθίοι legebatur, ubi recte ἐσθίοις dedit uterque cod. *ms.* Tres reliquos versus, partim facili de coniecturâ, maxime vero veterum codicum ope, emendare & in ordinem cogere nobis licuit. In fine *versus* 4. pro edito τυροποιεῖ, recte τυρὸν ποιεῖ dedere ambo codices. Initio vero eiusdem versus, pro τῶν δὲ αἰγείων, correptâ penultimâ τῶν δ' αἰγέων scriptum oportuisse, metri ratio ostendebat. Perinde autem αἴγεος & αἴγειος dicere licitum erat poëtis. *Versu* 5. pro corrupto ἀνδρῶν, veram scripturam ἁδρῶν rursus uterque codex mstus exhibuit. Unus claudicabat *versus postremus*, ubi τὰ φαυλότατ' ἀνέχομαι erat editum, sicut est in ms. *Ep.* sed τὰ φαῦλα ἀνεχ. (si recte accepi) habet ms. *A.* sive φαῦλα ἂν ἀνέχομαι. Fortasse, collatâ utriusque codicis scripturâ, sic scriptum reliquisse poëtam coniectare licuerit, τὰ φαυλότατ' ἂν ἀνέχομαι. De ratione metricâ prorsus securus fuerat Casaubonus, cum ad eumdem locum haec adnotaret: »Non male fortasse scribas »verba *Antiphanis* ex *Acestria*, sicut ea Breviator nobis »exhibet: Κρέα δέ τίνος ἥδιστ' ἂν [noster codex *Epit.* perperam, κύδιστ' ἂν] »ἐσθίοις; προβάτων μὲν οἷς ἔνι μήτ' »ἔρια μήτε τυρὸς φίλτατε. [At vocem φίλτατε ignorat noster codex.] »τῶν δ' αἰγείων κατὰ ταυτὰ, ἃ μὴ τυρὸν »ποιεῖ. διὰ τὴν ἐπικαρπίαν γὰρ τῶν ἀνδρῶν [immo, τῶν ἁδρῶν, codex noster:] »ἐσθίων τὰ φαυλότατ' ἀνέχομαι. »Interrogatus aliquis, *quibus carnibus libentissime vescatur*, »respondet: *ex ovibus quidem sibi eas probari*, *quibus neque* »*vellus adhuc ademtum*, *neque pressa ubera ad caseum*: *e ca*»*pris similiter*, *quae caseum adhuc nullum dederint.* Non est »obscurum, *agninam* & *hoedinam* hisce verbis intelligi: »quod etiam vulgata lectio palam ait, quae dictionibus »ἀρνὸς & ἐρίφου est auctior.«

Eiusdem *Antiphanis* ex *Cyclope* ecloga, prorsus neglecto metro, veluti prosa oratio, adposita erat. Perspespecte vero solertissimus Grotefend, in schedâ olim nobiscum communicatâ, monuit, esse versus anapaesticos trimetros acatalecticos; quorum unus *quartus* non esset integer, altero carens hemistichio. Eâdemque ratione digestos versus publice nuper proposuit Fiorillo, in Obser-

vat. in Athen. pag. 61. CASAUBONI ad hunc locum est e Animadversio huiusmodi: » Idem poëta (*Antiphanes*) cum » in *Cyclope* facit haec illum loqui: Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν » ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτί· βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑλιβάτης, » αἴξ οὐρανία: quaerendum reliquit nobis quid appellaret » *capram coelestem*. Sed & contradicit ipse sibi Cyclops: qui » postquam χερσαίους cibos promisisset, οὐρανίαν αἶγα ex» hibeat. An igitur scripserat comicus αἴξ δὲ Σκυρία: vel » cum negatione, ut in sequentibus multis, αἴξ οὐ Σκυ» ρία. De *capris Scyriis* res vulgata. Iam vero, cum ait » idem Cyclops, ὑμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς » ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, τυρὸς » πηκτός: lascivià comicâ ad copiae ostentationem species » fingit, quae nullae sunt. Nam χλωρὸς quidem caseus, » est *recens*: ξηρὸς, *siccus* ac *durus*: ξυστὸς, *rasilis*, cuius » ramentis cibi asperguntur: πηκτὸς, *recentissimus* & *tan*» *tum quod coagulatus*: at κοπτὸς & τμητὸς, non verae (ut » puto) differentiae, sed fictae sunt a poëta. Quare in » illis explicandis operam abuti non debemus. « — In omnibus istis versibus nihil prorsus mutat noster codex *A*. Pro τράγος ὑλιβάτης vero, est ταῦρος ὑληβάτας in ms. *Ep*. De posteriore vocabulo vide supra, ad IX. 374. f. Scripturam vero αἴξ οὐρανία tuetur codex uterque cum editis: ubi non satis caussae esse videtur, cur vocem οὐρανία cum Casaubono aut cum Fiorillo suspectam habeamus; quamquam, quo sensu *coelestis* adpelletur hîc *capra*, dubitari possit. Gallicus interpres de huius animantis more intellexit *altissimas rupes veluti ad coelum usque scandendi*. Potuit vero etiam, quia in proverbio Graecis αἴξ οὐρανία pro *magna felicitate & opulentia* dicebatur, οὐρανίαν αἶγα non sine ioco dicere poëta *exquisite pinguem praestantemque*. Illud quidem utique turbare Casaubonum non debuerat, quod χερσαίους cibos, non οὐρανίους, promisisset Cyclops: nam τὰ χερσαῖα τοῖς ἐνύδροις opponi solent, non τοῖς οὐρανίοις. Et τῶν ἐνύδρων quidem ciborum recensum, quos apud eumdem poëtam idem Cyclops promittit, habes apud Nostrum lib. VII. pag. 295. f.

AD CAP. LXVII.

Vers. 1 *sqq.* Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσορόφων. f » Referens Athenaeus aliquot veterum Comicorum locos,

f » quibus *Coenarum descriptio* continebatur, longam ῥῆσιν
» affert ex *Hippotropho* MNESIMACHI: qua universum
» cuiusdam convivii choragium luculenter & κατὰ λεπτὸν
» facetus poëta descripserat. Nemo qui istam Mnesimachi
» eclogam legerit, caussam requisiturus est, cur Aelianus,
» sicut libri septimi cap. 7. dicebamus, [ad pag. 282. d.
Animadv. Vol. IV. pag. 90.] » inter δειπνολόγους poëtas
» hunc praecipuum faciat cum Epicharmo. Inducitur ini-
» tio aliquis vel cocus vel architriclinus, qui *Manem* ser-
» vum iubet *convivas e foro arcessere aliisque locis, & para-*
» *tam coenam illis nuntiare.* Βαῖν' ἐκ θαλάμων, inquit, κυ-
» παρισσοτρόφων ἔξω Μάνη. στεῖχ' εἰς ἀγορὰν πρὸς
» τοὺς Ἑρμᾶς, οὗ προσφοιτῶσ' οἱ φύλαρχοι. *Thalamus* κυπα-
» ρισσοτρόφος ferri potest, si ferimus θάλαμον pro amplae
» domus ambitu, ubi horti sint & viridaria: sin hoc du-
» rum, [ut est sane,] non aspernanda coniectura nostra,
» quae est, ut literâ unicâ demtâ scribamus ἐκ θαλάμων
» κυπαρισσορόφων, *e thalamis quorum cupressina lacu-*
» *naria.* Non debet vox θάλαμος aliter hîc accipi quam in
» notâ significatione. Ac videntur epulae nuptiales hîc de-
» scribi: quod etiam illa mox verba confirmant, ἀκολα-
» σταίνει νοῦς μειρακίου: [vers. 18. ubi vide not.] de *spon-*
» *so* enim videtur loqui. Sequentibus verbis designatur ea
» pars fori, ubi reperiri queant invitati. *Ito in forum ad*
» *Hermas, ubi solent frequentes esse tribuum magistri.* Diver-
» sorum morum homines diversis in locis & urbis aut fori
» partibus soliti convenire: quod docet eximie Plautus in
» Curculione; scenâ, *Aedepol nugatorem lepidum.* Noti au-
» tem sunt Atheniensium *Hermae* & statuae illae ἄκωλοι;
» quas in foro, aut non procul neque a foro neque a gy-
» mnasio, fuisse positas ex Pausania discimus. *Ad Hermas*
» *ventitasse*, ait, invitatos, quos appellat φυλάρχους, quasi
» *praefectos tribuum:* vel, quod nunc primulum venit no-
» bis in mentem, φιλάρχους, ut significet primores civita-
» tis esse, qui honores soliti petere & gerere. Verum, quia
» per υ scribunt exemplaria omnia, φύλαρχοι, id potius
» sequamur. Athenis id fuit non contemnendae dignitatis
» nomen. Aristophanes Avibus: [vs. 798 sq.] ὡς Διιτρε-
» φὴς γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ'
» ἵππαρχος. « CASAUBONUS. — MNESIMACHI eclogam
(quae veluti soluta oratio adposita erat) in *anapaesticos*
versus dimetros dispescendam fuisse, recte monuit D'AR-

NAULD, in Animadv. Crit. c. 27. pag. 151. Eorum nonnulli iam supra (lib. VII. pag. 322. e.) adlati sunt. κυπαρισσοφόρων verissime a Casaubono emendatum: eodem quidem cum editis errore tenetur mstus noster codex uterque. Ista, οὐ προσφ. οἱ φύλαρχοι, desunt *Epit.* sed scripturam φύλαρχοι recte tuetur cod. *A.* De qua dignitate breviter sic Suidas: Φύλαρχος, ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ.

Verf. 4 *sq.* » Addit poëta, τούς τε μαθητὰς τοὺς ὡραίους, » οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων καὶ κατα» βαίνειν. Malim, τούς τε μαθητὰς ὡς τοὺς ὡραίους, οὗ ἀνα» βαίνειν &c. *vade etiam ad formosos* illos *discipulos*: id est, » ad illud gymnasium ubi exercentur adolescentes delica» ti: *ubi discit Phidon in equos ascendere, & ex iisdem descen*» *dere.* In vulgata lectione, μελετᾷν accipitur pro *docere*; » quod insolens plane: nam μελετᾷν est *discere*, *meditari*: » unde apud Plinium in Paneg. *meditatio campestris turmarum.* » Itaque non οὓς ἀναβ. sed οὗ lego: ut in praecedenti pe» riodo, οὗ προσφοιτῶσιν οἱ φυλ.« CASAUBONUS. — Est utique haud satis expedita oratio, ut vulgo legitur: nec tamen quidquam mutant libri, nisi quod pro Φίδων, quod habet ms. *A.* cum editis, Φείδων recte dedit ms. *Ep.* Ac pulcre quidem novimus, verbum μελετᾷν plerumque de his usurpari qui *se exercent*: sed tamen etiam generatim *curare* significat, veluti μελετᾷν ἔργου, *opus curare*: μελετᾷν βίου, *curare res ad victum necessarias.* Quare in librorum consensu nil novandum putavi; cum praesertim emendationis ratio a docto Animadversore propositae ne ipsa quidem satis expedita sit. Sed longe etiam aliud hic latere, quam quod primâ specie videri poterat, monuit IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 51.

Verf. 8. Atticam particulam ὁτιὴ, quam desiderabat metri ratio, pro ὅτι quod habebant editi, opportune dedit mstus cod. uterque.

Verf. 9. τὸ ποτὸν Ξερμὸν habet ms. *A.* cum editis. τὸ ποτὲ Ξερμὸν ms. *Ep.* quod suo iudicio fortasse mutavit Breviator, contra poëtae quidem mentem.

Verf. 11. » Ait, σπλάγχνα ὀπτᾶται χαύνῳ. Scri- a » bendum, σπλ. ὤπτηται χαῦνα: vel mutatâ distin» ctione hoc modo, σπλάγχνα ὤπτηται. χαῦνον ἤρπα» σται κρέας ἐξ ἅλμης.« CASAUBONUS. — Commodum utique videri poterat ὤπτηται: sed in ὀπτᾶται consentit

a ms. uterque cum editis; quod non temere mutandum. Sequens vox deest ms. *Ep*. Pro χαύνῳ verb, quod erat editum, χναυω (sic) enotatum ex ms. *A*. quam vocem lubens equidem cum altera commutarem, si certiorem explicationem ista haberet. Sed vocem χαύνῳ nihili esse recte intellexerat Casaubonus: nec vero satis commodum videtur χαῦνα: *assando* enim non *laxae* aut *molles* fiunt carnes, praesertim *viscera*, sed *rigidiora* potius. χαῦνον ἥρπασται vero, quae fuit altera Casauboni coniectura, non fert metri ratio. Restat ergo, ut codicis scripturam teneamus, statuamusque (perperam permutatis ob formae similitudinem, ut passim alibi vidimus, literis α & ω) χναῦα scriptum oportuisse; qua in voce ob sequentem initio proximae vocis vocalem postrema vocalis α elidi potuerit. Sed quaenam sit vis huius vocabuli, sive quid aliud sub eo lateat, videant doctiores acutioresque. Percommode, quod ad sententiam, Dalecampius (quem secutus Gallicus interpres videtur) vertit, *viscera, quod assa nimis sint, friari:* sed in verbo χναύω, aut in eius derivatis, (quorum in numero adiectivum χναῦος ne reperitur quidem usquam) nullum talem significatum a veteribus Grammaticis adnotatum video; quorum observata omnia collegit H. Stephanus, in Thes. T. IV. p. 542 sq. Nam χναύειν est *carpere, avellere*, aut *circumcidere; χναύματα* vero proprie dicuntur *carnium recisa frusta*, aut partes quae *cupide avelluntur & deglutiuntur*. Nisi huc trahere velimus quod apud Hesychium adiicitur, τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα: id est, eodem Stephano interprete, *particulae a carnibus recisae, quae super carbonibus tostae devorantur*. Quae cum ita sint, hariolando magis, quam certam rationem secutus, χναῦα, *torrida* interpretatus sum. Intelligere etiam possis, *viscera assari nimis, ita ut fragilia fiant & propemodum in frustula dilabantur*. Sed fortasse rectius χναῦα pro χναύματα (id est, *delicata carnium frusta super carbonibus tosta*) accipiemus; adoptatâque in praecedente verbo emendatione Casauboni, commodius sic distinguemus verba:

σπλάγχν' ὤπτηται, χναῦ' ἥρπασται,
κρέας ἐξ ἅλμης ἐξήρηται·
τόμος ἀλλᾶντος, τόμος ἠνύστρου,
χορδῆς ἕτερος, φύσκης ἕτερος,
διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον.

Quamquam in manuſcriptis libris, ſicut in impreſſis, iun- a
guntur verba ἤρτασται κρέας ἐξ ἅλμης, rurſusque iſta,
ἐξήρυται τόμος ἀλλᾶντος.

Ad verſ. 15. διαλαιμοτομεῖθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον, monuit CASAUBONUS: »Malim διαλελαιμοτόμηνθ' ὑπὸ τῶν ἔνδον. *Qui »intus ſunt, omnes victimas iugularunt, quae ad epulas ne»ceſſariae.* διαλαιμοτόμησις magni convivii deſignationem »habet: cuiusmodi eſt quod Hebraei vocant *Keráh*, quaſi »dicas *exciſionem.* Affine & proprium coquorum verbum »eſt διαρταμεῖν. Anaxandrides, Ἀρτίως διηρτάμηκε· καὶ »τὰ μὲν διηνεκῆ σώματος μέρη δαμάζεται ἐν πυρικτύποισι »γῆς.« — Verbum λαιμοτομεῖν proprie ſignificat ſane *iugulum incidere, iugulare*: quam notionem ſi huic loco, ut fecit Caſaubonus, adplicare velles; διαλελαιμοτόμηνται in praeterito tempore, quemadmodum ab eodem propoſitum eſt, ſcriptum oportebat: nam *intus* in thalamo non mactantur victimae. At id quidem metricae horum verſuum rationi, cuius nullo ſenſu tactus fuiſſe videtur doctiſſimus Animadverſor, neutiquam convenit: & praeſens tempus tenet cum editis libris uterque mstus. Quare conſentaneum videri debet, ut verbum διαλαιμοτομεῖν comice hic poſitum ſtatuamus, pro τοὺς τόμους (quos modo nominaverat) διὰ τὸν λαιμὸν ἄγειν, *fruſta carnium per gulam agere*, id eſt *deglutire.*

Verſ. 16 *ſq.* κρατὴρ ἐξεῤῥοίβδηντ' οἴνου· πρόποσις χωρεῖ. Haec quum Dalecampius ſic reddidiſſet, *Exhauſta eſſe pocula, vini propinationes accendi & procedere*; — »Male accepta interpretibus« ait iſta verba CASAUBONUS, ſic vertenda cenſens: »*Cratera largiter impleta eſt vino*: (id eſt, »crateri vinum e cado infuſum eſt abunde:) *iam incipiunt »convivae poculis ſe invitare.*« Tum idem ſic pergit: »Ῥοῖζος (ſive ῥοῖβδος) exponitur a veteribus ῥεῦμα σφοδρόν: »quia uſurpatur etiam ad ſoni eius ſignificationem, quem »edit fluens aqua vehementius. Hic vero κρατὴρ ἐκροιβδεῖσθαι dicitur, qui largiore fluxu vini e cado fluentis fue»rit impletus.« — At mihi, quam coacta & contorta haec videtur docti Animadverſoris expoſitio, tam plana & ſimplex, prorſusque vera, Dalecampii interpretatio. Quemadmodum ῥοιβδέω idem ſonat ac ῥοφέω, quod docent Grammatici omnes: ſic ἐκροιβδέω valet ἐκροφέω, id eſt, *exſorbeo, exhaurio.*

Verſ. 17 *ſqq.* λείπεται σχόρδαξ. &c. DALECAMPIUS,

a quasi *οὐ λείπει* legisset, vertit: *non cessat cordax;* adiectâ Notâ: »Ridicula & rustica saltatio, qua turpiter lumbos »& spinam quatiebant. Quidam legunt *ἕλκεται κόρδαξ*, »ut apud Aristoph. in Nub. [*vs.* 540. ubi vide Schol.] »& Terentium, *Tu inter eas restim ductitans saltabis.* « — Dein Casaubonus: »Pergit qui Manem alloquitur, *λείπεται κόρδαξ. ἀπολακτίζουσι τοὺς μειρακίου. πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω.* Sunt qui emendent *ἕλκεται κόρδαξ*: quae & nobis placeret emendatio, nisi *λείπεται* mordicus defendant libri omnes: neque caussa est »cur mutemus. Nam, ut *ἐναργέστερον* exprimeret omnia »pridem parata, & dudum in morâ esse convivas ad quos »Manes mittebatur, cum iam epulis se accinxissent qui »domi erant, *λείπεται κόρδαξ*, inquit; quasi hoc dicat: »id *superesse unum, ut mensis remotis saltatio instituatur:* non »enim saltare incipiebant, nisi finitis epulis. Pro *τὰ κάτωθεν ἄνω*, placeat magis, nec opinor sine caussâ, *τὰ κάτω θέσαν ἄνω.* Syllaba *αν*, quae fuerat geminanda, se»mel scripta, depravando loco fuit. Quam varie acci»piant Graeci suum illud *ἄνω κάτω*, alibi [nescio ubi] »multis docemus. « — Saltationis genus, quo de agitur, alibi quidem constanter *κόρδαξ* vocatur, quam vocem hic quoque ms. *Ep.* exhibet: *σκόρδαξ* vero nusquam nisi hoc loco, in quo vetus cod. *A.* cum editis consentit, reperire mihi contigit. Videndum tamen, ne quemadmodum aliis multis vocabulis a litera consonante incipientibus literam *σ* praeponebant Attici, sic & in hoc interdum fecerint. Multa sunt certe in Graeco sermone, quae hodie aut *ἅπαξ λεγόμενα* esse videantur, aut quae plane nusquam in vulgatis libris reperiantur, ab editoribus scilicet obliterata aut prorsus eliminata; quorum satis frequentia fortasse exempla, si diligentius excuterentur veteres codices in Bibliothecarum scriniis latitantes, deprehensuri essemus. Videndumque etiam, ne Aristophaneum verbum *σκορδινᾶσθαι*, & illud, quod apud Pollucem V. 93. legitur, *σκορδοῦν*, aliquam cum hoc ipso vocabulo *σκόρδαξ* adfinitatem habeat. Pro *λείπεται κόρδαξ*, doctissimus Iacobs, in *Notulis msstis*, *ἄγεται κόρδαξ* legebat: percommode id sane, si modo in vulgata scriptura, quam & tuentur ambo nostri codices, & recte (ut mihi videtur) defendit Casaubonus, quidquam desideraretur. *Versum* 18. omisit Breviator. Ibi quum *τοὺς μειρακίου*

legeretur in editis, τὸ μειράκιον Casaubonus (ut paulo ante vidimus) *sponsum* intelligebat, cuius in nuptiis epulas hasce celebratas ille statuit. At nuptiarum in totâ eclogâ nulla fit mentio: tum vero, ut concedam μειράκιον absque incommodo vocari *sponsum* potuisse, mirum omnino videri debet quid sit quod sponsus prae caeteris nunc ἀκολασταίνειν dicatur, id est, *lascive & petulanter agere.* Quare, quoniam μειράκιον (non μειρακίου) in vetere codice scribitur, multo convenientius existimavi, si id in μειρακίων mutaremus. *Versiculus* 19. in cod. *Ep.* sic scribitur, quasi e duobus membris constans: πάντες ἔνδον· τὰ κάτωθεν ἄνω. Quod paulo quidem commodius videri poterat: nec tamen satis placet. Commodissimum foret, πάντα δ' ἔνδον &c. si modo per metri leges liceret. Nunc elliptica fuerit locutio: πάντες δ' ἔνδον τὰ κάτωθεν ἄνω, scil. στρέφουσιν. Sed videtur obscoena quaedam subesse sententia.

Vers. 20 *sqq.* » Scribe elegantissimum locum hoc mo» do: Μέμνησ' ἃ λέγω. πρόσεχ' οἷς φράζω. χάσκεις; ὁ οὗ» τος, βλέψον δεῦρ'· εἴ πως ταυτὰ φράζῃς. *Memento eo» rum quae dico: attende iis quae loquor. Oscitas? Heus tu,* » *huc aspice: ut, si fieri potest, eadem illis dicas.* Scribeba» tur χάσκεις αὐτός: corrupta venustate huius loci. οὗ» τος, pro ὦ οὗτος, initio periodi frequens apud Atticos. » Elegans [propria quidem illa ac pervulgata; at, cur *ele*» *gans?*] formula est, βλέψον δεῦρο: qua etiam vulgo uti» mur cum pueros nostros ad ea quae dicimus iubemus » attendere. Sic apud Sophoclem Deianira Licham com» pellat, Οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; & » in Oedipo tyranno, Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει » βλέπων ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Plautus in Amphitruone: *Sosia,* » *age: me huc aspice.* In Capteiveis: *Quaeso, hercle, age*» *dum aspice ad me.* In Mostellaria: *Quaeso, aedepol, huc* » *me specta, & responde mihi.* Paullo post, *Surge, ne nugare:* » *aspice dum contra me.* « CASAUBONUS. — Μέμνησ' ἃ λέγω recte dedit ms. *Ep.* In χάσκεις αὐτὸς consentiunt libri: & defendi potest. Malim tamen utique, χάσκεις οὗτος; *Heus tu, stas ore hiante?* Quod ταυτὰ pro αὐτὰ scripsit Casaubonus; placet id quoque: sed tenere nos debuimus consentientem utriusque codicis cum editis scripturam. Coniunctivo modo φράζῃς, quem voluerat idem vir doctus, non erat locus post εἴ πως; sed optativo

opus erat, si in *praesente tempore* enunciatum verbum velles. Quare hactenus melius, φράζοις, scribitur in ed. Cas. 2. & 3. At nec φράζεις, nec φράζοις ferebat metrica lex. Rectissime φράσεις in *futuro*, penultimâ syllabâ brevi, dedere codices mssti ambo.

Vers. 23. » Sequitur, αὐτίκ' ἐρῶ σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἥκειν
b » ἤδη καὶ μὴ μέλλειν. τῷ τε μαγείρῳ μή τε λυμαίνεσθαι. » Non male vocem αὐτίκα praecedentibus connectas, mu» tatâ interpunctione. Omnino autem μή τι scribendum, » non μήτε. *Dic illis videant, ne quid sua mora coco noceant.* » Perit enim multis cibis sua gratia, nisi opportune come» dantur. Lege descriptos ante hoc libro [pag. 379. b.] » Alexidis super hoc versus, ex eius Milesiis. « CASAUBONUS. — Utique ferenda non fuit μήτε particula, cum ob sententiam, tum ob versum. Scriptura μή τι ad sententiam percommoda futura erat: sed metricae legi contraria, quia prima syllaba verbi λυμαιν. producta. Recte vero nude μὴ λυμαίνεσθαι habet ms. *Epit.* ubi verbum quidem in fine plene scriptum; sed in ms. *A.* ultima vocalis elisa, λυμαίνεσθ', quemadmodum in edd.

Vers. 29. κολοκύντη, ἴτνος. Sic ms. *A.* & *Ep.* ubi η ob vocalem initio sequentis vocis corripitur.

Vers. 32. » Inter alios pisces MNESIMACHO hîc nomina» tos, φυξίκινος quidam est, quem alibi non reperi» mus. Graecis φυζακινὸς idem ac *meticulosus*. An aliquem » piscem ita nominaverint piscatores, queis nota eorum » ingenia, nescio. « CASAUBONUS. — Nec nobis liquet. Dalecampii quidem *phyxinicum* prosodia non admittit. Adnotavit idem DALECAMPIUS: » Quidam legunt *phoxinus.* « Et φόξινος fortasse, metri caussâ, hic stare potuerat, si penultimam syllabam longam statuas: sed est is vilis & nimis exiguus pisciculus, quam cui conveniat epitheton ὅλος, nisi id ridiculi caussâ adiectum existimes.

Vers. 33 *sqq.* θυννὶς, κωβιὸς, ἠλακατῖνος. » Lege » θύννος, κωβιὸς, ἠλακατῆνες, ut libro septimo. « CASAUBONUS. — Vide VII. 301. d. quem locum si excusseris, utique hîc quoque ἠλακατῆνες scriptum oportuisse adsentieris Animadversori. Pergit ille: » Et de istis, » κυνὸς οὐραιον τῶν καρχαρίων, vide libro eodem, in Σαῦ» ρος. Inde emendabis & alia nonnulla piscium nomina, » quae in hoc laterculo minus recte scribuntur. « — Locus, quem dicit, est lib. VII. pag. 322. e. ubi ex hac eclo-

gaertes versus adponuntur, ex abrupto ab his verbis incipientes τῶν καρχαριῶν, quae quo nexu vel praecedentibus vel sequentibus apta fuissent aegre hariolatus esses, nisi ex hoc loco disceres. Nempe κυνὸς οὐραῖον τῶν καρχαριῶν, est *pulpamentum e partibus caudae proximis canis piscis, de eo genere qui carchariae nominantur*. Scribitur quidem hic vulgo καρχαρίων penacute, nec aliud ex ms. *A.* adnotatum: in *Epit.* vero deest iste versus cum omnibus qui decurrunt a trigesimo primo usque ad quinquagesimum: quorum loco nil aliud nisi haec verba posuit Breviator, Καὶ μυρία τοιαῦτ' εἰπὼν, ἐπάγει· Πᾶς δὲ κατ' οἴκους &c. Nos, ut pag. 322. sic & hic καρχαριῶν scripsimus, quemadmodum par erat, a sing. ὁ καρχαρίας, τοῦ καρχαρίου: quo de pisce disputatum est a Nostro, VII. pag. 310. a-e. Caeterum vide notata ad pag. 322. e. & confer simillimum piscium recensum, ex *Ephippi* comici fabulâ *Cydone* adlatum eâdem pag. lit. d. & e. b

Vers. 39. σπάρος, αἰολίας, θράττα, χελιδών. Geminum huic versum Ephippi habes loco modo citato, nisi quod θρίττα pro θράττα scribitur. Sed θράττα habes etiam VII. 329. d. ubi pariter verba quaedam ex hac Mnesimachi ecloga adferuntur: at ibi quidem praeeunte ms. *A.* θρᾷττα scripsimus cum accentu circumflexo & iota subscripto; hic vero, ubi θράττα (sic) scribitur in editis, nulla discrepantia ex ms. *A.* adnotata est. Caeterum quod post σπάρος hic insertum legebatur nomen, mendose σκάρις scriptum in editis, pro eo rectius quidem σκάρος scribitur in cod. *A.* Sed perperam illud huc irrepsisse, e varietate lectionis fortasse ortum, probabile faciebat metrica ratio, & prorsus evincebat parallelus locus, VII. 329. d. cum quo etiam consentiebat simillimus Ephippi versus 322. e. Quare, id hinc eiicere non dubitavimus. Pro πολυπόδιον, quod hic & in edd. & in ms. *A.* legebatur, paulo commodius πουλυπόδιον dederat idem codex *A.* in versu parallelo pag. 322. e. Sed quod ibi in Animadv. diximus, πουλυποδάριον desiderari metri caussâ, id hic tandem in contextu ponere ausi sumus. c

Vers. 48 *sq.* » Non damnem, καὶ μετὰ δεῖπνον θαυμαστὸν ὅσ' ἐστ' ἀγαθῶν πλῆθος. Magis tamen ex usu sit, θαυμαστά γ' ὅσ' ἐστ' ἀγαθῶν πλῆθος. « CASAUBONUS.

Vers. 51. ἐνεῖ. ἔνι ms. *Ep.* Nil interest.

Vers. 54 *seqq.* Quod pro βινεῖ habet κινεῖ ms. *Ep.* d

d id ad ſententiam perinde eſt. Caeterum abundare videtur hoc verbum, inſertum ex interpretatione praecedentis verbi κεντεῖ. Quod praeceſſit λορδοῖ, reciproce vel neutraliter accipiendum, pro λορδοῖ ἑαυτὸν, *incurvat ſe, praebet ſe.* Vide Toup Emend. in Suid. ad voc. Λορδουμένη, Part. II. pag. 257. Pro ἄγαν αἱ, unâ voce ἀγαναὶ ſcribendum monuerat IACOBS in *Notis msstis.*

Verſ. 55. Ad editam olim ſcripturam μολπᾷ, κλαγγᾷ, monuerat CASAUBONUS: » Scribe μολπαὶ, κλαγγαί. « Quod ſpecioſum erat utique: at, in loco minime caeteroquin expedito, conſultius duximus preſſo pede ſequi codicum veterum ſcripturam; qui ſic, ut edidimus, μολπὰ, κλαγγὰ dedere: quae verba cum multis aliis huius eclogae ex Epitoma repetiit etiam Euſtathius, ad Od. ε΄. pag. 208. l. 5. Verbum θράττει cum proxime ſequentibus, de quibus interpretandis deſperavi, praetermiſit Epimator. Dalecampius latine ſic reddiderat: *canit quisque, clangit, turbas ciet, curſitat, anhelat.*

Ad *reliquam Eclogae partem* haec eſt CASAUBONI animadverſio: » In proximis verbis non pauca corrupta. Nam » quid eſt hîc νεῖται? quid κούραν κασίας ἀπὸ γᾶς ἁγίας? » Interpres non male quod ad ſententiam, καίουσι κασίαν » ἀπὸ γᾶς Ἀσίας: [nempe *Caſiam urunt advectam ab Aſiatica » terra*: Dalec.] aut ſcribe, ἀπὸ γᾶς ἀπίας. Homerus, » τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. [Equidem *Caſiotidem* Syriae regionem intelligebam: duarum autem vocum, ἁγίαν & ἀλίαν, alteram ex diverſitate lectionis ortam ſuſpicatus eram.] » Deinde ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα θονεῖ λιβάνου μακροῦ. » Scribo, μακράν: *procul nares ferit odor thuris.* Heſychio » auctore μάρον herbae cuiusdam nomen eſt: id ſi huic » loco velis accommodare, quod fecit interpres, per me » licet: minus tamen probo. Proxima his non uno modo » poſſis ex libro ultimo concinnare: ſed, quod admodum » placeat, nihil dum excogitavi. Quare utemur compe» rendinatione. Atque haec ad *MNESIMACHI* ῥῆσιν. « — Epitomae auctor, poſteriorem eclogae partem his verbis abſolvit: ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ λιβάνου σμύρνης καλάμου στύρακος λίνδου κίνδου μίνδου. τοιάδε δόμους ὁμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος. Tum ſubiicit haec: Ταῦτα δὲ πάντα ἡδίστην ἀκοὴν παρέχει τοῖς ὠσὶ μᾶλλον, ἢ τῇ φάρυγγι: quae ducta ſunt ex pag. 402. d. Superiora iſta cum pluribus praecedentibus ex Athenaei Epitoma re-

petens Eustathius loco modo citato, haec de suo adie- d
cit, ad interpretationem huius loci facientia: Ἐν οἷς τὸ μὲν λορδοῦν, σχηματισμὸν δηλοῖ σώματος οὐ σεμνόν. λίνδος δὲ, ἀνθηρόν τι εὐῶδες, ὁμώνυμον Λίνδῳ τῇ Ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δὲ, οὐ πάντως κόπρος ἡ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ παρ᾽ ὑπόνοιαν· ἀλλ᾽ ἡ λεγομένη διαλελυμένως μὲν καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη. περὶ δὲ κίνδου ζητητέον. Ὁμοιοκαταληξία δὲ παιγνιώδης, καὶ τὸ, τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητός. ἔτι δὲ καὶ τὸ, αἶξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὃς οὐ τομίας.

Vers. 61 *sq.* Τοιάδε δόμους ὁμίχλη κατέχει πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος. Dalecampius: *Ea nimirum caligo nostras aedes obsidet, bonis omnibus plenas.* Mire, quod ὁμίχλην hic *caliginem* reddiderit; cum *suffimentorum nebulam* dicat poëta: sed illud speciose, *plenas*; nempe *aedes*, quasi ἀναμέστους legeretur: speciose, inquam; non, vere. Quidni enim ἀνάμεστος, quod libri tuentur omnes, ad ὁμίχλη referatur? nempe *nebula* illa in se *complectitur bona omnis generis*. Ac nescio an simul adludatur ad usum vocabuli simillimae significationis νέφος, *nubes*, quod de *ingenti multitudine & copia* dici solet: de quo vide quae collegerunt Philologi ad Epist. ad Hebraeos XII. 1.

AD CAP. LXVIII.

ἡ Ῥοδουντία καλουμένη λοπάς. Rectius fortasse minusculâ literâ initiali scripsissemus ῥοδουντία, ne de urbe, a qua nomen illud derivaretur, cogitaret lector. Infra, pag. 406. a. ῥοδωνία vocatur eadem patina, ubi discimus a *rosis* nomen eam invenisse.

μάγειρος, ὃς ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε ὀγκώσατο. e
Manifestum erat intercidisse ὃς pronomen: nec minus in oculos incurrebat erroris origo. Verbum ὀγκώσατο recte dedit ms. *Ep*. Titulum fabulae, quem *in Abdito* latine reddiderat Dalecampius, intelligendum esse *in Capite-obvoluto*, id est, *Pudore suffuso*, monuit Toup, in Append. Notar. in Theocr. pag. 7. Totam Eclogam suis coniecturis emendatam adposuit idem Toup, in Curis Noviss. in Suid. p. m. 278 sqq. (p. 124. ed. Lond.)

Ad Anthippi *vers.* 1. notavit Casaubonus: „Σόφων „parum Graecis usitatum viri nomen est. Σόλων forteam

» verius. Tamen & verſ. 19. Σόφων. « — His dein in *Addendis* adiecit: » Et recte. Sic libro XIV. [pag. 622. d.] » coqui cuiusdam meminit Athenaeus, qui *Sophon* nomi- » nabatur. « — Et conſentiunt ſane veteres libri.

f *Verſ.* 6. » Scribe, καὶ τὴν θυσίαν ἠφάνισαν ἐκ τοῦ μέ- » σου. Inter praecipua culinae inſtrumenta eſt *mortarium*, » ad intrita & condimenta. Sed *Labdacus* novis inventis » ſuis effeciſſe dicitur ne eo opus eſſet amplius. Deinde » poëta ſe ipſe explicat. « CASAUBONUS. — Vide an huc faciat quod eſt apud Heſychium: Θύα, ἀρτύματα· Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Sane, per tropum quemdam orationis, ἡ θυσία hîc ponitur pro τὰ ἀρτύματα & τὰ ἀρώματα. Aliâ notione θυΐαν pro θυσίαν habes etiam XV. 666. d.

Verſ. 8 *ſq.* » Hos verſus ſic libri nobis exhibent,

» — οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
» ἐχρᾶτο, πάντα φίλων † τὸ εἶναί θ' ὑπέλαβον.

» Si advertimus animum, non eſt obſcura loci huius ſen- » tentia, utut inquinatae hominum infrunitorum manus » omnia corruperint. Hoc autem ait generoſus iſte ora- » tor: *Cocos illos*, de quibus initio dixit, *omne priorum ar-* » *tificium ſuperaſſe & vanitudinis atque ineptiarum arguiſſe*; » *quaſi illi nugas egiſſent, non coquos peritos ſuae artis.* Scri- » bo igitur, ſervatis veſtigiis corruptae lectionis:

» — οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
» ἐχρᾶτο, πάντα φλεδόνας εἶναί θ' ὑπέλαβον.

» φλεδόνες, *nugae*, λῆροι. Timon, in Sillis: [apud Dio- » genem Laërt. II. 107.] Ἀλλ' οὐδὲν [Ἀλλ' οὔ μοι] τού- » των φλεδόνων μέλει. Potes & φλήναφον aut φλυαρίαν » ſcribere. « CASAUBONUS. — In ἐχρᾶτο deſinit Epitomator, reliquam verſus partem cum verſu ſequenti omittens. Mendoſam editorum ſcripturam *vs.* 9. tenet ms. *A.* Quem verſum TOUPIUS, vocabulo πάντα ad ſuperiora tracto, in hunc modum conſtituit:

ἐχρᾶτο, πάντ', ἠλίθιον εἶναί θ' ὑπέλαβον.

Nobis (quod quidem ad praecipuam emendationis partem ſpectat) multo felicior *Caſauboni* coniectura viſa eſt. Sonat autem ὁ φλέδων (non φλεδὼν, ut ſcribit Caſaub.) non tam *nugas*, quam *nugatorem*: quod cum ex analogiâ aliorum nominum in ων deſinentium, (v. c. γνώμων, εἴρων, & ſimil.) tum ex illo Timonis verbo perſpicuum eſt, quod retulit Laërtius in Antiſthene, VI. 18. ubi ait: Ὁ Τίμων, διὰ τὸ πλῆθος (τῶν βιβλίων) ἐπιτιμῶν αὐτῷ, παν-

ταφυῆ φλέδονα φησὶν αὐτόν: id eſt, *feraciſſimum nugatorem eum nominat.* Quem locum ubi citat Suidas, (in Φλέδων) φλέδωνα quidem per ω longum ſcribitur in ed. Porti & Küſteri; ſed φλέδονα habent Suidae editiones veteres, quemadmodum apud Diog. Laërt. vulgo editur: & recte id quidem, ſicut & mox apud eumdem Suid. & apud Heſych. φλεδονεία per ο breve effertur: quam eſſe veram ſcripturam dubitare nos non ſinit eiusdem Timonis Sillographi verſus apud eumdem Laërtium, II. 107. Quare non, ut Caſaubonus, φλεδόνας in plurali, ſed φλέδονα ſcripſimus; quod & cum τὸν - - χρώμενον verſ. ſeq. perapte convenit. Iam πάντα poſſis perinde vel ad ipſum id quod ſequitur, τὸν - - χρώμενον, referre, vel ad ſuperiora. Sed coniunctio τε omnino poſt φλέδονα ponenda videbatur, cuius veſtigium etiam in vocula τὸ, cui non fuerat hic locus, ſupererat. Ante ὑπέλαβον vero abiici particula θ' debuit. Minus feliciter eumdem verſum olim curaverat *Guil.* CANTERUS, Novar. Lect. lib. IV. cap. 5. Villebrunius in cod. Par. *B.* non φίλων ſcribi ait, ſed φ-λον. (ſic.) Unde ſic corrigit, πάντα φαῦλόν τ' εἶναι ὑπέλαβον: ne id quidem abſurde, niſi quod metrum deſiderabat ſaltem φαῦλον εἶναί θ' ὑπελ. quod ad codicum ſcripturam propius etiam accedit.

Verſus 10. in hunc modum editus erat: a

Τὸν τοῖσι παντοπώλαις χρώμενον.

Ubi παντοπώλαις tenens TOUPIUS, intelligebat, *illos eſſe ſtultos qui huiusmodi ſeplaſiariis aut ſcrutariis uterentur.* Sed opportune παντοπώλην in accuſ. ſing. dedit noſter cod. *A.* Pro τοῖσι, idem codex τοῖς habet: at, neutrum ſatis eſſe ad complendam verſus menſuram, perſpicuum erat; quare τὸν τοῖσι τούτοις cum TOUPIO correximus.

Verſu 11. inſignem utique veri ſpeciem habet eiusdem TOUPII emendatio,

αὐτοὶ δ' ἐλαιόν τε καὶ λοπάδα καινήν. —

Quam ſi quis in contextu noſtro deſideraverit, haud procul in ſubiectâ Notâ a nobis commendatam videbit. Vulgatam ſcripturam, ἔλαιον, in hanc ſententiam accepit Gallicus interpres: *Or, papa, ils ne vouloient que de l'huile, une marmite neuve, un feu vif,* &c.

Verſ. 12. πῦρ τ' ὀξὺ καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον. Dalecampius: *ignis celeriter ac identidem excitatus.* Quaſi eſſet καὶ μὴν πολλ. φυσωμ.

Vers. 15. ἀπὸ recte exhibuit codex mstus uterque. *Vers.* 16. ἀνακάθαρσιν dedit ms. *Ep.* Ex ms. *A.* nil enotatum. Quosnam vero convivantium πόρους ab istis *purgatos* dicat coquus, haud satis liquet. »Oculos, nares, »fauces« DALECAMPIUS intelligebat. VILLEBRUNIUS, *canales secretorios.* Ego de *viis inter mensas* cogitaveram, quae ut non amplius vomitu conspurcarentur esset illorum arte effectum. Sed lubens meliora docebor.

b *Vers.* 18. Placet TOUPII ratio, verborum seriem in isto versu sic mutantis:

B. Μάλ' εἰκότως· παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.

Id est: B. *Merito hoc ei accidit: nam contra naturam illa potio erat.*

Vers. 21. Cum φιλόσοφα legeretur in editis, ad συγγράμματα referebatur illud adiectivum; & sententia utcumque probabilis existebat. Sed haud paulo aptius, atque adeo verissimum erat, quod uterque codex mstus dedit, καὐτὸς φιλοσοφῶ. TOUPIUS vero quid spectarit non exputo, cum vulgatum φιλόσοφα tenens, καὐτὸς praeterea rem in Κωὔτὸν mutavit, & ex σπεύδων (vers. sq.) σπεύδοντ' fecit.

Vers. 23. ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν. »*Enecabis me nimirum, non hostiam qua facere volumus.* Ex»posuimus iam capite sexto. [ad pag. 378. b. Conf. pag. »386. b.] Apage doctorum emendationem, [nempe Da»lecampii,] οὐχὶ θύειν μέλλομεν; « CASAUBONUS.

Vers. 25. Recte ab eodem CASAUBONO monitum erat: »Scribe, ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην. *Ea vestigantem* »*quae ad artem pertinent.*« Omissus is versus in *Epit.* cum duobus praecedentibus & uno sequente.

c *Vers.* 26. οὐδὲν χονδρεύου σοι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου. »Mendum palam faciunt metri lex & sententia; quae nul»la est: nam de interpretatione viri docti [*ut alicam ex* »*Aspendo vobis apponam:* Dalecamp.] quid aliud dicas, »nisi quod olim de Menecle? Emendemus igitur quod »corruptum est, ut sententia sit aliqua, & stet versus. »Lego:

»οὐδὲν χοροῦ σοι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.

»Per *chorum Aspendium* intelligo *citharoedum*, de quo ex»tat proverbium, Ἀσπένδιος κιθαριστής. Ac fortasse scri»bendum,

»οὐδὲν κιθαριστοῦ διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.

» Eo proverbio utebantur, quoties de eo loquerentur, qui c » sua sibi commoda, non aliorum sectaretur: cuiusmodi » sunt avari & quaestus cupidi. Ὁ γὰρ φιλοχρήματος, ait » Zenobius, exponens hoc Proverbium, [Centur. II. num. » 30.] οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ· ἕλκει δ' ἐφ' ἑαυτὸν » πάντα. Haec ille. Sed non minus venuste de alio usur- » paveris, qui sibi, non aliis, laborem suum vult esse » utilem. Sic igitur & cocus hic *similem se esse* ait *Aspendio » citharoedo;* vel ad cocorum rapacissimas manus alludens, » quae sexcentis iocis materiam praebuere apud Plautum » & Graecos comicos; vel potius hoc significans, se li- » benter vesci eo quod paraverit, si fiat modo copia. At- » que hanc interpretationem proximus versus (*Vers.* 27.) » confirmat,

» Γεύσω δ', ἐὰν βούλησθε, τῶν εὑρημένων.

» *Meis inventis fruar lubens, si per vos liceat.* « CASAUBO- NUS. — TOUPIUS, ad idem proverbium provocans, quod erudite (*de eo qui sibi soli canat*) explicatum a Casaubono ait, οὐδὲν χορευτοῦ διαφέρω corrigebat. At haesitantem in explicando Casaubonum vidimus: &, quod ille po- stremo firmandae suae interpretationis caussâ adtulerat, cum ad istud γεύσω - - τῶν εὑρημένων, (*vers.* 27.) pro- vocaret, perperam ab eo expositum esse verbum γεύσω ipse Toupius observavit; recte monens, γεύσω non si- gnificare *gustabo*, sed *gustum* seu *specimen dabo*: coll. Eu- ripid. Cyclop. 149. & Valckenar. ad Herodot. VII. 46. p. 532. quod & ipse Casaubonus pulchre intellexerat ad Athen. I. 28. f. Animadv. T. I. pag. 216. Et omnino non satis adhuc in liquido posita videtur emendatio huius loci ab illo proverbio petita. Nam quo pacto, quaeso, co- quus artem solertiamque suam commendaturus & adpro- baturus ei, cui operam suam locare cupit, rapacitatem suam laudaverit? aut quid promoturum se putaverit, si ei dixisset, ipsum se libenter vesci eduliis a se paratis? Quare, donec magis in liquidum deducatur quid sit quod hoc loco scripserit poëta, consultius duxi, vulgatam scri- pturam quamlibet vitiosam, in qua fortasse longe aliud quid lateat, tenere; simul vero monere eruditum lecto- rem, non χονδρεύου σοι, sed χονδρεύουσι scribi in membranis. οὐθὲν vero, quod cum editis tenent eaedem membranae, nulla prorsus caussa fuerat cur in οὐδὲν mu- tatum voluerint viri docti. Caeterum, ut ad proverbium

c de *Aspendio citharoedo* redeam, quod iam supra etiam (ad IV. 174. d. Animadv. Vol. II. pag. 633.) attigimus: si legeris quae de illo citharoedo Asconius Paedianus ad M. Tullii Verrinas scripsit, cuius verba Erasmus etiam in Adagiis pag. 602. adposuit; intelliges *solertem admodum* fuisse illum artificem, ita quidem ut *absque magnâ molitione ea praestiterit quae alii magno labore vix efficere possint.* Et hactenus quidem, facile concedam equidem, haud ita absurde coquum nostrum, de suâ solertiâ gloriantem, cum *Aspendio Citharoedo* sese conferre potuisse. Sed potest in controverso vocabulo etiam proprium nomen alicuius coqui, arte sua olim nobilitati, latere.

Vers. 28. Ad editum ἀεὶ nihil hîc ex ms. *A.* adnotatum: & poterat id teneri, productâ vocali ancipiti, tenetque etiam ms. *Epit.* Sed cum aliâs fere constanter Atticam formam αἰεὶ praeferant membranae, hîc quoque eâdem placuit uti. *Vers.* 29. Recte ignorat codex mstus uterque articulum τὰ, qui temere in editis adiectus erat. In utroque vero cod. τεταγμένα plene scribitur. *Vers.* 32. Delendum τὴν articulum clamabat metri ratio: & abiecerat etiam TOUPIUS. *Vers.* 34. τῶν πετραίων ἰχθύων, τῶν ποικίλων, sunt genitivi partitivi: subintellecto pronomine τινάς. Conferri cum hoc loco TOUPIUS iussit Machonis verba, VI. 244. b. sed ibi ὄψον πετραῖον ποικίλον, absque articulo, videtur poëta dixisse *pisces saxatiles varii generis:* at hîc οἱ ποικίλοι videntur esse *variegati.* ἐμβαμματίοις unâ voce scriptum oportuisse perspecte idem absolutissimus Criticus viderat: id ipsum vero dedere codices mssti ambo.

d *Vers.* 37. » πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων. » Scribe πρὸς τῷ φιλεῖν. Sic loquuntur Graeci. Aristoteles VIII. Politic. Ὅταν δὲ ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται. Sic libro sequente, οἱ πρὸς ταῖς ὑπηρεσίαις ταύταις: *qui in eo ministerio occupantur.* « CASAUBONUS. — Atqui id ipsum πρὸς τῷ φιλεῖν cum msstis iam recte dederat ed. Ven. Eamdem dicendi formulam notavimus lib. II. pag. 59. d. *Vers.* 39. ἀδηφάγον recte dedere mssti, quemadmodum & in fine huius libri, & initio decimi.

Vers. 41. Sic scribendum esse, ἦν δ' ὅδ' ὕστερος, monuit CASAUBONUS. — Sic vero etiam scribitur in utroque vetere codice. Quod adiicit, ἀρτύω φακῆν: *si sparus*

desit, lenticulam apparo: id »longe festivissimum« visum erat Toupio, conferenti cum illo Menandri, quod legitur apud Nostrum, IX. 385. e.

Vers. 42. Καὶ τὸ περίδειπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ. Cum Dalecampio equidem hoc simpliciter, sicut verba sonant, de *epulo funebri*, quod *silicernium* latine dicitur, accepi. Aliter Toupius: dictionem istam »omnes fefel»lisse interpretes« contendens. »Festive (inquit) Comicus »*senum convivia* περίδειπνα τοῦ βίου vocat. Sed hoc Atti»cae salivae est, & quod nostri homines non sapiunt.«

Vers. 44. νωθρότατα. *Superlativum*, pro comparativo, tenent cum editis mssti ambo. Quod non adeo ab usu Graecorum, poëtarum praesertim, alienum nobis visum erat, ut opus fuisset νωθρότερα cum Toupio corrigere. *Vers.* 45. σίναπι τούτοις παρατίθημι. e Sic transponenda esse verba, bene monuerat Casaubonus, cui suffragatus est Toup. Vulgatam tamen verborum seriem tenent mssti. *Vers.* 47. ἵνα διαγείρω scripsit Breviator, & in his verbis finem fecit Eclogae. In εἰ ζητεῖ (*vers.* 48.) nil mutat ms. *A.* quod tamen non ferendum iudicavi, sed cum Toupio in οὐ ζητεῖ φαγεῖν mutandum.

AD CAP. LXIX.

Καὶ ὁ παρὰ Διονυσίῳ δὲ ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος. »Anthippi μαγειρικὴν ῥῆσιν excipit alia poëtae nescio cuius. »Nam ait καὶ ὁ παρὰ Διονύσῳ δ' ἐν Θεσμοφόρῳ μάγειρος »ἄνδρες δαιταλεῖς τί φησι; Quis autem hic *Dionysus* dra»maticus poëta? Lego Διονυσίῳ, & hanc quoque tabulam »Dionysio tyranno tribuo. Certum est, aliquot comoedias »ab hoc editas. *Adonidem* illius paullo ante laudavit auctor; »nunc Θεσμοφόρον: quam vocem utro genere accipiamus, »virili-ne an foemineo, & qua notione, incertum.« Casaubonus. — Perspicue παρὰ Διονυσίῳ scribitur in nostro ms. *Epit.* nescio an & in ms. *A.* Cur vero *Dionysio regi* potius tribuamus hanc fabulam, quam *Sinopensi* comico *Dionysio*, cuius aliae passim fabulae laudantur a Nostro, nulla satis valida caussa subesse videtur. Verba τί φησί; in ed. Cas. post parenthesin ponuntur cum *interrogationis signo.* Nobis haec cum proxime praecedentibus visa erant cohaerere: ut, τούτου μνησθῆναι τί φησί, idem va-

e leret ac *μνησθῆναι τούτου καὶ μνησθῆναι τί φησί*: id est, *τούτων ἃ φησί*.

Novem priores *versus* Eclogae *Dionysii* in hunc modum editi legebantur:

Σφόδρα μοι καὶ χάρις ἀεὶ μία νὴ τοὺς θεοὺς
ταυτὶ προείπας τὸν μάγειρον εἰδέναι.
Πολὺ δεῖ γὰρ ἀεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
τὸ δεῖπνον, ἐγχειρεῖν ποιεῖν.
Ἐὰν μὲν γὰρ ἔν τις οὔτ' ἐπιβλέψῃ μόνον
τοὖψον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα
τρόπον παραθεῖναι δέ ποτ', ἢ πῶς σκευάσαι,
μὴ προΐδῃ τε τοῦτο, μὴ δὲ φροντίσῃ,
οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως.

Ad quae Casaubonus haec adnotavit: » Totum huius » eclogae principium corruptum est. Apponemus aliquot » versus ita ut legendi videntur nobis:

» — Σφόδρα
» μικρὰν γε χάριν ἀεὶ μίαν, νὴ τοὺς θεοὺς
» ταυτὶ προείπας τὸν μάγειρον εἰδέναι.
» Πολὺ δεῖ γὰρ αἰεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
» τὸ δεῖπνον, ἐγχειρεῖν, ποιεῖν πόλλ' εἰδέναι.
» Ἂν μὲν γὰρ ἔν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον,
» τοὖψον ποιῆσαι κατὰ τρόπον πῶς δεῖ· τίνα
» τρόπον δὲ παραθεῖναι, πότ', ἢ πῶς σκευάσαι,
» ἂν μὴ προΐδῃ τε τοῦτο, μηδὲ φροντίσῃ,
» οὐκ ἔστι μάγειρος, ὀψοποιὸς δ' ἔστ' ἴσως.

» Qui ante locutus erat, coquum aliquem laudaverat, eo » unico nomine, quod cibos optime condiret. At ille cuius » haec sunt, negat coqui eam esse laudem, sed vilis ὀψο- » ποιοῦ. Artem enim coqui maius aliquid esse, & ex plu- » ribus observationibus collectum. Sic alii poëtae in reci- » tatis alibi testimoniis discrimen statuunt inter *μάγειρον* » & *ὀψοποιὸν* sive *διάκονον*, ut Nicomachus libro septimo. « — Vide VII. 290. f. & 291. a.

Primum versum Dalecampius latine sic reddiderat: *Ea semper fuit insignis mea festivitas.* Eumdem versum Adamus apud *Villebrunium*, in eamdem cum Casaubono sententiam, hoc modo constituendum censuit:

Σφόδρα μοι κ' ἀχρεῖα καὶ ἀνέμια, νὴ τοὺς θεούς.

Quae ita sive ipse Adamus sive Villebrunius in Gallica versione reddidit: *Par les Dieux, le savoir de ce cuisinier, tel que vous venez de me le raconter, est une chose bien*

vaine & bien futile! Cui ego emendationi, & ingeniosae admodum, & speciosae, meritam tribuens laudem, tamen minori molitione utendum hic Editori existimavi. Itaque nil nisi *accentum* primae vocis mutans, Σφοδρὰ ad ταυτὶ (*vers.* 2.) referre tentavi. Qua quidem ratione rectissime nunc curatum esse hunc locum, minime equidem adfirmaverim: quin potius illo etiam incommodo premi intelligo senarium, quem intactum nos reliquimus, quod *dactylum* pedem habeat in secunda sede. Ac fortasse in longe etiam diversam sententiam refingendus accipiendusque versus fuerat; quae sententia ex his, quae infra vers. 35 - 37. attinguntur, erui debuerit. Ibi vide quae notamus. Pro ἀεὶ cum hoc loco, tum rursus *versu tertio*, αἰεὶ dedit vetus cod. *A.* De tota Ecloga nonnisi pauci versus adponuntur in *Epit.* nempe *vers.* 15. usque 20. tum rursus *vers.* 31 - 34. In *quarto versu*, quem mutilatum exhibebant editi, nobis non opus fuit ad coniecturas confugere: nam tria verba ἢ τὸ δεῖπνον, quae e medio versu exciderant, optimae nostrae membr. *A.* nobis obtulere. *Versu* 5. nihil e membr. adnotatum: sed nec ἐὰν initio versus ferri potuit, nec istud οὔτ' ἐπιβλέψῃ in medio. Ibi igitur, CASAUBONUM secutus, ἂν μὲν γὰρ ἄν τις τοῦτ' ἐπιβλ. scripsi. αὔτ' ἐπιβλ. maluerat sive Adamus sive Villebrunius. *Versu* 7. cum eodem Casaubono verba sic transposuimus, ut desiderabat metrica ratio, τρόπον δὲ παραθ. non τρόπον παραθεῖναι δέ: item πότ' cum accentu scripsimus, ut esset particula per se stans, non enclitica. Pro μὴ προΐδῃ τε, quod *vers.* 8. vulgo legebatur, simplicius commodiusque nobis visum erat, μήτε προΐδῃ γε cum ADAMO corrigere, quam ἂν μὴ προΐδῃ cum Casaubono. *Vers.* 10. Bene Atticum erat οὑ ταὐτὸν, quod vetus codex habet; sed ei nunc ob metrum non erat locus: quare recte ταὐτὸ editum.

Vers. 11. Cum sic vulgo (consentiente cum editis codice msto) legeretur: Στρατηγὸς πᾶς καλεῖθ' &c. haec monuit CASAUBONUS: »Quod dixerat de differentia inter »μάγειρον & ὀψοποιὸν, pulcro simili sequentibus quatuor »versibus illustrat, quibus hoc ait: *Vulgo quidem ductorem quemcumque exercitus* στρατηγὸν *dici: caeterum, si rei »veritas spectetur, aliud esse* στρατηγὸν, *aliud* ἡγεμόνα: *hac »enim appellatione ducatus militum functionem solummo»do designari; illa, universam totius artis imperato-*

»riae notitiam. Scribe sic hunc versum: Καὶ γὰρ στρα-»τηγὸς πᾶς καλεῖθ' ὃς ἂν &c.« — Uno pede mutilatum ab initio fuisse versum adparebat. Haud multum vero interest, Καὶ γὰρ suppleas cum Casaubono, an Οὐ γὰρ, quod IACOBSIO placuit in *Notulis msstis*, conferre iubenti Horat. Sat. II. 8, 73. Sed certior nobis visa erat Casauboni ratio, eo sensu qui ab ipso expositus est.

Vers. 16. ἡδύσματ' ἑψῆσαι. Plene scribitur in utroque msto, ἡδύσματα ἑψ. *Vers.* 18. ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι. Possis ex initio eiusdem versus subintelligere ἐστίν. Possis vero etiam e versu superiore verbum δύναται supplere, quod alioqui ad sequentem infinitivum συνιδεῖν subintelligendum videtur: sed hoc quidem incertum, quia dubia in sequentibus scriptura. In ms. *Ep.* plane absque distinctione scribitur, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι συνιδεῖν &c.

b *Vers.* 21 *sqq.* »Mox ait:

»Πάντα μὲν λήψει σχεδὸν, ἀεὶ γὰρ οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν
»τούτων ἀρχὴν ἔχει θ' ὁμοίαν, οὐδ' ἴσην τὴν ἡδονήν.

»Sententia horum verborum est: *posse quidem omnia omni-»bus anni tempestatibus reperiri: at non omnia semper aeque »emi commode; cum alia aliis anni tempestatibus sapiant ma-»gis, & sint palato gratiora.* Prior horum versuum est hy-»permeter. Sed legendum:

» — ἅπαντα μὲν
»λήψει σχεδόν γ' ἀεὶ γάρ. οὐκ ἀεὶ δὲ τὴν
»ἀκμὴν ἔχει θ' ὁμοίαν, οὐδ' ἴσην τὴν ἡδονήν.

»More suo Athenaeus quaedam non descripsit, quibus »loquentem cocum erat aliquis interfatus: qua de re le-»ctorem monebamus libro secundo, cap. XV.« Haec CASAUBONUS: qui, quod hic provocat ad ea quae in Animadvers. ad librum secundum ab ipso monita sunt, ibi ad lacunam quae est in Diphili comici testimonio, II. 55. d. haec notaverat: »Solet Athenaeus, quando plus-»culos ex aliquo poëta versus describit, multa saepe omit-»tere, quae ad sententiae summam nullum momentum »habeant. - - In secundo Diphili versu praetermissus est »alicuius sermo, qui loquentem erat interfatus.« — Quam observationem, ibi in Animadversionibus nostris (nescio quo pacto) omissam, hic adscribere volui. At ibi animadversio ista ad *Epitomae auctorem* pertinebat, non ad *Athenaeum;* nam, quid ipse auctor in illa operis parte scripserit, quae iniuriâ temporum periit, definire non datum est

nobis. Sed ne hic quidem, sit-ne auctoris consilio, an li- b brariorum culpâ nonnihil praetermissum, constituere possumus. Illud satis certum nobis videbatur, & intercidisse aliquid, &, quae supersunt verba, ea tali quodam modo, quo vel a CASAUBONO factum vel a nobis tentatum est, fuisse digerenda. Illud autem inprimis perspecte ab Animadversore curatum, quod ἀρχὴν, cui voci non erat sane hic locus, in ἀκμὴν mutavit; nisi ἀρετὴν malueris, quod doctissimo IACOBS video placuisse.

Vers. 24. Nullâ post ἡδονὴν distinctione olim interpositâ, cohaerere ista videbantur, τὴν ἡδονὴν Ἀρχέστρατος γέγραφεν. Quare monuit CASAUBONUS: » Ab istis (οὐδ' » ἴσην τὴν ἡδονήν.) separari sequentia debent, quorum haec » est sententia: *credi vulgo, artis* μαγειρικῆς *doctorem ma-* » *gnum esse Archestratum; cum e contrario multa ille ignoravе-* » *rit, & omnino nihil in eo argumento laude dignum praestite-* » *rit.* Porro, *errare eos graviter, qui putent ex scriptis aut di-* » *ctatis magistrorum* τῆς μαγειρικῆς *artem addisci & perfecte* » *cognosci posse: nam illius hanc esse naturam, ut scriptis eam* » *complecti queat nemo: dominari enim in hac re* τὸν καιρὸν, » *cuius nulla possunt certa praecepta dari.* « — *Vers.* 26. Distinctis vocibus οὐδὲ ἓν scriptum in ms. *A.* & *Ep.* ubi οὐδὲν edd.

Vers. 28 *sqq.* » In illo versu, c

» Τῶν βιαίων ἐσθ' ἕνεκα τὰ γεγραμμένα,

» & tribus sequentibus, haeremus. « CASAUBONUS. — Sane illi versui nec metrica nec grammatica ratio, nec sententia satis constabat. Parum utique probabiliter DALECAMPIUS interpretatus erat: *Quae ad iuvandam hominum vitam ab illo prodita sunt.* Nempe τῶν βιαίων ille, contra Graeci sermonis usum, pro τῶν βιωτικῶν accepit. Similiter vero etiam VILLEBRUNIUS cum ADAMO, Graeca sic legenda statuit,

ἃ τῶν βιαίων ἐσθ' ἕνεκα γεγραμμένα,

& in eamdem fere sententiam vertit: *N'allez pas non plus apprendre tout ce qu'on a écrit pour les cas les plus pressés seulement; ou, pour le simple nécessaire.* Quorum in ratione illud quidem rectissime factum iudicavi, quod initio versus ἃ pronomen adiectum, articulum vero τὰ ante γεγραμμένα deletum voluerunt. Sed in ἐσθ' ἕνεκα τὰ haud obscure latere ἐσθ' ἕκαστα mihi videbatur: pro quo quum plene olim ἐστὶν ἕκαστα scriptum fuisset, e po-

c ſtremis literis verbi ἐστὶν, ad priorem ſyllabam vocis ἕκαστα perperam tractis, orta eſt particula ἕνεκα, quam hodie libri habent. οἱ βίαιοι autem ſunt *homines violenti*, qui tamquam *pro imperio* (quemadmodum Archeſtratus & alii fecerunt) praecepta tradunt, ac veluti *vim intentant diſcipulis* quo ſe audiant atque ſequantur. Quo & id ipſum fortaſſe pertinet, quod mox idem noſter ſapiens coculus ait, (*vs.* 30 *ſq.*) *in arte coquinaria* non valere id quod ſubinde ex ore magiſtrorum audias: *Atqui iam modo dixi!* quaſi tam definita, omnibusque numeris abſoluta, & nulli exceptioni obnoxia praecepta tradi poſſint, ut ſufficiat, *ſemel dixiſſe* atque praecepiſſe.

Verſum vigeſimum nonum integrum vetus codex *A.* dedit, ſic ſcriptum:

κενὰ μᾶλλον ἢ ὅτε ἦν οὐδέπω γεγραμμένα.

In quo nihil mutavi, niſi quod ὅτ' *per apoſtrophum* ſcripſi. Quod ſi cui non ſatis iuſta menſura ineſſe verſui videbitur; deletâ voculâ ἦν, qua carere poſſumus, recto modulo decurret ſenarius. Sed, ut eo confugiamus, nulla videtur neceſſitas urgere; nam ἢ ob ſequentem vocalem corripi poterit: ſic ſecundus pes erit tribrachys.

Verſus 32. ſic ſcribebatur in editis:

ὁ καιρός. αὔτη δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότις.

Ubi aliud egiſſe videtur CASAUBONUS, cum adnotavit: » Fortaſſe ita concipiendus verſus:

» Αὔτη δ' ἑαυτῆς ἐστιν οὐχὶ δεσπότις. «

Nam, ut alia taceam, ſic verbis ὁ καιρὸς (de quibus non cogitaſſe videtur doctus Animadverſor) nullus amplius locus ſuperfuturus erat. Nobis αὐτὴ, pro αὔτη, recte & ex Graecorum uſu dedere codices noſtri ambo. Iidem δεσπότης dederunt, non δεσπότις: nec opus fuiſſe videtur, ut pro maſculino genere foemininum ponerent ſive iuniores librarii ſive editores. (Sed de hoc iterum continuo deinde dicendi locus erit.) In ἑαυτῆς ἐστι nihil quidem mutant codices noſtri: ſed metri ratio omnino poſtulavit, ut transpoſitis verbis ſic ſcriberetur,

ὁ καιρός. αὐτὴ δ' ἐστὶν ἑαυτῆς δεσπότης.

Et pro ἑαυτῆς fortaſſe Atticorum more αὑτῆς ſcripſerat auctor. Iam vero id ipſum quod initio huius verſus & in fine praecedentis ſcribitur, οὐ ὁ καιρὸς, diſſimulari non poteſt abrupte admodum dici. Ex ms. *A.* quidem nulla hîc diſcrepantia adnotata: in *Epit.* vero, omiſſis ipſis tri-

bus verbis, nonnisi haec leguntur: ἡ μαγειρικὴ ὅρον οὐκ ἔσχηκε· αὐτὴ δ' ἑαυτῆς ἐστι δεσπότης. Si vera est scriptura ὁ καιρὸς, non fere video quid subintelligi possit, nisi οὗ ὁ καιρὸς ὅρος ἐστί. At equidem versum hunc cum praecedente iterum iterumque relegens, vix temperare possum quin mihi persuadeam, non οὗ ὁ καιρὸς scriptum oportuisse, sed οὐχ ὁ κύριος, hoc sensu: *Nullis limitibus circumscripta est ars coquinaria. Non herus*, (nempe, cui operam suam coquus locat) *dominus est huius artis*; (ut scilicet coquo pro lubitu imperare possit;) *sed ipsa sui domina est.* Quam in sententiam *versus* 31 *cum sequente* in hunc modum scribendi fuerint: c

εἶτ' ἀρτίως.» ὅρον γὰρ οὐκ ἔσχηκεν. οὐχ
ὁ κύριος, αὐτὴ δ' ἐστὶν ἑαυτῆς δεσπότης.

Fuerit in vetustiore codice vox κύριος compendiose scripta: & librarius, cum secundo abhinc versu vocem καιρὸν perspicue exaratam conspexisset, compendiariam illam notam perperam pro vocabulo καιρὸς acceperit. Quod si ita placeat, iam & probabiliorem rationem habebit *masculinum genus* δεσπότης isto loco positum, & verba ἐπεὶ εἶτ' ἀρτίως, quae praecedunt, non (ut paulo ante interpretati sumus) ad artis magistros, de quibus supra dictum, pertinebunt; sed ad *herum*, qui suo arbitratu praescribere coquo, quid faciendum, praesumit: quod nimirum minime ferendum huic nostro videtur.

Versus 33 & 34. sic editi legebantur:

Ἐὰν δ' αὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
δὲ καιρὸν ἀπωλέσῃς, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.

Ubi εὖ pro αὖ, & ἀπολέσῃς pro ἀπωλέσῃς, recte dedere ambo codices mssti. Reliqua (in quibus illi nil mutant) nos ita mutavimus, ut metrica ratio postulare videbatur. Eosdem in hunc modum scribi iusserat Casaubonus:

»Ἂν δ' αὖ σὺ μὲν χρήσῃ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
»καιρὸν δ' ἀπολέσεις, παραπόλωλεν ἡ τέχνη.«

Vers. 35 *sqq.* Reliquam eclogae partem omittens Anim- d adversor: »Postremi versus, inquit, huius ῥήσεως melio»ribus libris opus habent.« — Sed hi quidem, post eos quibus uti nobis contigit, vereor ne frustra exspectentur. At in *Epit.* desunt post versum 34. reliqui omnes. Parum est vero quod sub finem eclogae nobis contulit codex *A.* in reliquis ab edita scriptura nil discedens. Itaque ex con-

d iectura *versum* 35. ita ad metri leges revocavimus, ut γὰρ particulam, quae *post* μέγας inserta erat, *eiiceremus*; de quo etiam ADAMUS apud Villebr. monuerat. Quae continuo deinde usque *vers.* 37. sequuntur, τουτονὶ δ' ἐν ἀρτίως ἔφης - - ἐπιλαθέσθαι; si recte ea se habent, infinitivus ἐπιλαθέσθαι similiter accipiendus fuerit atque latine diceremus, *huneccine oblitum esse?* i. e. *miror hunc oblitum esse*: aut, *hiccine oblitus fuerit?* At non memini equidem infinitivos verborum ea ratione in Graeco sermone frequentari: &, si vel maxime in alia orationis connexione ferri talis locutio possit, hoc utique loco parum commode istud ἐπιλαθέσθαι sic abrupte positum videtur; suspicarique licet intercidisse nonnihil, & tali quodam modo finiri *versum* 37. debuisse:

πολλῶν τε δείπνων, ἐπιλαθέσθαι μοὶ δοκεῖς.

ut sensus sit: *Sed tu mihi videris prorsus oblitus esse illius; quem modo dixeras venire habentem usum splendidarum multarumque coenarum.* Quibus verbis, ironica ratione pronunciatis, hoc dixerit is qui coqui operam locaverat: *At tu, garriendo tempus terens oblitus esse videris, non iam id agi, ut verbis artem iactes, sed ut re ipsa ostendas quid valeas, & quam sit verum quod mihi iam initio de tuo in re coquinaria usu pollicitus es.* Nam *ironice*, ut modo dicebam, τουτονὶ, *huncce*, pro *te ipsum*, dicere videtur. Sed, sive *hunc ipsum* dixerit, sive *alium*, quem ille pollicitus esset mox adventurum, haud multum interest. Immo vero ex postremis eclogae versibus intelligi videtur: pollicitum antea esse hunc hominem, *secum venturum aliquem insigni usu artis coquinariae pollentem*: quae verba herus sic intellexerat, ut crederet, loqui eum *de alio quodam solerte coquo*, quem ille (qui squalidi famuli potius, quam solertis coqui speciem habebat) adducturus ei esset: at ille se ipsum designaverat, moxque tandem palam profitetur, se ipsum esse eum quem dixisset. Sed utcunque de hoc statuas: quod si locum hunc contuleris cum primo versu huius eclogae, quem in longe diversam partem acceptum ab interpretibus vidimus; perquam fit probabile, agi ibi de eodem promisso, cuius nunc hunc hominem admonet herus; adeoque longe aliter, quam ab interpretibus factum vidimus, refingendum illum versum interpretandumque fuisse; nempe in hanc sententiam, ut dicat ibi herus, *Grata admodum & accepta haec tu mihi dixisti.* Itaque viden-

dum ne sub istis, καὶ χάρις μία, lateat unum verbum κεχαρισμένα. Fortasse ibi Athenaeus, omissis nonnullis poëtae verbis, (quae ad iustam versus mensuram desiderantur) nude sic scripserat:

B. Σφόδρα μοι κεχαρισμένα, νὴ τοὺς θεοὺς,
ταυτὶ προεῖπας. A. Τὸν μάγειρον &c.

Quum deinde corruptum fuisset verbum κεχαρισμένα, doctus aliquis Athenaei lector vel scriba, mendam pro suo iudicio correcturus, simulque versum, cui aliquid deesse intelligeret, in integrum restituturus, talem concinnavit qualis hodie in libris legitur. Iam saepius observare potuerit eruditus horum librorum lector, in poëtarum eclogis, quamvis corruptissima saepe verba sint, tamen ipsis etiam vitiosissimis lectionibus plerumque metricam quamdam rationem utcumque constare: quod indicio esse videtur, post prima vulnera quae per superiorum librariorum culpam accepissent hi libri, accessisse aliquem eorumdem librorum recognitorem, mediocriter doctum, qui, utcumque potuisset, mederi malo studuisset, & in integrum restituere corruptos aut mutilatos versus tentasset.

Sed redeamus ad id, quod nunc agebamus. Quod dixi, *in versu* 37. post ἐπιλαθέσθαι videri intercidisse verba μοι δοκεῖς, aut eiusdem mensurae in eamdemque sententiam alia: istam suspicionem firmat vox Σημεῖα in quam vulgo exit ille versus, cui voci ob productam penultimam syllabam non potest ibi esse locus. Nam in verbo ποιήσω quidem (*vers.* 38. & 42.) & in aliis similibus vocibus potest diphthongus οι ob sequentem vocalem corripi: in σημεῖα vero diphthongus ει, accentum praesertim circumflexum habens, (nam, quod in ed. Cas. 1. σημεία expressum est, id prorsus temere factum) corripi nullo modo posse videtur. Istud igitur vocabulum si initio proximi versus posueris, abiectâ voce πάντων, quae ex interpretamento irrepere potuerat, prodibat iustus senarius,

Σημεῖα ποιήσω, θρῖον ἂν δείξω μόνον.

Ibi θρῖον, *penultimâ circumflexâ*, scribi debuit, non θρίον: qui error etiam lib. IV. pag. 170. b. corrigendus. Alioqui utrovis modo scribi poterat, θρίον & θρῖον, ut diligentissimo H. Stephano etiam observatum, Thes. T. I. p. 1590. f.

In fine *versus* 39. post Ἀττικῆς nullam distinctionem ponunt edd. nec ms. A. quod quidem sciam. Tum vero

d in hunc modum terminabatur ecloga in editis:

ἐξ ἀντλίας ἥκοντι καὶ γέμοντι φορτικῶν μοι βρωμάτων
ἀγωνίαις, εἰ μὴ ποιήσω νυστάσαι παροψίδι.

Quae multis modis depravata esse satis adparebat. DALECAMPIUS tamen, nullâ difficultate deterritus, sic latine reddere conatus erat:

Mala plurima perpeti haud recuso,
ni efficiam ut perplexi vos ad patinas dormitetis.

Adiectâ Notâ: » Ad illud hoc alludit: Dubia coena est; » nescias quo potissimum manum intendas. « — Cuius rationem fere secuti sunt Gallici interpretes Adamus & Villebrunius; & in eam sententiam utcumque concinnare tres versus tentarunt. Ac sane *tres versus* manifeste, non duo, erant. In his editam olim lectionem in contextu intactam reliqui; nisi ubi aliud quid vetus codex *A.* dabat: e quo pro edito γέμοντι, enotatum repereram γεμων τε τι sic absque accentibus: pro φορτικῶν vero, φορτητικῶν. Quae vestigia veteris scripturae secutus, quo pacto constituendos tres postremos versus coniectaverim, partim in Notulis contextui subiectis, partim in Latinâ versione indicavi. Nempe, puncto post Ἀττικῆς in fine *vers.* 39. interposito, *versus* 40 - 43. sic fuerint concipiendi:

B. Ἐξ ἀντλίας ἥκων τε (vel γε) καὶ γέμων γ' ἔτι
φορτητικῶν μοι βρωμάτων; A. Ἀγωνιᾷς,
εἰ μὴ ποιήσω νυστάσαι παροψίδι;

vel, εἰ μὴ ποιῶ νύξαι σε τὴν παροψίδα;

Nempe indignatus miratur herus, hunc servulum sordidum squalidumque, *qui sentinam &* τὸν κόπρον, *quo vesci consuesset*, *olebat*, (coll. Aristoph. Pac. a vers. 1 - 17.) se ipsum pro solerti illo & perito coquo, quem hero se adducturum promisisset, venditare. Iam, φορτητικῶν quidem pro φορτικῶν recte dici potuisse, minime equidem confirmaverim. Neque pro eo commodum fuerit φορτηγικῶν ponere, quemadmodum apud Pollucem I. 83. pro φορτητικὸν, quod dabant libri, φορτηγικὸν recte posuerunt editores; nam id diversum est. Quare de hoc quid sit statuendum, docti viderint. Quod vero postremo versu νύξαι σε τὴν παροψίδα, (i. e. *fodicare ipsam patinam*) suspicatus sum, similes apud alios Comicos locutiones memineram reperiri, II. 60. b. III. 107. d. IV. 169. d. — Sed nimis iam pridem nos morata haec ecloga est. Manum tandem de tabula!

AD CAP. LXX.

κατὰ τοὺς Ἡγησίππου Ἀδελφούς. Vide VII. 290. b. & ibi not. Caeterum, quod hîc adnotavit CASAUBONUS: » *Hegesippi versus*, quos pronunciat Aemilianus ex *Adel-* » *phis*, debuerant interpretibus emendari ex libro septimo: « — haud satis adparet quid voluerit vir doctus. Nihil enim hîc in editis legebatur, quod emendatione magnopere indigeret: nam qui errores invaserunt editiones Casaub. 2. & 3. (Ηδρον τί ed. Cas. 2. & ἢ δρᾷν τι ed. Cas. 3.) ab eis immunes erant superiores editiones. Illud quidem minus commode erat factum, quod verba, ἢ δρῶν τι usque ἔμπροσθεν, rursusque illa, ἢ μὴ κόπτε usque λέγε, ita adposita erant, quasi legitimi versus essent: cum sint sane ea verba ex *HEGESIPPI versibus* desumta, sed consulto nonnihil mutata, & metrico vinculo soluta. Nam pro eo, quod apud *Hegesippum* fuerat, ἢ λέγων φαίνου τι δὴ (vel τί μοι) καινὸν, nunc consulto Aemilianus ἢ δρῶν τι, ait, φαίνου καινόν: nempe non *sermones*, sed *rem*, requirens; & videre cupiens quis esset cibus in opertâ patinâ, de quo tam *multas tragoedias* (ut ait auctor noster pag. 404. e. initio capitis 68.) *excitabat sapiens ille coquus, priusquam, quid esset quod adferret, ostenderet.* Quare in verbis hîc nihil mutandum censui.

Καταφρονεῖς ὅτι &c. » Mutila est coqui responsio ad Ae- » milianum: Καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι. ἴσως ὅσον ἀπὸ » ταύτης τῆς τέχνης εἴργασμ' ἐγὼ κατὰ τὸν κωμικὸν Δη- » μήτριον. Ut sit perfecta sententia, videtur aliquid deside- » rari. Hoc vult enim: *Contemnis me quia sum coquus: at-* » *qui eruditio tua* (erat enim Aemilianus grammaticus) *non* » *attulit tibi tantum compendii, quantum ego lucri ex hac mea* » *arte feci.* « CASAUBONUS. — Immo vero, prorsus ab eo, quod perspicue propositum erat auctori, cum ista dicentem fecit coquum, aberravit vir doctissimus. Nam quae paulisper abrupta videri poterat coqui responsio, ea mox continuatur, &, repetitis eiusdem verbis, quae ille ante parenthesin pronunciaverat, ita arcte atque plane cum sequentibus connectitur, ut nihil possit esse planius.

Καπνιζομένη τυραννὶς &c. » Eleganter in *tertio* subiecto- » rum e *DEMETRIO versuum* dicitur ἡ μαγειρικὴ esse καπνι- » ζομένη τυραννίς: *tyrannis fumo obnoxia.* Appellat *tyran-* » *nidem*, honoris coquorum caussa: quia in aulis princi-

» pum & tyrannorum nunquam non sunt coqui. Addit » καπνιζομένη, ut faciat discrimen inter veram tyrannidem » sive potentiam, & eam coquorum, qui *imperium* ha- » bent *culinae parietibus circumscriptum.* « CASAUBONUS. — Καπνιζομένη τυραννὶς festive dicitur ars coquinaria: nempe, *Regnum fumo circumfusum;* id est, *Regnum in culinâ.* Posterius istud hemistichium, αὕτη ἐσθ' ἡ τέχνη, sic pronunciandum quasi scriptum esset, αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη: atque ita etiam scribi potuerat.

f *Vers.* 4 - 6. » Deinde magnates commemorat, quibus » ministraverit: *Seleucum* nempe, Syriae regem; & *Aga-* » *thoclem*, Siculum tyrannum. *Sexto versu*, fulci labans » metrum,

» τῷ Σικελιώτῃ, τὴν τυραννικὴν φακῆν. « CASAUB.

Nos τὴν articulum, qui deerat editis & msto *A*. (nam in Epit. deest tota ecloga.) adiecimus, ut monuit Animadversor. Superiorem versum superiores editores iam recte curaverant, particulâ δὲ insertâ, quae deerat msto. De *abyrtaca*, quae *vs.* 4. commemoratur, vide II. 68. a. & ibi notata, item III. 124. a. ibique not. Locum hunc tractans *Samuel* PETITUS, Miscell. VI. 12. haec adnotavit: » *Abyrtacum*, condimenti genus, quod e succo vi- » rentium herbarum conficiebatur, solâ acrimoniâ com- » mendatum. Illud, beatiorum mensis non inferri solitum, » *Seleuco* apposuit, & sua arte approbavit. *Ministravi quo-* » *que*, inquit, *Agathocli Siciliae tyranno, & primus illius* » *mensae lenticulam intuli cum laude*, cum vix unquam prius » Regibus aut principibus esset apposita. « — Exspectasses fortasse παρὰ Σελεύκῳ in dativo: sed vitandi hiatus caussa, cum sequatur vox a vocali incipiens, accusativum posuit poëta, qui perinde commodus erat; quemadmodum & ὑπ' αὐτὸν pro ὑπ' αὐτῷ dicebant Attici, praesertim cum verbo γίνομαι. Sed illud hoc loco adnotemus, quod DEMETRIUM *veteris comoediae poëtam* perhibere videatur Laërtius V. 85. At, qui *Seleuci* itemque *Lacharis* meminit, is non illius comoediae poëta esse potuit, quae *vetus* vulgo nominari solet.

Vers. 7 *sqq.* » Sequentes versus vel summis ingeniis fa- » ciant negotium, nedum nobis. Sic enim scribuntur in » omnibus exemplaribus:

» Τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα: Λαχάρους τινὸς
» ὅτ' ἦν ὁ λιμὸς ἑστιῶντος τοὺς φίλους

» † *ἀνάληψιν ἐποίησ' Ἀθηνᾶν Λαχάρης* f
» † *οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.*

» Non verebimur ſuſpiciones noſtras in medium proferre » etiam hic: neque enim ceu *κυρίας δόξας* illas haberi vo- » lumus, ſed ut coniecturas meras. Videtur autem poë- » ta *Lacharem*, Athenienſem ducem, cuius in Atticis hi- » ſtoriis mentio, in Attico theatro more comico proſcinde- » re: quod in ſumma annonae caritate, cum pars magna » civium fame periret, convivium lautiſſimum celebraſ- » ſet, cui meretrix aliqua amata ipſi, *Minervae cultu* or- » nata, intererat. Id aliquando factitaſſe homines diſſolu- » tos & luxu diffluentes, teſtis ſit vel Auguſti coena illa » *δωδεκάθεος*, de quâ Suetonius libro ſecundo, cap. LXX. » Quare ita lego:

» *ἅμ' ἀνδράσιν ἐποίησ' Ἀθηνᾶν Λαχάρης*
» *δὴ τότ' ἐνοχλοῦσαν, Δί' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ.*

» *Quod maximum eſt*, inquit, *non dixi vobis: nam Lachares » quidam, cum aliquando tempore famis amicos convivio exci- » peret, effecit ut in mortalium convivarum turba cenſeri Miner- » va non recuſaret: ego vero nunc faxo, ut etiam Iupiter vo- » catis ad coenam accenſeri velit.* *ἐνοχλεῖν* hic *turbae intereſſe* » ſignificat: etſi aliud vulgo ſonat. In manu vero exara- » tis vox *ἐγὼ* cum ſequentibus iungebatur: puto fuiſſe » bis ſcribendam. Neque enim parum elegantiae acceſſerit » ſequenti apoſiopeſi *Aemiliani*, ſi ſcribas: Ἐγὼ, ὁ Αἰμι- » λιανὸς ἔφη, *εἰ μὴ δείξης ὅ τι φέρεις.* « CASAUBONUS. — Si quis alia in hunc locum commenta magis etiam luxu- riantis ingenii, quod in expediendo loco absque melio- rum codicum ope inextricabili ſe exercuit, noſcere cu- pit, is *Samuelem* PETITUM adeat, (Miſcell. VI. 12.) cuius hic referendis deliriis nil adtinet morari lectores. Melio- ra nobis certioraque optimus noſter codex *A.* dedit. In eo, primum, poëtae verſus poſtremus ſic completus ex- hibetur, *εἰσενέγκας κάππαριν.* Agitur de *fame, qua pre- mebantur Athenae*, quo tempore intus *Lacharis* tyrannide oppreſſae, foris a Demetrio obſeſſae tenebantur: de qua fame videndus Plutarchus in Demetrio, T. I. Opp. ed. Francof. pag. 904. Pronomen *τινὸς* prima ſpecie ad eum- dem *Lacharem* videri poterat pertinere. At, ſi de homine obſcuro loqui vellet coquus, nil opus erat nomen eius edere. Immo vero nimis etiam notum Athenis, in recenti praeſertim memoriâ, *Lacharis* illius nomen eſſe debuit,

(cuius ſaepius Plutarchus, & alii auctores meminerunt, Wyttenbachio laudati, ad Plutarch. de Sera Num. Vind. pag. 71.) quam ut conſentanum ſit hîc *Lacharem quemdam* dici. Quare verborum ſtructura talis concipienda eſt, qualem interpoſitis orationi inciſis indicavimus; nempe, ὅτε ἦν ὁ Λαχάρους λιμὸς, ἑστιῶντός τινὸς τοὺς φίλους: ut intelligatur, famem illam vulgo ab Athenienſibus *Lacharis famem* fuiſſe appellatam. *Illo igitur tempore*, ait coquus, *quum aliquis epulis exciperet amicos*, ἀνάληψιν ἐποίησα, εἰσενέγκας κάππαριν. Eſt autem ἀνάληψις, *recreatio*, *refectio*, *receptio ac reſtitutio e morbo aut e virium defectione*: quod percommode huc convenit, ubi de hominibus agitur fame enectis, quibus coquus ait vires & firmitatem corporis a ſe reſtitutam eſſe *cappari illis adpoſitâ*, neſcio quo potiſſimum modo paratâ. Iam occaſione *Lacharis*, in iſtis comici verbis commemorati, Athenaeus ad aliam rem ad eumdem Lacharem pertinentem adludens, reſpondentem Aemilianum facit: Γυμνὴν ἐποίησεν Ἀθηνᾶν Λαχάρης οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν: quae verba eum quidem colorem habent, ut ipſa quoque (maiori certe ex parte) e poëtae neſcio cuius loco quodam ducta videantur; ſed hîc adaptantur illa reliquae Aemiliani orationi, cuius haec ſententia eſt: *Lachares Minervam nudavit*, (i. e. *ornamentis ſpoliavit*; cuius facti meminit idem Plutarchus in libello De Iſide & Oſiride, T. II. Opp. pag. 379. a c.) *cum nihil ea ipſi incommodaſſet: at te, nobis moleſtum, ego nunc ſum nudaturus* (nempe, ut flagellis caedam) *niſi nobis, quid ſit quod manu tenes, oſtenderis.* Quibus in verbis, ſatis (ut mihi videtur) nunc perſpicuis, nihil nobis ex coniecturâ agendum fuit, niſi quod σὲ pronomen eo loco, ubi manifeſte deſiderabatur, adiecerimus, & pro mendoſo εἰ μὴ δείξης, quod e pravo veteris noſtri librarii more, vocales ſimilis ſoni perpetuo permutantis, ortum eſt, εἰ μὴ δείξεις ſcripſerimus.

Ῥοδωνίαν καλῶ μὲν τὴν λοπάδα. *Rhoduntiam patinam* ſupra nominatam vidimus, pag. 403. d. Epitomae auctor hîc ita ſcripſit: Ὅτι ἡ ῥοδουντία ἢ ῥοδωνία μαγειρικῶς καλουμένη λοπὰς τοιαύτη τις ἦν. ῥόδα τὰ εὐοσμότατα ἐν ἴγδῃ τρίψας &c. Eamdem ſcripturam ἴγδῃ etiam in ſuo codice *Epit.* reperiſſe videtur Casaubonus, cuius eſt ad iſta verba animadverſio haec: » Ait coquus, ῥόδα τὰ » εὐοσμότατα ἐν ἴγδει τρίψας. Libri meliores, ἐν ἴγδῃ:

» recte. Nam ἴγδις pro *pila* & *mortario* non dicitur, sed a » ἴγδη. « — Et facile quidem credas, nonnisi ex consueta vocalium confusione ἴγδει scriptum esse in ms. *A.* e quo in alios codices ea scriptura derivata est. Et unam vocabuli formam ἴγδη adnotatam videmus ab Hesychio & Suida. Sed & ἴγδις in usu fuisse, docuit HEMSTERHUSIUS ad Polluc. X. 103.

ἐξινιασθέντας. » *In pilam hanc iniecisse se*, narrat iste, » ἐγκεφάλους ὀρνίθων τε καὶ χοίρων σφόδρα ἐξινιασθέντας. Dalecampius, *cerebro diligenter commixta, & ad unitatem redacta.* Mirum verbum finxit videlicet, ἐξενοῦν. » Melius Excerpta, ἐξινιασθέντας. [Sic & noster » ms. *Epit.*] Interpretamur autem ἐξινιάζειν, *fibras* sive *fibrillas eximere*: quod puto factum transmissis per colum » cerebellis. Affines sunt apud alios ἐξινοῦν & ἐξινᾶν, quae » sumuntur simpliciter pro *vacuare.* « CASAUBONUS. — Vide Hesych. in Ἐξινώμενον, & ibi Interpretum notas: ubi quod ex Henr. Stephani Indice memoratur, in Galeni Lexico Hippocr. scribi, Ἐξείνει, ἐκκενοῖ: similiter (quod ad vocalem in secunda vocis syllaba) scribitur hic in nostro cod. *A.* ἐξεινιασθέντας, simul vero adposita nota monetur lector simplici vocali ι scriptum verbum oportuisse. *Ovorum vitellia*, τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ iam supra nominata vidimus, pag. 376. d. Quod γάρος in accus. vulgo scribebatur, quasi a nominativo τὸ γάρος, id prorsus insolens: quare γάρον ex ms. *Ep.* recepi. HOMERICI versus, qui sequuntur, sunt ex Iliad. ξ'. 173 sq. b

AD CAP. LXXI.

Μετὰ ταῦτα περιενεχθ. Sic recte codex mstus; non Μετὰ ταῦτά τε, ut erat editum. Μετὰ ταῦτα δὲ ex coniect. scripsit CASAUBONUS in Animadv. ubi ait: » Sequitur, Μετὰ ταῦτα δὲ περιενεχθεισῶν ὀρνίθων τε ὀπτῶν, » φακῆς τε καὶ πισῶν αὐταῖς χύτραις. Malim πίσων: » nam πίσον dicitur. Sequitur tamen, ex PHANIA, πισός. » Significat fuisse dipnosophistis *oblatas assas gallinas, & lentem ac pisa cum ipsis* in quibus coxerant *ollis.* Ita accipiendum erat τὸ, αὐταῖς χύτραις: ut cum dicunt passim historici, *periisse naves* αὐτοῖς ἀνδράσι. Restitue loquendi hoc genus Euripidi, in extremo Cyclope; ubi » ait furens Cyclops:

» Οὐ δῆτ' ἐπεί σε τῆσδ' ἀποῤῥήξας πέτρας
» αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι συντρίψω βαλών.

» Scribendum αὐτοῖσι συνναύτῃσι: nam plenum est, σὺν » αὐτοῖς τοῖς συνναύταις. « — Vocem πισῶν (sic scriptam) tuetur codex *A*. Recte: nam ὁ πισὸς vel πισσὸς, & τὸ πίσον dicunt Graeci. Sic mox (ut monuit etiam Casaub.) in *Phaniae* vel *Phaeniae* verbis πισὸς scribitur, consentiente rursus ms. *A*. In *Epit.* quidem haec desunt; sed paulo inferius, ubi scribitur πισοῦ δὲ τοῦ ὀσπρίου &c. codex noster *Ep.* πισσοῦ habet. Rursus vero lib. XI. pag. 476. e. f. ubi πίσοι vulgo editur, πισοὶ habet idem ms. *Ep.* cum ms. *A*. De geminatâ subinde sibilante in hoc vocabulo, vide H. STEPHANI Indicem Thes.

C ἔτι τε τῶν τοιούτων, περὶ ὧν Φαινίας ὁ Ἐρέσιος. In huius auctoris nomine scribendo perquam inconstantes esse libros, modo Φαινίας, modo Φανίας exhibentes, iam saepe observavimus; monuimusque perinde esse, utro modo scribatur. Hoc loco Φανίας erat in ed. Ven. & Bas. & sic rursus in ed. Cas. 3. sed in ed. Cas. 1. & 2. est Φαινίας, consentiente (ut puto) vetere codice msto. Caeterum quae hîc suspensa est oratio, ea paulo inferius (lit. d.) sic resumitur & continuatur, Τούτων (fors. adiiciendum, καὶ τοιούτων) ἔτι πολλῶν λεγομένων &c. Ex quo intelligitur, auctorem nostrum hoc loco, nisi delectatus fuisset huiusmodi ἀνακολουθίαις orationis, pro περὶ ὧν Φαινίας - - γράφει, sic proprie scribere debuisse, ἔλεγέ τις, γράφειν περὶ αὐτῶν Φαινίαν &c. id est, *dixit aliquis e convivis, scribere de his Phaeniam* &c.

Πᾶσα γὰρ χεδροπώδης &c. » Narratur ex Eresio Pha» nia, *fabam & pisum* ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεσθαι: quod cum » obscuriuscule dictum sit, additur, ἐτνηρὸν γὰρ ἐκ τού» των ἕψημα γίνεται. Id est: *fit namque ex istis ius densum* » *pultaceum*. Videtur Phanias differentiam aliquam statuere » inter *pultem* & id quod vocat ἕψημα ἐτνηρόν. Ex legu» minibus utrumque parabant, & *pultem* sive ἔτνος, & » ἑψήματα, de quibus libro quarto capite sexto. [ad p. 138. a. conf. VI. 274. d.] » Interpres longe haec aliter. » Sunt sane quae deinceps habentur *Phaniae* verba cae» teris illius, quae in his libris, similia: obscura, inquam, » & ab imperitis hominibus male accepta, quod saepe iam » questi sumus. Melius autem scribas, τὰ δὲ πάλιν αὖθις » λεκιθώδη, [sic noster ms. *A*.] quam ut editum per *υ*,

» λεκυθώδη. Leguminis species est λέκυθος.« CASAUBONUS. c — Nobis sane ista *PHANIAE* ῥῆσις non magis perspicua, quam docto Animadversori, visa erat: quam interpretati sumus, utcumque potuimus. Quod in vetere nostro codice post σπείρεται inseritur δὲ, id suspicionem merito moveat, aliud quid eo loco olim fuisse scriptum, praeterquam quae nunc habemus. Vocabulum χεδροπώδης, *leguminosus* interpretatur H. Stephanus, Thes. IV. 421. Vocem ἐνσπέρματος ignorant lexica: vicinum ἔνσπερμος sonat, *in quo semen inest*, *copiosum semen habens*; cui notioni non est hic locus. Fortasse ἐκ σπέρματος scriptum oportebat; quam in partem DALECAMPIUS accepit. ἐτνηρὸν STEPHANUS in Indice Thes. interpretatur *pultaceam decoctionem ex fresis leguminibus*. Eidem λεκιθῶδες est *farinaceum*: sic enim scribit in Thes. T. II. pag. 675. e. » Tantum λέκιθος & ἔτνος inter se differunt, quantum ipsa » leguminum *farina* ab ipsis *leguminibus fresis* differt. « Iam ἄρακος, est *Lathyrus* aut *cicer*, auctore BODAEO ad Theophr. pag. 919. ἀφάκη, *viciae* species. Graeca nomina, *aracos* & *aphace* tenuit Plinius XXI. 15, 52. φακὸς, *lens cruda*; φακῆ, *lenticula cocta*. Quod initio ponitur, ἃ μὲν ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, ei perspicue deinde opponitur, τὰ δὲ χόρτου ἕνεκα τῶν τετραπόδων. Sed quid sit id quod in medio ponitur, τὰ δὲ φακῆς, aut unde pendeat ille genitivus, plane non adparet: exspectasses saltem φακώδεις, φακοειδεῖς, aut aliquid tale. Totum locum latine sic reddiderat DALECAMPIUS: *Leguminum quae cultu mitescunt, & semine proveniunt, alia seruntur ad elixaturam, ut faba, pisum, siquidem ex his fresis fit edulium: alia ad parandum ex eorum farina iusculum pultaceum, ut aracus, & lens, e qua φακὴ fit, nimirum lenticula, pulmentaceus cibus: quaedam ad animantium quadrupedum pabula, ut ervum, aratorum boum; vicia, ovium.* Ridet Casaubonum, de huius loci obscuritate querentem, VILLEBRUNIUS; cui quoniam omnia hic plana & perspicua (ut quidem ipse profitetur) visa erant, ipsius quoque (sive ea ADAMI sit, nam id incertum nobis) interpretationem loci satis notabilis adponere lectoribus nostris non gravabimur. Ea talis est: *Tous les légumes, non sauvages & satifs, se sèment pour être cuits en bouillant, tels que la fève, le pois: car on en fait une décoction & de la purée. D'autres tiennent de la nature du pois, comme la gesse; d'autres sont analogues à la lentille, comme*

c *le viſeron, la lentille d'eau; ces eſpèces ſe sèment pour en avoir du fourrage pour les animaux, comme l'orobe pour les boeufs de labour, & le viſeron pour les moutons.*

Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει. » In Comici ſcholiis ad Ranas » [vs. 1068.] fabula haec *Eupolidis* laudatur, & Pol- » luci libro VII. cap. 22. At in eiusdem libro IX. & ite- » rum lib. X. cap. 17. & 31. ἐν Χρυσογένει ſcriptum of- » fendes, pro Χρυσῷ γένει. Eadem ſcriptura apud Harpo- » crationem, in Σιπύα. An igitur duas fabulas *Eupolis* » docuerat, alteram Χρυσοῦν γένος inſcriptam, alteram Χρυ- » σογένης? « Casaubonus. — Saepius ſane apud Noſtrum eodem titulo ἐν Χρυσῷ γένει citatur *Eupolidis* fabula, ut mox pag. 408. e. & ſupra pag. 375. a. Eodemque modo ubique corrigendum eſſe, perquam probabiliter Hemſterhuſius ſtatuit, ad Polluc. X. 63.

d *οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον.* Heſychius: Πυανοί· κύαμοι. καὶ πᾶν ὄσπριον. — » *Heliodorus* autem (ut obſervavit H. » Stephanus, Theſ. T. II. pag. 476. c.) aliter accipere » hoc vocabulum videtur, videlicet pro *tritico cocto.* «

Τούτων. Forſ. Τούτων καὶ τοιούτων ἔτι πολλῶν. *Mox*, quid ſit quod dicat Athenaei Democritus, τῆς φακῆς -- ἢ αὐτῆς γε τῆς χύτρας, haud ſatis video. Gallicus Interpres: *Permettez-nous au moins de prendre de ces lentilles, ou de les goûter dans la marmite. Ibid.* ἡ λιθίνη βαλλητύς. αὕτη ἡ λιθίνη ἡ βαλλητύς ms. *A.* temere repetito articulo. *Mox*, Ἐλευσῖνι τῇ ἐμῇ dicentem facit *Ulpianum:* quia *Eleuſis* non modo in Atticâ, ſed & proxima Athenis fuit; Ulpianus autem, licet natione Syrus, civitate tamen Atticus vel fuit vel voluit videri. Vide Animadv. Vol. I. p. 21.

Βαλλητύν. Heſychius: Βαλλητύς· ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη. De qua ſolennitate vide Meursium, in Graecia feriata, hac voce. Conf. Caſauboni notam infra, ad initium cap. 73. *Ibid.* παρ' ἑκάστου recte ms. *A.* non παρ' ἑτέρου ἑκάστου. In *Epit.* deſunt iſta omnia. Qui vocem ἑτέρου invexit, is ἑταίρου voluerat; quod fortaſſe interpretationis cauſſa in aliquo codice adnotatum erat. Et ſic ſcripſit Casaub. in Animadverſione quam continuo ſubiecimus.

e *οὐκ ἂν λαβάργυρος ὡρολογητής.* » Cum dixiſſet Ulpianus » per iocum, *ſe de Eleuſinia Balletye* (id feſti nomen) *quae* » *ſciret non dicturum, εἰ μὴ παρ' ἑταίρου ἑκάστου μισθὸν* » *λαβόντα*: ſubiicit Democritus: Ἀλλ' ἔγωγε, οὐκ ἂν λαβ-

» ἄργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, e
» λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος. Quae ita vertenda fuerant:
» *Ego vero qui non sum mercenarius horarum nuntiator, ut ille*
» *apud Timonem qui horas ante coenam observat, de Hegemo-*
» *ne dicam quae habeo comperta.* Veteres cum horologiorum
» usum ignorarent, diei tempus ex umbrâ in foro aut alio
» patente loco coniiciebant. [conf. Animadv. ad l. 8. c.]
» Quare illuc semper eundum erat, ut scires πηνίκα ἦν τῆς
» ἡμέρας, sicut loquuntur Attici. Propterea in beatorum
» aedibus unius servorum propria & peculiaris cura fuit,
» horas observare & nuntiare, quod ex Hesychii [Eu-
» stathii, *scribere voluerat. vide paulo post.*] commentariis
» discere est. (Seneca, De Brevitate Vitae, [Haec in ed.
Cas. 2. & 3. ex Casauboni schedis adiecta:] » ostendit si-
» milem consuetudinem fuisse servatam suo etiam tem-
» pore. *Nec illos quidem*, ait, *inter otiosos numeraveris*, *qui*
» *sella se & lectica huc & illuc ferunt*, *& ad gestationum sua-*
» *rum*, *quasi deserere illas non liceat*, *horas accurrunt? quos*
» *quando lavari debeant*, *quando natare*, *quando coenare*, *alius*
» *admonet; & usque eo nimio delicati animi languore solvuntur*,
» *ut per se scire non possint*, *an esuriant.*) Horam vero coe-
» nae parasiti utplurimum nuntiabant, curiosi talium ob-
» servatores. Plutarchus, De discrimine inter Parasitum
» & Amicum: [T. II. Opp. pag. 50. d.] ὃν οὐκ ἔστι λα-
» βεῖν περὶ τοὐπτανεῖον, οὐδὲ ἁλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν
» ἐπὶ δεῖπνον. [At ibi de his agitur, qui *sui caussa* horam
coenae observant, non *ut aliis indicent.*] » Videtur itaque
» *TIMON* in Sillis suis, quibus omnes priores philosophos
» proscinderat, parasiticum ingenium alicui illorum istis
» verbis obiecisse: aut vilis cuiusdam lucelli ignominiam
» nescio cui impegisse; quia dicat λαβάργυρον. Non est πρό-
» δειπνος titulus carminis Timonei. Scimus fecisse illum
» Ἀρκεσιλάου Περίδειπνον: sed nihil hoc ad rem. Quia coe-
» nae potissimum gratiâ horas scire cupiebant; ideo ὡρο-
» γητὴς hîc, Timoni dicitur πρόδειπνος, qui horas adno-
» taret ἐπὶ δεῖπνον, ut Plutarchus loquitur. Eustathius,
» ultimo in Iliadem commentario: [pag. 1481. l. 27.] ἡ
» δὲ τοιαύτη ὥρα, καὶ τὸ ὡρολογεῖν ποιεῖ, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ
» ὡρολογητήν· ὃν ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Τίμων λαβάργυρον ἔφη,
» ὡς ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. « CASAUBONUS. — Quae
Eustathius loco modo citato habet, ex *Epitoma* ducta sunt,
in qua ex hoc Athenaei loco haec verba excerpta haben-

e tur: Ὅτι φησί που Τίμων λαβάργυρον ὡρολογητὴν τὸν ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. Qua notione autem ὡρολογητὴν dixerit *Timon*, non magis ab Euſtathio, quam ab Epitomatore aut ab ipſo Athenaeo declaratum reperias. Id unum Euſtathius innuit, τὴν ὥραν hic *tempus* (τὸν χρόνον) intelligendum. Sed compoſitum nomen ὡρολογητὴς, aut verbum ὡρολογεῖν, nusquam aliàs (quod ſciam) reperitur. Iam poteras quidem ex cognato nomine ὡρολόγιον, quod *inſtrumentum* denotat *tempus* ſive *horas diei metiens indicansque*, coniectare ſimiliter ὡρολογητὴν dici *horarum indicem*, nempe *hominem horas indicantem*. At, hominum qui *accepta pecunia horam coenae convivis nunciaſſent*, aut omnino *horam aliis indicaſſent*, nusquam in omni antiquitate ulla mentio aut veſtigium ullum reperitur: niſi forte, quemadmodum in verbo ὡροσκοπεῖν, ſic & in ὡρολογεῖν *hora* intelligatur *natalitia*; ut λαβάργυρος ὡρολογητὴς ſit homo futilem illam artem exercens, ut *acceptâ pecuniâ aliis ex obſervatâ horâ natalitiâ futura vitae fata praedicat*. Ego vero, vocabuli ὡρολόγιον ductum ſecutus, (de quo conf. notata ad IV. 163. c. & pag. 174. c.) ſuſpicatus ſum λαβάργυρον ὡρολογητὴν Timonem dixiſſe eum hominem, qui *acceptâ mercede ad horologium verba faciat*; i. e. *qui verba ſua aliis paratâ pecuniâ vendens, exacte tempus metiatur quod ſermonibus ſuis impendit; & diligenter cavet ne ultra id temporis ſpatium, pro quo mercedem ſibi pactus eſt, verba faciat*. Quod tam vere, quam falſe, in multos ex his qui philoſophiam profitebantur, dicere Timon ille philoſophorum inſectator potuerat. *Quemnam* autem intelligere debeamus *TIMONIS* πρόδειπνον, ex his quae a Caſaubono diſputata ſunt, minime me percepiſſe fateor: manetque mihi ſuſpicio, κατὰ τὸ Τίμωνος Περίδειπνον ſcriptum oportuiſſe, accipiendumque de eodem *Timonis* ſcripto, cuius integer titulus fuit τὸ Ἀρκεσιλάου Περίδειπνον, teſte Diogene Laërtio, IX. 115.

AD CAP. LXXII.

Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὁ τὰς Παρῳδίας γράψας, Φακῆ ἐπεκαλεῖτο. Alium *parodum*, Sopatrum Paphium, cuius fabula exſtabat Φακῆ inſcripta, (VI. 230. e.) per iocum Φάκιον adpellatum vidimus IV. 158. d.

In *Parodiae Hegemonis verſ.* 1. recte Παλλὰς Ἀθήνη de-

dere ambo nostri codd. mssti. Sic vero & edd. & mssti habent libro XV. pag. 698. f. ubi idem versus cum plurimis praecedentibus adponitur. Pro μῦθον (*vers.* 2.) ibidem φωνὴν legitur. »In *tertio versu* (ait CASAUBONUS) f »offendit me elisa contra morem diphthongus in istis χώρ' »ἐς [immo εἰς] τὸν ἀγῶνα. Ac scribendum, magis ex usu, »χώρει 'ς τὸν ἀγῶνα, vel etiam χώρει ἐς τὸν ἀγ. nam »huiusmodi coalitiones frequentes poëtis. Sed cum vul»gatis scribunt membranae & Eustathius ad ῥαψ. φ'. Ilia»dis.« — Loco inferiore perperam χωρεῖς scribitur: sed h. l. χώρ' εἰς ambo mssti cum editis. Sic & Eustathius p. 1328. l. 9. cuius quidem ad iudicandam veram Athenaei scripturam non potior auctoritas, immo minor etiam, quam optimi nostri codicis Epitomae: sed notandum tamen, quod Eustathius non modo diserte de hoc exemplo quo elidatur diphthongus monuerit, verum etiam similia alia nonnulla adposuerit, v. c. βούλομ' ἐγὼ, φθέγξομ' ἐγών. *Eod. vers.* Ionicam formam βδελυρὸ hic tenent libri omnes & Eustath. sed βδελυρὰ scribitur pag. 699. a. *Quartum versum*, qui hic truncatus, ibidem expletum habes.

Paulo post, διηπορεῖν perperam scribebatur in editionibus omnibus. Recte vero διαπορεῖν mssti.

In illo versu, Φακῆ δὲ &c. nil ab editis (quantum quidem scio) dissentit ms. *A*. In ms. *Ep.* vero, καὶ post Φακῆ δὲ commode inseritur. Sed praeterea in eum modum, quem in scholio sub contextu diximus, invertenda esse verba, metrica lex perspicue ostendere videtur. a

»Εὐδοκίμει δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐν ταῖς παρῳδίαις, καὶ πε»ριβόητος ἦν, λέγων τὰ ἔπη πανούργως καὶ ὑποκριτικῶς. »Etsi nulla hic designatio temporis; ex sequentibus tamen »apparet, *de certa die* loqui Athenaeum, *qua plurimum* »*Athenienses oblectavit Hegemon recitandis parodiis suis.* Nam »sequitur: καὶ διὰ ταῦτα σφόδρα τοὺς Ἀθηναίους ἐκήλησεν. »ὡς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πλεῖστον αὐτοὺς γελάσαι. Sed ali»quid libris nostris deesse, docet Excerptor, scribens sic: »ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ οὕτω σφόδρα τοὺς Ἀθηναίους ἐκή»λησε. Observa genus, haud scio an Athenaei, ἐν τῇ Γι»γαντομαχίᾳ, pro, *quando recitata est ab Hegemone Giganto*»*machia.*« CASAUB. — Ex istis, quae ex Hoeschelianis Excerptis adposuit Casaubonus, nondum satis apparet, quo pacto in msstis cohaereat oratio. Nempe recentior aliquis

a librarius a verbis, καὶ διὰ ταῦτα σφόδρα, ad ista, οὕτω σφόδρα, aberraverat; inde omissa sunt in editis decem verba, quae & noster ms. *Ep.* & vetus codex *A.* sicut a nobis edita sunt exhibuerunt. Initio periodi, Εὐδοκίμει δὲ scribitur in cod. *Ep.* non εὐδοκιμεῖ δὲ, ut in edd. Tum in eodem cod. desunt duae voces ὁ ἀνὴρ, quae habet ms. *A.* Vocem οὗτος autem, quae praeter necessitatem adiecta est in editis, neuter codex agnoscit. Dein nescio quid sit quod ἐν ταῖς παρῳδοῖς habet codex *Epit.* qui & paulo ante τὰς παρῳδους pro τὰς παρῳδίας habebat. In lectionis varietate e cod. *A.* excerptis nonnihil hîc turbatum est: sed videtur, pro eo quod commode editum est ἐν ταῖς παρῳδίαις, in illo ἐν τοῖς παρῳδοῖς scriptum esse; quod quidem non minus commodum foret.

Quod sequebatur in edd. & msstis, καί τοι ἀγγελθέντων, & statim rursus in eâdem periodo, καί τοι σχεδὸν πᾶσι, id depravationem veteris scripturae arguere videbatur: cui mederi quodammodo volens Epitomator, οὐδεὶς οὖν ἀπίστει scripsit; quasi ista verba καί τοι ἀγγελθέντων &c. cum superioribus essent coniuncta, ab οὐδεὶς οὖν vero novae ῥήσεως fieret initium. At ne id quidem satis commodum: sed perquam probabile nobis videbatur, superius illud καί τοι ex καὶ τότε fuisse detortum.

τῶν γενομένων περὶ Σικελίαν ἀτυχημάτων. » Τὰ περὶ Σικελίαν ἀτυχήματα Atheniensium, nota satis ex Thucydide, Diodoro, & Plutarcho in Nicia. « Casaubonus.

b θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι &c. » Cum diu potestatem » habuissent Atheniensium Nesiarchi de litibus insulanorum statuendi; postea hoc illis ius ademtum est, quando Athenienses ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας, » id est, *in urbem traduxerunt insulanorum lites.* Hoc voluit Athenaeus, qui verbis hisce caussam indicat, cur » *Hegemo Thasius Athenas se sistere ad litem disceptandam fuerit coactus.* Sciunt eruditi, quid appellet νησιωτικὸν κλητῆρα Aristophanes in Avibus. « Casaubonus.

AD CAP. LXXIII.

c ὅταν βουληθῇς, ἐρεῖς περὶ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι. » *Eleusinia Balneis*, de qua bis interrogatus Ulpianus [conf. p. 406. » d.] ne semel quidem respondere sustinuit, auctore He-

» ſyehio ſolennitas quaedam fuit, Athenis celebrari ſolita » in honorem Demophontis, Celei filii. Tantum nobis de » ea compertum. « CASAUBONUS. — Neque quidquam amplius compertum habuiſſe Athenaeus videtur; alioquin haud dubie impertiturus id nobis per ſuum Ulpianum fuerat.

» Τιμοκλῆς ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, (..... τραγῳδίας.) d » Sic edidimus [at in ipſa ed. Caſ. 1. itemque in ed. Caſ. 2. » & 3. ſic ſcribitur, ἦν δὲ .... τραγῳδίας.] fide membra- » narum: unde multa adiecimus ante inedita. Suppleo au- » tem quae deeſſe hîc vides, ἦν δὲ καὶ ἕτερος ποιητὴς » τραγῳδίας. *TIMOCLES* dramatici poëtae plures fuerunt. » Duos Suidas commemorat, ambos comoediae poëtas. » Athenaeus hic clare alterum facit comicum, tragicum » alterum. « CASAUBONUS. — Mire vero! quod ait Animadverſor, *Athenaeum clare alterum* Timoclem *comicum facere, tragicum alterum;* cum ipſum illud, *alterum* (ἦν δὲ καὶ ἕτερος) non ex Athenaei libris ductum eſſe, ſed ex ſuo ingenio & coniecturâ, ipſe modo docuerit. Nam quum in ed. Ven. & Baſ. viginti duo verba in hac regione deſiderarentur; (quandoquidem a verbis, καὶ τίς ὁ Τηλέμαχος, ad iſta, Μετὰ τοῦτον αὐτῷ Τηλέμαχος, aberraverat librarius) reliqua quidem, quae nunc hîc leguntur, a Caſaubono ex Italicorum codicum excerptis (nam in *Epit.* totus locus praetermiſſus) adiecta ſunt. Atqui vetus noſter codex *A.*, fons & exemplar aliorum omnium, cum caeteris a Caſaubono adiectis, etiam haec ipſa absque ulla lacunae ſuſpicione habet, ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας. Quae nihil aliud ſonant, niſi *eumdem Timoclem*, praeter comoedias, *etiam tragoedias ſcripſiſſe.* Turbare utique hic Suidas nos poterat, qui *duos diverſos Timocles* ſtatuit, quorum utriusque dramata ab Athenaeo in Deipnoſophiſtis laudata ait. At multa ſubinde etiam alia depravata eſſe turbataque ab hoc Lexicographo novimus; quorum in numero id ipſum eſt, quod ex Athenaeo duos Timocles ſtatuerit, qui tamen nullibi apud ipſum Athenaeum diſtincti reperiuntur.

In *TIMOCLIS primo verſu*, non αὖ καὶ Τηλεμ. quemadmodum a Caſaubono editum, ſcribitur in ms. *A.* ſed αὐτῷ Τηλεμ. Equidem αὐτῇ malueram; quia de *muliere* videtur agi, & quidem de meretrice, ut ſuſpicatus eram ex coll. VIII. 339. *b.* & *d. e.* *Verſ.* 5. εἴρηκε ſcriptum oportuiſſe probabile facit laeſa lex metrica. Sed in fine etiam e

e claudicabat versus; qui inserto τὸν pronomine fulciendus nobis visus est, absque quo ne intelligi quidem poterat quo spectaret vox πάνυ.

»Ὅτι δὲ καὶ τὸν δῆμον Ἀχαρνεὺς ὁ Τηλέμαχος. Re»stitue ex Epitoma genus loquendi Atticissimum, τῶν »δήμων: de quo saepe diximus. Nam ineptissime ver»tunt, *natione genteque Acharnensem.* « CASAUBONUS. — Nobis τῶν δήμων & codex *Epit.* & vetus codex *A.* communi consensu dedere.

»Θανατηγὸν καλὴν χύτραν φέρει. Et mutilus hic versus »est, & corruptus. Fortasse allusio hîc aliqua fuit ad man»cipiorum νεωνήτων καταχύσματα: de quibus Demosthe»nes [in Orat. I. adv. Stephanum, T. II. ed. Reisk. pag. 1123 sq.] »& Aristophanes & huius veteres Interpretes »multa. [Aristoph. Plut. 768 sq. & ibi Schol. Conf. Ammon. de Differ. Vocab. pag. 78 sq.] »Sed cum cogito, »paene videtur certum ex iis quae de Telemacho isto »mox dicuntur, scripsisse poëtam,

»Ἔτνους κυαμίνου γὰρ καλὴν χύτραν φέρει.

»Sententiam quidem poëtae confido nos tenere: de ver»bis non idem affirmaverim. « CASAUBONUS. — Si fatis esset, ad sanandum versum coniecturam qualemcumque adhibere, sic equidem scribendum proponerem:

Θανατηγὸν αἰεὶ γὰρ καλὴν χύτραν φέρει.

Sed, quam sit parum & inane quod huiusmodi hariolationibus promoveatur, pulcre intelligo. Illud vero non diffiteor aegre admodum me exputare, quo genere metamorphoseos e verbis ἔτνους κυαμίνου prodire illud Θανατηγὸν potuerit, quod agnoscit vetus codex cum editis. Tota haec de *Telemacho* disputatio in *Epitoma* his verbis expeditur: Ὅτι ἡ παροιμία ἡ λέγουσα Τηλεμάχου χύτρα, τοιαύτη τίς ἐστιν. Ἀχαρνεὺς ἦν τῶν δήμων ὁ Τηλέμαχος, ὃς κυάμων χύτραν ἀεὶ σιτούμενος ἦν. Quorum verborum postrema e fine huius capitis desumta sunt: e quibus eisdem suspicari fortasse liceat, in praescripto versu vocem κυάμων in καλὴν latere, ut integer versus olim sic fuerit conceptus:

Θανατηγὸν αἰεὶ γὰρ κυάμων χύτραν φέρει.

id est: *Mortiferam semper fabarum ollam gestat.*

f »ἐν Δικαρίοις Σατύροις. Dalecampius, *Idem in Saty»ris bicipitibus.* Immo *in Icariis Satyris.* Nam omnino »legendum, ἐν δ' Ἰκαρίοις Σατύροις. Firmat correctio-

»nem vetus codex Messaei, [& multo etiam vetustior » noster cod. *A*.] ubi clare sic legitur. Haec est illa *Ti*» *mocles* fabula *Icarii*, de qua dicebamus libro superiore, » capite quinto. [ad VIII. 339. d.,] Saepe laudat illam no» ster: sed neque ex ipso neque ex Suida discas, quod disce» re est ex hoc loco, integrum lemma eius fuisse *Icarii Sa*» *tyri*. Δημοσατύρους quidem Nicoclis in Suida legas: sed » alterius, non huius comici. « Casaub. — Titulo fabulae Ἰκάριοι adiectum nomen Σάτυροι (quod iam saepius alibi observavimus) nil aliud significat, nisi fuisse illud *drama satyricum*. Δημοσάτυροι fabula eidem *Timocli* (non diverso ab hoc, de quo hîc agitur) tribuitur ab Athenaeo nostro, IV. 165. f. Sed (quod ibi oblitus eram monere) videndum, ne duobus verbis Δῆμοι Σάτυροι scribi titulus illius dramatis debuerit. Δῆμοι, id est, *populi* vel *pagi Attici*, titulus est fabulae Eupolidis, saepius Nostro memoratae, atque etiam paulo post hunc locum in quo versamur, pag. 408. d. Eumdem titulum fuisse suspicor istius dramatis Timoclis, sed fuisse illud (quemadmodum *Icarii*) *Satyricum* drama.

Vers. 1. Pro vulgato οὐδεὶν, nude οὐδὲν scribendum monuit metri ratio. Sunt enim manifeste trochaici versus tetrametri catalectici. Quorum mensurae nullam prorsus rationem habentes superiores editores, totam eclogam partim ut solutam orationem, partim veluti senarios iambicos adposuerant. Suis numeris restitutam eclogam dedit Fiorillo in Observationibus in Athen. pag. 7. adhibitâ eorum quae corrupta videbantur emendatione.

Versu 4. connexio orationis omnino postulare videbatur, ut verbum in *primâ personâ* poneretur, sive illâ singulari (quia sequuntur & participia & verbum in singulari numero;) sive etiam plurali, quia praecedit ἡμᾶς. Ad eumdem versum notavit Fiorillo: » Δίων est διάπυρος, » ut alius homo αἴθων ἀνὴρ in Alexidis versiculis apud » Athen. XI. 502. f. «

Sexto versui quum non constaret metrica ratio, verbum καταλαβὼν idem Fiorillo in ξυγκαταλαβὼν mutandum censuit. Unde prodibat versus huiusmodi:

Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρόν τε κυάμων ξυγκαταλαβών:

quem quo pacto suis numeris absolutum existimare ille potuerit, haud video equidem. Sin pro vulgatiore formâ

f nominis 'Αχαρνέα, alteram rariorem 'Αχαρνικὸν posueris, qua eumdem poëtam in superiore ecloga usum vidimus, omnia rite (ni fallor) procedent:

Τηλέμαχον 'Αχαρνικὸν, σωρόν τε κυάμων καταλαβών.

Octavus versus multiplici difficultate laborat. Eum sic scripsit doctus Goettingensis Observator, nullâ adnotatione adiectâ:

— υ — Κηφισόδωρος, περὶ τὸ βῆμ' ἐπέρδετο.

Ac statim quidem, intercidisse nonnihil initio versus, satis adparebat. Ex praecedente voce ὁρᾷ coniecturam facere licuerit, excidisse aliquod adiectivum tale quale ὄρθριος, ὠμικὸς, aut si quod reperiatur aliud commodius. ὡραῖος propositurus eram, si ὥραιος antepenacute efferri, adeoque penultima diphthongus ob sequentem vocalem corripi posset. Tum vero terminatio nominis mendosa videtur. Nam, quae hîc dicuntur, ea manifeste ad *Telemachum*, non ad *Cephisodorum* quemdam, pertinent; nisi statuas, eumdem Telemachum cognomen *Cephisodori* habuisse. Sed multo probabilius videtur id, quod ADAMO placuisse video, Κηφισοδώρου scriptum oportuisse, ut *Telemachus* intelligatur fuisse *Cephisodori filius*. Cui coniecturae etiam ex alio Athenaei nostri loco species quaedam, haud fortasse contemnenda, accedit; scil. ex IV. 131. b. ubi nobilis citharoedus Κηφισόδοτος *Acharnensis* nominatur, adeoque ex eodem δήμῳ cum nostro *Telemacho*. Iam non equidem eo confugiam, ut ibi statuam cum Natali Comite (cuius sublesta admodum auctoritas est) Κηφισόδωρον scriptum oportuisse. Nam, ut taceam, in nullo Graeco codice sic legi, vulgatam vero scripturam Κηφισόδοτον amborum nostrorum optimorum codicum auctoritate firmari, Κηφισόδωρον ibi (ob syllabam φι in isto nomine necessario longam) ne ferebat quidem anapaestici metri ratio: quo magis miratus sum Virum doctum, quem modo laudavi, eumdem versiculum, ad quem & ipse l. c. provocavit, tacite sic corrigentem:

Κηφισοδώρου τὸν 'Αχαρνῆθεν.

Sed hoc dico: quemadmodum eumdem significatum habent, originem si spectes, duo nomina Κηφισόδωρος & Κηφισόδοτος, & in pronunciando etiam non multum differunt, sic fortasse eumdem hominem promiscue vel *Cephisodorum* vel *Cephisodotum* nominari potuisse, prout vel longiori quadam morâ vel breviori pronunciare nomen

aliquis voluisset. Denique, quod *in fine versus* legitur vocabulum βῆμα, quod intactum *Fiorillo* reliquit, id quam hic vim habeat, fateor mihi minime liquere. *Ad aedium scalas* vertit Dalecampius, nescio quo fundamento nisus. Quod si de δημηγορίᾳ Telemachi his versibus, quemadmodum superiori eclogâ, ageretur; possit βῆμα *suggestus* intelligi: sed ei hic nullus erat locus. *Sellam* interpretatus est VILLEBRUNIUS: (*sur son siège*:) quam recte, ipse viderit. ADAMUM βρῶμα correxisse, idem Villebr. testatur. Ego, cum commodius certiusve nihil occurreret, ita interpretatus sum quasi βλάμμα (i. e. *damnum acceptum*) scriptum legeretur: quam tamen coniecturam hoc etiam incommodi habere intelligo, quod ἐπὶ τῷ βλάμματι potius, quam περὶ τὸ βλάμμα, dicendum fuisset.

ἦγε Πυανέψια πορδὴν ἑορτήν. Ad editum olim vocabulum πυανέψιαν, *isto* quidem *accentu* manifeste mendosum, nihil e ms. *A.* adnotatum est: & silet prorsus Epitoma. Nec vero commodum putavi, cum MEURSIO (in Graeciâ Feriatâ p. 242.) Πυανεψίων corrigere: sed in accusativo plurali scribi, & tria substantiva per adpositionem (ut aiunt Grammatici) iuncta intelligi placuit. Notum est, festum τὰ Πυανέψια a τοῖς πυάνοις, id est, *fabis* & aliis *leguminibus*, tunc maxime *coqui solitis*, nomen habuisse. Qui cibi quum sint inprimis *flatuosi*, (quod etiam h. l. Dalecampius adnotavit) hinc ille Athenaei iocus, auribus quidem paulo delicatioribus non admodum sese adprobaturus.

AD CAP. LXXIV.

HENIOCHI versus *tertius* sic scriptus legebatur:

Οὐδὲ Παύσωνι φὴς τὸ δεῖνα προσλελακκέναι.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »Scribe:

»Παύσωνι φὴς τὸν δεῖνα προσλελακηκέναι.«

Qui, primum, perspecte illud vidit, delendam *initio versus* vocem οὐδὲ, quae scilicet ex scripturae varietate temere irrepserat, cum pro οὐ δὲ (*versu praeced.*) perperam οὐδὲ in vetusto aliquo codice scriptum fuisset. Verbum autem προσλελακηκέναι quo sensu proposuerit vir doctus, haud satis scio. λακῆσαι apud Hesychium exponitur πατάξαι. λακεῖν vero, ψοφεῖν, φθέγγεσθαι, sonat. De verbo λαχεῖν, *sortiri*, cogitaverat Dalecampius. Gal-

a licus interpres, Casauboni emendationem ob oculos habens, versum sic reddidit: *Ne dis-tu pas qu'un tel a fait une insulte a Pauson?* Videtur & hic & Casaubonus verbum, quo poëta h. l. usus sit, pro προσπαρδεῖν accepisse: quumque tale verbum non possit accusativum casum regere, τὸν δεῖνα pro τὸ δεῖνα scribendum censuerunt. At noster vetus codex *A.* (nam *Epitoma* de tota ecloga nonnisi pauca verba habet) perspicue προσλελαληκέναι dedit: quod nos recipere, adeoque & τὸ δεῖνα tenere debuimus. *Pauson* ille qui sit, de quo hîc agitur, nobis non liquet. *Pausonem* pictorem, cuius paupertas in proverbium abierat, ex Aristophanis Pluto novimus.

Quartus versus, ut eum edidimus, ita scriptus est in ed. Ven. & Bas. eodemque modo in cod. *A.*

καὶ πρᾶγμ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ.

Cuius salebras minime explanavit Casaubonus, sic edens, καὶ πρᾶγμα ἠρώτα &c. plene scripto nomine. *Postremo*
b *versu*, pro τέλος commode ὅλος legebat Dalecampius; cuius versionem integram in illo versu tenuimus.

AD CAP. LXXV.

c Καί τις αὐτῷ (sic recte ms. *A.* non αὐτῶν) ἀπήντησεν, λέγων τὸ ἐν Ἰλιάδι· Ἦ ῥα &c. » Observant veteres, [Eustath. ad Iliad. ω'. pag. 1485. l. 18.] » semel omnino extra » re apud poëtam vocem χέρνιβον: cum alibi semper λέ» βητα hoc *vas* appellet. Locus est Iliadis ultimo libro. » [vs. 305.] At χέρνιψ legas alibi apud summum vatem: » sed notione diversa, pro ipsa nempe *aquâ lavandis ma-* » *nibus* effundendâ. « CASAUBONUS. — Rursus eamdem quaestionem tractat idem Eustath. ad Odyss. α'. p. 34. init. ubi mireris quod de loco ex Iliade hîc citato ait, *Quaerendum esse ubinam illa verba in Iliade legantur.*

Ἀττικοὶ δὲ χερνίβιον λέγουσιν. Conf. infra, pag. 409. c. *Ibid.* Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀλκιβιάδου. » Memoriae lapsu » Athenaeum nominasse *Lysiam*, pro *Andocide* « observavit TAYLOR, in Lectionibus Lysiacis, in Reiskii Orator. Graec. Vol. VI. pag. 262. suffragante RUHNKENIO, in Historia Critica Orator. Graecor. Vol. VIII. ed. Reisk. pag. 138.

Χειρόνιπτρον δ' Εὔπολις ἐν Δήμοις. Etiam in fabulâ Κόλαξ, vocabulo illo usum esse EUPOLIDEM adnotavit Pol-

lux, X. 90. *Tertium* versum ex *Eupolidis* Δήμοις adpo- d situm, iusto breviorem esse adparet. Commodissime autem compleri posse nobis visus erat insertâ voce πάντας, & ad sententiam & ad metrum peraptâ.

Ἐπίχαρμος δ' ἐν Θεάροις. Sic vetus codex cum ed. Cas. 1. & 2. non Θεώροις, ut in ed. Cas. 3. nec Θεωροῖς, ut in ed. Ven. & Bas. Vide ad III. 106. f. Animadv. T. II. pag. 234. Qui adponuntur hic EPICHARMI versus, senarios esse iambicos, cohaerentes cum illis qui lib. VIII. pag. 362. b. citati sunt, scribendumque priore versu τράπεζαι χαλκέαι, posteriore vero λοιβάσια, λέβητες χάλκεοι, iam pridem in *Notis msstis* ad nos transmissis monuerat eruditissimus GROTEFEND. Eadem deinde a FIORILLO in Observationib. in Athen. p. 14. publice proposita sunt. Scriptura λοιβάσια adscita ab his est ex lib. XI. p. 486. quo ex loco suspicari licet, λοιβίδες fortasse hic scriptum oportuisse, quod vocabulum perinde aptum ad metrum est, & ad veteris scripturae vestigia paulo propius accedit. Posterior igitur versus sic sonuerit:

χειρόνιβα, λοιβίδες, λέβητες χάλκεοι.

De quo etiam CASAUBONUS monuerat, notans ad hunc locum: »Fortasse verum erat, λοιβίδες, λέβητες χάλ»κεοι. « — De metri ratione non cogitaverat vir doctissimus.

Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει. Aliud egerat TOUPIUS, (ni e typothetae is error est) cum locum hunc citans in Curis Noviss. in Suid. pag. 160. ed. Lips. scriberet ἐν Χρυσῷ λέγει. Paulo ante de huius fabulae titulo dictum est, ad p. 406. c. *Ibid.* Ἀμειψίας Σφενδόνῃ. Sic scripsi cum TOUPIO l. c. Vide VI. 270. f. & cf. Pollucis Interpretes, lib. IX. sect. 96. & X. 31. Sed eamdem emendationem iam a CASAUBONO video occupatam, sic ad h. l. monente: »Etiam illud non recte, Ἀμειψίας Σφενδῶνι. Melius »libro sexto Σφενδόνῃ. Sed &, Φείδωνι esse scriben»dum, potest videri ex libro decimo. « — Nempe lib. X. pag. 446. vulgo Ἀμειψίας Φείδωνι edebatur; sed ibi ex eodem nostro cod. *A.* (e quo hic ad vulgatum Σφενδῶνι nihil adnotatum video) Ἀμειψίας Φενδωνι (absque accentu) notatum: ut de vera scriptura nonnihil etiamnum addubitare subeat.

Φιλύλλιος δὲ ἐν Αὔγῃ. Sic recte Ms. cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. pro quo mendose ἐν Αἴγῃ scribitur in ed. Cas.

2. & 3. *Ibid.* κατὰ χειρῶν εἴρηκεν. Ex hoc *Philyllii* & proximo *Menandri* testimonio adparet, quam frustra sit, quod ait Moeris Atticista, pag. 236. κατὰ χειρὸς, Ἀττικῶς. κατὰ χειρῶν, Ἑλληνικῶς. Item Thomas Mag. p. 510. Κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξατο λέγε· οὐ, κατὰ χειρῶν. Duorum, quos hîc nominavit auctor, poëtarum auctoritati accedit tertia, *Antiphanis*, sic scribentis,

ἐπεὶ δ' ὁ τρίπους ἤρθη, κατὰ χειρῶν τ' εἴχομεν:

apud Nostrum, lib. II. p. 49. c. PHILYLLII versus, sunt iambici tetrametri catalectici: quorum in primo, pro vulgato ἀλλὰ φέρειν, corrigendum esse ἀλλ' ἀφαιρεῖν perspecte monuerat DAWES, in Miscellan. Crit. p. 76.

f Μένανδρος, Ὑδρίᾳ· Οἱ δὲ κατὰ χειρῶν &c. *Clericum*, versum istum in Menandri Reliquiis pag. 178. imperite dirimentem, merito castigavit BENTLEY, in Emendationib. pag. 61. Commodissime procedens versus est trochaicus tetrameter.

AD CAP. LXXVI.

Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς, ἐν τοῖς Πρὸς τοὺς Καλλιμάχου Πίνακας, χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. &c. » ἐν τοῖς Πρὸς τοὺς Καλλ. Πίνακας: id est: *in iis quae scri-* » *psit* [intelligere possis ὑπομνήμασι, *Commentariis*] *super* » *Scriptorum Indicibus quos ediderat Callimachus.* De CALLI- » MACHI in hoc genere diligentia & scriptis libro sexto » satis, capite decimo. [ad VI. 244. a.] Ait autem Πί- » νακας, non Πίνακα: quia diversa genera auctorum in » diversas tabulas Callimachus coniecerat. Caeterum ob- » servationem ARISTOPHANIS *Grammatici*, quae hîc com- » memoratur, paulo post falsi convincit Athenaeus. « CASAUBONUS. — Vide pag. 410. b. c.

a *Mox dein*, perperam sic edebatur, Ὅμηρος πῆ μὲν φησὶ νίψασθαι· Παρὰ δὲ ξεστὴν &c. ubi monuit CASAUBONUS: » Haec distinguuntur non recte: nam νίψασθαι principium » est Homerici versus. Sic enim poëta non uno loco:

» Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ κατέχευε φέρουσα
» νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν &c. «

Vide Odyss. α'. 138. δ'. 54. η'. 174. κ'. 370. &c. Alterum Poëtae testimonium est ex Odyss. α'. 146 sq.

καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις· Τάλαινα Καικόα &c. » In

» SOPHRONIS testimonio fieri potest, ut proprium barba- a
» rae ancillae nomen sit *Caecoa*: sed & corruptum ac cor-
» rigendum videri potest ex idiomate Dorico, *ai κοᾷ* vel
» *κοᾷς*, *si auscultas*, *si vis tandem ad ea quae dico animum*
» *advertere.* « CASAUBONUS. — Silet Epitoma: in cod. *A.* hic quidem *καὶ κοα* (sic) scribitur: sed, vel Καικόα, ut hoc loco editum, sive rectius Κοικόα, nomen fuisse illi puellae, ostendimus ad IX. 380. e. Si Casaubonus, cum Animadversiones in hunc locum scriberet, iam tum inspiciendi codicis Huraldini facultatem habuisset, de emendatione modo proposita non erat cogitaturus. Sed praedicti codicis copia postmodum demum ei concessa est: quare quae ad pag. 380. e. ex illo codice a Casaubono adnotata retulimus, ea in ed. Cas. 1. in *Addendis ad Animadversiones* in fine operis leguntur. SOPHRONIS verba, cum continuâ oratione sic vulgo hic edita essent, Τάλαινα Καικόα κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀπίδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν: VALCKENARIUS ad Theocriti Adoniaz. pag. 325. in duo *cola* (non legitimos *versus*; conf. eumdem Valcken. ibid. pag. 200.) sic distinxit:

» Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα,
» ἀπίδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν.

Adiectâ Notâ: » Ille suo more dederat ἀμῖν τὰν τράπεσδαν, ut Alcman apud Athen. III. pag. 111. a. « — Nobis quum vetus noster codex πόχ' ἀμῖν τὰν dederit, etiam reliqua duo verba δοῦσα & τράπεζαν in Doricas formas δοῖσα & τράπεσδαν refingenda visa sunt.

παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ· Εἰς Χερνίβ' ὡς βαψ. &c. b
Est in EURIPIDIS *Hercule furente* versus 929. ubi Χέρνιβ', accentu in prima syllaba posito, vulgo editur: & sic hic quoque apud Athenaeum in ed. Cas. scribitur, perperam id quidem. Nam apud Euripidem recte χέρνιβ' scribere editores potuerunt, si ita in veteribus codicibus scriptam vocem invenerunt: at hic diserte adfirmat Athenaeus, *apud Euripidem* (nempe, ipsius Athenaei aetate; in eis certe exemplaribus, quorum ipse notitiam habuisset) *penacute scribi* illud vocabulum. Et χερνίβ' ὡς recte expressum in ed. Ven. & Bas. eodemque modo scribitur in ms. *Epit.* atque etiam in ms. *A.* ubi quidem absque elisione Χερνίβα ὡς exhibetur. Monuerat Fabricius in Bibl. Graec. T. I. pag. 646. fabulam Euripidis *Herculem furentem* ab Eustathio ad Iliad. κ'. pag. 738. [l. 32.] sim-

b pliciter Ἡρακλῆν vocari. Poterat eiusdem usus aliud exemplum ex hoc Athenaei loco petere, rursusque ex Schol. ad Aristophanis Pac. vs. 959. Illud adhuc notemus, apud eumdem Eustathium, ubi hunc Athenaei locum, qualis in Epitoma contractus legitur, ob oculos habuerat, (in Comment. ad Odyss. α'. pag. 33. l. 50.) perperam εἰς χερνίβος pro εἰς χερνίβ' ὡς scribi. In nostro quidem codice Epitomae recte εἰς χερνίβ' ὡς scriptum.

Eupolidis versiculus, ex fabulâ *Capris*, est anapaesticus dimeter catalecticus, aut posterius hemistichium tetrametri. *Mox dein*, περιῤῥαίνοντες scribitur in ms. *Epit.* rectius quam vulgo edebatur.

Ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον &c. » *Lustralem aquam* » intelligit, de qua olim nonnulla ad Theophrastum. « Casaubonus. — Vide Casaub. Comment. ad Theophr. Charact. pag. 287 sq. ad cap. XVI. περὶ Δεισιδαιμονίας.

γεγονότα παρὰ τὸν παρακείμενον, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσουσιν, ἄν τε ἔχῃ τοῦτον διὰ τῶν δύο μμ λεγόμενον, βαρύνεται. Sic exhibui grammaticalem istum canonem, qualem ad verbum dedit vetus codex *A.* nisi quod, ubi φυλάσσουσιν & ἄν τε ἔχῃ scripsimus, ille mendose sic scriptum habet, φυλάσσουσάν τε ἔχει. Paulo quidem commodius videri poterat id quod Epitomator dedit, suo iudicio (ut passim alibi) nonnihil mutans, in hunc modum, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσοντα, ἔχοντά τε τοῦτον διὰ τῶν δύο μ λεγόμενον. Eadem fere verba, nonnullis rursus mutatis, habet Eustath. ad Odyss. α'. p. 33 extr. Quin vero turbata prorsus fuerint quae in editis Athenaei exemplis hîc legebantur, nemo facile iverit inficias. Ea vulgo sic habebant: γεγονότα παρὰ τὸν παρακείμενον διὰ δύο μμ λεγόμενον, τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου φυλάσσοντα ἔχει βαρύνεται.

c Deinde haud dubie vera erat scriptura κέκλεμμαι, quam dabat Epitoma, & ex ea Eustathius, non κέκλαμμαι: nam utrumque quidem per se recte dicitur; at hîc desiderabatur forma verbi, eamdem in penultimâ syllabâ vocalem habens, quae maneat in nomine inde derivato. Item βόκλεψ, rectius idem ms. *Ep.* & Eustath. quam βοίκλεψ aut βοοίκλεψ. Similiter sane composita sunt βοοβόσκος, βοοζύγιον, & id genus alia, denique βουκόλος & reliqua omnia quae a βου incipiunt, quod ex βόο contra-

ctum. Perperam autem h. l. distincta in plerisque editionibus verba erant. In ed. Ven. & Bas. quidem sic: κέκλαμμαι βούκλεψ. παρὰ σοφοκλεῖ ἑρμῆς κατώβλεψ. παρὰ ἀρχελάῳ &c. In ed. Cas. 1. & 2. autem in hunc modum: κέκλαμμαι βούκλεψ, παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἑρμῆς κατώβλεψ, παρὰ Ἀρχελάῳ &c. Rectius sic distinguitur in ed. Cas. 3. κεκλάμμαι βούκλεψ, παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἑρμῆς. κατώβλεψ παρὰ Ἀρχ. Nam hoc dicit auctor, (quod & recte Dalecampius viderat) *vocabulum βούκλεψ esse epitheton Mercurii apud Sophoclem*, nempe a bobus Apollini subreptis: quo respectu idem Mercurius βοηλάτης (*boum abactor*) dicitur in Epigrammate quodam, ut ab H. STEPHANO observatum est, in Thes. T. I. pag. 778. c. & 777. g. h. Epigramma illud habes in Analectis Brunckii, T. II. p. 223. num. 41. In Epitoma quidem haec concise sic leguntur: κέκλεμμαι βούκλεψ· κατώβλεψ. Iam illud mirari subiit, quo pacto Grammaticus, quisquis fuerit, a quo hunc canonem mutuatus est Athenaeus, nomina ista, quae omnia *activum* habent *significatum*, a praeterito *passivo* derivare potuerit; quae a *futuro* vel *primo-aoristo activo* potius derivanda erant. Taceo, quod, si vel maxime a praet. pass. derivare velles, a secunda persona, non a prima, deducenda fuerant. c

[βέβλεμμαι] κατώβλεψ, παρὰ Ἀρχελάῳ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Deest verbum βέβλεμμαι non modo superioribus editionibus, verum etiam utrique nostro cod. msto. At, quoniam reliqua omnia praeterita, a quibus derivata statuuntur nomina verbalia, diserte adiecta sunt, non videtur hoc unum ab Athenaeo praetermissum, sed librariorum negligentiâ omissum: recteque fecisse Eustathium existimavi, quod sic scripserit, (ad Odyss. α'. p. 34. init. l. 2.) κέκλεμμαι, βούκλεψ. βέβλεμμαι κατώβλεψ. Intelligendum autem κατώβλεψ, haud dubie, Libycum illud animal, quod κάτω βλέπον apud Nostrum V. 221. b. & apud Aelian. Nat. Anim. VII. 5. *catoblepas* vero apud Plinium & alios vocatum supra vidimus. Cuius animalis mentionem factam esse consentaneum est ab ARCHELAO, ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσι, nempe in libro qui τὰ Ἰδιοφυῆ inscriptus erat, id est, ut VOSSIUS interpretabatur, (DE Historicis Graec. lib. III. pag. 329.) *De Proprietate Naturae*; sive, ut nobis visum erat, *De Rebus singulari Natura praeditis*; aut, quemadmodum rectissime fortasse HARDUINUS acceperat in In-

c dice Auctorum a Plinio laudatorum, *De Rebus quae singulis in Locis Propriae gignuntur.*

ἐν δὲ ταῖς πλαγίοις, scil. πτώσεσι: *in casibus obliquis.* Sic vetus cod. *A.* (In *Epit.* haec desunt.) Qui nesciverunt, perinde & ὁ πλάγιος & ἡ πλαγία recte dici, ii ex πλαγίοις fecere πλαγίαις.

Ἀριστοφάνης δ', ἐν Ἥρωσι, χερνίβιον εἴρηκεν. »Eius fabulae mentio apud Pollucem, libro VII. cap. 2. [sect. » 15.] Sic enim concipienda ista illius: Τούτων δὲ (mer» cantium) καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ ἐμπολαῖος Ἑρμῆς, καὶ ὁ ἀγο» ραῖος. καὶ ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης. Me» minit & capite sequenti, & alibi saepius. Itemque Har» pocration, in Πυελίδα. Etiam Menander *Heroëm* docue» rat.« CASAUBONUS.

AD CAP. LXXVII.

Ἐχρῶντο δὲ - - καὶ σμήματι, ἀποῤῥύψεως χάριν. Desunt haec Epitomae. Sed σμήματι, non σμήγματι, habet ms. *A.* cum ed. Ven. Moxque deinde, in *Antiphanis* testimonio, σμῆμα habet uterque codex, & Eustath. ad Od. α'. pag. 33. l. 43. rursusque in *Philoxeni* eclogâ σμήμασιν habet ms. *A.* absque γ literâ; quae praeter necessitatem ab editoribus, partimque forte etiam a iunioribus librariis, inserta est. Sicut σμῆγμα a σμήχω derivatur, sic σμῆμα a verbo σμάω, quod idem significat: de quo diserte etiam Eustathius monuit, ad Od. α'. pag. 34. l. 10. Conf. Etymol. pag. 253. l. 16. & pag. 709. l. 47. Immo, auctore Phrynicho, p. 108. & Thoma Magistro, p. 802 sq. σμῆμα & σμῆσαι, Attica sunt; σμῆγμα & σμῆξαι, ab Atticismo aliena. ἀποῤῥύψεως, ut geminatâ ρ literâ scriberem, usus & analogia admonuit. ἀπορύψεως hîc vulgatum erat.

d De *ANTIPHANIS* fabulâ *Coryco*, id est, *Perâ*, vide ad IV. 161. a. notata. In *primo versu*, qui ex ea citatur, labans metrum commodissime nobis fulciri visum erat inserto pronomine μοι, in quo praeivit nobis KOPPIERS, in Observatis Philolog. pag. 41.

»Ὅτι δὲ καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας κατεχρίοντο, τὰς »ἀπομαγδαλιᾶς [peius etiam, duabus vocibus, ἀπὸ μαγδαλιᾶς edebatur] »τιμὰς ἀτιμάσαντες. Ait εὐώ-

» δεσι: nempe σμήγμασι, vel χρίσμασι. Et deest forsas- d
» se, non solum abest, altera harum dictionum. Sed ap-
» paret, studio brevitatis ita esse locutos: nam & paulo
» post iisdem verbis utitur Athenaeus; & mox quoque
» in Antiphanis versu, εὐώδη λαβὼν, simpliciter. « [Immo vero, apud Antiphanem habes εὐώδη τὴν γῆν. At hic, & paulo post, ad εὐώδεσι possis & φαρμάκοις, & generatim χρήμασιν, intelligere. Denique nihil vulgatius, quam talia neutra pluralia, quale τὰ εὐώδη, pro, *res odoratae*, *odoromenta*, *odores*.] » Sed quinam illi fuerunt, obsecro,
» *magdaliarum honores*? Fictitii nempe, & nugatorii: imo
» nugatoris alicuius figmentum. Legendum aio, τὰς ἀπο-
» μαγδαλίας ἀτιμάσαντες. [sive rectius τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἀτιμας. conf. Animadv. ad IV. 149. c. ubi pro eo quod est, *Oxytona scriptura apud Pollucem*, sic corrigat eruditus lector, *Oxytonam scripturam apud Poll.*] » Osci-
» tans librarius, bis scriptis aliquot literis, bellam istam
» lectionem peperit. Addit, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν
» κυνάδας. Ex re ipsa nomen: nam apomagdalias *canibus*
» proiiciebant. Etiam fuere qui κύνας appellarent, non tan-
» tum κυνάδας. « CASAUBONUS. — Vide locum modo citatum, IV. 149. c. ibique notata, & Hesychium in Κυνάδες & quae ibi notarunt Interpretes. Nihil istorum habet Epitoma. Cum editis vero in eodem errore versatur ms. *A*. Sed adeo certa visa est Casauboni emendatio, ut eam adoptare non dubitaverim.

Ἐπιγένης ἢ Ἀντιφάνης φησὶν, ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ. Eodem titulo, quasi *Argenti evanescentia*, sive *Argentum perditum*, fabulam tributam vidimus Philippidi comico, VI. 230. a. *Posterior versus*, qui ex ea fabula hic citatur,

Τὰς χεῖρας, εὐώδη λαβὼν τὴν γῆν: e

cum a fine non sit integer; adnotavit CASAUBONUS: » Potes explere versum, εὐώδη λαβὼν, τὴν γῆν δ' ἅμα. « — Quod adsumentum mihi plane ab auctoris mente visum erat alienum. Non enim, ut bis paulo ante, sic nunc τὰ εὐώδη in *neutro plurali* intelligenda sunt; sed iuncta intelligi verba debent τὴν εὐώδη γῆν, quemadmodum Dalec. accepit, *terram odoratam* vertens. Fuerint autem cum aliae terrae odoratae & varia salium genera in lavandi usum adhibita, tum praesertim *nitrum* quod olim dicebatur, hodie *natrum*: de quo consuli possunt quae ad Hippocratis libellum de Aëre, Aqua & Locis adnotavit doctissimus

e CORAY, pag. 109 sq. & qui ab illo laudatur FOESIUS in Oecon. Hippocr. pag. 432.

καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησίν· Ἔπειτα δὲ παῖδες &c. De difficultate qua premuntur versus qui ex *PHILOXENI Cytherii* carmine, quod *Coena* f. *Convivium* inscriptum erat, subinde a Nostro recitantur, conquerentem audivimus Casaubonum ad IV. 146. f. Animadv. Vol. II. p. 485 sq. Haud spernendam vero operam in colligendis ex Athenaeo variis carminis huius fragmentis, & ad suos numeros revocandis nuper posuit vir cum ingenio tum doctrina minime vulgariter politus, quem iam subinde laudavimus, *Raphaël* FIORILLO, in Observationibus Criticis in Athenaeum pag. 86 sqq. Cuius ex observatis liquere videtur, non tam *hexametrico* aut *dactylico* genere, ut nobis olim visum erat, (Animadv. Vol. II. p. 487.) quam *anapaestico* concinnatum illud carmen fuisse. Quod utcumque sit, ob vulnera quibus passim adfecta sunt quae ad nos pervenerunt fragmenta, difficile tamen fuerit versuum omnium mensuram restituere, ac multa incerta manebunt: quare non poenitet nos, verba *Philoxeni* ita quidem adposuisse, ut ipso adspectu moneretur lector versibus ea fuisse olim adstricta, sed ut tamen versus ipsos praecise inter se distinguere non auderemus. At gratum tamen nos facturos Athenaei lectoribus confidimus, si, quo pacto illud ipsum fragmentum, quod hîc Auctor noster adposuit, in anapaesticos versiculos a docto Goettingensi Observatore sit digestum, exposuerimus. Is igitur, postquam monuit, cohaerere initium huius fragmenti cum extremis verbis illius longioris eclogae, quae libro IV. pag. 147. adposita est, versiculos de quibus nunc maxime quaerimus, sic scribendos distinguendosque censuit: (l. c. pag. 89.)

» — Ὅτε δὲ ἤδη
» βρωτύος, ἠδὲ ποτᾶτος,
» ἐς κόρον ἦσμεν ἑταῖροι·
» τῆνα μὲν ἐξαπαείρεσν
» δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες
» νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρὸς,
» σμήγμασιν ἰρινομίκτοις
» χλιροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέον-
» τες, τόσον ὅσον ἔχρηζεν.
» εἶτ' ἐκτρίμματα λαμπρὰ

» σινδονυφῆ δίδοσαν
» χρίματά τ' ἀμβροσιόδμα,
» καὶ στεφάνους ἰοθαλέας. «

e

Sed age iam, quae in singulis verbis notanda sunt, percurramus. Pro κατὰ χειρῶν, quod hic legitur, superiori loco κατὰ χειρὸς erat. σμήμασιν, de quo iam modo monebam, dedit ms. *A*. Pro ἰρινομίκτοις, doctissimus IACOBS, si modo recte equidem percepi, ἰρινόμικτα proposuit in *Notis msstis*, quod ad νίπτρα referretur: at rectius utique videtur, σμήμασιν ἰρινομίκτοις. Pro mendoso χαιροθαλπὶς, quod erat editum, idem vir doctus in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 33. πυριθαλπὶς coniectaverat; in *Notis* vero *msstis*, postea nobiscum communicatis, ἡφαιστοθαλπὶς maluit. Nobis cum χαιεροθαλπὶς dederit vetus codex mstus, haud dubie χλιεροθαλπὶς in ea scriptura latere visum erat. In ἐπεπεγχέοντες, quod habet codex noster, an aliud quid lateat quam ἐπεγχέοντες, nescio: illud video, haud satis commode procedere versiculum in quo hoc verbum occurrit. Coniectare licuerat ὑπεπεγχέοντες, si quid inde promoveretur. Immo aptius ad versum videri poterat simplex verbum χέοντες vel ἐγχέοντες. Pro vulgato vero χρίματ', χρίματά τ' scriptum oportuisse adparebat.

DROMONIS versus ex *Psaltriâ* mendose scripti digestique in editis (& praesertim in ed. Cas.) legebantur in hunc modum:

Ἐπεὶ δὲ θᾶττον † ἦμεν ἠριστηκότες
περιεῖλε τὰς τραπέζας, νίμματ' ἐπέχει τις
ἀπενιζόμεθα τοὺς στεφάνους. πάλιν δὲ σπορίνους
λαβόντες ἐστεφανούμεθα.

Ad quae monuit CASAUBONUS: » Tolle notam defectus, » sine caussa inustam huic *Dromonis* versui:

» Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἦμεν ἠριστηκότες.

» Sed recitabimus & reliquos: sunt enim corruptissimi. » Eos autem hoc modo concinnamus:

» περιεῖλε πάσας τὰς τραπέζας, νίμματα
» ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα, τοὺς στεφάνους πάλιν
» τοὺς ἰρίνους λαβόντες ἐστεφανούμεθα. «

In ed. Ven. pro *primo versu* nonnisi haec verba ponuntur, Ἐπεὶ δὲ θᾶττον ἠριστηκότες: tum pro *secundo versu*: ἦμεν, περιεῖλε τὰς &c. Vetus codex *A*. vero & ante & post ἠριστηκότες, verbum ἦμεν habet: unde facile intelligeba-

tur, initio *secundi versus*, pro ἧμεν, ἡ μὲν debuisse librarium: ἡ μὲν, scil. παιδίσκη, aut alia *mulier*, de qua ante dictum fuerat. Ingeniose vero & probabiliter admodum τοὺς ἐρίνους pro σπορίνους correxit Casaub. Nec vero spernenda Gallici interpretis coniectura, δ' ὀπωρινούς: in qua etiam δὲ particula, quam post πάλιν habent libri, servata est.

AD CAP. LXXVIII.

Ἀριστοφάνης· Ὥσπερ ἀπόνιπτρον &c. Versum habes in ARISTOPHANIS *Acharnens.* num. 616. ubi ἐκχέοντες scribitur, nec aliter debuit: omninoque corrigendum fuit quod hîc legebatur, ἐγχέοντες.

Ἴσως δὲ καὶ τὴν λεκάνην οὕτως ἔλεγον, ἐν ᾧ τρόπῳ χειρόνιπτρον. » Totidem literis haec descripsit auctor *Epito*» *mae*: praeter morem suum ille quidem; non enim magis » ipse haec, opinor, intellexit, quam nos facimus. « CASAUBONUS. — At, quid in illis verbis obscuri deprehenderit vir doctissimus, aegre equidem exputare possum. Recte, ad verbum, interpretatus erat DALECAMPIUS: *Fortassis etiam pelvim sic appellarunt, quemadmodum etiam* χειρόνιπτον, *malluvium*. Nempe, quum apud Aristophanem, loco modo citato, ἀπόνιπτρον non tam *pelvim* denotet, quam ipsam *aquam in qua vel manus lotae sunt vel pedes*, nunc hoc dicit Athenaeus: *fortasse vero, quemadmodum* χειρόνιπτρον *pelvim dixerunt Attici*, (veluti Eupolis, cuius testimonium paulo ante adlatum est pag. 408. d.) *sic etiam* ἀπόνιπτρον *non modo aquam in qua lavimus, verum etiam pelvim dixere*. Unum video quod in istis verbis paululum turbare possit lectorem, nempe dictionem ἐν ᾧ τρόπῳ: at ea idem valet ac brevior formula ᾧ τρόπῳ, prorsus ut Latine perinde & duabus vocibus, *quo modo*, & tribus, *quem ad modum*, dicimus.

a ὡς καὶ Κλείδημος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐξηγητικῷ. προθεὶς γὰρ &c. « CLIDEMUS, antiquissimus scriptor, ob» scuras voces collegerat & exposuerat, libroque suo ti» tulum indiderat Ἐξηγητικῷ: non ut posteri eius, qui » commentarios eius argumenti vocarunt Λεξικά. Hebraei » antiquissimi *hgaruch*, [literâ *ain* initio vocis] quasi di» cas στοιχείωσιν, propter digestas κατὰ στοιχεῖον dictio» nes. De hoc libro censeo loqui auctorem Etymologici,

» cum in Τριτοπάτορες [p. 768.] ita scribit: Ὁ δὲ τὸ Ἐξη- a
» γητικὸν ποιήσας, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι. Lau-
» datur & *Anticlidis* Ἐξηγητικὸν, itemque aliorum; sed cum
» adiectione auctoris quem sunt interpretati. Caeterum ex
» subiecto CLIDEMI loco duo colligimus: non vocum tan-
» tum antiquarum expositionem continuisse id Exegeticon,
» sed etiam morum priscorum, & institutorum ac rituum.
» Deinde autem, non solutâ oratione id scriptum fuisse,
» verum numeris adstrictâ: quomodo & Philetas & Ni-
» cander idem argumentum tractaverant. Scribo sic Athe-
» naei verba: προθεὶς γὰρ περὶ ἐναγισμῶν, γράφει τά-
» δε: non προσθεὶς, ut editum est. Nam illa, περὶ ἐνα-
» γισμῶν, sunt tanquam lemma & inscriptio subiectae tra-
» ctationis. De hoc usu verbi προτιθέναι in libris commen-
» tariis, dictum est ante non uno loco. [vide notata ad
VII. 281. e.] » *Clidemi* verba *ritum parentationum & formu-*
» *lam veterem* complectuntur. « CASAUBONUS. — Nobis
προθεὶς recte dedit codex *A.* qui in CLIDEMI verbis nil
mutat, nisi quod βλέπε dederit, ubi βλέπων edebatur,
& deinde ἀπόνιμμα, & ἔπειτα αὖθις, plene scri-
pserit. Eadem verba habet codex *Epit.* sed desinit in istis,
οἷς θέμις: in superioribus vero & ipse βλέπε, non βλέ-
πων scribit, & ἀπόνιμμα absque elisione effert. Idem co-
dex initio quidem βόθρον habet: (ubi haud dubie βόθρον
scripserat Epitomae auctor, ex Odyss. κ'. 517. & λ'. 25.)
deinde vero in παρὰ τὸν βόθυνον cum ms. *A.* & editis con-
sentit. Primum verbum, *penacute* in editis (nescio an & in
cod. *A.*) scribitur Ὀρύξαι, ut sit infinitivus, notione impera-
tivi: Ὄρυξαι vero *antepenacute* effertur in *Epit.* quasi esset
imperativus verbi medii. Iam versus, quibus ista verba
continentur, qui in mstis nostris codicibus non distinguun-
tur, (quod in universo Athenaei opere numquam in il-
lis factum) in editis sic distincti sunt:

Ὀρύξαι βόθυνον πρὸς ἑσπέραν τοῦ σήματος.
ἔπειτα παρὰ τὸν βόθυνον πρὸς ἑσπέραν βλέπων,
ὕδωρ κατάχεε, λέγων τάδε·
Ὑμῖν ἀπόνιμμ' οἷς χρὴ καὶ οἷς θέμις,
ἔπειτ' αὖθις μύρον κατάχεε.

Ubi, ut taceam tertium versum manifeste mutilatum, re-
liquorum omnium nullus iustam habet mensuram. Quo-
rum si emendationem tentare licet, tali quodam modo
scribendi fuerint:

a Βόθυνον [five Βόθρον] πρὸς ἑσπέραν ὀρύξαι σήματος.
ἔπειτα παρὰ τὸν βόθυνον ἐς ἑσπέραν βλέπε.
—— —— ὕδωρ κατάχεε, λέγων τάδε·
»Υμῖν ἀπόνιμμ', οἷς χρὴ, καὶ οἷς θέμις. « ἔπειτ'
αὖθις μύρον κατάχεε. —

De re, quae hic agitur, praeter Homeri loca paulo ante citata, consuli potest Apollonius Rhod. III. 1031 sqq. & 1206 sqq.

»Postea additur, Παρέθετο ταῦτα [rectius fortasse »ταὐτὰ] καὶ Δωρόθεος, φάσκων καὶ ἐν τοῖς τῶν θυγα- »τριδῶν πατρίοις τάδε γεγράφθαι. Graeci πάτρια ap- »pellant *antiqua instituta*, & fere *publica* civitatis alicuius »& populi. Ita dixit libro octavo [p. 346. c.] τὰ τῶν Σύ- »ρων πάτρια Athenaeus. Deest vox νόμιμα in hac locutio- »ne, ut saepe in hac lingua. At πάτρια θυγατριδῶν quo- »modo interpretabimur? Liquido constat nobis, corru- »ptam lectionem esse. Existimo corrigendum, ἐν τοῖς τῶν »Θυατειρηνῶν πατρίοις: *in libro De Institutis & Mori- »bus Thyatirenorum.* « CASAUBONUS. — Corruptam esse vulgatam scripturam, nemo dubitaverit. Emendatio autem Casauboni tantisper videri poterat speciem habere, donec melius aliquid occurrisset. Nec vero iam illud urgeam, quod ADAMI verbis coniecturae Casauboni Villebrunius apposuit: »esse *Thyatira* urbem recentioris originis, quip- »pe a Seleuco, Alexandri olim duce, conditam. « Cui respondere Casaubonus poterat, non tunc primum a Seleuco fundatam, sed instauratam & novo nomine donatam esse urbem, quae iam olim & exstitisset & frequentata fuisset. vide Stephanum Byz. in Θυάτειρα. At multo probabilius debebat videri, quod eidem ADAMO placuisse idem Villebrunius refert, agi hic de *pagi alicuius Attici priscis institutis*, esseque θυγατριδῶν ex Θυργωνιδῶν corruptum. Fuerunt autem Θυργωνίδαι, Suida teste, *pagus Atticus, tribus Ptolemaidis; ex prisca Aeantide tribu* (ut docet apud Harpocrationem Nicander) *in Ptolemaidem tribum translatus*. Quod vero ait Athenaeus, φάσκων ἐν τοῖς τῶν Θυρ. πατρίοις: nil necesse est ut de singulari aliquo libro cogitemus, quem de isto argumento ediderit DOROTHEUS: qui potuit ista tradere in aliqua parte spissi operis, quod τῆς Ἀττικῆς Λέξεως συναγωγὴ fuit inscriptum; de quo vide ad VII. 329. d.

b καὶ μετὰ τὸ ἀπόνιμμα ἀνακινήσας εἰς ταυτὸ ἔγχεε. Mi-

re DALECAMPIUS: *ac post eam ablutionem agitatum & in* b *unum coactum affunde*: qui *agitatum* intelligebat *sanguinem*, quem (ut in adiectâ Notâ declarat) »e venis aut aliqua »alia parte eductum« existimaverat. Ego quidem illud καὶ μετὰ, pro μετὰ ταῦτα accepi: tum vero ἀνακινήσας τὸ ἀπόνιμμα ἔγχει εἰς ταυτό: *recipe aquam quae lustrando inservіit, agita illam*, (ut nimirum sordes omnes simul cum illa effundere possis) *& in unum locum* (in scrobem effossam; sive in mare) *infunde*. Sic apud Homerum, Iliad. α'. 314.

οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Quae λύματα poëta dicit, ea hic sunt τὸ ἀπόνιμμα. Eadem aliàs καθάρσια: quo pertinet quod apud Pausaniam II. 31. pag. 185. legitur; ubi, cum de Orestis *lustratione expiatione que* dixisset, subiicit: κατορυχθέντων δὲ τῶν καθαρσίων, φασὶν ἀπ' αὐτῶν ἀναφῆναι δάφνην. id est: *defossis piaculis, laurum ex eis enatam narrant.*

AD CAP. LXXIX.

ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Bene Graecum hoc est, si quid video; idemque valet ac ὠμόλινον ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο: ut nil opus sit, cum SALMASIO in Exercit. Plin. pag. 538. ὠμόλινον corrigere. *Ibid.* Φιλόξενος ὁ Κυθήριος ὠνόμασεν ἔκτριμμα. Vide pag. 409. e.

οὐχ ὡς Ἀριστοφ. ὁ γραμματικὸς &c. Vide supra p. 408. e. f. *Parentheseos* signis inclusimus illud de errore *Aristophanis Grammatici* monitum, σημειωτέον δὲ &c. quod occasione *verborum Aristophanis Comici* modo citatorum hîc inseritur. Continuo deinde pergit auctor in instituta disputatione de χειρομάκτρῳ.

Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ. »Pollux libro X. cap. 13. [sect. c »55.] Σοφοκλῆς ἐν Οἰνομάῳ, Διὰ ψήκτρας σε ὁρῶ Ξάνθην [ξανθὴν] καθαίροντα ἵππου αὐχμηρὰν τρίχα. Plura libro »septimo. [vide Animadv. Vol. IV. pag. 44.] »Cave »autem emendes versum inde hic allatum,

»Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

»Haec vera lectio: non [ut Dalec. censuerat] ἐκκρεμάμενος. Appellat χειρόμακτρον, *hominem propius cutem detonsum*; quae dicebatur *Scythica tonsura* vel Thracica. »Theocritus, [Idyll. XIV. 46.] οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.« CASAUBONUS. — Certior illius versiculi interpretatio ex

c Hesychio, in Σκυθιστὶ χειρόμακτρον, petenda: cuius glossa (ut in Sophoclis Fragmentis p. 24. Brunckius monuit) commodissime a LENNEPIO ad Phalaridis Epist. pag. 73. in hunc modum emendata est: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Confer omnino Herodot. IV. 64. Ad quem vero hîc Auctor provocat *Herodoti* locum, is est ex *lib. II. cap.* 122. cuius ipsa verba paulo inferius adponuntur.

Ξενοφῶν δ' ἐν πρώτῳ Παιδείας. XENOPHON *de Institut. Cyri*, I. 3, 5. Inde ἀποκαθαίρεις hîc correxit Editor Bas. & merito tenuit Casaub. Caeterum miratus sum in vocabulo κατάπλεα apud Athenaeum pariter, atque in vetustioribus omnibus Xenophontis editionibus, accentum in *antepenult.* notatum reperiri: & consulto non mutavi, licet vitiosam esse persuasum habeam istam scripturam; quae mihi, quoties apud Xenophontem istum locum relegi, semper visa erat ex κατάπλεος detorta: quo de confusionis genere, haud infrequente librariis, ad III. 96. c. (Animadv. Vol. II. pag. 147.) & locis ibi citatis dictum est. Nam vereor ne non satis sit, cum Hutchinsono & Zeunio, mutato accentu καταπλέα scribere: qua quidem formâ foeminini generis in isto vocabulo vix ullum Graecum scriptorem, nedum Atticum, usurum fuisse mihi persuaseram. Nec tamen dissimulare debeo, ab H. STEPHANO in Thes. T. III. pag. 565. f. eiusdem terminationis foemineae exemplum in simillimo nomine ἔκπλεος vel ἔκπλεως ex Aeliano adnotatum esse, φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες: at locum ipsum apud Aelianum nondum mihi contigit reperire.

d Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ. DEMONICUM, neque inter Comicos, neque in Tragicorum numero memoratum usquam reperi: in uno Gnomicorum recensu nominatur a Fabricio T. I. pag. 447. Δημόνικος: nescio an idem, cuius fabula *Achelonius* (si vera scriptura vulgata) hîc citatur. *Comoediam* eam fuisse, fidem facere videtur argumentum & color fragmenti, quod hîc adponitur. Fragmentum illud ita editum erat, ut nec versus essent distincti, & in verbis nonnihil esset corruptum; denique ita, ut prima fronte nescires, ubi desinerent *Demonici* verba, aut ubi suo rursus nomine loqui pergeret Athenaeus. Nempe Graeca in hunc modum legebantur: Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελω-

νίῳ τὸ πρὸ τοῦ δείπνου κατὰ χειρὸς φησὶ διὰ τούτων, d ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος ὡς ἂν ἐσθίων ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον. τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πως, ὅτι μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν. Quae sic DALECAMPIUS latine convertit: *Demonicus in Achelonio*, [in ora notavit: » Alii *Acheloio.* « Nempe sic nescio quis, ac forrasse ipse Dalec. legendum coniectaverat: cui lubens ego adsentior.] τὸ κατὰ χειρὸς, *cum manus ante coenam lavantur dici ait sic: Festinat quisque aquam in manus capere, cibum sumturus cum homine valde famelico & Boeotio. His scilicet verbis tanquam designat ante coenam κατὰ χειρὸς dici, cum coenato liceat etiam manus abluere.* Qua in versione (quam fere & Gallicus secutus interpres est) nihil reprehendens CASAUBONUS, ita ad hunc locum commentatus est: » *Demonici* locus mutilus est. ἐσπουδάκει δ' ἕκαστος ὡς ἂν ἐσθίων ἅμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον. » Ubi in istis est τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quod solum ivit de- » monstratum? Mutilus nempe hic locus: neque hoc so- » lum; etiam corruptus. Nam ἑστιῶν scribendum, si id » agimus ut sit oratio Graeca. De *Boeotorum voracitate* mul- » ta libro sequente [pag. 417 sq.] Athenaeus. « — Et erat utique Demonici locus, qualem Casaubonus modo adposuit, mutilus: nec in istis verbis ullum vestigium τοῦ κατὰ χειρὸς adparet. At nulla ea vel Athenaei, vel librariorum, sed ipsius Animadversoris culpa erat. Quidni enim ad idem testimonium retulit verba proxime sequentia, in quibus diserte τοῦ κατὰ χειρὸς fit mentio? Nobis quidem manifestum videbatur, Demonici verba in illis demum, τοῦτο γίνεται λαβεῖν, finiri; adeoque quatuor versibus senariis comprehendi. In quo utique nonnihil nos adiuvit vetus codex *A.* qui περιγράφει πᾶς, pro olim edito πως, dedit. In reliquis quidem nihil mutat idem codex: in *Epit.* autem totum deest testimonium. Est autem quilibet istorum versuum omnibus suis numeris absolutus; nisi quod in *tertio*, complendae iustae mensurae caussa, ad vocem πᾶς pronomen τις ex coniect. fuerit adiiciendum. περιγράφει vero non cum Dalec. intelligendum *designat;* sed *omittit, reiicit, recusat, repudiat.* conf. II. 64. e. & V. 180. b. Iam *versu* 1. quidem utique ferri non potuit vulgatum ἐσθίων, nisi *vers.* 2. ἅμα τ' ὀξυπείνῳ ἀνδρὶ καὶ Βοιωτίῳ legeres; id est, quemadmodum in versione posui, *quippe comesturus cum homine*

d *& famelico & simul Boeotio.* Sed, eâdem fere manente sententiâ, teneri tres illos accusativos ita posse existimavi, si pro ἐσθίων legeretur ἐσθίοντ', id est, ἐσθίοντα: nempe ut accusativi illi, ὡς ἐσθίοντα ὀξύπεινον ἄνδρα &c. ex more Graecis scriptoribus, (ac poëtis praesertim) minime infrequente, idem valerent ac genitivi absolute positi, proprie sic vertendi, *quoniam cum ipsis comesturus esset homo simul & famelicus & Boeotius.*

Ὠμολίνοις κόμη βρύουσ', ἀτιμίας πλέως. »Mirum lo»quendi genus: nam intelligit aliud nihil, nisi *caput hir»tum instar lintei e materia crassiore & parum polita.* ὠμόλινα »Hesychius interpretatur τὰ ἄγρια ὀθόνια. Sed observant »alii Graeci, sic vocatum esse linteum quo solent tonso»res humeros eorum tegere qui sibi dant operam, ut ne »vestem inquinent: atque ita Plutarchus accipit. Plautus »alibi vocat *linteum*, alibi *involucre.*« CASAUBONUS. — Attigerat hoc vocabulum idem CASAUB. iam ad III. 98. a. Animadv. Vol. II. pag. 162. Copiose vero de eodem disputavit SALMASIUS, Exercit. Plinian. pag. 538.

e Σαπφὼ δὲ, ὅταν λέγῃ - - Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ &c. »Lego πλαγγόνων. Nam illud alterum »nihil significat. Dalec. vertit, *temporum:* voluit nempe »scribi κροτάφων, aut λαγόνων, novo sensu, nullâ om»nino ductus veri similitudine. Appellat SAPPHO χειρόμα»κτρα πλαγγόνων, *ornamenta capitis*, non sui, sed pup»parum: *quae* quidem *ornamenta, simul cum ipsis puppis,* »*Veneri consecrasse* ait, more veterum virginum. Persius: »[Sat. II. 70.]

»*Nempe hoc quod Veneri dicatae a virgine puppae.*

»Vel χειρόμακτρα πλαγγόνων, periphrasis est *reticulorum* »*quibus utebantur virgines.* Hesychius, Πλαγγόνες, κεκρύ»φαλοι. Totus locus sic possit non absurde neque inepte »concipi: Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦ»τα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφοῦς τεᾶς δῶρα τί»μια. Sequitur Athenaei interpretatio: κόσμον λέγει κεφα»λῆς τὰ χειρόμακτρα. Quod ait, χειρόμακτρον, praeter »notam significationem, etiam *ornamenti genus* significare, »confirmatur ab Hesychio, qui interpretatur μανδύλιον. »*Mandylium*, sive *Mantelium*, non solum fuisse *mantile ad* »*tergendas manus*, verum etiam *genus amiculi*, constat vel »e versu Plauti, [Capt. III. 3. 6.] *Neque fallaciis ullum* »*est mantelum meis.*« CASAUBONUS. — Corrupta verba

(quorum certam emendationem interpretationemque adhuc requiro) in contextu adposui, qualia edita legebantur; nisi quod πυφωκααϛ ex vetere codice scripsi, pro eo quod temere editum erat πυφωκείαϛ. Caeterum, an in καταυτα & in ατατιμάσεις, quae ex eodem codice pro καὶ ταῦτα & ἀτιμάσεις enotata sunt, lateat aliquid quod clariora verae scripturae vestigia ostendat, videant doctiores. Totum locum latine sic reddere conatus est DALECAMPIUS: »Sappho libro quinto Carminum, cum Veneri » dixit, Χειρόμακτρα *temporum purpurea an tu contemnes, quae » ex Phocide, munus elegans, miserunt?* « H. Stephanus, in Lyricorum Carminib. pag. 426. sola Graeca, absque latina interpretatione, adposuerat. IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. II. Part. I. pag. 12. sic constituendum locum censuit: » Χειρόμακτρα (*velamenta*) πλαγγόνων πορ» φυρόβαπτα μὴ ἀτιμάσῃς ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τί» μια. « — Morem puellarum oblectamenta suae pueritiae Veneri consecrandi attigerat iam CASAUBONUS in Animadv. ad *vers.* 1. epigrammatis quod legitur VII. 318. b. Plures emendandi huius loci rationes proposuit FIORILLO, Animadv. pag. 30. Unam huiusmodi:

Τὰ χειρόμακτρα τάδε καρπνῶν πορφυρᾶ,
καὶ ταῦτα μηδ' ἀτιμάσῃς,
ἔπεμψα Σαπφὼ κεῖνα δῶρα τίμια.

Alteram, *secundi* versus, in hunc modum:

καὶ ταῦτα μή μ' ἀτιμάσῃς:

quam » veram esse emendationem & elegantem « ipse pronunciavit, p. 31. *Tertii* versus item aliam scripturam proposuit:

ἔπεμψα, Παφία, κεῖσε δῶρα τίμια.

Rursusque aliam, proxime (ut ait) accedentem ad literarum ductus:

ἔπεμψα τετυφωκυῖα δῶρα τίμια:

nempe » *postquam suffimentis animum tuum placavi.* «

Ἑκαταῖος δηλοῖ, ἢ ὁ γεγραφὼς τὰς Περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπιγραφομένῃ. Idem opus alibi apud Nostrum (II. 70. a.) sic citatur: Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος, ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον· Καλλίμαχος γὰρ Νησιώτου αὐτὸ ἀναγράφει. Sic & Stephanus Byz. nonnumquam (locis a VOSSIO citatis, De Historicis Graec. lib. IV. cap. 3. pag. 440.) citat *HECATAEUM* ἐν Ἀσίας περιηγήσει. Nec tamen idcirco suspecta esse nobis debet

scriptura quam hic habemus; ex qua intelligitur, partem maioris operis, quod τὰς Περιηγήσεις continebat, nudam hanc inscriptionem habuisse, Ἀσία: id est, *Asia*. Similiter sane & apud eumdem Stephanum citatur Ἑκαταῖος Εὐρώπη: *Hecataeus, in Europâ*; i. e. *in Europae descriptione*.

Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ φησίν. Vide HERODOTUM, *lib. II.* cap. 122. Cuius in verbis hîc citatis, tenui scripturam editionis Casaubonianae ἡσσοῦσθαι, quae ad id quod corrupte vetus noster codex habet, proxime accedit. Deinde vero ex eodem ms. *A.* & ex ed. Ven. & Bas. revocavi scripturam καὶ μὴν, id est, *&* *vero*, vel *attamen*. Potuerat sane sic Athenaeus in suo Herodoti codice scriptum reperire, licet hodie καί μιν non incommode legatur. Denique ἀνεφικέσθαι ex eodem Msto adoptavi; quod accedit ad id quod apud Herodotum Wesselingius e codicibus msstis commendavit, πάλιν ἀναπικέσθαι.

AD CAP. LXXX.

Ἑλλάνικος μὲν ἐν ταῖς Ἱστορίαις Ἀρχίαν φησὶ καλεῖσθαι· δι' ὃν καὶ ἐξεχώρησε Καλυδῶνος &c. Recte δι' ὃν dedit ms. *A.* De qua scripturâ monuerat etiam CASAUBONUS: » Scribe δι' ὃν, non δι' ὧν. « Pergit doctus Animadversor: » Pueri a poculis, ab Hercule occisi, nomina quae hîc » commemorantur, *Archias*, *Cherias*, *Eunomus*, *Cyathus*, » error vetustorum librariorum, nisi fallor, multiplicavit. » Nam *Cherias* apud Hellanicum, videtur παραφθορὰ no- » minis *Archias*, quo ille historicus eum puerum alibi no- » minavit. In vetere argumento Trachiniarum dicitur *Eu-* » *nomus*, Architelis filius. [Sic & apud Apollodorum, Biblioth. lib. III. cap. 7. sect. 6. & apud Diodorum Siculum IV. 36. ubi quidem corrupte Εὐρύνομος.] » Apollo- » nii Scholiastae [ad Argonaut. I. 1212.] *Cyathus* Archi- » telis filius est, Oenei pincerna. « — Nempe, quae duae fuerant diversae (ut videtur) caedes ab Hercule commissae, eae a nonnullis in unam confusae sunt: ab aliis nomina puerorum inter se permutata. Conferendus cum auctoribus memoratis etiam Pausanias, II. 13. pag. 142. qui *Cyathum* cum vetere Apollonii interprete pincernam Oenei facit. Pro Κύαθον, Κύανθον scribitur in nostro cod. *Epit.* ubi breviter haec expediuntur. Quod dein in ed.

Baſ. & Caſ. legebatur τὸν Πόλντος μὲν υἱὸν, pro eo in a editione Venetâ, ſi recte inſpicias, Πύλντος ſcriptum videbis, quemadmodum in noſtro ms. *A*. Quis fuerit autem vel *Pyles* ille, vel frater eius *Antimachus*, nusquam declaratum reperi. Πόλτυος fratrem, Aeni regis, ab Hercule occiſum tradit Apollodorus, II. 5. 9. pag. 131. ed. Heyn. ſed conſulto eam caedem ab Hercule commiſſam memorat: nec conveniunt nomina, nam *Sarpedon* nomen erat puero, & Neptuni filius is fuiſſe perhibebatur.

ᾧ καὶ ἀνεῖσθαί φησι τέμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Προσχίῳ. Prorſus imperite vertit Dalecampius: *Ideoque ab Hercule intactum nemus relictum ad umbroſam montis partem.* Quo ſpectat Casauboni animadverſio: » De eodem pue- »ro adiicit Athenaeus: ᾧ καὶ ἀνεῖσθαι - - ἐν Προσχίῳ: »*fuiſſe ei conſecratum ab Hercule lucum in Proſchio.* ἀνεῖσθαι »non eſt *relinqui.* Et mali critici ſunt qui olim emenda- »runt ἐν προαστείῳ, ut legimus in quibusdam msstis: [intellige, in Notulis, quae partim *excerptas ex Msstis Lectiones*, partim *doctorum virorum Coniecturas* continebant:] »quique nuper correxerunt ἐν προσκίῳ. *Proſchium*, loci »cuiusdam in Aetoliâ nomen fuit: auctor Stephanus περὶ »Πόλεων. « — Πρόσχιον, ait Stephanus, χώρα Αἰτωλίας: id eſt, *regio Aetoliae.* Sed Phliunte etiam, in Peloponneſo, ad Apollinis templum fuiſſe ſacellum in *Cyathi* memoriam conſecratum Pauſanias adfirmat l. c. Idemque ſcriptor Phliunte commiſſam caedem ſtatuit, non (ut alii tradunt) Calydone in Aetoliâ.

τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀδηφαγίας. Sic recte ſimplici δ literâ ſcribitur id vocabulum in cod. *A*. itemque in *cod. Pariſ. B.* manu Hermolai Barbari exarati, qui codex in illis ipſis verbis deſinit.

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM DECIMUM.

p. 411 INSCRIPTIO huius libri in vetere noſtro Codice *A.* talis eſt: Τῶν εἰς λ'. ἀρχὴ τοῦ ιζ'. ι'. Id eſt: *Ex distributione in triginta Libros; initium Libri decimi ſeptimi. Alioqui Liber Decimus.* Vide noſtram Praefationem, primo Athenaei voluminі praefixam, pag. XV ſeqq. not. ζ.

Ad *ARGUMENTUM* eiusdem libri ſpectat CASAUBONI Animadverſio haec: » Quemadmodum poſt *Guſtationem*
» pauſa edendi facta, & locus datus variis colloquiis,
» quae tribus libris recitata ſunt, quarto, quinto, & ſexto:
» ſic etiam *legitimae Coenae* pars prior & poſterior, ſive
» *Prima* & *Secunda Menſa*, inſititiis diſſertationibus diffin-
» duntur: quibus referendis ſeſe pariter & lectorem ſuum
» occupatum habet Dipnologus hic, totis *decimo*, *undeci-*
» *mo*, *duodecimo* & *decimo tertio* etiam libris. Quin & *decimi*
» *quarti* pars magna iisdem ſermonibus impenditur, usque
» ad illa: [XIV. 639. b.] Τοσαῦτα τοῦ Μασουρίου διεξελ-
» θόντος, περιηνέχθησαν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπε-
» ζαι. Inde principium habet univerſi operis pars ultima.
» Ac de caeteris quidem libris alibi. *Decimus* autem hic
» veluti *praeparatio* quaedam eſt ad *liberaliorem vini potum*;
» cui de more locus erat ſub coenae finem. Initium to-
» tum, imo vero pars libri maxima in commemoratione
» vel *ſingulorum hominum* vel *populorum vino deditorum* ver-
» ſatur; non ſine gravi & erudita *vitii eius deteſtatione.* Hic
» etiam explicantur *varii modi temperandi vinum aquâ*, quo-
» rum exſtabat in priſcorum libris mentio: itemque *alia*
» *nonnulla ad potum ſpectantia.* Poſtremo, *Griphi* quidam,

» *aenigmata*, & id genus *aliae quaestiones* proferuntur, qui» bus soliti olim homines eruditi in conviviis sese oble» ctare.« — Sic commodum satis & totius operis, & huius praesertim Libri conspectum oculis Lectorum subiecit doctus Animadversor: caeterum, non nimis subtiliter aestimandam esse cum universi operis distributionem, tum singularum partium aptam connexionem, iam & in Praefatione nostra pag. XI seqq. & in harum Animadversionum cursu passim monuimus.

AD CAP. I.

'Αλλ' ὥσπερ &c. » Inter *comedones* principem locum iure a » suo *Hercules* obtinet: de quo dicturus auctor, *Timocra*» *tem suum* initio libri, ut semper, affatur his verbis: » 'Αλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν τὸν ποιη» τὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν, ἵνα πίῃ » τις τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν χαίρει, » καὶ σκευασία μὴ μίν εἴῃ τῆς μουσικῆς, 'Αστυδάμας ὁ » τραγικὸς ἐν 'Ηρακλεῖ σατυρικῷ, ἑταῖρε φησὶ Τιμόκρατες, » φέρε εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα, ὅτι » ἦν καὶ ὁ 'Ηρακλῆς ἀδδηφάγος. Ut fere in longioribus » omnibus periodis, obscuritatis hic est non parum: sed » accessit huic incommodo fraus librariorum, qui multa » depravarunt. Ita enim, aut non multo aliter, fuerat » scribendum:

» 'Αλλ' ἐπειδὴ ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν·
» ἵνα πίῃ τις τοῦτο λαβὼν καὶ φάγοι, ὅπερ φαγὼν καὶ πιὼν
» χαίρει· καὶ σκευασία μὴ μίν εἴῃ τῆς μουσικῆς.

» 'Αστυδάμας ὁ τραγ. &c. Omnia quae vocem 'Αστυδάμας » antecedunt, poëtae sunt verba, non Athenaei: unico » fortasse verbo ἐπειδὴ excepto; quod neque in editis ha» betur, neque in mss tis; est tamen ad sententiam omni» no necessarium. Poëtae versus, ut sunt a nobis conce» pti, interpretis operam non desiderant. Athenaei quo» que, usurpantis verba ista hoc loco, non obscura mens. » It enim obviam fastidio lectoris ἀψικόρου, prolixitatem » operis huius excusans: debere namque eum, qui philo» logiam & πολυμάθειαν profiteatur, adeo refertum esse » eruditione varia, & multiplici rerum atque historiarum » cognitione, ut omnibus discendi cupidis possit facere sa-

a »tis. Itaque mirandum Timocrati non esse, quod histo»riam δειπνοσοφιστικὴν, novas narrationes prioribus sub»inde connectens, tot iam libris persequatur. Solet enim »in hoc literarum genere usu venire, quod de alia re di»cit pater sanctissimus Basilius: ἀεὶ, inquit, τὸ προστιθέ»μενον οὐχὶ τὴν ὁρμὴν ἵστησιν, ἀλλ' ἀναφλέγει τὴν ὄρεξιν. »Quare nullum hîc locum habet illud Satyrici, *depinge »ubi sistam.* Τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα appellat, *ar»gumento, quod suscepit & tractavit hactenus, convenientes ser»mones.* Complectuntur autem titulus & argumentum ope»ris omnia illa quae ad esum potumve, & conviviorum »usum aut oblectamenta, ullo modo spectant: cuiusmo»di sunt manifestò quae hoc libro contineri diximus. Haec »praefatus ad rem accedit: & *Herculis voracitatem* aucto»ritate *Epicharmi* primum probat, recitatis quibusdam ver»sibus ex eius *Busiride.*« Casaubonus.

Nempe ista sic scripserat doctus Animadversor in prima Animadversionum editione, quae una ab ipso curata est. In ed. 2. & 3. vero, loco istorum, *Ut fere in longioribus omnibus periodis*, & quae sequuntur usque ista verba, *non obscura mens*, ex schedis Casauboni haec exhibentur, uncis inclusa. »Etsi non est difficile intelligere, »quid sibi Athenaeus velit haec scribens: veram tamen »istius loci lectionem constituere difficillimum est. Nos »olim existimabamus, versus hîc latere *Astydamantis* poë»tae, cuius hic facit auctor mentionem. Haec sententia »magnam habet probabilitatem, neque aliter vulgata le»ctio potest exponi, quam ut existimetur Athenaeus vel »superiora omnia vel quaedam ex illis mutuatus esse ab »Astydamante. Adde quod & sententia primorum verbo»rum videtur petita ex aliquo poëta; & verba, si dili»genter attendas, poëticum aliquid sonant. Nos quidem »de illis ita censemus: sed non esse tamen illa *Astyda»mantis* iudicamus. Nam ista omnia, Ἀστυδάμας ὁ τραγι»κὸς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ ἑταῖρε φησὶ (vel potius φησὶν »ἑταῖρε) Τιμόκρατες, alieno loco sunt posita, neque ul»lam rectam admittunt interpretationem ita ut sunt ho»die digesta. Quid multa? Aio locum integrum ita con»cipiendum: Ἀλλ' ὅτι ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην »εὐωχίαν τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σο»φὸν, ἵνα πίοι τις τοῦτο λαβὼν καὶ φάγοι, ὅπερ φαγὼν »καὶ πιὼν χαίρει, καὶ σκευασία μὴ μία εἴη τῆς μουσικῆς·

» φέρε εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα. a
» Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ φησιν, ἑταῖ-
» ρε Τιμόκρατες, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδδηφάγος. Hoc » est: *Sed quoniam poëtam sapientem oportet suis spectatoribus » praebere quasi coenae splendidae varias epulas,* (*lautitias*) *ut » sumat quisque bibat comedatque id quod edisse aut bibisse illi » gratum erit, neque debet esse musicae unus dumtaxat appara- » tus: age dicamus hoc loco ea quae ante dictis congruant, & » subiici illis debeant. Auctor est Astydamas tragicus in Her- » cule Satyrico, o sodalis Timocrates, etiam Herculem fuisse » gulosum.* Omnia iam planissima sunt & perspicua, quae » erant perturbatissima. Non est dubium, prima verba ex » aliquo dramatico poëta esse deprompta: sed quae Athe- » naeus more suo leviter immutata, sibi & susceptae a se » tractationi accommodat. «

Quas qui legerit secundas Casauboni super hoc loco meditationes, nae is fatebitur (puto) nobiscum, posteriora viri docti cogitata nunc utique non fuisse meliora: tametsi ne prioribus quidem usquequaque suffragari possumus.

Quod si ad prima huius libri verba, ista quae dein subiiciuntur, φέρε εἴπωμεν *&c.* ita referri debent, ut cum illis unam periodum efficiant; utique sub initium periodi particula ἐπειδὴ, aut ὅτι, quam voluit Animadversor, aut alia similis, ponenda erat. Sed temeritatis notam vix effugiat editor, qui invitis vetustis libris eam adiiciat, & in contextum recipiat: tametsi non est dissimulandum, ab unius nostri codicis auctoritate pendere reliquos omnes; nam silet Epitoma, in qua (pro more Breviatoris) omissus est totus iste introitus, & ab Epicharmi testimonio de Herculis voracitate fit huius libri initium. Potuit sane percommode ab ipsis poëtae verbis initium libri facere Athenaeus, nihil de suo admiscens; atque, sic eum fecisse, fidem facere videtur id ipsum, quod subiicit, *esse ista Astydamantis verba:* verumtamen perquam abrupte omnino istud φέρε εἴπωμεν deinde positum videri debet. Quare superesse videtur, ut duorum alterum statuamus: aut post φέρε intercidisse nonnihil, aut in ipso initio tali quodam modo, Ἀλλ' ἐπεὶ ὥσπερ *&c.* scripsisse Athenaeum. Poëtae versibus, quales a Casaubono statim propositi erant, haud constare metricam rationem, satis adparet. Quatuor trochaicos, ad hunc modulum, concinnavit GROTIUS, in

a Excerpt. pag. 441.

» Ὥσπερ οὖν δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρασχεῖν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
» ἵνα πίῃ τε καὶ φάγῃ τις ὅπερ πιὼν τε καὶ φαγὼν
» χαίρεται· σκευασία δ᾽ εἴη μὴ μίη τῆς μουσικῆς. «

In quibus, quod ad metrum quidem spectat, nil desideres, nisi quod primi versus posterius hemistichium, contra trochaicorum legem, ab iambico pede, aut certe a spondeo (si penultimam in γλαφυροῦ produci posse statuas) incipiat. Caeterum, quo vel sic procederent versus, pluscula vides immutanda fuisse. Nihil vero ab editâ olim scripturâ discedit vetus codex mstus, nisi quod ἵν᾽ ἀπίῃ (sic perspicue scriptum) dederit pro ἵνα πίῃ, & quod sub finem verbum εἴη ignoret. Nec ullâ fere aliâ opus fuit novatione: modo teneres eam metri rationem, quae verbis, prouti vulgo legebantur, manifesto inerat, versiculis anapaesticis & trochaicis constans alternatim positis. Qua ratione recte perspectâ FIORILLO, locum hunc tractans in Observ. in Athen. p. 29. haud immerito hactenus gloriatus videtur. » Nullus dubito, (inquit) » quin » locum ita, faustâ & favente Critice, recte restituerim:

» Ἀλλ᾽ ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ
» ποικίλην εὐωχίαν
» τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν
» τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
» ἵνα πίνῃ τις τοῦτο λαβὼν
» καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν
» ἂν χαίρει, καὶ σκευασία.
» μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

Quibus haec subiecit: » Locus memorabilis, e Prologo » ni fallor dramatis Satyrici petitus. Metri caussâ dedi » πίνῃ pro πίῃ & ἂν initio vs. 7. Nam viri doctissimi hic » nihil viderunt. εἴη, quod nauci non est, ortum e pro» ximo verbo μίη, vel glossâ. σκευασία comice dictum. » Menander apud Athen. lib. XIV. pag. 661.

» — — ἐπισημαίνεθ᾽ ἐὰν
» ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη. «

Sic Toupius noster, in Germania redivivus. Cuius rationem distribuendorum versiculorum quin adoptarem nullus dubitavi. In verbis recte idem viderat, ἵνα πίῃ *vers.* 4. ob primam in πίῃ brevem stare non posse. Sed omnino ipsum verbum (sive πίῃ, sive πίνῃ) perincommode ibi

positum fuisse, universa orationis connexio & sententia a declarabat. Nihil vero commodius eo, quod optimus codex dedit, ἵν' ἀπίῃ τις, *ut discedat* (e theatro, velut a coena) *quisque*. Et vocalis ι in ἀπίῃ perinde produci atque corripi potest. *Postremo versu*, abiiciendum verbum εἶν, utpote imperite intrusum, idem vir eruditissimus perspecte viderat. Sed cur ionicam formam μίν pro μία teneremus in Attico poëta? quidni μί' ᾖ? cum praesertim necessario adesse debuerit *verbum*, quod per copulam καὶ cum illo ἵνα πίῃ vel ἵν' ἀπίῃ iunctum intelligeretur. *Quinto versu*, caute sane fecit, quod ista καὶ φαγὼν ὥσπερ πιὼν sic tenuit ut libri dabant: sed, quaenam istis verbis subiecta esset sententia, aut quaenam tandem tolerabilis inesset ratio constructionis, exputare equidem non potui. Taceo, si *sequente versu* voculam ἂν adiectam voluisses, χαίρῃ oportuisse, non χαίρει. Quare ibi necessario a librorum scriptura nonnihil recedendum, & tali quodam modo quo a nobis factum, refingenda verba iudicavimus. Vocabulum ἀδηφάγος, & paulo post ἀδηφαγίαν, rursusque ἀδηφαγίαις, singulari literâ δ recte scripta dedit codex *A*. quemadmodum & in fine superioris libri. Eâdem scripturâ utitur ms. *Ep*. quoties in illo unum aut alterum istorum vocabulorum occurrit.

Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Βουσίριδι. » Mentionem eius fabulae » invenio factam Polluci libro IX. [sect. 45.] ubi postquam » dixit, ῥογοὺς Siculis esse *horrea* ubi frumentum conditur: » καὶ ἔστιν, ait, τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι. Pingit » autem EPICHARMUS γραφικώτατα *Herculem suburcinan-* b » *tem: qui, prae vorandi aviditate, faucibus, maxillâ, den-* » *tibus omnibus & naso quoque sonum edat*. Sed notemus, quod » ait postremo: κινεῖ δ' οὔατα τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον. » Nam reliqua plus ἀηδίας habent quam miraculi: istud » vero plane communi hominum naturae contrarium est: » quibus dedit aureis ἡ πολυποίκιλος τοῦ ΘΕΟΥ σοφία mo- » veri suapte sponte nescias. Narrat tamen Eustathius [ad Iliad. λ'. pag. 817. l. 18.] » sacerdotem fuisse quendam au- » reis motitantem. Accepimus etiam a viris fide dignis, » visas manifesto aures moveri viro cuidam eruditissimo, [Antonio Mureto] » cum per Allobrogum fines transiens » vivicomburii periculum sibi a magistratu imminere in- » tellexisset; quod diceretur nefandi criminis reus Tolosa » in Italiam fugere. « CASAUBONUS. — *Aures homini tan-*

b *tum immobiles* datas esse, pronunciaverat Aristoteles Hist. Anim. I. 9. & ex eo repetiit Plinius, XII. 37, 50. Attamen non singulos modo subinde homines, quorum nonnullos memoravit Harduinus ad Plin. l. c. sed integros etiam repertos esse populos novimus, quibus pro arbitrio mobiles aures fuerint. Illud vero in Casaubono mireris, quod, quum *Epicharmi* verbis istis, κινεῖ δ' οὔατα, in sua editione haec adsuisset, tamquam & ipsa eiusdem poëtae verba quartum versum absolventia, τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον, quorum nec in editionibus superioribus, nec in Lectionibus Aegianis, nec in Natalis versione, nec in codicibus nostris msstis, aut aliis quorum ad nos notitia pervenit, vestigium ullum cernitur, non docuerit saltem lectores Athenaei, unde tandem adripuisset illud adsumentum; quod quidem merito a nobis reiectum est. *Primo versu*, pro ἴδῃς, quod cum ms. *Ep.* habebant editi, commodius ἴδοις dedit ms. *A.* *Tertio versu*, quum renuente metro τέτριγ' ὁ κυνόδων vulgo scriptum esset, Grotius in Excerpt. p. 471. ὁ δὲ κυνόδων τέτριγε posuit. De commodiore vero certioreque medelâ, τέτριγεν ὁ κυνόδων, opportune monuit Pierson ad Moerin p. 101. Nam penultima in τέτριγεν producitur.

ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας &c. »Epicharmi versibus subiici»tur testimonium *Ionis* ex *Omphala*, quod ita scribitur: »ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας κατέπινε καὶ τὰ κῶλα καὶ τοὺς »ἄνθρακας. Etsi retinent omnes membranae hanc le»ctionem, non tamen ambigo depravatam esse vocem »εὐφημίας, & alterius locum occupare: puta εὐφαγίας; »quae erit poëtica vox pro πολυφαγίας: vel εὐστομίας; »sicut Gallice dicimus *bonum os habere* eum qui facile »quidvis comedat. Excerptor pro deploratis haec habuit: »at κῶλα male scribi pro κᾶλα, ex eo didici. Ita igitur »scribe ac verte, *deglutiebat ligna & carbones.*« Casaubonus. — Non tam, quod de prioribus verbis desperasset, quam brevitatis studio, sic scripserat Epitomae auctor: Ἴων δὲ φησὶ περὶ Ἡρακλέους παίζων, ὅτι κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Editam olim scripturam sic interpretatus erat Dalecampius: *Boni ominis gratiâ, & prunas & carnes artuum deglutiit.* Et possit quidem fortasse illa dictio, ὑπὸ τῆς εὐφημίας, hoc sonare, *boni ominis gratiâ*: sed nec satis commoda huic loco haec interpretatio esse videtur, & in eam sententiam potius εὐφημίας ἕνεκα vel

T 2

χάριν erat dicendum. Quas vero Casaubonus proposuit b emendationes, earum neutri hic locus est: nam, ut de vocab. εὐστομία taceam, quod longe aliud significat, altera coniectura ὑπὸ τῆς εὐφαγίας, cui aliqua veri species videri poterat inesse, metro repugnat ob secundam vocabuli syllabam brevem, ut BENTLEIUS monuit in Epist. ad Millium pag. 56. ubi docuit, poëtae verba, quae velut soluta oratio vulgo adposita erant, ita esse disponenda, ut in voce εὐφημίας, aut quae in illius locum reponenda sit, terminetur iambicus senarius. Is igitur ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας scripsisse poëtam censuit. Vulgatam scripturam defendens TOUP, in Epist. Crit. pag. 80. »Εὐφημία, inquit, est *favor, plausus Omphalae.* Nimirum Her»cules, ut ab Omphala gratiam iniret, patrimonium suum »abligurivit.« — Et nos vulgatam hic non temere mutandam iudicavimus: sed *abliguriti ab Hercule patrimonii* nullum in verbis adpositis vestigium deprehendimus, nec alioqui satis apta huic loco interpretatio illa nobis visa erat, ubi summam & incredibilem hominis voracitatem ita depingit poëta, ut dicat, *ipsa etiam ligna & carbones deglutivisse*, nempe non satis habentem cibos omnes & carnes cum ossibus devorasse. Simili quadam ratione, sed in argumento longe diverso, ubi de fure agitur, κατεσθίειν καὶ τοὺς ἄνθρακας Euphron comicus apud Nostrum, IX. 377. e. dixit, *nihil reliqui facere*; nempe ad unum omnia, quae subripi possint, auferre. Iam illam quidem dictionem, ὑπὸ τῆς εὐφημίας, haud fere aliter accipi posse putavi, nisi quod *plausu* spectatorum accepta fuerit mira illa Herculis in vorando solertia, & quod eodem *plausu excitatus* se etiam ipse superare connisus sit. Caeterum multo utique commodius fore vocabulum βουλιμίας pulcre intelligo, si modo paulo propius a veteris scripturae vestigiis abesset. Vocabulum κᾶλα, quod habebant editi, mordicus tenet tueturque Gallicus interpres; intelligens, *devorasse Herculem membra animantium* (de quibus ante dixisse putandus sit poëta) *cum ipsa ardente pruna quae illis adhaerebat.* τὰ καλὰ scribitur in nostro cod. *A.* τὰ κάλα in Epit. & inde apud Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 817. l. 20. utrumque quidem mendose quoad accentum: sed, in ea scriptura haud dubie veram τὰ κᾶλα latere, viderunt docti omnes. Non est tamen diffitendum, nec *lignorum* mentionem fieri in proximo Pindari testimonio, (mendose quidem admodum scri-

pro, ac mutilo fortasse) e quo ista desumsisse *Ionem* ait Athenaeus, & caeteroquin alienum ab usu Attici poëtae videri debere vocabulum *κᾶλα*, pro ξύλα. Ad scripturam penacutam κάλα quod attinet, quam praefert Epitoma; si modo recte hic stat ipsum vocabulum, utique hoc certe loco κᾶλα penultimâ circumflexâ scriptum oportebat; & produci solitam in eo vocab. penultimam arguit etiam ionica forma κῆλα: sed tamen diserte apud Hesychium monitum reperias, κάλα, παροξυτόνως, τὰ ξύλα: eodemque modo κάλα scribitur apud Suidam (tam sub hac ipsa voce, quam in Κάλα παλαίθετα) in omnibus editionibus quae Küsterianam praecessere.

C παρὰ Πινδάρου δὲ &c. » Observat deipnosophista, *Io*» *nem* [perperam *Ibycum* legebatur in omnibus Animadversionum editionibus.] » *a Pindaro sententiam hanc esse mu*» *tuatum*. Sed locus PINDARI turpissime deformatus est. » παρὰ Πινδάρου δὲ, ait, τοῦτ' εἴληφεν, εἰπόντος, Διὰ βοῶν » θερμὰ εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυριπνόων τε σώματα. καὶ » τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν » ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Nullum hic » nobis a membranis subsidium: nullum ab Epitomâ, ubi » nihil horum. Qui ex ingenio sic emendaverit, ut do» ctorum mereatur assensum, virum putabo. Mens qui» dem PINDARI ex superioribus *Ionis* [rursus *Ibici* vulgo edebatur] » captanda nobis, sicut ab Athenaeo monemur. » Vulnera verbis imposita, utcunque sic possunt colligari. » Βρῦκε δὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας πυριπνέοντα » σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στε» ναγμὸν βαρύνθην ἰδών. τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρό» νος. Ait, *vorasse Herculem boum integra membra paene cru*» *da, & ardentium carbonum plena*. Sic ex *Ione* [rursus *Ibyco* vel *Ibico* editum] » interpretor πυριπνέοντα. (Non in» dicat autem Athenaeus, [haec in ed. Cas. 2. & 3. adiecta] » quo ex libro Pindari sit hic locus desumtus. Videntur » autem facere huc quae scribit Philostratus, in Thioda» mantis tabula explicanda. Ἡρακλεῖ που παρὰ Πινδάρῳ » ἐνέτυχες· ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην εἰσαφικόμε» νος, σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖ» σθαι.) « CASAUBONUS. — Noster vetus cod. *A*. nihil aliud obtulit, nisi δὲ particulam inter θερμὰ & εἰς a nobis insertam: caeterum deinde haesitans librarius, & verba nonnulla temere repetens, sic scripsit, δ' εἰς ἀνθρακιὰν

T 3

στέψαν πυρὶ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ' ὕπνῳ τε σώματα &c. SCHNEIDERUS, in Pindari Fragm. num. XCIII. adnotavit, *Coronum* illum, cuius meminit Philostratus in verbis a Casaubono prolatis, regem Lapitharum fuisse, Coeni filium: caeterum ad emendanda corrupta Pindari verba nihil tentavit vir doctissimus: nec aliunde nobis quidquam, quod huc faceret, occurrebat. In *Latina versione* Graecis Athenaei subiecta vacuum relinquere spatium malui, quam meras coniecturas & hariolationes adponere. C

ἀποδεδώκασιν αὐτῷ τὸν λάρον, τὸν προσαγορευόμενον βουφάγον. » *Iure igitur*, subdit Athenaeus, *larum Herculi* » *dicavit vetustas, cognomine βουφάγον*: quod idem est ac » πολυφάγον vel ἀδδηφάγον. Comici Interpretes ad Aves: [*vers.* 568.] » τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν [ἀδηφαγίαν] » τῷ Ἡρακλεῖ προσανάπτει. « CASAUBONUS. — Βουφάγον Graecis hominem *voracem* dici satis notum: caeterum, *Laro* avi id cognomen fuisse, nusquam alibi, quod sciam, proditum est.

AD CAP. II.

Εἰσάγεται δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ Λεπρεῖ περὶ πολυφαγίας ἐρίζων. » Narrat Pausanias, Eliacorum libro priore; [V. 5. pag. 385.] » vocatque Λέπρεον: at Callimachi interpres [ad Hymn. in Iov. vs. 39.] » Λεπρέαν. « CASAUBONUS. — Λεπρέας item vocatur apud Aelianum, Var. Hist. I. 24. cuius narratio cum tota hac Athenaei narratione omnino conferenda. Sed eamdem nominis formam, quam hic in tertio casu usurpatam habemus, ὁ Λεπρεὺς, τοῦ Λεπρέως, τῷ Λεπρεῖ, τὸν Λεπρέα, constanter apud Athenaeum tenent cum editis libris ambo nostri mssti.

Καύκωνος, φησὶ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας. Pro Καυκώνου, quod erat editum, rectius Καύκωνος (a recto casu ὁ Καύκων) dedit ms. *Ep.* quod nomen etiam apud Aelianum l. c. in illo Γλαύκωνος τοῦ Ποσειδ. latet. Pariter τοῦ Καύκωνος monumentum in Lepreatarum finibus commemorat Pausanias l. c. pag. 386. & Eustathius ad Iliad. β'. pag. 228. l. 22. & ad Od. γ'. pag. 134. l. 19. Ἀστυδαμείας habet idem ms. *Ep.* cum editis & hic & paulo post; rectius quam Ἀστυδαμίας, quod est in ms. *A.*. *Ibid.* ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεῦσαι δεθῆναι &c. Errorem in interpretandis his verbis a Dalecampio com- a

a missum, merito notavit PALMERIUS, Exercitat. pag. 512. & opportune etiam monuit, fuisse *Lepreum Augeae* regis (qui *Phorbantis* filius erat) ex sorore (*Astydamia*) nepotem. Sed, cur idem vir doctus corrupta esse praescripta verba censeret, & sic corrigi vellet, ὁ τὸν Ἡρακλέα κελεύσας, nil caussae erat: nam in eamdem, quam ille voluerat, sententiam percommode intelligi potest debetque vulgata scriptura.

ἔρχεται ἐπὶ Καύκωνος. Sic omnino corrigendum putavi cum PERIZONIO, cuius vide ad Aelian. l. c. adnotationem: *venit domum Cauconis.* *Ibid.* διαλύεται πρὸς τὸν Λεπρέα. Paulo explicatius Aelianus, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ἔχθραν. *Ibid.* καὶ ὕδατος ἀντλήσει. Sic haud dubie scripserat Athenaeus. Miratus sum mendosum ἀντλῆσαι libros omnes obsedisse. Aelianus: περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος ἀντλήσεως.

b καὶ πάλιν νικηθῆναι. » Ancipitis sententiae est quod ex » *MATRIDE* affertur: καὶ εἰς πολυποσίαν τὸν Ἡρακλέα προ» κληθῆναι ὑπὸ τοῦ Λεπρέως, καὶ πάλιν νικηθῆναι. *Etiam ad » bibendi certamen provocatum esse Herculem a Lepreo; & ite» rum victum esse*: hoc Graeca verba sonant: sed aut di» versus abiit ab aliis in hac narratione *Matris*; aut scri» bendum, καὶ πάλιν νικηθῆναι τὸν Λεπρέα.« CASAUBONUS.

AD CAP. III.

Καὶ τὸν Ὀδυσσέα δὲ *&c.* » Secundus in numero τῶν » ἀδδηφάγων censetur *Ulysses* ex Poëtae testimonio: iure » an iniuriâ mitto quaerere: quaeri certe potest.« CASAUBONUS. — Non suo nomine istam de *Ulyssis* Homerici *voracitate* disputationem instituisse Athenaeus putandus est: sed e nescio cuius Zoili scriptis eam huc transtulisse.

c Priores illi versus, Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι *&c.* leguntur in Odyss. η'. 215 - 218. sed postremo versu, loco eorum quae hic leguntur, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει, quae eadem paulo post, suo loco, ex vers. 221. repetuntur, rectius Homerici libri haec verba exhibent, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. De quaestione ipsa, quae hic tractatur, confer quae ad vs. 215. notavit BARNESIUS.

d Σαρδανάπαλλος geminatâ literâ λ scripsi cum ms. *A.* Confer notata ad VIII. 335. f. Commode dein editum

erat, γέρων δὲ ὢν, nempe Ὀδυσσεύς. Sed sequi nos debuimus codices nostros, quorum uterque τε, non δὲ, dedit. d

Qui postremo loco adponitur versus,

ἤσθιεν ἁρπαλέως κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ:

is nusquam isto modo conceptus legitur apud Poëtam: nempe e diversis poëtae locis, ne satis quidem commode consutus. Vide Odyss. ζ'. 250. & ξ'. 209 sq. tum Od. ι'. 162. & 557. & κ'. 184. Tum vero de voce ἁρπαλέως, (Od. ζ'. 250.) nota, perincommode & contra poëtae mentem per ἁρπακτικῶς exponi in brevibus scholiis: quam ad sententiam etiam latine *rapaciter* reddere solent, quum *rapide* vel *raptim* debuissent, quemadmodum scilicet consentaneum est comedere eum, qui (ut ibi de ipso Ulysse statim adiicit poëta) *longo tempore cibum non gustaverat.*

AD CAP. IV.

Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς &c. » Ex antiquis hominibus *voracitatis insignis*, *Theagenem* tertio loco Athenaeus » commemorat. Hic est ille *athleta* nobilis, quem ornarunt variis certaminibus quaesitae palmae mille & ducentae, ut in Politicis narrat Plutarchus; [T. II. Opp. ed. Francof. pag. 811. d. e.] » vel mille & quadringentae, » ut auctor est Pausanias libro posteriore Eliacorum. [lib. VI. cap. XI. pag. 478.] » Πολυφαγίας Theagenis testis *Po-* » *SIDIPPUS* [Ποσσίδιππος edd. & ms. *Ep.* Ποσίδιππος ms. *A.*] » *in Epigrammatis*: cuius tamen non integrum affer- » tur epigramma, sed quatuor hi tantum versus:

» *Καί περ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μῃόνιον βοῦν.* e
» *πάτρῃ γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος*
» *Θευγένει, ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον· οὕνεκεν οὕτω*
» *χάλκεος ἑστήκω χεῖρα προϊσχόμενος.*

» Ita scribitur & distinguitur hoc tetrastichum in editis: » nisi quod in *tertio versu* minus recte Θευγενεῖ, mutato ac- » centu, pro Θεαγένει: [Immo magis etiam mendose Θ' εὐγενεῖ' scribebatur in ed. Ven. & Bas. & Θευγενεῖ' (sic) in ed. Cas. cum Θευγένει oportuisset, contractâ ob versum nominis formâ, pro Θεαγένει:] » ut Θεύγνιδός » ἐστιν ἔπη, pro *Theognidis.* Pessimo consilio emendandum » censuerunt interpretes in εὖτε δέ. [Nempe sic tertium versum interpretatus erat Dalec. *Quoniam igitur multo cibo*

e *sumpto plus poscebam, eius rei caussâ* &c.] » At in *primo ver-* » *su* legendum, Καί γ' ἐκ συνθεσίης. (vel καὶ περὶ συν- » θεσίης. [Posterior emendatio ex Casauboni schedis adie-cta in Animadv. ed. 2. & 3.] » Videtur *Posidippus* hoc epi- » grammate quicquid in variis locis fecerat Theagenes, ut » virium suarum specimen spectatoribus praeberet, com- » memorasse. Hoc versu ait, venisse eum in *Lydiam*, » (*Maeones* enim sunt Lydi) [vide Herodot. I. 7.] & *bo-* » *vem ibi comedisse*, die uno videlicet: ita enim intelligen- » dum. ἐκ συνθεσίης, inquit, id est, *de quo pactus erat*; *ni* » *eum voraret*. Sequentibus versiculis caussam reddit poëta, » cur *Theageni* posita esset *statua*, *quae cavam manum por-* » *rigeret*; qui *gestus* est *mendicantium*, ut dicebamus ad Sue- » tonium: & ratio affertur; quod, *cum non posset explere* » *eius* profundam *gulam patria Thasus*, ille ἔτι ἐπῄτεεν, id » est, *mendicabat*, & ἐπαίτης esse sustinebat. Quod autem » *die uno taurum absumserit*, etsi diserte non dicitur ne- » que a poëta, neque ab Athenaeo; necessario tamen ita » exponendum, si volumus esse in hac narratione aliquid » παράδοξον: quae demtâ circumstantiâ temporis adeo bre- » vis, aut non multo certe longioris, iacet plane ac fri- » get. Sic mox de *Milone*, μόνος ταῦρον κατέφαγεν ἐν ἡμέ- » ρᾳ μιᾷ. Si quis duabus hisce historiis fidem abroget, » meminerit illius phagonis, de quo Vopiscus in Aureliano.« CASAUBONUS. — Vopiscum vide extremo capite vitae Aureliani. POSIDIPPI *Epigramma* Analectis BRUNCKII insertum habes, T. II. pag. 49. num. XV. super quo consulendae Animadversiones IACOBSII, Vol. II. Part. I. p. 147 sq. *Vers.* I. Μηόνιον edebatur apud Athenaeum: Μῃόνιον, cum iota subscripto vel ad latus scripto, dedit ms. *A*. Perperam Μιόνιον ms. *Ep*. Caeterum nonnisi prius distichon adposuit Breviator, & id ipsum quidem demto principio. In Καί περ συνθ. nil mutat ms. *A*. Causaboni emendationem, Καὶ περὶ συνθεσίης, adoptavit Brunck. Nempe περὶ, ut passim apud poëtas, pro ἕνεκα. Ad *tertium versum* recte monuit IACOBS: » *Theagenem vitam mendicando* » *sustinuisse*, quod Casaubonus ait, his quidem verbis mi- » nime efficitur.« — Et pulcre sane novimus, ἐπαίτην vulgo Graecis *mendicum* intelligi: sed verba ista, ἄσσα φαγὼν, ἔτ' ἐπῄτεεν, non aliter puto accipi debere, quam a nobis in versione latinâ exposita sunt. *Eodem versu*, non οὕνεκεν, sed εἵνεκεν habebant edd. & codex Mstus: sed

οὕνεκεν utique scriptum oportuit, quemadmodum in Animadversionibus tacite correxit Casaubonus & in Analectis edidit Brunck.

Τίτορμός τε ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν. f »In albo *voracium* fuit & *Titormus* bubulcus: quem de »robore certasse cum Milone narrant Graeci, ut Aelianus »Ποικίλης lib. XII. cap. XXII. Certavit cum eodem & περὶ πολυφαγίας. Nam subiicit Athenaeus: Τίτορμός τε ὁ »Αἰτωλὸς διηρίσατο αὐτῷ (Miloni) βοῦν. Non queas »aliter interpretari διερίζεσθαι βοῦν, nisi *certare cum ali»quo de bove*, videlicet *edendo*. Sed insolens hoc genus »dicendi, nec satis Graecum: nam saltem fuerat dicen»dum, διηρίσατο αὐτῷ βοῦν φαγεῖν. At in Excerptis, pro »διηρίσατο, legimus διηριστήσατο: quae perplacet »lectio, sed adiuta leviter. Scribo, Τίτορμός τε ὁ Αἰτω»λὸς συνδιηριστήσατο αὐτῷ βοῦν. *Titormus Aetolus bovem »cum eo prandens absumsit*: hoc est, *ambo simul comederunt »bovem*.« Haec CASAUBONUS, in ed. 1. Quibus in ed. 2. & 3. ex eiusdem schedis adiiciuntur ista: »Sed Excerpto»rum lectionem refert Eustathius hoc modo: Τίτορμος ὁ »Ἰταλὸς [sic perperam apud eum editur pro Αἰτωλὸς, in Comment. in Odyss. ε'. pag. 206. l. 39.] »διηριστή»σατο ἑαυτῷ βοῦν: hoc est, *bovem sibi ad prandium ap»posuit*. In quo mirus est plane vocis διαριστᾶσθαι usus.« — Eiusdem *Titormi*, singulari corporis robore nobilitati, meminit etiam (ut ad Aelianum monuit Perizonius) Herodot. VI. 127. & Lucian. De Conscrib. Histor. cap. 34. διηριστήσατο apud Athenaeum non modo ms. *Epit.* dedit: sed & vetus cod. *A.* sic, διηριστήσατε αὐτῷ: quod SALMASIUS in Exercit. Plin. p. 27. interpretatus est, *contendisse cum Milone Titormum, uter bovem uno prandio citius comederet*. Quem nos in versione nostra sumus secuti, addubitantes quidem nonnihil: nam specie non caret διηριστήσατο ἑαυτῷ, quod ex Epitoma protulit Eustathius; sive αὑτῷ, quod habet noster codex *Epit.* quod sonat id quod dixit Casaubonus, *in prandium sibi adposuit*, vel *adponi iussit*. In eamdemque sententiam etiam accipi scriptura codicis *A.* potest, pronomen absolutum αὐτῷ Attico more (ut iam saepius observavimus) pro reciproco ἑαυτῷ positum statuendo.

»Sequitur de *Milone*, ταῦρον καταφαγεῖν κατακλι»νεσθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. Melius antiquae ma-

» nus codices, κατακλιθέντα: id est, *accumbentem* » *mensae in conspectu Iovis.* Dorieus in sequente epigram- » mate, πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου. « CASAUBONUS. — Recte κατακλιθ. ms. *A.* In *Epit.* deest tota ῥῆσις.

De *Doriei* poëtae elogio in *Milonem* conferendus SALMASIUS, loco modo cit. Idem epigramma in Appendice Anthologiae exhibuit H. Stephanus, & Brunck in Analect. T. II. pag. 63. Confer IACOBSII Animadv. Vol. II. Part. I. pag. 190. *Vers.* 2. Non damno δάμαλιν, quod erat editum: sed quum δαμάλην dederit vetus noster codex, rariori illâ quidem, sed probatâ vocabuli formâ, (vide Theocrit. XXVII. 7.) recipiendum id nobis visum erat. Omisso principio, pauca solum epigrammatis verba adposuit Breviator. Quod ait, ἐν Διὸς εἰλαπίναις: εἰλαπίνας puto hîc dixit poëta pro universa festi solennitate.

a *Vers.* 5. καὶ θάμβος μέν. Possis extrinsecus supplere, ἔσχε πάντας: sed possis etiam ex communi huc trahere verbum ἤνυσε, *stuporem omnibus effecit, incussit.* *Vers.* 6. Quod ait πρόσθεν - - θυηπολίου, id ipse auctor noster paulo ante interpretatus est, πρὸ τοῦ βωμοῦ. Ceterum nusquam alibi, quod sciam, reperitur vocab. τὸ θυηπόλιον. ἡ θυηπολία, *sacrificium*, habes apud Polluc. I. 29. & in Analectis Brunckii, T. II. pag. 107. num. 1. *Vers. ult.* Satis placet, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν: ubi καθ' ἓν maluerat IACOBS, valde elumbem ibi censens οὖν particulam. At haud raro apud poëtas, Ionico more, particulam illam sic inter praepositionem & verbum interfertam videas, pleonasticâ quadam ratione: immo vero, non mere pleonasticâ; nam vim particulae percommode in nostro quidem sermone sic exprimas: *eh bien, il l'a mangé lui seul tout entier.* Taceo utrumque veterem codicem eamdem tenere scripturam.

Ἀστυδάμας ὁ Μιλήσιος &c. » Placet eruditis, [Dalecampio, in Addendis ad suas Adnotationes] » *Astydamantem Milesium*, eum esse nobilem pugilem, qui in *Theo- » criti* scholiis [ad Idyll. IV. 34.] nominatur *Astyanax* Mi- » lesius. Fieri potest, ut sit ita: nihil tamen afferri video, » cur id credamus. Ne imponat rudioribus prava inter- » punctio, quae fraudi fuit interpretibus! [nempe, cum post νικήσας commate incisa esset oratio.] » Continuanda enim » hoc modo sententia: Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος τρὶς Ὀλύμ-
b » πια νικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς παγκράτιον, κληθεὶς &c. id

» est, *Astydamas Milesius, qui ter Olympia vicit continuis vi-* b
» *cibus in certamine pancratii.* « CASAUBONUS.

φακὸν τῆς κλίνης &c. » *Astydamas*, inquit auctor, *iussus*
» *a Persa edere aliquod specimen sui illius* decantati *roboris*,
» φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας ἐξέτεινε μα-
» λάξας. Turbavit interpretes vox φακός. Dalecampius
» *vinculum*, nescio quid secutus, vertit. Quod Plinius ait
» lib. XVIII. cap. XII. [sect. 31.] *lenti suam esse figuram;*
» *unde vario usu translatum est in lenticulas nomen:* id re-
» cte intellectum, planum nobis faciet hunc locum. Vult
» autem Plinius, *lenticulas* appellari varii usus vascula pres-
» sulae rotunditatis, quae est sua lenti figura. Hoc verum
» est non minus in Graeca, quam in Latina lingua. Nam
» φακὸν Graeci vocant non *lentem* solum, sed *quicquid* est
» φακωτὸν & *formam lenticularem habet.* In Medicorum li-
» bris, φακὸς est πυριατήριον κεράμεον, vasculum fictile
» quod cineribus calidis refertum, aut alia re, teneri in-
» ter manus solebat, vitandi frigoris caussâ, interdum et-
» iam aliis partibus imponi. Iustinus Martyr φακὸν vocat
» *lenticulam* sive *urnam lenticulari formâ ex aere factam*, in
» qua Sibyllae Cumanae reliquias sibi ostensas narrat. Ver-
» ba sunt illius in Oratione priore ad Graecos, ἡμῖν ὑπο-
» δείξαντες καὶ φακόν τινα ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον,
» ἐν ᾧ τὰ λείψανα αὐτῆς σώζεσθαι ἔλεγον. Athenaeus φα-
» κὸν hic appellat *ornamenti lectorum genus, lenti simile.* Ut
» in sceptris torno factis sunt bullae & nodi, & quae vo-
» cant Graeci κονδυλώματα, καμβώματα & κονδύλους: sic
» in lectorum pedibus ac columnis sunt φακοὶ, *lenticulae;*
» quas veteres laminis aereis vel argenteis tegebant: pro-
» pterea ait auctor, hunc φακὸν fuisse περίχαλκον, *aere cir-*
» *cumtectum.* Sed laminas non admodum tenues fuisse opus
» est; quando miraculi instar habitum, quod athleta hic
» manibus suis potuerit *frangere* primum eam *lenticulam*,
» *deinde aes extendere, de rigido flexile & molle reddens:* id enim
» est ἐξέτεινε μαλάξας. Eustathius, descripto hoc loco,
[ad Iliad. ψ'. pag. 1397 extr.] » addit: καὶ σημειωτέον ἐν-
» ταῦθα τήν τε ἐν χερσὶ βριαρότητα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅτι
» ὁμώνυμον καὶ ὁ φακὸς, οὐ δήπου ὀσπρίῳ [μόνῳ] ἐπιλεγό-
» μενος: neque plura ille de hac voce. Lectorum lenticu-
» lis simillima erant quae vocat Hieronymus *mala*, cap.
» XXV. Proverbiorum: ubi tamen Hebraica veritas aliter
» habet: sed haec alibi. « CASAUBONUS. — Cum eruditâ

b ista disputatione conferri possunt, quae collegit Foesius in Oecon. Hippocr. voc. *φακὸς*, & quae ad Hesychium notarunt Interpretes, denique *Petrus* Petitus ad Aretaeum pag. 260. laudatus etiam docto Hesychii editori. Quibus tamen ex omnibus nondum satis perspicuum esse videtur, qualis fuerit illa *lecti lenticula*, de qua hîc agitur. Porro *χάλκεον* utique malles, aut *ἐκ χαλκοῦ*, quam *περίχαλκον*: nisi *περίχαλκος* intelligi possit *tota aenea, omni ex parte aenea*; cui tamen significatui videtur analogia repugnare: nam sic v. gr. *περίχρυσον* non dicitur quod sit *totum ex auro*, sed *deauratum, auro obductum*; veluti apud Nostrum, IV. 129. b. *πίναξ ἀργυροῦς ἐπὶ πάχος οὐκ ὀλίγον περίχρυσος, lanx argentea, ad crassitiem haud exiguam deaurata.*

οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα. *ὑδρεία* suo more habet ms. *A.* ut V. 199. d. quod hoc loco etiam in editos libros propagatum. Sed *ὑδρία* recte dedit ms. *Ep.* Sic etiam legebat H. Stephanus, hunc locum citans in Thes. T. III. pag. 1786. b.

c *καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρεσκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ δεῖπνον μόνον καταφαγεῖν.* »Scribe *καταφαγεῖν φασί.* Postrema vox excidit ob similitudinem soni cum fine dictionis antecedentis.« Casaub. — Verbum, ad absolvendam sententiam utique necessarium, non magis agnoscit vetus codex *A.* quam editi. Breviator totam ῥῆσιν hoc loco omittens, paulo superius, post verba *φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι*, haec inseruit, *ἦσαν δὲ ἐννέα ὥς τινες.* Ex quo intelligi videtur, illum in suo exemplari hoc loco verbum *φασὶ* expressum reperisse. Alioqui etiam *φασὶ* hic supplere potueras, nempe *φησὶν ὁ Θεόδωρος.*

AD CAP. V.

πάντες γὰρ οἱ ἀθλοῦντες μετὰ τῶν γυμνασμάτων καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται. &c. »A singulis personis ad »genera transit Athenaeus: &, *omnes* generatim *athletas* »*plurimum esitasse*, aliquot veterum testimoniis demon»strat. Recitantur primo loco *versus Euripidis* plane in eam »sententiam insignes: quos neque Galenus praetermisit, »neque ullus alius eorum qui athletas exagitarunt. Ait: »*διὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει.* Satyri»cum fuit hoc drama. Docuit nos Iulius Pollux, lib. X. »cap. 46. *Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ εἰπόντος, σχοι-*

» νίας γὰρ ἵπποισιν φλόϊνας ἡνίας πλέκει. « CASAUBONUS. — Maiorem partem eclogae Euripideae quae hic adponitur, recitavit etiam Galenus in Protreptico ad Literarum studia. Unum versum duodecimum citavit Diogenes Laërtius, in Solone. Alium e veteribus, qui istis versibus usus sit, non habeo compertum. Digitum quidem in eos haud obscure intendere videtur Lucianus, in Anacharsi. Ista Athenaei verba, μετὰ τῶν γυμνασμάτων, parum recte SPANHEMIUS ad Iulian. p. 105. *post exercitationem* interpretatus est; cum sonent, *praeter exercitationem*, vel *simul cum exercitatione etiam multa comedere docentur.* Quare τὸ ἀναγκοφαγεῖν vel ἀναγκοτροφεῖν in partibus institutionis athletarum retulit Epictetus, cum in Enchiridio, tum in Dissertat. lib. III. c. 15, 3. ubi vide quae adnotavit Uptonus.

Eamdem EURIPIDIS *eclogam*, passim correctam, exhibuit GROTIUS in Excerptis pag. 377. cuius Latinâ etiam versione usi sumus. Alia nonnulla ad eamdem emendandam contulit MUSGRAVIUS, in Fragm. Euripid. pag. 553. *Vers.* 1. Mireris Casaubonum patienter ferentem vitiosam scripturam Κακῶν γε ὄντων, quam quidem & noster cod. *A.* tenet, & cod. *Epit.* inter lineas notatam habet. Recte vero γὰρ habet idem ms. *Ep.* in contextu: quod ex Galeno adoptavit Grot. & Musgr.

Vers. 6. κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός. d Id est, ut reddidit Dalecampius, *luculentiores opes sibi pararet quam habuit pater.* — » Ita editur (ait CASAUBONUS) » in libris nostris: neque variat scripta lectio. Placet tamen nimis quod est apud Galenum, εἰς ὑπεκτροφὴν πάτρας: *ad alendam necessario tempore patriam.* « — Et nostri codices nil mutant: sed & nobis perplacet Galeni scriptura, quam Grotius secutus est. Eamdem fere in sententiam Xenophanes in extrema ecloga, quae continuo deinde adponitur, dixerat, Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως. Nec tamen in Athenaei editione istam scripturam in contextu ponere debuimus, cum & defendi vulgata apud Nostrum lectio possit; in qua etiam Musgravius adquievit. Quum bis ediderit fabulam *Autolycum* Euripides, nostra lectio fortasse (quod & diserte libri nostri confirmant) e *priori* editione ducta est, Galeni vero e posteriori.

Vers. 7. ξυνηρετμεῖν τύχαις. ξυνηρετεῖν cum editis tenet ms. *A.* quod pro ὑπηρετεῖν positum videri poterat: cuius eiusdem verbi novum compositum ἐξυπηρετεῖν

d apud Galenum in hoc versu legitur, ne id quidem sine veri specie; nam & alibi occurrens idem compositum notione simplicis adnotavit H. Stephanus, in Thes. I. pag. 1349. g. Quare percommode καξυπηρετεῖν ex Galeno adoptatum a Grotio & Musgr. Sed, quod ex coniectura summus VALCKENARIUS in Diatrib. Euripid. p. 80. (coll. Sophoclis Ai. 1346. & ibi Schol.) commendaverat verbum, ξυνηρετμεῖν, id ipsum perspicue hoc loco sic scriptum nobis exhibuit noster codex Epitomae.

Vers. 8 *sq.* »Probo quod praeferunt nostri codices, ἐν »γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ, σκληρῶς διαλλάσσουσιν εἰς τἀ»μήχανα: quod interpretor, *rebus dubiis aegre possunt sibi* »*consulere.* At Galeni codices μεταλλάσσουσιν (male, pro »διαλλάσσουσιν) εἰς ἀμήχανον.« CASAUBONUS. — Et istam librorum Athenaei scripturam secuti sunt Grot. & Musgr.

Vers. 12. Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. »Diogenes Laërtius in Solone, [lib. I. segm. 56.] de hoc »ipso hominum genere loquens: Γέροντές τε [ait] γενό»μενοι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην,

»Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται κρόκας.

»Est autem venustissima translatio. Vestimenta habendo »amittunt κρόκας, & contrahunt sordes. Eupolis, in Tri»bunis militum: [apud Polluc. IX. 58.] de veste veteri, »ὅτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκης πέντε στατῆρας εἶχε (vel »ἦγε) [vel potius εἷλκε, ed. Cas. 2. & 3.] ναὶ μὰ τὸν Δία· »νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως. Persius in eadem »sententia contrarium dixit Euripidi: [Sat. VI. 73.]

» — *Mihi trama figurae*
»*sit reliqua: ast illi tremat omento popa venter.*

»Videntur contraria, κρόκας ἐκβαλεῖν, & *tramam solam ha*»*bere reliquam.* Ambo tamen de obsoleta veste dicuntur.« CASAUBONUS. — Nobis *trama sola reliqua* apud Romanum poëtam idem fere sonare videbatur, ac *vestis cui detriti villi* apud Atticum. Graecum istum versum cum quinque aliis praetermisit Galenus. Laërtii ἐκλείποντες adoptarunt Grotius & Musgr. Nobis satis placuit vulgata apud Nostrum lectio, ἐκβαλόντες. Quod vero GROTIUS in Notis ait »ἐκλείποντες apud *Suidam* legi« id imprudenti illi excidisse videtur, aut ab operis erratum: nobis quidem nusquam apud Suidam citatum reperire versum illum contigit.

Vers. 13. Commode τὸν, non τῶν, Ἑλλήνων νόμον dedere ambo nostri mssti: iidemque, *versu* 14. οἳ τῶνδ'

(non τῶνδ') ἕκατι. De utrâque adhibendâ emendatione d monuerat CASAUBONUS: » Scribe καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον, οἳ τῶνδ' ἕκατι: « — sed nullâ veterum codicum factâ mentione.

Verf. 15. » Ex eo quod ait, *Graecorum panegyres* τιμῶν » ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν, non male colligas, » sacrorum ludorum agonistas partâ victoriâ solitos con» vivio excipere omnes spectatores, qui undique conve» nissent. Et de multis hieronicis clarum hoc ex historia. « CASAUBONUS. — Si victores ipsi minus valerent opibus, amici certe & cognati, aut eiusdem civitatis socii, splendidis conviviis victoriam illorum celebrabant. Sed ea de re consulendi qui de re Agonisticâ e professo scripsere: conferri autem interim potest Athenaeus noster, L. 3. d. e. f. & IV. 168. f. ibique notata. Nec tamen immerito suspecta MUSGRAVIO fuit vulgata h. l. scriptura. » Non satis » placet, inquit, Casauboni interpretatio. Pugnat enim » δαιτὸς χάριν cum τῶνδ' ἕκατι. Itaque verti quasi esset: » τιμῶσ' ἀχρεῖον ἡδονῆς κάρτος χάριν. « — Nempe sic vertit, *qui horum hominum causâ conventus habentes, oblectamenti causâ robur inutile honorant*: commodissimâ sane sententiâ: si modo a consentientis librorum scripturae vestigiis paulo propius abesset emendatio.

Verf. 16. Τί γὰρ - - τί δ' ὠνῶν. Sic recte apud Athen. e edd. & mssti. Minus commode apud Galenum, Τίς γὰρ & τίς δ'. *Verf.* 17. Pro παίσας, est πλήξας apud Galen.

Paulo maiorem habent difficultatem *versus* 20 & 21. Ubi speciosum utique erat illud, δι' ἀσπίδων ποσὶ θέοντες, quod ex Galeno Grotius adoptavit, latine sic reddens, *per scuta cursans levi pede.* Sed tamen aliquanto signatius videri debuit verbum, quod Athenaei libri habent, θείνοντες, *tundentes, pertundentes, transfodientes.* Atqui id ipsum verbum θείνοντες exhibent etiam Galeni codices sub finem eiusdem libelli, ubi iidem Euripidei versus repetuntur: pro quo cur θένοντες posuerit Musgravius, nulla satis praegnans caussa fuisse videtur: nam utrumque verbum eâdem notione usurpatur: & utramque formam admittebat metri ratio. Iam quod in fine *versus* 20. legebatur χεροῖν in editis Athenaei libris; id utique videri debebat a dormitante quodam librario e superiori versu temere repetitum: ac fere non dubitandum videtur, quin verum sit ποσὶ, quod est apud Galenum. At rursus

turbare nos debuit, quod apud eumdem Galenum, altero loco, sub finem libelli, pariter χειροῖν legitur, quemadmodum hic apud Nostrum editum erat. Denique, quamvis ποσὶ maluissemus, tamen in Athenaei editione tenendum nobis visum est id quod uterque noster codex mstus dabat, χερί. Caeterum in eamdem sententiam, quae his versibus continetur, acute Anacharsidem suum ridentem istos Graecorum ludos induxit Lucianus, in Anacharſ. sive De Exercitationibus, cap. 31.

Verſ. 24. Tenui χ' ὅστις, quod commode editum erat: perperam quidem χ' ὥς τις ed. Ven. Sed plene scriptum καὶ ὅστις in ms. *A.* In *Ep.* deest extrema pars eclogae, f inde a verſ. 22. *Verſ.* 26. Pro ὅστις γε, ὅστις τε legendum censuit Musgr.

AD CAP. VI.

ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου Ἐλεγειῶν Ξενοφάνους. Suspicari poteras, Ἐλεγείων scriptum oportuisse, a sing. τὸ Ἐλεγεῖον: unde est Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, IX. 368. e. Pariter Ἴων ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, X. 436. f. & 447. d. & alibi. Sed parum aut nihil interest: nam apud Laërtium etiam, in Xenophanis vita, (IX. 18.) legitur γέγραφε Ἐλεγείας: nisi forte & ibi Ἐλεγεῖα scriptum oportuit. Sane apud eumdem Laërtium, VIII. 36. cum scribitur vulgo Ξενοφάνης ἐν Ἐλεγείᾳ, de veritate illius scripturae haud immerito dubites, quandoquidem apud Suidam in Ξενοφάνης, ubi illa Laërtii verba repetuntur, in omnibus ante Küsterum editionibus ἐν Ἐλεγείῳ scribitur, & temere nullâque veterum librorum auctoritate ἐν Ἐλεγείᾳ a Küstero demum editum video.

In *Xenophanis vs.* 1. pro Εἰ μὲν, Εἴ κεν legendum censuit Wakefield, in Sylva Crit. Part. II. pag. 49. Cui coniecturae species accedit ex particulae κε frequenti repetitione in sequentibus versibus. *Ibid.* ταχυτῆτι, non ταχύτητι, commode dedit ms. *A.* In *Epitomâ*, de totâ eclogâ nonnisi postremus versus adpositus est, hoc modo: Ὅλως δὲ, τὰ τῶν ἀθλητῶν οὐ πιαίνει μυχοὺς πόλεως, ὥς φησι Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος.

a *Verſ.* 3. παρ' Πίσαο ῥοῆς. Sic rursus vs. 21. Πίσαο παρ' ὄχθας. Quasi ὁ Πίσης vel ὁ Πίσας nomen fontis vel rivi esset. Apud Stephanum Byz. habes, Πίσα, πόλις καὶ κρή-

νη τῆς Ὀλυμπίας. *Vers.* 5. εἴτε τὸ δεινὸν &c. Sic pro a vulgato εἴτε τι δεινὸν correxeram, quum eamdem emendationem ab eodem, quem modo laudavi, WAKEFIELDIO occupatam cognovi: cuius librum quidem ipsum tractare nondum mihi contigit, sed ex eo Excerpta, ad Athenaeum spectantia, cum plurimis aliis in nostrae editionis usum aliunde collectis, debeo eruditissimi Viri iuvenis *Ioh. Francisci* BOISSONADE, Parisiensis, diligentiae amorique singulari quo & nos & communia nostra studia complectitur.

Vers. 6. ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος πρὸς ἄκρα. ἀστοῖσιν (pro quo perperam vulgo ἀστοῖσι absque ν legebatur) valet ἐν ἀστοῖσιν, *inter cives*; quemadmodum vs. 15. λαοῖσιν i. q. ἐν λαοῖσιν. κυδρότερος recte Ms. cum ed. Cas. Temere κεδρότερος ed. Ven. & Bas. quod tamen & H. Stephanus repetiit in Poësi Philosophica, pag. 37. ubi *Xenophanis* eclogam istam exhibuit. Percommodum vero videtur quod (nescio quo auctore) editum est, π ρ ὸ ς ἄκρα, ut κυδρότερος πρὸς ἄκρα idem valeat ac παρὰ πολὺ κυδρότατος, *longe omnium gloriosissimus, celebratissimus*. Nobis quidem nihil melius occurrebat, quod sub scriptura π ρ ο σ ο ρ α ν, quae sic ex ms. *A*. enotata est, latere posset.

Vers. 7 *sq.* »Fuit diu suspectus gravioris mendae poste»rior versus huius distichi:

»Καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
»καί κεν σ ι τ ε ί η δημοσίων κτεάνων.

»Sed non videtur quicquam mutandum, nisi ut σ ι τ ο ί η »scribatur pro σιτείη. Eleganter dixit σιτεῖν δημοσίων »κτεάνων, pro ἀπὸ τοῦ δημοσίου. Intelligit enim τὴν ἐν τῷ »πρυτανείῳ σίτησιν. Priorem versum illustrant quae de »iure προεδρίας observamus ad Theophrasti Characteres, »capite Περὶ Ἀρεσκείας. Haec scripseram cum venit in »mentem sententia doctissimi viri, qui scribendum ita iu»dicat, mutatâ distinctione, καὶ κέ τι οἱ εἴη δημοσίων »κτεάνων. Ἐκ πόλεως. *Turnebus*, σῖτ' εἴη.« CASAUBONUS. Expeditissima utique ratio videri poterat, si ex σιτείη, quod habent libri, σιτοίη faceres: nec opus erat cum *Wakefieldio* καί τ' ἐκ σιτοίη corrigere, ut ἐκ praepositio (quae percommode subintelligi poterat) ad κτεάνων referretur. Sed hoc incommodi habet ista ratio, quod, eâ admissâ, in versu sequente suspensa oratio sit; cum ad nomen δῶρον verbum nullum adsit, ubi exspectasses καὶ ἐκ πολέως ἔχῃ δῶρον vel εἴη οἱ δῶρον. Quare aut sic omnino le-

a gendum videtur,

καί κε τί οἱ εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη.

aut cum TURNEBO, minimâ mutatione:

καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως, καὶ δῶρον ὅ οἱ κειμήλιον εἴη.

Verſ. 10. Quae cunctas tres editiones Caſaubonianas invaſerat ſcriptura, *ταῦτα γ' ἅσαντα*, manifeſtus operarum error fuerat, ex ed. Caſ. 1. propagatus. Tum vero commodum ſane erat *ταῦτά γ' ἅπαντα*, quod habent ed. Ven. & Baſ. Sed quae ſcriptura, mendoſa illa quidem, e ms. *A*. enotata eſt, *ταῦτα κ' εἴπαντα*, in eâ latere videbatur id quod edidimus, *ταῦτά κε πάντα*.

Verſ. 11. Scripturam, *οὐκ ἐὼν ἄξιος ὥσπερ ἐγὼ*, tenet Ms. cum ed. Ven. Baſ. & Caſ. Ubi quum exſpectaſſes apodoſin ad protaſin longae periodi, quae inde a primo verſu ab illis verbis *Ἀλλ' εἰ μὲν* inceperat, neſcio quo pacto ita nude & abrupte participium *ἐὼν* ponitur. Miratus equidem quod ad hunc verſum (in quo vix ſana haberi poteſt oratio) nihil a viris doctis adnotatum repererim; ſuſpicatus eram, poſt iſta verba vel intercidiſſe nonnulla, vel conſulto ab Athenaeo eſſe praetermiſſa: niſi fortaſſe per rhetoricam figuram, quam *ἀποσιώπησιν* vocamus, ita abrumpere orationem licitum fuit poëtae.

b *Verſ.* 14. Pro *ἀγαθῆς σοφίης*, *ἀγυνῆς* legendum coniectaverat VALCKENARIUS ad Theocriti Adoniaz. pag. 404. cui ſuffragatus eſt WAKEFIELD l. c. Nobis ferenda librorum ſcriptura videbatur, eo ſenſu quem in verſione latina expreſſi, *utilis ſapientia*: cui dein opponitur *athleticae artis inutilitas*.

Verſ. 15. *Οὔτε γὰρ, εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσιν ἔτ' εἴη*: Placet *ἐνείη*, quod hic poſuit WAKEF. Non quod neceſſariam huic orationi putem *ἐν* praepoſitionem; nam *λαοῖσι* (ut paulo ante dictum) per ſe iam idem valebat ac *ἐν λαοῖσι*: ſed particulae *ἔτι* non videtur hîc eſſe locus. Forte vero etiam, eâdem fere notione, *ἐπείη* ſcribi potuerat, quod paulo propius a librorum ſcripturâ erat abfuturum. Verſum hunc & qui ſequuntur, ex alia parte *Elegiarum Xenophanis* deſumtos exiſtimavit Gallicus interpres: non ſine veri ſpecie.

Quae *verſ.* 17 & *ſq.* leguntur verba,

— τό περ ἐστὶ πρότιμον.

ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει·
eorum ordo naturalis sic concipiendus: ὅπερ ἐστὶ πρότιμον τῶν ἔργων ῥώμης, ὅσα ἔργα ἀνδρῶν (vel, τῶν ἔργων ῥώμης ἀνδρῶν, ὅσα ἔργα) πέλει ἐν ἀγῶνι.

Vers. 19. τοὔνεκεν ἂν δή. Sic codex Ms. non ἄρ. *Vers.* 21. Non ferendum putavi, quod edebatur consentiente c msto, εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ. Aut νικῴη oportebat in optativo; aut simpliciter νικᾷ, in indicativo, qui peraptus erat huic loco.

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Dalecampius: *Alia quoque multa Xenophanes pro sapientiae suae captu disceptat, ea publicorum ludorum genera ut vana, supervacua, inutiliaque vituperans.* Ad quae Casaubonus: »Sine dubio ista verba (ait) non »plane ceperunt interpretes: verbum enim ἐπαγωνίζεται »non expresserunt. Sed desino mirari. Locus enim de»pravatus est: sententia mutilata: oratio hiulca, neque »ἑλληνίζουσα. Scribo: Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης »κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν τῇ σοφίᾳ (vel etiam, τῇ αὑτοῦ »σοφίᾳ) ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἀχρ. Id est: *Mul»ta alia in poëmatis suis dicit Xenophanes ad defensionem sa»pientiae, vituperans artem athleticam.* πολλὰ ἄλλα ἐπαγω»νίζεται, pro ἐπαγωνιζόμενός φησι: familiare magnis scri»ptoribus. Quare hoc dicat Noster, clarum ex praece»dentibus elegiae verbis, ubi infit poëta:

»οὐκ ὢν ἄξιος ὥσπερ ἐγώ. ῥώμης γὰρ ἀμείνων
»ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.

»& similia his alia.« — At ἐπαγωνίζεσθαί τινι, non sonat *defendere aliquem vel aliquid;* sed plane contra, *impugnare*: nec ullum verbum desideratur in vulgatâ scripturâ, in qua structura orationis in hunc modum concipienda: Πολλὰ - - - Ξενοφάνης κ. τ. ἑ. σοφ. ἐπαγωνίζεται τῷ τῆς ἀθλήσεως εἴδει, διαβάλλων αὐτὸ ὡς ἀχρ. &c. Illud fortasse dubites, quid sit quod κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν dicat, cum commodius videri deberet ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας, aut aliquid tale. At satis notum est, quam multis atque variis modis praepositione κατὰ utantur Graeci, ut fere cuiuslibet alterius praepositionis vim sustinere possit. Ubi de pugna in acie agitur, ibi κατὰ dicitur de parte alteri *ex adverso* opposita: quam in sententiam si hoc loco voculam illam accipias, sensus erit: *impugnat illud genus*

exercitationum, *quae athleticae nominantur*, *quas suae sapientiae opponit*, & *tamquam inutiles vituperat*: vel, *quibus suam sapientiam opponit*, & *illas ut inutiles vituperat.*

Καὶ ὁ Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς &c. Praeteriit haec Breviator: in ms. *A.* vero & in edd. alteratum auctoris nomen; ubi recte CASAUBONUS monuit: »Scribe Καὶ ὁ Ἀχαιός, »non Ἀχίλλειος, ut editum exaratumque est in omni»bus. Saepe in his libris citatum videas *ACHAEUM* hunc »*Eretriensem; Achilleum* nusquam unquam. Paullo post, [p. 417. f.] Ἀχαιὸς δ' ἐν Ἄθλοις.« — Paulo propius a vero abest codicis *A.* scriptura, ἈΧΙΛΛΙΟΣ. *Postremo Achaei*
d *versu*, pro χρίουσιν, idem codex suo more χρείουσιν habet: cuius scripturae in memoriam lectoribus nostris revocandae paullo post dabitur occasio.

AD CAP. VII.

Ἡράκλειτος δ', ἐν τῷ Ξενίζοντι, Ἑλένην φησὶ &c. Perperam Ἡράγκειτος ed. Ven. & Bas. tum ἐν τῷ ξενίζοντι Ἑλένην editiones omnes. Unde Dalecampius: *Heranceitus in Helenae hospite ait, mulierem quandam plurimi cibi fuisse.* Recte vero CASAUBONUS in Animadv. monuit: »Verte ista, »Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι, Ἑλένην φησὶ &c. *Heracli»tus in Hospite ait, mulierem quandam nomine Helenam om»nium plurimum edisse.* Ita distinguit Epitoma. Alii sic, ἐν »τῷ ξενίζοντι Ἑλένην, *in fabulâ cuius index, Hospes Hele»nae;* corruptâ sententiâ punctorum collocatione pravâ. »Nam verum est, illi *estrici mulieri* nomen fuisse *Helenae.* »Ptolemaeus Hephaestionis fil. Historiâ novâ, [lib. IV. pag. 319 sq. ed. Galei] »in recensione plurium *Helena»rum*, quae nomen, alia aliis artibus, clarum sibi pepere»runt: καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν, Ἑλένη »ἐκαλεῖτο. Ἡράκλειτος porro libri omnes antiqui, non »Ἡράγκειτος.« — Breviator, omisso (ut solet) dramatis nomine, sic habet: Ὅτι Ἡράκλειτος Ἑλένην φησί τινα γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. Perperam vero βεβιωκέναι noster codex *Ep.*

Ποσείδιππος δὲ, ἐν Ἐπιγράμμασι, Φυρόμαχον· εἰς ὃν καὶ τόδε ἐπέγραψεν: &c. »In antiqui aevi gulosis & *Phy»romachus* quidam [de quo conf. VI. 245. e. & VIII. 343. b.] »nomen suum profitetur: εἰς ὃν, Athenaeus inquit, »καὶ τόδε Ποσείδιππος ἐπέγραψε. Vulgo τάδε. [nem-

pe sic ed. Ven. & Bas.] » Mssti τόδε: [sic & ms. *A.* cum ed. Cas.] » id est, *in quem* mortuum *Posidippus hoc epigram-* » *ma fecit.* Id epigramma corruptissimum hodie extat in » Athenaei codicibus. Sic enim editur:

» *Φυλόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βορὸν, οἷα κοράνην*
» *παννυχικὴν, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,*
» *χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος· ἀλλά συ τούτου* e
» † *καὶ χρεία εἰς τήνην Ἀττικὲ καὶ στεφάνου*
» *εἰπόντες οἱ προχύων συνεκώμασεν. ἦλθε δ' ἀμαυρὰ*
» *βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων.*
» † *ὁ τριχὶ διαφθείρας μονολήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων*
» *τῶν τότε ληναϊκὴν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπην.*

» Quantum ex istis impurissimarum harpyarum reliquiis » coniecturâ licet assequi, *Phylomachus* hic gurges atque » heluo, pugil athleta fuit, qui & vixisse dicitur miserrime » in summa paupertate, & mortem obiisse tristissimo ca- » su, cum e certamine quodam reversus esset otocatacta, » & pugnis probe contusus. In *primo versu*, Φυρόμαχον » verius censemus, quam Φυλόμαχον, fidem habentes an- » tiquissimis libris, & Breviatori, qui valere iussis Posi- » dippi versibus iam tum corruptis, hoc solum in Excer- » pta sua retulit: Ποσείδιππος δὲ Φυρόμαχον πάντα φα- » γεῖν βορὸν φησί. [sic & noster ms. *Ep.* sed βόρον edd. pen- acute, nescio an consentiente ms. *A.*] » Sic igitur & in » Athenaei verbis paullo ante corrigendum. [Noster codex & in Athenaei verbis, & in Posidippi, recte Φυρόμα- χον exhibet.] » Appellat poëta ῥωγάδα κάπετον, *scro-* » *bem male cavatum & parum alte;* in quem proiectus videri » poterat hic ganeo potius, quam honeste conditus ac se- » pultus. Nam per contemtum ista dicuntur. *Tertio versu,* » pro εὐτρύχει, quae vox nihil significat, ἐν τρύχει emen- » davimus, & hoc fide membranarum. [quibus adsenti- tur noster cod. *A.*] » τρύχος, est *frustum vestis lacerae,* » ῥάκος. Solebant olim mortui efferri in quam honestissima » veste. Iuvenalis:

» *Pars magna Italiae est, si verum admittimus, in qua*
» *nemo togam sumit nisi mortuus.* —

» Non solis Italis, de quibus Satyricus loquitur, sed vul- » go etiam Graecis Latinisque moris fuit, ut comtiores ef- » ferentur quam vixissent. Erant enim καλῶν ἐνταφίων stu- » diosissimi. Ideo Posidippus, ut extremam paupertatem » Phyromachi indicaret, ait, ἐν τρύχει χλαίνης Πελληνί-

» δος, *frusto Pellenicae chlaenae* tectum leviter, & solum » dicis caussa. Proxima verba [*vers.* 4.] sic contorta, ut » mentem eorum capere nequeamus. Etiam *quintus versus* » est corruptus: sed videtur hoc dicere: *cum vespillones* » *hunc efferrent, non abiisse comitatiorem quam cane uno, qui* » *solitus ei praeire.* Deinde ait, *venisse in orcum* Phyromachum » *oculis suggillatis, liventibus superciliis, edentulum. Penultimo* » *versu* lego, ὦτα διαφθείρας, μονολήκυθος: *fractis auribus,* » *nullam aliam supellectilem secum vehentem quam ampullam.* » Non ausim spondere veram hanc coniecturam esse: in» eptam quidem non putamus. Postrema ita emendamus:

» — ἐκ γὰρ ἀγώνων
» τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ τὰν κάπετον.

» Nihil ante dictis convenientius poterat excogitari. Quod » ita coopertus plagis ad plures se penetrarit Phyromachus, » caussam affert his verbis: *quia e Lenaicis ludis recta in fo-* » *veam descenderit.* « Haec CASAUBONUS: cui etiam *vers.* 2. debetur emendatio tacite ab eo adhibita, αὕτη ῥαγάς: ubi αὐτὴ olim editum erat, sed αὕτη (ni fallor) dabant mssti: perperam vero ῥώγας ed. Ven. & Bas. & ῥῶγας ms. *A.* Post Casaubonum multos alios doctos viros exercuit idem Epigramma. In his primus SALMASIUS acute vidit, *versu* 4. ista monstra καὶ χρεία εἰς τήνην ex his verbis detorta esse, καὶ χρῖε στήλην: quam emendationem (ex ingenio ab illo propositam adhibitamque in Exercit. Plinian. pag. 858.) firmant veteres nostrae membranae, clariora verae scripturae vestigia servantes in hunc modum καὶ χρεία ἐστήλην: cum qua scriptura si contuleris, quod in eodem codice paulo ante, pro χρίουσιν, in postremo Achaei versu, χρείουσιν scribitur; non dubitabis, id ipsum, quod divinavit Salmasius, debuisse librarium. Idem vir praestantissimus perspecte viderat, *quintum versum* sic corrigendum esse, εἴ ποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν: & *procyonem*, id est, *canem anteambulonem*, adpellari ipsum voracem parasitum Phyromachum. Postremum distichon idem sic corrigendum censuit:

ἄθριξ, εὔφθειρος, μονολήκυθος, ἐκ δ' ἄρ' ἀγώνων
τῶν τότε Ληναϊκῶν, ἦλθ' ὑπὸ γαιὸν (vel ὑπόγαιον) ὀπήν.

Et hoc pariter ingeniosâ sane, nec tamen ita certâ, ratione. Quod vero *vers.* 1 & *sq.* κορώνην παννυχικὴν in κορώνην πανδοχικὴν mutavit: nec necessaria ea mutatio, nec alio-

qui probabilis videtur. κορώνην παννυχικὴν dicere poëta potuit avem, qui uno nomine νυκτικόραξ vocatur. Nec vs. 6. opus erat, ut πελίων in πολιῶν mutaretur. Reliquas Salmasii emendationes (exceptis duabus, quas proxime commemoravimus) tenens Toupius, in Epist. Crit. p. 121 sq. in postremo hemistichio veram lectionem a se uno absque controversia restitutam contendit, sic scribendo:

ὠχρὸς, διφθερίας, μονολήκυθος. ἐκ γὰρ ἀγώνων
τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ κοῖλον ὀπήν.

Toupium presso pede secutus est Brunck, in Analect. T. II. pag. 50. Nonnulla insuper suo more, id est, audacius quam consultius, tentavit Weston in Hermesianacte pag. 33. quibus recensendis non morabimur lectorem: sed illud monemus, plura cum ad illustrandum hoc epigramma spectantia, tum ad iudicandas emendationes a doctis viris propositas, erudite observata & collata a cel. Iacobs, in Animadv. in Anthol. Vol. II. Part. I. p. 151 sqq. in his, de *penulis Pellenicis*, crassiusculis ad arcendum frigus: tum de *Lenaicis ludis*, qui non ad *pugillatum* cum Casaubono referendi erant, sed de potandi certamine intelligi debuerunt: &c. Nos, *penultimo versu*, cum nulla satis certa occurreret emendatio, scripturam veteris nostri codicis, ὁ τρίχιδι φθείρας, quamlibet vitiosam, tenuimus: virorum doctorum coniecturas in scholio sub contextu adnotasse contenti. Ne istud quidem, ὑπὸ Καλλιόπην, in ipso Epigrammatis fine mutare ausi sumus: quod ipsum diserte etiam defendere conatus est Gallicus interpres, consulto ista scripsisse poëtam contendens, in ambiguitate vocis ludentem, & Καλλιόπην ridicule hic ponentem, pro καλὴν ὀπὴν, *pulcram hanc* (scilicet!) *fossam*. »*L'auteur fait entendre* (sic ille in subiecta Adnotatione) »*que ce glouton mourut* à la fête des pressoirs, *où les poëtes* »*disputoient le prix de la poësie*, *& il dit qu'il passoit de ces* »*combats poëtiques chez* Calliope; *équivoque qui plait dans* »*l'original.*« De vocab. κάπετος, *vers.* 2. notamus, sic scriptum illud nos edidisse, ut dabant editiones Ven. Bas. & Cas. 1. consentiente (ut puto) ms. *A.* non καπετὸς, ut ex Casauboni Animadversionibus receptum in ed. Cas. 2. & 3. Pariter cum accentu in antepenultima scriptum nomen habes cum alibi, tum apud Grammaticos omnes, Hesychium, Suidam & Etymologum. Eamdem scripturam cum Toupio repraesentavit Brunck.

f πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσεως &c. » *Herodorus Megarensis*, » *tubicen*, dicitur hîc *staturam* habuisse *cubitorum trium semis*: » ita noster ex *AMARANTO*. Alii dicunt *quatuor ipsorum* » *cubitorum*: in his Pollux lib. IV. cap. XI. [sect. 89.] Sic » & in caeteris multum discrepant Amarantus & Iulius Pol- » lux. Verbi gratiâ: ait Amarantus, *comedisse Herodorum* » κρεῶν λίτρας εἴκοσι, *carnium libras vicenas*: ille, XII. [im- » mo VIII.] minas, ὀκτὼ δὲ μνᾶς κρεῶν. Amarantus: πί- » νειν δὲ χόας δύο, *bibisse congios vini binos*. Apud Pollu- » cem ita scriptum, οἴνου δὲ διέπινε χόας: corrige, δύο » ἔπινε χόας. Amarantus: Κοιμᾶσθαι δὲ ἔθος εἶχεν ἐπὶ » λεοντῆς μόνης: & hoc Iulius aliter, solitum nempe pro » culcitâ pellem ursi habere; pro veste stragulâ, qua te- » geretur, pellem leonis: ὑπέστρωτο δὲ ἄρκτου δορὰ, καὶ » λεοντῆν ἐπεβέβλητο. « CASAUBONUS. — οἵων ἂν εὑρή- κοι recte scribitur in omnibus editionibus. Perperam οἵων ἂν εὑρήκει ms. *A*. & *Ep*.

a Ἄργος γοῦν πολιορκοῦντος &c. » Quod addit *AMARAN-* » *TUS*, *Demetrio Argos obsidente, cum ad trahendam helepo-* » *lin machinam robur militibus deesset, per Herodorum dua-* » *bus simul tubis canentem, rediisse illis virtutem in praecordia*; » de eo notanda Pollucis verba: [IV. 90.] Machinae, in- » quit, contumaces erant, & moveri recusabant: ibi tum » Herodorus δύο αἰγανὰ λαβὼν στερεὸν ἐνέπνευσε τοῖς ἐργά- » νοις τοῖσδε: hoc est, *duo caprina* cornua *arripit, atque* » *ea super illis machinis inflat*. αἰγανὰ appellat τὰ αἰγαῖα » κέρατα: & fortasse αἰγαῖα scripserat. « CASAUBONUS.

ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον. » Pergit Athenaeus, ἐνίκησε δὲ » τὴν περίοδον δεκάκις. Dalecampius, *Decies in canendi* » *certamine fuit aliis superior*. Hoc quid sit? Nam unde illud » de canendi certamine? Verte: *vicit perihodum decies*. Fe- » stus: *In gymnicis certaminibus perihodon vicisse dicitur, qui* » *Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit: a circuitu eorum* » *spectaculorum*. Est igitur περίοδον νικᾶν, *orbem implere lu-* » *dorum sacrorum*; qui in Graecia erant quatuor. Notissi- » mus versus est:

» Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί.

» Hinc etiam *periodici agones* dicti, iidem qui & *sacri*. Ita » accipe Plutarchi verba de Theagene Thasio: [in Reip. gerendae Praeceptis, T. II. Opp. pag. 811. d.] » οὐ μόνον » τὴν περίοδον νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας: id » est, *cum non solum e sacris ludis omnibus victoriam repor-*

» *tasset*, *verum ex multis quoque aliis*. Similiter Arrianus in a » Dissertationibus Epicteti lib. III. cap. 34. καὶ λοιπὸν, ὡς » καλὸς ἀθλητὴς περιέρχῃ νικώμενος τὴν περίοδον, ὅμοιος » τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξι. [Vide Epicteti Dissert. III. 25, 5. nostrae editionis, & ibi not.] » Quibus in locis etiam » eruditissimi viri lapsi graviter, quod non veniret illis tum » in mentem ludos sacros etiam *periodicos* & *periodum* esse » dictos: cuius rei Pindaricus Scholiastes non semel nos » admonet. Caeterum Polluci cum Athenaeo ne hic qui- » dem convenit in numero: sic enim ille, ἑπτακαίδεκα » δὲ περιόδους ἀνείλετο τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων. Quod au- » tem in illis ludis etiam praeconio & contentione vocis » certaretur, satis ad Suetonium probavimus. Vide Pollu- » cem libro IV. cap. 12.« CASAUBONUS. — Pollucem vi- de, IV. 91. & Casaub. ad Suetonii Neron. cap. 24.

Νέστωρ ἐν τοῖς Θεατρικοῖς Ὑπομνήμασι. » NESTOREM, » ex cuius Θεατρικῶν libris proxime dicta de *Hermodoro* » sumta dicuntur, non memini reperire alibi citatum. Non » dissimili argumento, libros duos Suetonius ediderat, » quos inscribit Suidas, Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίους [immo, Ῥωμαίοις] » Θεωρικῶν καὶ Ἀγώνων: *de Spectaculis & » Ludis Romanorum*. Alium censeo fuisse *Nestorem* Laran- » densem, poëtam, cuius Suidas meminit. De eo Menan- » der, rhetor eruditissimus, capite Περὶ Λαλιᾶς. Δεῖ ζητεῖν » καὶ τὰς μεταμορφώσεις καὶ ὀρνέων καὶ δένδρων. γέγρα- » πται δὲ καὶ Νέστορι ποιητῇ καὶ σοφισταῖς μεταμόρφωσις » φυτῶν καὶ ὀρνέων. Vixit principe Severo. « CASAUBO- NUS. — NESTOREM illum, civitate Tarsensem, professio- ne philosophum Academicum, Strabonis aequalem, VOS- SIUS intellexit, De Historicis Graecis lib. II. cap. 4. p. 176.

Καὶ γυνὴ δὲ &c. » Post tam multa de Herodoro tubicine, » mentionem iniicit de *Aglaide*, *muliere tubâ canere doctâ*, » cuius etiam Aelianus meminit: Καὶ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν » Ἀγλαῒς ἡ Μεγακλέους ἐν τῇ πρώτῃ ἀχθείσῃ μεγάλῃ » πομπῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν πομπικὸν περιθέτην ἔχουσα, » καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Lege & interpunge, ἐσάλπι- » σεν --- τὸ πομπικὸν, περιθέτην ἔχουσα. Id est, *tuba » cecinit pompae convenienter, personam habens*. σαλπίζειν τὸ » πομπικὸν, ut τὸ πολεμικὸν, τὸ ἀνακλητικὸν, & similia. » Vocem περιθέτη explicat Iulius Pollux. « CASAUBONUS. — Sic Μεγακλέους tacite ille in Animadv. correxit. Nec vero aliter dabant ambo nostri codices mssti: eodemque

modo Aelianus, Var. Hist. I. 26. Sed apud Pollucem, IV. 89. ἡ Μεγαλοκλέους vulgo legitur, ut apud Nostrum ante nos edebatur. Recte vero etiam τὸ πομπικὸν dedit codex noster uterque. Pollux l. c. σάλπιγγι ἐχρήσατο ἀγωνιστηρίῳ τε καὶ πομπικῇ. Quod Ἀλεξανδρία pro Ἀλεξανδρεία scribitur in ed. Cas. error est ex ed. Bas. propagatus. Mirabar quid esset quod περιθέτην *personam* interpretatus esset doctus Animadversor. Cuius mentem explicare voluisse videtur PALMERIUS, in Exercitat. pag. 513. sic scribens: » Per περιθέτην intelligo φορβειὰν sive ἐπιστομίδα: latine quidam *ligulam*, alii *capistrum* vocant: erat » autem coriacei ligamenti species, quo buccae & labia » tubicinum cohibebantur, ne nimiâ contentione rumpe» rentur. &c. « — At aliter quidem acceperat Aelianus l. c. qui diserte περίθετον κόμην interpretatur, id est, *adscititiam comam*: eodemque modo τὴν περιθέτην intellexit Pollux, lib. II. sect. 35. & X. 170.

AD CAP. VIII.

b Λιτυέρσας δὲ &c. Confer Schol. ad Theocr. Id. X. 41. Et ibi quidem cum apud Theocr. tum in Schol. nomen sic scribitur Λυτιέρσας; apud Nostrum vero, XIV. 619. a. Αὐτυέρσης: sed h. l. in scripturam Λιτυερσ. cum editis consentiunt ambo mssti: quam eamdem habes apud Suidam h. v. & apud Polluc. IV. 54. Caeterum, idem nomen *Lityersae* apud Aelianum Var. Hist. I. 27. latere sub obscuro nomine Πιτυρέα, probabiliter admodum censuere Aeliani Interpretes. *Mox*, ubi scribitur apud Nostrum, ἀδηφάγος δ' ἰσχυρός: rectius fortasse fuerit ἰσχυρῶς, quod habet ms. *Ep.* Cuius scripturae vestigium videtur etiam in ms. *A.* superesse.

λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Σωσίθεος ὁ τραγῳδιοποιὸς ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσᾳ. » Scribe Σωσίβιος ὁ τραγῳδοποιός. Caussam exposuimus dudum in Lectionibus » Theocriticis capite duodecimo, ubi multa de hoc *Lityer*» *sa.* « CASAUBONUS. — Scilicet docuerat ibi doctus Animadversor, se in nescio quo msto exemplari Theocriti descriptum reperisse Scholion, (iisdem fere verbis conceptum quae habes in editis Scholiis antiquis ad Id. X. 41.) cui subiecta fuissent haec verba: Ἱστορεῖ ταῦτα κατὰ μέρος Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι, λέγων οὕτως·

Οὔτέ οἱ (corrigit ille, Αἴ τ' οἱ) Κελαιναὶ πατρὶς ἀρχαία πόλις b

Μίδου γέροντος ἐστὶν ὦτ' ἔχων ὄνου &c.

Sequebanturque iidem versus qui leguntur apud Iohannem Tzetzen, Chiliad. II. vs. 592 sqq. apud quem eumdem quoque Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι, non Σωσίθεος, nominatur. Quod quum satis caussae visum fuisset Casaubono, cur apud Athenaeum Σωσίβιος h. l. pro Σωσίθεος corrigendum censeret, eiusdem auctoritate ductus FABRICIUS, *Sosibium* in Tragicorum deperditorum numero retulit, in Bibl. Graec. T. I. pag. 691. Sed conferenda quae ab eodem (eâdem pag.) de *SOSITHEO Tragico* traduntur, & quae utroque loco ad poëtam de quo hîc agitur spectantia congessit erudita HARLESII industria, in instauratae Bibliothecae Graec. Vol. II. pag. 321 sqq. Et, verum si quaeris, Grammaticus fuit *Sosibius*; *Tragicum Sosibium* nemo novit: at *Tragoediarum scriptor SOSITHEUS* in illorum etiam septem numero nobilitatus, qui *Pleiadis* nomine condecorati sunt, teste Suida in Σωσίθεος, ubi confer quae Küsterus adnotavit. Nec sane adparet, quo iure vetustissimis Athenaei codicibus (nam in nomine Σωσίθεος h. l. cum editis consentiunt & vetus cod. *A.* & *Epit.*) opponi possit vel Ioh. Tzetzae, vel obscuri alicuius Scholiastae auctoritas, qui ex ipso Tzetza descripsisse sua videtur. Denique (quod virorum doctorum observationem praeteriisse videtur) idem drama, de quo hîc agitur, *Daphnis* vel *Lityersas* inscriptum, a vetere Theocriti Scholiaste, homine sane docto, haud obscure non *Sosibio*, sed *SOSITHEO* auctori tribuitur, in Schol. ad Idyll. VIII. 93. Porro, ut constanter κωμῳδιοποιὸς, sic & τραγῳδιοποιὸς habet vetus codex; non τραγῳδοποιὸς, ut perperam h. l. editum erat.

Tres versus qui ex illo dramate hîc adponuntur, iidem leguntur apud Tzetzen l. c. cum nonnulla quidem varietate. *Versus.* 1. apud Athenaeum in hunc modum edebatur:

Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὅλους κανθηλίους.

Apud Tzetzen vero,

ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους.

Ex quo Casaubonus sic scriptum oportuisse coniectabat, ἔσθει μὲν ἄρτων τρεῖς (tum sive ὄνους, sive ὅλους) κανθηλίους, id est, *tantum panum edebat, quantum efficeret*

b *trium asinorum onus*. Quam in sententiam non video, cur ἄρτους non possit teneri, in accusativo casu, per adpositionem ad κανθηλίους referendo, quo pacto latine haud incommode diceres, *Comedebat panes, trium asinorum onus*. Melius vero ὄνους legi, quam ὅλους, observavit *Georgius d'Arnauld*, hunc locum tractans in Animadv. Crit. c. 9. ubi docuit iungi a Graecis solere duo nomina, ὄνος κανθήλιος, *asinus clitellarius*: velut apud Xenoph. Cyrop. VII. 5, 11. Lucian. in Iove Trag. c. 31. & in Schol. ad Aristoph. Av. 1555. Et ipsum ὄνους apud Athenaeum nobis dedit codex *Epit.* Porro speciosum erat ἄρτους, quod est apud Tzetzen: & de aliis etiam phagonibus memoratum videmus, *quantum panis* quotidie absumserint: sed in saevo illo feroque homine, mireris tamen cur panum potius mentio fiat, quam *carnium*, quas vorare consuesset. Itaque probabilius hactenus videri poterat αὐτὸς, quod cum editis Epitoma dabat, id est, *ipse solus, ipse per se*. Sed verissimum nobis visum erat id quod vetus cod. *A*. dedit, αὐτοὺς, eâ notione quam in versione latina exprimere conati sumus, *ipsum onus* (id est, *totum onus*) *trium asinorum*; ut adiecto pronomine αὐτοὺς intendatur vis reliquorum verborum, quasi dixisset *non minus quam trium asinorum onus*.

Versu 2. commodius videbatur δ' ἕνα, quod communi librorum consensu apud Athen. legitur, quam δ' ἅμα apud Tzetzen: quamquam & hoc defendi poterat. Vicissim vero *versu* 3. unice verum erat χαλῶν & δεκάμφορον, quae peropportune Tzetzes dedit. Epitomator in his verbis terminavit eclogam, πίνει δ' ἕνα καλὸν μετρητήν.
c

παρὰ Φερεκράτει ἢ Στράττιδι. Recte geminatâ τ literâ scriptum nomen dedit ms. *Ep*. & ed. Ven. Puto & ms. *A*. In *vers*. 3. pro ἦσθ' ἄρ' ὃς, quod hîc editum erat, scripsimus absque apostropho & interserto commate ἦσθ' ἄρα, ὃς *&c.* ut habent ambo codices mssti, cum hîc, tum VI. 248. c. ubi idem citabatur testimonium.

Κάμβλητα. Vide Aeliani Interpp. ad Var. Hist. I. 27. & Sevin, in *Recherches sur les Rois de Lydie*, in Commentar. Acad. Inscript. T. V. pag. 245. Καμβύσις scribitur illius feri hominis nomen apud Eustath. in Odyss. *l*. pag. 356. l. 49. qui sua ibi manifeste ex Athenaei Epitoma, ut alibi, hausit: at noster tamen cod. *Ep*. cum editis & ms. *A*. in Κάμβλητα consentit.

Περὶ δὲ Θύος &c. Vide supra IV. 144. f. & cf. Aeliani Interpp. l. c. *Mox* dein recte Χαρίλαν, non Χειρίλαν, dedere mssti nostri & Eustathius loc. cit. lin. 46. In Χαιρίππου, & dein Χαίριππον, cum editis consentiunt iidem nostri codices. Post Φυλάρχῳ particulam οὕτως recepi ex ms. *A*. In *primo* vero *versu* *PHOENICIDAE*, recte τὸ articulum ante Τρίτον ignorant edd. In *Epit.* deest versus primus cum initio secundi: in reliquâ totâ eclogâ consentiunt ambo codices cum edita olim scriptura, excepta postrema voce, ubi pro οἰκίαι recte οἰκίας dederunt. Nempe capacissimum hominis ventrem confert poëta cum *horreo* vel *cella penuaria domus alicuius*. Simili ratione apud alium poëtam vorax homo dicitur *habere* νηδὺν ἀκατείας, *ventrem magnitudine naviculae onerariae*. XV. 686. a.

Subiungamus quae ad hunc locum adnotavit CASAUBONUS: » Placet, inquit, edita lectio in istis *versibus Phoe*» *nicidae*, de lurcone Chaerippo. *Iste*, ait, ἐσθίει

» μέχρις γ' ἐὰν διδῷ τις ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς.
» τοιοῦτ' ἔχει ταμεῖον ὥσπερ οἰκίαι.

[Ubi notabis, istud μέχρις γ' ἐὰν, quod metrum iugulat, (initio penultimi versus,) imprudenti viro docto excidisse in Animadversionibus, & imperite in contextu positum esse ab his qui editionem Cas. 2. & 3. curarunt. Recte vero μέχρις ἂν habent ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum msstis.] Pergit Animadversor: » Ingeniose quidam in prio» re versu, ἢ λακῇ διαῤῥαγείς: ut in Evangelio de prodito» re Iuda, ἐλάκησε μέσος. Sed λάθῃ verum arbitror. Omni» no autem in altero versu, ὥσπερ οἰκίαι: *qualem penuariam* » *cellam singulae domus habere solent*: non, ut emendarunt, » ὡς παρ' οἰκίαις. [*qualis in nostris aedibus* reddiderat Dalec.] » Non praetermittendum est, *Cambletem* Lydorum regem, » inter phagones hic nominatum, apud Aelian. Ποικιλ. lib. » I. c. 27. dici Κάμβητα vitio librorum; itemque Θῦον τὸν » Παφλαγόνα, qui hic melius & libro quarto Θῦς. Male » etiam Καλαμόδρουν Aeliani codices indigetant, qui recte » in nostris est Καλαμόδρυς. Ibidem Χαρίδας nuncupatur » is, qui in Athenaeo [nempe in editis exemplaribus] » Χειρίλας: de quo suum cuique permitto iudicium. «

AD CAP. IX.

Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος, ποιητὴς, &c. De hoc vide quae

f collegit MEURSIUS, in Rhodo, lib. II. c. 13. μελοποιὸν adpellat Plutarchus in Themistocle. Quod in eum hîc adponitur *Epigramma*, id *SIMONIDI* auctori tribuitur in Anthologia, lib. III. cap. 6. pag. 213. ed. Steph. Inde inter *Simonidis Epigrammata* retulit Brunck, Analector. T. I. p. 137. num. 61. Quâ occasione nonnulla scitu digna cum de homine, tum de epigrammate in eum scripto, adnotavit IACOBS, Animadverf. Vol. I. Part. 1. pag. 239 sq.

a Θρασύμαχος δὲ ὁ Χαλκηδόνιος. Gentile nomen omisit Breviator: sed recte *Chalcedonium* hunc rhetorem facit optimus codex *A.* qui Μακεδόνιος inepte perhibebatur in edd. Vide Ciceronem de Orat. III. 16. & alibi. Quintilian. III. 3, 4. & III. 1, 10. & 12. & nota hunc Athenaei locum ad Fabricii Biblioth. Graec. T. IV. p. 488.

ὅ τι ἀπὸ τούτων ἐργάζοιτο. Ad verbum, *quid ab his faceret*: possis intelligere, *quid his* (nempe tam copiose ingestis cibis) *dignum facere posset*. Sed ἀπὸ hîc proprie *effectum* denotat; ut sensus sit, *quid praestare posset quod esset consequens & effectus huius tantae edacitatis*. Gallice diceres, *ce qu'il pourroit faire en conséquence de cela*.

ἀπολείπεσθαι, ἔφη, τοσαύτας, εἰ προσίοι τις, πληγάς. »Versabatur in aula regis Persarum *Timocreon Rhodius*, non obscuri nominis vir, cum propter facultatem »poëticam, tum etiam ob robur athleticum, & gulam »profundam. Hunc cum Rex animadvertisset ingentem co»piam ciborum in ventrem condere, *Dic sodes*, ait, *hisce tam multis cibis, quid facturus es?* Cui Timocreon: *Ego vero Persas concîdam innumeros*. Idem postridie multis vi»ctis qui singulari certamine cum ipso pugnaverant, ge»sticulari coepit. Miratus rex, cur Timocreon aërem pu»gnis verberaret, caussam percontatur. Ille respondens, »sicut narrat Noster, ἀπολείπεσθαι, ἔφη, τοσαύτας εἰ »προσίῃ τις πληγάς. Interpunctiones minus recte colloca»tae in istis verbis, viris doctis oculorum usum ademe»runt: nihil enim hic vidêre qui verterunt, *animo se de»fectum iri dixit si plagas aliquis tot infligeret*. Distingue, »ἀπολείπεσθαι ἔφη τοσαύτας, εἰ προσίῃ τις, πληγάς. *Re»spondit, sibi* post adeo multos victos *superesse tot plagas, »si quis accedat* secum certaturus, *inferendas*. Ingeniosum »Timocreontis hoc commentum fuit: qui, ut probaret »Persae, superesse adhuc sibi integras vires, postquam »multos qui secum in arenam descenderant superasset,

» χειρονομεῖν & *gestus agere manibus pedibusque* instituit. Si» gnificabat hoc pacto, paratum se plagis contundere om» nes qui secum vellent congredi, & plagipatidarum co» gnomen quaerere.« CASAUBONUS. — Recte εἰ προσίοι, non εἰ προσίῃ, dedit noster cod. *A*.

Καντίβαριν, φησὶ, τὸν Πέρσην, - - κεχηνότι b καθάπερ εἰς ἀψ. ἀγγ. &c. Mira sane verborum structura; quam quidem cum editis tenent ambo nostri codices. Omnino, si suo loco stant illi accusativi Καντίβαριν & τὸν Πέρσην, necesse videtur ut statuamus intercidisse post τὸν Πέρσην talia quaedam verba, οὕτω πολυφάγον (aut βούλιμον) γεγονέναι, ὥστε.

Ἑλλάνικος δὲ ἐν πρώτῳ Δευκαλιωνείας &c. » Pergit au» ctor, & refert ex HELLANICO, *Erysichthonem Myrmido» nis filium*, cuius nota ex Callimacho [Hymn. in Cer. vs. 67 sqq.] » & Ovidio [Metamorph. VIII. 817 sqq.] βου» λιμία, *quia cibis expleri non poterat*, Αἴθωνα *dictum esse*. Eu» stathius: [ad Iliad. λ'. p. 806. l. 21.] ἐῤῥέθη δὲ ἰδίως Αἴ» θων καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναι (φασὶ) » βορᾶς ἄπληστος, παρὰ τὸ αἴθειν, ὅ ἐστι κατακαίειν. ὅθεν » καί τις ἕτερος πολυφάγος Κεραυνὸς ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατά » τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας, κατασκήπτων » αὐταῖς τῷ γνάθῳ. Quod ait Eustathius de cognomine » *Fulminis*, ex sequentibus sumtum est. [ex pag. 417. a.] » Recte autem scribi ἐν πρώτῳ Δευκαλιωνείας, non ut prius » fuit editum, en testem idoneum. Clemens Alexandrinus » libro VI. Paedagogi: Διευχίδας ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν » τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλλανικοῦ Δευκαλιωνείας [Δευκαλιω» νίας ed. Pott. pag. 752.] μετέλαβε.« CASAUBONUS. — Perperam Δευκαλιωνίας editum erat ante Casaub. Veram scripturam tuetur ms. *A*. Titulum operis, ut alibi, sic & hic omisit Breviator. Αἴθωνος cognomen non praetermisit Callimachus loco cit. vs. 68. Cuius rationem eleganter declarat Ovidius, Met. VIII. 840 sqq.

Utque rapax ignis non unquam alimenta recusat,
innumerasque faces cremat, &, quo copia maior
est data, plura cupit, &c.

Idem cognomen Αἴθων perperam in κάνθων detortum esse apud Aelianum I. 27. monuere ibi Interpretes.

Πολέμων δ' ἐν α'. τῶν πρὸς Τίμαιον. Cum sic hoc loco esset editum, ἐν ἐννάτῳ πρὸς Τίμαιον, supra vero (III. 109. a. ubi manifeste de eodem *Polemonis* loco agebatur)

b ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον: necessario aut ibi aut hic vitiosa habenda erat scriptura. Fuisse autem hunc nostrum locum ex illo superiori corrigendum, obvia quaedam & quae per se levis admodum videri poterat observatio docebat. Nempe, non ἐννάτῳ, ut in ed. Cas. sed ἐνάτῳ simplici ν literâ in cod. *A.* scribitur & hic & alibi, ubicumque ista vox occurrit: quam scripturam hic etiam ed. Ven. & Bas. dabant. Iam satis adparet, quam fuerit pronus librariorum lapsus, ex ἐν α΄. τῶν πρὸς Τιμ. in ἐνάτῳ πρὸς Τιμ. aberrantium; ex quo deinde ἐν ἐνάτῳ πρὸς Τιμ. factum. παρὰ Σικελιώταις recte rescripsit Casaub. postquam perperam περὶ Σικ. positum esset in ed. Bas. *Templum edacitati sacrum in Sicilia*, & Σιτοῦς ἄγαλμα Δήμητρος, id est, *Cereris Frumentariae statuam*, notavit etiam Aelianus, I. 27. Quod de *Himalide* vel *Simalide* hic adiicitur, id & Aelianus praetermisit & noster Epitomator. — » Sequentia verba, de *Cerere Himalide* (ait h. l. CASAUBONUS in Animadv.) explicabimus σὺν θεῷ, lib. XIV. « — At ibi nihil aliud huc spectans reperias, nisi in Animadv. ad XIV. 618. d. pauca haec ipsa verba: » Est & *Hi*» *malis* inter *Cereris* cognomina, ut *Sito*. vide libro deci» mo. « — Eiusdem Deae supra mentionem factam vidimus, III. 109. a. ubi Σιμαλὶς scriptum nomen, literâ sibilante initio vocis. Hoc loco quum Ειμαλίδος scribatur in vetere codice, (nescio utrum cum aspero spiritu, an absque spiritu, qui in excerpta lectionis varietate nullus hic notatus) dubius haereas, utrum Σιμαλίδος debuerit librarius, ut literae Σ & Ε temere inter se permutatae fuerint; de quo genere erroris ad VII. 290. b. Animadv. Vol. IV. p. 156. & ad VIII. 349. d. dictum est: an suo more Ειμαλίδος pro Ἱμαλίδος scripserit. De quo quum satis certo iudicare non valerem, tenui id quod haud male editum inveni: quandoquidem perinde & per literam sibilantem & per spiritum illum, quem asperum vocamus, efferri nomen illud potuerat: de quo confer quae ad III. 109. a. notavimus.

c καθάπερ ἐν Δελφοῖς Ἑρμούχου. » Proxima, καθάπερ » ἐν Δελφοῖς Ἑρμήχου, non agnoscit Breviator. Putavit » nempe corruptam vocem Ἑρμόχου: quod & mihi vi» detur, ad antecedentia & consequentia attendenti. Quid » si Σπερμόχου? Esset certe convenientius. « CASAUBONUS. — Nos Ἑρμούχου scripsimus, praeeunte ms. *A.*

quo in nomine forma certe compositionis convenientior c analogiae est, quam in eo quod editum erat. Caeterum, nec quid illo nomine significetur liquet, & mirum videri debet, cum *Delphis* statua hoc nomine nescio cui Deo consecrata perhibeatur, apud nullum alium auctorem ullam eius mentionem reperiri. Quod VILLEBRUNIUS pro sua auctoritate adfirmavit, Ἑρμοχον denotare *Cererem manipulum spicarum manu tenentem*: gratiam viro, cuius reconditam miramur doctrinam, habituri eramus, si, quo fundamento nisus id tam fidenter adseverari posse putaret, nos docuisset. Si esset Ἐρνοῦχος, aliquam tamen speciem habitura esset illa interpretatio: quamquam ἔρνος potius de germine vel ramo oleae, ficus, aut vitis, quam de frumenti spicâ, dicitur. *Hermuchi*, ut habet noster Graecus codex, sic in latina versione posuit DALECAMPIUS, adiectâ notâ: » Ea vox significat *insperato lucro ditatum*: » τὸ ἑρμαῖον [ἕρμαιον] ἔχοντα καὶ εὑρόντα. «

ἐν δὲ Σχώλῳ τῷ Βοιωτιακῷ. Sic h. l. codex *A*. quemadmodum praeeunte eodem codice, aliisque inde derivatis, editum erat III. 109. a.

AD CAP. X.

Καὶ Ἀλκμὰν δὲ &c. » Ait de *Alcmane*: Καὶ Ἀλκμὰν δὲ » ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἀδδηφάγον [ἀδηφάγον mssti] εἶναι πα- » ραδίδωσι. Aelianus: [Var. I. 27.] Ὁμολογεῖ δὲ καὶ » Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. Ipsum » *ALCMANIS* de sua voracitate testimonium recitat No- » ster, cuius sunt prima verba:

» Καὶ πόκα τοι δώσω τρίποδος κύτος.
» ᾧ καὶ Νηλέα τρείρως. ἀλλ' ἔτι
» νῦν γ' ἄπειρος.

» Quid sibi velit poëta non assequor: & puto locum non » esse sanum. Fortasse, ᾧ [ὡς, puto, scribere voluerat] » καὶ Πηλείδην Ἀτρείδης. *Dabo tibi tripodem, sicut olim Aga-* » *memnon Achilli*, quando in gratiam cum eo rediit. Allu- » dit ad Homeri locum de muneribus quibus Achillem si- » bi voluit conciliare Agamemnon. Iuvat quod ait, esse » eum *tripodem*, de quo loquitur, *ignis expertem*: nam & » Agamemnonei erant ἄπυροι. Homerus, [Iliad. ι'. 122.] » vocat ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας. « CASAUBONUS. — νῦν γ' ἄπυρος, quod ex coniect. correxisse videtur Vir doctus,

c firmat vetus noster codex: at Πηλείδην Ἀτρείδης non videtur esse huius loci, cuius scriptura ex eodem cod. *A.* talis enotata est, ᾧ κ' ενιλεα γειρης: pro quo est ᾧ καὶ νιλέα τριήρης in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. Pro Νιλέα vero in ed. Cas. 2. & 3. ex Casauboni Animadvers. Νηλέα est receptum. Dalecampius verterat, *in quo Neleum sculptum manibus teras*: adiectâ ad voc. *Neleum* notâ: »Neptu»ni filium: alioqui *Nileus* rex Aegypti, quod Nilo no»men dedit.« — Weston, in Hermesianacte p. 35. legit νηλήϊν τριήρης, intelligens *poculum Nestoris* (a *Neleo* Nestoris patre) *insculptum tripodi*. coll. XI. 487. f. 497. b. & 500. f. — Equidem ad verbum latine reddidi id quod Graeca sonare videbantur, feliciorem interim vatem exspectans qui certiora nos doceat. Casauboni coniecturam probans Villebrunius cum Adamo, in subiectâ notâ affirmat, *Aegio felicem istam emendationem debuisse Casaubonum*. At librum illum si inspicias, qui olim Casauboni fuerat, cuius in oris partim lectiones quaedam e codice msto Aegiano excerptae, partim propriae Casauboni adnotationes inscriptae sunt; nihil hoc loco ex Aegiano codice decerptum reperies, sed breves hasce notulas ab ipso Casaubono suâ manu suoque nomine scriptas. Ad ἄπειρος, quod est in ed. Bas. notavit: »Lego ἄπυρος.« Ad ἔπνεο, *vs.* 4. »Lego »ἔτνεος cum Fulv. Ursin.« Ad χαίερον παῖδα, *vs.* 5: »Locum sic restituo, χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς.« Ad τετυμμένον, *vs.* 6. »Lego τετυγμένον. vide Hesych.«

In fine *vers.* 2. si ἐντὶ esset, foret Dorica verbi forma, pro ἐστί. Sed ἔτι habet vetus codex, quod in ἐντι corruperunt posteriores. Ad reliquam eclogae partem, haec est Casauboni Animadversio: »Subiicit *Alcman*:

» — τάχα δὲ πλέος
» ἔτνεος. οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
» ἠράσθη † Χαίερον παῖδα τὰς τροπάς.

»Egregia hîc nostra (absit verbo invidia) emendatio. Nam »*Chaerus, Alcmanis puer delicatus*, merae nugae. Scriben»dum:

» — οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
» ἠράσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπάς.

»Id est: *qualem pultem amat vorax Alcman bene calidam, post »solstitium hibernum*, sive, *tempore hiemis*. Non omnium »eduliorum eadem semper est gratia. Testantur haec ver»ba, solitum Alcmanem hiberno tempore pulte calida se

» oblectare. πέδα Doricum est pro μετὰ, pridem a nobis c » restitutum in multis diversorum auctorum locis. Quem- » admodum autem *multi cibi se fuisse* ingenue fatetur *Alc-* » *man* superioribus verbis: sic *cupediarum & λιχνείας invi-* » *diam deprecatur*, cum addit statim:

» Οὔτι γὰρ οὐ τετυμμένον ἔσθει.
» ἀλλὰ τὰ καινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος ζατεύει.

» Ita quidem leguntur ista in omnibus exemplaribus: sed » nullo plane sensu. Is enim quem docti eliciunt, [*Nihil enim comest quod sit verberatum: quae nova & intacta sunt, ut & ipse populus, cupit.* Dalec.] » & absurdus est & ridi- » culus. Affirmamus, in eam quam diximus sententiam lo- » cum emendandum:

» Οὔ τι γὰρ οὗτος τετυγμένον ἔσθει·
» ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος ζατεύει.

» Dixerat, Alcmanem plurimum pulte delectari; quod erat » vile & tenuiorum edulium: nunc ait, *Nihil enim Alcman* » *elaboratum diligentius comedit; sed vulgares cibos, ut plebs,* » *quaerit.* Quid hac emendatione similius vero? τετυγμέ- » να Graeci appellant, quae sunt *arte elaborata & multâ in-* » *dustriâ.* Omnino autem κοινὰ scribendum, non καινά. » Pultem vocat κοινὴν & *plebeiam.* Sic Lycophron unica » voce elegantissime θέρμον vocavit δημόκοινον: de quo, » libro II. cap. XIV. « Nempe ad II. 55. d. coll. X. 420. b. — Nos *vers.* 5. licet nihil a vulgatâ scripturâ codex *A.* recedat, sileatque prorsus Epitoma, fidenter tamen Casaubonianas emendationes χλιερὸν & πέδα, ut certissimas, adoptavimus. De πέδα, pro μετὰ, vide Hesych. & ibi Interpretes, maxime vero Maittaire in Dialectis, p. 251 sq. In vocab. χλιερὸς haud multo ante (IX. 409. e.) similiter peccatum a librariis vidimus. Sed, quoniam verbum ἐρᾶσθαι genitivum casum, non accusativum, adsciscere solet, οἵου & χλιεροῦ desiderabam: nisi Dorico poëtae licita fuit ista constructio. Etiam τετυγμένον placuit, quod pro vulgato τετυμμένον iam in contextu posuerat ipse Casaubonus. Sed οὗτος, quod ille voluit, metro non convenit: sunt enim anapaestici versiculi: quare οὐ τὸ τετυγμένον coniectabam, sive οὐδὲ τετυγμ. malueris. Admonet autem ipsum systema anapaesticum, cum sint dimetri versiculi, deesse *versiculo tertio* unum pedem; sive *quarto* deesse pedem, si vocem ἔτνεος tertio versui adtribui placuerit. In fine vero *vers.* 5. duae voces τὰς τροπὰς pe-

dem faciunt dactylum, quia terminatio *ας* in *τρωπὰς* non,
ut vulgo apud Graecos, producitur, sed ex Dorum mo-
d re corripitur. Denique, ut ad emendationes redeamus a
Casaubono propositas, etiam *κοινὰ*, pro vulgato *και-
νὰ*, unice verum nobis visum erat. Caeterum *pultem* rur-
sus ab eodem *Alcmane* laudatam infra videas; lib. XIV.
pag. 648. b.

κἀν τῷ ϛ′. δὲ ἐμφανίζει. Sic pro mendoso *κἀν τῷδε*
recte dedit cod. *A*. Similiter paulo ante, *ἐν τῷ τρίτῳ* di-
xerat, nempe *ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ μελῶν*. Apud eumdem
Nostrum, III. 110. f. vulgo editur Ἀλκμὰν *ἐν τῷ πεντε-
καιδεκάτῳ*: sed ibi (quod nos, cum illum locum tracta-
remus, praeterierat) compendiosâ notâ *ἐν τῷ ιϛ′*. scribi-
tur in vetere nostro codice, quod valet *ἐν τῷ ϛ′*. (quo-
niam *iota*, quod aliàs subscribi solet, *ad latus* ponitur in
illo codice) id est, *ἐν τῷ πέμπτῳ*. Cum quo convenit
quod Suidas docet, nonnisi *sex Carminum libros* Alcmanem
edidisse.

Ὥρας δ᾽ ἔστηκε τρεῖς &c. » *Alter locus* ALCMANIS *de ipsius*
» *polyphagia*, soricinâ naeniâ confossior est. Ita enim scri-
» bitur: *Ὥρας δ᾽ ἔστηκε τρεῖς θέρος, καὶ χειμὰν ὀπύραν τρί-
» ταν καὶ τέτρατον τὸ κρόκας. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἔσθει ἐν δάδαν
» οὐκ ἔστι.* Tentemus an ex ruderibus hisce aliqua sen-
» tentia possit aedificari. Lego, *Ὥρας δ᾽ ἔδῃ κε τρεῖς, θέ-
» ρος καὶ χειμῶν᾽ ὀπώράν τε τρίταν. καὶ τέτρατον τόγε
» εἶάρ. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἔσθεις ἐνθάδ᾽, ἐν γ᾽ ᾅδου οὐκ ἐδῇ. Per*
» continuas *anni tres tempestates edere potes, aestatem, hye-
» mem, & tertiam autumnum: quartam quoque, ver* nempe.
» *Sed si hîc* ita *edis, at in Orco non edes.* « CASAUBONUS. —
At pauci erunt, puto, qui sibi persuadeant, in tam lan-
guidam sententiam scripturum fuisse Lyricum poëtam Grae-
cum, qui quidem aliquo loco haberi commeritus sit. Nec
ita profecto *ALCMAN* scripsit. Ac ne ita quidem prorsus,
quemadmodum Casaubonus & in sua editione posuit, &
in Animadversione quasi vulgo sic editum repetiit, lege-
batur in superioribus editionibus: nam in illis non *καὶ
χειμὰν ὀπύραν τρίταν* scribitur, sed in hunc modum, *καὶ
χιμάλῳ παρ᾽ ἂν τρίταν &c.* pro quo in ms. *A*. (nam in
Epit. nihil horum comparet) est, *καὶ χειμάχῳ· παρ αν
τρίταν*. In reliquis quidem nil differunt ab editione Ca-
saubonîana superiores editiones: sed pro *κρόκας*, est *ἠρό-
κας* in ms. *A*. & pro *δάδαν* est *δ᾽ αδαν* cum apostropho.

Sed scripturae nostri codicis notitiam nec ipse habuerat d Casaubonus, nec adeo adferre lectoribus Athenaei potuerat. Ex istis tamen ruderibus, ut ille nominavit, quae editi libri offerebant, iambicos duos versus tetrametros hypercatalectos, commode concinnatos, nobiscum privatim communicavit ingeniosissimus GROTEFEND:

Ὥρας δ' ἔστηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα, καὶ τρίταν ὀπώραν
καὶ τέτρατον τ' ἦρ, ὄκα θάλλει μὲν, ἐσθίειν δ' ἄδαν οὐκ ἔστιν.

Pro extremis autem verbis οὐκ ἔστιν, quae metro repugnare videbantur, idem Vir doctus aut ἀπέστιν, aut πόκ' ἔστιν; *quando licet?* legendum suspicabatur. Eosdem versus deinde suo nomine in Observatt. in Athen. pag. 24 publici iuris fecit *Raph.* FIORILLO, utrumque in duo hemistichia sic digestum:

Ὥρας δ' ἔστηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα,
καὶ τρίταν ὀπώραν·
καὶ τέτρατον τ' ἦρ, ὄκα θαλεῖ μὲν,
ἐσθίειν δ' ἄδαν οὐκ ἔστιν.

Ubi praesertim »tertio versiculo veram lectionem a se in»ventam« (τ' ἦρ ὄκα θαλεῖ μὲν) sibi gratulatur »a vulgatae scripturae ductibus fere non recedentem.« Ac sane sub illo monstro τὸ κρόκας, quod editos libros invaserat, cum ex scripturae ductibus, tum e praecedentibus verbis perquam probabile fiebat, τὸ ἦρ & ὄκα latere. Quam coniecturam planissime confirmavit noster codex *A.* ηροκας, non κρόκας, exhibens. Sed quod iidem praestantissimi Duumviri (qui collatâ inter se operâ in restituendis corruptissimis apud Athenaeum locis elaborasse videntur) deinde posuerunt, θαλεῖ μὲν, id quidem, licet non longe a scripturae vestigiis recedat, minus placuit. Nam, ut alia omittam, si id, quod illi volunt, dicere voluisset poëta, *ubi quidem o m n i a florent*, non video quo pacto omitti in Graecis versibus vox πάντα potuisset. Mihi servatâ σ literâ, quam post ὄκα agnoscunt libri, σ ά λ λ ε ι ν μ ὲ ν, quemadmodum pro ἐσθίειν δ'., ἔ σ θ ε ι ν δ' legendum videbatur. σάλλειν autem, Doricum opinor verbum, quod in latino *salio* & *salto*, item in Romanorum *Saliis* superest, idem atque commune ἅλλεσθαι valere coniectabam. Iam *primo versu*, codicis nostri scriptura, χειμαχωπαρας, nullâ mutatâ literâ offerebat id quod in contextu posuimus, χεῖμα, χὠπάραν, id est, καὶ ὀπάραν: ubi, ut σᾶμα pro σῶμα, & ἆτα pro ὦτα, & θεαρὸς pro θεωρὸς di-

d cunt Dores, sic & ὀπάρα pro ὀπώρα dixisse suspicabar. Denique turbare illud quidem poterat, quod, quoniam vocabulum hoc *leni spiritu* pronunciatur, non χὠπάραν, sed κὠπάραν, scriptum oportuerit: nisi fortasse perinde & ὀπώρα (ut ex eiusdem Alcmanis carminibus infra adfertur, XIV. 648. b.) & ὁπώρα (vel dorice ὁπάρα) dicere licuit; unde & factum videri poterat, ut id nomen nonnulli παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῇ ὥρᾳ dictum statuerent, inter quos Etymologici auctor pag. 628. l. 46. Iam vero, si de metri ratione nobis, parum initiatis hoc mysteriorum genere, adiicere nonnihil licet; habemus, ni fallor, priorem versum, perfectissimum tetrametrum iambicum,

Ὥρας δ' ἔστηκε τρεῖς· θέρος, καὶ χεῖμα, χὠπάραν
(sive κὠπώραν) τρίταν.

Posteriori quidem non constat metrica ratio: sed constabit, si pro σάλλειν μὲν ponas doricam infinitivi formam haud infrequentem, σαλλέμεναι. Denique, si pariter ex Dorismi ratione ἔσθεν pro ἔσθειν, & ἐντὶ pro ἐστὶ posueris, habebis alterum versum tetrametrum catalecticum huiusmodi,

καὶ τέτρατον ἦρ, ὄκα σαλλέμεναι, ἔσθεν δ' ἄδαν οὐκ ἐντί.

Ἀναξίλας - - περὶ Κτησίου τινὸς &c. » *Ctesiae* helluo» nis etiam Aelianus ex *Anaxila* facit mentionem. « Casaub. — Iam aliâs monitum est, perquam probabile esse, totum cap. 26. & 27. primi libri Variar. Histor. ex hac Athenaei disputatione excerpsisse Aelianum. Duos posteriores *Anaxilae* de *Ctesia* versus Excerptis suis pag. 861. inseruit Grotius.

e κἂν Πλουσίοις. Anaxilas ἐν Πλουσίαις citatur apud Laërt. III. 28. ubi ex hoc Athenaei loco fortasse Πλουσίοις corrigendum adnotarunt Interpretes. Nec tamen dissimulandum, istam apud Nostrum scripturam Πλουσίοις nonnisi tacitae emendationi editoris Basileensis deberi, a quo eam Casaubonus accepit. In ed. Ven. quidem & in ms. *A.* πλούσιος scribitur, quasi ab his verbis inciperet ecloga, Κἂν πλούσιος διαῤῥαγῇ τις &c.

Vers. 2. Pro γάρ σε, quod vulgo legebatur, omnino γάρ ἑ praeeunte Adamo corrigendum putavi. Attice ἑ, pro αὐτόν.

In eiusdem *Anaxilae*, ex *Gratiis*, *versu* 1. nil mutant libri. Est tamen ille iusto brevior: cui incommodo mederis, si cum eodem, quem modo laudavi, Adamo, μὲν

particulam inserueris. Sed fortasse alia tentari commodior medicina potuerit. Quod vero *vers.* 2. ὄντως εἰ Κρ. pro f ὄντως ὁ Κρ. legi voluit VILLEBR. id nec necesse est, & metro adversatur.

In *PHILETAERI*, ex *Atalanta*, *vers.* 1. recte Σωτάδου tenent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* *Vers.* 2. Pro Ταυρίτην, quod respuebat versus, Ταυρέαν scribendum ex VIII. 342. f. & 343. d. monuerat VALCKENAR. ad Eurip. Phoen. pag. 219.

ANAXIPPI ex *Ceranno* s. *Fulmine* ecloga, in hunc modum edita erat:

Ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. τοῦτον λέγεις τὸν πέτρινον, † a
τοῦτον οἱ Διφίλοι καλοῦσί σοι.
νυνὶ δι' ἀνδρείαν κεραυνὸν εἰκότως,
ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τοὺς τραπέζας οἴομεν
αὐτὸν, κατασκήπτοντα γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ.

Quo spectat CASAUBONI Animadversio haec: » *Anaxilae* » versiculos [*ANAXIPPI* scribere voluerat] de phagone » *Damippo*, cui *Cerauno* cognomen, sic scribo:

» — Ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τὸν φίλον
» προσιόντα μοι Δάμιππον. εἰ τοῦτον λέγεις
» τὸν πέτρινον; τὸν οἱ φίλοι καλοῦσί σου
» νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνὸν. εἰκότως.
» ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἴομαι
» αὐτὸν, κατασκήπτοντά γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ.

» vel, ut apud Eustathium, αὐταῖς, *mensis.* « — At *vers.* 1. bene habebat vulgatum τῶν φίλων: intelligendo, ἕνα τῶν φίλων, *unum ex amicis, Damippum.*: vel, Δάμιππον, ὄντα τῶν φίλων, *qui est e numero amicorum.* Nihil frequentius istâ loquendi formâ. *Versu* 2. utique aut εἰ aut ἢ particulam, quae aliâs omitti poterat, desiderabat metrica ratio. *Vers.* 3. οἱ φίλοι, ut corrigebat Casaub. sic recte dedit codex ms. uterque. Sed τοῦτον cum editis tenent mssti: quod ne nobis quidem mutandum visum est. Certe suspectum debuit esse ionicum τὸν, quod notione relativi ὃν hic positum Casaubonus voluit. Nec in fine versus solicitandum erat σοὶ, dativus pronominis secundae personae, in familiari sermone non sine emphasi quadam (tametsi pleonasmus videri poterat) verbo adiici solitus. οἱ φίλοι non intelliguntur φίλοι σου, sed φίλοι αὐτοῦ, *familiares eius.* *Vers.* 5. Recte οἴομαι erat in ed. Ven.

& Bas. consentientibus msstis. οἴομεν erratum erat, imperite ex ed. Cas. 1. in ed. Cas. 2. & 3. propagatum. *Vers.* 6. Commode γε particula, quam ignorant mssti, inserta est ab editoribus. In *Epit.* scribitur, κατασκήπτοντ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ: unde habet Eustathius loco supra citato, ad pag. 416. b. Sed κατασκήπτοντα αὐτῇ τῇ γνάθῳ ms. *A.* cum editis.

In *Theophili*, ex *Epidauro*, *vers.* 2. festive & contra opinionem dictum est, quod in fine adiicitur φαγεῖν. Nam ubi de *centurione* agitur, qui dicitur esse ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος, ibi primum intelligere debebat auditor aut lector *virum fortissimum, bellica virtute longe omnibus praestantem.* Similiter paulo post, φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί.

b In eiusdem *Theophili* ex *Pancratiaste* eclogâ, male vulgo distincti versus erant: primus decurrebat a verbis Ἑφθῶν μὲν, usque λέγ' ἄλλο ὀρυγχίον: alter, a κολῆν vel κωλῆν, usque Ἡράκλεις, & sic porro. Postremus, ab ἀκράτου δώδεκα, usque Σαβάζιε. Ibi Casaubonus nonnisi haec monuit: »In primo versu e *Pancratiasta Theo*»*phili*, operarum peccatum emenda, & scribe, λέγ' ἄλ»λο, ῥυγχίον. In ultimo, pro Ἀπολλόδωρε καὶ »Σαβάζιε, quarum vocum altera manifeste corrupta, »scribi potest, Ἄπολλον, Διόνυσε καὶ Σαβάζιε. Sed quae»rendum aliud moneo, quod propius veritatem accedat. »Vox ἀκράτου ad superiorem versum pertinet.« — Commodius digesti versus erant supra, III. 95. a. ubi tres priores iam erant adpositi. Ibidem etiam, *versu* 2. pro eo quod hîc mendose in omnibus editt. legebatur ὀρυγχίον, recte ῥυγχίον legebatur; quod ipsum & hîc & ibi codex *A.* firmat. (nam quod ibi in Animadv. notatur, ῥύγχος legi in ms. *A.* id operarum errore commissum.) In *Epit.* utrobique deest haec Ecloga. Acutam scripturam κωλήν, quam ibi cum ms. *A.* tenebant editiones omnes, eamdem hîc servant ed. Ven. & Bas. cum eodem msto. Consulto vero tenuimus nos scripturam κωλῆν, quam hîc habebat ed. Cas. Vide Athen. IX. 368. d.

Vers. 5. Cum in edd. sic legeretur, σῦκον δύο μνᾶς ἔπιες, ἐν δὲ πόσον: voculam ἐν, inepte insertam, ignorat ms. *A.* Orta illa videtur ex lectionis varietate, vel potius ex coniecturâ posterioris alicuius scribae, qui pro ἔπιες legendum ἔπιεν in tertia pers. censuisset. Sed quum iusta mensura deesset versui, voculam Εἶτ' nos ex con-

iecturâ inseruimus: εἶτ' ἔπιες δὲ πόσον; *deinde* (vel, *ad* b *haec*) *bibisti vero quantum?* Ante ΕΠΙΕΣ adparet quam facile intercidere vocula ΕΙΤ potuerit. Fiorillo, hunc locum tractans in Observat. p. 35. postremam eclogae partem in hunc modum constituit:

— A. Σύκων δύο
μνᾶς. B. Ἔπιες; A. Εἶδε πόσον, ἀκράτου δώδεκα
κοτύλας. B. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε!

»Pro ἐν δὲ, inquit, quae verba nihil valent, dedi εἶδε: »iam *vide quantum vini bibi.*« — Commodior videbitur, puto, ratio a nobis inita. *Postremo versu*, haud immerito utique suspecta Casaubono fuit insolita illa exclamatio, Ἀπολλόδωρε! Et lubens equidem probassem Adami coniecturam a Villebrunio relatam, Ἀμπελόδωρε, si versui conveniret: ad cuius mensuram si aptum velles vocabulum, Ἀμπελεόδωρε scriptum oportebat; quod tamen parum videtur probabile. Quare certius aliquid etiamnum desidero: nisi statuere fortasse licuerit, in communi sermone interdum illâ exclamandi formulâ esse usos homines de plebe, aut per iocum & praeter exspectationem consulto adhibitam fuisse a poëta.

AD CAP. XI.

Nihil incommodi habebat quod in ed. Bas. & Cas. legebatur, ὡς τὸ Βοιωτῶν, scil. ἔθνος. Sed nil necesse fuerat veterem deserere scripturam. τὸ Βοιωτὸν tenebat ed. Ven. cum ms. *A*.

In Evbuli ex *Antiopâ vers.* 1. ἄμμες cum editis habet ms. *Ep.* c Nec vero spernendum ἄμες simplici μ literâ, si prima vocalis adspiretur. Vide Maittaire, Dialect. pag. 193. In fine versus, emendatio Grotii, (in Excerpt. pag. 647.) μέτρι' pro μὲν, nec necessaria, & menti poëtae contraria videtur. Nec vero offendere nos debet repetitio illius particulae μὲν, quam eamdem *vers.* 2. denuo etiam posuisse poëta videtur; nam in scriptura veteris codicis, καρτερὴ μὲν, vix aliud latet quam καρτερῆν μὲν, quod verum puto. Eâdemque formâ *vers.* 1. ποιῆν & φαγῆν dixerit Boeotus, qui loquens inducitur. Recte vero τοὶ δ' Ἀθηναῖοι *vers.* 2. edidit Casaubonus, tacite corrigens mendosam superiorum editionum scripturam, quae talis erat, τοῖς δ' Ἀθηναίοι. Nec video, quo pacto ferri

potuisset codicis nostri scriptura, τοῖς δ' Ἀθηναίοις. In *Epit.* desunt duo posteriores versus. Pro eo quod initio eclogae ponitur Ποvεῖν, Πίνειν legebat DALECAMPIUS: *Ad bibendum & comedendum fortes:* non utique sine veri specie; nec tamen satis certâ ratione. Confer vero Alexidis testimonium, in fine huius pag.

In eiusdem *EUBULI*, ex fabula *Europâ*, *versu* 1. scripturam Κτίζε cum editis tenet ms. *A*. Caeterum ex eâdem fabulâ *Europa* fortasse illud etiam erat fragmentum, quod lib. II. pag. 47. b. c. adpositum vidimus.

In sequente testimonio ex *Ione*, *vers.* 2. ὥστ' οὐδὲ recepi ex ms. *Ep.* Ad editam scripturam ὡς οὐδὲ ex ms. *A*. quidem nulla enotata varietas. Dein vero δειπνῶν, praeeunte Dalecampio, scribi iussit CASAUB. in Animadv. quem secutus est Grotius, in Excerpt. pag. 651. ubi & proximum ex Europa fragmentum adposuit. DALECAMPIUS versum illum sic commode reddiderat: *ut coenans, quod aiunt, satietur nunquam.*

d In Ecloga ex eiusdem *EUBULI Cecropibus vers.* 1. quod Θήβαζε scripsit Epitomae auctor, id suo iudicio ille fecit, formam loquendi praeferens magis vulgo usitatam. Θήβας ἦλθον (intelligendo εἰς Θηβ.) scripserat poëta: quemadmodum in alio eiusdem dramatis versu, qui hunc proxime vel praecedebat vel sequebatur, similiter Κόρινθον ἦλθον scripsit, ut docet Deipnosophista noster, XIII. 567. c.

Vers. 2. Ad editam olim scripturam κόπρον γ' ἔχει, monuit CASAUBONUS: »Malim κοπρῶν' ἔχει. Et omni»no id rectum est. Extat vox eadem in sequente testimo»nio eiusdem poëtae ex *Mysis*.« — Eamdem emendationem iam proposuerat H. STEPHANUS, Thes. T. III. pag. 345. c. Nec longe a vero abest ms. *A*. in quo κόπρων. Breviator in praecedente verbo δειπνοῦσι terminavit eclogam.

Vers. 3 *sq.* οὐ πλήρει βροτῶν οὐκ ἐστὶ μεῖζον ἀγαθόν. »πλήρει βροτῶν suspicione mendae non caret. Potest ta»men ferri, exponique *homini pleno & bene farto*, pro πλή»ρει βροτῷ.« CASAUBONUS. — At, si βροτοὺς hîc *homines* intelligimus, ipsum dativum πλήρει βροτῷ potius posuerit poëta: quod fortasse verum: nisi magis adrideat TOUPII inventum, in Curis Nov. in Suid. pag. 204. ed. Lips. »Legendum videtur, (inquit) πλήρει βοτῶν: *cibis onu»sto.* Ut ποτὰ, *poculenta*: sic βοτὰ, *esculenta*.« — Quod

insignem utique speciem habet: sed tamen, quoniam nusquam alibi ita usurpatum vocab. βοτὰ reperitur, perinde suspicari licebat, βροτῶν fortasse pro βρωτῶν eadem notione dixisse poëtam. Apud Suidam tamen invenias glossam Toupio aliquatenus faventem, nisi menda subest: Βοτός· τροφὴ, ἢ βοσκή.

Vers. 6. δάκνων in participio, non δάκνει, dedit ms. *A.* Idemque deinde παγγέλοιός ἐστ' ἰδεῖν. Qua in scriptura nihil desideraverit eruditus lector. Et carere potuimus CASAUBONI Animadversione, monentis: »Scribe »παγγέλαστός ἐστ' ἰδεῖν.« — παγγέλοιος ex coniectura etiam correxerat TOUP l. c. & CORAY ad Hippocr. de Locis &c. pag. 397.

In *EUBULI* eclogâ ex *Mysis*, *vers.* 3. ὅλους τραχήλους. »Habet Huraldinus codex ὅλης: idque perplaceret, ut »iungeretur cum superiore δι' ἡμέρας: sed, eâ scripturâ »admissâ, de voce τραχήλους quaerendum superest.« CASAUBONUS, *in Addendis ad Animadvers.* — In *Epit.* deest haec ecloga, cum omnibus quae hac pag. deinde leguntur. At noster etiam optimus codex *A.* ὅλης habet: quod videri poterat ortum debere errori imperiti alicuius aut dormitantis librarii, qui ad proximum substantivum ἡμέρας referendum illud adiectivum temere putasset. Percommode vero ὅλους τραχήλους edd. id est, ut Dalecampius reddidit, *qui toti quanti guttura sunt.* Quae tamen scriptura illud habet incommodi, quod haud adpareat unde pendeat ille accusativus casus; nisi e primo versu repetere verbum λιπὼν liceat, quasi dixisset, λιπὼν τὸ Θήβης πέδον, καὶ τοὺς ἐκεῖ ἀνθρώπους, ὅλους τραχήλους. Id si nimis durum; vide, an tenendo δι' ἡμέρας ὅλης, deinde pro τραχήλους, cum ADAMO, τραφάλλους malis; nempe, ἐσθίειν τραφάλλους, id est, τυροὺς χλωροὺς, *recentes caseos*, interprete Hesychio. Quod vero dein editum erat, καὶ τοὺς κοπρῶνας πλησίον: primum τοὺς, quod metro prorsus adversabatur, recte ignorat ms. *A.* tum vero pro κοπρῶνας, omnino κοπρώνος corrigendum putavimus, in genitivo, qui a voce πλησίον pendeat. Confer eclogam proxime praecedentem.

In *DIPHILI* testimonio, pro ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν, exspectaveram καὶ πάλιν, *et rursus ad redeuntem usque diem*: sed nil mutat vetus liber. Et sensum haud incommodum admittere videtur scriptura vulgata.

» *Mnesimachi* verba e *Busiride*,

» — Εἰμὶ γὰρ Βοιώτιος,

» ὀλίγα μὲν ἄλλων, ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων:

» sonant hoc: *Ego sum Boeotius: qui de aliis quidem pauca » comedam; haec vero multa.* Videtur dicere, Boeotos pa» nis & carnium fuisse voraces; caetera, quae delicatuli » expetunt, non multum curasse. « Casaubonus. — In *Addendis* haec adiecit Animadversor: » Huraldinus Ms. » unâ voce auctior: ὀλίγα μὲν ἄλλων δίκαια ταῦτα· » πολλὰ δ' ἐσθ. Sed non video quî sententiam aliquam ex » hac scripturâ eliciam; quam & metri lex aspernatur. « — Illius vocabuli, ab hoc loco utique alieni, nullum in vetere nostro codice vestigium cernitur.

Alexidis versus ex *Trophonio*, quum quo genere metri continerentur haud satis mihi liqueret, ita digestos dedi, ut editos inveni. Ad *vers.* 3. cum sic legeretur,

f ὡς ἀκίνητοι νῦν εἶναι βοᾷν καὶ πονεῖν μόνον,

monuit Casaubonus. » Lege cum eruditissimo Sylbur» gio:

» ὡς ἀγίνητοι νῦν εἶναι βοᾷν καὶ πονεῖν μόνον. «

Cuius emendationem laudans Palmerius, Exercitation. pag. 513. ait: » Sed eadem manu debebat etiam corrigere » vocem πονεῖν, & reponere πίνειν. Nam si maneret » πονεῖν, tunc non foret διασυρμὸς, (*vituperatio*,) sed po» tius laus & encomium. « — Quae mihi ita vera visa erat observatio, ut utramque adoptarem emendationem; quamquam in vulgata scriptura nil mutet vetus noster codex. Ac sane mire positum verbum istud πονεῖν videri debuit medium inter βοᾷν & δειπνεῖν. Nec tamen dissimulandum, paulo ante etiam (lit. *c.*) in Eubuli testimonio τὸ πονεῖν praedicari de *Boeotiis*. Et omnino de tota huius eclogae sententia haud satis constat: quare consultius fortasse facturi eramus, si intactam reliquissemus. At *postremo versu*, γυμνοῦθ' ἑαυτοὺς, pro γυμνοῦσθ' ἑαυτοὺς, quod editum erat, recte dedit ms. *A.* Nam ubi verbo adiicitur pronomen reciprocum, ibi verbum non in *medio* genere, (quod aliâs reciprocam actionem significat) sed in *activo*, ponunt Graeci.

a Τί γὰρ ἄλλο ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν &c. » *Pempeli* responsum » *de Boeotis*, cum fuisset interrogatus, *quid ipsi viderentur » esse Thebani?* salebrosum est: licet cum editis scripti om» nes consentiant. « Casaubonus. — Nobis illud respon-

ſum nihil obſcuri habere videbatur, cuius haec erat ſen- a
tentia, *ita gulae deditos eſſe Boeotos, ut nil niſi ventres eſſe*
videantur; & ut quisque, quo maiorem ciborum copiam ingere-
re poſſit, tanto magis ſe praeſtare caeteris ſoleat gloriari. Cae-
terum πέμπελον, adpellativo nomine, Graecis dici novi-
mus *capularem ſenem*, eumque *loquacem* praeſertim *& gar-*
rulum: at ille *Pempelus* quis ſit, qui ex Eratoſthene hic
commemoratur, nusquam declaratum reperire nobis con-
tigit. Illud vero nos docere Caſaubonus debuerat, ſe,
quum Πρέτελλον legeretur in ed. Venet. & Baſ. (unde &
Pretellum in verſione Dalecampius poſuit, *Prepellum* vero
Natalis Comes) ex codicibus msstis Πέμπελον reſtituiſſe.
Ac ſane ipſum hoc nomen Πέμπελον agnoſcunt ambo no-
ſtri codices.

Πολύβιος - - ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν φησιν. Hac
ſerie verba ſcripta dedit cod. *A*. De re vide Reliquias li-
bri viceſimi Hiſtoriae Polybianae, cap. 4. & 6. noſtrae
editionis, quae ex Excerptis Valeſianis de Virtutibus &
Vitiis ducta ſunt. Βοιωτοὶ μεγίστην δόξαν λαβόντες κατὰ
τὰ Λευκτρικά. Recte κατὰ, non μετὰ, dedere ambo no-
ſtri codices: pro quo in eamdem ſententiam apud Polyb.
XX. 4, 2. habes ἐν τοῖς Λευκτρικοῖς καιροῖς. Mox vero,
pro κατὰ μικρὸν (id eſt *paullatim*) ſuſpicatus ſum μετὰ
μικρὸν ſcripſiſſe Athenaeum: pro quo eſt apud Polybium,
κατὰ τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς ἑξῆς χρόνοις, id eſt, *continuo de-*
inde; non, *paullatim*, ut ibi interpretatus erat Valeſius.
(de quo in Adnot. ad illum Polybii locum monuimus.)

διέθεντο καὶ κοινώνεια τοῖς φίλοις. »Appellat κοινώνεια, b
» *conventus ea fine ſolitos agi, ut amici unà eſſent.* Et διατί-
» θεσθαι κοινώνεια τοῖς φίλοις, eſt *reditus in eam rem aſſignare,*
» *& locum providere.* « CASAUBONUS. — In Valeſianis ex
Polybio Excerptis ſic habes: τὰς οὐσίας - - εἰς εὐωχίας
καὶ μέθας διετίθεντο, καὶ κοινὰς τοῖς φίλοις ἐποίουν. — Per-
git CASAUBONUS: »Addit Polybius: Πολλοὶ δὲ [καὶ hic
» inſeritur in noſtro cod. *A*. ut in Exc. Valeſ.] τῶν ἐχόν-
» των γενεὰς ἀπεμέριζον τοῖς συσσιτίοις τὸ πλέον μέρος τῆς
» οὐσίας· ὥστε πολλοὺς εἶναι Βοιωτῶν οἷς ὑπῆρχε δειλινὰ
» τοῦ μηνὸς πλείω τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν.
» Verbum ἀπεμέριζον, *dividebant*, interpretor de ultimis
» voluntatibus: quaſi ſcriptum eſſet ἀπέλειπον. Et nota
» ſis ſtultitiam horum hominum immanem: [immo *melio-*
» *ra verba! quaeſo*, haud immerito aliquis dixerit.] qui,

b „non solum dum viverent, soliti bona sua in convivia „illa prodigere; sed & morientes pecuniam amicis relin„querent perdendam ἐν τοῖς κοινωνείοις, quae hestiatoria „quaedam erant. Haec fuere Graecorum ingenia: cuius „rei clara testimonia in testamentis veterum philosopho„rum, quae recitat Laërtius Diogenes. Quare aliter Po„lybii verba non debuerant accipi. Δειλινὸν, videlicet „βρῶμα, est *cibus pomeridianus*, sive *merenda*: nam vete„res interpretantur, τὸ μεταξὺ δείπνου καὶ ἀρίστου. Ita „vocabant Thebani κοινωνισταὶ suas illas epulas; vel pro„pter diei tempus, quo soliti convenire ex sodalitii in„stituto; vel minuendae rei invidiae, quasi esset aliquid „levius δειλινὸν, quam vel prandium vel coena. Sic ho„die solent frugiperdae homines extraordinarias epulas „suas appellare *merendas*: quae tamen coenae sunt quan„tumvis dapsiles & lautae. Cum autem morituri entes The„bani tanto studio ornandorum coenoneorum ducerem„tur; non mirum est, *evenisse* quod scribit Polybius, *ut* „*multi merendas haberent sibi ab amicis legatas plures numero* „*in singulos menses, quam dies essent in mense.* Simile ex par„te quod narrat Strabo de Tarentinis, plures illis fuisse „in anno festos dies, quam essent ipsius anni dies. *a* — Mira vero doctissimorum olim virorum, in edendis veterum auctorum scriptis, negligentia dicam? an supercilium? susque deque habentium iudicium studiumque lectorum, qui, unde ductae essent novationes ab illis inductae, essent requisituri. Nam quum δεῖπνα hoc loco, non δειλινὰ, in editione Ven. & Bas. legeretur, cur nec illius lectionis mentionem ullam fecit Casaubonus in Animadversionibus, nec, unde suum illud δειλινὰ arripuisset, dignatus est docere lectorem? Noster quidem vetus codex *A.* non δειλινὰ, sed ΔΕΙΗΝΑ exhibet: quod poterat perinde vel ex δεῖπνα corruptum videri, (ex quo etiam Valesius detortam scripturam δῖπλα existimaverat, quam apud Polybium codex Peirescianus habebat) vel ex δεῖελα, plurali nominis δεῖελον, quod pro *merendâ* usurpavit Callimachus, teste Scholiasta Homeri, ad Odyss. ρ'. 599. Sed verum si quaeris, scripturam δειλινὰ ex Epitoma Athenaei acceperat Casaubonus: eamdem quidem scripturam perspicue noster codex *Epit.* exhibet.

AD CAP. XII.

In *Mnesimachi*, ex fabulâ *Philippo*, *versu* 2. particulam καὶ, tam aptam ad sensum, quam ad fulciendum versum necessariam, opportune inseruit Grotius in Excerpt. pag. 663. In fine eiusdem versus, pro edito olim καταφάγοι, recte καταφάγῃ dedit ms. *A*. In ms. *Ep*. terminatio verbi non disertim expressa est: sed nil aliud debuisse voluisseque videtur librarius. c

Ἐπεὶ τριπήχη &c. »Probaturus auctor, *omnes in universum Thessalos plurimum comedisse*, ait: Κράτης φησὶν ἐν »Λαμίᾳ,

»Ἐπεὶ τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα.

»Lego ἔπη τριπήχη: ut, *sesquipedalia verba*. Non videtur hinc posse colligi quod voluit probare Athenaeus: »sed scire licet, Cratetem, cum ita loqueretur, allusisse »ad frusta carnium, quae incidi solita a Thessalis. Ideo »addit Athenaeus, vice fungens interpretis, Τοῦτο δ' εἶπεν, ὡς τῶν Θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. Alioqui »poterat dici, scripsisse poëtam Κρέα τριπήχη: sed verum est quod dixi. *Lamiae Cratetis* meminit Pollux »libro nono, [sect. 62.] ubi ex hac fabula versum affert, ut doceat ἡμίεκτον & octo obolos tantidem valuisse. Eum versiculum ita concipe: Ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ. μανθάνεις; ὀκτὼ ὀβολοί. « Casaubonus. — Apud Nostrum, vulgatam scripturam Ἐπεὶ tenet codex *A*. In *Epit*. omissum est ipsum illud primum versiculi verbum. Caeterum gulositatem Thessalorum notavit etiam Platonicus Socrates in Critone: de eademque conferri potest Diphili testimonium, supra adlatum, II. 47. c.

In *Hermippi*, ex *Parcis*, *vers*. 2. quum μύρων legeretur in editis, interpretatus est Dalecampius quasi μοιρῶν vel μερῶν esset, *portionum*. Sed μύων perspicue nobis dedit ms. *A*. In *Epit*. deest id testimonium. In *eodem versu* verba sic digesta ut desiderabat metrica ratio (Θετταλικὴν τὴν) dedit idem codex *A*. d

ταῦτα δὲ καπανικὰ &c. »Thessali propriâ suae dialecti »voce καπανικὰ κρέα vocabant *magna*, & *quae plaustrum possint onerare singula*. Auctor Athenaeus his verbis: Ταῦτα δὲ καπανικὰ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν; Καὶ »Θετταλικῶν μὲν πολὺ τάδε καπανικώτερα: οἷον ἁμα-

d » ξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Non » sunt Comici, sed Athenaei illa, οἷον ἁμαξιαῖα, quae & » distincta & versa sunt perperam. Familiare Grammati- » cis verbum οἷον hoc sensu. Aristophanis versum respi- » ciens Hesychius: Καπανικώτερα, inquit, ἀπὸ τῆς φάτνης » χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα. καπάνας γὰρ » ἀπήνας λέγουσι. « CASAUBONUS. — Verba οἷον τὰ ἁμαξιαῖα ita vulgo scripta erant, quasi initium tertii versus Aristophanis. Sed *secundum versum* Casaubonus in Animadv. suo arbitratu tacite mutans, dum corrigere voluit, corrupit. Nam Thessalica vox ἡ καπάνα, respondens communi ἀπήνη, penultimam longam facere debuit: quod etiam diserte docent Xenarchi versus, qui continuo deinde citantur. Quare versui a Casaub. insertâ voce τάδε sic concepto,

καὶ Θετταλικῶν μὲν πολὺ τάδε καπανικώτερα,

non constat metrica ratio. Nec vero magis constabat ratio versui, qualis editus legebatur, in hunc modum:

καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Itaque aut καὶ particula extra versum fuit ponenda; quod nos cum BRUNCKIO (in Fragm. Aristoph. pag. 267.) fecimus: aut omittendus erat τὰ articulus, ut duo Comici versus sic connecterentur:

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν,
καὶ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Quod nescio an melius. Sed *Epitomae* auctor totum istum locum sic concinnavit: Ἀριστοφάνης δὲ τὰ Λυδῶν δεῖπνα φησὶ καὶ τὰ Θετταλῶν. καὶ τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καπανικώτερα. οἷον τὰ ἁμαξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Inde sua hausit Eustathius in Comment. ad Iliad. λ'. pag. 799. l. 48.

e In *XENARCHI* ex *Scythis vs.* 2. Ἐς Ὀλυμπ. pro Εἰς Ὀλ. metri caussa scribendum fuisse adparet. *Eodem vers.* importunam voculam δὲ recte ignorat ms. *A*. In *Epit.* totum testimonium abest.

AD CAP. XIII.

Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι &c. » *Aegyptii* non simpliciter *voraces*, sed *panis* tantum, scri- » buntur fuisse. *Cyllestim* eum panem vocabant: de quo » habes apud Herodotum [II. 77.] & supra libro tertio.

» [pag. 114. b.] Ἀρτοφάγους hîc interpretamur, *qui mul- e* » *to pane vescuntur*: quoniam de polyphagis hic sermo. [At a *gulosis* & *voracibus* nunc ad *frugales* progredi nobis visus erat auctor.] » Alioqui videri potuit HECATAEUS *Aegy-* » *ptios* appellasse *artophagos*, ad Graecorum differentiam, » qui erant utplurimum mazophagi; sicut Poeni, & quon- » dam Romani, pultiphagi. Sed prior interpretatio non » solum instituto sermoni convenientior; verum etiam ad » proxime sequentia prope necessaria: διὰ ταῦτα καὶ Ἄλε- » ξις ἐν τῷ περὶ Αὐταρκείας ἔφη μετρίᾳ τροφῇ κεχρῆσθαι » τὸν Βόκχοριν. Quare διὰ ταῦτα? Quia in populo edaci » rex sobrius non aliter notabilis, quam cocles inter coe- » cos. *Bocchoris* ille est Aegypti rex, de quo Diodorus Si- » culus libro primo. « CASAUBONUS. — Eadem HECA- TAEI verba de *Aegyptiis*, infra repetuntur, eodem hoc libro X. pag. 447. c. Ibi pro eo quod hic scribitur εἰς ποτὸν, in eamdem sententiam εἰς τὸ πόμα vel πῶμα habes: &, ut hîc καταλέοντας habet ms. *A.* (nam in *Ep.* hîc desunt *Hecataei* verba) sic ibi καταλέουσι codex ms. uterque. Et hîc quidem in ms. *A.* duae verbi partes καταλε & οντας spatio nonnullo interiecto diremtae sunt: quod casu magis, quam consulto factum videtur: sed inde occasionem cepere posteriores, ut καταλεαίνοντας hic scriberent. ALEXIS ille, cuius laudatur liber περὶ Αὐταρκείας, non est comicus poëta Atticus, sed (quae FABRICII fuit sententia, in Bibl. Gr. T. I. pag. 739.) intelligendus fortasse fuerit *Samius* ille *Alexis*, cuius *Annales Samiorum* alibi laudat Noster: vide XII. 540. d. & XIII. 572. f. *Bocchoridis*, Aegypti regis, meminit Diodorus Sicul. lib. I. cap. 45. & c. 65. quem τοῦ σοφοῦ elogio ornat. Βόκχοριν, per ο breve in penultimâ, ut apud Diodorum scribitur, sic apud Nostrum cum editis scribit cod. *A.* Caeterum ex h. l. corrigendum videri Plutarchum in Iside & Osiride, ubi rex Βάκχορις & pater eius Τέχνατις vocatur, monuit PALMERIUS, Exercitat. pag. 513. At non dissimulandum, patrem Bocchoridis qui apud Nostrum Νεόχαβις nominatur, apud Diodorum I. 45. Γνεφαχθὼ aut Τνέφαχθον vocari. Quorum nominum quodnam verum sit, aut vero propius, nobis non licet definire.

Λύκων ὁ Ἰασεὺς ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου. Hic videtur verus libri titulus, quem exhibent edd. Nam, quod est in ms. *A.* περὶ Πυθαγορίου, haud dubie vitiosum est.

De *Lycone* illo *Iasense*, vide Ionsium, lib. IV. de Scriptorib. Histor. Philos. num. 33. & lib. I. c. 14. n. 5. In *Epit.* hoc loco ne auctor quidem, nedum titulus libri, nominatur. Sed qui supra apud Nostrum, II. 47. a. praeeunte eâdem Epitomâ Λύκος vulgo nominatur, si istum locum cum hoc contuleris, non dubitabis Λύκων ibi scriptum oportuisse, intelligendumque eumdem *Lyconem Iasensem*, cuius librum *De Pythagora* hîc a Nostro laudatum videmus.

f οὐκ ἀπείχετο δὲ ἐμψύχων, ὡς Ἀριστόξενος εἴρηκεν. Ambigue hoc dictum videri poterat: ut haud satis scires, utrum *dixerit Aristoxenus, non abstinuisse Pythagoram animatis*, an *neget Athenaeus verum esse id, quod Aristoxenus dixisset, abstinuisse animatis Pythagoram.* Neque ex II. 46 extr. & pag. 47. a. ubi idem argumentum tetigerat auctor noster, adparet utram in partem accipiendum sit id quod hîc legitur. Sed dubitationem praecidit Laërtius, VIII. 20. perspicue tradens, *scripsisse Aristoxenum, animata in cibum permisisse Pythagoram, bove aratore & ariete exceptis.*

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀριθμητικός. Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς vocatur Diogeni Laërtio, ubi de eodem agitur argumento, lib. I. sect. 25. & lib. VIII. 12. Confer Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 670.

Ἡνίκα Πυθαγόρης &c. Vide Rittershusii Notas in Porphyrii Vitam Pythagorae, p. 51. Πυθαγόρης, ut est apud Laërt. VIII. 12. sic hîc apud Nostrum, non Πυθαγόρας, dedere ambo nostri mssti. In reliquis distichi verbis nil variant apud Athenaeum libri.

a Μάνιος δὲ Κούριος. Sic recte edd. Sed Μαίνιος δὲ Κουρίων uterque noster codex mstus: in ms. *Ep.* vero super Μαίνιος inter lineas eâdem manu scriptum Μάλιος. Perraro factum videas, ut in scribendis Romanorum nominibus non erraverint Graeci: neque ea librariorum semper culpa est, sed saepenumero ipsorum auctorum. Fortasse eiusdem auctoris, e quo haec profert Athenaeus, error est, quod Σαβίνων ait, αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων: cum Σαμνιτῶν vel (ut Graeci fere scribere consueverunt) Σαυνιτῶν oportuisset: de quo errore *Petrus* Victorius monuit, Variar. Lect. X. 10. Vide Ciceronem de Senect. c. 16. aliosque laudatos Freinshemio, in Supplem. Livian. lib. XIV. cap. 49.

ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς, ἐν τῷ περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν. Auctorem silentio praeteriit Epitomator: codex *A.* vero consentit cum edd. Cuius auctoris quum nusquam alibi reperiatur mentio, videndum censuerat IONSIUS, DE Script. Hist. Philos. lib. IV. num 34. ne Μεγακλείδης scriptum oportuerit. Sed nec *Megaclidis* liber DE Viris Illustribus ullibi commemoratus legitur.

AD CAP. XIV.

Ἀλλ' ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν. »Non est principium b »versus: sed initio quaedam praetermissa.« CASAUBONUS. — Cum ad sententiam deesse aliquid videri potest: tum ad versum certe complendum deest nonnihil. GROTIUS, cuius versionem Latinam (ex Excerpt. pag. 592.) Graecis nostris subiecimus, & versum & sententiam Graece ex coniecturâ in hunc modum supplevit:

Ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν ἀρκούμενος.

Poteras vero etiam haud immerito, ut nobis quidem videbatur, cum Casaub. coniectare, ab initio versus praetermissum esse aliquid, quod unum senarii pedem cum primâ syllabâ pedis secundi effecisset, & ad orationem alterius personae pertinuisset, constructionem autem naturalem verborum hîc adpositorum in hunc modum esse concipiendam: Ἀλλ' ἔγωγε μισῶ τὰ περιττὰ τοῦ ἔχειν τὰ δέοντα. Quae continuo sequitur ecloga ex *ALEXIDIS Mentiente*, eam idem Grotius in Excerptis suis posuit, pag. 595.

In proximâ ex eiusdem *ALEXIDIS Coalumnis* eclogâ, primum versum ita acceperat Dalecampius, quasi esset,

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον, οὐθ' ὑπεργέμον.

Quem sequens GROTIUS, ipsum illum unum versiculum in Excerptis suis adposuit, pag. 587. latine sic redditum:

Quam dulce est quod mediocre est, nec superat modum!

Recte vero monuerat CASAUBONUS: »Ita verte, & dis»tingue: *Quam suave est omne mediocre! Ego nunc neque »supra modum cibo onustus abeo, neque inanis: sed suaviter »me habens.* Farto nimiâ ciborum copiâ ventriculo oppo»nit stomachum qui λαγαρὸς quidem est, at non inanis: »id vocat ἔχειν ἡδέως ἑαυτοῦ. Timotheus mox, καλῶς »γίνεσθαι.« — Sic ille. Et editam scripturam ὑπεργέμων recte tenent mssti; & post hanc vocem item recte

in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nulla signabatur orationis distinctio: sed imperite interpungitur in ed. Cas. 2. & 3.

c *Tertius versus* eiusdem eclogae finiebatur (ex superiorum quidem editorum praescripto) in ipsis primoribus verbis, ἔχων ἐμαυτοῦ. Tum sequebantur ista, quasi ab Athenaeo suis verbis adiecta: Μνησίθεος γάρ φησι, δεῖν φεύγειν ἁπάντων &c. Perspecte vero PORSONUS docuit, (ad Euripidis Med. vs. 139 sq. num. X. pag. 366. ed. Lips.) fuisse ista verba versibus *ALEXIDIS*, ad *Mnesithei* auctoritatem provocantis, accensenda. »Non enim Poëtas so»lum citant veteres Comici, sed etiam ludi iocique cau»sâ omnis generis scriptores.« ut opportune monuit idem Vir doctissimus. Fuit autem *MNESITHEUS*, *Medicus* Atheniensis nobilissimus; saepius hoc nomine laudatus Nostro. Ac videas quidem a summo viro Grotio (in Excerpt. p. 903.) inductum etiam comicum aliquem poëtam *Mnesitheum*: cui scilicet adscribi videtur apud ipsum Athenaeum nostrum (lib. II. pag. 35. f. & 36. a.) faceta quaedam ecloga de *vini usu*, versibus senariis comprehensa. Sed *comicum poëtam Mnesitheum* omnis reliqua ignorat antiquitas: & (quod observationem nostram, cum illum locum tractaremus, praeterierat) perquam est verisimile, eclogam illam ad alium quemdam Comicum, ac fortasse ad eumdem *Alexidem*, cuius sunt hi versus de quibus nunc agebamus, esse referendam; qui ibi similiter atque hoc loco, ioci caussâ, ad celeberrimi Medici auctoritatem provocasset: de quo certius iudicare valeremus, si opus Athenaei illa parte integrum superesset. Ibi primum illius eclogae versum fortasse tali modo conceptum reperturi eramus:

Ἔφη δὲ Μνησίθεος, τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς

sive, Φησὶν δὲ Μνησίθεος &c. Sed Epitomae quidem auctor hoc loco, in quo nunc versamur, pariter atque illic, verba ista Μνησίθεος γάρ φησι, pro *Athenaei* verbis, non *Alexidis* acceperat: nam, tamquam testimonium a superiore distinctum, hoc adposuit: Καὶ Μνησίθεος· (nempe φησί·) δεῖ φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.

Ἀρίστων δ' ὁ φιλόσοφος. Nempe *Aristo Ceus*, ὁ Κεῖος sive Κῖος. Vide notata ad II. 38. f.

Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος &c. Eamdem rem narrat Aelianus, Var. Hist. II. 18. ubi vide Interpretes: & conf. Cic. Tusc. d V. 35. Pro Ἀκαδημίᾳ, est Ἀκαδημείᾳ in ms. *A.* ex pravo librarii more. Insolita vero videri poterat illa loquendi

forma, καλῶς γίνονται, pro καλῶς ἔχουσι, vel pro καλῶς διάγουσι, quod est apud Aelianum. Sed eamdem dictionem, καλῶς γίνεσθαι, in eâdem narratione posuit etiam Plutarchus, Sympos. lib. VI. in ipso initio, & in Praeceptis de tuenda Sanitate, Opp. Tom. II. ed. Francof. pag. 127.

Ὁ δ' Ἡγήσανδρος &c. Sic ms. *A*. Epitomatori autem ista in hunc modum placuit refingere: καὶ Πλάτωνι δὲ τηνικαῦτα ἀπαντήσας, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, εἶπεν: Ὑμεῖς &c. Et Ὑμεῖς recte dedit etiam ms. *A*. pro quo perperam Ἡμεῖς habent ed. Ven. & Cas. 1. & 3. sed Ὑμεῖς ed. Bas. & Cas. 2.

τῶν γνωρίμων τινός. In versione tenui vocabulum, quo usus Dalecampius erat, *a familiarium quodam*. Rectius vero fortasse fuerat, signatius certe, *a discipulorum quodam*. Suidas: Γνώριμοι· φοιτηταί. Hesychius: Γνώριμοι· μαθηταί. Confer Indicem Graecitatis in Epictetum & Arrian. Et sic utique reddendum fuit id vocab. paulo post, pag. 430. d. *Mox dein*, quum omissum esset ὧν pronomen, e monuit CASAUBONUS: » Pusillus error interpretibus frau» di fuit in hac pulcherrimâ sententiâ: μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς » &c. Scribe, ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλ. δ. « — Qua emendatione nihil certius. Eodem quidem errore vetus codex *A*. tenetur: in *Epit.* vero tota ista ῥῆσις deest.

AD CAP. XV.

Narrationem de *Menedemi ratione convivas excipiendi* eamdem habes apud Diogenem Laërtium, II. 139. qui eumdem, e quo sua Athenaeus hausit, *Antigonum Carystium* ob oculos habuerat; cuius quidem ad auctoritatem in vita Menedemi sect. 136. & 143. provocat. Quod Athenaeus hic ait, ἠρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος, id latine sonat, *prandebat cum uno aut duobus*. Pro quo apud Laërtium levi differentiâ habes, προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν: id est, *ante prandebat cum duobus aut tribus*. *Mox*, bene editum erat καθ' ἑαυτόν: sed καθ' αὑτὸν dedit uterque noster codex mstus.. Quod adiicitur apud Laërtium, ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας, hoc est, *usque dum dies in vesperam vergeret:* id quidem minus placet. Fuerit profecto hominis parum frugalis & parum moderati, prandium

protrahere usque ad vesperam. Paulo commodius Athe-
f naeus, quamquam non admodum perspicue, ἦν γὰρ τὸ τοῦ Μενεδήμου τοιοῦτον ἄριστον: quae verba ita interpretati sumus, *nam prandium Menedemo pro coenâ erat*: τοιοῦτον, nempe οἷον δεῖπνον, *tale qualis coena*; scilicet, prandebat demum sub vesperam, & *prandio* utebatur *simili coenae*.

εἰσῄεσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Dalecampius *domum* reddiderat Graecum οἶκον. Quo spectans Casaubonus in Animadv. adnotavit: »*In triclinium in*»*grediebantur ei rei paratum*. Non semel exposuimus vo»cem οἶκος. « — Vide IV. 130. a. 145. c. V. 193. c.

a προσκεφάλαιον δὲ αὐτὸν, φέρειν ἕκαστον ἔδει. Ferri utcumque potuerat quod habebat ms. *A*. cum editis, αὐτῶν: nempe ἕκαστος αὐτῶν. Sed quoniam facile subintelligebatur hoc pronomen, praestabat haud dubie id quod dedit Epitoma, αὐτόν: nempe ἕκαστον ἔδει αὐτὸν φέρειν, *quisque tenebatur adferre ipse*. Ne istud quidem spernendum, quod est apud Laërtium, αὐτῷ: id est, *sibi*.

οὐ μεῖζον ἦν κοτυλιαίου. Nihil per se desiderabatur in scriptura, οὐ μεῖζον ἢ κοτυλιαῖον, quae ex editione Bas. recepta erat in Casaubonianas; sed debetur illa Bedroti, editoris Basileensis, emendationi; a cuius manu iam sic correctum video in exemplo (quo utor) Venetae editionis, quod ipsius olim fuerat. In ed. Ven. ἢ κοτυλιαίου legitur, plane ut in ms. *A*. Id vero haud dubie ex ἦν κοτυλιαίου corruptum videbatur, quae est apud Laërtium vulgata & constans librorum scriptura. Brevius Epitoma Athenaei, οὐ μεῖζον κοτυλιαίου.

τράγημα δὲ θέρμος μὲν ἢ κύαμος. Sic codex mstus uterque: non, ut editum erat, τράγημα μὲν θέρμος ἢ κύαμος. *Mox*, τοῦ μὲν θέρους ἄπιος ἢ ῥοιά. Recte sic ms. *A*. quemadmodum tacite edidit Casaub. Eodem modo ms. *Ep.* nisi quod ῥόα penacute scribit, pro ῥοιὰ vel ῥοά. Perperam τοῦ μὲν θέρους ἢ ῥοιὰ ed. Ven. & Bas. omisso vocab. ἄπιος.

» Μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς, γρά»ψας Σατύρους Μενέδημον· ἐν οἷς φησιν ὁ Σειληνὸς &c. Scri»be γράψας Σατύρους εἰς Μενέδημον· ἐν οἷς φ. Vocat Sa»tyros, drama Satyricum ad irrisum Menedemi composi»tum. Libro secundo, [pag. 55. c. d.] Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ἐν σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραψεν εἰς Με-

Μενέδημον. « Casaubonus. — Utique Σάτυροι, plurali numero, idem significat Graecis ac δρᾶμα σατυρικὸν, quemadmodum nuper etiam vidimus apud Nostrum, IX. 407. conf. Casaub. de Satyrica poësi, I. 1. pag. 24. & Diogenem Laërt. II. 140. Porro speciosa utique emendatio, εἰς Μενεδ. ab Animadversore proposita; nisi apud eumdem Laërtium, loco modo citato, diserte sic scriptum legeremus: ὁ Λυκόφρων ἐν τοῖς πεποιημένοις σατύροις αὐτῷ, οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν: id est, *Lycophron in Satyrâ, quam inscripsit Menedemum.* Et quidni crederemus, Satyrae sive elogio satyrico in Menedemum scripto ipsum hunc titulum inscriptum fuisse, *Menedemus?* Illud vero manifeste vitiosum, quod in ed. Ven. & Bas. hîc scribebatur, γράψας σατύροις Μενεδ. pro γράψας σατύρους. Σιληνὸς per nudam vocalem, non Σειληνὸς, dedit uterque noster codex, sicut V. 197. e. ubi vide notata, & V. 199. a. Praepostere vero in cod. *Ep.* hîc scribitur, σάτυρος πρὸς τοὺς σιληνοὺς φησί.

In *Lycophronis vers.* 1. vitiose olim in ed. Ven. & b Bas. scribebatur,

παῖδες κρατίστου παιδὸς ἐξωλέστατοι.

De corrigendo manifesto vitio primus monuit *Guil. Canterus*, Novar. Lection. lib. VI. cap. 17. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 652.) ubi totum hunc locum excussit. Et recte Dalecampius in versione posuit: *Optimi patris filii scelestissimi;* donec in Graeco etiam contextu πατρὸς pro παιδὸς posuit Casaubonus. Mireris vero, eodem errore utrumque nostrum codicem mstum teneri. Caeterum *fortissimum Satyrorum parentem* Bacchum dixisse videtur. Ad *quintum versum* spectat quod adnotavit Casaubonus: » Quid sit κατέχω, dictum est libro primo. « — Vide Animadv. ad I. 5. e.

Aliquanto plus difficultatis habent qui sequuntur eiusdem *Lycophronis versus:* de quibus consulendus Toupius, in Emend. in Suidam, Part. III. pag. 228. ed. Lond. pag. 497. ed. Lips. & conferendae Animadversiones in Athenaei nostri librum II. pag. 55. d. Duo priores versus inconcinne sic editi legebantur:

Ἀλλὰ κυλίκιον ὑδαρὲς
ὁ παῖς περιῆγε † τοῦ πεντωβόλου.

Et κυλίκιον quidem, quod respuere versus videtur, tenent ambo nostri codices mssti, caeterum lacunae aut

mendae notam ignorant. Quod *verſ.* 4. edebatur δημόνικος, id tenet ms. *A.* Pro quo quum δημόκριτος legeretur libro ſecundo, urrobique melius δημόκοινος lectum iri, cum ibi, tum hîc adnoravit CASAUBONUS. Mirum vero quod habet hoc loco ms. *Ep.* ὅ τ' ἀλιτήριος Μενέδημος ἐξεχόρευσεν: poſt quae verba in eodem codice ſtatim ſic pergitur: ἑξῆς δὲ ζητήσεις φησὶν ἦσαν παρὰ πότον.

c Truncati illi verſus, Τράγημα δὲ &c. apud Laërtium, II. 140. pleniores & cum nonnullâ varietate ſic leguntur:

'Ως ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον. τράγημα δὲ
ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Quae dein ſubiiciuntur verba, ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς &c. ſunt & ipſa, ut recte CANTERUS l. c. obſervavit, *disiecta* quidem *membra poëtae:* ſint-ne autem ex eodem dramate ducta, an ex epico quodam carmine, non definiam. Poſſis quidem nullo labore ad ſenariorum leges redigere, tali quodam modo:

καὶ πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλέον
κατελάμβανέν γ' ὁ ὄρνις ὁ τὴν ἕω καλῶν·
τοῖς δ' οὐδέπω κόρος.

AD CAP. XVI.

In *Arceſilae* verbis, iſtud Οἷόν τι, pro eo quod editum erat Οἷον δὴ, dedit uterque noſter codex. Tum pro ἡμῶν ἐστιν, quod habebant editi cum ms. *Ep.* placuit ἐστὶν
d ἡμῶν, quod dedit ms. *A.* De vocabulis, quibus paulo poſt utitur auctor, διαγωγὴ & διατριβὴ, quorum vim parum perceperat interpres, conſuli poteſt Lexicon noſtrum Polybianum.

Quod ait, Ἀπελλῇ τῷ γνωρίμῳ, de uſu vocabuli γνώριμος paulo ante dictum eſt ad pag. 419. d. Pro τὴν ἀπειρίαν, ſcribitur τὴν ἀπορίαν in ms. *Ep.* minus commode. Quod paulo poſt idem codex habet θολερώτερος, id probatius videri poterat quam quod praeeunte vetere cod. *A.* editum eſt, θολώτερος; a poſitivo θολὸς, idem valente ac θολερός. Sed rariorem iſtam vocabuli formam tuetur Heſychiana gloſſa: Θολόν· τεταραγμένον: ubi quidem de integritate ſcripturae dubium movit doctus Editor, cuius obſervationem ſcilicet praeterierat hic Athenaei locus.

» ἀνάστηθι οὖν σὺ, Ἀρίδικες· σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ d
» τρύπα. Iusserat *Arcesilaus* Apellem, pro ea quae inter
» ipsos fuit familiaritate, [nempe, *unum e suis discipulis*,
quo utebatur familiariter] » ut vinum per colum traiiceret:
» ille, eius ministerii imperitus conturbavit etiam magis.
» Vertit *Arcesilaus* huius imperitiam in occasionem ioci, &
» *conversus ad Aridicum*, familiarem alterum, qui inter con-
» vivas accumbebat mensae: *tu vero*, ait, *surge Aridice*:
» supplendum est, & *vinum cola*. Deinde Apellem affatur,
» & ait, σὺ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἐκτὰ τρύπα. Continetur his
» verbis sine dubio urbani hominis iocus aliquis: ridicu-
» lum enim, ut videtur, ministerium imperat. Sed locus
» est corruptus, etiam in Excerptis; quod satis miror: nam
» ille auctor quaecunque invenit in suis libris mendosa,
» omnia fere praetermisit. Existimamus, fuisse aliquod
» proverbium illi simile, quod est apud Galenum, κέγ-
» χρον τρυπᾷν, de inani labore & vano conatu. Pro Ἀρί-
» δικες, scribo Ἀρίδικε cum Excerptis. « CASAUBONUS. — Ἀρίδικε scribitur etiam in nostro cod. *Epit.* sed
Ἀρίδικες tuetur ms. *A.* Uterque autem codex non τὰ
ἐκτὰ habet, ut editi, sed τὰ ἑκτὰ τρύπα: quod qui-
dem quid promoveat, exputare nullo pacto potui. Suspi-
catus sum, τὰ ἐκτὸς scriptum oportuisse, subintelligen-
do στάμνια vel σταμνάρια: quam in sententiam DALECAMPIUS interpretatus erat, *extrinsecus dolia perfora*, adiecta
notâ: » τρύπα, *perfora*, *pertunde*; ut fit in doliis nostris
» vinariis. « — Gallicus interpres, quasi τὰ ἔκχυτα le-
gisset, reddidit: *va-t-en mettre en perce ce que tu as repandu*.

AD CAP. XVII.

» Οἱ δὲ νῦν συναγαγόντες ἐπὶ τὰ δεῖπνα &c. De e
» sui temporis philosophis Athenaeus loquitur: &, quod
» addit, καὶ μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς καλῆς Ἀλεξανδρείας, de
» iis debet intelligi, qui publico sumtu alebantur in Mu-
» seo & Claudio Alexandriae: de quibus ad Suetonium
» nonnulla. « CASAUBONUS. — De his vide Nostrum lib.
VI. pag. 240. b. & ibi not. Caeterum in auctoris verbis
nihil video, ex quo colligas, in philosophos haec prae
caeteris dici: quin potius, quae paulo post subiiciuntur,
γελοῖον γάρ ἐστιν εὐφημίαν κηρύξαντα &c. minime ad hos
pertinere videntur qui publico sumtu in Museo Alexan-

e drino alebantur; sed generatim ad quoslibet importunos homines, qui, cum amicos epulis excipiunt, multo magis offendunt convivas rusticis illis moribus, qui hîc describuntur, quam adpositis cibis potuque oblectant. Ad verba quod spectat, incommodus hîc videri debuit aoristus συναγαγόντες: pro quo recte συνάγοντες in praesenti tempore dedere ambo nostri mssti. Tum vero ἐπὶ τὰ δεῖπνα tenet quidem cum editis codex *A.* quod possis (verbum συνάγειν neutrali notione accipiendo) intelligere *coëuntes, convenientes ad coenas:* quem verbi usum ab ipso auctore nostro adnotatum vidimus lib. VIII. pag. 365. c. At, non tam de *convivis* hîc agi, quam de *convivatoribus*, qui alios convivio excipiunt, tota orationis connexio indicare videtur: quare auctoritatem codicis *Epit.* sequendam putavi; qui ignorans ἐπὶ praepositionem, nude sic habet, οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα, i. e. *qui nunc convivia instituunt, qui nunc convivas ad coenam vocant & epulis excipiunt.* Confer notata ad IV. 142. c. Denique alio loco, huic perquam simili, VIII. 363. f. & 364. a. ubi de eisdem rusticis multorum moribus, eisdem fere verbis, conqueritur auctor noster, sine ulla ambiguitate sic ait: οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι θεοῖς θύειν, καὶ συγκαλοῦντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκειοτάτους.

f Quod deinde consentiente (quod sciam) msto *A.* editum erat, αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα: poteras τὸν pro αὐτὸν legendum coniectare: poteras etiam totam illam vocem cum ms. *Ep.* omittere: sed & percommode tenebitur pronomen, eo sensu quem in versione expressimus: *qui ipse alios iussisset* (cum sacra fierent, quae praecedebant epulas) *bona omnia precari, & male ominatis parcere verbis.*

Νῦν δ' ἔρχεσθ'. Sic recte ed. Ven. cum msstis. *Homericus* versus, ex Iliad. β'. 381. & τ'. 275. iam supra adpositus a Nostro simillima in disputatione, VIII. 364. a.

τῷ γὰρ τοιούτῳ ὁ οἶκος &c. Quum ista verba ita in Graeco exemplo posita & ab Interprete accepta fuissent, quasi ab eis initium caperet alterius poëtae testimonium, monuit CASAUBONUS: » Male digesta, male versa haec. Locus est *Sophoclis*, qui ita habet initio Oedipi Tyranni:
» Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
» ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
» Athenaeus οἶκος posuit, pro πόλις. Hoc enim voluit;

» *ei qui tantâ immodestiâ utatur in convivio, triclinium abundare gaudio simul & moerore.*« — Παιάνων Dalec. reddiderat, *festivis acclamationibus*: Brunckius, apud Sophoclem, *flebili paeanum cantu*: nos, *ululatu*. Conf. Lexicon nostrum Polybian. in Παιανίζειν. Poteramus *paeanibus bellicis* reddere: nam de eo paeanum genere cogitavit Athenaeus, cum illa Sophoclis verba huic loco adcommodavit. a

Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν. » Transpositione aliquot vocum senarium integrum feceris:

» Δεῖπνον γὰρ εὐτελὲς οὐ ποιεῖ παροινίαν.« Casaub. Unice vera certissimaque videri poterat edita scriptura εὐτελὲς, quam habet ms. *Ep.* inter lineas. Sed videndum tamen, ne in eamdem sententiam teneri vetus librorum scriptura ἀτελὲς debuerit. Apud Hesychium certe vocab. ἀτελῆ, ex Sophoclis Thyeste prolatum, exponitur ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα, id est, *non sumtuosa*. Id si placet, sic conceptus apud poëtam fortasse fuerit senarius:

Ἀτελὲς δὲ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν.

Verumtamen, comicum poëtam insolentiori illo ista notione vocabulo usum esse, vix crediderim. Caeterum etiam proxime praecedentia verba eiusdem poëtae esse videntur, isti versui olim hoc modo praeposita:

— Παραιτητέον,
ἐς ταῦτ' ἀποβλέποντά, 'στι τὸ γαστρίζεσθαι.

Quae quidem scriptura, ἀποβλέποντά 'στι, haud obscure contineri videbatur in mendosa illa, quae edita erat, ἀποβλέποντάς τι. Sed dubium movere poterat id quod est in ms. *A.* ἀποβλέποντάς ἐστι. In ms. *Ep.* omissa est tota ista ῥῆσις.

Alexidis versus, trochaico metro conceptos, paulo commodius, quam vulgo distributi erant, ubi secundus in verbis καθ' ἡμέραν terminabatur, ordinavit Grotius, in Excerpt. pag. 581. nihil quidem in ipsis verbis mutans, nisi quod *quarto versu* γίνετ' per apostrophum scripsit, pro vulgato γίνεται. *Eodem versu*, nullo fortasse incommodo teneri possit vulgata scriptura, ἂν δ' εἴπῃς ἅπαξ, nempe κακῶς, quod modo praecessit. Sed, quoniam λέγειν κακῶς magis dicunt Graeci, quam εἰπεῖν κακῶς, praestare videtur emendatio a Valckenario proposita, ad Phoen. p. 556. ἃ 'ν δ' εἴπῃς, *quaecumque dixeris, ea continuo vicissim audies*. *Vers.* 5. Voculam ἤδη, quae ad supe- b

riora trahebatur in editis, ad ſequentia retuli praeeunte utroque noſtro codice. *Verſ.* 7. pro τιμᾶν τέως, quod in ed. Ven. & Baſ. itemque in ms. *A.* nullo ſenſu ponebatur, recte τί μάντεως tacite correxit Caſaubonus. Breviator eclogam in verbis εἶτα τύπτεσθαι terminavit.

AD CAP. XVIII.

καὶ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν χαριέστατον Ξενοφῶντα, πο-
c λέμου ἐργαστήριον. »Locus XENOPHONTIS eſt in Ageſi-
»lao, [pag. 518. ed. Baſ.] ubi ſcribitur de Epheſo: ὥστε »τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον.« CASAUBONUS. — Eâdem dictione etiam alibi uſum eſſe Xenophontem adnotavimus olim ad Polyb. X. 20, 6.

In *MNESIMACHI verſ.* 1. pro μαχητέον, quod non admittebat metri ratio, recte μάχη dedit ms. *Ep.* quod & ad poëticum ſtylum erat aptius. GROTIUS, cuius Latinâ uſi ſumus verſione, in Excerpt. pag. 663. tenens μαχητέον, alia mutans, verſum conſtituit paulo minus commode fluentem, in hunc modum:

Ἀλλ' οἶσθ' ὅτι σοὶ πρὸς ἄνδρας ἐστὶ μαχητέον·

Extremo verſu, quum hiatu non ferendo editum eſſet καταπέλτας δὲ ἐστεφανώμεθα, particulam γε cum GROTIO inſeruimus. Nihilo magis commoda, quam edita ſcriptura, erat ea quam habet codex mstus uterque, δ' ἐστεφανώμεθα. Percommode vero καταπέλτας dabant edd. ubi male καταπέλται ms. *A.* καταπέλταις vero ms. *Ep.* quod ſpeciem quidem habebat, ſed nobis viſum erat ex Breviatoris emendatione minus commodâ profectum.
d In *PHOENICIS Colophonii verſu primo*, pro Οἴνου κάδοι, Οἴνου κάδος malebam cum Dalec. qui *Vini cadus* in verſione poſuit: ſed pluralem tenet codex ms. uterque. Pro Οἴνου vero mireris in utroque codice legi nihili vocem Νίνου. Sed mirari deſines, ſi cogitaveris, in vetuſtiſſimis membranis ex pravo librarii more primum ἴνου pro οἴνου ſcriptum fuiſſe, tum vero ex praecedente verbo φησὶν ultimam literam temere ad ſequens vocabulum tractam. In ms. *Ep.* vero nonniſi ἴνου atramento ſcriptum eſt, litera N autem minio picta. Haud dubie auctor Epitomae, minime ineptus homo, οἴνου ſcripſerat aut ſcripturus erat: ſed, qui deinde literas initiales rubro adpinxit, is ex vitioſo vetuſtiore codice literam N imperite praepoſuit. Pro

ἀλαλὴ (*verſ.* 3.) eſt ἀκαλὴ in ms. *Ep.* ſed ſuperne adpoſi- ta mendae nota.

In *ALEXIDIS verſ.* 2. recte μέλει edd. cum ms. *Ep.* Perperam μέλλει ms. *A.* in quo verbo frequenter apud quoslibet Graecos ſcriptores errarunt librarii. Dein *vs.* 3 *ſq.* quum ſic legeretur:

δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον
τοὺς ἐπερωτῶντάς τι, —

& metrum & ipſa orationis forma admonebat, intercidiſſe praepoſitionem initio poſterioris verſus. Quare perſpecte GROTIUS, in Excerptis p. 583. (ubi eclogam hanc, inde a verſu 3. exhibuit) πρὸς τοὺς ἐρωτῶντάς τι ex coniectura ſcripſit. Similiter εἰς τοὺς ἐπερωτ. correxit TYRWHITT, in Notis ad Ariſtotelis Poëticam, p. 196. Nobis πρὸς τοὺς ἐπ. dedere ambo noſtri msſti. Iidem codices *verſu praec.* recte μόνον, quemadmodum edidit Caſaub. ubi μόνος erat in ed. Ven. & Baſ. Verba δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος ſic intelligi par eſt, quaſi ὡς Τήλεφος dixiſſet poëta. De *Telephi ſilentio* conf. VI. 224. e. & ibi notata.

Verſ. 4 *ſqq.* — ὥστε πολλάκις
αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τὰ Σαμοθρᾴκι' εὔχεται
λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ.

Ad participium κεκληκὼς uſus ſermonis deſiderabat praeponendum articulum, quem recte nobis exhibuit uterque codex mstus. Ad illuſtrandam ſententiam haec adnotavit CASAUBONUS: » Quae ad hunc locum ſcripſere viri do» cti, [nempe Dalec.] nihil ad rhombum. Nam ſenſus » hic eſt: *adeo ut ſaepe, qui eum vocavit, oret, deſinant fla-* » *re venti Samothracii, & ut tranquillior tandem fiat tempeſtas.* » *Hic enim adoleſcens Telephus,* [immo, *veluti Telephus, triſte ſilentium agens*] » *amicis a quibus invitatur, hiems eſt, &* » *procellae inſtar.* Sequentia namque ſic ſcribenda:

» χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις.

» Caetera, ut ſuperflua, in ſpongiam incumbant. [Nempe temere & invitis msstis ſic editus ille verſus legebatur, Χειμὼν ὁ χειμὼν ὁ μειρακ. &c.] » τὰ Σαμοθρᾴκια intellige » πνεύματα. Sic vocabant Graeci *boream,* quem ex eius » tractus regionibus flare videbant. Etiam apud philoſo» phos Θρακίας ventus non aliunde nomen habet. Sed vi» dentur veteres credidiſſe, ventorum flatus in poteſtate » eſſe Cabirorum ſive Potium Deorum, qui in Samothra» cia colebantur. Nam in tempeſtate deprehenſi, illis po-

e »tissimum vota faciebant, & servati reddebant, ut ait ve-»tus scriptor apud Suidam. [in voce Σαμοθράκη.] Diodo-»rus quoque Siculus libro quarto [cap. 43.] narrat, Or-»pheum petiisse tranquillitatem maris turbati & agitati a »Diis *Samothracibus*. Ἐπιγενομένου δὲ μεγάλου χειμῶνος, »καὶ τῶν ἀριστέων ἀπογινωσκόντων τὴν σωτηρίαν, φασὶν »Ὀρφέα, τῆς τελετῆς μόνον τῶν συμπλεόντων μετεσχηκό-»τα, ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας »εὐχάς. εὐθὺ δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, &c. Mox, [ib. cap. 48.] »τοὺς Ἀργοναύτας περιπεσεῖν χειμῶνι παντελῶς »ἐπικινδύνῳ· τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχὰς ποιησαμένου τοῖς Σα-»μοθρᾳξὶ, λῆξαι τοὺς ἀνέμους. Non parum ista *Alexidis* »hunc locum illustrant.« —

In Diphili *verf.* 2. vocab. ἀκροθώρακα commode Dalecampius *utcumque ebrium* interpretatus est. Et, θωρῆξαι, θωρήξασθαι, θωρηχθῆναι, Graecos pro οἰνοποτῆσαι dixisse, satis notum. Nomini adiectivo vero ἀκροθώραξ ex compositione cum voce ἄκρος vel ἄκρον eam vim accedere, ut idem valeat ac ἡμιμέθυσος, *semi-ebrius*, docuit Coray ad Xenocrat. de Alim. ex Aquatilib. pag. 180. De quo genere compositionis iam supra diximus ad Athen. III. 119. f. Quo facit quod apud Hesychium notatur: Ἀκροχάλιξ· ἀκροθώραξ, ἡμιμέθυσος. Ad *tertium versum*, cum misere corruptus in hunc modum legeretur:

τὸν δ' (vel τὸν δ') εἶδεν ἀστὸν † ἀστίωνος μεῖζον,

haec adnotaverat Casaubonus » Versus quidem stabit, »si ita scribas:

»Τὸν δ' εἶδεν ἀστὸν ἀστίωνος μείζονα.

»De sententiâ vero nil pronuntio.« — In *Epit.* tota deest ecloga. Ex ms. *A.* vero nullus alius ab editâ scripturâ dissensus est enotatus, nisi δ' ἴδεν, pro δ' εἶδεν. Tam docte vero, quam ingeniose, *Adrianus* Heringa Observation. Criticar. cap. 31. pag. 279. correxit:

Τονδὶ δὲ γαστὸν, ἀσπίδος ὄντα μείζονα.

Cui quod ad potiorem quidem emendationis partem, τονδὶ δὲ γαστὸν - - μείζονα, suffragatus est Valckenarius, in Diatrib. Euripid. p. 278. & in Annot. ad Theocriti Adoniaz. pag. 398. Quam partem & nos, ut certissimam, atque etiam satis perspicue in codice nostro indicatam, adoptare non dubitavimus. Sed mendosam utique scripturam ἀστίωνος loco movere non sumus ausi; quoniam sub ea aliud nescio quid, quam verba ἀσπί-

δος ὄντα, latere ſuſpicati ſumus: licet ultro largiamur, minime incommodam eſſe ſententiam, quae illa emendatione continetur.

In *Euripidis* verſiculo qui ſequitur, ἥσθην in primâ perſ. habet uterque codex mstus cum edd. Ac fortaſſe ſic ipſe etiam Athenaeus ſcripſit; licet ἥσθη in tertiâ perſonâ Euripides dixerit, ut adparet e paulo uberiore eclogâ apud Stobaeum, Serm. LXIII. quae eſt huiusmodi:

Κόρος δὲ πάντων. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους·
δαιτὸς δὲ πληρωθεὶς τις, ἄσμενος πάλιν
φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Id eſt, Grotio interprete, in Florilegio pag. 238.

Rerum ſatietas omnium eſt. Turpes toros
vidi ſequentem, pulchra cui coniux domi:
& plenus epulis aliquis, e vili cibo,
novitate commendante, cepit gaudia.

Ex eodem Stobaeo diſcimus, decerptos iſtos verſus eſſe ex *Antiopa* Tragici philoſophi.

Ad vulgatam ſcripturam in *Aeschyli* ex *Phineo* eclogâ,

ἐῤῥυσίας οἷον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ:

adnotaverat Casaubonus: » An ἐῤῥύσας? — Quod quid ſibi vellet minus ſe percipere profitetur Pauw, in Notis ad Aeſchyli Fragm. pag. 1107. ἔῤῥευσαν ſcribendum cenſens, id eſt, *effluxerunt, exciderunt:* quod ipſum & Dalecampius verbo *evanuere* expreſſerat. At cum neutro plurali δεῖπνα verbum in ſingulari numero, non in plurali, conſtructurus erat Atticus poëta. (Vide Porsoni obſervationem in Addendis ad Notas in Euripidis Hecubam, ed. 2. p. 79 ſq.) ἔρυσας fortaſſe voluerat Caſaubonus, ſec. perſ. aoriſti primi verbi ἐρύω, *extraho, retraho, ſubduco.* Quae coniectura eo fortaſſe diſplicuit doctis viris, quoniam penultima in illo verbo corripi fere ſolet. Et hactenus utique commodius videri debebat ἔρυξας, quod a Scaligero propoſitum adoptavit Grotius, in Excerptis p. 51. Quo referenda etiam videri poterat gloſſa Heſychiana: Ἔρυξας· κατέσχες, ἐκώλυσας: id eſt, *cohibuiſti, prohibuiſti;* a verbo ἐρύκω. Nec tamen in Latinâ verſione eam emendationem ſecutus eſt idem Grotius, ſed ita reddidit duos verſiculos:

Protervientum dentium falſae dapes

f *prima perierunt oris inter gaudia.*
Nec nobis omnino placuit verbum in secundâ personâ elatum. De *harpyis* queri Phineum suspicatus eram, *cibum ex ipso ore sibi rapientibus*. Itaque in illo doctorum virorum dissensu, & in manifesto vulgatae scripturae vitio, nobis quoque audere aliquid licitum esse putavimus, & ἔρυσαν scripsimus: id est, *subtraxerunt, rapuerunt, & devorarunt*; nempe *harpyiae*. Sic apud Homerum, Iliad. λ'. 453 sq. οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι. Ac licet penultimam syllabam, cum in praesenti, tum in aoristo, frequentius corripiat id verbum; tamen haud raro etiam producitur eadem syllaba, adeoque communis censenda est. Nam, quod apud Homerum aliàs simplici σ litera, aliàs geminatâ efferri idem verbum solet, quid aliud id indicat, nisi eamdem syllabam modo correptam, modo productam usurpasse poëtam? Nec iam id urgebo, legi etiam apud Hesychium idem verbum, in infinitivo, *circumflexâ penultimâ*: Ἐρῦσαι· καθελκύσαι. Potuerat illa scriptura temere irrepere, pro ἐρύσαι: sed tamen servata est in omnibus Hesychii editionibus. Ut ad Athenaeum redeamus: versum istum *Aeschyli* praetermisit Breviator: ex ms. *A.* vero nullus a vitiosâ scripturâ ἐῤῥυσίας dissensus notatur; sed sub finem huius versus ex eodem codice scriptura adfertur huiusmodi πρωτιο: quo tamen sub monstro vix aliud quid latere potest, quam id quod habent editiones omnes, πρώτη.

In EURIPIDIS ex *Sthenoboea versu* 1. pro πορφυροῦς, περίφορος legens GROTIUS, in Excerpt. pag. 400. βίον περίφορον, *vagam vitam* intellexerat: quod haud paulo commodius videtur quam quod MUSGRAVIO placuit, (in Euripidis Fragm. pag. 587.) qui Βίος δ' οὐ περίφορος θαλασσίοις legebat, in hanc sententiam, » *Maris incolis non* » *circumfertur victus*; locutione (ut ait ipse) a ferculis du» ctâ quae in coenis lautioribus περιφέρεσθαι mos erat. « — Nobis in eamdem fere cum Grotio sententiam tenenda vulgata scriptura visa est; cum ipsum illud vocabulum πορφυροῦς apud Hesychium per ταραχώδης, id est, *turbulentus*, expositum videremus. Initio versus, fortasse deest pronomen ἡμῶν vel ἡμῖν.

a *Vers.* 3 *sq.* » Ὑγρὰ δὲ μήτηρ οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς θά» λασσα. Verte: *Nostra est nutrix mater humida, non illa* » *quae calcatur pedibus; Mare, inquam.* Homerus duo prin-

» cipia agnoscit creationis animalium, aquam & terram; a
» ut cum ait: [Iliad. η'. 99.]

» Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

» Homerum secutus est Xenophanes Colophonius; & duas » illas πρώτας ἀρχὰς esse, ac solas, pronunciavit. *Euripi-* » *des*, quem veteres scenicum philosophum non sine cauf- » sa dixerunt, eiusdem fuit sententiae: quod non obscure » significant haec verba sic exposita, ut nos illa vertimus. » *Mater* Euripidi appellatur τὸ γεννητικὸν στοιχεῖον, ut lo- » quuntur φιλοσόφων παῖδες. Atque hanc matrem poëta » duplicem manifesto statuit: alteram πεδοστιβῆ, *terram* » nempe, *quae pedibus calcari* & perambulari *potest*; alte- » ram ὑγρὰν, *mare* videlicet: quod explicat ipse subiiciens, » θάλαττα, τήνδ' ἀροῦμεν. « Casaubonus. — Musgravius, sic vertens: *Quae autem alimenta praebet, mater humida est, non quae pedibus calcatur*: » Sententiam turbare, » (ait) certe non iuvare, mihi videbatur (*vs.* 4.) vox θά- » λασσα. Unde legendum coniiciebam:

» Ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς, τροφὰς
» τελοῦσα. « —

Grotius, praeter id quod *vs.* 1. diximus, nihil mutans, totam eclogam latine sic reddidit:

» — *Non mensis nitet*
» *vaga vita pelagi: hospitia, littoreae casae:*
» *at mater humens, pedibus haud praebens iter*
» *salacia. Hanc aramus, hinc altricia*
» *laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum.* «

AD CAP. XIX.

Verba ista Μέγα γὰρ ἀνθρ. κακ. ἡ γαστήρ: ita scripta in edd. erant, quasi pars essent praecedentis eclogae Euripideae. Quae » seiungenda esse a superioribus, quippe » non poëtae verba, sed Athenaei « monuit Casaub. in Animadv.

Alexidis ex *Commorientibus* duo priores versus sic editi legebantur:

Μάθοις τ' ἂν οἷον κακὸν ἀνθρώποις
ἔσθ' ἡ γαστὴρ, διδάσκει οἷ', ἀναγκάζει θ' ὅσα.

Neque aliter in msstis, nisi quod hi (*versu* 2.) διδάσκει δ' οἷα dabant. Perspecte vero Grotius in Excerpt. pag. 587. non modo eamdem δ' particulam ex ingenio adiecit,

sed & initio eiusdem versus ἐστὶν ὁ γαστὴρ scripsit, quo sua ratio constaret trochaico metro: idemque *primo versu* transponenda verba καλὸν ἀνθρώποις docuit. *Vers.* 3. Cum εἴ τις ἀφέλοι ταῦτ' esset editum, monuit CASAUBONUS: »Scribe τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν.« Et ταῦτ' quidem tenet vetus
b cod. *A.* Recte vero τοῦτ' habet ms. *Epit.* *Versu* 5. Apud Eustathium, (ad Odyss. σ'. pag. 656. l. 1.) in eâdem *Alexidis* χρήσει scribitur ἅπαντα γίνονται τὰ δυσχερῆ: quod librariorum errore commissum esse recte monuit PORSON ad Euripid. Hec. ed. 2. p. 80. Non modo enim scripturâ illâ pervertitur metrum, sed & veram scripturam γίνεται tenet Epitoma, e qua sua hausit Eustathius.

DIPHILI, ex *Parasito*, *versus primus* in ed. Cas. sic scribitur:

Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης.

In ed. Ven. & Bas. vero, Εὖ γ' ὦ κατάχρυσος εἰπὲ &c. Recte vero Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε ms. *Ep.* quemadmodum GROTIUS edidit in Excerpt. pag. 793. nec aliter scriptum puto in nostro cod. *A.* Pro πόλλ' vero, eodem in versu, suo arbitratu τοῦτ' scripsit idem GROTIUS; & ab eo, ut alia, sic & hoc, adoptavit BRUNCK in Gnomicis, pag. 188.

Vers. 2. Νικᾷ δὲ χρεία μ' &c. »Locus Euripidis, quem »suis versibus inserit Diphilus, extat apud Clementem »Alexandrinum ita fere scriptus, certe ita scribendus:

»Νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς δ' ὀλουμένη
»γαστὴρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.« CASAUBONUS. — Vide Clementem, Stromatum lib. VI. p. 743. ed. Pott. Inde GROTIUS secundum *Diphili versum* sic constituit:

»Νικᾷ δὲ χρεία μ', ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
»γαστήρ.« —

At vulgatam apud Athenaeum scripturam, ἡ ταλαίπωρός τε μου, tenent ambo nostri codices.

Versu 3. Recte οὐδέν ἐστι γὰρ habent edd. ubi neglecto metro codices mssti γὰρ οὐδέν ἐστι dabant. *Quartus versus* in editis sic conceptus legebatur:

τῆς γαστρός· εἰς ἣν πρῶτον πάντ' ἂν ἐμβάλοις.

Ubi, cum iusto brevius in ms. *A.* sic legatur, εἰς ἣν πρῶτον ἐμβαλεῖς, in ms. *Ep.* vero εἰς ἣν πάντ' ἂν ἐμβαλεῖς, commode utramque dictionem, πρῶτον & πάντ' ἂν iunxerunt editores; commode item ἐμβάλοις

pro ἐμβαλεῖς posuerunt, quamquam teneri hoc fortasse potuerat: sed senarii legem violabat spondeus pes in quarta regione. Quod incommodum GROTIUS sustulit, transpositis vocibus πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις scribens; quem secuti sumus cum Brunckio. Ad eadem verba & ad sequentia haec adnotavit CASAUBONUS: » εἰς ὃν πρῶ» τον πάντ' ἂν ἐμβάλοις. Haec prima ventris incommo» ditas: qui non unius certae rei sit capax, sed omnium: » quod secus est in omni prope vasorum genere, quibus » aliquid continetur. Ad proxima verba, (vs. 5.) ἀλλ' » οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον, repetenda ex superiore versu prae» positio εἰς: quod si cuius teretes offendit aures, (est » enim duriusculum) legendum, ἀλλ' οὐκ ἐς ἕτερον ἄγγος. « — At, nil mutatu opus esse, recte GROTIUS iudicavit.

Vers. 9. Imperativum εἴσφερε cum editis tenet mstus c codex uterque: & nos non ausi sumus mutare. Si quis tamen praetulerit εἰσφορεῖς, quod cum GROTIO Brunckius posuit, minime nos habebit repugnantes.

Vers. 10. » Cum addit poëta, in ventrem coniici recte » posse

» τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα:

» res diversi generis intelligit, & quae nulla societate iun» guntur. Eleganter περιφράζει ingeniosus poëta τὰ μὴ » ὁμογενῆ, ut loquuntur philosophi. Talia sunt, exempli » gratiâ, carnes, pisces, legumina & fructus. Male refe» runt ad noxia & salubria. « CASAUBONUS. — Recte editi omnes, τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς. Refragante metro πάντα ἑαυτοῖς habet mstus uterque, *omisso articulo*.

Vers. 11 *sq.* » Subiungit Diphilus, Καὶ οὐ προστίθημι τ' » ἄλλα. Quasi dicat, *taceo quod ait ibidem Euripides, Ven» trem omnium malorum esse caussam.* More autem usus ora» torum, quod fingit se praetermissurum, disertim dixit. » Sequitur enim:

» — διότι πανταχοῦ
» διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίνεται.

» Legendum, πάντα τὰ κακὰ γίγνεται. Nam Euripides [apud Clementem Alex. loco supra citato] » dixit, ἀφ' ἧς » δὴ πάντα γίγνεται κακά. « CASAUBONUS. — Vulgatam apud Athenaeum scripturam, πάντα ταῦτα γίνεται, tenens GROTIUS, monuit in Notis: » πάντα ταῦτα intelligi » debere ea, de quibus paulo ante locutus erat poëta ver» sibus qui perierunt. Nec opus est (inquit) hic quicquam

» mutare.« — At postquam VALCKENARIUS in Adnotat. in Euripidis Hippol. p. 257. professus erat, sibi videri Diphili parasitum πάντα τ λ η τ ὰ γίνεται dixisse, tamquam unice verum hoc adoptavit BRUNCK. Et nobis quidem non magis, quam his duumviris, aut quam Casaubono, istud πάντα τ α ῦ τ α placuit; in quo quidem cum editis consentit vetus codex *A*. Sed simpliciorem certioremque emendationem codex Epitomae obtulit, τ α ύ τ η ν scribens, compendioso quidem calami ductu, sed minime illo ambiguo. Qua adhibitâ scripturâ nihil amplius desiderabit (puto) eruditus lector. *Omnia, inquit, ubique fiunt propter hunc miserum;* nempe *ventrem:* διὰ τὴν τάλαιναν τ α ύ τ η ν, nempe τὴν γαστέρα.

Κράτης — — — ἐπεῤῥάπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. » Absur» dum est, hoc quidem loco, ἐπιῤῥαπίζειν de *inflicto co» lapho* interpretari. [quod Dalec. fecerat.] Nam etsi im» pudens *Crates* fuit, ut Canis; nunquam tamen virum » tanta auctoritate *percutere* esset ausus. Et Diogenes Laër» tius [VI. 90.] in eadem re usus verbo ὀνειδίζειν. Verte » igitur, *Demetrium Phalereum obiurgavit, quod simul cum pe»*
d *» rá panis, vini lagenam misisset.* Sequitur *Cratetis* apophthe» gma tunc temporis pronuntiatum: εἴθε γὰρ, ἔφη, τὰς » κρήνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν. *Utinam*, inquit, *fieri posset » ut fontes etiam panes producerent.* Supple quod deest per» ficiendae sententiae: *nam si id sit, ego nemini de pane suppli» cem; quemadmodum a nemine quod bibam peto.* Planius ali» quanto Diogenes, Εἴθε γὰρ αἱ κρῆναι καὶ ἄρτους ἔφερον. » At interpres quam errat!« CASAUBONUS. — In cod. *Ep.* καὶ ἄρτον scribitur: sed καὶ ἄρτους cum editis & Laërtio tenet cod. *A*. De usu verbi ἐπιῤῥαπίζειν iam supra dictum, ad IV. 168. f.

Στίλπων δ' οὐ κ α τ ε π λ ά γ η τὴν ἐγκράτειαν. Suspecta, mira certe, loquendi forma: in qua tamen nil mutant libri. Si vera scriptura, haud incommode interpretatus fuerit DALECAMPIUS: *Stilpo, suâ confisus temperantiâ, non ideo perterritus est, quod, cum allium comedisset* &c. Pro ἐν τῷ τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, Breviatori ponere placuit ἐν τῷ τῆς Ῥέας: & mox dein, τῆς δαίμονος, pro τῆς Θεοῦ. Ad verba, καὶ τὸν δοκεῖν, si modo satis sana, subintelligendum φασί. Commodius quidem Epitoma: Στίλπων καταφαγὼν σκόροδα, καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς Ῥέας ἱερῷ

(ἀπείρητο δὲ - - - εἰσιέναι) ἐπιστάσης αὐτῷ τῆς δαίμονος - - - τὰ θύμιμα, ἔδοξεν ἀποκρίνασθαι &c. Ubi illud ἔδοξεν intelligi poteſt, *sibi visus est respondere per ſomnum*: ſed nec male reddideris, *respondiſſe dicitur*. Dein in fine narrationis, poſt verba σκορόδοις οὐ χρήσομαι, loco eorum quae in opere pleniore initio poſita vidimus, Στίλπων δ' οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν, haec ſubiecit Epitomator: οὐ καταπληκτέον οὖν αὐτοῦ τὴν ἐγκράτειαν. Quod ſuo ille ex ingenio ita ſcripſit: ſed voluiſſe videtur, οὐκ ἐπιπληκτέον οὖν αὐτοῦ τῇ ἐγκρατείᾳ.

AD CAP. XX.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη· Ἐπεὶ δεδείπναμεν - - e (εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις &c. » Longo hyperbato ob» ſcurat dipnorhetor ſeriem orationis, cum ſcribit: Ἐπὶ » τούτοις ὁ Οὐλπ. ἔφη, ἐπεὶ δεδείπναμεν εἴρηκεν Ἄλεξις » ἐν Κουρίδι. Oratio manet ſuſpenſa usque ad illa paginae » ſequentis initio: Τοῖς οὖν θεοῖς κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὥς ἐν » Φιλήβῳ φησὶν, εὐχόμενοι κεραννύωμεν. Ulpiani oratio de» buerat in hunc modum continuari: Ἐπεὶ δεδείπναμεν, » τοῖς θεοῖς, κατὰ τὸν Πλάτωνα, κεραννύωμεν. Sed de in» duſtria uſus eſt voce δεδείπναμεν, ut de ea & af» finibus aliis obiter dicendi naſceretur occaſio.« CASAUBONUS. — Nos perſpicuitatis cauſſâ, totam iſtam grammaticam disputationem, quae reliquae orationi interſerta eſt, *parentheſeos ſignis* incluſimus. Tum pro eo quod nude ſic legebatur, εἴρηκεν Ἄλεξις, paulo plenius commodiusque εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλεξις ſcripſimus praeeunte noſtro cod. *A*.

Eubuli teſtimonium poſterius ſic editum legebatur, καὶ πάλιν, ὃν χρὴ δεδειπνάναι ἡμᾶς παρέσται πάλαι: temere huc tractis duobus verbis ἡμᾶς παρέσται, quae in ſequente *Antiphanis* teſtimonio poſt verbum δεδειπνάναι ponuntur. Iſta igitur in Eubuli teſtimonio delevimus, auctoritate codicis *A*. Epitomator breviter haec omnia expedivit, ita ſcribens: Ὅτι εὕρηται παρὰ Ἀλέξιδι τὸ δεδείπναμεν, καὶ τὸ δεδειπνάναι, καὶ παρ' ἄλλοις δὲ συχνοῖς. Καὶ τὸ ἠρίσταμεν καὶ ἠριστάναι. Ἀριστοφάνης· ὑποπεπτώκαμεν, ὦ ἄνδρες, &c.

Quae ſubiiciuntur *Antiphanis* verba, ea, quod ad metricam rationem ſpectat, ſic disponenda monuit Kop-

PIERS, in Obferv. Philologicis:

— ἀλλὰ, πρὶν δεδειπνάναι
ὑμᾶς, παρέσται. —

f In illo ex *Aristophanis Danaidibus* verficulo,

Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ, πρὶν δεδειπνάναι:

praepofitionem εἰς, a librariis omiffam, perfpecte adiecit Brunck, in Ariftophanis Fragm. pag. 241. num. 6.

In *Epicratis* teftimonio, Δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες &c. primum verbum tacite correxit Cafaubonus. Nam in ed. Ven. & Baf. itemque in ms. *A.* ἐνδειπνάναι fcribitur, non δεδειπνάναι.

Quod fequitur: Καὶ ἠρίσταμεν δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, ἐν Ταγηνισταῖς·

Ὑποπεπώκαμεν, ὦ ἄνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

verfus, in ed. Caf. 2. & 3. omiffus, etiam a Brunckio praeteritus eft in Comici Fragm. p. 267. num. 7. quum fuperiores Athenaei editiones non fuiffent ab illo in confilium vocatae. Habent autem verfum & editiones omnes fuperiores, Ven. Baf. & Caf. 1. & uterque codex mstus: fed vitiofe omnes, ὑποπεπτώκαμεν, pro ὑποπεπώκαμεν: quem errorem iam & alibi in his libris notavimus. Omnino vero ὑποπεπώκαμέν γ' aut δ' defiderat trochaicum metrum.

a *Hermippi* teftimonium, nullo prorfus fenfu, fic conceptum legebatur in editis:

Ἀριστάναι καὶ παριστάναι τουτί.

nec aliter in ms. *A.* Haud dubie praeftabat παρεστάναι τουτωΐ, quod dedit ms. *Ep.* quamquam vel fic imperfecta manet fententia: quod eo minus mirandum, quoniam folum verbum, non rem, hic fpectabat Deipnofophifta.

Quod ex *Theopompi Callaefchro* adfertur, δεῖ γὰρ συνάπτειν τὸν λόγον, id quam in partem fit accipiendum haud fatis adparet. Dalecampius vertit: *Pranfi fumus, continuandus iam nobis fermo.* Gallicus interpres: *Nous avons diné, il faut donc lier la converfation.* Quem lubens fecuturus eram, fi legeretur, οὖν, non γάρ; tum fi τοὺς λόγους, non τὸν λόγον: nam συνάπτειν λόγους (in plur.) commode intelligi poffit *confcrere fermones.* Nunc ita accepi, quemadmodum lib. XI. pag. 471. c. iftud Antiphanis, συνάψαι γὰρ βούλομαι τὰ 'ν μέσῳ, interpretatus eft Koppiers, *quae interim evenere contraham in pauca.*

Καταριστᾷν δὲ εἴρηκεν ἐν τῷ Πολιτικῷ Ἀντιφῶν &c. a
» Καταριστᾷν est, *absumere prandendo*, sive *in prandia*. Usus » hoc verbo *ANTIPHON*, Orator sive Rhetor; non, ut » putaverunt interpretes, Poëta. Scribe eius verba, ὅταν » τις πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τὰ τῶν φίλων καταριστή» σῃ. « CASAUBONUS. — Nempe pro ὅτ' ἄν τι, quod habebant edd. & ms. *A*. (nam in *Ep*. haec desunt) ὅταν τις corrigebat Animadversor; cui merito suffragatus est PIERSON ad Moerin, p. 222. De *ANTIPHONTE* oratore, & eius oratione cui titulus Πολιτικὸς, consuli potest FABRICIUS, in Bibl. Gr. T. I. pag. 884 sq. rursusque p. 888 sq. & (quem ibi laudavit *Harlesius*) TAYLOR in Lectionib. Lysiac. cap. 7. pag. 269 sqq. ed. Reisk.

Παραδεδειπνημένος δ' εἴρηκεν Ἄμφις, ἐν Πλάνῳ· παραδεδειπνημένοι παῖδες πάλαι. — » Adiecimus e » membranis, quae sequuntur de verbo παραδεδειπνῆσθαι: » quod ad Theophrastum exposuimus dudum. Varro di» xit in primo De Re Rustica, *comesâ coenâ venire*. « CASAUBONUS. — Nempe in ed. Ven. & Bas. & mutilus & pravâ distinctione magis etiam corruptus locus erat in hunc modum, Κατηρίστηκεν παραδεδειπνημένος παῖδες πάλαι, sex vocibus in medio temere omissis. Verba a Casaubono adiecta agnoscit eadem noster vetus codex *A*. Sed quod παραδεδειπναμένοι παῖδες ille edidit, id (licet nulla e nostro cod. discrepantia adnotata sit) haud dubie vitiosum fuit, & in παραδεδειπνημένοι mutandum: quemadmodum ipse etiam Casaubonus in Notis ad Theophrasti caput περὶ Λογοποιΐας (in fine cap.) ediderat, ubi simul huius loci fecit mentionem. Apud poëtam ipsum in istam vocem desierat senarius; & proximus dein ab illis inceperat, παῖδες πάλαι. Epitomator horum nihil habet, nisi unum ipsum verbum: Εὕρηται δὲ καὶ τὸ καταριστᾷν καὶ τὸ παραδειπνεῖν. At aliud est παραδειπνεῖν, activâ verbi formâ; quod, si modo usquam apud veterem scriptorem occurrit, non (quemadmodum nullo certo auctore in Graecis Lexicis traditur) *immodice coenare*, aut *misere coenare*, videtur significare; sed *iuxta* vel *apud aliquem coenare*: aliud est παραδειπνηθῆναι, in passivo; quod, ut apud Theophrastum l. c. recte Casaubonus observavit, *coenam perdere*, *coenâ frustrari*, denotat. In praedictis ad Theophrastum Notis, verba Athenaei una voce auctiora protulerat Casaubonus, εἴρηκεν Ἄμφις ἐν Πλά-

τῷ οὕτως. Sed postremam hanc vocem dein in Athenaei editione non adiecit: nec e vetere nostro codice in lectionis varietate adnotatam eam video.

AD CAP. XXI.

Τοῖς οὖν θεοῖς. Vide ad initium praecedentis capitis notata. κατὰ τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν Φιλήβῳ φησίν. Commode hîc posita videri potest ὡς particula: quam & vetus codex (quod quidem noverim) cum editis agnoscit. Alibi tamen auctor noster in huiusmodi citandi formulis non ὡς, sed ὅς utitur: veluti mox hac ipsa pag. lit. *c.* & VI. 270. f. *Platonis* verba, ut hîc adponuntur, sic leguntur apud ipsum philosophum in *Philebo*, haud ita longe a fine dialogi, p. 310. Tom. IV. Opp. ed. Bip. ubi quidem
b ante verba μέλιτος μὲν ἂν deest vulgo καὶ particula, quam recte hîc adiectam habemus.

τῶν παίδων τις ἐκ τοῦ κυλικείου τῶν ποτηρίων παραφερέτω. Recte Dalec. *ex hoc vasorum conditorio*: sive *ex hoc poculorum abaco* malueris, aut *calicum repositorio*. Id autem Graece non ἐκ τοῦ κυλικίου sonat, ut vulgo hîc legebatur, sed κυλικείου: de quo vocab. dictum est ad V. 199. c. & 201. d. Ad τῶν ποτηρίων subintelligere possis sive τινὰ, sive τὶ in singulari: & consulto sic indefinite locutus videtur. In sing. accepit interpres, *poculum nobis afferat*: & continuo deinde ait ipse auctor, δοθέντος οὖν ποτηρίου μεγάλου.

c μὴ κατὰ τὸν κωμῳδιοποιὸν Ἀντιφάνην. *Non ut apud comicum Antiphanem*: nempe, non tot calices ut apud illum. Constanter κωμῳδιοπ. insertâ iota vocali recte tenet vetus noster codex. In eodem, Ἀντιφάνην hîc scribitur: quod cum in ed. Ven. in Ἀντιφάνου esset detortum, Ἀντιφάνη correxit editor Basil. nec id male. In *Antiphanis*, ex *Gemellis*, *versu* 1. Τὸ articulum, ante ποτήριον, cum deesset editis, recte adiectum dedit ms. *A.* Totam eclogam praetermisit Breviator. In *vers.* 2. qui sic vulgo legebatur,

Ἐπεχεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίον:

nil mutat (quod sciam) vetus codex; nisi quod comma ignorat, quod post ἄκρατον habent edd. Verterat Dalec. *Affudi ego merum, non puer.* Casaubonus vero: » Versum hunc, ait, ita scribam, ne sit inepta sententia:

» Ἐπεχεάμην ἄκρατον. οὐχὶ παιδίον;

» *nonne ita est, o puer?* « — Utriusque viri docti observationem praeterierat vitium, quod scripturam huius versus corruperat, leve quidem illud, quod ad calami ductum, sed ad sententiam grave admodum: de quo perspecte KOPPIERS monuit in Observatis Philolog. pag. 37. *οὐχὶ παιδίου* scriptum oportuisse docens. Nempe *οὐχὶ παιδίου κύαθον, ἀλλὰ θεῶν τε καὶ θεαινῶν κυάθους μυρίους*. Significat autem *ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον παιδίου*, *in honorem pueri dilecti merum vinum libare*. De qua dictione confer notata ad VI. 254. a. & 261. b. c

Vers. 4. Cum sic vulgo legeretur,

Εἶτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς:

quo versui suus constaret modulus, cum eodem KOPPIERS Ἔπειτ' pro Εἶτ' scripsimus. *τὴν σεμνὴν θεὰν* quum *Cererem* sive *bonam Deam* intellexisset Dalecampius; monuit CASAUBONUS: » Cum ait, se libasse *κυάθους θεῶν τε* - - - » *τῆς σεμνῆς θεᾶς*, hoc significat: *post libationes sexcentis* » *Diis Deabusque factas, postremo loco Minervae sacrum cya*» *thum effudisse.* Quis dubitet, *σεμνὴν θεὰν*, *Deam veneran*» *dam*, Athenis esse *Palladem?* At *σεμναὶ θεαὶ* sunt Eume» nides, Furiae; quibus nihil commune cum vini libatio» nibus: erant enim sacra illarum *νηφάλια* & abstemia. In» terpretibus aliter visum: qui etiam *versum ultimum*,

» *καὶ τοῦ γλυκυτάτου βασιλέως διμοιρίαν*,

» corrumpunt, dum emendant nescio quo modo. [*δισμυρίους*, pro *διμοιρίαν* legerat Dalec.] » Non viderunt, per» stringi a Comico foedam quorundam adulationem: qui » singulos cyathos singulis Diis libantes in conviviis, *in* » *honorem regis duos cyathos effunderent.* Ita soliti Athenien» ses regibus adulari, ut dicebamus libro sexto, cap. XVI. [ad lib. VI. pag. 254. a.] » *διμοιρία* est *dupla portio.* «

Cum verba ista, *Ἐμοὶ οὖν, ὦ παῖ, ζωρότερον κέραιρε*, versibus Antiphanis imperite accensuisset interpres, monuit idem CASAUBONUS, esse Ulpiani verba, ducta ex Homericis illis, Iliad. *ι*. 203. *ζωρότερον δὲ κέραιρε*.

AD CAP. XXII.

Πρότερον δέ μοι λέξεται περὶ τοῦ ζωρότερον. » Quam va- d » rie expositus sit a veteribus ille Homericus locus, *ζω*» *ρότερον δὲ κέραιρε*, sciunt eruditi etiam ex Plutarcho, [Sympos. IV. 5.] » & ex poëtae interpretibus. Apud Hip-

d » pocratem, libro περὶ Ἐγκατατομῆς ἐμβρύου, legas κεράσαι εὐζωρότερον, pro eodem. At in libro de Natura Muliebri dixit idem ζωρότερον πίνειν, pro πίνειν οἶνον ζωρότερον κεκραμένον. Et tamen EPHIPPUS poëta videtur quasi propriam Homero facere hanc vocem isto qui sequitur versu,

ἔδωκεν κεράσας ζωρότερον Ὁμηρικῶς. « CASAUBONUS. In illo versu, quum ἔδωκεν (adiecto, ut par erat, augmento) codex *A.* dederit, ἔδωκε scripsimus, abiecta a fine ν, quae metro adversabatur. In *Epit.* deest hic versus, cum superioribus Antiphanis. Pro eo vero quod hic editum erat, Ἔφιππος Ἐφήβῳ, Ἐφήβοις scribitur in cod. *A.* unde didicimus Ἐφήβοις in plurali oportuisse, quemadmodum idem codex cum editis habet lib. XI. pag. 482. b. & XIV. 642. e.

Ἀντιφάνης, Μειλανίωνι. » ANTIPHANIS Μειλανίων displicuit interpretibus: qui fecerunt ut esset Μελανίων, Nigriusculus. Mirum commentum: nam id verbum pro Graeco non agnoscunt Graeci. At *Milanion* & *Atalanta* ex fabulari historia cui non sunt noti? Iulius Pollux libro septimo, in ipso fine, Μύλωνα fabulam Antiphanis nominat: an aliam ab ista? an hanc ipsam? sed locus corrigendus. « CASAUBONUS. — De *Milanione* vide Apollodori Biblioth. III. 9, 2. & Nic. Heinsium ad Ovid. III. Amor. Eleg. 2, 29. & Art. Amand. II. 188. item Interpp. Propert. I. Eleg. 1. 9. In *priori versu*, qui ex illa fabula hic citatur, pro μετὰ νιπτρίδα, unâ voce μετανιπτρίδα legendum esse obiter monuerat VALCKENAR. in Diatr. Eurip. pag. 278. Vide infra, lib. XI. pag. 486 extr. & seq. & XV. 693. a.

ἐν δὲ Λάμπωνι. Eadem ANTIPHANIS fabula citatur VII. 307. d. Sed Ἀντιφάνης Λαμπάδι, XI. 486. f. & 487. b. quam non diversam fabulam ab ista haud immerito iudicavit FABRICIUS, Bibl. Graec. T. I. pag. 743. Sed vera inscriptio Λάμπων fuisse videtur, non Λαμπάς. Fuerat *Lampon* sacrificulus & vates, de quo Aristophanes in Avibus, vs. 521.

Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄμνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

ubi vide Schol. & Suidam h. v. Eumdem a Comicis, ut voracem hominem, traductum fuisse tradit Athenaeus, VIII. 344. e. ubi quidem mireris, in Comicorum numero, qui

ibi citantur, non nominari *Antiphanem*. In versu hîc citato, quod ait poëta, Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, monuit CASAUBONUS: » Ἰάπυξ, servile nomen est, a patriâ: ut *Mysus*, *Davus*, *Geta*. «

Τινὲς δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ζωρότερον — — οὐκ ἄκρατον σημαίνειν φασὶν, ἀλλὰ θερμόν. Qui Homericum ζωρότερον interpretati sunt θερμὸν, ii θερμὸν non in propriâ vocabuli notione *calidum* intellexerant: sed *calidum* (sive potius adverbialiter *calide*) intellexerant *celeriter*, *ocyus*; θᾶττον, ut est apud Aristot. Poët. c. 26. sect. 13. ed. Buhl. & apud Plutarch. Sympos. V. 4. aut σπουδαιότερον, ut apud Eustath. ad Iliad. ι'. pag. 644. l. 32. Quod addit auctor, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως derivari τὸ ζωρότερον: eadem verba apud Plutarchum habes l. c. Qua derivatione qui usi sunt, ii ζωρότερον dictum existimarunt quasi ζωηρότερον, ut Eustathius l. c. observavit. Sed mirum videri possit quid sit quod rationem Deipnosophista addit huiusmodi: ἑταίρων γὰρ παρόντων, νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράννυσθαι κρατῆρα ἄτοπον. Istud quidem, ἑταίρων γὰρ παρόντων, perspicuum est referri ad id quod apud Homerum ait Achilles, οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ: sequentibus vero verbis, si vera scriptura est ἄτοπον, ratio debet contineri cur Grammatici nonnulli noluerint τὸ ζωρότερον intelligi ἄκρατον: dicentes scilicet, absurdum esse, ut statuatur Achilles, cum convenirent eum viri amici, de novo ipsis misceri iussisse vinum, adeoque aliud vini genus & validius adponi, quam ipse solitus esset bibere. Sed negari non potest, obscurius ab Athenaeo, si ita scripsit, ut habent libri nostri, enunciari istam sententiam; quam paulo clarius Scholiastes Homeri Venetus his verbis expressit, ἀπρεπὲς δὲ τὸ, ὡς ἐπὶ κῶμον ἥκουσιν, ἀκρατότερον διδόναι παρακελεύεσθαι. Quod ipsum uno etiam verbo satis perspicue Aristoteles l. c. declaravit: οὐ τὸ ἄκρατον, dicens, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶττον. Sed iisdem caeteroquin cum Athenaeo verbis utens Plutarchus, non ἄτοπον, sed οὐκ ἄτοπον legisse aut legendum putasse videtur apud vetustiorem auctorem e quo haec desumta sunt; sic enim loquentem facit unum e suis convivis: μὴ ἄκρατον, ἀλλὰ θερμὸν εἰρῆσθαι, ἀπὸ τοῦ ζωτικοῦ καὶ τῆς ζέσεως· ὃ δὴ καὶ λόγον ἔχειν, ἀνδρῶν ἑταίρων παρόντων, νέον ἐξ ὑπαρχῆς κεράννυσθαι κρατῆρα· καὶ γὰρ ἡμᾶς, ὅταν τοῖς θεοῖς ἀποσπένδειν μέλλωμεν, νεόκρατα ποιεῖν.

e "Αλλοι δὲ τὸ εὔκρατον· ὥσπερ τὸ δεξίτερον, ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ. » Sine ratione discedunt ab edita lectione in istis, » ἄλλοι δὲ τὸ εὔκρατον: & scribunt ἀκρατὲς, refragantibus » membranis, Epitomâ & Eustathio. ὥσπερ τὸ δεξίτερον » ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ, ita accipe: sicut vox δεξίτερος per pa- » ragogen quamdam producta est pro δεξιὸς, non autem » συγκριτικὸν est id nomen; sic ζωρότερον pro ζωρὸς usur- » patum. « CASAUBONUS. — Quemadmodum τὸ εὔκρατον hîc habet vetus noster cod. *A.* sic & ille, quo usus est olim Breviatuor, eamdem tenere scripturam potuit: e quo tamen non efficitur, veram illam esse & ab Athenaei manu profectam. Ac mihi perquam fit probabile, non quidem ἀκρατὲς, quod Dalecampius voluerat, sed ἄκρατον hoc loco, non εὔκρατον scripsisse Athenaeum. Nam si εὔκρατον h. l. scripsit, cur paulo post rursus veluti novam quamdam interpretationem adfert illam Theophrasti, κεκραμένον, quae tamen ab hac nihil differt? Et, cum tam multas diversasque adferat sententias, credemus-ne silentio praetermissurum fuisse eam, quae vulgatissima erat, & paene omnium consensu comprobata, τὸ ζωρότερον pro τῷ ἀκράτῳ accipientium? Quo fortasse etiam spectat hoc ipsum, quod, ubi alias commemorat interpretationes paucis probatas, ibi Τινὲς ait, hîc vero "Αλλοι dixit, vocabulo minus restricto. Taceo, nullo modo cohaerere ista, "Αλλοι δὲ τὸ εὔκρατον· ὥσπερ τὸ δεξίτερον ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ: nam sive εὔκρατον legas, sive ἄκρατον, inepte ista iunguntur: suspicorque, tali quodam modo scripsisse auctorem: "Αλλοι δὲ τὸ ζωρὸν, τὸ ἄκρατον· καὶ ζωρότερον, ἀντὶ τοῦ ζωροῦ, ὥσπερ τὸ δεξίτερον ἀντὶ τοῦ δεξιοῦ.

Τινὲς δὲ, ἐπεὶ οἱ ἐνιαυτοὶ ὧροι λέγονται, καὶ τὸ ζα ὅτι μέγεθος ἢ πλῆθος σημαίνει, ζωρὸν τὸν πολυετῆ λέγεσθαι. Particulam δὲ, quae post τινὲς deerat, dedere ambo nostri mssti. Pro ὧροι, quod erat editum, recte ὧροι cum aspero spiritu dedit ms. *Epit.* quemadmodum & apud Plutarchum l. c. scribitur. Apud Etymologum quidem, sub voce Ζωρότερον, & apud Eustathium quoque ad Iliad. *ι.* pag. 345. l. 6. cum leni spiritu effertur id nomen: sed apud eumdem Etymologum alibi recte ὧρος, ὁ ἐνιαυτὸς, quemadmodum & apud Hesychium & Suidam: de quo vocab. supra diximus ad IV. 175. e. Iam ad id quod vulgo hîc legebatur, καὶ τὰ ζῶα ὅτι μέγεθος ἢ πλῆθος σημαίνει, CASAUBONUS quidem haec adnotavit: » Scribebam cum

» *Dalecampio* καὶ τὸ ζα ὅτι μεγ. ἢ πλ. σημ. non ut edi- » tum est, τὸ ζῶον vel τὰ ζῶα. [At ubique τὰ ζῶα, nusquam τὸ ζῶον editum.] » Sed euntem pedibus in eius sen- » tentiam prehendit laciniâ Eustathius, & ire iussit in alia » omnia. Sic ille: [loco modo citato:] Σημείωσαι ὅτι » ζωρὸν οἶνον τὸν πολυετῆ ἐνόησάν τινες, οὐκ ἀπὸ τοῦ ζῆν ἢ » ζέειν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ζῶον καὶ τὸ ὧρος· ὧν ὧρος μὲν [in Eustathii editione Basil. qua utor, bis est ὧρος, ut modo dictum, non ὥρος] » ὁ ἐνιαυτὸς, ἤγουν ἔτος· ζῶον δὲ, ἀντὶ » τοῦ μέγα καὶ πολὺ, ἃ δὴ σημαίνεταί φασι διὰ τῶν » ζώων. « — At nihil aliud haec ostendunt, nisi, quemadmodum & in vetere cod. *A.* & in nostro cod. *Epit.* τὰ ζῶα hic scribitur, sic & in suo codice Epitomae scriptum reperisse Eustathium, & fuisse bonum praesulem non tam solertem Criticum, quam fuit doctus Grammaticus; qui non viderit, ex imperiti cuiusdam librarii halucinatione istud τὰ ζῶα esse ortum, pro τὸ ζα, quod unice verum esse potest, quodque ipsum in eâdem disputatione & apud Plutarchum legitur, & apud Etymologum.

» Sequitur: Δίφιλος δ' ἐν Παιδεραστᾶις φησιν, Ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν, Εὐζωρότερον γέννη δύω παῖδες. Restitue » mire deformatam lectionem sic:

» — Ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν.
» εὐζωρότερόν γε νὴ τὸν Δί' ὦ παῖδες. τὸ γὰρ
» ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστι τῇ ψυχῇ κακόν. « CASAUBONUS. — Cui lubens merito morem gessi. GROTIUS quidem in Excerptis pag. 791. γε νὴ Δί' ὦ· παῖδες edidit; in Notis tamen professus, se eumdem Casaubonum esse secutum, cuius ratio praeferenda nobis visa erat. In cod. *A.* quidem γε νη διω παιδες scribitur. Mediis omissis, nonnisi haec verba adposuit Breviator: Ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν &c.

Quod in fine paginae in tribus editionibus Casaubonianis legitur, Θεόφραστος -- φησὶ δ' εἶναι, operarum culpâ peccatum erat, qui φησὶν εἶναι debuerant.

» In *EMPEDOCLIS* isto *versu*,

» Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, «
» Graecanica elegantia est quam non cepere interpretes; » quibus τὸ μάθον prima persona est singularis, cum reve- » ra tertia sit pluralis. Sed μάθον positum pro εἰώθεισαν aut » ἐπεφύκεισαν. *Et statim facta sunt mortalia quae erant naturâ* » *suâ immortalia.* μάθον εἶναι, *didicerant esse*, pro *erant*, vel

a » *solebant esse.* Aeschylus: Ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δέμας: id est, οὐ πένεται, *nunquam eget.* Plautus: » *Non didici hariolari gratis.* Idem: *Cur negas? Quia vera* » *didici dicere.* Alibi: *excidionem facere condidici oppidis.* « CASAUBONUS. — Versus ille, cum priore hemistichio versus sequentis, citatur etiam ab Aristotele, in Arte Poëtica, (cap. 26. sect. 16. ed. Buhle.) sed valde corruptis vulgo verbis: quae a novissimo demum docto Editore ita, ut & apud Athenaeum & apud Simplicium ad Aristot. Auscul. Physic. pag. 7. b. leguntur, restituta sunt. Et veram esse scripturam, quam habent Athenaei libri in *posteriore versu*, ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, ex his quae de Theophrasti interpretatione modo dicebat Deipnosophista, abunde intelligitur. Similiter vero apud Plutarchum eadem Empedoclis verba respicientem, (loco iam saepius citato, Sympos. V. 4.) τὰ πρὶν ἄκρατα legitur: sed perperam ibi γίνεσθαι ζωρότερον scribitur, pro γίνεσθαι ζωρά. Pro διαλλάττοντα, quod apud Nostrum edebatur, διαλλάσσοντα dedere ambo nostri mssti.

AD CAP. XXIII.

b Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Εἰρήνῃ Ἀριστοφάνους ὑπωπιασμέναι. Post haec verba vulgo sequebantur statim illa, τὰ γὰρ ὑπώπια &c. Ubi monuit CASAUBONUS: » Poëtae verba » sunt:

» Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
» ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκειμέναι. «

Habes in Comici *Pace*, vers. 540 sq. ubi vide Interpretes: & confer Brunck ad Lysistr. 444. Sed posteriorem versum, in quo ipsum ponitur vocabulum κύαθος, de quo hîc agitur, haud dubie adiecerat Athenaeus: quare eum, cum abesset vulgo, adiiciendum putavi. Quod dein ait auctor, τοῖς κυάθοις περιβλώμενα, temere κυάμοις habet ms. *Ep.* in verbo vero περιβλώμενα consentit; de quo addubitare subiit, ne περικολλώμενα scripserit auctor, collato scholio Graeco ad Comici verba.

XENOPHONTIS Cyropaediam vide I. 3, 9. & ibi Hutchins.

Τίμων ἐν δευτέρῳ Σιλλῶν. Utroque modo scriptum reperitur, σιλλὸς & σίλλος: prius, verbi caussa, apud Hesychium; alterum, apud Suidam. Hoc loco quum Σιλλῶν cum accentu in ultimâ scriptum dederit vetus codex *A.*

rursusque infra pag. 445. e, ubi idem *Timonis* testimonium uberius affertur, scripturam istam adoptavimus.

Aristophanis ex *Vespis* versus, est num. 855. ed. Brunck. aliis vs. 851. ubi vide Graeca scholia.

Φρύνιχος, Ποαστρίαις. » Pro Φρύνιχος Παιστρίαις, » placitum interpreti Παιστρίᾳ: sine caussa, opinor: at » non sine caussa nos lib. III. cap. 27. [ad III. 110. e.] » Ποαστρίαις scribebamus. « Casaubonus. — Et ipsam hanc scripturam recte hîc dedit ms. *A*.

Ἔλεγον δὲ καὶ ἴσηβον τοιοῦτον σκεῦος. » Vide Scholia » Aristophanis ad Vespas. Libro autem XI. poculi id no- » men est. « Casaubonus. — In Schol. ad Vesp. vs. 851. eadem verba habes; & rectius etiam, τὸ τοιοῦτον σκεῦος. De *ephebo* poculo, vide XI. 469. a. b.

Ζηνοφάνης ἐν τῷ Συγγενικῷ. *Zenophanem* nusquam alibi memoratum reperio, nisi rursus apud Nostrum lib. XIII. pag. 576. ubi pariter Ζηνοφάνης auctor citatur, (sic iterum scripto nomine, sed non adiecto libri titulo) ubi de Aspasia Phocica agitur, Cyri iunioris amica. Et ibi quidem Dalecampius in versione nomen *Zenophanes* non mutatum tenuit: hîc vero *Xenophanes* scripsit *in Congenito*. At idem, in *Scriptorum Catalogo* quibus usus Athenaeus est, plane contra, alterum locum sub nomine *Xenophanes* retulit; hunc vero, sub nomine *Zenophanes*. Post hunc Vossius, de Poëtis Graecis cap. 4. (Opp. T. III. pag. 203.) quasi haud dubie Ξενοφάνης nomen huic scriptori fuisset, sic scripsit: » Video & seu eundem (Colo- » phonium) seu alium *Xenophanem* ἐν τῷ Συγγενικῷ citari » ab Athenaeo lib. X. Alius sane Xenophanes Heracleo- » polites Fulgentio lib. I. Mythologicôn. « — Pariter Menagius ad Laërt. IX. 18. ait: » *Xenophanes* ἐν τῷ Συγγε- » νικῷ citatur ab Athenaeo lib. X. sed fortasse alius est a » nostro. « — Nos religioni ducere debuimus, mutare nomen bis apud Athenaeum eodem modo scriptum occurrens; cum praesertim iidem viri docti, qui Ξενοφάνης hîc legendum censuere, incerti ipsi fuerint quisnam esset *Xenophanes*, qui ab Athenaeo commemoraretur. Titulum libri, Συγγενικὸς, interpretati sumus, *De Cognationibus*, scilicet vel Populorum & Civitatum, (coll. Polyb. IX. 1, 4. & IX. 2, 1.) vel Hominum illustrium.

Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἐνάτῃ (sic ms. *A*. non ἐννάτῃ) τῶν Ἱστοριῶν. Retulimus hoc Polybianum Fragmentum, in

Reliquiis Libri IX. cap. 45. nostrae editionis Historici Megalopolitani.

AD CAP. XXIV.

d Τῷ δὲ ἀκρατέστερον Ὑπερίδης (sic recte codex ms. uterque, cum hîc, tum deinde) κέχρηται ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, γράφων οὕτως· Εἰ μέν τις ἀκρατέστερον ἔπιεν, ἐλύπει σε. Breviator nonnisi duo verba adposuit, ἀκρατέστερον ἔπιεν. Recte ms. *A.* non ἐλύπησεν, sed ἐλύπει σέ: *offendebat te.* Conf. VI. 246. a. & ibi not. & XI. 483. e. Quod autem de vocabulo isto differit hîc Athenaeus, eo id pertinet, quod contra communem regulam formatur comparativus in εστερος desinens, non a positivo in ης, ἀκρατὴς, (nam hoc aliud sonat) sed ab ἄκρατος: ut sit ἀκρατέστερος, pro ἀκρατότερος; quemadmodum & ἀνιαρέστερος (sive, ut est in nostro ms. *Ep.*) ἀνιηρέστερος, pro ἀνιαρότερος, & ἀφθονέστερος pro ἀφθονώτερος, a positivis ἀνιαρὸς & ἄφθονος. Eâdem occasione Epitomator hîc adposuit similem dictionem Antiphanis, εὐζωρέστερον, quam pag. praec. lit. d. praetermiserat: sed, quod festinanti subinde accidisse observavimus, ut auctorum nomina permutet, idem & hîc satis alioqui diligenti viro accidit: nam, pro Ἀντιφάνης ἐν Λάμπωνι, sic hoc loco scripsit, Λάμπων φησί που, κέρασον εὐζωρέστερον. De quo monere consultum duxi, ne quis forte posthâc, in eumdem aut in alium codicem Epitomae incidens, dubitet quis sit auctor *Lampo* hic commemoratus, aut cur in pleniore Athenaei opere praetermissum sit istud testimonium. Nos magnam his qui ante nos codices mss. tractaverunt gratiam eramus habituri, si paulo diligentius, quam saepenumero factum videmus, nos docuissent, quidnam fuerit in quo ab editis exemplaribus reconditi illi in bibliothecarum scriniis libri recederent.

καὶ τὸ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλου ἀφθονέστερον λίβα. Cum aspero spiritu Ἡλιάσιν scripsi, quemadmodum legitur lib. XI. pag. 469. f. Nec tamen dissimulare debeo, Ἠλιάσιν hoc loco scribi in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nec aliud adferri ex ms. *A.* Quae scriptura videri poterat favere aliquatenus MEURSII coniecturae, qui ἐν Ἰλιάσι legendum suspicatus erat. Vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. pag. 610. Quum ἀφθονέστερα λίβα olim esset editum, DALECAM-

PIUS ἀφθονεστέραν corrigebat, *abundantiorem laticem* d vertens. Iam apud Hesychium quidem ἡ λὶψ exponitur *petra unde aqua stillat*; non *aqua ipsa*: sed & pro λιβὰς usurpatum fuisse id vocabulum adnotavit Etymologus, p. 568. l. 13. λιβὰς autem & *guttam*, & *fontem* & *laticem* significat, & omnino id quod *destillat* vel *defluit*. Quare quoniam ad scripturam ἀφθονέστεραν (manifeste quidem quoad accentum vitiosam) nullam e vetere cod. *A*. dissensionem adnotatam vidi, *copiosius fluentem* interpretaturus eram. Sed quum in ms. *Ep*. perspicue sic scriptum sit, ἀφθονέστερον λίβα, tenendum hoc putavi, hac notione, *copiosiorem* i. e. *validiorem ventum Africum*.

καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Πύῤῥᾳ, εὐωνέστερον ἔφη. »In apo»cryphis libris & vetustis est εὐωρέστερον: quod fuerit »ἐνωρέστερον, sive ἐνωρότερον. Sed Eustathius firmat quod »est editum.« CASAUBONUS. — Scilicet Epitoma, e qua sua habet Eustathius, (ad Iliad. ι'. pag. 644. 38.) vulgatum εὐωνέστερον tenet: nec vero aliter scribitur in vetere cod. *A*. Ex eadem Epit. illud ἀνιηρέστερον (de quo paulo ante dictum) accepit idem Eustath. ibid.

Τῷ δὲ κεραννύειν κέχρηται Πλάτων &c. Perincommode hîc κεραννύουσι ponitur in ms. *A*. Quare lubens tenui id quod opportune editum reperi, κεραννύειν, in infinitivo. In *PLATONIS* verbis (quae iam supra adposita sunt, pag. 423. a. b.) recte h. l. τοῖς δ' ἡ θεοῖς scribitur in ms. *A*. ut apud ipsum Platonem.

ALCAEI verba, cum sic edita essent, κεραννύουσί τε e ἀφανίζουσί τε, locum citans TOUP in Epist. Crit. p. 160. κεραννύουσί τ' ἀφαν. cum apostropho scripsit, quod flagitabat metri ratio. At noster codex *A*. copulam τε ibi prorsus ignorat; cuius auctoritate eam delevimus. ἀφανίζουσι Dalec. reddiderat, *& eos e medio tollunt*: cum, ut monuit idem TOUPIUS, *ebiberunt, exsiccarunt calicem*, debuisset. coll. XI. 473. f.

Ὑπερίδης Δηλιακῷ. »Laudatur *HYPERIDES* in *Deliaca*. »Haec oratio cum caeteris huius oratoris diu factum est »cum periit. Sed reperio eius mentionem apud Hermo»genem. Argumentum eius orationis utcumque potest »percipi ex reliquiis quae hodieque extant apud veterem »Hermogenis interpretem ad librum DE Ideis, capite περὶ »Σεμνότητος. Verba illius, quia non omnium manibus »teritur ille liber, lubet hîc adscribere. Sic igitur inter-

e » pres ille: Διόπερ τὰς ἐν Δηλιακῷ Ὑπερείδου πόῤῥω τού-
» των ἑστάναι φησί. (nempe τῶν ἐννοιῶν τοῦ Πλάτωνος
» περὶ Θεῶν.) βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι
» τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα, πολλῷ κέ-
» χρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω. Λέγεται γὰρ, τὴν Λητὼ
» κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διὸς, ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας
» κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομέ-
» νην καὶ ἀποροῦσαν, εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμετέραν, καὶ
» λῦσαι τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ Ζωστὴρ καλεῖται. Sed
» videntur ista velut ἐν παρόδῳ in ea oratione dicta esse:
» nam ad praecipuum ipsius argumentum nihil haec de La-
» tonae partu narratio spectabat. Sopater in Hermogenem:
» Ἔχεις δὲ διπλοῦν στοχασμὸν παρὰ Ὑπερείδῃ ἐν τῷ Δη-
» λιακῷ. ἐκθησόμεθα δὲ τὰ εἰρημένα, ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι
» σαφὲς τὸ λεγόμενον. Ἀφίκοντό τινες εἰς Δῆλον ἄνθρωποι
» Αἰωλεῖς, πλούσιοι, χρυσίον ἔχοντες πολὺ, κατὰ θεωρίαν
» τῆς Ἑλλάδος ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν. οὗτοι ἐφάνη-
» σαν ἐν Ῥηνείᾳ ἐκβεβλημένοι. τοῦ δὲ πράγματος περιβοή-
» του ὄντος, ἐπιφέρουσι Δήλιοι τοῖς Ῥηνεῦσιν αἰτίαν ὡς αὐ-
» τῶν ταῦτα πεποιηκότων, καὶ γράφονται τὴν πόλιν αὐτῶν
» ἀσεβείας. οἱ δὲ Ῥηνεῖς ἀγανακτοῦνταί τε τῷ πράγματι,
» καὶ προσκαλοῦνται Δηλίους τὴν αὐτὴν δίκην. οὔσης δὲ τῆς
» διαδικασίας ὁπότεροί εἰσιν οἱ τὸ ἔργον πεποιηκότες, ἠρώ-
» των οἱ Ῥηνεῖς τοὺς Δηλίους, δι' ἣν αἰτίαν ὡς αὐτοὺς ἀφί-
» κοντο· οὔτε γὰρ λιμένας εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὔτε ἐμπορίαν,
» οὔτε ἄλλην διατριβὴν οὐδεμίαν. πάντας τε ἀνθρώπους ἀφικ-
» νεῖσθαι πρὸς τὴν Δῆλον ἔλεγον· καὶ αὐτοὶ τὰ πολλὰ ἐν
» Δήλῳ διατρίβειν. τῶν δὲ Δηλίων ἀποκριναμένων αὐτοῖς, ὅτι
» ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν·
» διὰ τί οὖν, ἔφασαν οἱ Ῥηνεῖς, εἰ ἱερεῖα ἧκον ὠνησόμενοι, ὥς
» φατὲ, τοὺς παῖδας τοὺς ἀκολούθους οὐκ ἤγαγον τοὺς ἄξον-
» τας τὰ ἱερεῖα; ἀλλὰ παρ' ὑμῖν (manuscr. ἡμῖν) ἐν Δήλῳ
» κατέλιπον, αὐτοὶ δὲ μόνοι διέβησαν; πρὸς δὲ τούτοις, τριά-
» κοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν
» Ῥηναέων τραχείας οὔσης ὁδοῦ δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι
» ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν· ἐν Δήλῳ δὲ
» τῷ ἱερῷ ὑποδεδεμένοι περιεπάτουν. « CASAUBONUS. —
Conf. Ruhnkenii Histor. Orator. Graec. in Reiskii Orato-
rib. Gr. Vol. VIII. pag. 149. Ad illa *HYPERIDIS* verba,
τὸν κρατῆρα τὸν Πανιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσιν,
adnotavit DALECAMPIUS: » Ἀλληγορικῶς. Totius Ioniae
» res disceptando turbant. « — Caeterum Πανιώνιον olim

nomen fani fuisse a duodecim principibus Ioniae civitatibus consecratum, ad quod de communibus rebus deliberaturi convenirent, notum ex Herodot. I. 143. 148. & 170.

'Ωιεοχοουν τε. Coniunctivam particulam, temere in ed. Bas. & Cas. omissam, restituimus ex edit. Ven. & ms. *A*.

τῶν πρώτων ὄντες 'Αθηναίων. »Scripsimus cum an- f »tiquis Athenaei membranis [& superioribus editionibus] »ᾠνοχοοῦντο δ' οὗτοι περὶ τὸν τοῦ 'Απόλλωνος νεὼν τοῦ Δηλίου, »τῶν πρωτο . . . . τες 'Αθηναίων, καὶ κατεδύοντο ἱμάτια »τῶν Θηραϊκῶν. Sed nullum est dubium, quin suppleri quod »deest sic debeat: τῶν πρώτων παῖδες 'Αθηναίων. Cho»rus duplex erat: alter e viris, alter e pueris. Hinc illa »distinctio frequens in libris Graecorum, ut Demosthe»nis, Plutarchi, & aliorum, χορὸς παίδων, & χορὸς ἀν»δρῶν. In sequentibus haeret aqua nobis. Nam & κατα»δύεσθαι pro ἐνδύεσθαι novum atque insolens: & *vestes* »*Theraicae* mihi quidem obscurae. Tamen ita mssti omnes, »non τηραϊκῶν, ut aliàs editum. An scribendum θηρειακῶν? »ut *e pellibus confectae* vestes intelligantur, quales Romae »gestabant luperci per urbem currentes ac saltantes: quas »Hippocrates δορικὰ ἱμάτια nominat, in libro περὶ Φύ»σιος τοῦ Παιδός. « CASAUBONUS. — Ut a proximo incipiam: τῶν τηραϊκῶν temere scriptum in una editione Bas. τῶν θηραϊκῶν cum ed. Ven. & eis msstis, quorum excerptis lectionibus usus Casaubonus est, agnoscit vetus noster codex *A*. Quodnam vero id genus sit vestium, non magis nobis quam docto Animadversori compertum. Nec vero, cur de corrigendo nomine cogitemus, caussa subest: illud enim satis certum videtur, denominatas esse illas vestes a *Thera* insulâ ex Sporadibus; a cuius Graeco nomine Θήρα adiectivum nomen legitime formatum Θηραϊκὸς non praetermissum est in Stephani Byz. de Urbibus Epitoma. Quae in superioribus verbis lacuna est cum in editis, tum in msstis omnibus, ea e vetere nostro codice *A*. derivata: in quo exigua pars membranae hoc ipso loco in mediâ paginâ exesa est. Perspicue supersunt hae literae πρώτο & ντες: nec maius foramen, quam ut duae fere literae aut duae cum dimidia intercidere potuerint, cum praesertim duae voces spatio nonnullo separari debuerint. Quare certum videtur, quod *Godofredus* noster SCHWEIGHAEUSER (cuius industriae fideique debemus lectiones ex hoc codice excerptas) coniectaverat, sic olim

f scriptum fuisse, *τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων*. Ac sane probabilius videri debet, *senum choro*, quam *puerorum*, in illa festi solennitate *vinum ministrasse puerum Euripidem*. Verbum *κατεδύοντο* merito suspectum fuit Casaubono: nec illud ita omnibus elementis scriptum agnoscit vetus codex. Nam quum in libro angustis admodum columnis descripto verbum illud in proxima linea eodem loco esset positum, ubi est inferior pars praedicti foraminis, huius etiam verbi pars intercidit: & initio quidem superest perspicue *ἐ* litera, tum quinque extremae literae *δύοντο*, & ante has maior pars literae, quae *σ* esse videri poterat, sed perinde & *ε* esse potuit: ita, quod intercidit, parum est; ac fere non dubitari debet, *ἐνεδύοντο* olim scriptum fuisse: pro quo tamen *ἐνεδέδυντο* in plusquamperfecto tempore malueram. Tota *ῥῆσις*, inde a verbis *ὠρχοῦντο δ' οὗτοι* &c. deest Epitomae.

Φυλῆσιν. »Subditur his: ὁ δὲ Ἀπόλλων οὗτός ἐστιν, »ᾧ τὰ Θαργήλια ἄγουσι, καὶ διασώζεται φύλησιν ἐν τῷ »δαφνηφορείῳ γραφὴ περὶ τούτων. Scribendum *Φυλῆσι*: »*in pago Phyla*. Errant omnino qui accipiunt pro *φυλαῖς*. »Adi ad Stephani Ἐθνικά. Neque probo, quod *γραφὴν li*»*teras publicas* verterunt. De *pictura* accipimus nos: cuius »erat argumentum saltatio orchestarum circa Apollinis »Delii templum, & quicquid ad ritum illum pertinuit. »De huius generis tabulis ante dictum, libro quinto capite »septimo. [ad V. 197. d.] « CASAUBONUS. — *Δαφνηφορεῖον*, fanum (puto) fuit Apollini *Δαφνηφόρῳ* sacrum: quod ipsum tamen cognomen an apud aliquem ex antiquis scriptoribus Apollini tributum reperiatur, non habeo exploratum.

a *καὶ παρὰ Ῥωμαίοις &c.* »Verissimum est quod scribit, »*Romanos & in moribus institutisque multis*, & *κατὰ τοὺς »τόνους τῆς φωνῆς Aeoles potissimum ex omnibus Graecis esse »imitatos*. Utriusque linguae periti fatebuntur ita esse: ac »memini Dionysium Halicarnasseum & Priscianum aliquot »locis disertim huius nos admonere. « CASAUBONUS. — Vide Dionys. Halic. Antiq. Rom. lib. I. cap. 90. Adde Quintilian. Instit. I. 6, 31. *Puerorum in sacris apud Romanos ministrantium* meminit idem Dionysius, Antiq. II. 22.

AD CAP. XXV.

Οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' &c. Simillimam ſententiam habes b
apud Ariſtophanem, Ran. 730 ſqq. ubi vide quae praeeunte Berglero adnotavit Brunck. *Secundus* EUPOLIDIS *verſus* percommode ſic editus erat,

νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις, πόλις.

Sed notandum tamen, verbum *λεύσσομεν* non veteris alicuius codicis auctoritate niti, (nam perinde illud ignorant ms. *A.* & *Ep.*) ſed deberi recentioris neſcio cuius eruditi viri coniecturae. Latinam eclogae verſionem ex GROTII Excerpt. pag. 503. mutuati ſumus. De *Οἰνόπταις* porro conſuli poſſunt Heſychius in voce, ac Pollux VI. 21 ſq. & utriusque Interpretes.

οἱ κατ' ἶσον πίνουσιν οἱ συνόντες. Bene *συνόντες* ms. *A.* cum editis. *συνιόντες* ms. *Ep.* Recte vero *κατ' ἶσον* edd. pro quo *κάτισον* (ſic) ſcriptum in ms. *A.* *κατῖσον* in *Ep.*

ὡς ὁ ῥήτωρ φησὶ Φιλῖνος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. »Non temere laudatum invenias *PHILINUM*, *orato-* »*rem* Atticum, quem ſuper *oenoptis* citat Noſter. Facit il- »lius mentionem Clemens Alexandrinus in eo tractatu, quo »de Graecorum furtis agit. Ibi vir diligentiſſimus prima »verba orationis [Demoſthenis] De Corona cum ſimil- »limis *Philini* componit. Eiusdem antiqui oratoris fa- »cit mentionem Harpocration duobus, opinor, locis, in »Θεωρικὰ, & in Κοιρωνίδαι.« CASAUBONUS. — Clementem vide, Stromatum lib. VI. pag. 748 ed. Pott. ſed praeſertim Harpocrationem in *Κοιρωνίδαι*, ubi non modo oratoris, ſed & eiusdem orationis, de qua hic agitur, ex profeſſo fit mentio. Inde etiam intelligas, *Κροκωνιδῶν* ſcribi debuiſſe, ut a nobis editum. Fuerant *Croconidae* Attica familia, cui cum cognatâ familiâ *Coeronidarum* diſceptatio intercedebat. Adde quae notavit RUHNKENIUS, in Hiſt. Crit. Orator. Graec. pag. 153 ſeq. ubi de corrigenda apud Athenaeum menda monuit.

ἐκάλουν δέ τινες τούτους καὶ ὀφθαλμούς. Simili quadam c
ratione exploratores ſive ſpeculatores, apud Perſas, *τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς* nominari ſolitos tradit Xenophon, in Cyri Inſtit. VIII, 2, 10. Confer Heſych. & Suid. in *Ὀφθαλμὸς βασιλ.*

Παρὰ δὲ Ἐφεσίοις &c. »*Epheſiis ταῦροι* dicebantur, *qui* »*per Neptuni feſtum vina miniſtrabant iuvenes* inveſtes & in-

» tegri. Hoc refert Athenaeus ex *Ameriae* Glossis. Inde » & Hesychius sumens, Ταῦροι, ait, οἱ παρ' Ἐφεσίοις οἰ» νοχόοι. « Casaubonus. — Confer Meursium, in Graeciâ Feriatâ, voc. Ταύρεια.

d Κὰδ δ' ἀμβροσίας μὲν &c. » Sapphûs locum, de *Mercurio* » *Diis vinum fundente*, emendavimus libro secundo capite » secundo. « Casaub. — Nempe, lib. II. pag. 39. a. quum posterior *Sapphûs versiculus*, sic vulgo corruptus ederetur, Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς οἰνοχοῆσαι: haec ibi monuerat Casaubonus, quae, in Animadv. ad illum locum brevius a nobis commemorata, enucleatius hîc adposuimus: » Legendum est: (inquit)

» Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν,

» ex Eustathio & vetustis libris. ἔρπις *vinum* significat linguâ » Aegyptiorum, si Criticis fidem habemus. ἔρπις, inquit » Eustathius, Αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος, καθὰ καὶ Λυκόφρων οἶδε. » Lege, si est operae, quae Tzetzes scribit ad istum versum » Lycophronis, ἔρπιν τε ῥέζειν καὶ ἀλοιφαῖον λίπος. Hip» ponax, ὅπου τὴν ἔρπιν ὁ σκύτος καπηλεύει. *Libro decimo* ite» rum laudat hunc *Alcaei* [*Sapphûs* scribere voluerat] lo» cum Athenaeus, & pro ἔρπιν scribit ὄλπιν: quod inco» gitantiâ factum putem, sensum attendente illo, non ver» ba. ὄλπις enim, οἰνοχοὴ, *trulla vinaria*. « — At undecumque sit scriptura ὄλπιν, quam hic cum editis tuetur vetus codex *A.* (nam in *Epit.* h. l. praetermissum id testimonium) percommoda certe videri debet, atque etiam commodior quam altera. Nam si Aegyptiorum sermone ἔρπις *vinum* sonat, cur Aegyptiaco vocabulo uteretur Sappho? Sed ponamus, liberum poëtriae fuisse vocabulo isto uti: si *vinum* sonat ἔρπις, percommode quidem dictura illa fuerat ἀρύων ἔρπιν, *hauriens vinum*, nempe e cratere; sed ἑλὼν, *capiens*, non tam apte cum *vino* iungi videtur, quam cum *trullâ*, cuius ope vinum e cratere hauritur & in calicem infunditur. Pro οἰνοχοῆσαι, quod hîc vulgo legebatur; e superiori loco haud dubie vel ᾠνοχόησεν, vel potius οἰνοχόησεν neglecto augmento corrigi debuit: quam posteriorem scripturam (nempe, absque augmento) hîc olim obtinuisse ex hoc ipso probabile fit, quod in οἰνοχοῆσαι dein corruptum fuerit verbum. Vide notata ad II. 39. a. & conf. Supplementum Animadvers. ad eumdem locum, Vol. II. pag. 502 sq. Eodem superiore loco deerat, priori *Sapphus versiculo* prima vox: quae hîc in ed. Ven.

& Bas. sic praeposita est, Κά δ' ἀμβροσίας &c. In editione d Casauboni vero in hunc modum, Κά δ δ' ἀμβροσίας: sed Κά δ δ', puto, (cum accentu, non cum apostropho) voluerat editor, quemadmodum nos posuimus: nempe κάδδ' pro κατὰ δὲ, & hoc pro κατακέκρατο δέ. Nam, quid esset aliud quod lateret sub veteris nostri codicis scriptura κη δαμβροσίας, nihil nobis occurrebat. Si esset κηταμβροσίας, κητ' pro κῆτα, id est, καὶ εἶτα, acceptarus eram.

AD CAP. XXVI.

Οἱ δὲ παλαιοὶ &c. » *Veteres*, inquit, τοὺς πρὸς ταῖς » ὑπηρεσίαις ταύταις κήρυκας ἐκάλουν: *eos qui pincernarum* » *officio fungerentur*, *vocabant* κήρυκας. Imo notant Graeci, » & verum est, antiquissimis temporibus eo nomine om» nes *qui in aedibus ministrabant*, sic fuisse vocatos. Κήρυ» κες, aiunt, οἱ διάκονοι οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες » πράξεις.« CASAUBONUS. — Sic Hesychius in voce. Qui dein adferuntur *Homerici versus*, sunt ex Iliad. γ'. 245 sqq. & 268 sqq. In illorum primo perperam transposita sunt verba in ed. Ven. & Bas. & in msto *A*. φέρον Θεῶν, pro Θεῶν φέρον. Legitimam verborum seriem restituit Casaub. In *Epit.* praetermissi sunt versus.

Κλείδημος δὲ τοὺς μαγείρους &c. CLIDEMUS, nempe, e *primo libro* τῆς Ἀτθίδος; ut intelligitur ex XIV. 660. d. Ex hoc vero Athenaei loco (nempe ex Epitomâ, ut constanter) sua habet Eustathius, ad Odyss. α'. p. 35. l. 46.

Καὶ τὴν Ἥβην δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς. » Notemus hanc locutionem. Ait, τινές. Miror equidem; » nam Homeri ipsius hoc commentum est. Iliados ῥαψ. δ'. [in ipso initio:]

» — Μετὰ δὲ σφίσιν πότνια Ἥβη
» νέκταρ ἐῳνοχόει. —

» Magis miror quod addit, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι » τὰ συμπόσια. *Quod Heben finxerint Diis esse a poculis*, » *haec fortasse*, inquit, *ratio est*, *quia convivia vocabant* ἡβη» τήρια. Appellat συμπόσια, *oecos ubi convivabantur*, & *tri*» *clinia*. Hesychius quoque ἡβητήρια interpretatur ἑστια» τήρια, & κατάλυσιν. Alii inter aedilem metuentia loca » referunt: neque aliter auctores eâ voce utuntur. [vide infra, pag. 438. b. & ibi not.] » Sed friget omnino, me » iudice, Athenaei ratio. Acutius & verius Comici inter-

» pres: ἥβην, inquit, *appellant veteres voluptatem quae ex » conviviis capitur: quam ob caussam poëta Heben finxit, & » ei convenientissimum nomini suo ministerium praebuit, ut esset » Diis a poculis.* Haec doctissimus ille Grammaticus ad Ve- » spas: [vs. 851.] cui & Hesychius subscribit obscure, » ἥβην interpretans ἀκολασίαν.« CASAUBONUS. — Omnino turbata ista apud Nostrum, nescio quo pacto, videntur. Etiam illud parum commode habet, quod ait οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς: quum, si *Diis* vinum fundentem dicere voluit, (quemadmodum cum Dalecampio Casaubonus accepit) diserte τοῖς θεοῖς dicere debuerit; quoniam in his, quae proxime ante dixerat, non de Diis agebatur. Nisi per errorem loco mota haec statuas, cum continuo illis subiici debuissent, Ἑρμᾶς δὲ ἐλὼν ἔλπιν θεοῖς οἰνοχοῆσαι. Ut quidem nunc leguntur verba, hoc sonant, quod in versione posuimus: *Etiam Heben quidam finxerunt ipsis* (id est, *sibi*) *vinum ministrantes.* In *Epit.* ita haec expediuntur: Καὶ ἥβην δὲ οἰνοχόον πλάττουσί τινες· ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια φησὶ (nempe φησὶν ὁ Ἀθήναιος) καλεῖσθαι τὰ συμπόσια.

Κλεινοῦς δὲ &c. Multo probabilior visa nobis erat ista nominis forma, quam dabant Libri infra, ubi eadem res repetitur, XIII. 576. f. quam Κλίνης, quod hîc vulgo legebatur, consentiente quidem utroque nostro codice msto. *Paulo post*, cum paucis verbis interiectis repeteretur vox Ἱστοριῶν, a priori loco in posteriorem aberrans recentior aliquis librarius, *POLYBII* nomen cum proxime sequentibus verbis omiserat, quae nos e vetere cod. *A.* supplevimus. Eadem vero etiam infra habes, loco modo citato. Polybianum Fragmentum inseruimus olim Reliquiis libri XIV. Historiarum Polybii, cap. 11. nostrae editionis. *Mox*, perperam h. l. editum erat κατὰ τὰ πολλὰ μέρη. Importunum articulum merito ignorant ambo nostri mssti. De vocab. ῥυτὸν, quod *poculi* nomen est, vide infra, XI. 496 extr. & seq.

AD CAP. XXVII.

Ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπίνων τὸ ποτήριον ὁ Οὐλπιανός. Verba fecerat Athenaei Ulpianus, inde a pag. 422. e. & maius poculum poposcerat, pag. 423. b. c. Ad proximos versus, quibus ille utens propinat sodalibus, haec adnotavit CASAUBONUS: » *CLEARCHI* versus e *Citharoedo*,

» qui leguntur hîc intercisi, apud poëtam ita continua-
» bantur :

» — Τύνδ' ἐγὼ a
» μεστὴν ἅπασαν ἐκονομάσας προπίομαι
» τοῖς συγγενέσι, πίστωμά γε φιλίας· πιὼν
» ἔρωτα πικρόν. πνίγομαι γάρ. ἀλλ' ἐπιῤῥόφει. «

Sic ille, ne verbo quidem ullo adiecto: quasi certissima esset emendatio. Nempe ob oculos habuerat doctus Animadversor, probaveratque (ut videtur) DALECAMPII versionem, quae est huiusmodi: » *Hanc ego plenam pateram* » *amicis meis, quos nominatim appellavi, totam praebibo, be-* » *nevolentiae certum signum:* « tum: » A. *Amorem ego mole-* » *stum bibi, etenim suffocor.* B. *At insuper rursus tu sorbe.* Quae speciosa sunt utique; atque etiam hoc habent, ut teneatur hac ratione vox ἔρωτα, ita penacute scripta, ut eam exhibent vulgo libri, editi certe, nescio an & vetus cod. *A.* e quo quidem nulla hîc notatur varietas. (In *Epit.* autem desunt ista omnia.) Sed negari non potest, gravibus nonnullis difficultatibus premi illam Casauboni emendationem. Nam, primum, γε particula inutiliter prorsus & alieno loco inserta est: tum vero durum omnino videri debet, vocem λοιπὸν, quam habent libri, ex πικρὸν ortam statuere: denique, extremo versui, prout est a Casaub. constitutus, metrica ratio minime constat. Videtur ille in verbo πνίγομαι primam syllabam brevem statuisse, quam producebant Graeci, ut Aristoph. Nub. 1036 & 1376. unde etiam nomen τὸ πνῖγος. Nec vero nobis contigit, certius quidquam aut quod multo commodius esset reperire. Sed vox λοιπὸν utique aut tota tenenda, aut certe nonnisi in fine mutanda visa erat. Porro ἔρωτα λοιπὸν, poterat ἐρώτα λοιπὸν valere, id est, *interroga deinde*: aut ἐρῶ τὰ λοιπὰ, *dicam reliqua.* Ac sane tali quadam ratione,

συγγενέσι πίστωμα φιλίας. πιὼν ἐρῶ
τὰ λοιπά· πνίγομαι γάρ. Ἀλλ' ἐπιῤῥόφει:

commode quidem, ni fallor, concinnati versus fuerint; sed, ita maxime scripsisse poëtam, non ego praestiterim. Caeterum cum eo quod ait poëta, μεστὴν (scil. τὴν κύλικα) ἅπασαν προπίομαι, confer quae leguntur supra, V. 193. a. & IV. 128. a. item infra, X. 431. a. Quod vero adiicit ἐπονομάσας, de illo more disertim Cicero monuit, Tusc. I. 40. *Propino*, inquit, *hoc pulchro Critiae.* - - *Grae-*

ci enim in conviviis solent nominare, cui poculum tradituri sunt. Pro ἅπασαν vero apud Nostrum, ἅπασιν fortasse scriptum olim fuisse haud absurde coniicias.

Amphidis versum ita edidimus, ut praeiverat codex mstus uterque cum edit. Ven. & Bas.

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις σ υ χ ν ο ύ ς.

Minime quidem displicet σ υ χ ν ὰ, adverbialiter positum, quod habet ms. *Ep.* inter lineas: sed deberi hoc videtur Breviatoris coniecturae, qui συχνοὺς in suo exemplari repererat, quod unice agnoscit noster cod. *A.* Quod vero σ υ χ ν ο ῖ ς legitur in ed. Cas. id tacite ita ex ingenio correxerat Casaubonus: quae quidem emendatio, fortasse haud immerito, verissima plerisque videbitur. Pro simplici verbo σοβεῖν, quod hic ponitur, usitatius aliàs erat compositum περισοβεῖν, de *poculi circulatione* in convivio. Vide IV. 230. c. & XI. 504. a. & confer quae ad Alciphronem notavit Berglerus pag. 87. Dalecampius vertit: *Puer crebris poculis nos pulset;* cogitans fortasse illud Timoclis, p. 430. f. πατάξω τ' (sive πατάξω σ') ἴσον ἴσῳ ποτηρίοις μεγάλοις.

b *Xenarchi* versiculum illum ex *Gemellis,*

Ἀμυγδαλῆ μὲν παιζέτω παρ' ἀμυγδαλῆν ι

proverbialiter dictum adparet: cur autem in obscoeniorem maxime sententiam accipiendum Dalecampius censuerit, non video. Mihi videbatur idem fere dicere ac vulgatum illud, *Manus manus lavat,* & quae sunt huic similia. Sed ipsius poëtae nomen, quod silentio praeteriit Epitomator, mire detortum erat in editis & (quod quidem sciam) in ipso etiam vetere nostro codice. Nam *Xenochartum* poëtam, quem hi nominabant, nemo novit: *Xenarchi* comici cum aliae fabulae, tum *Gemelli* (Δίδυμοι) & apud Nostrum commemorantur XV. 693. b. (ubi pariter, ut hoc loco, de *compotatione* agitur,) & apud Suidam in Ξέναρχος.

Archippi versui, qui ad hunc modum vulgo recitatur,

Τίς ἐκέρασε σφῶν ὦ κακόδαιμον ἴσον ἴσῳ;

non video quo pacto constet metrica ratio, nisi pronomen Τίς statuas in fine olim positum fuisse praecedentis versus, tum σφῷν in genitivo duali scribas pro σφῶν. Cui simul & illud consentaneum videtur, ut κακοδαίμον' scribatur; nempe duali numero, pro κακοδαίμονε. Mixtionis vini *aequis partibus* factae, quam ἴσον ἴσῳ vocabant, men-

tio iam facta est I. 30. f. Uberius vero vide paullo post, b
X. 430. f. & 431. a. b. Illam mixtionem *excedere modum & insaniam efficere* monuit, poëta nescio quis, ex Mnesimachi medici sententiâ, apud Nostrum lib. II. p. 36. b. (de quo loco confer quae haud multo ante monuimus, ad p. 419. b.)

In *Cratini* versiculo,

τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ', ἐγὼ δ' ἐκπίνομαι:

abrupta prorsus ex connexione cum praecedentibus sunt priora verba, ut nescias quo referantur. In Epit. totus abest. In ms. *A.* absque apostropho scribitur, *τὸν δὲ ἴσον ἴσῳ φέροντα*. Istud *par pari* de aequalibus cyathis, quibus bibere mos erat in compotationibus, accepit Erasmus, in Adag. pag. 568. & in alienam prorsus sententiam totum versum detorsit. Dalecampius vertit, *Par pari affert*; ambiguâ sententiâ. Silet Casaubonus. Gallicus interpres de *puero* accepit, *vinum aequis partibus aquâ mixtum praebente* vel *circumferente*. Nobis participium *φέροντα* ad *οἶνον* referri visum erat; ut, quemadmodum Pollux VI. 18. ait, *laudasse veteres οἶνον τὸν τρία φέροντα, id est*, ut ipse interpretatur, *τὸ τριπλοῦν τοῦ ὕδατος*, sic hic poëta dicat *οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα*, *vinum par pari ferens*, id est, *aequali portione aquae temperatum*. Monuit hoc loco Casaubonus: » Quae sequuntur *de variis vini temperamentis*, conferant » studiosi cum iis quae de eadem re Athenaeus scripsit » alibi, & Iulius Pollux, aliique. « — Praeter nominatos auctores, conferendus praesertim Plutarchus, Sympos. III. 9. & Schol. ad Aristoph. Eq. 1184.

AD CAP. XXVIII.

In ed. Ven. & Bas. deest & *Menandri & Hesiodi* testi- c
monium, quum recentior aliquis scriba, a verbis *ὅτι Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ ἔφη* aberrans ad illa inferiora, *Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ ἔφη*, post ista *ἐν Ἥρωϊ ἔφη* statim illa posuisset, *Καί τοι πολύ γ'* &c. Quae deerant, ea tacite supplevit in sua editione Casaubonus ex Italicis codicibus e quibus varietatem lectionis excerptam habebat. Sed in *Menandri* testimonio, sua auctoritate *Χοῦν* posuit, pro *Χοῦς*, quod & noster codex *A.* habet, & ex Aegiano codice ab ipso Casaub. in ora exempli editionis Bas. quo is olim usus erat, adnotatum est. Eadem verba etiam in latina

c versione e Graecis codicibus msstis olim supplens Natalis Comes, *Chûs vini misti* scripserat, non *Chûn*. De verbis ad metri leges digerendis monuit BENTLEIUS in Emend. in Menandr. pag. 31. postquam ineptum senarium obtrudere lectoribus voluerat CLERICUS in Fragm. p. 76.

Ἡσίοδος - - παραινεῖ. Vide *HESIODI* Ἔργ. vs. 594. Utque ibi Τρὶς ὕδατος legitur, sic & hic scribitur in ms. *A.* non Τρεῖς, ut edidit Casaubonus. Idem versus eodem modo scriptus legitur in ms. *Epit.* Intelligendum fuerit, *Ter infundere* portionem *aquae*. Quod sequitur δι' ὃν καὶ Ἀναξ. fortasse δι' ὃ malles, id est, *propterea*, ut in versione posuit Natalis. Sed δι' ὃν, ut edidit Casaubonus, sic tenet ms. *A.* Intelligemus igitur, *propter quem*, nempe, *Quem* (scil. Hesiodum) *respiciens Anaxilas* ait id quod continuo adponitur; ubi sibi non placere significat id quod ille praeceperat.

Ἀναξίλας ἐν Νηρεῖ. Notanda *ANAXILAE* fabula *Nereus*: quae, quum a Fabricio in recensu fabularum huius Comici omissa esset, etiam diligentissimi Harlesii effugit observationem. Quum verba ista (ut paulo ante dictum) deessent vetustis editionibus Graecis & versioni Dalecampii, etiam in Auctorum quibus Athenaeus usus est Indice, a Dalecampio concinnato, praetermissa erat mentio huius fabulae, quae nusquam alibi citata reperitur. In *priore versu*,

Καί τοι πολύ γ' ἐστ' ἥδιον. οὐ γὰρ ἄν ποτε

claudicanti metro nihil opis offerebat vetus cod. *A.* Silet vero prorsus Epitoma. Sed facile sibi persuadebit eruditus lector, sic scripsisse poëtam, Καί τοι πολὺ τοῦτ' ἐστ' ἥδιον. In *posteriore*, rursus non τρεῖς, ut erat editum, sed τρὶς, ut in Hesiodi versu, dedit codex Mstus. Recte: nam si pronomine, non adverbio, uti voluisset poëta; τρία dicere debuerat, non τρεῖς, quia ἓν sequitur in neutro genere. Sed & hic versus illegitimus, & iusto brevior:

ἔπινον τρὶς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Cui consulueris, sic scribendo:

ἔπινον ἐγὼ τρὶς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Ἄλεξις δ' ἐν Τιτθῇ. Sub Τιθεῖ, quod hic dabat vetus codex, vix dubitari potuit quin lateret Τιτθῇ, quod perspicue legebatur VI. 241. c. ubi vide notata. Duos priores versus, qui ex hac *ALEXIDIS* fabula citantur, tales exhibui quales in ed. Ven. & Bas. legebantur:

Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος, οὐκοῦν ἐγχέω d
Κρίτωνα πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.

Neque quidquam mutat codex *A*. praeterquam quod Ἰδοὺ γὰρ habet; quod ferri nequit, nisi Ἴδε pro Ἰδοῦ scribas. Casaubonus in fine prioris versus *interrogandi signum* posuit: in Animadversionib. autem intactum praetermisit hunc locum, quasi sic satis bene curatum, aut nulla difficultate laborantem: cui tamen (quantum equidem exputare potui) nec metrica ratio nec sententia constat. DALECAMPIUS quidem, longe a vulgata scriptura recedens, versus istos latine sic reddiderat:

» A. *Ecce dum vinum adest.* B. *Funde igitur & misce.*
» *Longe melius erit, unum ac quatuor.*

Cuius Latina, pro suo instituto, in Graecum sermonem convertens PURSANUS, Graecos versus in hunc modum concinnavit:

» Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος, οὐκοῦν ἔγχει
» κίρνα τε πολὺ βέλτιον ἕνα γε καὶ τέτταρας.

VILLEBRUNIUS, primum versum tenens sicut editus est, nisi quod personarum partes in hunc modum distinxit,

A. Ἰδοὺ πάρεστιν οἶνος. B. Οὐκοῦν ἐγχέω

secundum versum pro suâ Graecae prosodiae peritiâ sic refingendum censuit,

ἄκρατον; B. Ναὶ! πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας.

(ἕνα intelligens κύαθον: rursusque τέτταρας κυάθους.) Sententiâ quidem minime incommodâ: si modo (ut misere pessumdatum metrum taceam) non nimis longe recederet a librorum scriptura. Equidem *Critonis* nomen, quod hîc habent Libri, non sine violentae audaciae notâ abiici posse putavi: cum praesertim idem nomen, apud alium quidem Comicum, sed in similis tamen argumenti versibus, compotatori cuidam tributum videam, pag. 431. d. Servato igitur illo nomine suspicatus eram, in sententiam haud dissimilem ei, quae Villebrunio placuerat, tali quodam modo concinnari versus posse:

A. Ἴδε γὰρ πάρεστιν οἶνος. B. Οὐκοῦν ἐγχέω,
Κρίτων, ἴσον; A. Πολὺ βέλτιον ἓν καὶ τέτταρα.

Sic ἴσον concise dictum fuerit pro ἴσον ἴσῳ, *aequis partibus*. Sin ἄκρατον malles, eiiciendum erat vocab. πολὺ, & sic scribendum:

Κρίτων, ἄκρατον; A. Βέλτιον ἓν καὶ τέτταρα.

Sed cum alter dicat, *Multo meliorem esse mixtionem unius*

d *cum quatuor*, intelligi par est, alterum non prorsus *merum*, sed *minus dilutum* dixisse. Si alioquin sanus esset versus, poteras etiam coniectare, κρίτωνα vulgo Athenis fortasse dictam fuisse certam quampiam miscendi vini rationem. Deinde vero, quo pacto versui convenire posset vulgata scriptura, ἕνα καὶ τέτταρας, non vidi. Agnoscit tamen eamdem etiam Epitoma, in qua sic concise: Ἄλεξις δέ που φησίν· ἐγχέωμεν ἕνα καὶ τέτταρας.

Vers. 3. Non ὑδαρὸν, ut edd. sed ὑδαρὴν dedit ms. *A.* cum quo consentit quod sequitur ταύτην, nempe τὴν κύλικα. Perinde vero etiam ὑδαρῆ legi poterat, a nominativo ὑδαρὴς, quod habet ms. *Ep.* in contextu; sed & ibi est ὑδαρὴν inter lineas. ὑδαρῆ quidem habes pag. 427. c. consentiente ms. *A.* & ὑδαρὲς in neutro genere pag. 423. f. sed rursus ὑδαρὴν, scil. κύλικα, idem ms. *A.* & alii, pag. 430. e. & f. Iam rursus claudicabat *quartus versus*, vulgo sic scriptus:

λέγε τι καὶ διατριβήν γε τῷ ποτῷ
ποιῶμεν. —

Qui cum iusto esset brevior, verbum tamen ποιῶμεν eidem non adtribui posse adparebat. Consentiunt autem in vulgatam scripturam ambo nostri mssti cum editis. Gallicus interpres duplicem proposuit medicinam:

λέγε τι, καὶ διατριβήν γε ποίει ἐν ποτῷ.

aut in hunc modum: — διατριβὴν ποιῶμεν τῷ ποτῷ.

Vertit autem vernaculo sermone: *Parle ensuite, & differe pendant que nous serons a boire.* Similiter fere Dalecampius: *Iam loquitor nonnihil, ut inter bibendum confabulemur.* Sed ad λέγε τι intercidisse aliquid mihi visum erat; veluti λέγε τί θέλεις, aut τί νοεῖς: *dic quid sentias; dic an non satis commoda tibi videatur illa mixtio.* Tum διατριβὴν ποιεῖσθαι hoc loco cum H. Stephano (Thes. T. III. p. 1334 *bis*, d. e.) intellexi *moram facere, in longum producere.* Sed in eamdem sententiam τῷ πότῳ penacute scribendum fuit. Nam ὁ πότος est *compotatio*: τὸ ποτὸν vero, *potus*, *id quod bibimus.* Quod si omnino tenendum τῷ ποτῷ, (quod eodem modo etiam in ms. *Ep.* scriptum video) tum equidem nomen διατριβὴν longe aliter interpretandum censerem, in hanc sententiam, *& iucunditatem certe concilіemus nostro potui*; id est, *ea certe utamur mixtione, quae iucundum & delectabilem faciat potum.*

καὶ Διοκλῆς ἐν Μελίσσαις· Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον πίνειν

τὸν οἶνον δεῖ. B. Μετὰ τέτταρα καὶ δύο. &c. Nullâ interpositâ distinctione legebatur, τὸν οἶνον δεῖ μετὰ τέτταρα &c. d
Ibi monuit Casaubonus: »Scribe *Dioclis* locum hoc »modo: Πῶς δὲ καὶ κεκραμένον πίνειν τὸν οἶνον δεῖ με; »Τὰ τέτταρα καὶ δύο. *Quomodo temperatum vinum bibere »me oportet? Quatuor* aquae, *vini duo.*« — At ego, memor frequentissime a librariis permutari voculas μετὰ & κατὰ, non dubito, κατὰ τέτταρα καὶ δύο scripsisse poëtam, sententiâ quidem eâdem quam interpretatus est Casaubonus. Sic alius poëta apud Nostrum, p. 430. d. κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου dixit, pro δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου, ut interpretatur ipse Athenaeus. Taceo, non videri observasse Animadversorem, legitimis versibus senariis concepta esse illa verba. Sed miratus sum, cum sic continuo pergentem eumdem viderem: »Hanc fuisse an»tiquissimorum Graecorum vini temperaturam, auctor »Hesychius. Τὸ πάλαι, ait, ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβά»νειν, τὸ δὲ τέταρτον οἴνου. Dissertim Athenaeus hic con»trarium scribit, qui subiicit Diocleis verbis: ἡ δ' οὖν »κρᾶσις αὕτη παρὰ τὸ ἔθος οὖσα, ἐπέμνησε (scribo »ἐγέννησε) τάχα καὶ τὴν θρυλλουμένην παροιμίαν, Ἢ »πέντε πίνειν ἢ τρία, ἢ μὴ τέτταρα. Quae ita verte: *Ab »hac igitur temperatura, quae praeter consuetudinem erat, na»tum fortasse proverbium usu tritum, Aut quinque bibe aut »tria: non autem quatuor.* Idem tamen paullo ante de hac »crasi locos recitavit antiquissimi poëtae Hesiodi, & Ana»xilae comici. Sed certissimum est, nullam fuisse com»munem omnibus Graecis certam κρᾶσιν. Aristophanes in »Equitibus [vs. 1184.] temperamenti meminit, quod ait »eius interpres habitum omnium optimum: cum quinque »partium tres aquae, duae erant vini. Habent & medici »suas κράσεις. Hippocrates quidem plurimis locis memi»nit τῆς ἴσον ἴσῳ, alibi aliarum.« — Haec ille: quae quum scriberet vir doctissimus, aliò profecto occupatum habuerat animum. Primum enim nescio quo pacto ei accidit, ut mixtionem quae apud Dioclem comicum commendatur, *quatuor partium aquae cum duabus vini*, (quae ratio eadem est ac si dicas *duplum aquae*, vel *duas aquae portiones cum una vini*) confunderet eamdemque faceret cum illa, quam ab Hesychio ait tradi apud antiquissimos Graecos vulgo in usu fuisse, *trium aquae partium cum quarta vini.* Tum ex hac confusione factum, ut Athenaeum no-

d ſtrum & cum Heſychio & ſecum ipſum pugnare ſtatueret: quorum neutrum imputari illi hoc loco poteſt; nec enim illam mixtionem, quae *tribus aquae partibus cum una vini* conſtat, *praeter conſuetudinem eſſe* ait; ſed iſtam, quae *quatuor aquae partes cum duabus vini* miſcet. Denique quid opus erat, verbum ἐπέμνησε cum ἐγέννησε permutare? atque adeo proverbio illi, cuius hic meminit Athenaeus, originem tribuere, de qua ille nec cogitavit, nec ſine abſurditatis notâ cogitare potuerat? Aut quid incommodi habebat illa ſententia, quam nos, ſervato verbo, quod cum editis tenet uterque noſter codex mstus, verbum de verbo in latina verſione expreſſimus: *Quae mixtio quum ſit contra morem, in memoriam forte etiam revocavit (convivis*; intelligendo αὐτοὺς) *tritum illud ſermone proverbium.* Si qua forte dubitatio de verbo ἐπέμνησε ſubeſſet, cuius eſt paulo rarior uſus; poterat de uſitatiore ὑπέμνησε cogitari in illius locum ſubſtituendo: ſed ne hac quidem novatione erat opus. Quemadmodum ὑπομιμνήσκειν τὶ τινὰ ſignificat *aliquid alicui in memoriam revocare*: ſic nihil impediebat Athenaeum, quo minus verbo ἐπιμιμνήσκειν eâdem notione eâdemque cum conſtructione uteretur. Obiter profiteor, mihi Gloſſas Heſychii ſtudioſe evolventi excutientique non contigiſſe, ut verba ea quae ab illo tradita Caſaubonus retulit, reperirem. Caeterum iſta ratio, quam praeter morem eſſe ait Athenaeus, eſt tamen eadem quam paulo poſt (pag. 427. a.) ab *Anacreonte* laudatam refert: nam ut ſe habent quatuor ad duo, ſic decem ad quinque: ſcilicet ut duo ad unum.

Iam, quod ad ipſum proverbium ſpectat, quod iambico ſenario aenigmaticâ ratione ſic expreſſum circumferebatur,

Ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρῖ, ἢ (ſic mssti, non τρία ἢ ut edd.) μὴ τέτταρα:

de eius ſententia iam olim diſceptabant veteres. Ad numerum potandorum in conviviis poculorum retuliſſe videtur *Demetrius* neſcio quis, (*Democritum* intelligebat Eraſmus in Adag. p. 53.) Plinio commemoratus, lib. XXVIII. cap. 6. ſect. 17. Quae interpretatio placuit *Hieronymo* MERCURIALI. Var. Lection. lib. I. cap. 8. pag. 22. Alii ad diluendi vini rationem referunt, ut Plutarchus Sympoſ. III. 9. & auctor noſter, qui interpretandi cauſſâ proverbii haec ſubiecit, ἢ γὰρ δύο πρὸς πέντε πίνειν φασὶ δεῖν, ἢ ἕνα

πρὸς τρεῖς: ubi pro φησὶ, quod erat editum, φασὶ dedit uterque codex mstus, & ex Epitoma etiam Eustathius, ad Od. ι'. pag. 348. l. 50. cuius verba placet adscribere: Τὸ δὲ, κατὰ Διοκλῆν, inquit, πίνειν οἶνον κεκραμένον τέτταρα καὶ δύο, παροιμία κωλύει λέγουσα τὸ, Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέσσαρα. ἢ γὰρ δύο πρὸς πέντε φασὶ πίνειν δεῖ, ἢ ἕνα πρὸς τρεῖς· κρατῆρας δηλονότι. (κυάθους δηλονότι malebam.) Caeterum aliam rationum istarum interpretationem ex Lexico Rhetorico adfert idem Eustathius: nempe, τὸ πέντε valere rationem *trium ad duo*; τρία vero valere rationem *unius ad duo*; τέτταρα autem significare ἴσον ἴσῳ.

Quae sequuntur, in hunc modum edita erant: Περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χίου φησὶν, ὅτι

> Εὑρὼν ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο,
> πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι πίνουσι τρεῖς
> πρὸς ἕνα κυάθους.

Οἱ δ' ἐπιτεταμένως &c. Ad quae nihil adnotavit Casaubonus: quasi & ipse praescripta verba, quoniam *Ionis poëtae* esse perhibentur, pro versibus habuisset. At *Ion* poëta tragicus, idemque comicus, natione Chius, si (quod hic docet Athenaeus, consentiente Pausania lib. VII. cap. 4 extr.) librum etiam περὶ Χίου edidit, quem Etymologus in voc. Λόγχας, & Scholiastes Aristoph. ad Pac. 835. ex Bentleii emendatione Χίου κτίσιν indigetant; potuit illum librum solutâ conscribere oratione: sive illum versibus conscripsit, potuit Athenaeus id, quod ex eo hic refert, soluta oratione mutatis nonnihil verbis referre. Illud quidem satis adparet, non metro adstricta, sed prosaiça esse verba ab Athenaeo adposita; de quo pridem monuit Bentleius in Epist. crit. ad Millium, pag. 65. & post hunc Toupius in Epist. crit. pag. 92. Cur autem eosdem doctissimos viros offenderit verbum εὑρὼν, quorum ille ὅτι ὁ οἰωνομάντις Παλαμ. hic vero ὅτι ὁ ἀλευρόμαντις corrigebat, nullam satis idoneam caussam equidem vidi. Vini temperatio ita utile inventum visum erat veteribus, ut etiam inventoris nomen dignum censerent, quod memoriae proderetur. *Melampodem* eo nomine a nonnullis laudatum esse docuerat Noster, II. 45. a. Στάφυλος δέ φησι, τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὑρεῖν. Alii (teste eodem Nostro, II. 38. c. & V. 179. e.) ad *Amphictyonem* regem laudem illam referebant, qui

τὴν τοῦ οἴνου κράσιν sive κρᾶσιν ab ipso Baccho didicisset. Quidni ergo fide librorum nostrorum, communi consensu verbum εὑρὼν hîc tenentium, credamus, *illius rationis miscendi vini inventionem*, de qua mixtione hîc agitur, *ad vatem Palamedem* ab Ione esse relatam. Si quid esset mutandum, probarem εὔριον, ad πλοῦν relatum, quod proposuit Iacobs, in Animadv. in Eurip. Trag. pag. 141. Sed in librorum scripturá omnino adquiescendum arbitror.

Νικοχάρης γοῦν. Perperam Νικόχαρις ms. *Ep.* Quod dein ait Athenaeus, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, paulo enucleatius scripsit Epitomae auctor: παίζων πρὸς τὸ ὄνομα
f τοῦ Οἰνομάου φησὶν, Οἰνόμαος οὗτος· χαῖρε πέντε καὶ δύο. Nempe Οἰνόμαος proprie sonat *qui vinum desiderat.*

Posterior versuum *Nicocharis* ex *Amymone* omissus est in *Ep.* Ex ms. *A.* ad vulgatam scripturam,

κἀγώ τε καὶ συμπόται γενοίμεθα,

nihil adnotatum. Manifestum tamen erat, intercidisse ante συμπόται voculam σὺ, quam inseruimus. Eamdem tacite adiecerat Porsonus, versum istum citans in Notis ad Euripidis Med. vs. 6.

Ameipsiae testimonium, sic (veluti soluta oratione conceptum) scribebatur in editis: ἐγὼ δὲ Διόνυσος πᾶσιν ἡμῖν εἰμὶ πέντε καὶ δύο. Pro ἡμῖν, rectius haud dubie ὑμῖν dedit mstus noster uterque. Porro, quum perfectum efficiant senarium ista verba,

ἐγὼ δὲ πᾶσιν εἰμι πέντε καὶ δύο:

suspicatus sum, verba Διόνυσος & ὑμῖν partim e superioribus versibus, partim interpretandi caussa ab Athenaeo adiecta esse: quare, tamquam extra versum posita, parentheseos signis inclusi.

Eupolidis versiculum ex *Capellis*,

Διόνυσε, χαῖρε, μή τι πέντε καὶ δύο;

omisit Breviator. Habet tamen eumdem Eustathius, ad Od. ι'. pag. 348. l. 44. nempe ex Lexico Rhetorico, ad quod diserte ibi provocavit. Perperam autem ibidem μή τοι, pro μή τι, scribitur.

Ἔφιππος, Θεοῖς. &c. » Admodum depravatus est hic lo-
» cus. Ἔφιππος, Θεοῖς·

» Ἐπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,
» εὐχόμεθα πρὸς τοῦθ' ὁ οἶνος ὠκαιρὰς † γένου
» οὐκ ἀστοῦ καὶ πηλοῦ 'γὼ φέρω παίζων ἅμα,
» κ' αὖθις γεγένηται τοῦτο πέντε καὶ δύω.

»Praestare haec sarta tecta non possumus, & fortasse ali»quid deest. In *secundo versu* οἶνος εὐκρὰς μοι γένου scri»bendum, vel, ut fere habent membranae, εὐκέρας »γένου, vel γένοιθ'. In *tertio* verè scribimus absque con»troversia, οὐκ τοῦ καπηλοῦ 'γὼ φέρω: *quod a cau»pone ego affero*. Hermippi autem Θεῶν meminit Pollux li»bro IX. in descriptione lusionis quam πεντάλιθα vo»cant; & Comici interpres ad Vespas & Aves: item He»sychius in Μίλαξ & 'Ηλικία.« CASAUBONUS. — Mihi *vers.* 2. verum visum est εὐκέρας: quod dici potuit pro εὐκρὰς vel εὐκραὴς aut εὔκρατος, *bene temperatus*; quemadmodum αὐτοκέρας (teste Polluce VI. 24.) dicebatur pro αὐτόκρας: nisi ὦ εὐκραὴς γενοῦ dixit poëta, festive; quasi ipsum vinum, veluti Deum, invocaret: quae invocatio etiam ipso imperativo γενοῦ indicatur. Quid vero de πρὸς τοῦθ' ὁ οἶνος facerem, quod ad metrum minime aptum erat, prorsus incertus haesi. Si τοῦτ' per τ literam scriberetur, in proclivi foret abiicere articulum. Nunc, quum scriptura τοῦθ' (per θ) spiritum *asperum* post se requirat, pro ὁ οἶνος fortasse per synaloephen quamdam οἶνος duabus syllabis scribi pronunciarique potuisse cogitavi: de quo penes doctiores iudicium esto. *Tertio versu* magis placuit οὐκ ἀπὸ καπήλου, quod ex ADAMI coniectura Villebrunius adoptavit, quam οὐκ τοῦ καπηλοῦ, quod proposuerat Casaubonus. κάπηλον autem in peiorem partem de *fraudulento caupone* accipiendum putavi: quam in partem frequenter id nomen usurpant Graeci. Vide Suidam in Καπηλικῶς, & Toupii Emend. in Suid. Part. II. p. 61. ed. Lond. p. 204. ed. Lips. Conf. infra, p. 431. d.

AD CAP. XXIX.

Παρὰ δὲ 'Ανακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος. Recte δύο mstus uterque; non δύ', ut erat editum. Elisioni ultimae vocalis non erat hic locus. Quod vero Παρὰ δὲ 'Ανακρ. εὕρηται εἷς οἴνου scribitur in *Epit.* id utrum ex vetere Athenaei codice ductum, an perspicuitatis caussa ab auctore Epitomae adiectum sit verbum, nescio: percommode quidem hic positum esse, nemo negaverit. Pro εἷς οἴνου scribendum ε̄ οἴνου (i. e. *quinque vini partes*) censuerat *Hieron.* MERCURIALIS, Variar. Lect. I. 18. p. 21. quoniam in ipsis poëtae versiculis πέντε οἴνου diserte me-

a morantur. At facile erat observatu, *quinque ad decem* eamdem rationem servare ac *unum ad duo*. Deceperat autem doctum virum vitiosa scriptura, qua poëtae verba corrupta h. l. erant, cum τὰ μὲν δ' ὑ' pro τὰ μὲν δέκ' esset editum.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν &c. De totâ eclogâ nil aliud h. l. adposuit Breviator, nisi haec verba, ὅς καὶ (nempe Ἀνακρέων) τὴν ἀκρατοποσίαν, Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν: sed infra, lib. XI. pag. 475. ubi priores quatuor versus cum quinti initio iterum recitantur, habet eosdem *Epit.* cum ms. *A.* & ex Epitoma Eustathius ad Od. γ'. p. 137 extr. Caeterum ex duobus istis Athenaei locis ecloga haec in omnes Anacreontis editiones recepta est: in editione Barnesii locum tenet inter Odas, num. LVII. in ed. Brunck. num. LVI.

Vers. 2. Quod ait κελέβην, *poculi* id nomen est, de quo disserit Noster, lib. XI. pag. 475. ἄμυστιν dixere veteres, πόσιν ἥν ἐστιν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα: ut docet Athenaeus in ea parte libri XI. quae cum deesset pleniori operi, suppleta est ex Epit. a Casaub. in Animadv. Confer Suid. & Hesych. & quos ibi laudarunt interpretes, praesertim Barnesium ad Anacr. vs. 320. & ad Eurip. Rhes. vs. 419.

Vers. 3. pro eo quod hic edebatur, τὰ μὲν δ' ὑ', recte τὰ μὲν δέκ' ex XI. 475. c. receperunt Anacreontis editores. Cuius scripturae vestigium etiam hoc loco superest in ms. *A.* ubi non, ut in editis, δύ' ἐγχέας scribitur, sed sic δ' ἐκχέας. Iam participium ἐγχέας quidem, quod hic in Msto truncatum, in impressis vero Athenaei exemplis restitutum est, consentientibus msstis & editis legitur XI. 475. c. pariterque apud Eustathium l. c. Ac fieri potest (quod ad Anacr. vs. 917. notavit Barnesius) ut sic ipse etiam Athenaeus scripserit, sensum attendens, non metrum. At poëta certe vix dubitari potest quin ἔγχεε (in imperat.) scripserit: quam scripturam nos tenuimus, ab omnibus Anacreontis editoribus receptam. Si quis tamen, constantis librorum scripturae verecundiâ ductus, statuerit potuisse fortasse duas syllabas χεας pro una pronunciari, non magnopere equidem repugnabo.

Vers. 5 *sq.* Cum postrema pars eclogae in hunc modum edita esset, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν ἀναδευβασσαρήσω: monuit Casaubonus: » Fortasse ita » corrigas non male, τὰ πέντε δ' οἴνου· κυάθοις ὡς ἂν

„ὑβριστιῶσαν φρένα δεύσας βασσαρήσω: vel φρέν' ἀναδεύ- a
„σας βασσαρήσω. *Ut cum luxuriantem animum cyathis riga-*
„*vero, furere incipiam.*" — Et κυάθους apud Anacr. recepit BRUNCK cum aliis; ita quidem, ut non cum sequentibus sed cum praecedentibus iungeret; in hunc modum, puto, intelligens naturalem structuram orationis, ἔγχει κυάθους τὰ μὲν δέκα (μέρη) ὕδατος, τὰ δὲ πέντε οἴνου. At quum non modo hic κυάθους teneat vetus codex *A.* sed & in eamdem scripturam rursus inferiore loco (XI. 475.) uterque codex consentiat, nil novandum putavi, tenendumque κυάθους, intelligendo cum BARNESIO τὰ μὲν, τὰ δὲ, *partim, partim*; sive, quod eodem redit, *hinc*, *illinc*. In sequentibus verbis, vocabulum φρένα a Casaub. accipiens idem BARNESIUS, sic edidit;

„κυάθους· ὑβριστιῶσαν
„φρένα δεῦε βασσάρησιν.

Cuius rationem, quam *Theodoro Marcilio* acceptam retulit, iam non moror. BRUNCKIUS (suo-ne ex ingenio, an alium ducem secutus, nunc non vacat inquirere) duos postremos versiculos in hunc modum constituit:

„κυάθοις, ὡς ἀνυβριστὶ
„ἀναδεύων βασσαρήσω.

Quae ut ingeniosa ratio est, sic & ad sensum percommoda, (nec enim *furere* nunc vult poëta, sed moderate bacchari) ac perparum recedens a veteris scripturae vestigiis. Sed, quo pacto metrica ratio constaret eisdem versiculis, non vidi: nam, cum secundus pes necessario vel iambus vel tribrachys vel anapaestus esse debeat, in penultimo *Brunckii* versiculo, trochaeus est, in ultimo spondeus. Quare, in eamdem fere sententiam, aliam viam constituendorum verborum ingrediendam putavi; in qua nonnihil nos adiuvit veteris nostri codicis scriptura, quae in hunc modum enotata est in excerptis lectionibus, ὡς ἂν ὑβριστιωσαναδευτε βασσαρήσω. Qua ex scripturâ videant docti, an certius aliquid aut probabilius erui possit, quam nobis licuit coniectare.

Scripturâm ἀκρατοποσίαν cum editis tenet ms. *Ep.* Sic & ἀκρατοπότης, & ἀκρατοποτεῖν, per ο breve in syllaba πο. Sed codex *A.* ut hic ἀκρατοπωσίαν habet, sic deinde (lit. *c.*) ἀκρατοπωτεῖν, per ω longum: quod an rectius sit, mihi non liquet. In vocabulis πῶμα & ἔκπωμα scripturam per vocalem longam recte adsertam scio a *Porso-*

a *no* ad Eurip. Hecub. 396. & a *Fiorillo* in Obs. in Athen. pag. 81 sq. Et firmat illorum observationem eiusdem nostri codicis usus fere perpetuus in illis vocabulis, in quibus saepe peccarunt vel editores vel sequiores librarii. Sed istarum vocum, de quibus dicere coeperam, alia videtur ratio esse. Et inconstans in his est idem codex, ni fallit nos lectionis varietas ex illo excerpta: nam, (ne longe abeam) ad proximum vocab. ἀκρατοπότην (lit. *b.*) nihil adnotatum. Attamen rursus p. 430. c. pro φιλοπότης, quod est editum, φιλοπώτης ex ms. *A* enotatum video. Sed in συμπόται quidem p. 426. f. ο breve ipse versus desiderabat.

In *primo* ex posterioribus *Anacreontis* versiculis, pro Ἄγε δ' ὅτε, quod in ed. Ven. & Bas. legebatur, Ἄγε δ' ὦτε in Anacreontis editione posuit H. Stephanus, & post eum alii omnes (quod sciam) Lyrici poëtae editores, itemque apud Athenaeum Casaubonus: insolitâ prorsus verbi formâ minus offensi, quam pede tribrachy initio versiculi Anacreontei. Spero probabilius visum iri id quod nos, praeeunte aliquatenus nostro codice, dedimus, Ἄγε δεῦτε: nam haud obscure hoc latere videtur sub illo Ἄγε δηυτε, quod ita scripserat librarius, cum menti eius adhuc obversaretur istud Ἄγε δὴ, a quo incipiebat versus haud ita multo antecedens. In *ultimo versiculo*,

b ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις:

incertus haeseram. Nam *trochaeus* quidem *pes in secundâ iambici versus sede* quo pacto locum tueri posset, (quamquam & a Brunckio servatum vidi) exputare non potui. Potuerat utique participium, ad sententiam percommodum, ponere Athenaeus, metri non magnopere habens rationem: poëta vero quid maxime scripserit, haud facile definias. Quem si statuas, ὑποπίνομέν τ' ἐν ὕμνοις scripsisse, fuerit indicativus modus pro subiunctivo positus, *bibimus!* pro *bibamus!* more poëtis minime infrequente: per coniunctionem τε vero in Oda olim integra connexus fuerit ille versiculus cum sequente; quem quoniam adponere supersedit Athenaeus, fortasse idcirco, ne suspensa maneret sententia, participio ὑποπίνοντες usus est.

Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ. Exstat locus hodieque apud *Herodotum*, *lib. VI.* cap. 84. Mirum vero, quod eadem fere verba, quae ex Herodoto statim citavit, deinde rursus ex *Chamaeleonte* adponit Deipnosophista; tum quod

in Herodoti quidem verbis ἐπισκυθίσαι ponit, in Chamaeleontis vero ἐπισκύθισον, quod unum hodie Herodotei libri omnes agnoscunt, praeter unum a Wesselingio citatum, in quo ἐπισκυθῆσαι. Verbum ἐπισκυθίσαι, *Scythice agere*, & ἐπισκύθισον, *Scythice age*, interpretatus est Meursius, Miscell. Lacon. lib. III. cap. 7. ubi hunc locum tractavit.

τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας. Verbum ποιεῖ operarum negligentiâ praetermissum esse in ed. Cas. 1. monuit ipse Casaub. in Animadv. Restitutum illud denique est in ed. Cas. 3. Quod in *Achaei vers.* 1. *Achelous* nominatur pro *quavis aquâ*, de illo usu huius nominis vide Virgilii interpretes, & in his praesertim *de la* Cerda, ad Georg. I. 9. *Vers.* 2. Si λῆξαι teneas, quae est librorum scriptura, (quamquam in *Epit.* quidem hic versus cum seq. non comparet,) non alia fuerit sententia quam quae a nobis in versione expressa est. Gallicus interpres non satis habuit δῖξαι legere cum Dalecampio; sed & γένει in γάνει mutandum censuit. Mire vero prorsus Dalecampius: *Eum tangere, ne genis quidem, nobis fas:* quod Graece γένυι reddidit *Pursanus*. Equidem τῷ γένει ἡμῶν intellexeram.

Vers. 3. Satis speciosum erat, quod vulgo edebatur,

Καλῶς μὲν οὖν ἄγειν σκυθιστὶ πιεῖν,

in eam sententiam, quam Gallicus interpres his verbis expressit: *Car bien vivre, c'est boire à la Scythe;* in memoriam simul revocans Trimalcionis dictum apud Petronium, *Vita vinum est.* Quoniam vero claudicabat versus, σκυθιστί γ' ἐκπιεῖν corrigendum idem interpres censuerat: pro quo poteras etiam ὑποπιεῖν coniectare, aut σκυθιστί 'στιν πιεῖν. Dalecampius cum sic vertisset, *At Scytharum more vitam agere, & bibere, pulchrum:* ista Graece sic *Pursanus* reddidit: ἡμῖν δ' ἄγειν καλὸν σκυθιστὶ, καὶ πιεῖν. At σκυθιστὶ non habet vetus codex: sed nude Σκύθη (quod Σκύθῃ valere videtur) πιεῖν.

AD CAP. XXX.

Ἦσαν δ' αἱ τῶν ἀκρατοποτῶν ἐπιχύσεις -- οὐ παλαιαί. Desunt ista *Epit.* Editi sic habebant, ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν ἐπιχύσεις -- οὐ παλαιαί: nec aliter ms. *A.* nisi quod in hoc corrupte παλαὶ scribitur. Vulgatam

c ſcripturam ſic interpretabatur Dalec. *Quod nunc magiſtris & doctoribus auditores diſcipulique libant* &c. Quare Casaubonus: »Quaenam erant, inquit, illae *auditorum libationes?* » de quibus hîc legimus, ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν &c. Da» lecampius, ut expediret ſe, mirificam interpretationem » attulit. Sed enim libationes quas diſcipuli *doctoribus* face» rent, nullas novimus ex antiquorum monumentis. Exi» ſtimamus legendum, Ἦσαν δὲ αἱ τῶν ἀκρατῶν ἐπι» χύσεις. Tangit auctor *morem* aliquem *diſſolutorum & ſtre» nuorum potatorum*. Narrat ex *Theophrasto*, eum mo» rem *antiquum non eſſe: quippe priſcis temporibus nullam in » uſu fuiſſe* ἐπίχυσιν, *niſi cum Diis libabant, vel cottabo » ludebant*. Ex iſtis intelligi utcumque poteſt, *epichyſin* ge» nus παιδιᾶς fuiſſe, cum madidi convivae cyathos in ca» put mutuo ſibi invergerent: petulanter ſane, & nimis » improbe. Sed quid temulentia non auſit? Non diſſimilia » his ſunt quae referimus libro primo, cap. XIV. [nempe ad lib. I. pag. 17. d. e. At ea parum huc ſpectant.] » Simil» limum vero, & fortaſſe hoc ipſum παιδιᾶς genus eſt, » quod de temulentis Thracibus infra non longe ſcribitur, » [p. 432. a.] καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, καλὸν » καὶ εὔδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι. Quid » ſi ſcripſit Athenaeus, ἦσαν δὲ τῶν ἐρώντων ἐπιχύσεις? » Nam ſoliti amantes in honorem & recordationem τῶν » ἐρωμένων vinum ἐπιχεῖσθαι. « — Sane ſpeciem hoc habet inſignem, τῶν ἐρώντων, *amantium:* praeſertim ſi cogites quae ex Theocriti Scholiis retulimus in Animadv. ad VI. 254. a. At non modo in *amaſiorum* honorem utebantur ταῖς ἐπιχύσεσι, ſed & vel maxime in *regum* aliorumque *principum virorum honorem*, ut ex VI. 254. a. & 261. b. ſatis conſtat. Sed numquam ταῖς ἐπιχύσεσι utebantur niſi cum *merum* (ἄκρατον) biberent: (vide not. ad VI. 254. a. & ad IV. 162. c.) quare, quum hoc ipſo loco de ἀκρατοποσίᾳ ex profeſſo ſermonem inſtituerit Athenaeus, veriſimilior nobis atque etiam certa viſa erat Toupii emendatio, τῶν ἀκρατοποτῶν legentis, in Notis ad Theocr. pag. 390. ed. Wartoni, nempe ad Idyll. II. 152. cuius tota conſulenda ibi Nota. Probavi vero articulum αἱ a *Caſaubono* commendatum, quem Graeci ſermonis uſus h. l. deſiderare videbatur. Nempe ex vulgari pronunciatione nata eſt ſcriptura δὲ, pro δ' αἱ.

d ὁ δὲ κότταβος. Huius ludicri iam in ſuperioribus paſſim

facta mentio. Ex professo autem de eo commentatus est d auctor noster initio libri XV. p. 665. f. & seqq. *Ibid.* καθάπερ καὶ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος. Sic recte ms. *A.* non geminato articulo, καὶ ὁ Ἀνακρ. ὁ T. ut habebant editi. In illo *ANACREONTIS* testimonio,

Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων,

» suspectum esse verbum δαΐζων « haud immerito pronunciavit CASAUB. Difficile sane dictu quid huc faciat vel Suidae interpretatio, Δαΐζων, διακόπτων: vel Hesychii, κατακόπτων. Percommodum vero ad sententiam foret δίκων, quod IACOBS proposuit in Animadv. Crit. p. 186. nam δίκειν valet βάλλειν, id est, *iacere, emittere, iaculari*; quam in sententiam ab aliis, ubi eodem de ludo agitur, verba ῥίπτειν, βάλλειν, ἱέναι, προϊέναι, usurpantur lib. XV. pag. 666 & seq. Nec incommodum foret παίζων, quod FIORILLO placuit, in Observ. in Athen. p. 60. Sed, quemadmodum aegre tibi persuadeas vulgatissimum verbum παίζων in δαΐζων a librariis esse mutatum; sic, quo pacto ex δίκων in δαΐζων aberrare potuerint, haud facile dixeris. Quare librorum scripturam (quae tamen, ne quid dissimulem, ex unius codicis *A.* auctoritate pendet: nam in *Epit.* deest istud testimonium) loco movere non sum ausus; videndumque putavi, ne vel aliud quid magis reconditum lateat sub ista scriptura, aut ne ipso illo verbo usus sit poëta notione nobis adhuc incognitâ. ἀγκύλην nomen *poculi* esse nonnulli olim statuerant, ut docet Noster lib. XV. pag. 667. c. & in Supplem. ex lib. XI. a Casaub. editis in Animadv. pag. 782. ed. Cas. 2. & 3. Sed rectius, iudice eodem nostro Athenaeo, alii ἀγκύλην intellexerunt χεῖρα, *dextram manum* solerti & decenti quadam ratione *curvari solitam* in cottabi ludo.

διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, πλήρη ἐστί. » Sententia parum plena. Deest αὐτοῦ: » aut scribendum, οὗ δὴ καὶ τὰ σκ. « CASAUBONUS. — Poterat, puto, subintelligendum pronomen αὐτοῦ (nempe τοῦ κοττάβου) nullo incommodo omitti, ex frequenti Graecorum scriptorum usu. De *scoliis* quae dicuntur *carminibus* (quasi *obliquis* aut *ex obliquo cantari solitis*) vide infra lib. XV. pag. 693 sqq.

In *PINDARI* scolio nil mutat ms. *A.* Ut desperatum, puto, praetermisit Breviator. Suspensam abruptamque sententiam quis hodie integram praestabit? Ad *versic.* 2. quae-

rens olim SCHNEIDERUS (in Pindari Fragm. p. 17.) » An » fortasse in χειμάρρῳ latet σύν θ' ἱμέρῳ? « statim ipse cautus subiecit: » Sed hoc hariolari est. « — Ad postrema verba, e καλῶ κότταβον, spectat CASAUBONI animadversio: » Po» situm καλῶ pro ἐπικαλῶ sive ἐπιφημίζω, *Agathoni cot*» *tabum hunc nuncupo*: vel scribe, Ἀγάθωνι τῷ καλῷ κότ» ταβον: ut in Symposio Xenophontis, Ἀλκιβιάδῃ τῷ κα» λῷ. « — Posterior ratio probabilior visa SCHNEIDERO. Sic quidem idem Xenophon, Hist. Graec. lib. II. p. m. 367. τὸ λεγόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν· Κριτίᾳ ταῦτ' ἔστω τῷ καλῷ.

Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι &c. » *Quae de mensâ inter epulan*» *dum caderent, mortuis consecravit antiquitas* illa vere ἀρ» χαία & βεκκεσέληνος. Postquam id nos docuit Athe» naeus, subiicit: Διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας » φησὶν, ἐπειδὴ νομίζειν (malim, νομίζοι aut νομίσειε) » τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι,

» Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός·
» ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

» Athenaei sunt, non Euripidis, omnia quae praecedunt » verbum πεσόν. Sensus est: solitos veteres, quae de men» sâ cadunt, amicis defunctis assignare: ideo Stheneboeam » apud Euripidem, Bellerophontis audita morte, quic» quid sub mensam, ut fit, caderet, illi statim nuncupasse. » Graeca ita expone: *Ideo etiam Euripides ait de Stheneboea,* » *postquam illa Bellerophontem mortuum putavit*:

» *Nihil eam, quod de manu cadat, latet:*
» *sed statim id nuncupat Corinthio hospiti.*

» vel, *sed statim dicit, Corinthio hospiti!* (*sacrum esto,* vide» licet, *quod cecidit!*) Bellerophontem Corinthium fuisse, » & in ipsius amorem incidisse Stheneboeam, Proeti uxo» rem, nemo nescit. « CASAUBONUS. — Ferri fortasse poterat infinitivus νομίζειν, ut in oratione obliqua positus. Sed νομίζει dedit ms. *Ep.* Caeterum conf. Hesych. in Κορίνθιος ξεῖνος, & Piersonum ad Moerin, pag. 253 sq.

AD CAP. XXXI.

Οὐκ ἐμέθυον δὲ — Περιάνδρῳ τῷ Κορινθίῳ. Ista omnia, simul cum vocab. ξένῳ, quod in fine superioris capitis praecessit, deerant in ed. Ven. & Bas. Quae desidera-

bantur, ea ex msstis tacite adiecit in sua editione Casaubonus; eademque nostri agnoscunt codices ambo.

Κάτοπτρον (γὰρ) εἴδους &c. Particulam γὰρ, ut extrinsecus versui insertam, parentheseos uncis inclusi: scripturam ἐστ' vero, quam poscebat metrica ratio, tenui cum editis. Versus autem iste, quem Euripidi tribuerat Erasmus in Adagio, *In vino veritas*, *Aeschylo* vindicatur a Stobaeo, Serm. XVIII. *Mox*, recte οἱ παροιμιαζόμενοι habent ed. Ven. & Bas. Pro quo quum inepte πόροι μιαζόμενοι positum esset in ed. Cas. 1. propagatum sphalma est in ed. Cas. 2. & 3. licet de errore monuisset Casaub. in Animadv. Istud, τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια, latine *Vinum caret clavo* reddidit Erasmus, in Adag. p. 462.

In *Xenophontis* verbis *ad Dionysium*, quae nescio quo auctore refert Athenaeus, pro Τί δὲ, quod erat editum, a Τὶ δὴ dedere ambo codices mssti.

Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Σατυρικῷ. »Satis constat, & »nos alibi pluribus docemus, tragicos poëtas in Attico »theatro non singulis fabulis, sed quaternis solitos cum »antagonistis de palmâ contendere. Hae quatuor fabulae »*Tetralogia* dicebantur: quae constabat e tribus tragoe»diis, & satyricâ fabulâ unâ. Semper autem in tetralo»giâ drama unum fuit, quod σατυρικὸν & esset & dice»retur. Exemplum σατυρικοῦ δράματος habemus hodieque »in Euripidis Cyclopibus: quam ex omnibus omnium »poëtarum tragicorum eius generis fabulis, iam suo tem»pore extitisse unicam scribit Eustathius ad Odyss. ῥαψ. ς'. »Athenaei seculo multae adhuc fuerunt superstites: nam »Aeschyli, Euripidis & Sophoclis plures satyricae fabu»lae ab eo & a Polluce atque aliis laudantur. Cum haec »ita habeant, quomodo accipiemus quod legitur? Καὶ ὁ »Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησιν, ὡς ἄρα

» — Τὸ πρὸς βίαν πίνειν,
»ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ.

»Sic loquitur, *quasi unam aliquam solum satyricam fabulam* »*Sophocles fecisset*: quod ex ante dictis falsum paret. Nempe »ita res habet: vel deest hîc proprium dramatis nomen: »vel fuit inter Sophocleas olim quaedam fabula, *Satyrus* »aut *Satyri* inscripta. Hoc putamus verum esse: nam & »libro septimo capite quarto inter eius poëtae dramata »titulum unius commemoravimus, Σάτυροι κωφοί: [vide Animadvers. nostrarum Vol. IV. pag. 39 sq.] »& me-

a » mini, Hesychium laudare Sophoclem in *Satyrico* vel *Sa-* » *tyrisco.* [vide ibidem.] Sic ille: Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, οὐ δα- » κρύον. ᾧ τρόπῳ φαμὲν, κατεῤῥάγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς, » Σατυρίσκῳ. Si cui placeat ita potius interpretari, *Sopho-* » *cles in unâ suarum Satyricarum fabularum*, non nimis re- » fragabor: cum praesertim ita interdum loqui Gramma- » ticos recorder. Hesychius: Ἀποφύλιον ξένοι, οἱ μὴ ἔχον- » τες φυλήν. Αἰσχύλος Σατυρικῷ. Porro inter alia Sopho- » clis satyrica dramata, *Hercules* fuit: ut cognoscimus ex » Polluce lib. VII. cap. xxv. « Casaubonus. — Locum in quo versamur, Dalecampius in Indice Auctorum, ad Sophoclis Ἄμυκον σατυρικὸν retulit, nullâ idoneâ caus-sâ. Brunckius, Casaubono adsentiens, eclogam hîc citatam in Fragmentis ex Incertis Dramatibus, num. 43. posuit. Ac sane, si sic scriptum in vetere codice esset, ἐν δράματι σατυρικῷ, ut in editis legebatur, vix aliter intelligi possit. At, quum nude ἐν Σατυρικῷ habeat liber ille, e quo derivati sunt recentiores omnes; videndum, ne ἐν Σατυρίσκῳ debuerit librarius, quemadmodum apud Hesychium l. c. legitur, fueritque ille titulus alicuius singularis dramatis satyrici. Particulam δὲ post Σοφοκλῆς, cum deesset editis, recepi ex eodem msto codice.

b In *Phocylidis vers.* 1. περινισσομ. habet ms. *Ep.* cum ed. Cas. περινισομ. ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.*

ἐπεὶ δὲ τρυφᾶν ἤρξαντο &c. » De progressu vitiorum, » & publicorum morum depravatione loquens Deipnoso- » phista, inter caetera scribit: ἐπεὶ δὲ τρυφᾶν ἤρξαντο, καὶ » χλιδῶσι, κατεῤῥύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας, » καὶ λαβόντες σύμμαχον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ῥᾳστώνην, » ἀνειμένως ἤδη καὶ ἀτάκτως ἐχρῶντο τῇ μέθῃ, χορηγού- » σης τῆς παρασκευῆς εἰς τὰς ἡδονάς. Male ista capit eru- » ditiss. Dalecamp. [nempe, *Alii vero postquam indulgere genio — — coeperunt*, &c.] » Ita melius: *Posteaquam vero de-* » *licate vivere coeptum, & homines luxu diffluunt, de sellis in* » *lectos* tricliniares *sunt delapsi: atque ita, ubi comes acces-* » *sit quies & commoditas, remisso animo & dissoluto, ebrietati* » *se dediderunt: fomites ministrante apparatu illo ad volupta-* » *tes.* « Casaubonus. — Pro χλιδῶσι, malles utique χλιδᾶν cum Pursano: sed ferendum vulgatum.

AD CAP. XXXII.

In *Hesiodi* ex Ἠοίαις (de quibus vide not. ad VIII. 364. b.) *versu* 1. cum χάρμα καὶ ἔχθος consentientibus c mssτis esset editum, Ruhnkenio obsecutus sum, monenti in Epist. Crit. pag. 115. χάρμα καὶ ἄχθος corrigendum esse ex eiusdem Hesiodi Scuto Herc. vs. 400. ubi idem versus occurrit. *Vers.* 2. Tenui id quod recte editum erat, ὅστις ἀδὴν πίνει: ubi πίνῃ habet ms. *A.* πίνοι vero ms. *Ep.*

Theognidis ecloga ducta est ex Praeceptis, quae hodieque exstant, vs. 469 sqq. ed. Brunck. Ibi in *primo* versuum hic adpositorum, pro Ἥκω δ' ὡς, quod apud Athenaeum habemus, commodius Δείξω δ' ὡς legitur. Initio *versus* 2. sic edebatur, οὔτέ τι: & sic etiam scriptum in ms. *Ep.* Commodius nobis visum erat, sic partiri voculas, οὔτ' ἔτι. Sed parum quidem refert. *Mox*, bene εἰμ' edd. ubi εἰμὶ mssti. Recte etiam *vs.* 3. ὑπερβάλλῃ edd. ubi ὑπερβάλῃ ms. *A.* & ὑπερβάλοι ms. *Ep.* *Vers.* 4. τῆς αὐτοῦ, ut apud Theognidem recte vulgo legitur, sic hic dedit ms. *Ep.* Sed γνώμης, pro γλώσσης, habet idem cum d ms. *A.* & edd. *Vers.* 5. νήφουσιν γίνετ' αἰσχρὰ ms. *Ep.* cum edd. νήφουσιν γίγνεται αἰσχρὰ ms. *A.* Utrumque refragante metro. Rectum est νήφουσ' εἴδεται αἰσχρὰ, quod vulgo legitur apud Theogn. Sed recte *vs.* 7. apud Athen. habent σώφρων τε καὶ ἤπιος edd. & mssti: quod & apud Theogn. recepit Brunck, pro eo quod ibi vulgo legebatur, σώφρων τότε νήπιος. *Vers.* 9. πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ'. Sic commode uterque noster codex msstus. Sed, quod apud Theogn. vulgo legitur, ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν, id verum est, & respondet eis quae apud poëtam sequuntur. Commode vero ἀπανίσταται scribitur apud Nostrum: pro quo est ὑπανίστατο apud Theogn. *Vers.* 10. Pro ἐφημέριον, quod recte habebant ed. Ven. & Bas. cum msstis & cum Theognidis libris, temere in ed. Cas. 1. scribebatur ἔφη μέριον. Quo spectat Casauboni animadversio ista: »In nupera editione Athenaei [eam dicit, quae sub ipsius nomine anno MDXCVII. apud Hieron. Comelinum Heidelbergae prodierat] »ita scribitur, ὥστε κακὸν »λάτριν ἔφη μόριον. [nec tamen μόριον ibi, sed, ut modo dixi μέριον legebatur.] »Quis, malum! hanc monstrosam »lectionem excogitavit? Nam recte quantum est librorum,

» ἐφημέριον. Sed aliquem audaculum huius editionis παρα-» διορθωτὴν impulit, ut ita scilicet emendaret, ineptissima » versio interpretis. Theognidis clara mens: *Noli*, inquit, » *ventri servire tanquam aliquis vilis mercenarius, qui in dies* » *singulos operas solet locare.* « — Nempe, absurde utique, sic verterat Dalecampius: *ne te victum obruat venter, improba & insidiosa corporis pars.* Quae de Latino rursus in Graecum sermonem sic PURSANUS transtulit, γαστὴρ, ἥ γε κακὸν λάτριν ἔφυ μόριον.

AD CAP. XXXIII.

e Οὐ καλῶς δὲ &c. Intellige ποιοῦσιν.

f Ἐπεὶ καὶ τὸν Αἰσχύλον &c. AESCHYLI ipsos versus, quibus *indecore temulentos Graecos veteres in scenam induxit*, adposuerat Noster lib. I. ubi supersunt in Epitoma, p. 17. c. Quem ad locum adnotari in Animadv. debuerat, collato hoc loco, esse illos versus ex *Cabiris Aeschyli* decerptos.

μεθύων γοῦν ἔγραφε τὰς τραγῳδίας. διὸ καὶ Σοφοκλῆς &c. Eadem iam dixerat Noster lib. I. pag. 22. b. Quod sequitur, ἀγνοοῦσί τε οἱ λέγοντες: id sic dedit ms. *A*. De-

a in παραγαγεῖν codex ms. uterque.

Παρὰ δὲ τοῖς Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφ. &c. Conf. Aelian. II. 37. *Mox*, ubi ait παρὰ δὲ Μασσ. ἄλλος νόμος, intellige ἦν vel ἔκειτο. Minime vero illegitima forma nominis erat Μασσαλιώταις, quam habebant editi; quae eadem cum alibi, tum apud Aelian. II. 38. ubi de eâdem re agitur, occurrit; & apud Nostrum, XII. 523. c. Sed hoc loco aliam praeivere nostri libri; & Μασσαλιήταις perspicue dedit ms. *Ep.* Sic scribitur apud Polyb. lib. XXXIII. c. 4. & 7. itemque possessivum Μασσαλιητικὸς in optimis eiusdem Polybii codd. III. 95. 6. Quod dein ait, *Mileti etiamnum* (nempe, *Theophrasti* certe *aetate*) *illam legem viguisse*: cum eo consentit, quod παρθένον Μιλησίαν, veluti in proverbio & κατ' ἐξοχὴν, pro *virgine modesta* dictam videmus apud Nostrum, XII. 572. a.

b παρὰ δὲ Ῥωμαίοις &c. Confer infra, pag. 440. e. f.

AD CAP. XXXIV.

Οἱ δὲ ἀγνοοῦντες - - - τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον. Conf. pag. 427. b. c.

Quid ſit quod *MELANNIPIDES* illis verbis dixerit, τά- c
χα δὴ, τάχα τοὶ μὲν οὖν ἀπελαύοντο, mihi non liquere fateor. Confectam rem FIORILLO putavit, Obſ. p. 44. ſi ἀπέλαυον legeretur; ſimilemque ſententiam exiſtimavit atque illius Alexidis verbi apud Noſtrum, IV. 134. a. ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἂν οἴνου μόνον ὀσμὴν ἴδωσιν. At τοὶ μὲν, τοὶ δὲ, quod equidem ſciam, distributionem ſignificat, *alii, alii.* Pro οἴνου, ineptum ſphalma operarum οἴνον ex ed. Caſ. 2. in ed. Caſ. 3. repetitum eſt.

In *ARISTOTELIS* verbis, pro φησὶ θερμοῦ, quod conſentiente ms. *A.* perperam editum erat, perſpicue φύσει θερμοῦ dedit ms. *Ep.* quod unice verum: notandumque exemplum, aliorum locorum cauſſâ, ubi ſimilis depravatio omnes codices invaſit. Caeterum deerant h. l. in ed. Ven. & Baſ. quatuordecim verba, ἐνυπάρχοντος φύσει θερμοῦ - - - διὰ τὸ πλῆθος τοῦ: quae e msstis tacite adiecit Caſaub. niſi quod φησὶ pro φύσει poſuit. Et ad iſtud quidem φησὶ nihil e noſtro ms. *A.* adnotatum: ſed in eodem tamen Athenaei exemplo editionis Baſ. quod olim Caſauboni fuerat, video h. l. in ora ipſam vocem φύσει notatam, neſcio utrum ex Aegiano codice operis plenioris, an ex Epitomâ; ſed puto, ex Epitomâ. Ad rem quod ſpectat, ſimilis agitur quaeſtio apud Plutarchum, Sympoſ. III. 3. *Cur mulieres minime, facillime ſenes inebrientur?* Quae autem de *brutis animalibus* ſubiiciuntur *inebriari ſolitis*, ea- d
dem habes apud Aelianum Var. Hiſt. II. 40. ubi & οἰνοῦττα *herba* nominatur, quae Plinio *oenotheris*, XXIV. 17, 102. & *oenothera*, XXVI. 11, 69.

Κρώβυλος, ἐν Ἀπολιπούσῃ. *CROBYLUS*, ut Suidas docet, cognomen fuit *Hegeſippi* comici poëtae, genere Tarentini: cuius dramata mox hoc, mox illo ſub auctoris nomine laudantur. Ad fabulae titulum, qui hîc quidem ἐν Ἀπολειπούσῃ editus erat, nihil e ms. *A.* adnotatum: ſed paulo inferius (pag. 443. f.) ſimplici vocali ι, non per diphthongum, in eodem codice ſcribitur id nomen; ut titulus perhibeatur fuiſſe, non Ἀπολείπουσα, ſed Ἀπολιποῦσα: quod probavi. Nec enim cum Dalec. *deficientem* vel *animo defectam* intelligi putavi, ſed *Deſertricem mulierem*, nempe *quae maritum malitioſe deſeruiſſet.* Conf. not. ad III. 125. a. ubi eodem titulo fabula Apollodori Geloi laudatur. Similiter apud Polluc. X. 12. citatur Diphilus ἐν Ἀπολιπούσῃ. In *Crobyli verſ.* 2. cum τοῦ συμφορεῖν e

e vulgo hîc consentiente utroque msto legeretur, omnino obsequendum CASAUBONO fuit, monenti: »Scribe, non »σωφρονεῖν, quod lex metri respuit: sed φρονεῖν, quod »extat paullo post, [p. 443. f.] ubi iterum hic locus.«

Ἄλεξις δὲ, ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ. »Quid significetur illis verbis, ἐν τῇ τοῦ Φρυγίου διασκευῇ, scire licet »ex libro III. cap. XXVI.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad III. 110. b. GROTIUS in Excerpt. pag. 593. eamdem eclogam ad illam fabulam retulit, cui nude Φρὺξ titulus fuerat, cuius meminit Noster lib. VII. pag. 307. d. At hîc agitur de *secunda & emendata eiusdem dramatis editione.* Non differunt autem ὁ Φρὺξ & ὁ Φρύγιος: fortasse vero prima editio inscripta erat Φρύξ: altera vero, Φρύγιος δεύτερος. *Vers.* 2. Rectius haud dubie erat παρεγίνεθ', quod dedit ms. *A.* quam παρεγένεθ', quod erat editum. Sed minime spernendum, ac fortasse praestabat etiam, προσεγίνεθ', quod habet ms. *Ep.* *Vers. ult.* Post ἥξειν προχείρως, *commate* intercidebatur oratio in ed. Cas. In ed. Ven. & Bas. nulla erat distinctio. Nos cum Grotio & Brunck. (in Gnomicis pag. 183.) *post* ἥξειν *comma* posuimus, προχείρως ad πίνομεν referentes: eodemque modo distinguitur oratio in ms. *Ep.* — »Sententiam vero illam »sane quam pulcram, quae *ALEXIDIS* verbis continetur, »aliis verbis Clearchus comicus expressit: studiosi versi»culos utriusque poëtae comparent inter se: habentur »Clearchei initio libri XIV.« CASAUBONUS. — Vide p. 613. b.

f *Τὸν δὲ Σαμαγόρειον οἶνον καλούμενον φησὶν ὁ Ἀριστ. &c.* Articulum ante Ἀριστ. ignorat ms. *Ep.* cum editis: sed praepositum dedit ms. *A.* — »Vinum quod in publi»cis Athenaei libris Σαμαγόρειον ex Aristotele nuncupa»tur: in membranis est Σαμαγόνειον: in Excerptis Σαμό»γειρον. Nullus locus mihi notus ullo horum nomine.« CASAUBONUS. — Noster codex mstus uterque vulgatum Σαμαγόρειον tenet: nec aliud in suis repererat Natalis Comes. Sit-ne autem ista scriptura ab *Aristotelis* manu, aut unde nomen habeat *Samagoreum* vinum, perinde incertum. »Fortassis (inquit DALECAMPIUS) quod *in foro Samiorum* »venderetur.« — In eam sententiam, quae nobis quidem parum probabilis videtur, sed Gallico placuit interpreti, Σαμαγοραῖον scriptum oportebat. Quidquid vero sit, quod scripsit Philosophus, in animo habuisse videtur *Marv-*

neum illud quod vocatur *vinum*, Homero celebratum, f cuius una pars cum viginti aquae partibus miſcebatur, ut ait poëta Od. ι'. vs. 209. Conf. Plin. XIV. 4, 6. Caeterum notandum quod Euſtathius ait, ad Od. ι'. pag. 348. l. 46. Δῆλον δὲ καὶ ὅτι μέχρι καὶ νῦν περὶ τὰ βαθύτερα τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ περί που τὴν Ἀρμενιακὴν Μελιτήνην, οἶνος φέρεται παχὺς μέλας, κρᾶμα φέρων ὕδατος οὐ μακρὰν τοῦ κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Μάρωνα.

AD CAP. XXXV.

Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Δημόκριτος. Loqui coeperat Athenaei Democritus, inde a pag. 426. e. Quod hîc legebatur παρίθω, proprium ſphalma erat editionis Caſ. Recte ſuperiores παρίτω. In *Eveni* pentametro, recte δοκοῦντ' ἐστὶν edebatur. Perperam δοκοῦντ' ἐστ' ms. *A.* & δοκοῦντι ms. *Ep.* Vide ſupra, IX. 367. e.

Ἐγὼ δ' ἐπεὶ παρεξέβην &c. »Rediturus Democritus ad »inſtitutum paullo ante ſermonem *de variis modis tempe»randi vini*, quorum mentio apud veteres extabat: Ἐγὼ »δὲ, inquit, ἐπεὶ παρεξέβην περὶ τῶν ἀρχαίων κράσεων »διαλεγόμενος, ἐπαναλήψομαι τὸν λόγον, τὰ (ita ſcri»bendum) ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα ἐπὶ »νοῦν βαλλόμενος. Digreſſio, quae tractatum περὶ κράσεων »interrupit, inde coepit, Ἦσαν δὲ τῶν ἀκροατῶν [rectius ἀκρατοποτῶν, vide pag. 427. e.] »καὶ ἐπιχύσεις, ὥς φησι »Θεόφρ.« Casaubonus. — Licet ἐπεὶ recte ſcripſerit vir doctus in Animadv. tamen typothetae ſphalma, ἐπὶ, quod in editionem Caſ. 1. temere irrepſerat, in contextu religioſe conſervarunt qui editionem Caſ. 2. & 3. curarunt. Cuius generis ſphalmata vix operae pretium foret notare, niſi vel hoc ipſum, quod toties tam fideliter repetita ſunt, turbare poſſet lectores; qui ſuſpicari interdum poſſint, aliud neſcio quid ſub eis latere. Ipſi doctiſſimo Caſaubono ſubinde accidiſſe obſervavimus, ut, cum typothetae aliquod erratum, quod unam editionem Baſileenſem occupaverat, emendare ex ingenio vellet, in alia omnia ipſe aberraret, quam quae ei indicare potuiſſet editio Aldina, ſi eam conſulere voluiſſet: debuerat autem *editor* Athenaei, praeſertim qui codices mſtos ad manus non haberet, id curare ut principem editionem ſaltem ſemper ante oculos haberet; at *lectori* nec vacat ſemper, ac ſae-

pe non licet, alias consulere editiones. Quare quo maior ad hanc usque aetatem fuit Casaubonianae editionis apud omnes auctoritas, eo maior diligentia a novo editore debet adhiberi, ut qui sit lectionum, quas illa exhibet, ortus atque ratio, accurate exponat. Quod dein τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ μελοποιοῦ λεχθέντα legebatur in editionibus omnibus, priori loco inficete positum articulum τοῦ recte ignorat ms. *A.* cuius auctoritate eum delevi. τὸν vero ante ὑπὸ tuetur quidem idem codex, sed Casauboni probavi iudicium, in τὰ mutare iubentis; τὰ ὑπὸ Ἀλκαίου – – λεχθέντα: quo etiam refertur, quod continuo deinde subiicit, ἐν τούτοις γάρ. Nec tamen ἐν τούτοις γὰρ, ut editi, sed ἐν τοῖς γὰρ habet ms. *A.* Desunt a autem haec in *Epit.* Quod ait, φησὶ γάρ που οὗτος, ferri potest; nempe ὁ Ἀλκαῖος. Sed usui Athenaei convenientius videtur οὕτως. Sic rursus paulo inferius (lit. *d.*) λέγει δὲ οὗτος edebatur, ubi οὕτως dedit vetus cod. *A.*

Alcaei versiculus h. l. sic editus erat, Ἔγχευε κίρνα εἰς ἕνα καὶ δύο. In ms. *A.* vero Ἔγχευε κέρνα εἰς ἕνα κ. δ. Sed vide infra, lit. *d.* ubi idem in nexu cum aliis repetitur. In *Epit.* praetermissus est, pro more, totus introitus in istam de *perpetua Alcaei siti* disputationem; quae ibi ab his verbis incipitur: Ὅτι Ἀλκαῖος κατὰ πᾶσαν ὥραν &c. Casauboni est ad hunc locum Animadversio haec: » Locus Alcaei qui hic proponitur, & deinceps explicatur » pluribus a Democrito, ita legendus,

» Ἔγχευε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο:

» neque aliter paullo post scriptum invenias. Athenaei sententia est, *iubere Alcaeum* his verbis, *ut puer a poculis vinum* de more in cratera *misceat eo craseos genere quod vocabatur* εἷς καὶ δύο: *cum infusis in craterem cyathis duobus vini, aquae unus infunditur.* Alii Critici aliter censuerunt, ut Chamaeleo *Ponticus*: qui, *negans de temperatura vini locutum eo versu Alcaeum, significari a sobrio poëta voluit, se in compotationibus unum primo poculum meri solitum educere, deinde duo, non amplius.* Haec ita Athenaeus: » Ἐν τούτοις [sic edd. omnes; recte, ut videtur; pro ἐν τοῖς, quod erat in Msto.] » γάρ τινες οὐ τὴν κρᾶσιν οἴονται λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ σώφρονικὸν ὄντα, καθ' ἕνα κύαθον » ἄκρατον πίνειν καὶ πάλιν κατὰ δύο. Auctorem huius in» terpretationis, & suum de illa iudicium proximis verbis » aperit Democritus. [*Athenaeum* intellige; sub *Democriti*

persona.] »Τοῦτο δὲ ὁ Ποντικὸς Χαμαιλέων ἐνδέδεκ- a »ται τῆς Ἀλκαίου φιλοινίας ἄπειρος ἔχων. Offendit »haec oratio aures nostras: & videtur τούτῳ scriben- »dum. *Hac interpretatione*, ait, *demonstravit se Chamaeleon* »*Ponticus temulentiae Alcaei ignarum.* Hic est CHAMAELEON »*Heracleota*, qui *De Ebrietate* opus conscripserat; cuius »facta est paullo ante mentio: [p. 427. b.] meminit eius »libri etiam Clemens Alex. Stromat. libro primo. In eo »commentario locum Alcaei tractaverat. Sed parum fuis- »se versatum Chamaeleontem in Alcaei poësi, probat »mox Democritus: κατὰ γὰρ, inquit, πᾶσαν ὥραν καὶ »πᾶσαν περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος εὑρίσκεται. Id »est: *Nam quacunque anni tempestate, & quocunque suarum* »*rerum statu, sive tristi, sive laeto,* (hoc significat κατὰ πᾶ- »σαν περίστασιν,) *poëta hic bibens reperitur.* Deinde quod »ἀθρόως hîc dicitur, sigillatim probatur a Democrito. Pro- »fert *ALCAEI testimonia* de suis *potationibus*, primum *hi-* »*bernis*, *aestivis*, & *vernis*: deinde, *in rebus adversis*, & »*rebus secundis.* « Sic ille. Iam edita quidem olim scriptu- ra ἐνδέδεικται non aliam admittebat explicationem, quam qua usus est doctus Animadversor. At nobis, non multo diversam quidem in sententiam, sed aliâ orationis formâ, ἐνδέδεκται dedit vetus codex *A*. Quae scriptura, quod ad potissimam quidem verbi partem pertinet, haud dubie vera, ac fortasse tota proba est. Nempe δέχεσθαι dicunt Graeci pro eo quod Latine dicimus, sermonem ali- quem *in hanc vel illam partem accipere*, id est, *intelligere & interpretari*: quem usum huius verbi non praetermisit dili- gentissimus H. STEPHANUS, in Thes. T. I. pag. 954. f. Iam in hanc notionem frequentissime quidem usurpatur compositum verbum ἐκδέχομαι, cum adverbio οὕτω aut alio simili constructum. Sic paulo post, in eadem hac dis- putatione, (lit. *c.*) τοῖς οὕτω ἐκδεχομένοις. Conf. III. 85. f. V. 189. d. & Not. ad II. 66. b. Fortasse vero eâdem no- tione etiam verbo ἐνδέχομαι hîc usus est Athenaeus, & quidem cum accusativo casu: *hoc intellexit*, pro *ita intel- lexit, ita accepit.* Notemus obiter, *Chamaeleontem* hunc in illis *Alcaei* verbis ἕνα καὶ δύο particulam καὶ pro ἢ acce- pisse, *unum vel duo*: qua notione quidem haud raro aliâs eamdem particulam usurpatam novimus. Vide Lexicon Po- lybian. pag. 316. num. 1.

χειμῶνος μὲν, ἐν τούτοις &c. »De *hieme* verba *ALCAEI*

» sunt:

» Ὕει μὲν ὁ Ζεύς. ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
» χειμὼν πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί.
b » Κάββαλε τὸν χειμῶνα, ἐπὶ μὲν τιθεὶς
» πῦρ. ἐν δὲ κιρνᾶις οἶνον ἀφειδέως
» μελιχρόν. αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν
» ἀμφὶ γνάφαλλον.

» In *quarto versu*, tmesis poëtica est, *ἐν δὲ κιρνᾶις*, pro *ἐγκιρνᾶις δέ*: hoc vero Doricum, pro *ἐγκιρνάς*: sic *ὀλέσαις* apud Pindarum pro *ὀλέσας*, & similia alia. Sequentia exprimit Dalecampius sic: *Mellitum vinum largius tempera: sed capiti lene, obscurum utrinque.* Censuit nimirum legi debere *ἀμφικνέφαιος*: quam vocem restituebat idem in aenigmate de ichneumone, quod recitatur ab Athenaeo infra hoc ipso libro sub finem. [pag. 450. a.] Nobis videbatur restituenda hoc loco dictio *ἀμφικνέφαλον*, ut sit mens *ALCAEI*: *praesidium adversus hiemem petendum esse ab his tribus, igne luculento, optimo vino, & molli lecto.* Genus *lectorum* fuit quos *ἀμφικεφάλους* vocabant, auctore Polluce lib. X. cap. 6. [sect. 36.] Plura de ea voce infra, capite XVIII. [ad lib. X. pag. 450. a.] Sed hanc interpretationem vix admittant poëtae verba. Nam qualis esset hypallage? *circa caput lectus esto.* Quare de emendatione quidem nihil muto: verum *ἀμφικνέφαλον* hic *pulvinum* interpretor, non *lectum*. « CASAUBONUS.

Ex hoc Athenaei loco (collato cum XI. 481. a.) ista *ALCAEI* ecloga, cum eis quae sequuntur, in editiones omnes Reliquiarum Lyricorum Poëtarum transierunt. In Athenaei editionibus continuo verborum nexu, non distinctis versibus, scriptae omnes eclogae erant. Casaubonus in Animadv. distinxit versus, ut in Lyricorum editione ab H. Stephano aliisque vulgo factum. Pariter nos; nisi quod vocem *μαλθακὸν* a fine *quinti versus* in *sexti* initium reiecimus, praeeuntibus praestantissimis Horatii interpretibus, *Iano* RUTGERSIO, in Venusin. Lectionib. cap. 4. *Christiano Davide* IANI, in Commentatione secunda de Alcaeo eiusque Fragmentis; (Halae 1781.) MITSCHERLICH, ad Horatii Carm. lib. I. Od. 9. Observatum est enim ab eisdem aliisque doctis viris, duas priores strophas *Horatianae* Odae modo nominatae ex istis *Alcaei* versibus esse expressas; sed praetermissos esse ab Athenaeo duos versiculos minores; qui apud Alcaeum inter eum qui a χει-

μὰν incipit, & eum qui a Κάββαλε, interiecti fuissent. b
Quumque ab iisdem viris simul fuerit observatum, ex eisdem Graeci Lyrici versibus expressum etiam esse initium alterius carminis Horatiani, quod legitur in Epodis, num. 13. his verbis:

Horrida tempestas coelum contraxit; & imbres
nivesque deducunt Iovem: nunc mare, nunc silvae
Threicio Aquilone sonant. ——

gratiam nos inituros apud lectores Athenaei confidimus, si duos *Alcaei* versiculos, ab Athenaeo praetermissos, hic adposuerimus, quales, ex collatis inter se duobus praedictis Horatianis carminibus suppletos, nobiscum his ipsis diebus perhumaniter communicavit ingeniosissimus *G. F.* Grotefend, Francofurtanae ad Moenum Scholae hodie Prorector. Is igitur primam, in qua versamur, Mitylenaei poëtae eclogam in hunc modum constituit:

» Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὀρανῷ μέγας
» χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
» (Πόντος δὲ νῦν, βαθεῖα θ' ὕλα,
» Θραϊκίῳ βορέᾳ βρέμονται.)

» Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
» πῦρ, ἐν κιρναὶς Ϝοῖνον ἀφειδέως
» μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
» μαλθακὸν ἀμφι(βαλὼν) γνάφαλλον. «

Vers. 1. Ubi nos ἐκ δ' ὠρανῶ edidimus: ibi ἐν δ' ὠρανῷ habet ed. Cas. ἐν δ' ὀρανῷ, per o breve initio vocabuli, edi solet in Lyricorum Reliquiis: quod qui primus posuit, is ex coniectura sic corrigere voluerat operarum erratum, quod in editiones Ven. & Bas. irrepserat; in quibus ἐν δ' ἀρανῷ (sic) legebatur. At, pro communi οὐρανὸς, non ὀρανὸς per o breve dicebant Dores & Aeoles; sed vel servabant ου diphthongum, vel ὠρανὸς dicebant per ω longum. Conf. Maittaire, Dialect. p. 156 sq. Et ω longum initio vocis tuentur hic ambo nostri mssti codices: at non ἐν δ' ὠρανῷ scribunt illi, sed ἐκ δ' ὠρανῷ: ubi ἐκ quidem pro ἐν non temere aut casu a librariis positum, sed a poëtae manu esse, in ὠρανῷ vero *iota* in fine a librariis imperite & praeter rationem subscriptum vel adscriptum fuisse mihi persuasi. Itaque verum iudicavi ἐκ δ' ὠρανῶ, dorice sic dictum pro ἐκ δ' οὐρανοῦ: *de coelo ingens hiems* (ingruit.) Conf. Maittaire,

b pag. 177. *Verſ.* 2. πεπάγασιν. πεπάγασι abſque ν in fine habent mssti cum edd. in ms. *A.* vero ſuper ſyllaba πα notatur ν vocalis. *Ibid.* δὲ ὑδάτων abſque apoſtropho habent mss. & edd. In eisdem (*verſ.* 3.) τὸν χειμῶνα ſcribitur, non χειμῶν'. *Ibid.* Κάββαλε valere κατάβαλε, ſatis notum. *Diſſolve frigus*, ait Venuſinus poëta.

Verſ. 4. ἐν δὲ κιρναῖς. ἐν δὲ κιρνὰς habet ms. *Ep.* & ſic vulgo edebatur in Lyricor. Fragm. Sic rurſus infra (lit. *d.*) ἔγχει κιρνὰς idem ms. *Ep.* & editiones omnes. Recte vero monuit Caſaubonus, participia in ας deſinentia a Doribus per αις efferri. (Conf. Maittaire, pag. 239. & Gregor. de Dialect. pag. 93. ibique Koen, p. 94.) Et ſic infra pro vulgato κιρνὰς, perſpicue κιρναις ſcribitur in noſtro cod. *A.* neſcio quidem quo accentu, an prorſus ibi omiſſo accentu; ita ut de eo hactenus quidem dubitari poſſit. Sed hoc ipſo loco, in quo verſamur, ex eodem codice enotata eſt ſcriptura κιρνᾷς: ex quo, quoniam nusquam in illo codice ſubſcribitur *iota*, ſed ad latus ponitur, intelligi par eſt, κιρναῖς h. l. in illo ſcriptum eſſe. Atque, eodem modo ſcriptum olim fuiſſe in vetuſtiore codice e quo noſter derivatus, conjectare licet ex ipſa illa vitioſà ſcripturà, quam ſupra (hac pag. lit. *a.*) ex eodem cod. *A.* enotatam vidimus κέρνα εἶς: quod utique ex κιρναῖς corruptum videri debet. Et hoc quidem loco, in quo nunc verſamur, pariter κιρναῖς habent editiones Baſ. & Caſ. 3. ſed id caſu magis, puto, quam certâ ratione in his receptum. κιρναὶς vero acute ſcriptum erat in ed. Ven. & ſic rurſus in ed. Caſ. 2. ſed κίρναις penacute in ed. Caſ. 1.

Verſus 5 & 6. deſunt in ms. *Ep.* ubi in verbo ἀφειδέως terminatur iſta prima ecloga. *Verſu* 6. quum γνόφαλλον legeretur in ed. Ven. & Baſ. tacite γνάφαλλον edidit Caſaubonus: quam correctionem ſi neceſſariam ille putavit, monere ſaltem de ea debuerat lectorem. Cautior H. Stephanus in Ind. Theſ. monuerat: „Γνόφαλλον „apud Athen. legitur in eâdem ſignificatione qua γνάφαλλον, *Tomentum*, ſeu *pulvinar tomento factum*, in hoc Al„caei loco, ἀμφὶ κόρσᾳ μαλθακὸν γνόφαλλον.“ — Et γνόφαλλον tenuit idem Stephanus in Lyricorum editione: eamdemque ſcripturam praeiverat vetus noſter cod. *A.* Ac fieri ſane poteſt, ut pro eo quod γνάφαλλον vulgo dixere Graeci, γνόφαλλον dixerint Dores & Aeoles, ſimiliter as-

que βότιν. pro βάτιν. dixisse Sophron visus est nonnullis, b apud Athen. VII. 286. d. Conf. Maittaire, Dialect. pag. 412 sq. Quum tamen haud satis certa sint exempla, quae in hanc partem adferuntur; ne quis postliminio restitutam a nobis vitiosam lectionem argueret, tenuimus illam quam praeeunte Casaubono placuisse doctis omnibus vidimus, satis habentes veterum librorum scripturam sub contextu adnotasse. Caeterum de hoc vocabulo, pro quo & γνάφαλος simplici λ literâ, & κνέφαλον dicebant Graeci, videndus praesertim Pollux, X. 41. ibique interpp. itemque Hemsterhus. ad Luciani Iudicium Vocalium, cap. 4. Iam quod ἀμφὶ γνόφαλλον vel γνάφαλλον vulgo hic legebatur; ferenda utique non erat repetita praepositio ἀμφὶ, quae vocabulo κόρσᾳ iam erat praeposita. Nec vero magis conveniebat composita vox ἀμφικνέφαλον, quae Casaubono placuerat: nam ἀμφικνέφαλον aut ἀμφικνέφαλος nec *lectum* significat, nec *pulvinum*: sed κλίνη ἀμφικνέφαλος *lectum* sonat *ab utrâque parte culcitris* seu *pulvinis instructum*, ut docuere Pollucis interpretes, ad X. 36. Quare aut abiicienda erat vocula ἀμφὶ ante γνάφαλον, tamquam temere ibi repetita: aut, quoniam aliud desiderare videbatur Alcaici metri ratio, (collata Horatii Oda I. 9.) aliquid hîc intercidisse statuendum erat. Itaque ἀμφιτιθεὶς γνάφαλλον corrigendum IANI censuit; ἀμφιτίθει MITSCHERLICH; ἀμφιβαλὼν, GROTEFEND, cuius verbi pars posterior ante γνάφαλλον ob soni similitudinem facilius excidere potuerat.

Θέρους δέ· Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. Quum Τέγγη h. l. haberent editiones Athenaei omnes, adnotavit CASAUBONUS: »Sequitur Θέρους δὲ, τέγγη πλεύμονας οἴνῳ. »Ita exarati manu: pro τέγγου vel τέγγε, ut scriptum »referunt alii.« — Atqui Τέγγε recte habet h. l. uterque noster codex mstus, quemadmodum & lib. I. p. 22. e. legebatur, ubi iidem duo versus iam adpositi erant; pariter apud Macrob. Saturn. VII. 15. & apud Plutarch. Sympos. VII. 1. Et supra quidem, mutatâ verborum serie, sic scribebatur, Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, ut apud Macrobium: at hîc Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ tenet uterque codex mstus, quemadmodum & apud Plutarchum l. c. scribitur. GROTEFENDIUS vero, memor per Aeolicum digamma scribi olim solitum nomen οἶνος, sic scripsisse poëtam censet: Τέγγε πλεύμονα Ϝοίνῳ. Porro, aeoli-

b cam doricamque formam, ἃ δ' ὤρα χαλεπὰ, tenent h. l. cum editis ambo mssti; sed in cod. *A.* super α & super πα notatur η vocalis. Dein vitiose in ed. Caf. legebatur, πάντα δὲ δειψᾶ: recte vero πάντα δὲ διψᾷ in ms. *Ep.* Prorsus monstrosum videri poterat quod est in ed. Ven. πάντα δέδιψαις, quod porro in δίδειψας detortum in ed. Baf. Sed istud ex ipso nostro vetere cod. *A.* derivatum, in quo est δὲ διψαις: qua in scriptura, primum, si demas postremam literam ς, vera scriptura διψᾷ inest, vocali iota pro vetusto more ad latus scriptâ. Deinde vero videndum, ne ς litera, in fine verbi, orta sit ex digammate Aeolico, quod ad sequentem vocem ὑπὸ pertinuisset, spiritus asperi locum ibi tenens: nam quemadmodum Aeolicum digamma nonnumquam sono *literae sibilantis* pronunciabatur; (veluti in ipsa voce ὑπὸ, unde est Latinorum *sub*; ut ab ἀπὸ, *ab*:) sic etiam scriptum olim fuisse novimus signo quod literae Σ simile erat. Vide Villoisoni Diatrib. pag. 119 sq. Ex eodemque aut ex simili alio signo, quod aliis vocibus praepositum sono literae *v* vel *f* pronunciabatur, orta fortasse est illa scriptura, quam hodie libri habent, πλεύμονας οἴνῳ, pro πλεύμονα Fοίνῳ. Caeterum videsis quae de hac ecloga ad lib. I. pag. 22. a. notavimus. Laudatur hîc a Grotefendio MITSCHERLICH ad Horat. III. Od. 29, 17 sqq. & III. 13, 9. cuius liber nobis nunc in promtu non est.

τοῦ δὲ ἔαρος· Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπ' ἀΐον ἐρχομένοιο. »De *tempestate verna*, sic ex ALCAEO Athenaeus: τοῦ δὲ »ἔαρος ἀνθεμόεντος ἔπαιον ἀρχομένοιο. [ἐρχομένοιο scribere voluerat Animadversor, ut habent libri omnes in contextu: & hoc etiam in Animadv. repositum video in ed. Caf. 3.] »Dalecampius emendat ἔπινον, ut id probe»tur quod instituit docere. Similis est vero haec corre»ctio; non vera, iudice me. Nam rectum est ἐπάϊον. »Principium est odae: quo ait poëta, *iam ver advenisse:* »& statim *vinum sibi misceri* iubet *in craterâ.* Audiamus »Athenaeum: καὶ προελθὼν, ἐν δὲ κίρνα τὸν τῶ μελιαδέας »ὅττι τάχιστα κρατῆρα. Id est: *& postea ait Alcaeus in eo »carmine, Misce quantocyus in craterâ vinum suavissimum.«* CASAUBONUS. — Iam, primum, ἐπάϊον quidem, ut ille voluit, sic scriptum exhibent ambo nostri codices mssti: at, quo pacto accipi vellet id verbum, non declaravit doctus Animadversor. Mire sane dixerit poëta:

Audivi redire ver. Quin & illud languidum, *Intelligo, animadverto, redire ver;* quo pacto accepit Gallicus interpres. Perspecte vero ἐπ' ἀϊόν' legit GROTEFENDIUS, praeeunte puto MITSCHERLICH, cuius ipse laudat notata ad illud Horatianum, (lib. I. Od. 4.) b

Solvitur acris hiems grata vice veris & Favoni,
trahuntque siccas machinae carinas.

Ad exemplumque Venusini poëtae versum qui in Alcaei carmine olim proxime exceperat illum, qui est ab Athenaeo adpositus, tali modo supplevit idem GROTEFENDIUS:

» Ϝῆρος ἀνθεμόεντος ἐπ' ἀϊόν' ἐρχομένοιο
» ἕλκοντι νᾶϝας ἐς βυθὸν κύλινδροι. «

ἐπ' ἀϊόνα, aeolice, pro ἐπ' ἠϊόνα. Versus, quem dein adponit Athenaeus, sic scribebatur in ed. Ven. ἐν δὲ κίρνα τὸν τῷ μελιαδέος ὄττι τάχιστα κρατῆρα. In ed. Bas. vero, ἐν δὲ κίρνᾳ τὸν τῷ &c. quae eodem modo repetita in ed. Cas. 1. sed in ed. Cas. 2. & 3. κίρνᾳ τὸν τοῦ μελιαδ. GROTEFEND sic scribit:

» Ἐν δὲ κίρνα τὸν (τοῦ) μελιαδέος ὄττι τάχιστα
» κρατῆρα. —

At recte, ut nobis videbatur, τῶ μελιαδέος dedit noster cod. *A.* dorice & aeolice pro communi τοῦ μελινδέος, quod habet ms. *Ep.* quodque ipsum etiam inter lineas scriptum exhibet cod. *A.* Articulum τὸν vero neuter codex agnoscit: sed, pro eo quod in ed. Ven. est κίρνα τὸν, in ms. *Ep.* est κιρνᾶται, in ms. *A.* vero κιρνᾶτε, quod tenendum putavi.

ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν &c. » Quod modo dicebamus, » κατὰ πᾶσαν περίστασιν significare *quocumque rerum suarum statu, laeto aut tristi*, certissimum est ex creberrimo » auctorum usu. Dalecampius tamen vertit, *quovis statu* » *coeli.* Itaque non mirum, male cepisse eum postea Athe- » naei verba, quibus probat quod ante dixerat. Sunt au- » tem haec: Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασιν, id est, *bibisse Al-* » *caeum rebus adversis patet ex istis*: sequuntur verba AL- » CAEI: Οὐ χρὴ κακοῖσι μῦθον ἐπιτρέπειν. προκόψομεν » γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι ὦ Βακχί. φάρμακον δ' ἄριστον, » οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆναι. Legendum θυμὸν, » non μῦθον. *Haud par est, malis animum permittere*: (hoc » est, *cogitationi adversorum casuum se dedere, & luctui in-* » *dulgere.*) *Proficiemus enim nihil cum nos cruciaverimus, o* » *Bacchi. Remedium vero optimum est, si vino huc allato* [*quod*

nobis afferendum curaverimus] » *ad ebrietatem usque biberimus*. « Casaubonus. — Verſus, quos ſuis numeris diſtinguere neglexerant Athenaei editores, ſatis commode iam in Lyricorum editionibus Caſaubono ſuperioribus erant diſtributi. Illud unum monendum ſupererat Bentleio ad Horat. lib. III. Od. 2. poſtremum verſiculum.

οἶνον ἐνεικαμένοις [*ἐνεικαμένους* malebam] *μεθυσθῆναι*, eſſe unâ ſyllabâ longiorem: quare pro *μεθυσθῆναι*, ille *μεθύσθαι* corrigebat. Sed *μεθυσθῆν*, Aeolica dialecto, pro communi *μεθυσθῆναι* ſcripſiſſe Alcaeum, perquam probabile fecit Koenius ad Gregor. Corinth. de Dial. pag. 143 ſq. Et nunc ecce, hoc ipſum nobis dedit optimus noſter cod. *A*. (Silet h. l. Epitoma, in qua praetermiſſa eſt tota iſta ecloga.) Mendoſum vero *μῦθον* idem codex praeiverat aliis: ſed *θυμὸν* recte iam in H. Stephani Lyricis poſitum video. Vulgatum *ἀσάμενοι*, quod tenet Mstus noſter cum editis, damnavit Bentley l. c. verſui ſimul & ſententiae contrarium eſſe contendens, & *ἀσώμενοι* corrigens. At ipſum *ἀσάμενοι* ex dialecto pro *ἀσώμενοι* recte dici potuiſſe docuit idem, quem
c modo laudavimus, Koen ad Gregor. pag. 86. Pro *Βακχί*, quod erat editum, *Βυκχί* dedit noſter codex: quam ſcripturam ut fidenter reciperemus commovit nos accedens ad vetuſti codicis auctoritatem ſuffragium auctoris Etymologici M. diſerte monentis, *Βύκχις* eſſe Aeolicum nomen, idem valens ac commune *Βάκχις*: ubi quidem non *Βύκχις* & *Βάκχις* penacute, ſed *Βυκχὶς* & *Βακχὶς* ſcribi debuiſſe, ipſa exempla aliorum nominum in *ις* deſinentia, quae ibidem adferuntur, ſatis oſtendunt. Totam eclogam Horatiano ſtylo in hunc modum reddidit Grotefendius noſter:

Non eſt querendum rebus in arduis:
fruſtra eſt quod omni tempore moereas,
o Bacchi. Lenimen malorum
praecipuum eſt, ſatiari Iaccho.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν &c. » Sequuntur verba Athenaei: *Ἐν δὲ ταῖς εὐφροσύναις*: id eſt, *Rebus laetis bibiſſe Alcaeum conſtat ex his*. Tum recitantur *Alcaei* haec: *Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν πονεῖν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος*. Lego, *καί τινα πρὸς βίαν πίνειν*. *Nunc oportet ebrium fieri, & vel invitum bibere, quando Myrſilus obiit.* « Casaubonus. — Commendat h. l. Grotefendius, quae

ad Horat. I. od. 37. commentatus est MITSCHERLICH. Ipse c
Graecos versiculos sic latine reddidit:

Nunc est bibendum, nunc violentius
potandum: habent iam Tartara Myrsilum.

πίνειν pro mendoso πονεῖν, quod quidem vetus etiam codex habet, iam ante Casaub. ab Henr. Stephano editum video. Sed & insignem sane veri speciem illa correctio habet,

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ χθόνα πρὸς βίαν
παίειν: —

quam olim a viro docto apud Aemil. Portum ad Fragm. Lyricor. (Heidelb. ap. Commelin. 1598.) propositam, unice probavit LANI., in Comment. prima de Alcaeo, Hal. 1780. Unde expressum his visum erat Horatianum illud, lib. I. od. 37.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
pulsanda tellus.

Ex *Myrsilo*, Mitylenarum tyranno, (cuius Strabo meminit lib. XIII. pag. 617. ed. Cas.) perperam *Myrtilum* fecit Dalecampius.

In proximo versu Choriambico Sapphico,

Μηθὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω:

pro vulgato δένδρον, quod tenent ambo mssti cum editis, δένδρεον oportuisse, monuit GROTEFENDIUS, laudato MITSCHERLICH ad Horat. I. 18.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

Pro Μηδὲν, quod cum ed. Bas. & Cas. tenet Epitoma, Μηθὲν recepi ex ms. *A*. & ed. Ven. Μηδέν γ' ἄλλο scribendum censuerat VALCKENAER ad Herodot. VIII. 109. ubi etiam de δένδρεον pro δένδρον ponendo monuit.

ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης. De scriptura φιλοπώτης, quam hîc habet ms. *A*. vide not. ad pag. 427. a. Sic rursus ἀκρατοπῶται per ω scribitur in eodem, pag. 432. a. & similiter deinde in eisdem similibusque nominibus. *Ibid.* φησὶ Σέλευκος. SELEUCUS, Grammaticus: puto, in *Glossis*, saepius laudatis Nostro. Quod ait, αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον: *ipsum illud carmen* dicit, in quo leguntur verba illa, supra lit. *a*. citata, de quorum sententia quaeritur.

Sequitur ex ipso illo carmine ecloga, cuius maior pars d
infra lib. XI. pag. 481. a. (nec tamen sine varietate) repetitur. Illa hoc loco in ed. Cas. in hunc modum scripta erat: Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος

d ἀμέρα, καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἱ τὰ ποικίλα. οἶνος γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς. λαθικάδε' [λαθικαδδ' ed. Ven. & Baſ.] ἀνθρώποισιν ἔδωκεν. Ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο πλέαις. κἀκκεφαλᾶς δ' ἅτερα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω. Codex *Ep.* non niſi prima verba habet, Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; Codex *A.* nihil ab editâ ſcripturâ diſſentit, niſi quod, pro κιρνὰς, κιρναις habet, neſcio quo accentu: de qua forma participii aeolica paulo ante dictum ad lit. *b.* Infra, pag. 481. tota ecloga deeſt in Epitoma: in editis vero conſentiente ms. *A.* ſic legebatur: Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα. καδδ' ἄειρε [καδδάρει ed. Ven. καδδάξαι ed. Baſ.] κυλίχναις μεγάλαις αἳ [αἱ ed. Ven.] τὰ ποικίλλαις, οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς λαθικήδεα ἀνθρώποισιν ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους. Quibus e duobus locis inter ſe collatis totam eclogam in hoſce verſus diſtinctam olim exhibuerunt Lyricorum Graecorum editores:

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
Καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις αἱ τὰ ποικίλα·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. κἀκκεφαλᾶς δ' ἀτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθείτω. ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου, *

Ubi mireris, quid ſit quod poſtrema illa, ἕνα πρὸς - - ἀκράτου, tamquam poëtae verba adiecerint; quum hodie poſt ὠθείτω iſta ſtatim legantur, ἕνα πρὸς δύο ῥητῶς κιρνάναι κελεύων, quae manifeſte *Athenaei* ſunt, non *Alcaei.* De quo quoniam monere lectorem inſuper habuit Casaubonus, qui totam etiam eclogam h. l. in Animadv. prorſus ſilentio praeteriit; monemus nos, in ed. Ven. & Baſ. poſt illa, ὠθείτω & ἕνα πρὸς δύο, omiſſis quatuor fere & viginti verbis, ſtatim ſequi illa, ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου: quo factum, ut iſta omnia etiamnum poëtae verba eſſe viderentur. Quae deerant ſuperioribus editionibus, ea tacite ex Italicorum codicum lectionibus adiecit Caſaubonus: quae & eadem noſter codex *A.* habet, & illud amplius, quod, ubi nude Φιλέταιρος Τηρεῖ poſuerat Caſaubonus, codex noſter Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ dederit. Sed redeamus ad eclogae initium: in quo quod hoc loco *verſ.* 1. conſentientibus ambobus noſtris msstis legitur, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; id hactenus probavit tenendumque cenſuerat Rutgersius, Lect. Venuſ. cap. 4. ut metri cauſ-

ſa *τί λύχνον σβεννύομεν* (abiecto *τὸν* articulo) ſcribe- d
retur: locum hunc Horatio obverſatum eſſe cenſens, cum lib. III. oda 21 extr. ſcriberet, *te* (*teſtam* vel *amphoram*) *vivae producent lucernae.* Ita ſcripturae hic vulgatae ſententia haec erit: *Quid lucernam extinguimus*, nempe, finem facientes compotationi, & cubitum ituri? Sed facile mihi perſuadeo, (quae longe plerorumque interpretum ſententia eſt) vitioſam iſtam eſſe quamvis vetuſtam huius loci ſcripturam, uniceque veram eam quae inferiore loco (XI. 481. a.) ſervata eſt, *ἀμμένομεν.* De qua CASAUBONUS in Animadv. ad illum locum ita commentatus eſt: »Subiicitur *ALCAEI* locus elegans, qui eius » poëtae *φιλοινίαν*, de qua dictum eſt libro decimo arguit » manifeſtiſſime. *Πίνωμεν*, ait: *τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; » δάκτυλος ἁμέρα.* Antiqui, cum fere parcius pranderent, » & coenabant liberalius, & compotationes ſuas eo reſer- » vabant. Tempus autem coenae erat *veſpera* & *λύχνων » ἁφαί.* Ita viri graves & occupati: nam qui aliter vitam » inſtituebant, hi & *tempeſtiva* agitabant *convivia*, & ad » pocula *de die* accedebant. Hoc igitur Alcaeo poëtae vi- » noſo nunc dolet, quod propter ſobrios ſodales *horam » lucernalem* cogatur *expectare. Quid moras trahimus?* inquit: » *quid expectamus ut veſpera ſit?* Ecce iam adveſperaſcit: » iam, *qui reſtat dies, digitus eſt*, ſive *digito non longior.* Re- » rum menſura, pro variâ ipſarum naturâ, varie iniri ſo- » let. Sed poëtae locutionibus ſuis naturam rerum inter- » dum pervertunt. Tale hoc Alcaei, *δάκτυλος ἡμέρα.* Nam » *digitus* non eſt menſura tempori conveniens; verum lo- » corum intervallis, & corporibus continuis: dies per ho- » ras, ſemihoras, & vigilias metimur. Simili elegantia di- » xit comicus Alexis,

» *κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ:*

» & Ariſtophanes, in Ranis, quoſdam adoleſcentes ait eſſe

» *Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρους.*

» Idem, in Nebulis: *τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν » σταδίοισιν ἄριστον.* Athenaeus libro tertio, [pag. 98. c. d.] » ait, nonnullos inſolentiâ locutionum *πολλαῖς παρα- » σάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον.* Aſſentior autem do- » ctiſſimo & de literis Graecis optime merito *Henrico* STE- » PHANO, exiſtimanti [in Notis ad Anacreont. p. 78. & in Schediaſm. lib. III. num. 30.] » dictum illud Alcaei, *δάκ- » τυλος ἡμέρα*, pridem in proverbium abiiſſe; quod Graeci

d » Paroemiographi per imperitiam corruperunt, & in Δα- » τύλου ἡμέρα perperam commutarunt. [Vide Zenobii Cent. III. Proverb. 3. & ibi Andr. Schotti notata; Diogenian. Cent. IV. 13. Suid. in Δάκτυλοι, & Hesychii Interppr. ad voc. Δατύλλου ἡμέρα.] » Epigrammatarius poëta [in Anthol. lib. VII. pag. 485. ed. Steph. *Asclepiades*, in Analect. Brunckii, T. I. pag. 215.] » eodem sensu dixit δάκτυ- » λος ἀώς: nam ἠώς, inter caetera, etiam *diem* significat, » ut observant Poëtae interpretes. Neque dubium est, » quod primus omnium recte eruditissimus idem STEPHA- » NUS observavit, Alcaei superiora verba respexisse eum » poëtam epigrammatorum, cum faceret:

» Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.
» ἦ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

» ALCAEI verba, quia parum emendate scribuntur isto lo- » co, [nempe lib. XI.] partim ex libro superiore, [nempe ex hoc loco, in quo versamur,] » partim ex coniectura » emendata nobis, adscribemus:

» Πίνωμεν· τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
» δάκτυλος ἁμέρα. καδδ' ἀνάειρε
» κυλίχναις μεγάλαισι καὶ ποικίλαις.
» οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
» λαθικήδε' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.
» ἔγχευε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο πλέαις. «

Haec ibi CASAUBONUS; qui hic, ut modo dixi, nihil prorsus ad hanc eclogam adnotaverat. Casauboni versus istos, cum tota lectione ab illo concinnata adoptavit Brunck, in Notis ad Analect. pag. 44. Alii viri docti, quos nos secuti sumus, metri genus probarunt longioribus versibus constans: *Asclepideum maius* s. *choriambicum Alcaicum* vocat IANI in Comment. II. de Alcaeo, cum RUTGERSIO in Lect. Venusinis; *choriambicum Sapphicum*, GROTEFEND in schedis nobiscum communicatis.

Vers. 1. Scripturam quam hic tuentur veteres libri, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; loco movere non sumus ausi, probatiorem scripturam sub contextu notasse satis habentes. Illum versum sic legit GROTEFEND cum IANI:

Πίνωμεν. τί λύχνους (vel λύχνως) ἀμμένομεν;
δάκτυλος ἁμέρα.

PORSONUS vero, ad Euripidis Medeam, vs. 494.

Πίνωμεν. τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα.

Monens pluralem λύχνα reperiri apud Herodot. II. 62. &

133. (vide Athen. X. 138. b.) & apud Euripidem, in Cycl. vs. 514. ed. Musgr. Dictionem vero δάκτυλος ἁμέρα non equidem cum Casaub. de *reliqua diei parte* intelligam: sed de *toto die*, quin & cum REINESIO (Var. Lect. pag. 105.) de universa vitae humanae brevitate; quam in partem Seneca dixit, *punctum est quod vivimus, & adhuc puncto minus*. Eamdem in sententiam, Graecum versum his duobus versiculis latinis GROTEFENDIUS reddidit:

Iam nunc bibamus: quid terimus diem
usque ad lucernas? summa brevis dies.

coll. Horat. I. 4, 15.

Versum 2. idem GROTEFENDIUS graece sic scribens:

Καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἵματα ποικίλα,

latine sic reddidit:

Depromε nunc magnis lagenis
sanguinei latices coloris.

nempe αἵματα ποικίλα, pro eo quod hic vulgo αἰ τὰ ποικίλα, libro XI. vero αἰ τὰ ποικίλλης (ποικίλλις in cod. *A.*) scribitur. Eamdem correctionem iam publice nuper FIORILLO, in Observ. in Ath. pag. 74. proposuerat; monens » αἵματα hic esse *vina vario colore, sanguineo, flavo*, ποικίλα. « — » Αἷμα, pro *vino*, (inquit GROTEFEND in Schedis msstis) » non inusitatum est. Idem vocab. in fragm. Cyclopis Timothei apud Athen. XI. pag. 465. c. latere puto, ubi ἔμισγε δ' αἷμα Βακχίου restitui, pro δ' ἅμα. « — Ex ista interpretatione, voces κυλίχναις μεγάλαις fuerint (id quod primâ specie profitentur) *dativi casus*; quam in partem etiam IANI acceperat, sic legens:

» Καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις καί, παῖ, ποικίλαις. »

adiectâ hac adnotatione: » Postquam admonuit amicos » Alcaeus, ut iam nunc de die potare inciperent, statim » ipse magisterium vini capessit: *affer*, (& ministra vinum) » *puer, magnis & variis poculis. Variis*, id est, pretiose » caelatis, auro gemmisque distinctis. ἀείρειν solemne hoc » sensu vocabulum est, ut apud Homer. Iliad. ζ'. 264. « — RUTGERSIUS (ob oculos, puto, habens mendosam editionis Bas. scripturam ἀνάειρε, pro ἀνάειρε) eumdem versum in hunc modum concinnaverat:

» Καδ δ' ἄντεινε κυλίχνας μεγάλας, αἶτε ποικίλα. «

d Latine sic vertens: *Da magnos calices, & variis poscito poculis.* Cautior his PORSONUS, loco modo citato, contentus scripturae varietatem ex X. 430. d. & XI. 481. a. protulisse: »*Secundum versum*, ait, qui velit & possit, corri»gat.« — Sane, quid in posteriore hemistichio de illa librorum scriptura αἴ (vel αἶ) τὰ ποικίλα (sive ποικίλλης aut ποικίλλαις) faciendum sit, minime adhuc ad liquidum perductum videtur: quamvis enim speciosa sit Grotefendii & Fiorilli emendatio, dissimulari tamen nequit duriusculi aliquid habere ista αἴματα ποικίλα. Caeterum illud observari velim, κυλίχναις μεγάλαις ex Alcaei dialecto posse esse *accusativos*, idem valentes ac κυλίχνας μεγάλας: de quo Aeolismo Koenius monuit ad Gregor. Corinth. pag. 94 sq. Id si hic locum habere statuas, percommode deinde πλείαις *vers.* 5. eodem modo accipietur: nempe, Ἔγχεε πλείαις, (id est πλέας, scil. κυλίχνας:) κιρναῖς vel κιρναὶς (id est, κιρνὰς) ἕνα καὶ δύο: scilicet ἕνα ὕδατος κύαθον, καὶ δύο οἴνου. *Infunde plenos calices, miscens singulos aquae cyathos cum duobus vini.* Sed etiamsi pro *dativis* casibus accipias, eadem manebit sententia, subintelligendo accusativum οἶνον.

De *tertio versu* & *quarti* initio, nullum est dubium. Cum sententia, per se satis perspicua, tum ambo Athenaei loca inter se collata, satis ostendebant, sic scriptum oportuisse:

Οἶνον (sive ϝοῖνον malueris) γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. —

Pro ἔδωκεν, quod utroque loco vulgo legebatur, ἔδωκ' per apostrophen, desiderabat metri ratio. λαθικάδεα (i. e. ληθικηδέα) οἶνον, Horatio esse vinum *obliviosum*, (lib. II. Od. 7, 21.) pridem monuere interpretes. Quod sequitur (*vers.* 4 sq.)

— Ἔγχεε κιρναῖς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. —

de scriptura κιρναῖς vel κιρναὶς, quam hic dedit ms. *A.* paulo superius dictum ad lit. *b.* Tum ex huius loci scripturâ πλέαις, collatâ cum πλείους, quod altero loco legebatur, existebat πλείαις, quod recepi praeeuntibus RUTGERSIO, IANI, & PORSONO. πλείους placuit GROTEFENDIO & FIORILLO. De totius ῥήσεως sensu paulo ante monuimus. Sed in aliam sententiam Grotefendius noster accepit, postremam eclogae partem latine sic reddens:

Infunde miscens munera Liberi: d
primae secundam iunge lagunculam:
expellat ex nostro cerebro
iste calix calicem priorem.

Vers. 5. Sic scripsit Iani, praeeunte Rutgersio:
πλείαις· κὰκ κεφαλᾶς δ' ἀτέρα μὲν τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω.

insertâ μὲν particulâ, quam poscere metrum videbatur. Eamdem particulam tenentes Grotefend & Fiorillo, insuper τὰν δ' ἑτέραν scribunt, δ' particulam nescio qua necessitate quove consilio inserentes. Porsonus vero, ἁ δ' ἑτέρα, pro δ' ἀτέρα scribens, rectius consuluisse metro videtur: sed, quod apud illum (in praedicta Adnot. ad Eurip. Med. 494.) tali verborum distinctione scribitur versus,

πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ

id quidem consulto-ne a Viro doctissimo factum sit, an per typothetae sphalma in editione Lipsiensi commissum, definire non ausim. κακκεφαλᾶς sane valet κατὰ κεφαλῆς: quod qua ratione hic cum superioribus iungatur, haud satis percipio. Ex vulgata scribendi ratione sensus erit, quem in versione expressimus, *alius calix alium e capite pellat:* quam in eamdem sententiam Antiphanes apud Nostrum, II. 44. a. dixit, Οἴνῳ τὸν οἶνον ἐξελαύνειν.

AD CAP. XXXVI.

Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε καὶ τρεῖς ἀναχείσθω. Verba ista cum nonnullis etiam sequentibus deesse ed. Ven. & Bas. supra dixi. Ut supplevit ea Casaub. sic & habet ms. *A.* itemque ms. *Ep.* nisi quod in hoc scribitur, ζωρότερον κιρνῶν φησί: quod suo arbitratu ita posuit Breviator, perspicuitati consulturus. Κελέβη nomen poculi est, de quo infra, lib. XI. pag. 475. Caeterum, quo pacto *meracius*, quam Alcaeus, *miscuisse Anacreontem* dicat Noster, cum *quinque & tres infundi* voluit, parum percipio. Nam *unum & duo*, quae voluerat Alcaeus, intelligebam *unam partem aquae cum duabus vini:* quod si igitur *quinque aquae partes cum tribus partibus vini* voluit Anacreon, sane multo dilutius hic bibit quam Alcaeus. Videndum igitur, ne quid aut desit aut turbatum sit in verbis: quae, qualia hic referuntur, et-

d iam cum metro Anacreontico parum congruunt. Nam quod τρὶς, non τρεῖς, hîc habet ms. *A*. id quidem quid vel ad rem faciat vel ad metrum, non video: nisi forte (quod quidem ad rem spectet) statuas, quemadmodum & Hesiodum & Anaxilam supra (pag. 426. c.) τρὶς, non τρεῖς, dixisse vidimus, ubi de *aquae* portionibus loquebantur, sic & hoc loco τρὶς ad *aquam*, πέντε vero ad *vinum* esse referendum. Caeterum, si integrum Anacreontis carmen haberemus, fortasse satis liqueret id quod nunc nobis obscurum est. Sic, verbi caussa, in Alexidis versibus pag. 426. d. ex connexione sermonis adparet, ἕνα καὶ τέτταρας sive ἓν καὶ τέτταρα dici ἕνα οἴνου κύαθον καὶ τέτταρας ὕδατος. Sed fere constanter aliàs priorem numerum ad aquam, posteriorem ad vinum referri vidimus; quemadmodum etiam apud Aristoph. Eq. 1184. τρία καὶ δύο sunt τρία μέρη ὕδατος, οἴνου δύο: quod diserte ibi vetus Interpres monuit.

Φιλέταιρος δ' ἐν Τηρεῖ. Duas voces δ' ἐν, quae deerant editis, dedit ms. *A*. Ex eodem recepimus λέγει δὲ οὕτως, pro οὗτος, quod ediderat Casaub. Omnia ista deesse ed. Ven. & Bas. iam supra monuimus. *Philetaeri* verba, quae sic edidit Casaubonus, πεπωκέναι δοκεῖ τὸν κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου: eadem prorsus exhibent & ms. *A*. & ms. *Ep*. ubi ad articulum τὸν (quem Eustathius etiam servat, ad Od. ί. pag. 349. l. 3.) videtur οἶνον subintelligendum: nisi αὐτὸν fortasse scriptum oportuerat; quod metro non videtur repugnare, ultimâ verbi δοκεῖ ob sequentem in proxima voce vocalem correptà. Pro δοκεῖ vero apud Eustath. l. c. δεῖ scribitur, & metro refragante, & invitis (ut vidimus) vetustioribus libris.

e Ἀπόθες, ὦ γλύκη, ὑδαρὴν ἐνέχεέν σοι. » In primo ῥήσεως Antiphaneae [immo *Pherecrateae*] versu, habent omnes etiam mssti:

» Ἀπίθες ὦ γλυκυϋδάρην ἐνέχεέν σοι.

» Varie possis concinnare:

» Ἀπόθες, ὦ Γλύκων. ὑδαρῆ γ' ἐνέχεέν σοι.

» nempe οἶνον aut πόσιν: vel, ὦ Γλαῦκε: sive, ὦ γλυκύτης, *o mea dulcedo*. « Casaubonus. — In *Epit*. deest iste versus, ubi breviter sic: Φερεκράτης δέ που φησὶ παντάπασιν ὕδωρ εἰργάσω. &c. Ἀπόθες, i. e. *Depone*, habent editiones omnes: quod, ut ferri utcumque possit, tamen haud satis commodum videri poterat. Quid sit vero Ἀπό-

τει, quod ex ms. *A.* enotatum video, prorſus non percipio. In *Petri* VICTORII Var. Lect. I. 13. ubi ex Florentino codice msto corrigitur hic verſus, Ἀπόθευ ſcribitur; neſcio utrum praeeunte codice, an ex typothetae errore. Si quid hîc mutandum, Ἀπώθει equidem legerem, ab ἀπωθέω, *repello, abiicio, repudio*. Dein vero, ὦ γλυκὺ ὑδαρὴν, ut e ſuo codice Victorius retulit, ſic etiam in noſtro vetere cod. *A.* ſcribitur: ὑδαρην tamen abſque accentu citatur ex noſtro codice. Loquitur anus, (ut intelligitur ex nomine μάμμη, quo illa a ſervulo compellatur vs. 4.) quae videtur fuiſſe nutrix aut ancilla & oeconoma puellae cuiusdam, quae & delicate edere, & meracius bibere & maiori uti poculo amabat. conf. XI. 481. a. b. item IV. 159. e. & XIV, 653. a. Ea puella videtur fuiſſe *Corianno* meretrix: a qua nomen iſti fabulae impoſuiſſe Pherecratem docet Athenaeus, XIII. 567. c. Hanc anus compellat nomine ὦ γλύκη, quae videtur eſſe compellatio ὑποκοριστικὴ, idem valens ac ὦ γλυκύτης: quo fortaſſe ſpectabat Heſychiana gloſſa, Γλύκκα· ἡ γλυκύτης. Sin proprium eſſe nomen *Glycen* ſtatueris cum VICTORIO, non valde repugnabo. De vocabb. ὑδαρὴν & ὑδαρῆ vide not. ad pag. 426. d.

Secundus Pherecratis verſus cum ſic vulgo ſcriberetur,

πατάπασι μὲν οὖν ὕδωρ τὶ εἰργάσω:

nec metro nec ſententiae ratio conſtabat. Verbis τί εἰργάσω (ubi τί δ' εἰργάσω fortaſſe praeſtabat) ad tertium verſum reiectis, iſtis vero δύο ὕδατος a tertio in quartum repoſitis; non modo *tertius*, ſed & *quartus* recte incedebat, qui & miſere claudicabat, & mira mole ſua laborabat, ſic vulgo editus,

ὦ μάμμη. τί δ' οἴνου τέτταρας, ἔῤῥ' ἐς κόρακας, βατράχοις.

Nam iſta omnia ad unum verſum quartum referebantur: tum, veluti *quinti* verſus initium, ſequebantur denique iſta,

οἰνοχοεῖν σε δεῖ.

Nunc vero decurtatus utique noſter *ſecundus verſus* prodibat: nempe omiſſâ (ab Athenaeo ipſo fortaſſe) poſtremâ parte, quae nihil ad rem facere viſa eſſet. Initio vero, ἀπαντάπασι utique pro παντταπ. ſcribendum putavi, metro ſic iubente. Verba iſta tribuimus nos illi perſonae, quam adlocuta anus erat: VICTORIUS eiusdem perſonae eſſe, quae loqui coeperat, ſtatuit; quae veluti

e se ipsam corrigens, non *aquosum* esse potum ait, sed *meram* propemodum *aquam*. Quidquid sit, anus dein loqui pergit, increpans puerum, qui vinum adeo dilutum dedisset. Quod in fine legebatur, *οἰνοχοεῖν σε δεῖ*, id cum editis tenet codex noster uterque: nempe sic ex pervulgato proverbio *βατράχοις οἰνοχοεῖν* (cuius & Suidas & Paroemiographi omnes meminerunt) scripsere librarii, nescio an & ipse Athenaeus; at poëta certe ita scribere non potuit: quare, quoniam levi mutatione satisfacere metro licuit, *χέειν οἶνον* in contextu posuimus, vulgari scripturâ in proximo adnotatâ. In superioribus verbis turbat nonnihil EUSTATHIUS, ita de hoc Pherecratis loco disserens, ut existimare aliquis possit, in nonnullis sive Athenaei sive poëtae libris non *οἴνου τέσσαρας*, sed *ὕδατος τέτταρα* scriptum olim fuisse. Quam scripturam si in libro quopiam invenerat Eustathius, non is Athenaei liber fuit, nec Pherecratis; sed Lexicon Rhetoricum, e quo etiam paulo ante nonnulla super eo argumento, quod hic tractatur, citaverat. Verba docti Praesulis haec sunt, ex Comment. in Odyss. *ι*. pag. 348 extr. *Φερεκράτης δέ φησι πλάσας τινὰ εἰπόντα ὡς παντάπασιν ὕδωρ εἰργάσω, καὶ ἐρωτηθέντα, πῶς ὦ κατάρατε; ποιεῖ ἀποκρινάμενον τὸ, ἐνέχεας* (sic) *δύο ὕδατος ὦ μάμμη. πρὸς δὲ τὸ, ὕδατος τέτταρα, κατὰ δέ τινας οἴνου τέτταρα, ἐῤῥέθη τὸ, ἔῤῥ' ἐς κόρακας, βατράχοις οἰνοχοεῖν σε δεῖ.* In Athenaei Epitoma, in nostro quidem codice, post ista, *ὕδωρ εἰργάσω*, eadem verba leguntur quae in opere pleniore, perperam quidem distincta in hunc modum: *πῶς ὦ κατάρατε: ἐνέχεας δύο ὕδατος ὦ μάμμη: τί δ' οἴνου τέτταρας. ἔῤῥ' ἐς κόρακας* &c. Nec in pleniore opere commode distinctae erant sermonis partes: quas nos, ut desiderare res ipsa visa erat, distribuimus.

f EPHIPPI, ex *Circe*, *versiculi* in hunc modum editi erant:

Τρεῖς πρὸς τέτταρας οἶνον πίοις ἂν ἀσφαλέστερον,
πολὺν ὑδαρῆ. μὰ τὴν γῆν, ἀλλὰ τρία καὶ τέτταρα
οὕτως ἄκρατον εἰπέ μοι πίῃ τί φῄς.

Ad quos nihil notavit Casaub. DALECAMPIUS latine sic reddiderat:

A. *Vini duos cum tribus aquae bibes tutius.* B. *Nimis dilutum.*
A. *Haud ita per Cererem.* B. *Verum aquae tres, vini quatuor.*

A. *Tamne merum, quaeso, bibes? quid ais?* B. *Par pari saltem.*

Vides in fine huc tracta sequentia verba ἴσον ἴσῳ; initio vero τρεῖς πρὸς τέτταρας in τρεῖς πρὸς δύο mutatum. Scilicet non magis liquebat prudenti interpreti, quam nobis, quid discriminis hic statueretur inter τρεῖς πρὸς τέτταρας & τρία καὶ τέτταρα: quarum mixtionum prior hic *tutior* esse adfirmatur, altera vero *meracior;* cum alioquin idem sonare duae istae dictiones viderentur. Easdem tamen dictiones suo utramque loco tuentur ambo codices. οἶνον item tenet codex uterque: in solo cod. Epit. inter lineas indicatur scriptura οἴνου. In eodem ms. *Ep.* omissae dein duae voces: sed puncto post πίοις ἂν posito, iunguntur ista, ὑδαρῆ (& inter lineas ὑδαρῶν) μὰ τὴν γῆν. In ms. *A.* sic scribitur & distinguitur, πίοις ἂν ἀσφαλέστερον πολύ. ὑδαρην μὰ τὴν γην: caeterum nulla varietas. Videtur Ephippus dictionem τρεῖς πρὸς τέτταρας hac sententiâ dixisse, ut *in quatuor cyathis* essent *tres aquae cyathi*, adeoque non nisi *unus vini:* quam temperaturam ab Hesiodo commendatam supra vidimus, pag. 426. c. In hanc partem si accipi debent ista Ephippi verba, vera fuerit scriptura οἶνον: nec ferenda altera οἴνου, quae in illa connexione hanc, quam dixi, interpretationem prorsus non admittit. Gallicus interpres difficultatem huius eclogae ita levare tentavit, ut personarum partes in hunc modum distribueret: A. *Trois sur quatre.* B. *Mais tu boiras avec plus de sureté beaucoup de vin bien détrempé.* A. *Par la Terre! oh! je veux trois sur quatre.* B. *Dis-moi donc, tu bois ainsi le vin pur?* A. *Que dis-tu là?*

AD CAP. XXXVII.

Πατάξω τ' ἴσον &c. Commode, *Feriam te*, vertit Dalec. quasi esset πατάξω σε.

In *Alexidis* verbis, Τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω &c. » Legendum Τῇ: *Cui ego praebibo amoris pocula » temperata par pari.* « Casaubonus. — Fieri potest ut vere praeceperit vir doctus: nec tamen id satis certum, nec sane necessitas ulla adparet, cur a librorum discedamus scripturâ. Caeterum de diversa acceptione & constructione vocabuli φιλοτησία, Suidas consuli potest.

Σώφιλος δ' ἐν Ἐγχειριδίῳ. » Citatur *Sophilus* comicus

» ἐν Ἐγχειριδίῳ: haud scio an vere. Nam Suidas olim » scriptum reperit in suo codice ἐν Χοιριδίῳ: sicut testatur » ipse in iis quae scripsit de *Sophilo*. Fecerat sane & Me» nander *Enchiridium* inscriptam fabulam; cuius mentio hoc » ipso libro, & alibi. « CASAUBONUS. — » Utra lectio » praeferenda, dubium & incertum « iudicaverat etiam KÜSTERUS ad Suidam: qui rectius facturus erat, si editionem Suidae principem Mediolanensem inspexisset; ubi non χοιρίδιον, sed χειρίδιον reperturus fuerat, capite truncatum nomen; quod correcturus librarius aliquis χοιρίδιον posuit, quemadmodum etiam apud Eudociam legitur. Corrigendum ex Athenaeo Suidam recte monuit FABRICIUS in Bibl. Gr.

b In *ALEXIDIS*, ex *Foeneratore*, *versu* 2. tenui ὑδαρῆ, quod dabat ed. Bas. & Cas. Ex ms. *A*. rursus ὑδαρην, ut paulo superius, absque accentu enotatum. ὑδαρῆν h. l. habet ed. Ven. *Versus* 3 & 4. sic olim scribebantur:

'Ηδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς ὁ Βρόμιος;
τρυφῇ Θάσιος ὅμοιον, καὶ δίκαιον &c.

Ibi tum monuit CASAUBONUS: » Sic illa distingue:

» Ἡδύ γε τὸ πῶμα. ποταπὸς ὁ Βρόμιος; τρυφῇ.
» Θάσιος. ὅμοιον καὶ δίκαιον, τοὺς ξένους.

» Illud τρυφῇ insertum orationi praeter rem, accipio pro » *delicias facis, rides.* « — At, *delicias facis*, Graece τρυφᾷς sonuerit, non τρυφῇ. Nobis tertius casus nominis esse videbatur, in eam sententiam accipiendus, quam in latina versione expressimus. *Versu* 4. suspicari aliquis possit oportuisse, Θασίῳ ὅμοιον, scil. πῶμα, vel ὅμοιος, scil. Βρόμιος. Tum, Καὶ δίκαιον &c. Sed ferendum vulgatum videtur.

c κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν - - ὑποπιπτόντων. » Caute accipienda verba Athenaei, quibus explicat verbum κατασείειν in istis *MENANDRI*:

» Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
» κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

» Subiicit his Athenaeus: Κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν » τοῖς πότοις καταπιπτόντων. [immo ὑποπιπτ. libri om» nes.] Postremum verbum interpretes impulit, ut crede» rent κατασείειν in Menandri similibusque locis de iis » dici qui *vino graves caderent*. Falluntur autem: nam con» tra de iis usurpabant hoc verbum, qui sobrii ipsi [sive, qui exercitatiores ipsi] » alios cogebant bibere ad ebrie-

» tatem usque, & donec caput declinarent & pulvino ful- c
» cirent, si mensae accumberent; aut humi caderent, si
» ingredi conarentur. Caute igitur capiendum τὸ κατα-
» πιπτόντων. Nam, si volumus accurate loqui, non ἐπὶ
» τῶν καταπιπτόντων usurpabatur verbum κατασείειν, ve-
» rum de iis *qui facerent alios* καταπίπτειν. Propterea ad-
» dit, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς
» κατασειόντων. Nemo dixerit, fructus qui cadunt, κατα-
» σείειν: sed saltuarium qui pertica eos *decutit*. Etiam pro
» *invergere vas in aliquem*, κατασείειν posuerunt. Philemon
» in Phasmate: ἐπεὶ δὲ ἡ Ῥόδη κυμβίον ἀκράτου κατασέ-
» σεικεν ἡμῖν ἄνω. Vel ἐνσείειν. Philetaerus, ἐνέσεισε με-
» στὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην. Idem significat in-
» terdum & ἐπισοβεῖν. Alexis: εἶτα τετρακότυλον ἐπεσό-
» βει κώθωνά μοι. « CASAUBONUS. — De hoc Athenaei
loco in utramque partem disputans *Henr.* STEPHANUS, in
Thes. Gr. Ling. T. III. pag. 757. dubius haeserat. CLE-
RICUS in Menandri Fragm. pag. 5. κατασείειν *caput demit-
tere* interpretatus est, accusativum κεφαλὴν subintelligens.
At aliud est *demittere*, aliud *decutere*. Illud tamen dissimu-
lari nequit, accuratius locuturum fuisse Athenaeum, si
dixisset, κατασείεσθαι (in passivo) ἔλεγον ἐπὶ τῶν - -
ὑποπιπτόντων. In *MENANDRI* autem *versu posteriore*, vi-
de ne scriptum oportuerit κατέσεισε φιλοτιμούμενον.

Ἄλεξις δ' ἐν Ἀποκοπτομένῳ. Licet Ἀποκοπτομένη hic
habeat ms. *A*. tenendum tamen putavi istud, quod edi-
tiones omnes dederant, & in quod ipsum lib. XII. p. 562.
idem codex cum editis consentit. In eclogâ ex illo dra-
mate adpositâ mendosum esse *tertium versum*,

ἴσον ἴσῳ πάλιν τὴν μείζον' ᾖτουν:

cum pessundatum metrum, tum sermonis structura mini-
me congruens ostendebat. Nihil autem opis praestabat
vetus cod. *A*. Totum vero versum prudens omisit Brevia-
tor. Paene putares, postrema ista verba, πάλιν τὴν μείζον'
ᾖτουν, ex superiore *Sophili* ecloga temere hic repetita esse
per librarii cuiusdam hallucinationem. μείζονα exserte hoc
loco, non μείζον', scribitur in cod. *A*.

AD CAP. XXXVIII.

Ad *DIODORI Sinopensis* eclogam, cum *vers.* 2. contra d
metrum scriberetur, εἰ παρ' ἑκαστ. & *vers.* 3. τοὺς λο-

d γισμοὺς ἕξειν, nil aliud adnotavit Casaubonus, nisi haec: » Diodori Sinopensis versus perverse scripti editique » sunt. « — Nobis perquam probabile visum erat, ante εἰ παρ' intercidisse voculam εἶτ', cum ad sensum commodam, tum ad versum necessariam. Dein, quum pro ἕξειν, cui prorsus hîc non erat locus, codex noster δέξαιμι dederit, ne id quidem ferri ullo pacto potuit; sed δέξεται olim scriptum fuisse suspicatus sum, eâ notione ut τοὺς λογισμοὺς δέξεται idem valeret ac λόγον ἕξει, *an rationem habiturum sit?* id est, *an non absurdum & contra rationem sit futurum?* Ac fortasse ἕξειν istud, quod habent recentiores libri, inde ortum traxit, quod doctus aliquis lector in suo codice verbum ἕξει adscripsisset, pro interpretamento verbi δέξεται. Caeterum, quum ἐπὶ vel ἐντὸς λογισμῶν εἶναι dicant etiam Graeci pro latino *mentis compotem esse*, videndum ne sensus sit, an (adeo assidue bibere) *admissurum sit sanam mentem? an* tali in potu *constare sibi mens possit?*

κεκραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν. » Nesciverunt discri» men facere inter vinum ὑδαρὲς & κεκραμένον, qui in le» pida historia de *Lysandro* scripserunt contra librorum fi» dem, οὐ κεκραμ. ἐκελ. αὐτ. πωλεῖν. [scilicet, *minime dilutum iussit vendere*, verterat Dalec.] » Res ita habet: » *Animadverterat Lysander, caupones qui suum sequebantur ex*» *ercitum, vinum* ὑδαρὲς *vendere*, hoc est, *immixtâ aquâ cor*» *ruptum*, pro mero. *Ille*, ut eorum fraudi obviam iret, » *iussit temperatum vendere*, non aliter. Duo inde necessario » sequebantur: ut nemini dilutum vinum pro mero posset » obtrudi; nam lex merum emere [vendere] non sinebat: » & ut caupones cogerentur sincerum vinum emere, ut » posset ab iis vendi temperatum; nam vappa aut lora, » vel sine ulla generositate villum, cuiusmodi fuit illud » cauponeum ὑδαρὲς vinum, emtorem vix ac ne vix qui» dem inveniat, si temperatum vendendum sit. Legendum » ἵν' αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο. « Casaubonus. — In vulgato ἵνα τὸν ἀκρατ. nil mutat ms. *A*. In *Epit.* deest tota narratiuncula.

In *Alexidis*, ex *Aesopo*, *vers.* 1. pro παρ' ἡμῖν, quod erat editum, recte παρ' ὑμῖν dedit cod. ms. uterque. Recte vero verba ὦ Σόλων e fine *versus* 2. ubi ea legebantur in msstis, ad finem *versus* 1. reiecit editor Venetus, ibique tenuere editores sequentes, nisi quod perpe-

ram ὦ Σώλων ſcribitur in ed. Caſ. Mendoſe quidem etiam in ms. *A.* ὦ Σώλον (ſic) ſcribitur; ſed recte ὦ Σόλων in ms. *Ep.* *Verſ.* 3. Cum ſic eſſet editum, ἐν τοῖς συμποσίοις ἵν' οὐ πίνετε, monuit CASAUBONUS: »Melius eſt, ἐν τοῖς συμποσίοισιν οὐ πίνετε.« — Et συμποσίοισιν habent ambo noſtri mssti: πίνετε etiam ms. *A.* ſed πίνετ' cum apoſtropho ms. *Ep.* GROTIUS, in Excerpt. p. 559. πίνειν correxit. Rectius fuerit πιεῖν, poſtulante metro, ut ſit penultima brevis. *Verſ. ſq.* pro ἄκρατον, idem Grotius τ' ἄκρατον ſcripſit. *Verſ.* 6. οὐχ ἵνα τι κερδ. Quod ibi voculam τι a ſe ob verſum adiectam GROTIUS ait, imprudens id ſcripſit vir praeſtantiſſimus: nam editiones omnes cum mstis pronomen illud tenuerant. *Verſ.* 9. Pro vulgato χρώμενος recte χρωμένους ex coniect. correxerat idem GROTIUS: id ipſum vero nobis dedit ms. *Ep.* Idem codex *verſ.* 11. recte πότος, non ποτός: ſed perperam ὁ πότος, pro οὐ πότος.

AD CAP. XXXIX.

φησὶν ἐν ἕκτῳ Νόμων Πλάτων. ἐν ἕκτῃ edebatur, non male per ſe: ſed in vetere cod. *A.* eſt nota illa numeralis, quae *ſtigma* vocatur; in ms. *Ep.* vero eſt ἐν ἕκτῳ, (ſcil. βιβλίῳ) quod convenit cum eo, quod paulo poſt legitur, κἀν τῷ α'. Locus exſtat apud *PLATONEM*, de Legib. lib. VI. p. 298. T. VIII. Opp. ed. Bip. *Mox*, οὔτ' οὖν περὶ γάμους ἐσπουδακότα. οὔτ' οὖν δὴ περὶ γαμ. ἐσπ. apud Plat. Ad rem quod ſpectat, opportune monuit BOISSONADUS noſter, cum iſto Platonis praecepto conferri mereri quae apud Plutarchum leguntur, DE Educat. cap. 3. Pro ἔμφρονα, habet ἔμφρονας ms. *Ep.* in contextu; ſed altera ſcriptura inter lineas notata. *Ibid.* πρέπει μάλιστα. Sic ms. *A.* & *Ep.* *Mox*, μεταλλάττοντας recte ms. *Ep.* cum edd. μεταλλάττοντος ms. *A.* *Dein* vero, τὸ γεννώμενον recte ms. *A.* ut eſt apud Plat. *Porro*, γίγνηται cod. ms. uterque.

κἀν τῷ α'. δὲ τῶν Νόμων φησί. Cum editâ olim ſcripturâ, κἀν τῷ ἑνδεκάτῳ δὲ, conſentit cod. *Ep.* in quo ſic, ἐν δὲ ια νόμων ὁ αὐτὸς φησί. Sed legitur hodieque iſte locus in *primo Legum libro*; pag. 31. ed. Bip. Erroris fontem notavit VALCKENAER ad Phoeniſſ. pag. 743. Nempe in vetere codice (& ſic in ipſo noſtro cod. *A.*)

a scribebatur ἐν τωῖ (pro τῷ) ᾱ. id est, ἐν τῷ πρώτῳ. Literam iota, quae ad ω pertinebat, perperam nonnulli ad sequentem α literam traxerunt.

Initio *Eclogae Platonicae*, verba nonnulla ex ipso Platone uncis inclusa adieci, quae apud Athenaeum vulgo omissa sunt. Quod pro ἀκρατοποσίαις, quod habent editi, ἀκρατοπῶται in ms. *A.* scribitur, idem vocabulum etiam Breviator in suo exemplari plenioris operis reperisse videtur, qui hunc locum sic contraxit: φησὶ Λυδοὺς Πέρσας Καρχηδονίους Ἴβηρας Κελτοὺς Θρᾶκας, πάνυ ἀκρατοπότας· οἱ κατὰ τῶν ἱματίων χεόμενοι τὸν οἶνον, καλὸν &c. Ipsumque vocab. ἀκρατοπῶται sive ἀκρατοπόται (quamquam aliud vulgo apud Platonem legitur) haud fere dubito quin restituendum Athenaeo sit: quumque dein desideretur dativus casus a verbo χρώμενοι rectus, fuerit ille αὐτῇ, scil. τῇ μέθῃ. Illud αὐτῇ haud obscure in αὐτοὶ latere videtur, quod paulo post legitur. Quod ait κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, eumdem morem Thracum tetigit Xenophon, loco supra citato apud Nostrum, IV. 151. d. Quo spectat, quod Suidas habet in Κατασκεδάζειν. Ἔθος ἦν Θρᾳκῶν, inquit, ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν.

AD CAP. XL.

b Ἔπινον δ' οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ. Cum istis verbis perperam iungebantur vulgo nonnulla ex praecedentibus: quasi Platonica ecloga terminaretur in verbis ἃς ὑμεῖς ἀποβάλλετε, & deinde suo nomine Athenaeus sic loqui pergeret, Ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα &c. Quare hunc locum ita vertit Dalec. *His profecto moderatius bibebant multi, polentamque iniiciebant potioni* &c. Nec aliter acceperat CASAUBONUS, qui in Animadversionibus suis absque ullâ dubitationis significatione initium huius capitis his verbis repetiit: » Ait » Deipnosophista, Ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων ἔπινον οἱ » πολλοὶ &c. « Neque ex ms. *A.* diversitas ulla scripturae ad hunc locum enotata est. (In *Epit.* vero ecloga Platonica terminatur in verbis ἐπιτηδεύειν νενομίκασι.) Quodsi tamen Platonem inspicias, vides partem sermonis Philo-

sophi esse ista verba, *ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων*: post b quae ad aliud argumentum progrediens Athenaeus ait, ut quidem edd. cum ms. *A.* habent, Ἔπινον οἱ πολλοὶ &c. sive, ut ab ipso auctore scriptum probabile est, Ἔπινον δ' οἱ πολλοί, adiectâ (ut constanter consuevit) coniunctivâ particulâ; aut, quod probabilius etiam videtur, collatâ praesertim scripturâ Epitomae, Ἔπινον δὲ πολλοὶ (absque οἱ articulo: ut sint, *multi*; non *plerique*, vel *vulgo homines*) καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ. De re quae hîc agitur, haec adnotavit CASAUBONUS: »Libri primi capi»te octavo [ad lib. I. pag. 10. d.] mentionem vini facie»bamus, cui esset aliquid σιτῶδες admixtum: idque plus »virium habere, quam simplex & plane merum, diceba»mus. An ii de quibus hîc scribitur eo respexerint, non »facile dixerim. In Excerptis [nempe in Epitoma] scri»ptum est ex hoc loco: Ὅτι πολλοὶ [sic, non οἱ πολλοὶ] »ἀπαλφιτίζοντες τὸν οἶνον ἔπινον. Non ineptum verbum fin»xit ἀπαλφιτίζειν, pro, *farinâ hordaceâ vinum respergere.* »Athenaeus mox ἀπαλφιτοῦν.« — Non finxit istud verbum Epitomator, sed ab ipso Athenaeo accepit: sane mox (lit. *b.*) non ἀπηλφίτωσε, ut erat editum, sed ἀπηλφίτισε dedit noster codex *A.* Caeterum, quod ex lib. I. hîc commemoravit Casaubonus, id nihil huc facere recte quidem monuit Villebrunius; quid sit vero quod nunc dicat Athenaeus, *multos vinum bibere cui sit polenta iniecta*, declarare nobis supersedit. Nec mihi quidquam, quod huc spectet, alibi reperire contigit, nisi pauca verba, quae apud Plinium leguntur, initio libri XXIV. ubi ait: *Nitrosae aut amarae aquae polentâ additâ mitigantur, ut intra duas horas bibi possint. Qua de caussa & in saccos vinarios additur polenta. Saccos* autem *vinarios* dicit, quibus vinum saccatur sive colatur, ut ex libro XIV. sect. 28. monuit ibidem Harduinus.

Ἐπ' ἀλφίτου. »In primo *Mnesimachi* versu, Ἐπαλφί»του [sic unâ voce olim edebatur] πίνοντα τοῦ θέρους »ποτὲ &c. non abest quin sit mendum. Forte, ἐπ' ἀλφί»τοις.« CASAUBONUS. — At, primum, nulli sunt hîc *Mnesimachi* versus; ne *Mnesiptolemi* quidem, qui Historias scripserat, sed EPINICI comici sunt versus, ut clare docuit Athenaeus. Sic & diserte Epitomator: Ἐπίνικος γοῦν που φησί· Γέροντα Θάσιον &c. (nam priores quinque versus ille praetermisit.) Deinde, Ἐπ' ἀλφίτου quidem,

duabus vocibus, dedit codex *A.* sed & illud haud dubie mendosum. Nec vero Ἐπ' ἀλφίτοις placet: verum non dubito, quin aut Ἀπ' ἀλφίτου scripserit Epinicus: unde verbum ἀπαλφιτίζειν, quemadmodum ἀπανθρακίζειν a dictione ἀπ' ἀνθράκων: aut Ἐξ ἀλφίτου, quomodo paulo post scribitur ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτου.

c *Vers.* 7. » In septimo versu,

» Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκὺ,

» non concoquo vocem ἑσμὸν: non enim *apes*, sed *mel*, » videtur intelligere. Eâ voce servatâ, γλυκὺν scribendum, » non γλυκύ: & ita Excerpta: ubi est ἀκραχόλου, pro » ἀκρολόχου.« CASAUBONUS. — Et γλυκὺν & ἀκρολόχου & ἑσμὸν habent ambo nostri codices. Iam, pro ἀκρολόχου, ἀκρολόγου scriptum oportuisse, docere Casaubonum socer H. STEPHANUS potuerat, a quo in Indice Thes. perspecte monitum est: » Ἀκρολόγος, *qui summa tan*» *tum colligit & manu carpit.* Epinicus apud Athen. lib. 10. » μελίσσης τῆς ἀκρολόγου. Sic enim repono pro ἀκρο» λόχου. Constat enim, apem summis insidentem floribus, [sive floribus insidentem, qui sunt in arborum & aliarum plantarum summitate] » melleos inde elicere & colligere » succos.« — Simillime sane composita nomina sunt σπερμολόγος, σπερματολόγος, ῥιζολόγος, χρυσολόγος, & id genus alia. Quod vocabulum non hîc modo, sed etiam infra lib. XIII. pag. 608. e. restituendum Athenaeo & poëtis ab eo citatis, acute vidit FIORILLO, in Observ. in Athen. pag. 97. Eiusdem viri sive ingenio sive diligentiae debemus felicissimam vocabuli nullo modo hîc ferendi, ἑσμὸν, correctionem; quam quidem a nemine ante eum propositam reperimus. De *melle* hîc agi quis dubitare possit? Atqui νασμὸν μελίσσης γλυκὺν poëtico stylo (utique non historico) percommode *mel* dici, perfacile autem a librariis νασμὸν in ἑσμὸν detorqueri potuisse, nemo non videt.

Vers. 8. *Scyphum ex fuso lapide, vitreum* dici monuit DALECAMP. *Vers.* 9. » In penultimo,

» Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὑγρόν:

» non damno penitus γεφυρώσας: sed neque displicet con» iectura nostra, γὲ φυράσας. Est autem Δήμητρος ἀκτὴ » periphrasis *farinae*, poëtis familiaris, ut iam alio loco di» ximus.« CASAUBONUS. — Nobis γεφυρώσας istud, quamvis ei utriusque nostri codicis patrocinetur auctoritas, ta-

men prorsus non ferendum videbatur: igitur memor quam c saepe α & ω literae, ob similitudinem quam in vetustioribus codicibus inter se habebant, confusae permutataeque essent a librariis, non dubitavi, θυράσας verum esse, & sic olim scriptum hîc fuisse. Nec vero γε particulam probavi, a Casaubono propositam, cui non erat hîc locus. Coniunctiva desiderabatur particula, quae duo ista participia, συγκυρνανήσας & φυράσας, inter se copularet. Ea erat τε vocula, quae, postquam φυράσας in φυρώσας corruptum erat, in γε mutata est.

Vers. 10. » In ultimo,

» κατῃσίμωσα πῶμα καύματος λύσιν,

» nove κατῃσιμοῦν pro *conficere*, *parare*. Nam αἰσιμοῦν est » *consumere.* « CASAUBONUS. — Nempe sic *Dalecampius* interpretatus erat, *paravi*. Commode vero PALMERIUS monuit, Exercit. pag. 515. cum αἰσιμοῦν sit *consumere*, adeoque κατῃσιμοῦν, *omnino consumere*; vertendum fuisse *exhausi poculum*, vel *consumsi poculum*. Sane cognatum verbum ἀναισιμοῦν, Herodoto familiare, similiter usurpatum videmus; non ut *parare* denotet, sed *consumere*, *usu consumere*, *uti*: verbi caussa apud eumdem Herodot. II. 60. καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἀναισιμοῦται πλέον ἐν τῇ ὁρτῇ ταύτῃ ἢ ἐν τῷ ἅπαντι ἐνιαυτῷ: *plus vini absumitur, usu consumitur.* Sed *primae* verbi *personae* quo pacto hic locus esset, non vidi: necessarioque verbum *in tertiá personâ* ponendum existimavi.

Ὁ δ' αὐτὸς (nempe ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος) ἱστορεῖ κἂν &c. » Nemo cui in literis cor sapiat dubitabit corrupta » esse quae sequuntur: Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἂν Θηράσι » ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα λέκυθον ἀντὶ ἀλφίτου » πίνειν. Deest nempe proprium alicuius viri nomen, si» quidem recte scriptum ἐπιτάττοντα. Legebam, ἱστορεῖ » καὶ Ἀνθέαν τὸν ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα: id est, *Narrat » idem de Anthea, qui a Seleuco rege fuerat insulis praefectus.* « [At in eam sententiam oportebat τὸν ἐπὶ ταῖς νήσοις τεταγμένον, non ταῖς νήσοις ἐπιτάττοντα.] » Sed reperi post» ea in Excerptis ita scriptum: [Ὁ δ' αὐτὸς] ἱστορεῖ τινὰς ἐπιτάττοντας λέκιθον ἀντὶ ἀλφίτου πίνειν. [Sic & noster ms. *Ep.* nisi quod ibi ἀντ' ἀλφίτου, per apostrophum.] » Quare ita forte locus concipiendus: Ὁ δ' » αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ τινας τοῖς οἴνοις ἐπιπάττοντας » λέκιθον. Id est: *Narrat idem, quosdam farinae loco vinum*

» *aspergere vitello ovi, & ita bibere.* « CASAUBONUS. — Vitiosa manifeste scriptura fuerat λέκυθον, pro quo recte uterque codex mstus λέκιθον dedit. In ἐπιτάττοντα quidem nil mutat ms. *A.* sed haud dubie verum est ἐ π ι π ά τ τ ο ν τ α ς, id est, *inspergentes, adspergentes;* quod opportune servavit *Epitoma.* Quum vero *inspergi* non tam commode de *vitello ovi,* quam de *farinae* quodam genere dicatur; λέκιθος h. l. de *pisi* sive *lentis farinâ* accipi rectius videtur. Confer omnino Foesii Oeconom. Hippocr. pag. 379. Iam, quid sit quod ἐν Θ η ρ ά σ ι ταῖς νήσοις dicat, mirum utique videri potest; quum Θηράδες νῆσοι nusquam commemorentur. Probabile vero est quod DALECAMPIUS ait, *Theram* & *Therasiam,* Cyclades insulas, communi isto nomine comprehendi. Sed articulo ταῖς nullus hic locus est: quare κἀν Θ η ρ α σ ί α ι ς (sive Θ η ρ α σ ί τ α ι ς) νήσοις, vel κἀν ταῖς Θηρασίαις νήσοις olim scriptum fuisse suspicatus sum. Simili quadam ratione Aeoliae sive Vulcaniae quae vocantur insulae, apud Polybium (I. 25, 4. & XXXIV. 11, 19.) ab earum unâ Liparâ, αἱ Λιπαραῖαι νῆσοι & αἱ Λιπάραι nominantur.

AD CAP. XLI.

e In *CRITIAE* (Callaeschri filii, ut docet Athen. XV. 666. b.) *vers.* 4. cum sic legeretur,

μηδ' ἐπὶ δεξιτέραν χεῖρα κ υ κ λ ο ῦ ν ϑ ι ά σ ο υ,

monuit CASAUBONUS: » Melius ϑ ί α σ ο ν. Est autem κυ» κλοῦν ϑίασον, *in orbem per singulos convivas poculum duce» re.* Respicit enim ad morem τοῦ περιφέρειν τὸ ποτήριον: » quod a dextris fieri incipiebat. « — At quum κ ύ κ λ ῳ, non κυκλοῦν, dederit noster cod. *A.* tenendum hoc putavi, & ϑ ι ά σ ο υ in ϑ ι α σ ο ῦ ν mutandum; ignotum quidem Lexicis verbum, sed legitime & ex analogia a nomine ϑίασος formatum, ut sonet *thiasum agere, bacchari.* Ab illo verbo derivatum est nomen satis frequentatum, ὁ ϑιασώτης. Saepe in fine verborum omissam a sequioribus librariis ν literam novimus, non adtendentibus ad subtilem lineolam superne impositam, qua illa litera in vetustioribus libris indicata erat. Epitomator istum versum cum nonnullis sequentibus consulto praetermisit, post verba ὀνομαστὶ λέγοντα statim illa (ex *vs.* 9.) ponens, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.

Quid lateat sub monstris, quae *versus quintus* exhibet, e ingeniosioribus divinandum relinquimus. Nos ita eum scripsimus, ut dedit ms. *A.* In fine sic edebatur γένυς καὶ † † & defectus *sexti versus* vacuo spatio punctis distincto indicabatur. Et desideratur utique sextus versus: sed in vetere codice nullum lacunae comparet indicium, & καὶ particula nonnisi semel ponitur, hoc modo: γενυς· καὶ προπόσεις &c. ut in γενυς desiisse olim videatur quintus versus. Sextum fortasse ipse omiserat Athenaeus.

Quod *vers.* 8. a Casaubono positum est, προπίνειν, id non ferebat mensura versus. Commodum videri debebat προπιεῖν, quod habet ms. *Ep.* Sed interpretationi Breviatoris deberi istud, fidem facit id quod vetus cod. *A.* dedit, προπολεῖν, id est, *ministrare, famulari.* Qui propinabat, is nominatim designabat eum, *cui dein ministrare* (i. e. cui poculum dein porrigere) *vellet.* *Vers.* 9. Recte γλώσσας τε λύουσι edd. nisi quod adiectâ ν literâ λύουσιν oportuit.

Vers. 12. »Scripsimus λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην »πραπίδων. *Oblivio delet memoriam ex animo.* λῆστις idem »est ac λήθη: sic Epitome, recte. Prius erat λῆσις, quod »non probo.« CASAUBONUS. — Nempe λῆσις alioqui, quoad novimus, non aliud nisi τὴν βούλησιν vel αἵρεσιν sonat: λῆστις vero *memoria* est. Videndum tamen, ne etiam postremâ hac notione vera sit scriptura λῆσις, quae sane antiqua est: nam uterque codex eam in contextu habet: in ms. *Ep.* λῆστις nonnisi inter lineas superne adscriptum. Multa olim in usu fuerunt vocabula, quae nec adnotata sunt a Glossographis, & per librariorum hallucinationem, partim etiam nonnisi per Editorum sive temeritatem sive imperitiam, hodie obliterata. *Vers.* 19. Recte καλῶς δ' εἰς *&c.* dedit codex *ms.* uterque. *Vers.* 21. recte ὑγίειαν dedere edd.

Versus 23. cum tribus seqq. & priori hemistichio versus 27. desunt in Epitoma. Ad *vers.* 24. notavit CASAUBONUS: »Scribi debet:

»Τέρψασαί σε λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον.«

At pronomen σε, quod ignorant libri, nec res poscit & metrum respuit; ut monuit DORVILLE ad Charit. p. 359. Nam λυποῦσι primam producit. Pergit CASAUBONUS: »Postea lege ac distingue:

»Ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται.

b » ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φανὲν,
» καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς. ὣς ἔστ' ἀπότακτον
» ἡ μέρᾳ οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

» In secundo versu negotium facessunt postrema verba. » Quid si ita scribamus? σύμμετρα πρὸς τὸ φαγεῖν καὶ » τὸ πιεῖν εἶναι δυνατούς. *Spartanorum diaeta est, sic edere » & bibere, ut, cum recedunt de mensa, adhuc possint edere & » bibere.* Sapientum est praeceptum, fugiendam esse πλησ-» μονὴν, & nunquam ad satietatem usque bibendum aut » edendum. Etiam magnus Medicorum Apollo iubet ἀσκεῖν » ἀκορίην τροφῆς. « — Nobis nec sententia ista hoc loco satis placuit: nec, si id dicere voluisset poëta, illâ loquendi formâ usurus fuisse videbatur. Potest sub scriptura φανὲν, quam cum editis vetus codex tenet, aliud nescio quid latere: quod donec a feliciori ingenio in lucem producatur, interim nos πρὸς τὸ φέρειν legebamus, orationis constructionem in hunc modum concipientes, πρὸς τὸ εἶναι δυνατοὺς φέρειν καὶ τὸ πονεῖν, id est, πρὸς τὸ εἶναι δυνατοὺς καὶ τὸν πόνον φέρειν. Quid sit vero quod pro vulgato olim οὐκ ἔστ' ἀπότακτον doctus Animadversor ὣς ἔστ' ἀπότακτον scribi iusserit, aut quo pacto intelligi scripturam istam voluerit, plane nesciturus eram, nisi postremam eclogae partem a DALECAMPIO sic conversam vidissem: *Est enim insolentis ac incompositi, potione immoderatâ & vinolentiâ corpus suum obruere.* Nempe istam interpretationem probans Casaubonus, ἀπότακτον intellexerat *incompositum, inconditum, contra ordinem*: eâque caussâ negativam particulam tollens, ut Dalecampius *enim*, sic ille ὣς posuit; quod etiam a PURSANO factum video, qui omnia Dalecampii inventa ad verbum de Latino in Graecum convertere consueverat. Quo pacto vero vocem ἡμέρᾳ (prudenter a Dalecampio omissam) intellexerit Casaubonus, difficile dictu; nisi forte pro eo accepit quod latine *de die* dicimus: at id Graece ἀφ' ἡμέρας, non ἡμέρᾳ, sonabat. PURSANUS quidem & sibi constans & fideliter Dalecampii vestigia premens, ἡμέρᾳ in ἡμῶν mutaverat. Nescio an & illud aliquatenus fortasse turbaverit Casaubonum, quod in Epitoma hoc loco ὡς particula legitur: qui tamen, si paulo diligentius Epitomam inspexisset, longe aliud, quam quod ipse nobis obtrudere voluit, in ea reperturus fuerat. Nam, omissis superioribus versibus, sic scripsit Breviator: καὶ ἑξῆς δέ φησιν ὡς οὐκ

ἔστιν αὐτοῖς ἀποτακτὸς ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμα ἀμέτροισι πότοις. Vides, illam ὡς particulam, non poëtae esse, sed Breviatoris, & idem ac ὅτι valere. Negationem οὐκ ἔστι tenet Epitomator, ficut codex *A.* & editi. Iam ad editam olim fcripturam ἀπότακτον & ἡμέρᾳ nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: fed unice verum eft quod habet Epitoma. Hoc dicit poëta, *non esse apud Lacedaemonios dies certos ftatutosque, quibus licitum ac minime indecorum habeatur immodico vino fese onerare.* Aliud eft ἄτακτος, quod in animo habuerat Cafaubonus; nempe *inordinatus, inconditus, immodeftus:* aliud ἀπότακτος five ἀποτακτός: nam utroque modo fcribi poteft; *acute*, fi a verbo ἀποτάσσω proxime derivatum intelligas; *antepenacute*, fi ex fimplici adiectivo verbali τακτὸς compofitum cogites: utrolibet autem modo fcriptum, fignificat *certum, ftatutum, conftitutum.* Illud quidem in huiusmodi adiectivis verbalibus conftanter obfervasse mihi videor; fi acute fcribantur, formari foemininum genus per η; fi antepenacute, foemininum fimile esse masculino. Quare non usquequaque rectum eft quod Epitoma habet, ἀποτακτὸς ἡμέρα: fed aut ἀποτακτὴ oportebat; aut ἀπότακτος, quod praetuli. Valet autem ἀπότακτος idem ac ἀποτεταγμένος, de quo verbo videfis Lexicon noftrum Polybianum. Initio *verfus* 26. pro eo quod ms. *A.* habet ἐσθίειν, recte ἔσθειν editum erat: quâ formâ verbi plerumque etiam aliàs ufos esse Atticos poëtas obfervavimus.

AD CAP. XLII.

φιλοκωθωνιστὴς agnofcit quidem ms. *A.* cum edd. fed fufpicor duas primores fyllabas per incogitantiam e fuperioribus verbis a librario repetitas esse. Vera fcriptura videtur esse κωθωνιστὴς, quam habet ms. *Ep.* quod vocabulum fignificat eum qui φιλεῖ κωθωνίζεσθαι. Si nomine a φιλο incipiente uti voluisset auctor, φιλοκώθων (puto) dicturus fuerat. Sic πολυκώθων, p. 436. d. *Ibid.* ὃν ὡς πολυπότην ἐπιπλήσσει ὁ Ἀχιλλεύς. » Refpicit hunc poëtae ver» fum, οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων &c.« Casaub. — Iliad. α'. 221. Qui mox citatur Poëtae verfus, eft Iliad. ξ'. c vs. 1. *Defcriptionem poculi Neftoris* habes Iliad. λ'. 631 fqq. *fcuti Herculis* vero, Iliad. σ'. 478 fqq.

» Ait de *Neftore* & *eius poculo illo nobili*, ἐστρατεύετο

c »γὰρ μετ' αὐτοῦ. Interpretes, *siquidem cum poculo is proeliabatur.* Confundunt στρατεύεσθαι & μάχεσθαι, res diversissimas. Nusquam in Homero leges Nestorem cum poculo pugnantem: sed facit eum poëta in *expeditionem profectum cum suo poculo*: id autem est στρατεύεσθαι, *obire militiam.*« CASAUB. — ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς, ait Poëta, Iliad. λ'. 631. Quod vero sic dein legebatur, καθάπερ καὶ μετὰ τῆς ἀσπίδος ἐκεῖνος, ἧς φησιν ὁ Ἕκτωρ καὶ μέχρις οὐρανοῦ ἥκειν τὸ κλέος: istud ἐκεῖνος, non ab Athenaei manu est, sed ex ingenio Basileensis editoris, qui & in exemplo editionis Ven. quod ipsius olim fuerat, sua manu ita correxit, & dein eodem modo in suâ editione excudendum curavit; nempe ad *Achillem* referens. At si recordatus esset eorum quae Hectorem dicentem facit poëta Iliad. θ'. 192. vidisset recte ἐκείνης scriptum fuisse in ed. Ven. Nempe de *Nestoris scuto*, non de Achillis, loquitur Hector. Et ἐκείνης habet etiam ms. *A*. Praepositionem vero μετὰ, ante τῆς ἀσπίδος haud sane incommode repetitam in editis, ignorat mstus. In *Epit.* tota ῥῆσις deest, καθάπερ καὶ - - κλέος.

Οὐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις &c. »Non absurde dicit Athenaeus, *Nestoreum illud poculum* Ἄρεως φιάλην posse dici κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα. Unde discimus, *ANTIPHANEM* Comicum in *Caeneo* ita locutum esse: sed, quid appellaverit poëta *phialam Martis*, nescimus: quia corrupta sunt illius verba, quae descripserat auctor hoc loco. Aristoteles libro DE Poëtica: [cap. 22. sect. 9. ed. Buhl.] »Ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην. ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεως, καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου. Eadem fere verba in Rhetorica ad Theodectem, non uno loco, sine ulla Antiphanis aut alius poëtae mentione.« CASAUBONUS. — De *Caeneo*, ex puella in virum mutato, qui nomen dedit Antiphaneo dramati, vide Ovidii Metam. lib. XII. fab. IV. & V. De metaphorica dictione, φιάλη Ἄρεως, conf. Schneiderum ad Demetr. de Elocut. p. 140. *ANTIPHANIS* verba repraesentavimus qualia consentiente ms. *A*. (nam in *Epit.* desunt) edita erant: nisi quod in duo cola utcumque distribuimus. Versiculos olim fuisse anapaesticos, ex ipsis ruderibus adhuc satis intelligitur. Corruptum locum varie tentarunt viri docti. *Poscebat timidus phialam* in versione posuit DALECAMP. quod Graece sonat ᾔτει δειλὸς

Samuelis PETITI inventa (Miscell. VI. 13.) consulto omitto; cum, sicut fere eiusdem in hoc genere omnia, nihil sint nisi luxuriantis ingenii commenta. KOPPIERS, in Observatis Philol. pag. 40 sq. acute suspicatus est, vocabulum *τὸ ὅπλον* ex interpretamento irrepsisse: nempe *τὸ ὅπλον* (id est, *τὴν ἀσπίδα*) *Timotheus*, poëta dithyrambicus, *φιάλην Ἄρεως* dixerat. Sic igitur ille *ANTIPHANIS* verba constituenda censuit: c

ἤτει κεῖνος φιάλην Ἄρεως
κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος.

At nimium quantum *κεῖνος* illud a librorum scripturâ *δῖλος* recedit: cuius scripturae vestigiis pressius aliquanto inhaerens TYRWHITT, ad Aristot. Poëtic. l. c. (cuius integram Adnotationem *Buhlius* etiam in suis ad eumdem libellum Notis transscripsit) sic fortasse scripsisse *Antiphanem* coniectaverat:

— ἤτει δ' ἥρως δ' ὅπλον
(φιάλην Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον)
ξυστόν τε βέλος. —

Ingeniose IACOBS (in *Notulis msstis*) vocem *ὅπλον* ex alia quadam, quae hîc olim scripta fuisset, natam suspicatus, eam proposuit emendationem, quam in versione Latina secuti sumus: *ἔστη δ' ἥρως φιάλην πάλλων Ἄρεως, κατὰ Τιμόθεον.*

οὐχ ὅτι καὶ οὐχὶ τῷ νικηθέντι &c. »Sequitur de alio d »Nestoris poculo, quod dono datum est ei ab Achille: »*Ἀλλὰ μὴν καὶ διὰ τὴν φιλοποσίαν ὁ Νέστωρ καὶ παρ' Ἀχιλλέως λαμβάνει δῶρον φιάλην ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐπιτελουμένῳ ἀγῶνι. οὐχ ὅτι καὶ οὐχὶ τῷ νικηθέντι ἔδωκε δέπας ὁ Ἀχιλλεύς· τοῖς γὰρ φιλοπόταις οὐ παρέπεται τὸ νικᾷν διὰ τὸ ῥᾴθυμον.* Leviter corrupta est penul»tima periodus, mens tamen clara, si vel mediocriter at»tendissent interpretes. Caussam affert dati poculi ab »Achille Nestori. *Fortasse*, ait, *ratio fuit, quod id munus erat »symbolum ἀδρανείας & effoetarum virium. Quare etiam alii »qui victus* in eo funebri spectaculo *fuerat, datur itidem po»culum* ab Achille agonothetâ. Respicit illum versum eius»dem libri, *Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.* [Iliad. ψ'. 656. Conf. ib. 615 sqq.] »Auctoris verba fingi »varie & reformari possunt: simplicissimum fuerit, *ὅτι καὶ »τῷ νικηθέντι* &c.« CASAUBONUS. — Haud sane admodum commoda loquendi formula, quam Noster (quemadmo-

d dum totam hanc de Nestore disputationem) a nescio quo parum diserto Grammatico accepit: nec vero, si dicere licet quod sentio, magis commoda videtur emendatio a docto Animadversore proposita; ac vereor, ne aliud ille quam ὅτε scribere voluerit. Interim vulgatam scripturam, in qua nihil mutat vetus noster codex, ferendam putavi, eâ notione quam in versione expressi, *non quin* &c. quod idem fere valere videtur, ac si dixisset, *in quo eum similem quodammodo fecit victo, & eodem loco habuit.* Omisit ista Epitomator, οὐχ ὅτι καὶ &c. usque ἀνατείνοντες.

ὁ δὲ Εὔμηλος λαμβάνει θώρακα &c. »Quod autem addit, Ὁ δὲ Εὔμηλος λαμβάνει θώρακα δραμὼν ἄθλον ἐπισφαλῶς καὶ ἀμοχθεὶ ἀσφαλείας ὅπλον: id eo spectat, »ut probetur Achillem apud principem vatem iudicio di»visisse munera, & id cuique attribuisse quod ei erat »convenientissimum. *Eumelo* igitur, *qui in curruli certami»ne periculose cucurrerat non sine labore, dat thoracem; quod »armorum genus tutamen corpori praestat.* Sententia auctoris »haec est. Sed pro καὶ ἀμοχθεὶ scribendum omnino καὶ »οὐκ ἀμοχθεί: vel ita potius, ἐπισφαλῶς καὶ ἀμυ»χθείς: nam Excerpta optima habent καὶ εὐμυχθείς: »quod quia Graecum non est, scribendum ἀμυχθείς, id »est, *periculose, & leviter etiam laesus.* Homeri de *Eumelo* »versus istos respicit: [Iliad. ψ'. 394 sqq.]

»Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
»ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
»θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι.« CASAUBONUS.

Etiam noster codex *Epit.* εὐμυχθεὶς habet, perperam inter se permutatis ευ & α: quod frequenter factum ab imperitis librariis, ob similitudinem quam cum formâ literae α habet compendiosa illa nota, qua diphthongus ευ in vetustis libris pingi solet. Perspicue vero ἀμυχθεὶς scribitur in cod. *A.*

AD CAP. XLIII.

e Τῆς δὲ δίψης &c. »Cum scribit, Τῆς δὲ δίψης οὐδὲν »ἐστι πολυποθητότερον, significat, *nullum esse affectum qui »acriora aut plura desideria in nobis excitet, quam sitis faciat:* »desiderium, intellige, liquoris. Vocem πολυπόθητον acti»ve accipit; quae proprie passive sonat, atque ita sumi»tur statim in proximis verbis, quae contra auctoris men-

» tem capiunt interpretes: διόπερ καὶ τὸ Ἄργος πολυδίψιον ὁ
» ὁ ποιητὴς ἔφη, πολυπόθητον διὰ τὸν χρόνον. Hoc eſt, pro-
» pterea poëta appellat Argos πολυδίψιον, multum deſideratum,
» propter longi temporis abſentiam. Frequens eſt apud Home-
» rum, πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην. Sed id epithetum va-
» rie antiqui ſunt interpretati.« CASAUBONUS. — Vide Interpp. ad Iliad. δ'. 171. Recte vero τὸ πολυπόθ. cum articulo dedit codex ms. uterque: quod idem valet ac ſi dixiſſet auctor » id est πολυπόθητον.« Mox deinde, e ms. Ep. adoptavimus ſcripturam ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς περιττῆς ἀπολαύσεως, ubi τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως dabat ms. A. cum edd.

ἢ πιεῖν διδούς. » In poſteriore SOPHOCLIS ſenariorum,

» Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,
» οὐκ ἂν πλέον τέρψειας μὴ πιεῖν διδούς.

» ſcribendum, ſuadente metro, τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς:
» ſitientem nullâ orationis elegantiâ ita oblectaveris, ac ſi dederis
» quod bibat: vel, τέρψειας, οὐ πιεῖν διδούς: fruſtra tentes
» ſitientem eruditis ſermonibus oblectare, ſi potum non dederis.« CASAUBONUS. — Utique vulgatum non fert metri ratio: licet teneat μὴ codex uterque mstus. Priorem Caſauboni emendationem, ἢ, adoptavimus cum BRUNCKIO, in Sophoclis Fragm. ex Incertis Tragoed. num. 44.

ὡς ἐρέω. » Ἐρέω an Graecum ſit, pro amo aut cupio,
» admodum dubito. Sic tamen in ſubiectis hisce ARCHI-
» LOCHI: Μάχης δὲ τῆς σῆς ὥστε διψέων πιεῖν, ὡς ἐρέω.
» Sed arbitror ſcribendum ἐράω.« CASAUBONUS. — At ſicut διψέων Ionico more pro διψάων ſcripſit Archilochus, quidni perinde & ἐρέω pro ἐράω dicere ei licuerit?

καὶ Ἀνακρέων· φίλη γὰρ εἶ σὺ ξείνοις. Hoc, quod f perapte convenit cum Anacreonteo metro, haud obſcure latere nobis videbatur in mendoſa ſcriptura veteris codicis, εἰς ξείνοις, ex qua εἶ ξένοις fecerunt editores. Deinde vero cur ἔασσον & πίνειν BARNESIUS ſcripſerit (pag. 244.) pro ἔασον & πιεῖν, (quae commode tuetur ms. A. cum editis) exputare equidem non potui. In Epit. deeſt ANACREONTIS fragmentum.

Ξενοφῶν δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας. ἐν τῷ τετάρτῳ oportebat. Leguntur iſta ſane in XENOPHONTIS de Inſtitut. Cyri libro quarto, cap. 6. ſect. 15.

κακῶν οἰνοχόων προστατούντων. » PLATONIS lo-
» cus extat in octavo De Republica, [verſus finem libri,

p. 221. Opp. T. VII. ed. Bip.] » Inde rescribe προστατούντων » τῇ πόλει: etsi iterum aliquanto post [apud Athen. p. 444. a.] » προστατττόντων. « CASAUBONUS. — Recte προστατούντων nobis dedit uterque cod. mstus. Verba τῇ πόλει nec apud Plat. nec apud Athen. adiiciuntur; neque omnino desiderantur.

AD CAP. XLIV.

a Ἔπινε δὲ καὶ Πρωτέας ὁ Μακεδὼν πλεῖστον. Huius Proteae iam supra mentio facta, lib. IV. p. 129. a. *Ibid.* Ἐφίππος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίωνος ταφῆς. Eodem titulo is liber citatur apud Nostrum, III. 120. e. sed pro ταφῆς, est μεταλλαγῆς IV. 146. c. τελευτῆς vero XII. 537. d.

b οὐ μὴν ὑπήνεγκεν. Sic recte ms. *Ep.* Ex ms. *A.* quidem ad editum ἐπήνεγκεν nil adnotatum: sed satis notum est, in vetustis codicibus initio verborum in praepositionibus ἐπ & ὑπ vocalem ita cum consona connecti solere, ut saepe vix & ne vix quidem discernere valeas, utrum ἐπ, an ὑπ, voluerit debueritve librarius. Spiritus autem saepe vel omissus vel ipse quoque ambigue pictus est. Nisi ὑπήνεγκεν dedisset codex Epitomae, ἔτι ἤνεγκεν correcturus eram: & vel sic fortasse verissimum hoc fuerit. *Ibid.* ἀλλ' ἀπέκλινεν. Sic, non ἐπέκλινεν, dedit mstus uterque. *Paulo post*, recte μηνίσαντος non modo uterque codex dedit, sed & editio Ven.

δηλοῦται δὲ τοῦτο ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν αὐτοῦ, ἃς ἀνέγραψαν Εὐμένης τε &c. » De *Alexandri M. temulentiâ* & » *Ephemeridibus*, in queis dies fuerant adnotati per quos » ille crapulam edormiebat, Plutarchus quoque facit men- » tionem, & Aelianus Ποικίλης libro III. cap. 23. In ex- » tremo huius capitis scribe, ὧν καὶ Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς » καὶ ἐκεῖνός ἐστι. Clarum & certum ex hoc Athenaei lo- » co. In omnibus [vetustis Aeliani] editionibus, ὧν καὶ » εὖ μὲν ὁ Καρδ. Simili errore soluta & corrupta nomina » propria invenias plurima. In Ancyroto Epiphanii, ὁ δ' ἐφ' » ἡμῶν ἕτερος κωμικὸς φησὶν, οἱ ἕνα θεὸν σέβοντες, ἐλπίδας » ἔχουσι καλὰς εἰς σωτηρίαν: ineptissime. Scribe, ὁ δὲ Φι- » λήμων ἕτερος κωμ. Theophilus ad Autolycum, lib. III. » τίνι οὖν αὐτῶν πιστεύσωμεν; Φιλήμονι τῷ κωμικῷ, λέ- » γοντι·

» — Οἱ γὰρ θεὸν b
» σέβοντες. ἐλπίδας καλὰς ἔχουσιν εἰς
» σωτηρίαν. —

» Sed potest unus Aelianus plura exempla similium errorum nobis suggerere. Ut cum libro eodem [III.] c. 20. ita scribitur: ὁ δὲ Λύσανδρος, Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, εἶπε, δότε τοῖς εἰδόσιν· ἐλευθέρου γὰρ οὐκ ἔστι βρῶμα. Legendum est, τοῖς Εἵλωσι. *Liberis hominibus*, ait, *non convenit hic delicatus cibus: date igitur Eilotibus.* Nota est historia. Item, cum libro II. [cap. 41.] ubi vinosos enumerat, postquam in id album Agronem regem Illyriorum retulit, subiicit: καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς γενναῖος πίνειν καὶ οὗτος † ἑαυτῷ ἀκρατῶς. Restituendum: καὶ ἕτερος Ἰλλυρ. βασ. Γέντιος, πίνειν καὶ οὗτος ἔσχεν ἀκρατῶς. Hic est *Gentius*, Persei compotor; qui bello Macedonico implicitus, mox Anicio Romano imperatori triumphum de se peperit. Athenaeus quoque aliquando post [pag. 440. a.] inter πολυπότας istum recensuit, *Gentionem* nominans, ut dicemus. Libro eodem [Aeliani, III.] cap. 33. Ψωφίλιοι Arcadiae populus nominantur, qui Ψωφίδιοι erant dicendi ex libris Geographorum. Ibi etiam scribitur, Χεῤῥονήσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου καὶ αὐτοὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως, *humanâ* videlicet *formâ effingunt.* Quis ille αὐτὸς *fluvius?* Interpretes Alpheum significari putarunt, cuius proxime facta ibi mentio. Non videtur recta haec sententia: & omnino falsa est. Lego, καὶ αὐτοὶ τὸν Κνίδον ποταμόν. Cnidus fluvius inter nobilissimos nominatur etiam Aristidi, in laudatiuncula putei Aesculapii. Capite autem 31. inter antiquos atheos clari nominis *Sosias* quidam recensetur: qui in rerum natura nunquam fuit: sed vel Ἱππίας vel Γοργίας scribendum, inducto servili nomine. Libro VI. cap. 13. memoratur ἡ Λευκανίων περὶ Βόσπορον τυραννίς: cum Λευκωνιων sit verum nomen. Leuconem tyrannum & eius posteros intelligit: quorum nota ex historia Graeca & oratoribus tyrannis. Similia his sexcenta in eo scriptore aliisque nobis pridem observata. « CASAUBONUS.

MENANDRI ecloga neglecto prorsus metro scripta c erat: quumque vitiose κόνδυλον χρυσοῦν legeretur in editis, & στρουθία minuscula litera initiali tamquam adpellativum nomen scriptum esset, monuit CASAUBONUS: » Scribe, κόνδυ χρυσοῦν Στρουθία. De *condy* poculo

c » adi librum sequentem, unde haec correximus. « — Nempe ibi, (XI. 477. f.) ubi pars huius eclogae repetitur, recte κόνδυ edebatur: quam scripturam hîc eamdem nobis ambo nostri codices exhibebant. Sed rectius fortasse fuerit nomen Στρουθίον, quod libro XI. habent mssti cum edd. In *tertio versu*, pro simplici verbo ἔπιον, compositum ἐξέπιον ipse versus desiderabat; de quo monuit BENTLEY, in Emendat. in Menand. p. 37. ubi etiam versus rectius, quàm a Clerico factum erat, digesti.

Νικοβούλη δὲ, ἢ ὁ ἀναθεὶς ταύτῃ *&c.* » Verte ista sic: » *Nicobula, aut is qui huius nomine scripta illa edidit. NI-* » *COBULAM* hanc & libro XII. [pag. 537. d.] in simili » sermone laudat. « CASAUB. — Conf. Fabricii Bibl. Gr. T. II. pag. 223. Recte ταύτῃ edd. Sane, quid huc faciat ταυτὶ, quod ex ms. *A.* enotatum, non video. In *Epit.* verba ista non leguntur. Sed παρὰ Μηδείῳ habet uterque codex cum editis. Μήδιος absque diphthongo scribitur id nomen apud Arrianum & Plutarchum.

d εἰπόντος τινὸς αὐτῷ. Sic recte edd. Nec enim locus hîc esse videtur particulae, quam interserit ms. *A.* In *Epit.* tota omissa narratio de *Callisthene.* *Ibid.* Ἀλεξάνδρου πιὼν, &c. » *Circumferebatur in Alexandri convivio meri po-* » *culum,* omnibus convivis educendum. *Cum ad Callisthe-* » *nem id pervenisset,* homo tristis & liberi spiritus *accipere* » *recusavit. Quaerenti deinde cur non biberet, respondit:* Οὐ- » δὲν δέομαι, Ἀλεξάνδρου πιὼν, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι. » *Faciendum non est, ut ego cum Alexandri* poculum *bibero,* » *Aesculapio opus habeam.* Ita emendaveramus hunc locum » e membranis. Quid profuit? [nempe, non paruerant operae, sed ἔφη Ἀλέξανδρος posuerant.] » Ἀλεξάνδρου πιὼν, » pro τὴν Ἀλεξάνδρου πιών. « CASAUBONUS. — At locum istum non modo *emendare* e membranis voluerat Casaubonus, sed totum *supplere:* nam universum Callisthenis responsum deerat ed. Ven. & Bas. Quae autem in his desiderabantur verba, ea ex Aegiano & ex aliis Italicis codicibus enotata ille habuerat: eademque verba (& in his, Ἀλεξάνδρου πιὼν, non Ἀλέξανδρος) tuetur noster cod. *A.* Graecarum editionum defectum iam ante Casaub. in latina versione DALECAMPIUS sic suppleverat: *respondit, nolle se, dum Alexandri poculum ebiberet, Aesculapio indigere.* Monueratque in ora: » Mutilus hic locus restitutus est » & expletus e Plutarcho, libro DE cohibenda Ira. « —

Nempe ibi (T. II. Opp. edit. Francof. pag. 454. b.) eandem rem tetigerat Plutarchus, ubi Graeca quidem vulgo sic legebantur, Οὐ βούλομαι πιὼν, Ἀλέξανδρε, Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι: sed perspecte Guil. Xylander monuerat, πιὼν Ἀλεξάνδρου scriptum oportuisse; &, *poculo Alexandri hausto*, in versione posuerat; ablegans lectorem ad eiusdem Plutarchi Symposiac. I. 6. ubi paulo etiam planius, ἐπεὶ καὶ κύλικα, inquit, λεγομένην Ἀλεξάνδρου, μεγάλην, ἐλθοῦσαν ἐπ' αὐτὸν ἀπεώσατο, φήσας οὐκ ἐθέλειν Ἀλεξάνδρου πιὼν, Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι. Pro verbo ἐθέλω, quod initio posuit Plutarchus, eâdem notione haud inscite Athenaeus idem verbum δέομαι posuit, quod in fine responsi repetitur. Quod vero istam dictionem, τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι, omnes quos dixi interpretes sic interpretantur, *Aesculapio opus habere* vel *indigere*: rectius factum mihi visum erat, si, ut ad genitivum Ἀλεξάνδρου, sic & ad Ἀσκληπιοῦ nomen κύλικα subintelligeremus. *Aesculapii autem poculum* quid dixerit Callisthenes, satis perspicuum videtur.

AD CAP. XLV.

Ἠδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν &c. » Loco eorum » verborum, quae referuntur ex *epitaphio Darii*, apud » Strabonem lib. XV. [pag. 730. e.] hoc tantum: ΠΆΝ» ΤΑ ΠΟΙΕΙ͂Ν ἨΔΎΝΆΜΗΝ. « Casaubonus.

οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθυσθῆναι. » *Ctesias narrat*, inquit, e » παρ' Ἰνδοῖς οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθυσθῆναι. Vel τὸ εἶ» ναι positum pro ἐξεῖναι: vel deest vox νόμιμον: aut » scribendum ἐφίεσθαι, ut statim, παρὰ τοῖς Πέρσαις τῷ βα» σιλεῖ ἐφίεται μεθύσκεσθαι. « Casaubonus. — Nil mutant libri: nihil vero frequentius, quam simplex verbum εἶναι pro composito ἐξεῖναι positum. *Mox*, θύουσι τῷ Μίθρῃ dedit codex ms. uterque. Et paulo post, Μίθρῃ tenuerunt etiam editi cum msstis.

» De *impotentiâ temulentorum ad generationem* ait: Ἐξυ» δροῦσθαι γάρ φησιν Ἀριστοτέλης --- τῶν τοιούτων τὴν » γονήν. Scribe ἐξυδαροῦσθαι: familiare philosophis » verbum: quo tamen non utitur Aristoteles hanc » quaestionem tractans, in iis quidem *Problematis* quae ho» die extant. « Casaubonus. — Verbum ἐξυδαροῦσθαι, quo alibi passim utitur Aristoteles, hîc nobis dedit ms. *Ep.*

De re vero quae hîc agitur, vide *Problem. Physic.* Sect. III. quaest. 11. (al. 12.) & 33. (al. 34.) Scripturam Φυσικοῖς Προβλήμασι praeiverunt ambo nostri mssti; non inverse, Προβλ. Φυσ.

a Ἱερώνυμός τε ἐν ταῖς Ἐπιστ. Fortasse Ἱερώνυμός γε scripserat auctor; id est, *Hieronymus certe, Hieronymus sane.* *Mox*, commodum quidem est, πρὸς τὰ ἀφροδίσια, quod habet ms. *Ep.* Sed quoniam paullo ante praemissus eidem nomini articulus erat, nullo incommodo nunc omitti potuit: & ignorat eum cod. *A.* cum edd.

μὴ γύννις εἴη. Sic edd. nec aliud e ms. *A.* enotatum. Sic & apud Suidam: Γύννις· ἀνδρόγυνος, μαλακός. Singulari vero ν literâ cum alibi scripta vox occurrit, tum apud Etymol. pag. 243. Sic & ex Athenaei Epitoma Eustathius, ad Od. λ'. pag. 429. l. 18 & 21. ubi hunc locum recitavit.

AD CAP. XLVI.

b. »Ait de *Philippo Macedone*, Φίλιππος ἦν τὰ μὲν φύσει »μανικὸς, καὶ προπετὴς ἐπὶ τῶν κινδύνων, τὰ δὲ διὰ »μέθην. ἦν γὰρ πολυπότης, καὶ πολλάκις μεθύων ἐξεβοή-»θει. Non displiceat ἐπὶ τὸν κίνδυνον. [nempe ad *subeunda pericula* vertit Dalec. ἐπὶ τῶν κινδύνων proprie sonat, *in periculis*; sive, *quod ad pericula spectat.*] »At, qui »scribunt ἐξεβόησε, [nempe, *vociferaretur*, Dalec.] non »sunt ferendi: minus, cum neglectis vocibus τὰ μὲν & »τὰ δὲ sententiam philosopho dignam messore indignam »reddunt. Est autem haec: *Philippus partim naturâ furio-»sus erat, & temerarius in obeundis periculis, partim ob te-»mulentiam: plurimum enim bibebat: ac saepe vino madidus ut »suis opem ferret in hostes ivit.* « Casaubonus. — Haud paulo rectius utique doctus Animadversor, quam illi hac parte longe inferior Interpres: nec tamen opus erat ut in interpretatione verbi ἐξεβοήθει ponerentur illa verba, *ut suis opem ferret:* persaepe enim apud Graecos scriptores, ἐκβοηθεῖν nihil aliud valet, nisi *ire in hostes*, *in proelium proficisci.* Sic frequenter utitur Xenophon, sic Polybius, sic alii: nec aliter hîc Theopompus. Scilicet proprie sonat id verbum, μετὰ βοῆς ἐξελθεῖν, ut interpretatur Thucydidis Scholiastes ad I. 105 extr. ubi non dubitare debuerant editores quin pro mendoso ἐκβοήσαντες meliorem codicum

scripturam ἐκβοηθήσαντες adoptarent. In nostro cod. *Epit.* mendose hic scriptum ἐξεώνθει: sed de menda ipse monuit scriba, duobus punctis (ut solet) superne impositis. De scriptura πολυπώτης & φιλοπώτης, similiumque nominum, in quibus constanter vocali ω longâ vetus noster codex utitur, iam supra dictum: quam scripturam etiamsi ferendam concedas, tamen multum abesse ut unice vera haberi debeat, probant poëtarum testimonia; veluti Nicocharis apud Nostrum, X. 426. f. & Callimachi, X. 436. e. ubi in συμπόται & in οἰνοπότην brevem vocalem ipsa metri ratio necessario postulabat.

καὶ μεθυσθεὶς πολὺ καὶ πατάξας. » Lege cum Hoe- c » schelianis Excerptis, πολλὰ καὶ παίξας: *cum multum lusisset.* « CASAUBONUS. — Placet utique μεθυσθεὶς πολλὰ, quod & noster cod. *Ep.* habet. Speciosum item est παίξας: sed speciosius mihi visum erat, quam verius. Et πατάξας quidem, nullo incommodo dicere potuisse *Theopompum* putavi, pro eo quod latine *tumultuatus* dicimus. Hesychius: Πατάσσειν πηδᾷ, ἅλλεται. Idem, Πατάσσω· ἠχῶ: ubi vide Interpp. Inde & nomen πάταγος, idem fere ac ὁ ψόφος valens. Quod in eadem narratione, paulo superius, πιὼν δέ ποτε habet *Epitoma:* vocem illam, quam ignorat cod. *A.* cum editis, de suo adiecisse Breviator videtur; scilicet nimis flagitiose factum ratus, si *eâdem* etiamnum *nocte*, quam fere iam totam potando absumsisset, *comissatum exisset* Philippus.

In CARYSTII verbis, pro edito ἐπὶ τὴν κλίνην, recte d ὑπὸ τ. κλ. dedere ambo codices mssti.

AD CAP. XLVII.

Φιλοπότας δὲ καὶ μεθύσους καταλέγει Θεόπομπος. » Con» fer hunc *vinosorum catalogum* cum eo qui apud Aelianum, » libro secundo Variae Historiae, cap. 41. & disce hinc, » unde ille habeat. « CASAUB.

Θεόφραστος δέ φησι. Sic uterque mstus; non δὲ ἔφη- e σι. *Ibid.* διὸ κληθῆναι Διονυσοκόλακας. » De *adulatoribus Dionysii iunioris* tyranni, satis libro sexto. [p. 249 sq. & pag. 254. b.] » Scribendum, ut alibi monebamus, Διο» νυσιοκόλακας: non autem Διονυσοκολ. « CASAUBONUS. — Vide Not. ad VI. 249. f. Habet hîc quidem Διονυσιο-

κολ: codex *Epit.* sed vetus cod. *A.* cum editis in Διονυσοκολ. consentit.

Συρακοσίων. Sic bis deinceps, paucis interiectis ms. *A.* Quam scripturam in gentili hoc nomine plerumque tenet idem codex, & nos tenendam putavimus. Paulo superius tamen tenuimus Συρακουσίων Πολιτ. consentiente (quod quidem sciam) eodem codice: nec enim opus est, ut in opere ex diversissimorum auctorum fragmentis consarcinato, eadem ubique scribendorum nominum norma
f teneatur. *Mox deinde*, γράφει δὲ οὕτως idem codex *A.* commode dedit. *Porro*, qui hîc Νυσαῖος vocatur, apud Aelianum est Νισαῖος: sed scripturam per υ constanter tenent mssti nostri cum editis. *Ibid.* ὥσπερ ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένος. Sic recte scripti & editi omnes, excepta ed. Cas. 2. in qua vitiose ὥσπερ τὴν θανάτῳ. Quo spectat, quod WESSELINGIUS, tamquam e coniectura corrigens hunc locum, (cum nempe vitiosam illam scripturam ob oculos haberet) ait, ἐπὶ θανάτῳ legendum videri.

a καὶ Ἱππαρῖνον δὲ &c. » *Hipparinus* in nostris libris recte, » qui *Hipparion* in Aeliano. « CASAUB. — Vide Aeliani In-
b terpp. ad II. 41. Quae *dein* leguntur, καὶ τὴν τῶν ἄλλων &c. ea omisit Breviator. Recte autem ibi συντελεῖν edebatur; ubi (neglecta in fine ν litera, quae lineola superne adponenda indicari debuerat) συντελεῖ habet ms. *A.* Recte vero idem ms. *A.* τὴν δίαιταν δῆγεν, ubi artic. deerat editis. Sed parum emendata aut integra oratio in illis verbis est, καὶ τὴν τῶν ἄλλων: nam si τὴν τῶν ἄλλων ὕβριν intelligas, non amplius habebit sequens pronomen ὅσα quo referatur. Planissima foret oratio, si dixisset, καὶ τἄλλα ὅσα &c. Sed sub eo, quod nunc hîc legitur, aliud quid latere videtur; aut intercidisse nonnihil necesse est. Ad accusativos autem istos, τὴν ὀψοφαγίαν, οἰνοφλυγίαν, ὕβριν, e superiori oratione ex communi referendum verbum ἀνέλαβε. Perperam vero ibi ἀνέβαλεν scribitur in ed. Ven. & Bas. quod tenens PURSANUS, dein post ὀψοφαγίαν verbum ἤσκησε inseruit. ἀνέλαβεν tacite correxit Casaubonus, consentientibus nostris msstis: recte. Conf. V. 193. e. & X. 439. b. Adde Lexic. Polyb. pag. 35 sq. num. 3.

περὶ Χαριδήμου τοῦ Ὠρείτου. » Qui in hoc albo sextus » nominatur tam Athenaeo quam Aeliano, *Charidemus* est » *Orita*, Euboeensis, Scellii filius, Cotyis Thraciae regis

» gener, & ducum Chersobleptae regis unus. *Civitate donatum* esse favente & adnitente Demosthene, calumniatur » Dinarchus. Extat tamen Demosthenis oratio quam contra eos scripsit, qui nimiis honoribus eum publice affici » studebant. De hoc etiam accipiendum quod narrat Polyaenus libro tertio. Nam fuisse ab Orita Charidemo » Ilium captam, testis etiam Demosthenes, in ea contra » Aristocratem. An haec sit tertia Ilii ἅλωσις, quam apud » Lycophronem defleat Cassandra; imo an ita debeat ille » versus accipi, alibi disputamus. « CASAUBONUS.

μετὰ Δέρδου τοῦ Μακεδ. *Cum Derdo Macedone*, Dalec. C At ὁ Δέρδας, non Δέρδος, nomen fuit Macedonicum. Vide Thucyd. I. 57. & ibi Schol.

AD CAP. XLVIII.

ἄδηλον δ' εἰ ὁ Φιλίππῳ διεχθρεύσας. De illo *Arcadione*, d ad quem hoc pertinet, dixerat Noster supra, lib. VI. pag. 249. c. d.

Τοῦ πολυκώθωνος &c. » *Epigramma*, quod narrat Deipno- » sophista *tumulo potatoris Arcadionis fuisse insculptum* qua- » tuor versibus, Excerptorum auctor in duo contraxit, » hoc modo:

» Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος,
» ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

» Non est autem χανδὴ κύλιξ, *poculum ore hiante haustum*; » ut fingit vir doctus: sed *magnum & capax*. Hesychius » χανδὸν explicat πολύν. Eidem, χανδὸν πιεῖν dicitur esse, *bibere* ἀθρόως ὅλῳ τῷ στόματι, *uno spiritu ore toto.* « CASAUBONUS. — Eodem modo contractum epigramma in nostro ms. *Ep.* In opere pleniore, *vers.* 2. pro ὤρθωσαν, quod edidit Casaubonus, ὄρθωσαν habebant ed. Ven. & Bas. cum msto *A.* quod teneri potuerat. Casaubono praeiverat H. STEPHANUS, qui hoc epigramma in Appendice Anthologiae a se editae posuit pag. 510. Quod *vers.* 3. editum erat ἔσβη, id satis per se probabile erat, nec incommode notione τοῦ τέθνηκε vel ἀπέθανε positum videri poterat; (conf. IACOBS Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. pag. 36.) quamquam aliàs non simplex verbum ἔσβη, sed compositum ἀπέσβη ista notione frequentatum reperitur; de quo consulendus Valckenarius in Diatr. Euripid. pag. 57. & Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. p. 40.

Sed quod adiiciebatur in ed. Ven. & Bas. ἔσβη ὅδ' ὡ'νὴρ; (id est, ὅδε ὁ ἀνὴρ) id hoc incommodi habebat, quod desiderabatur coniunctiva particula, quam non omissurus erat epigrammatis auctor. Illam particulam exprimere voluisse videtur CASAUBONUS, sic edens, ἔσβη ὁ δ' ὡ'νὴρ, quod valet ἔσβη ὁ δὲ ὡ'νὴρ. At hoc quidem minus etiam ferendum: nam quum ὡ'νὴρ valeat ὁ ἀνὴρ, Graece dici non poterat ἔσβη ὁ δὲ ὁ ἀνήρ: sed nude oportebat ἔσβη δ' ὡ'νὴρ, quod quidem versui non satisfaciebat. Quare, quum non ἔσβη, sed ἐφθη habeat vetus noster codex, non dubitandum duxi, quin ἔφθη ὁ ex ἔφθιτο fuisset corruptum. Nil frequentius poëtis, inde a patre poëtarum, quam ἔφθιτο ponere, pro ἐφθάρη vel ἐτελεύτησε, ut interpretatur Hesychius.

Ἐρασίξενον δέ τινα &c. »Octavus in albo polypo»tarum & Aeliano & Athenaeo est *Erasixenus*; vel, ut »habent mssti, *Erysixenus*; de quo recitatur hîc Epigram»ma istud:

e »Οὐ βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
»ἀκρήτου φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

»Dalecampius legit, Τὸν βαθὺν οἰνοπότην: & habet haec »emendatio manifestam rationem. Quia tamen omnes libri »habent Οὐ βαθὺν, possumus ex ea lectione hanc sententiam »elicere: *Erysixenum, qui non erat strenuus potator, neque »altus vini gurges, rapuit alterum meri poculum.*« CASAUBONUS. — Ἐρυσίξενον nullus, quem sciam, liber habet. Ἐρασίξενον mendose scriptum in ed. Ven. & Bas. indeque in H, Stephani Append. Anthol. p. 570. Ἐρασίξενον, ut edidit Casaub. sic habet uterque noster codex mstus: pariterque Aelianus, & codex Vaticanus Anthologiae, qui in *CALLIMACHI* Epigrammatis hoc ipsum exhibet, unde & in Callimachi edit. Ernestina habes p. 304. & in Analectis Brunckii, T. I. p. 471. Pro Οὐ βαθὺν, quod apud Athenaeum tuentur ambo nostri mssti, iam ante *Dalecampium* H. STEPHANUS ex coniectura Τὸν βαθὺν correxerat: quae vera utique videtur scriptura esse, quam eamdem tenet Vaticanus Anthologiae codex. Per se quidem haud improbabilis est ratio, qua scripturam Οὐ βαθὺν defensam expositamque a Casaubono vidimus: sed, si ita Athenaeus scripsit, parum commode in famosorum potatorum recensu hunc *Erasixenum* posuit, & secum ipse pugnavit cum ait, notari in hoc Epigrammate hunc homi-

nem, ut *qui plurimum biberit*, id est, *bibere consueverit*. Nisi e fortasse ita defendi Deipnosophista noster potuerit, ut observemus, de Erasixeno eum non, ut de aliis qui *plurimum bibere consueverant*, dixisse ἔπινε δὲ πλεῖστον, verbo in imperfecto tempore posito; sed πεπώκεναι πλεῖστον, in tempore perfecto, quo significaret, *semel huic accidisse ut plus, quam ferre posset, biberet.* Quod (*vers.* 2.) in ed. Cas. 2. & 3. legitur φανερῶν, operarum erratum est: φανερῶς tenent mssti ambo cum superioribus editionibus. Sed haud dubie praestat participium προποθεῖσα, ad quod necessario refertur adverbium δίς. *Ibid.* Pro ᾤχετ' ἔχουσα elegantius fore monuit CORAY, (in *Notis mssis*) si ᾤχετ' ἔλουσα legeretur.

Ἀλκέτας ὁ Μακεδὼν, ὥς φησιν Ἄριστος ὁ Σαλαμίνιος· καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. Dalecampii errorem, qui ambigua orationis distinctione deceptus ex *Diotimo* scriptorem fecerat, & *Infundibuli* cognomen ad *Alcetam* retulerat, notavit PERIZONIUS ad Aelian. II. 41. De *ARISTO Salaminio* consule Vossium, libro I. DE Historic. Graec. p. 62.

ἔπινεν ἐπιχεομένου οἴνου. Sic ms. *A.* & *Ep.* *Mox* dein, προείρηται, non εἴρηται πρότερον, dedit ms. *A.* Dixerat de *Cleomene* Noster, pag. 427. c. d. Herodotum vero vide, lib. VI. cap. 75.

καὶ Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς φιλοπότης ἦν. Verbum ἦν, quo carebant editi, dedit ms. *A.* De *Alcaeo* vide supra, pag. 430.

Ξέναρχος - - Μετρητὴς ἐπεκαλεῖτο. Confer Aelian. Var. Hist. XII. 26. & ibi Interpp. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ἐν Χιλιάσι. Lubens tenui δὲ particulam, ex Athenaei more ab Editoribus aut iunioribus librariis insertam: quam ignorat quidem h. l. vetus noster codex. Χιλιάδι, pro Χιλιάσι, legendum censuerat MEURSIUS, ad Hellad. cap. 42. p. 55. suffragante KÜSTERO, ad Suidam voc. Εὐφορίων. Sed vulgatum h. l. merito defendit TOUPIUS, Epist. Crit. p. m. 133.

AD CAP. XLIX.

Χάρης - - ἐν ταῖς περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστορίαις. »Scribe »ἐν ταῖς τῶν περὶ Ἀλέξανδρον Ἱστορίαις.« CASAUB. — At non opus erat illo τῶν articulo, quem nec hic nec alibi agnoscunt Athenaei libri. Vide III. 93. c. & 124. c.

a *Mox*, εἰς πυρὰν νενημένην dedit vetus cod. *A.* quod praeter necessitatem in ἐπημμένην mutarunt iuniores. Ipsum unum verbum omisit Breviator. *Ibid.* γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ μουσικὸν ἐγκωμίων. »Postremam vocem praeter alio»rum consuetudinem adiecit sive Chares sive Athenaeus. »Aelianus sic narrat ex eodem, ἀγῶνα μουσικῆς καὶ ἱπ»πικῶν καὶ ἀθλητῶν διέθηκε.« CASAUBONUS. — Ἀγῶνα γυμνικόν τε καὶ μουσικὸν ait Arrianus, de Exped. Alexandri, VII. 14 extr.

ἐτελεύτησαν ὑπὸ τοῦ ψύχους. Suspecta nobis fuerat illa *frigoris* apud Indos mentio. Sed similiter Plutarchus in Alex. (p. 703. e. ed. Franc.) eumdem *Crateum* auctorem secutus, ait: ἰσχυροῦ τῇ μέθῃ κρύους ἐπιγενομένης. Et, *media hyeme* rem actam esse, docet Arrianus, VII. 15. *Mox dein*-
b *de*, inter verba χόας τέσσαρας, & ἐκαλεῖτο δὲ, deerant editis verba octo, quae ex ambobus nostris codicibus supplevimus.

Τίμαιος δέ φησιν, &c. »Narrat Deipnosophista ex TI»MAEO, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος - - - καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε »Ξενοκράτης &c. Meminere huius historiae duo scriptores »alii, Aelianus, [II. 41.] & Diogenes Laërtius. [IV. »8.] Omnes ex *Timaeo* sumserunt dubio procul: etsi so»lus Athenaeus auctorem illum laudat. Est vero quod in »utriusque illorum narratione lectorem moneam ὁδοῦ »πάρεργον. Ait enim Aelianus: Καὶ ἐν Διονύσου δὲ τῇ τῶν »χόων [immo Χοῶν] ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πιόντι: »nullâ factâ mentione Dionysii tyranni, apud quem ista »acciderunt. Sed videtur scripsisse Aelianus: καὶ ἐν Διο»νυσίου δὲ τῇ τῶν Χόων ἑορτῇ: id est, *Etiam apud Diony»sium in festo Choum.* Corrupere illius verba qui putabant »Athenis hoc factum; quod scirent, eo nomine festum »Baccho sacrum in ea urbe celebrari. Diogenis autem »Laërtii verba sunt libro quarto: Καὶ χρυσῷ στεφάνῳ τι»μηθέντα ἐπ' ἄθλῳ πολυποσίας, τοῖς κατασχοῦσι παρὰ »Διονυσίῳ, ἐξιόντα θεῖναι πρὸς τὸν ἱδρυμένον Ἑρμῆν. Non »video quid sibi illa velint, τοῖς κατασχοῦσι. Ex ipso »argumento historiae lego, τοῖς χοῦσι: [immo, τοῖς Χου»σί:] *festo Choum.* Quod autem dicitur *Xenocrates, disce»dens e convivio, coronam ibi acceptam Diis consecrasse*: nar»rat simile factum legatorum Romanorum apud Ptole»maeum Aegypti regem Iustinus, libro XVIII. *Missi a se»natu in Aegyptum legati, cum ingentia sibi a Ptolemaeo re*-

» ge *missa munera sprevissent, interiectis diebus ad coenam in-* » *vitatis aureae coronae missae sunt: quas illi honoris caussa* » *receptas, postera die statuis regis imposuerunt.* Moris autem » fuit veteribus, habere pro foribus aedium suarum ali- » cuius numinis simulacrum; utplurimum *Mercurii:* quem » positum fuisse ait Athenaeus ἐπὶ τῆς αὐλῆς, id est, *in* » *primo domus aditu sub dio.* Aelianus simpliciter, πρὸ τῶν » θυρῶν. « Casaubonus. — τῇ τῶν Χόων ἑορτῇ etiam in contextu penacutâ voce scribitur in ed. Bas. & Cas. pro quo prorsus vitiose Χόαν scribebatur in ed. Ven. Recte vero Χοῶν ultimâ circumflexâ scriptum dedit ms. *Ep.* Pariter, paulo inferius, τὴν δὲ τῶν Χόων scribebatur in omnibus editionibus, ubi iterum Χοῶν correximus.

Τὴν δὲ τῶν Χοῶν ἑορτὴν τὴν Ἀθήνησιν ἐπιτελουμένην (perpe- c ram ἐπιτελουμένων ed. Ven. & Bas.) Φανόδημός φησι Δημοφῶντα τὸν βασιλέα, βουλόμενον ὑποδέξασθαι παραγενόμενον τὸν Ὀρέστην Ἀθήναζε. πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων αὐτὸν προσιέναι, &c. » Manifestum est anacoluthum, cum de solennita- » tis Choum institutione scribit, πρὸς δὲ τὰ ἱερὰ οὐ θέλων αὐ- » τὰ [immo αὐτὸν habent libri omnes; nec aliter hic scribere Animadversor voluerat] » προσιέναι: nam erat di- » cendum οὐ θέλοντα, ut superioribus congrueret. Sic au- » tem Homerus saepe: sic optimi quique auctores. « Casaubonus. — Atqui, si vel maxime οὐ θέλοντα scripsisset Athenaeus, non idcirco sermonis constructioni ratio constaret, sed suspensa ac defecta foret oratio. Nam verbum desideratur ad τὸν βασιλέα pertinens, a quo regantur accusativi τὴν ἑορτὴν τὴν Ἀθήνησιν ἐπιτελουμένην: verbum, inquam, quo declaretur regem hunc primum *instituisse* illam solennitatem. Pulcre id olim ipse Casaubonus intellexerat: qui propria manu in ora libri olim sui hoc loco monuit » verbum δεῖξαι aut aliquod tale dees- » se. « Poteras & ἀναδεῖξαι aut quodcumque aliud in eamdem sententiam coniectare: sed, quod certum esset, nullum nobis occurrebat: suspicari etiam licuerat, plura nonnulla verba intercidisse. Sed, quod si tale aliquod verbum hic posuerat auctor: tum in progressu narrationis (quod frequentissime ab eo factum videmus) nullo incommodo ab oratione infinita, interposito puncto, ac veluti novo initio capto, ad orationem rectam progredi potuit: ita quidem ut in illa dein dictione, οὐ θέλων, nulla ἀνακολουθία insit. Eodem in errore cum editis hoc loco

c versatur codex *A*. Breviator vero diversam constructionis formam suo more adhibens, sic scripsit: Ὅτι Δημοφῶν ὁ βασιλεὺς βουλόμενος ὑποδέξασθαι Ὀρέστην --- ἐκέλευσε συγκλεισθῆναι τὰ ἱερὰ, &c. qua in oratione recte congruunt omnia. Quem nos in proximis verbis secuti, delevimus τε particulam, cum vulgo τά τε ἱερὰ legeretur. Potuerat tamen illa fortasse teneri, ita ut συγκλεισθῆναι τά τε ἱερὰ idem valere intelligeretur ac si dixisset συγκλεισθῆναί τε τὰ ἱερά: cuiusmodi traiectionem illius particulae in optimis scriptoribus & in probatissimis libris haud infrequenter observasse mihi videor. Quem in superiori oratione notavimus defectum, eum ita supplendum PURSANUS censuerat, ut in ipso narrationis initio, pro Τὴν δὲ τῶν Χοῶν ἑορτὴν, legeretur Κατὰ δὲ τὴν τῶν &c. Ad rem quod spectat, conferenda cum hoc Athenaei loco sunt quae leguntur apud veterem Aristophanis Interpretem, ad Equit. vs. 95. & ad Acharn. vs. 960. ubi quidem, quod de *Demophonte* Athenaeus narrat, id *Pandioni* regi Athenarum adscribitur.

τοῦ πότου παυσαμένους. Haud dubie rectius hoc nobis visum erat, quod cum ed. Ven. & Bas. tuetur codex *A*. quam παυσαμένου, quod tacite hîc posuit Casaubonus, consentientem quidem habens Epitomam. *Mox*, ἐστεφάνωντο rectius idem cod. *A*. quam ἐστεφανοῦντο, quod erat editum. ἐστεφανώσαντο habet cod.
d *Ep*. Deinde vero ὁμωροφίους ex *Epit*. recipiendum putavi, quod significat *contubernales, qui sub eodem tecto vivunt*. Vide Hesychium in voc. & Polluc. VI. 155. Quod editi hîc consentiente ms. *A*. habebant, ὁμοῤῥόφους, id Dalecampius latine reddiderat, *quoniam unà cum Oreste vinum hausissent*: recte, nam si geminatâ ρ literâ scribitur id nomen, fuerit a verbo ῥοφεῖν derivandum. At, (ne dicam, nusquam alibi occurrere id vocabulum) verum si quaeris, *non biberant illi cum Oreste*, sed consulto iusserat rex, ut e suo quisque congio separatim biberet, nec ulla hactenus aliis cum Oreste communio esset: quare illi vocabulo istâ notione non erat hîc locus. Sed ὁμορόφους simplici ρ literâ, eadem notione ac ὁμωροφίους, dici scribique potuerat. Sic quidem apud Hesychium pariter habes Ὁμόροφος, σύνοικος: nisi ibi ὁμορόφιος scriptum oportuit, ut apud Suidam, & apud Polluc. III. 61.

τῇ ἱερείᾳ - - πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμενος. » *Limnae* [id ve-

» ro latine *Paludes* sonat] loci nomen fuit Athenis, ubi » in honorem Bacchi Lenaea agitabant, ut libro sexto di» ctum, cap. xv. [ad VI. 253. d. Animadv. T. III. pag. 498.] » Sacra etiam ibi fiebant a mulieribus xiv. Bacchi » sacerdotibus: quas vocabant *γεραράς*. Hesychius: *Γερα-» ραί· ἱέρειαι κοινῶς, ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις » τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες.* Interpres, » qui in hac historia vertit ista, *πρὸς τὸ ἐν Λίμναις τέμε-» νος*, *in eo nemore quod lacus ambit*, pluribus castigandus non » est. « Haec CASAUBONUS; ad cuius animadversionem nonnihil (nec tamen illud praecipui cuiusdam momenti) de Lenaeis monuit PALMERIUS, Exercitat. pag. 815. Sed consuluisse neminem poenitebit quae ad Hesychii T. I. p. 999. l. 10. monuit RUHNKENIUS, in Auctario, quod posteriori Tomo Hesychii Albertini in fine adiectum est. d

Εὐβουλίδης ὁ διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς. EUBULIDEM *Dialecticum* (cuius scripta adversus Aristotelem memoravit Noster lib. VIII. p. 354. c. & Diogenes Laërt. II. 109.) *fabulas* etiam *docuisse*, a nemine alio (quod sciam) praeter Athenaeum observatum est. Cuius duo versus quum hîc recitentur in hunc modum:

Σοφιστιᾷς, κάκιστε, καὶ Χοῶν δέῃ
τῶν μισθοδώρων, οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ. e

quid sit istud, *οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ*, exputare non potui. Nil mutat codex *A.* Totum testimonium omisit Breviator: nec Casaubonus unum verbum adnotavit. DALECAMPIUS verterat, & *coenam interea lautam non paras:* quae Latina suo more Graece reddens PURSANUS, sic scripsit: *οὐδὲ δειπνῶν ἐντρυφᾷς.*

AD CAP. L.

Διονυσίου -- τοῦ ἐπικληθέντος Μεταθεμένου. » Interpres: » *Heracleotis Dionysii, quem Transpositorem cognominabant:* » pro, *Heracleotae Dionysii, qui appellatus est Metathemenus;* hoc est, *immutatus.* Fuit enim repens huius morosophi mutatio, & a virtute ad vitia inclinatio. Fuse » Diogenes Laërtius. [VII. 166. ubi vide Menag. Conf. Athenaeum nostrum, VII. 281. d. e.] » Refert auctor, » hunc *Dionysium, cum in summa senectute die festo oblata es-» set illi meretrix, alicui sodalium* [sic commode hîc redditur vocab. *οἰκέτας*] *eam tradidisse, ac dixisse, Οὐ δύναμαι*

» τανύσαι· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. Non animadverterunt » interpretes, inesse hic elegantem parodiam Homerici ver» sus, Ὀδυσσ. φ'. [152.] ubi Leodes frustra conatus ar» cum Ulyssis tendere, Ὦ φίλοι, ait, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω » λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. « CASAUBONUS.

f *πρὸς τὰς δημοσίας εἰσήει παιδίσκας.* » Non sunt *δημο» σίαι παιδίσκαι*, *plebeiae ancillae*: sed infelices *puellae pu» blicae libidinis victimae*: neque *παιδισκεῖον* recte expo» nunt *ancillarum aedes*. Sic appellat *lupanar* aut pergulam » in qua prostabant apud lenonem, quae corpore mere» bant. « CASAUB.

a *Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης - - - ὡς ὄντος τέλους τούτου καὶ τῆς ἐν τῷ πότῳ νίκης, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν τῷ τρέχειν.* » Consentiunt omnes codices in ista scriptura. Atqui sen» tentia est imperfecta, nisi aliquid adiicias, ut vidit eru» ditissimus Dalecampius. Puto tamen non aliter scripsisse » Athenaeum: nam & facile est, quod desideratur, in» telligere; &, ut dixi, sic omnes libri veteres. Deest au» tem tale quid, *τὸ πρῶτον διαδραμεῖν τὸ στάδιον*. *Ut in » cursus certamine praemium refert is qui primus ad metam per» venit: sic, cum poculis certamen instituitur*, victorem re» nunciari voluit Anarcharsis eum *qui primus* fieret *ebrius*: » non eum qui plurimo vino cutem intenderet; quod ta» men vulgo apud Graecos habebatur *τέλος νίκης*. « CASAUBONUS. — Et noster codex uterque vulgatam pertinaciter tuetur; quam tamen satis sanam esse aegre mihi persuadeo.

In historiola de *Lacyde* & *Timone*, cum ait auctor *ἐπιπολάσαντος αὐτῷ τοῦ ποτοῦ*, verbum *ἐπιπολάζειν* idem ac *πλεονάζειν* valet. Duorum *Homericorum versuum*, prior est ex Iliad. χ'. 393. posteriorem habes Iliad. ζ'. 127. & φ'. 151. Quod edebatur, *προπιόντος τοῦ Τίμωνος*, ad id ex ms. *A*. nihil adnotatum: sed certissimâ coniecturâ iam correxeram *προαπιόντος*, quum hoc ipsum in ms. *Ep*. perspicue sic scriptum deprehendi.

AD CAP. LI.

b De *Mycerino*, Aegypti rege, vide *HERODOT*. II. 133. Pro eo quod edidimus *ὅτι ὀλιγοχρ.* non male *διότι* edebatur, sed contra veterum librorum fidem. *ὅτι* dedit ms. *A*. *ὡς* habet codex *Ep*. *Mox*, pro *νεμόμενον*, quod ha-

bet uterque codex ms. cum editis, commodius utique vi- b
deri debet πλανώμενον, quod legitur apud Herodotum; nec tamen fortasse spernendum istud: quod proprie valet *habitans*, vel *habitatum concessit*. De vocab. ἠβητήρια nonnihil dictum est ad p. 425. e. Consulendi porro Valckenar. & Wesseling. ad Herodot. l. c.

Καὶ Ἄμασιν δὲ, τὸν καὶ αὐτὸν Αἰγυπτίων βασιλέα. Sic commode ms. *A*. id est, *qui & ipse* (*pariter* atque Mycerinus) *rex fuerat Aegyptiorum*. Quam loquendi formam qui parum perceperant, ex ea τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίων fecerunt. In *Epit*. brevius, τῶν Αἰγυπτίων βασ. pro quo τὸν Αἰγυπτίων βασ. malebam.

Σκόπαν φησὶ τὸν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ c
παλαιοῦ υἱδοῦν. »Pro Σκόππαν & Σκόππα legendum esse »Σκόπαν & Σκόπα pridem a doctis observatum est. *Sco»padae* in Thessalia diu floruerunt, ut inter alios docet »Theocritus, Idyllio XVII. [immo XVI. 36.] In mem»branis tamen Σκόππας: in Excerptis Κόππας.« CASAUBONUS. — Eodem errore nostri libri tenentur: de quo corrigendo primus monuerat *Paul*. LEOPARDUS, Emendat. lib. III. cap. 14. (in Gruteri Thesauro Crit. T. III. pag. 14 sq.) Vide Theocriti Interpretes ad l. c. & Perizonium ad Aeliani Var. Hist. XII. 1. *Vetustior* vel *maior Scopas*, qui hîc nominatur, dives ille avarus est, cum aliis, tum Ciceroni memoratus DE Orat. II. 86.

Ἀντίοχον, φησὶ, τὸν βασιλέα &c. *Antiochus* primus videtur designari, is qui Soter cognominatus est. *Ibid*.
Ἄριστος καὶ Θεμίσων. Perperam Ἀρισταῖος καὶ Θεμί- d
σων olim apud Aelianum II. 41. legebatur. De *Themisone* confer Nostrum lib. VII. pag. 289 sq.

AD CAP. LII.

Πολυπότης δὲ ἦν καὶ Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς, ὁ κληθεὶς Ἐπιφανής. »Quare petulantiam & lasciviam *Antiochi* re»gis furiosi, descriptam ubertim libro quinto, hic iterum »totidem verbis commemorandam auctor censuerit, ipse »viderit. At nos, si quid ibi adnotavimus, hoc loco non »repetemus.« CASAUBONUS. — Vide lib. V. cap. 21. & seqq. nostrae editionis.

ἔλεγε, τίνι ἡ τύχη δίδωσι, λαβέτω. »Scribas non e
»male, ᾧ τινι ἡ τύχη διδ. Tamen etiam Excerpta, τίνι ἡ

» τύχη δίδωσι; λαβέτω. « CASAUBONUS. — In nostro etiam ms. *Ep.* τίνι ἡ τύχη scribitur, ut in opere pleniore: post δίδωσι autem non est interrogandi signum; nec id magnopere desiderari videtur: sed τίνι intelligi debet eâdem notione, ac ᾧ τινι, positum. Pro λέγειν, quod editum erat, recte ἔλεγε dedere ambo mssti; quemadmodum & ἐξέχει in imperfecto positum est. Ab oratione obliqua & infinita, πολλὰ ἀναλίσκειν, auctor pro more suo mox ad orationem rectam & finitam transiit. *Mox*, bene Graecum erat ἐλοῦτο, quod habebant editi: sed f ἐλούετο dedere veteres libri nostri. Iidem, deinde, ἐκέλευσεν: non ἐκέλευεν.

a Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. Vide Polybium lib. XXVI. cap. 10. nostrae edit. & Athenaeum lib. V. pag. 193. d. usque pag. 194. b. κεραμίου tenet vetus cod. *A.* cum edd.

AD CAP. LIII.

b Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ καὶ τριακοστῇ. Sic idem cod. *A.* Ex Athenaeo haec inserta dedimus olim in *Polybii* Reliquiis *libri XXXI.* cap. 3 sqq.

κινναμωμίνῳ. Sic scriptam vocem h. l. ut pag. 195. d. dedit codex ms. uterque. *Dein*, καὶ κρινίνῳ omisit *Ep.* καὶ κλιϊρίνῳ (sic) scribitur in cod. *A.* quae scriptura ex duabus vel tribus, κρινίνῳ, λιρίνῳ, & ἰρίνῳ imperite contracta videtur. Confer superiorem locum, modo citatum.

c μετὰ πολυτελεστάτης κατασκευῆς. Etiam hoc ambo nostri dedere codices: & magis hoc placet quam διασκευῆς, quod erat lib. V. pag. 196. d. *Mox*, ex eisdem codicibus recepi ἐγίνετο, in imperfecto: quemadmodum etiam superiori loco legitur. Rursus, iidem libri recte hic, ut supra, ἐφιστάμενος, non ὑφιστάμενος. *Dein*, περιῄει τὸν πότον ms. *A.* cum edd. sicut V. 196. e. Ut vero h. l. τὸν τόπον habet ms. *Ep.* sic & saepe aliâs eadem vocabula inter se permutata a librariis deprehendun-
d tur. *Denique*, ad vulgatum προσκαλουμένης nihil quidem ex ms. *A.* adnotatum: sed perspicuum erat, προκαλουμένης scriptum oportuisse, ut pag. 196. f. Et sic h. l. dedit ms. *Epit.*

Ἀντίοχος ἐν Μηδείᾳ (rectius Μηδίᾳ ms. *Ep.*) πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας. *Antiochus* hic est, cui *Sidetes* cognomen fuit:

ut monuit Perizonius ad Aelian. II. 41. Confer quae de eodem supra memoravit Noster, lib. V. pag. 210. d. & ibi consule notata. Sicut autem hîc Athenaeus ait, cum *Arsace, Parthorum rege, bellum gessisse hunc Antiochum*, sic & Aelianus l. c. At *Phraatem*, pro *Arsace*, (ut monuit ad Aelianum Perizonius) nominavit Iustinus XXXVIII. 10. cum quo Appianus consentit, in Rebus Syriacis cap. 68. Quae ad speciem diversae narrationes quo pacto inter se amice conciliari possint, idem Perizonius l. c. docuit.

AD CAP. LIV.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Μέγας ἐπικαλούμενος &c. Videsis quae e olim notavimus ad Reliquias *libri XX. Historiarum Polybii*, cap. 8. In illis verbis, ἐφιλοτιμήσατο γῆμαι αὐτὴν, f pronomen αὐτὴν, quod deerat editis, adiectum dedit uterque noster codex Athenaei mstus: quare & in *Polybii editione* reliquae narrationi fuerit inserendum.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὁ αὐτὸς Πολύβιος ἱστορεῖ. Pronomen αὐτὸς, quod ignorabant editi, recepimus ex ms. *A.* Vide *Polybium, libri II.* cap. 4. *Mox*, pro τῶν Ἰλλυριῶν a βασιλέα, quod erat editum, τὸν Ἰλλυριῶν βασιλέα ex coniect. correxi: licet enim ad editam scripturam nulla ex ms. *A.* dissensio adnotata sit, tamen aut sic scripsisse Athenaeum mihi persuasi, aut τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασ. Sed satis erat τὸν Ἰλλ. βασ. Ad eamdem normam Breviator, omissâ Polybii auctoris mentione, Ἄγρων ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς scripsit. Casauboni ad hunc locum est Animadversio haec: »Inter vino deditos, de quibus ex veteri »historiâ verba faciunt docti convivae, duo sunt *Illyrici* »*reges*. *Agron* horum prior: quem referunt, ex Polybio, »*insigni clade affecisse* τοὺς μέγα φρονοῦντας Αἰτωλούς. Ex »msstis sunt illa per nos adiecta, τοὺς μέγα φρονοῦντας. »Aetoli ferox populus fuerunt, & invictos sese appellare »soliti, ut testimoniis Livii & Iustini cognoscimus. Prae»terea apud Polybium, unde mutuatur Athenaeus, sic »est, περιχαρὴς γενόμενος ἐπὶ τῷ δοκεῖν Αἰτωλοὺς, τοὺς »μέγιστον ἔχοντας τὸ φρόνημα, νενικηκέναι. « — Eadem verba noster etiam vetus codex *A.* agnoscit: sed in proxime praecedentibus, quae sic in editis legebantur, ἡσθέντα μέγα ἐπὶ τῷ νενικηκέναι, vocem μέγα idem codex, fons reliquorum, ignorat; quare huius auctoritate eam

a delevimus. Breviter in *Epit.* scribitur, ὁ τοὺς Αἰτωλοὺς νενικηκώς.

ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ καὶ εἰκοστῇ (sic ms. *A.* non εἰκοστῇ ἐνάτῃ) ὁ αὐτὸς Γενθίωνά φησι &c. »De altero rege »scribitur, ὁ αὐτὸς Γενθίωνά φησι τὸν τῶν Ἰλλυριῶν βασι»λέα, διὰ τὴν πολυποσίαν πολλὰ ποιεῖν ἀσελγῆ κατὰ τὸν »βίον. Hic est *Gentius* rex, de quo capite nono. [in Anim»adv. ad X. 434. b.] Etiam Athenaeus lib. XIV. [p. 615. »a.] Γέντιον vocat, non *Genthionem*: quidam Graecorum »Γένθιον: [sic Polybius alibi passim; item Appianus, in Rebus Macedon. cap. 16. nostrae edit. & in Illyricis cap. »9.] & ita fortasse hic fuerat scribendum. Vulgo tamen, »etiam in membranis, Τειθίωνα.« CASAUBONUS. — Huius regis mentionem prorsus praetermisit Epitomator. Vetus codex *A.* in mendo cubat cum ed. Ven. & Bas. Nos tenendam putavimus scripturam Γενθίωνα, a Casaubono sic quoad primam saltem literam emendatius editam. Vide Polybium nostrum, lib. XXIX. cap. 5. & quae cum ad hunc, tum ad Appianum notavimus.

b Καὶ Δημήτριον δέ φησι - - πολυπότην ὄντα. Confer quae notavimus ad Polyb. XXXIII. 14, 1. Perperam πολυπότον scribebatur in ed. Cas. Recte πολυπότην ed. Ven. & Bas. cum ms. *Ep.* πολυπάτην suo more ms. *A.*

Ὀροφέρνην τε &c. »Qui Ὀροφέρνης hic dicitur, in codi»ce Excerptorum est Ὀλοφέρνης, ut in Apocryphâ histo»riâ. In Aeliano Ὀρόφέρνης, non recte. Dicitur autem hic »satrapa *in Cappadociam*, quae fuit illius provincia, εἰσα»γαγεῖν τὴν Ἰακὴν καὶ τεχνιτικὴν ἀσωτίαν. Dalecam»pius scripsit Ἰακχικήν. [Nempe sic interpretatus ille erat: *Iacchi mysticos turbulentosque cantus invexisse, & artificum Bacchicorum insolentiam.*] »Id enim non sine ratione vi»debatur sequenti voci melius convenire. Libri chirogra»phi omnes τὴν Ἰακήν: & nota est *mollities Ionum* vel ex »Latinis poëtis: ut, *Motus doceri gaudet Ionicos Matura vir»go.* Nihil ergo mutandum.« CASAUBONUS. — Breviator brevitati studens nil aliud habet, nisi, Καὶ Ὀλοφέρνης (& inter lineas Ὀροφέρνης) δὲ, ὁ Καππαδοκίας βασιλεὺς, τοιοῦτος ἦν. Sed ms. *A.* cum reliqua habet sicut editi, tum vocem Ἰακὴν, quam merito defendit recteque interpretatus Casaubonus est. Quare in nostra Polybii versione Latina, lib. XXXII. cap. 20, 9. pro *bacchicam*, quod ibi posuimus, *Ionicam* repositum velim. De *Ionum* mollitie

& luxuriâ fuse agit Athenaeus lib. XII. pag. 523 extr. & seqq. Etiam lib. XIV. pag. 629. e. *saltationem* quamdam *Ionicam* commemorat, quam παροίνιον esse ait.

AD CAP. LV.

Διόπερ ὁ θειότατος Πλάτων &c. PLATONEM vide, *Legum lib.* II. pag. 86. Opp. T. VIII. edit. Bip. & deinde pag. 99. Quod apud Athenaeum in vetustis libris scribitur, τελετὴν ἅμα καὶ παιδείαν: id per se speciem habebat nonnullam, hac notione, ut convivia & compotationes quasi quamdam *institutionem* & *disciplinam* diceret philosophus *seniorum*; qua nimirum corrigantur & molliantur morosi illorum tristesque mores. Sed verum est, quod ex Platonicis libris Athenaeo editor Basileensis restituit παιδιάν. Sic rursus apud eumdem Platonem, pag. 98. Οὐκοῦν εἴ γε εἴη τοιαύτη μὲν μέθη, τοιαύτη δὲ παιδιὰ &c.

AD CAP. LVI.

Φάλαικος - - γυναῖκά τινα ἀναγράφει πολυπότιν. Sic pro πολυπότην corrigendum monuit CASAUB. Et sic recte scribitur in ms. *Ep.* *Ibid.* Κλειὼ ὄνομα. Eadem haec videtur esse cum illâ Κλειὼ, quam ut ὀψοφάγον notatam supra vidimus, VIII. 345. a. b.

PHALAECI Epigramma in Analectis suis posuit BRUNCK, T. II. pag. 525. adoptatis emendationibus a TOUPIO propositis, in Curis Noviss. pag. 234 sq. *Vers.* 1. Pro Χρυσωτὸν, probabiliter Κροσσωτὸν (id est, *fimbriatam*, *cirratam*) corrigebat TOUP: cuius vocabuli usum multis exemplis illustravit IACOBS, in Animadv. ad Anthol. T. I. P. II. pag. 251. *Vers.* 2. Pro τῶδε Δυονύσῳ, CASAUBONUS τόνδε Διονύσσῳ scribi iussit. Prius recte: & sic etiam mssti nostri. In alterâ voce, cur geminatam sibilantem literam vellet, nulla caussa erat; quum νυ sylla ba in Διόνυσος etiam alioqui longa sit. Igitur adoptata priori emendatione, posteriori repudiatâ, versum illum sic scripsit *Brunck* cum *Toupio*:

τόνδε Διονύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Ubi scire velim quo pacto iustam inesse versui mensuram censuerint doctissimi duumviri; quove pacto duae syllabae σιυ pedem efficere spondeum possint, qui eo loci

requiritur. Cui incommodo medetur scriptura Διωνύσῳ, quam nobis praeivit optimus codex *Epit.*

e *Vers.* 4. οὐδ' ἅμα πω. »Cum ait poëta;

» —— ἴσα δὲ πίνειν

» οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν, οὐδ' ἅμα πω:

» videtur esse sensus, *neque singulos, neque plures unà ausos* » *esse in πολυποσίας certamen cum Cleone descendere.*« CASAUBONUS. — TOUPIUS οὐδαμά πω omnino scribendum censuit; quem *Brunckius* secutus est. Quidni saltem οὐδαμᾶ πω? cum οὐδαμὰ acute scriptum nusquam reperiatur, οὐδαμᾶ vero passim; valens *nequaquam*, perinde ac οὐδαμῶς. At quum scripturam οὐδ' ἅμα πω cum editis tueatur uterque noster codex mstus, tenendam eam duxi: non quidem eamdem vim, quam Casaubonus, illi tribuens; sed idem valere οὐδ' ἅμα atque οὐδαμᾶ statuens, atque ipsum etiam οὐδαμᾶ ex οὐδ' ἅμα ortum coniectans.

Οὐκ ἀχαρίστως. Confer quae notavimus ad VII. 288. a. Animadv. T. IV. p. 139. *Ibid.* φρικτότατον ὅρκον ὀμνύουσαν. »*Iusiurandum* illud φρικτότατον, quod apud *XENAR*» *CHUM* iurat multibiba quaedam anicula, exposuimus » libro III. cap. XXXIV.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad III. 123. c. Confer paulo inferius, pag. 441. e.

Παρὰ Ῥωμαίοις δὲ, ὥς φησι Πολύβιος ἐν τῇ ἕκτῃ, &c. Vide *POLYBIUM* nostrum, lib. VI. cap. 2. sect. 3-8. & ibi notata. »Romanas matronas vino abstinuisse olim, vul» go notum est. Ea autem de re scribit Athenaeus ex *Po*» *lybii* sexta historia: Παρὰ Ῥωμαίοις ἀπείρηται γυναιξὶ πί» νειν οἶνον. τὸν δὲ καλούμενον πάσσον πίνουσι. Ex quibus » verbis intelligimus, non prorsus abstemias fuisse Roma» norum mulieres: non enim ab omni vino abstinebant, » sed tantum a *temeto*: quam vocem in antiqua Romuli » lege ea de re lata positam fuisse coniicimus ex A. Gel» lii lib. X. cap. 24. *Passum* inter vinorum dulcium genera » censeri, dubitare non possumus; cum auctorem habea» mus Plinium, libro XIV. cap. 9. Varro, DE Vita Populi » Romani, libro primo: *Passum nominabant, si in vindemia* » *uvam diutius coctam legerent, eamque passi essent in sole ad*» *uri.* Quare etiam Ulpianus Iurisconsultus in Lege no» na Digest. DE Tritico, vino, vel oleo legato, *vini* ap» pellatione & *passum* posse intelligi docet diserte. Unde » fieret passum ita explicat Deipnosophista: [sive ipse, ut nobis videbatur, *POLYBIUS*:] »Τοῦτο δὲ ποιεῖται μὲν ἐκ

»τῆς ἀσταφίδος, καὶ ἔστι παραπλήσιος γινόμενος τῷ Αἰ»γοσθενεῖ τῷ γλυκεῖ, καὶ τῷ Κρητικῷ. Scribe, τῷ Αἰ»γοσθενείῳ γλυκεῖ. Glossarium: *Passum*, σταφυλίτης. »Lege σταφιδίτης, vel σταφίτης. Ait amplius de matro»nis Romanis: οὐδ' ἔχει οἴνου κυρίαν ἡ γυνή. Libri ve- f »teres & Suidas, κυρείαν: recte, pro ἐξουσίαν, *potesta»tem & liberam administrationem*. Claves cellae vinariae non »habebant matresfamiliarum. Nota historia eius matronae, »quae, ut refert Plinius ex Fabio Pictore, *quod loculos in »quibus erant claves vinariae cellae resignavisset, a suis inediâ »est mori coacta*. Addit: τὸ πρᾶγμα, κἂν γεύσηται μόνον, »οὐ προσδεῖ διαβολῆς. Id est: *si qua foemina vel gustaverit »vinum, nulla opus criminatione*: quippe cum ipsum crimen »inter osculandum se prodat.« CASAUBONUS. — Nomen Αἰγοσθενεῖ omisit Epitomator, sic scribens: ἔστι δὲ παραπλήσιος τῷ Κρητικῷ γινόμενος τῷ γλυκεῖ. In Αἰγοσθενεῖ τῷ γλυκεῖ cum editis consentit ms. *A*. quod vitiosum iudicavi cum Casaubono; nec tamen cum eo in Αἰγοσθενείῳ mutandum censui, sed in Αἰγοσθενίτῃ, ob eas rationes quas in Notis ad Polybium exposui. Nam & parum legitime ab Αἰγόσθενα formatur gentile Αἰγοσθένειος: &, gentili Αἰγοσθενίτης usum esse Polybium, diserte docet Stephanus Byzant. Deinde κυρείαν habet quidem ms. *Ep*. sed κυρίαν cum editis tuetur ms. *A*. quae legitima forma est, ut in Notis ad Polybium docuimus.

φησὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ γυν. Sic ambo mssti, recte. a *Mox*, cum τὴν Κροτωνιάτιν penacute scriptum darent editi, circumflexo accentu notavi penultimam. *Ibid*. ὃν καὶ b ἐκέλευσεν *&c*. »In illis, ὃν ἐκέλευσεν αὐτὸν παρελθόντα εἴ»σω σκοπεῖν τὸν πίθον, libri habent ὃν καὶ ἐκέλευσε παρελθ. »Sed retinendum est τὸ αὐτὸν, positâ subdistinctione post »ἐκέλευσε, *cum iussit, ut ipse ingrederetur*.« CASAUBONUS. — Libri, quos dicit, sunt codices Epitomae; quod e nostro ms. *Ep*. intellexi, e quo lubens illam καὶ particulam adoptavi: αὐτὸν vero, (id est, *ipsum*,) quod cum editis codex *A*. agnoscit, utique tenendum fuit.

AD CAP. LVII.

In ANTIPHANIS eclogâ, cum *vers*. 2. ἐλθὼν legere- c tur, *vers*. 3. vero μόνος οἶδεν, utrobique quidem cum editis facit ms. *A*. in Epit. autem tota omissa ecloga est.

c Recte vero Casaubonus in Animadv. monuit, ἔλθω & οἶδ' scriptum oportuisse. Tum pro ὥς γε μοὶ (vel, ut nobis dividere voces placuit, ὥς γ' ἐμοὶ) κεράννυται, idem Casaub. ὅς γε μοι scribi iussit; nempe verbum κεράννυται activâ notione accipiens cum Dalecampio, qui, *& statim miscet*, in versione posuerat. Eodem modo accepisse etiam doctissimus Iacobs videtur, cum ad hunc locum (in *Notis msstis*) adnotavit: » Οὗτος εὐθὺς, ὅταν ἔλ- » θω ποτὲ διψῶσα, μ' οἶδεν. *Statim me, cum advenio, in- » telligit quid velim; tam perite enim poculum miscet.* « — At ille passivi verbi usus activâ notione (praesertim ubi de eo agitur, qui *alteri vinum miscet*) nec in communi Graecorum sermone, nec in Atticorum, quod equidem sciam, habuit locum: & expeditissima verbis poëtae sententia inesse haec nobis visa erat, *is unus novit quo pacto mihi temperetur* (id est, *temperandum sit*) *vinum*. Ista verba, (*vers.* 4.) Οἶδα δ' ἐγὼ videri possint esse alterius mulieris, quae respondisset, *etiam se meminisse cum aliquando apud eumdem cauponem bibisset commodissime mixtum vinum.* Sed in eam sententiam necessario adiici debuerat καὶ particula, Οἶδα δὲ καὶ ἐγὼ &c. Nunc fuerint eiusdem mulieris, quae loqui coeperat, verba: sed ab iis quae apud poëtam olim sequebantur, & cum his connexa erant, abrupta.

καὶ ἐν Μύστιδι. » *Mystidem Antiphanis* reperies Pol- » luci laudatam lib. X. cap. xix. [sect. 67.] ubi non dissi- » milis sententiae locus: καὶ τὸ ἐν Ἀντιφάνους Μύστιδι, ἐξ » ὀξυβαφίων κεραμίων ἐπίνομεν. « Casaubonus. — In *primo versiculo*, particulam δὲ desiderare nobis visa erat metri ratio, ut esset iambicus pes δὲ καὶ in quarta senarii sede. *Versum tertium*, nec talem qualis editus erat,

μέχρι γὰρ καὶ τριῶν φασι τιμᾶν τοὺς θεούς:

ferebat metrica lex; nec qualem habent ambo nostri mssti,

μέχρι γὰρ τριῶν φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Utraque vero particula, & γὰρ & καὶ, ad sententiam peropportuna erat: quare cum metro tum sententiae consultum fore putavi, si sic scriberetur,

μέχρι καὶ τριῶν γάρ φασι τιμᾶν τοὺς θεούς.

Tria pocula sufficere ei cui cor sapiat, ipsum Bacchum dicentem fecit Eubulus comicus apud Nostrum, II. 36. b.

d In *Alexidis*, ex *Saltatrice*, *versu* 2. τὼ θεὼ, numina per quae iurat mulier, sunt Δημήτηρ καὶ Κόρη. Vide Hesychii Interpp. ad Μὰ τὼ θεώ. *Vers.* 3. ἔσται γ' ἴσον

ἂν βουλ. Sic ms. *Ep.* cum edd. Quod ms. *A.* habet ὃς ἂν, d
id sic defendi possit, ut ὅσ' ἂν (pro ὅσα ἂν) scriptum statuamus: *aderunt quaecumque voluerimus.* Sic demum ad sequentia adiectiva substantivum οἶνος subintelligetur.

Vers. 4 *sqq.* ἡδύς γ', ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς,
λέγων, γέρων γε δαιμονίως. A. Ἀσπάζομαι
γραῦν σφίγγα. —

» Non caret mendâ *quintus Alexidis versus*, λέγων γέρων
» γε. [ut quidem vulgo legebatur.] Potest scribi ἄγαν
» γέρων γε: vel,
» Οἶνον γέροντα δαιμονίως ἀσπάζομαι. « CASAUBONUS.
— ALEXIDIS testimonium illud citans Eustathius ad Od. β'. p. 100 sub finem, pro ἡδύς γε (*vers.* 4.) legit πολύς γε: quod ex πολιός γε (id est, *canum*, *vetustum*) corruptum esse acute PIERSONUS coniecit ad Moer. pag. 353. aut tenendo *vers.* 4. ἡδύς γε, deinde *versu* 5. πολιὸς, γέρων γε δαιμονίως legendum censuit. Similiter quidem & Archestratus, apud Nostrum I. 29. b. *vetustum* vinum festive πολιὸν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα dixit. At de scripturà quae apud Eustathium reperitur, dubitationem utique movere debet, quod in Athenaei Epitoma, e qua sua haurire ille solet, hoc loco nec πολὺς nec πολιὸς legitur, sed ἡδύς γε, sicut in editis exemplis operis plenioris, cum quibus consentit vetus codex *A.* In nostro igitur ms. *Ep. Alexidis* verba, de quibus quaerimus, sic concepta leguntur: ἔσται καὶ μάλα ἡδύς γε· ὀδόντας οὐκ ἔχων· ἤδη σαπρὸς γέρων δαιμονίως ἀσπάζομαι γραῦν σφίγγα. Cum quibus quo commodius conferri possint quae habet Eustathius huc facientia, paulo altius quae ille loco citato scripsit hic repetere iuvabit. Sic igitur Eustathius: Οἶνον δὲ παλαιὸν Ὁμήρου εἰπόντος, οἱ ὕστερον ἀστείως μεταλαβόντες, γέροντα τὸν τοιοῦτον εἶπον. οἷον· γέρων Θάσιος οἶνος. [apud Athen. I. 28. f. & X. 432. e.] ὅπερ ἡδύτερον ὁ κωμικὸς Ἄλεξις φράζων, φησίν· Οἶνος καὶ μάλα πολύς γε· ὀδόντας οὐκ ἔχων· ἤδη σαπρός· γέρων δαιμονίως. - - Εἰκὸς δὲ, τὸν εἰρημένον γέροντα καὶ σαπρὸν οἶνον, καὶ σαπρίαν ἀρσενικῷ γένει λεχθῆναι, οὗ χρῆσις ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου &c. nunc adponuntur Hermippi verba, quae apud Athenaeum leguntur lib. I. pag. 29. e. Quod si igitur in *Alexidis* verbis scripturam illam πολύς γε (quam nec Hoeschelianum exemplum Epitomae agnoscebat, nec noster optimus codex) in vetere quodam codice repererat Eustathius; non

d fuerit ille codex Athenaei, sed alterius cuiusdam Grammatici, qui eadem verba citasset. De quo si constaret, facile credi posset, πολιὸν γε quidem scripsisse poëtam, sed id ab aliis iam olim in πολύν γε, ab aliis in ἡδύν γε fuisse transformatum. Caeterum nihil magnopere habet illa constans librorum Athenaei scriptura ἡδύς γε, quod suspectam eam reddere possit; nisi hoc fortasse, quod ex alterius personae responso intelligi videatur, verba omnia, quibus haec mulier vinum suum laudans utitur, *aenigmaticum* quiddam atque *insolens* debere habere. Et hactenus quidem haud improbabiliter suspicari aliquis possit, pro ἡδὺς apud poëtam fortasse illud vocabulum scriptum fuisse, λαφὸς, quod tam ingeniose quam docte *versu seq.* in locum verbi λέγων substituendum IACOBS proposuit, in Animadv. in Euripidis Tragoedias pag. 192. Cum enim λαφὸν veteres poëtae pro ἡδὺ, γλυκὺ, usurparint; (conf. Hesych. in voc. & ibi Interpp. & Hemsterh. ad Luciani Schol. in Timon. cap. 12.) facile accidere potuit, ut in locum vocis λαφὸς, interpretamentum ἡδὺς succederet. De vocab. σαπρὸς vide notata ad I. 29. e. Ibi quum hunc locum, in quo versamur citare vellem, perperam operae nostrae XII. 441. d. pro X. 441. posuerunt. *Vers.* 5. Pro vulgato λέγων, minori molitione quam quâ usos Viros doctissimos vidimus, nobis visum erat λέγω reponendum: *aio, dico, confirmo tibi.* De vocab. γέρων, a *senectute* hominis ad *vini vetustatem* translato, differentem Eustathium paulo ante vidimus. In γέρων γε proba-ne sit γε particula, an in τε mutanda, disceptari in utramque partem potest: interim tenendum vulgatum putavi. Etiam de adverbio δαιμονίως, utrum ad γέρων γε, an ad ἀσπάζομαι sit referendum, haud satis constat. In libris, cum msstis, tum impressis, nec ante nec post δαιμονίως distinguitur oratio. Dalecampius ad sequentia traxit: *Hoc mirifice mihi placet:* nec ita male.

Quod *vers.* 6. γραῦν σφίγγα ait poëta, in simili re alius σφίγγ' ἄῤῥενα dixit apud Nostrum, IX. 382. b. c. In fine eclogae, pro λέγε, recte λέγει corrigebat DALECAMPIUS: *ut aenigmata loquitur!* Ante καὶ τὰ λοιπὰ recte interpungunt edd. In vetustis codicibus aberat distinctio: inde natus videtur error, ut λέγε scriberent librarii, quasi ista cohaererent, & verba etiamnunc poëtae essent, λέγε καὶ τὰ λοιπά. Sic quidem etiam in *Epit.* scriptum.

Cum dein ita legeretur in editis: Ἐν δὲ Δὶς πεν- d
θοῦντι Ζωπύρος φησὶ καὶ ζωπύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον: haec adnotavit CASAUBONUS: »Dubitabam, quo pertinerent ista verba, donec inspectâ Epitome reperi sic ibi »scriptum: Ὁ αὐτὸς Ζωπύρας τινὸς μνησθεὶς, λέγει, Ζω»πύρα οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Id est, *Antiphanes idem Zopyrae »cuiusdam multibibae facit mentionem, his verbis, Zopyra »vas vino plenum.* Ita ergo scribamus in Athenaeo: Ἐν δὲ »Δὶς πενθοῦντι, Ζωπύρας τινὸς μνημονεύει, καὶ φησί· Ζω»πύρα, οἰνηρὸν ἀγγεῖον. *Zopyram* melius legi quam *Zopy»rum* ex praecedentibus certum: nam de *foeminis* hîc agit. »Venuste autem multibibam & merobibam appellat *vas »οἰνηρόν*: sicut alii potores dicti *Cotylae*, aut *Chonae*, aut »*Choës.* « — Nos editorum librorum defectum ex nostro cod. *A.* supplevimus, cum quo consentit Epitoma, ut docuit Casaub. Pro Δὶς πενθοῦντι vero probabiliter admodum REINESIUS, Var. Lect. III. 3. p. 384. suspicatus erat, Διὶ πενθοῦντι legendum videri. Simili certe titulo Platonis comici satis nota fabula est, Ζεὺς κακούμενος, *Iupiter male adfectus*, vel *adflictus*: nec quid sibi velit Δὶς πενθῶν, *Bis lugens*, satis adparet.

XENARCHI versus iste, e

Ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω:

iungendus cum illis, quos paulo ante, pag. 440. e. citaverat Noster. Eumdem versum recitavit Helladius, in Chrestom. pag. 4. conferens cum simili Sophocleo:

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω:

quem festive nonnihil immutavit comicus poëta. Vide Brunckii Fragm. Sophoclis ex incertis Tragoed. num. 36.

AD CAP. LVIII.

Πλάτων, Φάων. Ad intelligendam eclogam quae ex ista *PLATONIS fabula* hîc adponitur, nonnihil conferet, si meminerimus, *Phaonem*, a quo ea nomen habet, perhiberi a Venere hoc esse consecutum, ut virorum esset formosissimus, cuius amore captae fuerint mulieres omnes. De eo vide Perizonium ad Aeliani Var. Hist. XII. 18 & 19. Meminit eiusdem Athenaeus, II. 69. d. & XIII. 596. e.

»*PLATONIS* Comici ῥῆσις, multifariam est corrupta. »*Primo versui* deest pes unus. Εἶεν γυναῖκες ὡς ὑμῶν πάλαι. »Puto, ὡς ὑμῖν ἔφην πάλαι. *Secundus*,

e » Οἶνον γενέσθαι τὴν ἄνοιαν εὔχομαι,
» quem sensum habeat, non video. Dalecampius, ἔννοιαν:
» quam emendationem si sequamur, vertendum, *Pridem*
» *est cum cupio vos de vino cogitare*. Sed aliò nos vocat me-
» trica lex. Quid si,
» γενέσθαι οἴνου τὴν ἄνοιαν εὔχομαι?
» Videtur enim ad *temulentiam* foeminas hortari. *Tertio &*
» *seq. versu*,
» ὑμῖν γὰρ οὐδὲν, καθάπερ ἡ παροιμία,
» ἐν τῷ καπήλῳ νοῦς ἐνεῖναί μοι δοκεῖ:
» significari videtur, fuisse apud Graecos proverbium,
» Γυναιξὶν ὁ νοῦς ἐν τῷ καπηλείῳ: *Mulieribus mens est in*
» *cauponâ*. Eo obiicitur vinositas sequiori sexui, notata
» etiam latinâ paroemiâ, *Anus ad armillum*. Sed ἐν τῷ κα-
» πήλῳ, pro ἐν τῷ καπηλείῳ aut καπηλίῳ, vix putem
» Graecam esse orationem. Nihil autem vetat καπηλίῳ scri-
» bi, coalescentibus duabus syllabis in unam, ut passim
» apud poëtas: vel ἐν τῷ καπήλου, ut ἐν ᾅδου.« CASAU-
BONUS. — In *Epit.* deest tota ecloga. Codex *A.* nihil fere dissentit ab editâ scripturâ. Ad complendum *primum versum* quidvis potius, quam quod docto Animadversori placuit, desiderari nobis visum erat. Sed ad sententiam quidem nihil admodum desideratur. *Secundo versu*, teneri posse existimavi οἶνον γενέσθαι τὴν ἄνοιαν, nempe ὑμῖν vel ὑμῶν: *vinum esse vestram amentiam*: nempe, ut amentia vestra potius in vini studio (*ut vulgo* de mulieribus *in proverbio aiunt*) se prodat, quam stolido illo & insano Phaonis amore. *Vers.* 3. Pro ἡ παροιμία, operarum sphalma οἱ παροιμία ex ed. Bas. imperite in ed. Cas. 1. 2. & 3. derivatum erat. *Versu* 4. verum putavi, quod proposuit Casaubonus, ἐν τῷ καπήλου. Gallicus interpres, Dalecampium fere secutus, quatuor priores versus in hunc modum convertit: *Femmes, plût au ciel que le vin fût à présent votre vice, comme il l'étoit autrefois! car il me paroit que votre esprit n'est plus chez le tavernier, comme le disoit le proverbe.*

Versu 5. Cum *post* vocem προτέλεια (non ante) *incisa* esset *oratio*; de recta verborum distinctione, qua iungerentur verba προτέλεια δεῖ &c. monuit CASAUB. De ipso vocab. προτέλεια vide notata ad IX. 376. a. & quem ibi laudavimus RUHNKENIUM, ad Timaei Lexic. Plat. pag.
f 224 sq. *Vers.* 7. ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ. Quaenam sit κου-

ϕοτρόφος, quae hic loquens inducitur, haud satis scio. *Hecate* sive *Ceres* praesertim eo nomine insignitur; ut apud Hesiodum, Theogon. 450. cf. Hesych. & eius Interpp. in voce: sed & aliae divae; velut Latona, apud Theocrit. XVIII. 50. Denique vero & *Venus* eodem nomine compellatur a Sophocle apud Athen. XIII. 592. e. A Venere autem nactus formae praestantiam & ab ipsa etiam amatus fuisse perhibebatur Phaon. Confer Nostrum, II. 69. d.

Vers. 8. πλακοῦς ἐνόρχης videtur ludens poëta dicere *opus pistorium in formam binorum testiculorum effictum.* *Ibid.* ἄμυλος ἐγχύμων. *Adrianus* HERINGA in Observationibus Crit. cap. 24. pag. 205 sq. eclogam istam tractans & passim emendans, vocem ἄμυλος in μύλλος mutandam censuerat: »quo ad μύλλειν (inquit) alludit comicus.« At μύλλος, piscis nomen est parum in vulgus notum, (conf. III. 118. c.) quod nullo modo huc trahendum videtur. ἄμυλος est *placentae* genus quoddam: quod vocabulum recte hic defendit TOUP, Emendat. in Suid. P. I. pag. 37. Vide notata ad IV. 134. e. Quibus autem rebus *praegnans* (i. e. refertum) voluerit hoc opus pistorium, nescio: fortasse *turdis*: a quibus dein (*vers.* 9.) distinguuntur illi *sedecim turdi integri.* At ego ineptus; qui has ineptias meis illustrare coniecturis coner! Video tamen etiam gravissimum virum CASAUBONUM operam in hos lusus nonnullam conferentem. »In *octavo* (inquit) scribit interpres, ἄμυλος »ἐγχύμων κίχλαις. Sed respuit eam correctionem sequens »versus. Scribe ἄμυλος, ἔ γ χ υ τ ο ς, κίχλαι. *Nonus:*

»ἑ κ κ α ί δ ε χ' ὁλόκληροι μέλιτι δ ι α μ ε μ ι γ μ έ ν α ι,

»est hypermeter. Scribe, ἕνδεχ' ὁλόκληροι.« [Nos ἑκκαίδεχ' tenentes, simplex verbum μ ε μ ι γ μ έ ν α ι posuimus cum HERINGA.] Pergit CASAUBONUS: »In *decimo*, »λαγῷα δώδεκα, sunt *duodecim frusta carnis leporinae*: ex»posuimus eam vocem libro nono. [ad IX. 400. d.] Sed »cur addit ἐπὶ σελήνῃ? Vix tamen probem ἐπὶ σέλινα?« — Unâ voce ἐ π ι σ έ λ η ν α scriptum oportuisse, intelligendaque *liba in lunae formam efficta*, docuere HERINGA & TOUP l. c. Hesychius: Ἐπισέληνα, πόπανά μηνοειδῆ. Iidem vero doctissimi viri cum iungunt ista, δώδεκα λαγῷα ἐπισέληνα, & λαγῷα tamquam adiectivum referunt ad substantivum ἐπισέληνα, praeter necessitatem difficultati sese implicuisse videntur.

»Claudicat *undecimus versus*,

f »ἤδη ταῦτ' εὐτελέστατ'. ἄκουε δή.
»Potest impleri, ἤδη τοιαῦτά γ' εὐτελέστατα.« CASAUBONUS. — Magis placet HERINGAE emendatio: ἤδη 'στι ταῦτά γ' εὐτελέστ. Possis etiam: ἤδη τάδ' ἐστί γ' εὐτ.

Pro τριημίεκτα, quod unâ voce scribebatur, (*verf.* 12.) divisis vocibus τρί' ἡμιεκτέα oportuisse docuit rursus CASAUBONUS; ad *versum* 13. etiam haec monens: »παραστάται vel *testiculi* sunt, vel de eorum nomine [a lascivo poëta] »sic appellata numina.« —. Vide lib. IX. pag. 395. f. De *bulbis* vide lib. II. pag. 63 sq. De *Orthanne* & *Conisalo*, Priapi ministris, unà cum illo coli solitis, consuli Hesychius potest, & qui ad eum laudantur ab Interpp. Conf. Animadv. ad Athen. III. 108. d. Perperam Κοννισάλλῳ scribitur h. l. im ms. *A*. Recte Κονισάλῳ edd.

a *Verf.* 14. μύρτων πινακίσκος &c. τὸ μύρτον, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Suidas, Hesychius, & alii. Caeterum vide PALMERII Exercitat. pag. 515. *Verf.* 16. πύργης τετάρτης. »Interpretes: πυροῦ τετάρτη.« CASAUB. — Nempe, *tritici quartarius*, Dalecamp. — »Forsan legendum »πύρνου τέταρτον. πύρνος est panis πύρινος, quae vox re»peritur apud Lycophronem.« HERINGA l. c. — πύρνον, pro πύρινον ἄρτον, vel simpliciter pro ἄρτον, habes etiam apud Homerum Odyss. ο'. 311. & ρ'. 12. Sed πύργης ex πύρνης potius, quam ex πύρνου, corruptum. Et videri poterat huc facere quod apud Hesychium legitur, πυρίν, ubi literarum ordo docet πύρνη scriptum oportuisse: nec tamen satis convenire videtur interpretatio, nam de una *offa* exponitur.

Verf. 17. Olim sic editi cum Msto:

Δόρδωνι δραχμὴ κύβδασοι τριώβολον.

Ibi CASAUBONUS, praeeunte Dalecampio, Κυβδάσῳ τριώβολον scribendum censens: »*Cybdasus* (inquit) sive *Cib»dasus* contumeliae caussa nomen inditum videtur: nam »κίβδης est homo vafer & sceleris plenus. Et fortasse Λόρ»δωνι initio versus praestat quam Δόρδωνι: nam λορδοῦν »& λορδὸς Graeca sunt vocabula: Δόρδων, quod sciam, »Graecam originem habet nullam.« — Verbum λορδοῦν supra notavimus, ad IX. 403. d. Ex illo verbo, quod ad schemata Venerea pertinet, numen foeminei generis fingit petulans comicus, cui Λορδὼ nomen facit. Sic & ex

κύβδα, adverbio, quod eodem pertinet, fecit Κυβδασά: unde in tertio casu Κυβδασοῖ fuit scribendum. (Conf. Athen. X. 447. b. & XIII. 580. d. tum PALMERII Exercit. pag. 515 sq. HERINGAM l. c. p. 207. & TOUPIUM, Emend. in Suid. P. II. pag. 230 sq. quemve is laudat MEURSIUM, in Athenis Atticis. Denique *vers.* 18. ἀπὸ τοῦ κελητίζειν fecit *heroëm* Κέλητα: nam ἥρωϊ, pro ἥρω, scriptum oportuit. Sunt qui putent (in his Eustathius, ad Od. ε'. p. 229. l. 38.) ipsum *pudendum muliebre* κέλητα a comicis dici: quod tamen, quoniam *masculum* numen fingit poëta, parum convenire huic loco videtur. *Eodem vers.* δέρμα in θέρμα mutandum DALECAMPIUS censuerat, deletâ καὶ particulâ, *calentia thelymata* reddens: quod hactenus probavit HERINGA, ut sustentandi versus caussâ θερμὰ θηλυλείματα corrigeret. Quibus novationibus minime opus esse, recte vidit doctissimus IACOBS; monens in *Notis msstis*, δέρμα de *pene coriaceo* esse accipiendum. Θυλήματα, Hesychio interprete, sunt βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν. Ibi confer quae doctus Editor adnotavit.

Vers. 21. recte ἔξεστιν ὑμῖν dedit vetus codex mstus. κινητιᾷν vero tenet idem codex: pro quo in promtu quidem erat βινητιᾷν corrigere: quam eamdem emendationem prorsus necessariam iudicavit HERINGA l. c. At, sicut haud dubie κινεῖν subinde dixerunt Graeci, (puto, ubi paulo urbanius aut honestius loqui volebant) pro βινεῖν: sic forsan & κινητιᾷν nunc comicus noster paulo honestius dicere voluerat, pro βινητιᾷν. Caeterum in κινεῖν & βινεῖν saepe etiam variant libri: veluti nostri apud Athen. IX. 403. d. Vide Aristophanis loca, in Brunckii Indice citata, ad vocem κινεῖν.

Ἀξιόνικος δ' ἐν Φιλίννῃ. Sic ms. *A.* non Φιλίνῃ. Recte. Sane eodem nomine etiam ab Hegemone editam fabulam ait Noster, XV. 669. a. & III. 108. c. ubi in scripturam per geminam ν literam consentiunt edd. cum Msto. Et fuit Φιλίννα nomen concubinae Philippi regis, e qua natus Aridaeus; ut docet idem auctor noster, XIII. 578. a. Huius autem fabulae mentio cur omissa fuerit in Fabricii & Harlesii recensu *fabularum* AXIONICI, nescio: non oblitus quidem Dalecampius erat, quin eam in Indice Auctorum nominaret. Versiculus hic citatus quum sic scriptus esset in editis,

Γυναικὶ δὲ πίστευε μὴ πίνειν ὕδωρ:
recte monuit CASAUBONUS, Γυναικὶ δὴ scriptum oportuisse. Commode facturus erat, si simul docuisset, scribi ita in vetustis libris. Nostri quidem codices ambo id ipsum tenent.

AD CAP. LIX.

Καὶ ὅλα δὲ ἔθνη &c. » Postquam de singulis vinosis egit,
b » de populis integris vino deditis quaedam commemorat. *Ta*» *pyri* in his principem locum obtinent: cuius gentis φιλοινίαν commemorans Aelianus, Variar. lib. III. [cap. 13.] » non solum, ait, ad potum vino abutuntur, sed & unv» gunt se vino sic, ut alii oleo. Οὐ μόνον εἰς στόμα κατα» χρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσματά ἐστιν ὁ οἶνος, ὥσπερ » ἄλλοις τὸ ἔλαιον. Eadem Athenaeus, indicatis auctoribus » primis eius historiae. Βαίτων, inquit, ὁ Ἀλεξάνδρου βη» ματιστὴς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου » πορείας. Vox est Macedonicae dialecti βηματίζειν, signi» ficans *pedibus metiri.* Inde βηματιστής, *metator itinerum.* » Affine ministerium in iisdem castris Alexandri, eius quem » σταθμοδότην vocat Plutarchus: sed huius opera ad mili» tiae usum spectavit; illius ad locorum & geographiae » cognitionem. Multos autem e veteribus libros eius ar» gumenti edidisse ex Strabone scimus & Plinio. Athenaeus » *Baetoni* adiungit *Amyntam*, qui Σταθμοὺς conscripserat. » Eusebius quoque, libro nono Praeparationis Evangelicae, » inter caeteros auctores laudat τὸν τῆς Συρίας σχοινομέτρην, » id est, eum qui Syriae per schoenos dimensionem fecerat » & ediderat.« CASAUBONUS. — Βηματίζειν, verbum esse Macedonicae dialecti adnotaverat Hesychius; sic tamen, ut dicat, *Macedonibus fere* (vel, *maxime*) *in usu fuisse.* ἔστι δέ πως ἡ λέξις Μακεδονική. Eo verbo Polybius usus est, ὁδὸς βεβηματισμένη κατὰ μίλιον, κατὰ σταδίους, III. 39, 8. XXXIV. 12, 3.

Cum *Phigalenses* ait auctor Μεσσηνίοις ἀστυγείτονας ὄντας καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας, quid dicat ἀποδημεῖν ἐθισθέντας, haud satis liquet. Si de eo *exsilio* loquitur, cuius Pausanias lib. VIII. cap. 39. meminit, haud adparet cur illius exsilii hîc fiat mentio. Suspicatus eram, hoc dici: Phigalenses, vino deditos, cuius in ipsorum agro copia non est, frequenter *apud Messenios peregrinari*, quorum in regione ge-

nio possint indulgere. Caeterum cum hoc loco confer quae leguntur XI. 465. d.

Φύλαρχος ἐν ἕκτῃ. Sic ms. *A.* non ἕκτῳ. *PHYLARCHI* c
Historias intellige, iam saepe citatas a Nostro.

Μένανδρος δ' ἐν Ἀῤῥηφόρῳ &c. » Phigalenses sequuntur » *Byzantii*: quorum vinositas etiam Aeliano descripta, li- » bro tertio Ποικίλης, cap. 14. ex iisdem scriptoribus. *ME-* » *NANDRI* Ἀῤῥηφόρον laudat Pollux lib. X. cap. 45. [iterumque Athenaeus, XIII. 559. e.] » & Aelianus dicto loco, sed » non adiecto fabulae nomine. Versus qui inde recitantur » hoc loco, ita scribas rectius:

» Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ Βυζάντιον. d
» ὅλην ἐπίνομέν γε τὴν νύκτα διὰ σε,
» καὶ σφόδρ' ἄκρατον οἶνον ὥς γε μοι δοκῶ.
» ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων. «

Sic CASAUBONUS. — Versus, quos ille praedicto modo corrigendos censuit, ita editi legebantur:

Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ, τὸ Βυζάντιον,
ὅλην ἐπίνομεν τὴν νύκτα διὰ σὲ,
καὶ σφόδρ' ακρατόν μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Totidemque verbis, nullâ literâ mutatâ, legitur eadem ecloga in utroque nostro msto codice. GROTIUS, parum feliciter Casaubono cessisse emendationem intelligens, in Excerptis pag. 711. in hunc modum concinnavit versus:

— Πάντας σὺ μεθύσους, Βυζάντιον,
τοὺς ἐμπόρους ποιεῖς· ὅλην ἐπίνομεν
τὴν νύκτα διὰ σέ· καὶ σφόδρ' ἄκρατον μοι δοκῶ.
ἀνίσταμαι γοῦν &c.

Grotii rationem adoptavit CLERICUS, in Menandri Fragm. pag. 22. At, frustra laborasse doctissimos viros, perspecte BENTLEIUS monuit, in Emendationib. in Menandr. p. 12. docuitque, ne literâ quidem vel mutatâ vel inversâ ita digestos oportuisse versus, ut a nobis ex illius praescripto factum. Ad argumentum quod spectat, haec monuit idem vir κριτικώτατος: » Nimirum hic, quicumque est, alloquitur » alium nescio quem: *Tu*, inquit, *qui Byzantium negotia-* » *tum iveras, ebriositatem ibi didicisti, ut ceteri mercatores so-* » *lent. Tuâ quidem caussâ totam noctem potavimus, qui citius* » *discedere noluisti.* « — De *quatuor capitibus*, quae habere sibi ebrius videtur, conf. IV. 168. c. & ibi not.

Ἀργεῖοι μὲν καὶ Τιρύνθιοι ὑπὸ &c. Quod in ms. *A.* καὶ

Τιρύνθιοί θ' ὑπὸ scribitur, nescio an aliud quid eâ sub scriptura lateat. In *Ephippi vers.* 2. αἰεὶ, ut correxerat Grotius, sic nobis scriptum dedit cod. *A.* αἰὲν scribitur apud Macrob. Saturn. V. 21. ubi iidem versus recitantur. Latinam versionem a Grotio mutuati sumus, ex Excerptis pag. 674.

e. Πολέμων - - περὶ Ἠλείων λέγων. Postremum verbum, quod deerat editis, adiectum exhibebat noster cod. *A.* *Epigramma in Eleos* ex Athenaeo H. Stephanus Adpendici Anthologiae inseruit, pag. 533. & Brunckius Analectis T. III. pag. 254. *Vers.* 2. Commode δὴ particulam, quam desiderabat metrum, adiecerunt Athenaei editores. Sed συνάπασα, quod tenet uterque mstus codex, nil opus fuerat ut in ξυνάπασα mutaretur.

AD CAP. LX.

f ἐπὶ δὲ τοὺς πότους - - ὡρμηκότες ἐπιεικῶς. τὸ δ' εἰσὶ πάντες οἱ Θρᾶκες, πολυπόται. »Lege ἐπὶ δὲ - - ὡρμηκότες. ἐπιεικῶς δ' εἰσὶ πάντες οἱ Θρᾶκες πολυπόται.« Casaubonus. — Concise ista expedivit Breviator. Cum editis autem adcurate consentit ms. *A.* nisi quod suo more πολυπῶται scribit. Nec vero praecise equidem improbem Casauboni emendationem: sed, an omnino necessaria esset, dubitavi. Sane citra incommodum ἐπιεικῶς ad praecedentia referri posse videtur. Haud dissimili quidem ratione etiam de potatore Lucianus dixit, πίνει δ' ἐπιεικῶς. Dial. Mort. VII. 1. Tum vero nihil impedire videtur, quin credamus, τὸ δὲ (i. e. τοῦτο δὲ) in neutro genere, pro τοιοῦτοι, (*hoc sunt*; pro, *tales sunt*) dicere Theopompum potuisse: cuius stylum in multis proprium quemdam & singularem colorem habuisse novimus. Nec vero desunt exempla probatissimorum etiam auctorum, qui pronomine neutrius generis similiter usi sint: veluti, cum Menander comicus apud Nostrum VI. 247. e. ait, Τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως, idem recte valet τοῦτο, ac τοιοῦτος.

Callimachi duos versus, Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην &c. tertio etiam versu & quarti initio auctos repetit Noster, nec tamen absque varietate scripturae, XI. 477. c. ubi pro ἀπέστυγε, scribitur ἀπήνατο: & pro οἰνοποτεῖν, ζωροπο-

τῶν Eosdem versus Macrobius citavit, (ab Athenaeo, ut multa alia, mutuatus) Saturnal. V. 21. Indidem etiam *Threiciam amystidem* Horatius expressit, lib. I. Od. XXXVI. 14. In Fragmentis *Callimachi* a Bentleio collectis, habes hoc, num. 100. pag. 481. edit. Ern.

In THEOPOMPI verbis, de *Cleomene*, *Methymnaeorum tyranno*, τὰς μαστροποὺς recte tenet ms. *A.* cum editis. μαστροπὰς scribitur in ms. *Ep.* calligraphi errore nescio, an Epitomatoris iudicio. *Mox*, cum ibidem sic vulgo legeretur, τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφανεστάτας πορευομένας, &c. haec adnotavit CASAUBONUS: »Lege ἐμπορευομένας: ut sit sensus, non omnes lenas a Cleomene »fuisse sublatas, sed eas solum fuisse in maris profundum »coniectas, quarum extiterat notabilior in lenocinio ope»ra & industria. Cleomenis egregium adeo facinus lon»go post tempore renovavit Caius princeps, ut narrat »Tranquillus.« CASAUBONUS. — At longe diversum est quod de Caio Caesare Suetonius (cap. 40.) narrat. Longe item diversum, ni prorsus fallor, id quod hoc loco ex Theopompo referre Athenaeus voluerat. Pro πορευομένας haud dubie & Deipnosophista noster & Theopompus πορνευομένας scripserant: de quo perspecte CORAY in *Notis msstis* monuit. Tum vero, post γυναῖκας, simillima postremae huius vocabuli syllabae vocula καὶ interciderat: quà adiectâ, commodissima illa sententia prodibat, quam in latina versione expressimus. Verus autem uterque error fuit: qui & optimum nostrum codicem *A.* occupavit, & illud exemplum plenioris operis occupaverat quo Epitomae auctor usus est. Itaque mendosum esse verbum πορευομένας intelligens Breviator, prorsus omisit: quo omisso, eadem prodibat sententia quam Casaubonus voluerat. Nam verbum ἐμπορευομένας, quod ille hic ponendum censuerat, ad sententiae summam nihil conferebat. *Mox*, pro καταποντίσαι, perperam κατὰ ποντίσαι scribitur in ms. *Ep.* Quod dein continuo sequitur, τισὶν (sive, ut est in Epitoma nostra, τισὶ) προστάξας: pronomen istud e duabus posterioribus syllabis verbi καταποντίσαι ortum temereque insertum suspicatus erat CORAY. Sed tenent illud ambo nostri mssti: nec raro pronomen illud verbis *iubendi* similiter adiectum reperias, sive pleonasticâ quâdam ratione, ut nullam praecipuam

a vim habeat; sive eâ notione, quam latine his verbis exprimas, *certis quibusdam hominibus mandatum dedit.*

Καὶ Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς περὶ τῶν ἑπτὰ Σοφῶν. Ἕρμιππος Καλλιμάχειος (id est, *Callimachi discipulus*) vocatur apud Nostrum, II. 56. f. ubi vide notata.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῶν Φιλιππικῶν· Ἰλλυριοὶ, φησὶ, *&c.* » In hoc vinosorum albo leges hîc *Argivos*, *Corinthios*, » *Thraces*, & *Illyrios*: de quibus omnibus simul Aelianus » lib. III. cap. xv. *Illyriis* subiunguntur statim *Ariaei.* De » utrisque agit Athenaeus ex eodem scriptore, *THEO-* » *POMPO* nempe Historico. Nam falluntur interpretes, qui » ista verba, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τῶν Φιλιππικῶν, Ἰλλυριοί » φησιν, accipiunt de *Hermippo*, quem Philippicas fingunt » scripsisse instar Demosthenis & Ciceronis: nugae. Au- » ctor loquitur de *Theopompo*, cuius facta mentio paullo » ante. Quis nescit editum a Theopompo Historiae cor- » pus ingens, *Philippica* inscriptum? De eo Suidas: ἔγρα- » ψε Φιλιππικὰ ἐν βιβλίοις οβ'. Librum quinquagesimum » modo laudavit Athenaeus. Ex iis libris desumta sunt, » quae de *Illyriis* & *Ariaeis* hîc recitantur. « CASAUBONUS. — De *THEOPOMPI Philippicis* consulendus omnino VOSSIUS lib. I. DE Historicis Graec. cap. 7. Quod mox

b editum erat, μέτρια ποιοῦσιν, ferendum videri poterat: quamquam haud facile ita locuturus erat Historiarum scriptor. Sed quidquid de hoc statuatur, sequi nos debuimus veteris codicis auctoritatem, qui μετρίως dedit. In *Epit.* omissa sunt sex verba, καὶ τοῦτο -- ποιοῦσιν.

Ἀριαῖοι δὲ, φησὶ, κέκτηνται προσπελατῶν &c. » *Ariaeos* » populum nusquam in libris veterum Geographorum in- » venias. Neque enim assentiendum est doctissimo illi vi- » ro, qui Ariae, regionis in Asia celeberrimi nominis, » incolas putavit intelligi. Nam ab *Aria* hac deductum » gentile Ἄριος est vel Ἀριεὺς, ut disertim Hermolaus » Byzantius docet, [in Stephani Byzantini Epitoma:] pro- » batque usus omnium scriptorum. « [Tamen, & Ἀριηνεὺς dictos fuisse, adnotavit Holstenius ad Steph. Byzant.] » Quis vero ferat Theopompum, si de eo populo sentie- » bat, *bella Gallorum & Ariaeorum* nobis commemorantem? » Mirum sane, quid potuerit populos ita dissitos commit- » tere? Non est dubitandum, iudicio meo, corruptos hîc » esse omnes codices, cum & Theopompus & Athenaeus » Ἀρδιαῖοι scripsissent. Inter Illyridis barbaras & agre-

» stes nationes *Ardiaeos* nominant Geographi omnes, & » Aristoteles etiam de Miraculis auditis. Hi igitur *posse-* » *disse* aliquando dicuntur προσπελατῶν ὥσπερ εἱλώτων [εἱλότων scribitur in ms. *Ep.*] » τριάκοντα μυριάδας. Athe- » nienses πελάτας & προσπελάτας vocabant, quos fere » Romani veteres dicebant *clientes:* & προστάτης iisdem » est *patronus*. Ardiaeorum πελάται isti [sive προσπελάται] similes videntur fuisse Gallorum *soldurüs*. « Casaubonus. — Scripturam Ἀριαῖοι tenet uterque noster codex ms. quam tamen vitiosam esse, & cum Casaub. in Ἀρδιαῖοι mutandam, vix dubitari potest. Supra, VI. pag. 271. e. idem populus, alio errore, Ἀρκάδιοι nominabatur: ad quem locum vide quae notavimus.

Post verba γενομένου δὲ τούτου, haud dubie narraverat Theopompus, *simulatâ fugâ castra sua deseruisse Gallos*, aut aliquid in eam sententiam, *& occupata mox ea fuisse ab Illyriis, &c.* Et potuerat quidem ista *ipse Athenaeus* consulto omittere, ut parum ad summam rei facientia, & per se facile intelligenda: sed quoniam, quae hic apud Theopompum legebantur, ab his verbis, οἱ μὲν Κελτοὶ videntur initium cepisse, facile etiam *librarius* a verbis οἱ μὲν Κελτοὶ, ad ea quae paulo inferius sequebantur, οἱ μὲν αὐτῶν, potuit aberrare. *Deinde*, quum nude εἰς τοὺς ποταμοὺς ἔῤῥιψαν, absque pronomine reciproco, in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite ἔῤῥιψαν ἑαυτοὺς praeeunte Ep. edidit Casaub. Sed id suo arbitratu ita posuerat Breviator. αὐτοὺς ἔῤῥιψαν nobis dedit vetus codex *A*. Iam, quod mox ait auctor, ἀκράτορες τῶν γαστέρων γενόμενοι, videtur utique id ipsum proprie sonare, quod Dalecampius dixit, *qui alvum solutam cohibere non potuerunt*. Mirum tamen, cur eâ de caussâ *in flumina sese proiecerint*. Quare nos ex coniecturâ (lubricâ quidem illâ, cuius veritatem minime praestabimus) *cum alvi dolorem ferre non possent*, reddidimus.

AD CAP. LXI.

Percommode in editis legebatur, Τοιαῦτα καὶ πολλὰ ἐφεξῆς καταλέξαντος τοῦ Δημοκρ. Sed nos particulam καὶ, quam non necessario desiderabat oratio, delere debuimus auctoritate veteris codicis *A*. qui illam ignorat. To-

ταν ῥῆσιν, qua transitum ad sequentia parat Athenaeus, omissam esse in *Epitomâ*, non est quod moneamus.

πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον. Dicit μητρόπολιν, quasi *fontem & originem*. Sic *Archestrati Gastrologiam* Chrysippus (apud Nostrum, III. 104. b.) dixit esse μητρόπολιν *philosophiae Epicureae*, id est, fontem & originem, e quo philosophiam suam hausisset Epicurus. Simili quadam notione, sed frigido quodam (ut nobis videbatur) ioco, idem vocabulum ipse usurpavit Athenaeus, III. 96. e. cum dicere vellet, *Hippocratis filios e porca potius, quam muliere, natos videri.*

d δι' ὃν (τὸν οἶνον) καὶ τὰς μέθας &c. » Cum ait Pontia» nus in temulentiae criminatione, διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰς » μέθας, καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνε» σθαι: nisi recte accipias vocem παροινία, frigebit grada» tio haec, quae tamen est elegantissima. Nam μέθη & » μανία *mentis depravationem* significant; παροινία vero eius » depravationis est effectus; cum non ebrius tantum est » aliquis, sed hoc amplius propter ebrietatem facit alicui » contumeliam. Non est παροινία *amentia*, ut vertit vir eru» ditus: ne *temulentia* quidem, aut *vinositas*; verum *ex te» mulentiâ nascens* ὕβρις, *petulantia & iniuria*. Docte, ut sem» per, Hesychius: Παροινία, inquit, ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις » καὶ οἷα δή ποτε ἁμαρτία: & in eam sententiam plura. » Athenaeus ipse post pauca: [pag. 444. b.] τὸ παροινεῖν » ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. Post verbum γίγνεσθαι ponenda » στιγμὴ τελεία. [Ibi recte interpuncta erat oratio in ed. Ven. sed distinctio perperam omissa in ed. Bas. & Cas.] » Deinde scribendum fide Excerptorum: οὔ τοὺς ἐκπα» θῶς μεταλαμβάνοντας &c. « CASAUBONUS. — Recte vero οὔ τοὺς non modo Epitoma exhibet, sed & ms. *A*. Pro quo quum mendose οὗτος ἐκπαθῶς in ed. Ven. excusum esset, inde οὕτως ἐκπαθῶς fecit editor Bas. idque servatum in ed. Cas.

ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος. Cognominis rationem exposuit Athenaeus lib. XV. pag. 669. d.

Περὶ τοῦδε (τὸ γὰρ φῦλον οὐκ ἀπώλωλε) Ἄλεξις δ' ἐν Κουρίδι &c. Cum φίλον vulgo scriberetur, nihil offensus eâ scripturâ CASAUBONUS, haec ad hunc locum adnotavit; » Ante Ἄλεξις distinguendum erat maiore dis» tinctione. Praecedentia verba, corruptae sunt reliquiae » versus aut distichi e *Dionysio* allati. « — Sane si ver-

bis περὶ τοῦδε praepofueris unam voculam, verbi gratia καί, habebis perfectum hexametrum:

Καὶ περὶ τοῦδε τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλε.

At fententia verfui inerit nulla. Nihil vero probabilius, quam quod tam acute, quam modefte, doctiffimus CORAY adnotavit: » An φῦλον? (inquit:) *Id genus hominum non periit; ubique invenitur.* « — At hâc adoptatâ fcripturâ, perierat hexameter. Itaque omnia ifta verba, non Dionyfii, fed Pontiani (id eft Athenaei, Pontianum haec loquentem inducentis) effe iudicavi: ita tamen, ut poftrema illa, τὸ γὰρ φῦλον οὐκ ἀπόλωλε, quae utique poëticum aliquem colorem habent, non negem effe a poëta nefcio quo aliquatenus mutuata. Quod ni ita effet, fimpliciori ftilo in hunc fere modum dicendum erat, Περὶ τοῦδε τοῦ φύλου (οὐ γὰρ ἀπόλωλε) Ἄλεξις δ' ἐν Κουρίδι &c.

ALEXIDIS ecloga quum continuo tenore, neglectâ diftinctione verfuum, effet edita, ipfaque etiam oratio male diftincta effet, cum nullâ interpofitâ diftinctione fcriberetur μεθύει γὰρ οὐδὲν ἕτερον, rurfusque deinde, ὁ δ' ἕτερος τί ἂν τύχοιμι ὀνομάσας, haec monuit CASAUBONUS: » In *Alexidis eclogâ* interpunge fic, μεθύει γάρ, » οὐδὲν ἕτερον. *Ebrius eft, nihil aliud.* Quafi dicat, hoc » unum ac folum novit, vinum bibère ad ebrietatem us» que: aliud nihil. Simile eft libro XI. [pag. 467. d.] Πυ» τήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει: & apud Ariftoph. » μηδὲν ἄλλ' εἰ μὴ ἔσθιε. « [At diffimilia haec effe, fatis adparet: nam in illo ex Athen. XI. 467. d. nihil fupplendum; in ifto vero ex Ariftophane, fupplendum μηδὲν ἄλλο ποίει, εἰ μὴ ἔσθιε. Similiter in hoc Alexidis, de quo quaerimus, intelligendum οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ. Sed haec vel pueris nota.] Pergit CASAUB. » Diftingue etiam, ὁ δ' » ἕτερος, τί ἂν τύχοιμι ὀνομάσας; Βῶλον, &c. Graecani» ca elegantia eft, ὁ ἕτερος, pro, *Quod ad alterum filiorum » meorum attinet.* Obiicit autem pater ifte huic fuo filio » vitae rufticae nimium ftudium. Male haec mutabat vir » doctus. « [Nempe perperam Dalec. *Sin autem alius*: quafi effet εἰ δ' ἕτερος.] » Aelianus in Varia Hift. [X. 16.] ὁ » Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν. οἱ δὲ, οὐ» δεὶς αὐτῷ προσεῖχεν. Et ita faepius in his libris. «

Extremo *Alexidis verfu tertio*, quo fatisfieret metricae legi, haud dubie Τιμοκλέης pro vulgato Τιμοκλῆς fuit fcribendum: in reliquâ totâ eclogâ nulla litera mutanda

e fuit. Quisnam vero sit *Timocles*, qui ut bibax hîc traducitur a poëta, utrum dramaticus poëta, an alius, nunc non vacat disquirere. Illud monuisse sufficiat, nil opus esse, ut cum VILLEBRUNIO in Πινοκλῆς mutetur id nomen. Caeterum, de ecloga ista per iustos versus distribuenda iam ab eodem *Villebrunio* monitum esse, nunc maxime video. Κάπηλος tamquam proprium nomen per iocum usurpavit poëta: *Capanei* nomen aut aliquod simile exspectaverat auditor; &, ecce, *Caupo* exit.

καὶ καλῶς πρὸς τοὺς οὕτω λάπτοντας τὸν οἶνον. Editam olim scripturam οὕτως βλάπτοντας, quam ipsam vetus etiam codex noster tenet, interpretatus erat DALECAMPIUS, *qui vinum sic perdunt.* Haud immerito vero suspectum id verbum habuit acutissimus CORAY: »Lego »λάπτοντας, (inquit;) eleganti metaphorâ, a canibus ductâ. Sunt vero οἱ λάπτοντες τὸν οἶνον, de qui» bus supra (lit. *d.*) ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας dixit. In» fra, pag. 485. *d.* λεπαστὴν λαψάμενος ἐχαρύβδισε: ubi » & (lit. *a.*) λεπαστῆς etymon tradidit, ἀφ' ἧς ἐστι λά» ψαι· τουτέστιν, ἀθρόως πιεῖν. « — Et ipsam istam scripturam οὕτω λάπτοντας, quam haud cunctanter adoptavimus, plane dedit optimus noster codex *Epit.* Paulo post, praeter rem, τὸ δρᾶμ' ἔχει per apostrophum scribebant edd. Recte τὸ δρᾶμα ἔχει ms. *A.* In ipsis ALEXIDIS ex *Opora* verbis, ista οἶνον πολὺν οὐ κεκραμένον, sunt quatuor postremi pedes versus senarii: sequenti vero versui deest nonnihil sub initium, unde metro non constat ratio. Ad verbum tamen cum editis consentiunt ambo nostri mssti.

κἀν Δακτυλίῳ. Cum vitiose Δαπυλίῳ in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite correxit Casaubonus: & veram scripturam tenet ms. *A.* De Menandri fabulâ eodem titulo, vide Not. ad VI. 247. Etiam Timoclis fuit fabula Δακτύλιος, de qua dictum est ad VII. 295. b. Animadv. T. IV. pag. 190 sq. Mendosam veterum editionum scripturam cum Dalecampio tenens GROTIUS in Excerpt. p. 565. *in Conviviolo* interpretatus erat.

f In eiusdem ALEXIDIS, ex *Tutore*, versu, si quis ποεῖ cum nostro cod. *A.* scriptum maluerit, non repugno. ποιεῖ cum editis tuetur ms. *Ep.* Et frequenter sane penultima in illo verbo correpta apud poëtas occurrit.

Κρώβυλος τ' ἐν Ἀπολιπούσῃ. Sic recte ms. *A.* Vide

notata ad pag. 429. e. ubi eadem *Crobyli* ecloga iam recitata erat, quam haud satis memor ante dictorum Athenaeus noster hîc reperit. Superioris loci non oblitus auctor Epitomae, hoc loco eosdem iterum adponere versiculos prudens supersedit. Recte vero hic *vers.* 2. τοῦ φρονεῖν habet ms. *A.* cum edd. pro quo supra mendose σωφρονεῖν legebatur.

καὶ γὰρ δημοκρατουμένη πόλις &c. » De *Platonis* lo- » co diximus capite nono. [ad p. 435. f.] Sed scribe ἀκρά- a » του αὐτῆς μεθυσθῇ, non αὕτη. Vocat Plato ἄκρατον » ἐλευθερίαν, *libertatem non temperatam legibus:* quae non li- » bertas est, sed licentia. Brevius hoc ipsum Aristoteles, » velut ex tripode non Apollinis, sed rectae rationis, » pronuncians in Politicis, ἡ ἄγαν ἐλευθερία εἰς δουλείαν » τελευτᾷ. « Casaubonus. — Pro αὕτη, quod erat editum, αυτη (sic) absque accentu spirituque hîc dabat ms. *A.* Prorsus praetermissa ea vox erat supra, pag. 433. f. Recte vero αὐτῆς, sicut apud Platonem, scribitur lib. XI. pag. 505. d. ubi idem locus denuo adponitur: & sic iam hîc ex Platone correxerat editor Basileensis. Epitomae auctor, memor paulo ante adpositam fuisse illam eclogam, satis habuit hoc loco alteram adponere e libris *De Legibus* ductam. Sed in ista priori rursus intactam hîc reliquerat Casaubonus pravam editorum librorum scripturam προστακττόντων: pro qua recte, sicuti supra, προστατούντων dedit cod. *A.*

Ἐν δὲ τῷ τῶν Νόμων ἕκτῳ. Sic ms. *A.* ἐν ἕκτῳ Νόμων ms. *Epit.* *Ibid.* Τὴν πόλιν εἶναι δεῖ δίκην. Sic cod. ms. uterque: nescientes verbum φησὶ temere in editis repetitum, nec aliud illius loco agnoscentes. Dein tenui κρατῆρος κεκραμένην: quemadmodum ex *Platone* (*De Legibus*, pag. 294. ed. Bipont.) correxerat Basileensis editor. Si transpositas cum msstis nostris duas voces velles, utique κεκραμένου κρατῆρος erat scribendum.

AD CAP. LXII.

Ἀντιφάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ. Nihil hîc mutat vetus codex: b at idem infra (lib. XIII. pag. 586. a.) ἐν Ἀρκάδι tenet cum editis.

Οὔτε γὰρ νήφοντα &c. » *Antiphanis versus* ita dis- » tinxeris melius & legeris:

b »— Οὔτε γὰρ νήφοντα δεῖ τιν' οὐδαμοῦ
»πάτερ παροινεῖν, οὔτ' ὅταν πίνειν δέῃ
»δεῖ νοῦν ἔχειν. . . . .
»Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
»μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι,
»εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον αὑτὸν ὄψεται
» . . . . ἐὰν σκοπῇ
»τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια,
»τὰς φλέβας ὅπῃ φέροντ' ἄνω καὶ κάτω,
»δι' ὧν ὁ θνητὸς πᾶς κυβερνᾶται βίος.

»Elegantiſſimi ſane ſunt verſiculi: quos proferebat fi»lius, cum patre auſteritatis & tetricitatis nimiae viro »disputans. Solens autem Athenaeus more ſuo quaedam »omiſit, quae ad perficiendam ſententiam nullum habe»bant momentum, & fortaſſe ab alio interpellante pro»nunciabantur. Eos autem potiſſimum reprehendit hic cen»ſor, qui opibus tumentes ſupercilium adducunt, & ſe»parant ſe ab aliis affectatâ quadam gravitate. Sic dice»bat Theophraſtus in Characteribus, hominis *αὐθάδους* »notam eſſe, quod in conviviis neque canere, neque *ῥῆ»σιν εἰπεῖν*, neque ſaltare dignetur. Fruſtra igitur labo»rant docti de interpretatione illius verſus, *μικρῷ πεποι»θὼς ἀθλίῳ νομίσματι*. [cuius verſus ſententiam longius quaeſiverat Dalec.] »Eſt enim manifeſta deſcriptio homi»nis propter divitias ſuperbientis. Proximorum verſuum »ſententiam, vitio librariorum imperfectam & mutilam, »ita explemus ingenii coniecturâ:

»εἰς ἄφοδον ἐλθὼν ὅμοιον αὑτὸν ὄψεται
»τοῖς εὐτελεστάτοις, ἐάν γ' ὀρθῶς σκοπῇ
»τὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια.«

Haec CASAUBONUS. — At non erant *ſenarii verſus iambici*, ſed *trochaici tetrametri*, recte diſtincti in editionibus omnibus: quarum rationem nos tenuimus, praeeunte GROTIO in Excerpt. pag. 603. Et fere nihil erat mutandum aut adiiciendum, idque ipſum ex codicum noſtrorum praeſcripto, qui in caeteris omnibus ad verbum cum editis conſentiunt. Librorum diſcrepantia nonniſi in hisce cernitur. *Verſ.* 2. *οὐδαμοῦ* tenet ms. *A.* cum editis: ibi *οὐδαμῶς* habet ms. *Ep.* *Initio verſus* 4. haud dubie omiſſum erat aliquid (ab ipſo fortaſſe Athenaeo) ad complendam verſus menſuram neceſſarium. Nihil vero probabilius nobis viſum erat quam quod GROTIUS ſupple-

verat; nempe δηλαδή. Doctissimus IACOBS verba ὦ πάτερ inserenda coniectaverat. *Versu* 5. non male editum erat αὐτὸν ὄψεται: sed αὑτὸν dabant ambo mssti. Ibidem neminem turbare debet quod *Grotius* in Notis ait, πᾶσιν a se esse positum, pro πᾶν, quod ibi scriptum fuisset. Imprudenti hoc exciderat: πᾶσιν etiam ante Grotium recte tenebant libri omnes. Ad verba εἰς ἄφοδον monuit idem GROTIUS: »Adiicit εἰς ἄφοδον, quia ibi nudos se »videre poterant.« — Commodius videtur *balneum* hoc respectu nominare potuisse poëta: sed ridiculi simul & contemtus caussâ, τὴν ἄφοδον (*latrinam*) nominasse videtur: quo qui secedebant, pallium deponere debebant. *Vers.* 6. pro ἐὰν, quod erat in msstis & editis, ἂν scripsimus. c *Postremi versus* initio, quum ad complendum metrum manifeste desideraretur nonnihil, verbum τεταμένας adiecit GROTIUS, mirifice aptum ad verba proxime praecedentia τὰς ἄνω καὶ τὰς κάτω. De quo supplemento prorsus ille tacuit in Notis ad hunc locum spectantibus. Fieri potest ut ex ingenio verum divinaverit: sed suspicor, in ora alicuius exempli Athenaei (fortasse illius, quod *Scaligeri* olim fuerat, cuius emendationes saepe laudavit Grotius) verbum illud e msto quodam codice enotatum reperisse: noster quidem codex mstus uterque idem ipsum verbum suo loco adiectum exhibet. *Grotii* esse Latinam versionem, quam Graecis subiecimus, facile intellexerit Lector.

Macareum, de quo agitur in sequenti eiusdem *ANTIPHANIS* ex *Aeolo* eclogâ, filium fuisse Aeoli, ex fabulis notum. Ibi cum *vers.* 3 *sqq.* in editis sic scriptum esset:

— εἶτα παραλαβών ποτε
οἶνον στρατηγὸν, ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθεν τῆς εὐβουλίας; d
νύκτωρ ἀναστὰς &c.

monuit CASAUBONUS.: »Ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινὸς, »loquendi genus est, quod de eo usurpatur, *qui anteponat aliquid alii rei.* *ANTIPHANES* in ea quae apud Athenaeum sequitur ecloga:

»— εἶτα παραλαβών ποτε
»οἶνον στρατηγὸν (ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει
»τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας·)
»νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο.

»Inclusa notis parentheseos hoc sonant: *quod solum morta-*

d » *les impellit, ut audaciam anteponant recto consilio:* id est, » Vinum reddit homines audaciores quam prudentiores. « Sic ὄπισθεν ἱστάναι, pro *contemnere & insuper habere.* [Immo, *postponi, posthaberi, cedere.*] » Sophocles, [Antigon. 650. ed. Brunck. al. 652. ubi vide Schol. antiq.] γνώμας » πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἱστάναι. « — Nos, quod *vers.* 4. θνητῶν habet uterque noster codex mstus, id non ferendum putavimus; sed tenendum θνητοῖς, quod commode editum erat. *Vers.* 5. πρόσθε, pro πρόσθεν, recte scriptum in ms. *Ep.* Pro ἠβούλετο, (*vers.* 6.) ἐβούλετο scripsit Casaubonus, nullâ necessitate deserens librorum scripturam.

AD CAP. LXIII.

καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε. » Vox ἔξοινος, quae adno» tatur ex *Hegesandro*, & libro primo legitur, & alibi » in hoc opere. Plura de ea dictione, lib. XIV. « CASAUBONUS. — Vocabulum ἔξοινος apud HEGESANDRUM videri poterat *vinosum* (ut reddidit h. l. Dalecampius) vel *ebriosum*, i. e. ebrietati deditum, significare. Sed, verum si quaeris, ἔξοινος Graece dicitur, qui iam nunc *ebrius* est. Sic quidem Suidas diserte docet, & prolatis exemplis probat: quo & spectant quae habes apud Nostrum, I. 34. b. XIV. 613. d. e. & XV. 685. f. *Ibid.* ὁ Κομηὼν εἰς κυβευτὴν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα. Commode adnotavit CORAY: » Forf. ὡς κυβευτήν. « — Nempe sic dicunt Graeci. Etiamque, & frequentius quidem, σκώπτειν τινὰ εἴς τι: qua ratione hîc etiam coniectare licuerat, εἰς κυβείαν σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα: *ob aleae ludum*, cui nempe ille deditus erat. Sed & vulgatum ferri posse videtur, structuram sermonis in hunc modum concipiendo, σκώπτων εἰς τὸν Ῥοδοφῶντα κυβευτὴν, nempe ὡς κυβευτὴν ὄντα. Nam & σκώπτειν εἴς τινα reperitur, pro *irridere aliquem:* velut apud Suidam in Δαφίδας, e nescio quo auctore, σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, *deridere oraculum.* Totum locum, ex Hegesandro excerptum, omisit Breviator.

e » Versus in *Rhodophontem aleatorem*,

» Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι κυβευταί.

» parodia est illius Homerici, [ex Iliad. θ'. 102.]

» Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. «

CASAUBONUS. — *Ibid.* Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ την περὶ τὰς

γυναῖκας σπουδὴν - - ὀνειδίζειν. Quod hic vulgo legebatur, Ῥοδοφῶν τε ἔλεγεν τὴν περὶ &c. id nec sensum ullum habebat, & manifeste e paulo superius positis verbis, σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν per incogitantiam veteris alicuius librarii temere hic repetitum erat. Quod magis etiam ex eo adparebat, quod in ms. *A.* non Ῥοδοφῶν τε, ut in editis, sed Ῥοδοφῶντα ἔλεγεν scribitur, plane ut supra. Connexio narrationis, cuius minime obscura erat sententia, satis ostendebat, Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ, aut Ῥοδοφῶν τε Κομηνῶνι scriptum oportuisse. e

παντάπασιν οὐκ ἔχοντος ἰδίωμα παρὰ τοῖς Ῥοδίοις. »Scribendum ἀξίωμα: non ἰδίωμα. « CASAUBONUS. — Sane satis perspicuum esse videtur, hoc dicere voluisse Theopompum, in nullâ *dignitate* (ut Dalecamp. reddidit) *honoreve* apud Rhodios olim fuisse illum hominem. At id Graece (apud probatos quidem auctores) ἀξίωμα sonat, non ἰδίωμα. Sed quis nobis spondebit, THEOPOMPUM non eâdem aut simili quadam notione vocabulo ἰδίωμα usum esse? Agnoscit quidem illud vetus noster codex cum editis: (in *Epit.* omissa est tota prior pars narrationis Theopompi:) & dixerit fortasse Theopompus ἰδίωμα id *quod quis proprium habet*, quod eum adeo *insignem* facit prae caeteris; nempe *aliquid praecipui; eminentiam quamdam.* Porro ad eumdem hunc locum doctissimus CORAY Adnotationem nobiscum communicavit huiusmodi: » Mu» tandum omnino existimavit Casaubonus ἰδίωμα in ἀξίω» μα. Graecis recentioribus ἰδίωμα idem valet quod an» tiquis τὸ σεμνὸν, *moderata gravitas;* quam qui non ha» bet, is non est σεβάσμιος, i. e. dignus quem alii ve» nerentur: quod accidit *Hegesilocho* apud Rhodios. En » exemplum huiusce significationis, promtum ex Poëmate » Erotico, cui titulus Ἐρωτόκριτος, edit. Venet. 1797. » pag. 92.

» Πεζοὶ μὲ ζάλα μετρητὰ, καὶ δίωμα (poëtice pro ἰδίωμα) ἐπορπατοῦσαν.

» Qui versus sonat: *Pedestres pedetentim & cum gravitate in» cedebant.* Unde & ἰδιωματάρης, non modo qui *moderate » gravis* est, sed (ut & antiquorum σεμνὸς) qui *tumidus & » fastuosus.* Idem auctor, pag. 97.

» Στῆς κεφαλῆς τὴν ζωγραφιὰν τουνοῦ τοῦ διωματάρη. «

Quae deinde de *flagitioso* illo *talorum ludo* (*sub finem* f *paginae* & *p. seq.*) narrantur, ea ex Athenaeo etiam com-

memoravit Euſtathius ad Od. α'. pag. 29. l. 7 ſqq. ſed paulo brevius quam leguntur in *Epitoma*, quae hîc nihil a pleniori opere diſcedit.

a 'Ανθέας δὲ ὁ Λίνδιος -- ὥς φησι Φιλόδημος. » Magna ubique in propriis nominibus diverſitas veterum librorum. *Antheas Lindius*, *Cleobuli* συγγενὴς, in Excerptis eſt *Andreas*: & qui dicitur hic *Philodemus*, *auctor libri* περὶ τῶν ἐν 'Ρόδῳ Σμινθείων, [immo Σμινθίων hoc loco recte libri omnes] » libro III. erat *Philomneſtus*. Ibi » expoſitus eſt, capite tertio, eius libri titulus. « CASAUBONUS. — At noſter optimus codex *Epit.* nullum hîc *Andream* agnoſcit: ſed, ut in ms. *A.* ſic & in illo 'Ανθέας ſcribitur, cum in contextu, tum iterum in ora; in qua frequenter nomina auctorum ab Athenaeo citatorum, aut aliarum ſive perſonarum ſive rerum notabiliorum, de quibus agitur, ſeorſim rurſus adnotavit idem calligraphus qui totum codicem exaravit. De *Philodemo* vel *Philomneſto* vide notata ad III. 74. f. In Φιλόδημος h. l. cum editis conſentit ms. *A.* In *Epit.* hîc omiſſum huius ſcriptoris nomen.

b » *Antheas*, inquit auctor, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζε, » ἐσθῆτα Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμμάχους. Perplacet quod extat in Excerptis, συμβάκχους. Nam & Antheas Bacchum ſimulabat ac cultu » vitaeque genere imitabatur: & ſodales ipſius βακχεύοντι » αὐτῷ συνεβάκχευον, veri *ſymbacchi* & ſyndionyſiaſtae. » β & μ paſſim ſedes permutarunt, ut ſaepe dictum. « CASAUBONUS. — Nobis non modo codex *Epit.* ſed & optimae membr. *A.* veram ſcripturam obtulerunt.

'Ανθέας --- πρῶτος εὗρε τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, ἣ 'Ασωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις. Unus, quod ſciam, ſcriptor hodie Athenaeus ſupereſt, qui *Antheae* & *Aſopodori* meminerit, poëtarum proſaicorum, id eſt, qui poëticas fictiones ac vere nominata Poëmata ſolutâ oratione concepta ediderint; quorum ille, inventor fuiſſet huius generis Poëſeos; hic deinde illud imitatus ſit & perfecerit. Meminit ſane Aſopodori, neſcio an eiusdem, Suidas quoque, ex Ariſtophanis vetere Interprete ad Av. vs. 17. ſed hi quidem non niſi brevem hominis ſtaturam notarunt. Ediditſe autem *ASOPODORUM* Poëma *de Amore*, ſive, *de Cupidine*, περὶ τὸν Ἔρωτα, *ſolutâ oratione* (διὰ λόγου) conſcriptum,

discimus ex eodem nostro Athenaeo, lib. XIV, p. 639. a. b Quos hoc loco nominat eiusdem Asopodori τοὺς καταλογάδην ἰάμβους, nescio idem-ne, an diversum poëma dicat: & ipsum hoc quid sit omnino, οἱ καταλογάδην ἴαμβοι, id est, *prosaici iambi*, haud satis liquet, nobis quidem. Primâ specie videri poterant veri iambici versus intelligi, quorum tamen dictio & totus color fuerit eiusmodi, ut (quod Horatius ait, lib. I. Sat. IV. vs. 43.) *sermoni*, id est, pedestri orationi, *propiores* essent quam poësi. Sed, quod inferiori loco quem modo citavimus, eiusdem Asopodori scripta *aliquam* διὰ λόγου ποίησιν adpellat, id est, *veram quamdam poësin*, sed eam *pedestri sermone conceptam*; tum, quod hic ait, imitatum illum esse *Antheae* τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν, id alio nos vocare videtur, monereque ut intelligamus *Poësin* vere hactenus nominatam, quatenus hoc nomine recte adpellari potest *ficti cuiusdam argumenti, ad imitationem rei vere gestae, apto quodam orationis colore & ad ciendos in auditorum vel lectorum animis eos, quos volumus, motus adcommodato, tractatio*. Ita fit, ut, quos dicit Athenaeus τοὺς καταλογάδην ἰάμβους *Asopodori*, videantur illi non fuisse iambici versus proprie nominati, legibus illis metricis, quibus hoc genus continetur, adstricti: sed *cola* quaedam vel *incisa*, quae (sicut illa, quibus Sophronis Mimos comprehensos fuisse novimus; conf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. pag. 200.) speciem quidem aliquam legitimorum versuum haberent, & percommodo utique orationis ῥυθμῷ fluerent; sed non eodem prorsus metro, quo versus proprie nominati, incederent. Iam vero, quod de *Antheae* poësi hic dicit auctor noster, τὴν διὰ συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν vocans, id ipsum quo sensu dicatur, dubitari posse video. Vertit DALECAMPIUS: *Poësin ille quae compositis nominibus fit, primus invenit.* Ac satis quidem constat, magnam in omni genere poëseos vim habere *nomina* e simplicibus novâ quadam commodâque ratione *composita*: at ab his quis quaeso alicui Poëseos generi nomen imponat, dicatque *Poësin quae ex compositis nominibus fiat?* Nobis de alia quadam *compositione*, non *nominum* solum, sed *omnino verborum*, quibus constat oratio, hic agi videbatur: nempe de ea, a qua uni suorum librorum Dionysius Halicarnasseus titulum fecit, περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων: quem Latine alii vulgo *De Compositione*

b *Verborum* reddiderunt; alii paulo rectius, *De Collocatione Verborum*, *De Constructione Verborum*, *De Structura Orationis*, reddendum censuerunt. Τὴν διὰ τῶν λόγων σύνθεσιν Longinus vocat, περὶ Ὕψους, cap. 39. Itaque pro eo quod in versione posuimus, *quae fit aptâ quâdam verborum compositione*, commodius fortasse rectiusque cum Cicerone (in Orat. c. 44.) *verborum collocatione* vel *structurâ* dicturi eramus. At illud rursus pulcre intelligo, si id, quod nos intelligimus, dicere Athenaeus voluerat, perincommode eum τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν dixisse; cum debuisset, τὴν διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων ποίησιν. Quod ipsum nobis suspicionem movit, leviter vitiatam esse librorum nostrorum scripturam, & pro τῶν συνθέτων, quod uterque quidem etiam codex noster tenet, τῶν εὖ συνθέτων scripsisse Athenaeum; quibus verbis id ipsum quod volumus satis commode perspicueque significaretur. Quemadmodum iam saepius in his libris syllabas ευ & ου perperam inter se permutatas a librariis observavimus: sic & accidere facile potuit, ut vocula εὖ ante συνθέτων per similem librariorum negligentiam intercideret.

ἃ ἐξῆρχε τοῖς μετ' αὐτοῦ φαλλοφοροῦσι. Proprius error est editionum Cas. 2. & 3. quod ἐξῆρκε habent, pro ἐξῆρχε. Scripturam μετ' αὐτου adoptavi ex ms. *Epit.* Quod paulo superius dixerat auctor, ἐξῆγέ τε κῶμον ἀεὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, praeeunte fere Budaeo (apud H. Steph. Thes. T. II. pag. 531 extr.) itemque Dalecampio, interpretatus sum, *agmenque comessantium dies noctesque ducebat.* Satis fortasse erat futurum: *diesque & noctes comessationes instituebat.*

AD CAP. LXIV.

c In priore versuum ex AGATHONE citatorum, pro καὶ ὁ νέος τρόπος, GROTIUS in Excerpt. pag. 437. καὶ ὁ Νεότροπος (*& Neotropus*) posuit, haud video qua necessitate, quove consilio. Quem vero νέον τρόπον poëta dixit, possis fortasse *iuveniles mores* intelligere: sed id proprie νεανικὸς τρόπος Graece sonabat. Itaque vulgatissimo sensu reddidimus, *novus mos.*

Κολχὶς ἄνθρωπος πάροινος. Dalecampius: *Colchis vir ebriosus.* Pariter Gallicus interpres, *Colchis, homme insolent.* At

Κολχὶς foeminini generis est, sive proprium personae nomen, sive gentile; quemadmodum apud Horatium *impudica Colchis*, Epod. XVI. 58. nempe Medea. Adiectivum πάροινος vero generis communis est. Videtur autem istis verbis contineri prius hemistichium tetrametri trochaici.

ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης &c. De eiusdem *Eumenis* obitu loquens Strabo lib. XIII. pag. 624. ed. Casaub. nil aliud dicit, nisi δύο καὶ εἴκοσιν ἄρξας ἔτη, τελευτᾷ τὸν βίον. *Ibid.* ἀλλ' οὐ Περσεὺς &c. »Quaeri potest, quor»sum illa spectent de *Perseo*. Nam si Perseus temperans »fuit, & vini parcus, quid attinebat eius isto loco memi»nisse? Sed videntur de hoc rege diversa scripsisse veteres: »aliis temperantiam illius laudantibus: aliis eum vinositatis »arcessentibus, quos obiter refutare auctor instituit. Li»vius sane libro XLI. ita vario scribit Perseum fuisse in»genio, ut mirum non sit, de eo non consentire histori»cos.« CASAUBONUS. — Vide POLYBIUM, in Reliquiis libri XXVI. cap. 5.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Σιλλῶν. Sic Σιλλῶν, non Σίλλων, e scriptum dedit ms. *A.* ut supra, pag. 424. b. ubi iam citata sunt extrema verba istorum versuum, e TIMONIS *Sillis* hic adpositorum. *Vers.* 1. Cur βουπλῆγα *bubulum* interpretatus sit Dalec. & cum eo Gallicus interpres, non video. Satis quidem notum est, eo vocabulo significari vel *stimulum quo stimuletur bos*, vel *flagrum quo caedatur*, aut *flagrum quodvis*. Cum utrâque vero harum notionum apte congruit adiectivum τομώτερον: quod & de *ferro acuto* usurpatum reperitur; nec minus commode de *flagro* usurpari potuit; quandoquidem verbum τέμνειν, a quo illud deductum, etiam *virgis sive loris caedere* significat, ut observavimus olim ad Epicteti Dissertat. III. 22, 3. quam locutionem Graecam imitatus Horatius, Epod. IV. 11. *sectus flagellis* dixit, pro eo quod vulgo *caesus flagellis* dicitur. *Ibid.* Pro ἢ Λυκόοργος, probabiliter utique VALCKENARIUS ad Theocr. Adoniaz. pag. 340 sq. coniectaverat, ἢ Λυκοόργου scriptum oportuisse, id est, τομώτερον τῆς τοῦ Λυκούργου βουπλῆγος. Veritus tamen sum mutare vulgatum, quod uterque cod. ms. tuetur. Potuit, per tropum sermonis minime inusitatum, *Lycurgus* ipse *flagrum* dici: potuit etiam nominativus Λυκόοργος ad aliquid, quod apud poëtam fortasse praecesserat, referri; verbi gratiâ, *Tenuit* (nescio quis) *flagrum acerbius, quam* (quo

e usus erat) *Lycurgus*. Ac fortasse sub ipsa vocula Ἠὲ, initio versus, verbum ἦγε latet. Primam illam vocem omisit Epitomator. *Vers.* 2. Recte Διωνύσου dedit ms. *Epit.* sicut pag. 440. d. ubi eamdem scripturam metrum desiderabat. *Vers.* 3. Formam nominis magis usitatam h. l. posuerant librarii, ἀρυταίνας: in cuius locum tacite Casaubonus istam substituit ἀρυσάνας, quâ usum esse in isto versu *Timonem* disertissime docuerat ipse Athenaeus p. 424. b. Quare tenuimus id quod a Casaub. hîc positum reperimus: quamquam non negamus, fieri posse ut ipse etiam Athenaeus, sui oblitus, ἀρυταίνας hîc pro ἀρυσάνας scripserit.

οὐ ποτικὸς δέ. ποτικὸς, ex analogia nominum in ικος desinentium, significat *potandi peritum*, sive *idoneum & proclivem ad potandum*. Sic Plutarchus (citante H. Steph. Thes. III. 303.) de Demetrio & Antonio dixit: γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοὶ, ποτικοὶ, στρατιωτικοὶ, μεγαλόδωροι. Cur deinde post verba ista, ὠνόμασε δὲ ποτικὸν Ἀλκαῖος οὕτως, *defectus nota poneretur*, nulla caussa fuit. Sic enim alibi etiam locutum Athenaeum observavimus, ubi non magis, quam hîc, adposuerat auctoris laudati verba. Vide ad III. 123. f. & loca ibi citata.

AD CAP. LXV.

f Μετὰ ταῦτα ὁ Οὐλπιανὸς προπιών τινι. Penacute προπίων τινὶ scribebatur in editionibus omnibus: nec aliud e Msto enotatum. Ut autem in antiquo poëta ferri ea scriptura potuisset, tamen in Athenaei verbis minime ferenda erat: sed vel προπίνων scriptum oportuit, vel, quod nos praetulimus, προπιών τινι.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀντιφάνην, ὦ φιλότης, ὅς ἐν Ἀγροίκοις φησίν. Simillima exempla mirae sermonis structurae, qua subinde utitur Athenaeus, ubi suum facit poëtae alicuius dictum, medioque sermoni suo inserit, vidimus lib. VI. p. 270. f. & X. 423. c. moxque aliud occurrit, p. 446. f. De *Antiphanis* Ἀγροίκῳ, vel Ἀγροίκοις, dictum est ad VII. 313. b. & ad VIII. 358. d. Ἀγροίκοις in plur. hic tenet ms. *A*. cum edd.

a Ὅλην μύσας ἔκπινε &c. » Non tres, [ut Dalec. putaverat] » sed duos solum *Antiphanis versus* recitat Ul- » pianus: istos nempe,

» Ὅλην δὲ καμμύσας ἔκπιε. μέγα τὸ φορτίον. 1
» οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστιν ἐμπείρως ἔχων.

» Qui habitus est tertius Antiphanis versus, [πῖθι οὖν &c.] » metri nihil habet. Sic autem interpretare quos adscripsi» mus: *Totum* calycem *oculis conniventibus ebibe. Magnum » onus est. Minime vero si quis sit bibendi peritus.* καμμύσας » valet, *sine morâ & cunctatione, non attendens* ad poculi » magnitudinem, qua terreri posset aliquis. Sic solemus » eos qui difficile pharmaca bibunt, hortari ne intueantur, » sed statim ut in manus sumferint, hauriant. « CASAUBONUS. —— Editam scripturam, Ὅλην καμμύσας ἔκπιε, damnabat metrum: nec levabat malum particula δὲ a Casaub. in Animadv. inserta, sed augebat etiam. Suspicari potuisses Ὅλην καταμύσας πῖνε: aut cum doctissimo IACOBS in *Notis mss*tis, καταμύσας ἕλκε. Sed coniecturas omnes praecidebat optimi nostri codicis *A.* auctoritas; in quo prima quidem vox haesitanter & perperam scribitur Ὅλη νιν, sed deinde plane μύσας ἔκπιε. Nec aliud quid ultra desiderabatur. Penultima verbi μύσας (quae ex magistrorum praeceptis producenda videri poterat) brevis est, apud patrem poëtarum, Iliad. α'. 635.

Quae dehinc sequuntur omnia, continuo tenore, nullâ distinguendorum versuum ratione habitâ, scribebantur vulgo. Sed DALECAMPIUS, primum ista verba, πῖθι οὖν - - ἕλκωμεν, pro tertio *Antiphanis* ex *Rusticis* versu habens, sic conversa duobus prioribus iunxerat:

» *Bibe, amice: plenos semper calices trahamus.* «

Tum in latina versione sic perrexerat: » Idem in Vulne» rato:

» *Verum nos ratiocinatio in medium adducta feriat:*
» *accedat & mellita quaedam sermonis conversio:*
» *mutantur quaecunque nos agimus, uno tantum excepto.*

» Porrige deinceps mihi vinum ἀρκεσίγυιον, (*artus roborans,*) » ut dixit Euripides. Tum quidam, Non, inquit, hoc di» xit Euripides, sed Philoxenus. Nihil refert, o amice, » inquit Ulpianus, syllabae caussâ me reprehendis. « Haec ille interpres.

Ad quae CASAUBONUS: » Non probo, inquit, tolli » negationem ex istis, πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ μὴ μεστὰς » ἀεὶ ἕλκωμεν: & omnino tollenda non est. ANTIPHA» NIS *Traumatias* citatur Polluci libro IV. cap. XXV. & lib. » X. cap. X. Inde sunt ista, quibus Ulpianus ad hilarem

a » vitam sodales hortatur:

» Ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις,
» καί τι καὶ μελίσκιον στροφὴ παρελθέτω τις
» ἡ αὐτὴ λέγων ἐστὶ μεταβολὴ παντὸς ἔργα πλὴν ἑνός.

» Pronuntiabat ista aliquis apud poëtam sub coenae finem, » convivas stimulans, ut, postquam esset edendo exemta » fames, scitis sermonibus, aut recitationibus tragicarum ῥή» σεων sese oblectent. *Primus versus* obscurus non est: *Age*, » inquit, *prodeat in medium subtile aliquid & sollerter excogi*» *tatum*. πατάσσειν, eleganter pro *erumpere per vim*: dicitur » de omni re quae studio magno fiat. *Secundus* leviter ad» iuvandus est, insertâ disiunctivâ ante στροφή: *prodeat in* » *medium aut delicatulum aliquod melos, aut stropha aliqua*. » Alludit ad consuetudinem recitandi in conviviis tragico» rum poëtarum versus: de quo more diximus alibi.« [Vide Casaub. ad Theophrasti Charact. p. 286. cap. περὶ Αὐθαδείας extr. Verumtamen quid sit quod hic στροφὴν dicat poëta, haud satis perspicuum; nec constare inter interpretes video. Atque etiam, λογισμὸν quem superiori versu dicat, haud adeo liquet. Poteras item λογισμοὺς aut aliud aliquod vocab. in accusativo plurali coniectare, qui a verbo παταξάτω (active sumto) regeretur. Attamen idem verbum πατάσσειν *intransitivâ notione* positum haud multo etiam ante vidimus, pag. 435. d. ubi *tumultuari, strepere*, interpretati sumus.] Pergit CASAUBONUS: » *Tertius* (*versus*) ita » scriptus nihil significat; mihi quidem. Lego:

» γλυκὺ λέγωμέν ἐστι μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

» *Recitemus*, ait, *tragici alicuius versus praeclaros, qualis est* » *ille Euripideus*, Γλυκὺ μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. » *Rerum omnium mutatio grata est, unâ exceptâ*. [Vide Eurip. Orest. vs. 228. al. 234.] » Insignior fuerit huius loci de» pravatio, an eiusdem restitutio, haud facile dixerim. » Dubitari potest an etiam sequentia sint *ANTIPHANIS*: » Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον ὡς ἔφασκ' Εὐρι» πίδης. Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν, ἀλλά τις Φιλόξενος » δήπουθεν. οὐδὲν διαφέρει. ὦ τᾶν ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλα» βῆς μιᾶς. Et verius est, aut *Antiphanis* aut alius poëtae » ea esse. Sic autem haec digerimus:

» —— Παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ
» τὸν ἀρκεσίγυιον ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης.
b » Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; ἀλλὰ τίς;
» Φιλόξενος δήπουθεν. οὐθὲν διαφέρει.

» ὦ 'τὰν ἐλέγχεις μ' ἕνεκα συλλαβῆς μιᾶς. b

» Apud poëtam, unde sunt ista, poscebat aliquis dari sibi » vinum: sed ille non οἶνον appellat, verum ἀρχεσίγυιον: » ut comico more *Philoxenum* rideat, qui sic erat locutus. » At de industria ignorantem fingit qui loquitur, & *Euri*» *pidi* tribuit quod erat *Philoxeni* verbum: cuius insolens » sermo ex iis notus est nobis, quae prolixe libro IV. [p. » 146 extr. & seq.] & XIV. [pag. 643. *a–c.*] recitantur. In » ea voce illud novum, quod epitheton vini pro appella» tione vini usurpat: deinde, ἀρχεσίγυιον vinum appel» lans, Homero contradicit, qui contra ἀπογυιοῦν id di» xit: [Iliad. ζ'. 265.]

» Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
» μή μ' ἀπογυιώσῃς. —

» Utraque sententia vera est, pro modo vini quod bibi» tur.« Haec ad hunc locum CASAUBONUS; & aliis & nobis nonnulla animadvertenda relinquens. Statim enim, a quod ad *priores versus* pertinet, qui haud dubie ex *ANTIPHANIS Saucio* proferuntur, non esse illos ad metricam legem exactos, quales a Casaubono propositi sunt, facile adparebat. Itaque GROTIUS sic emendandos digerendosque censuit, in Excerpt. pag. 629.

» — Ἀλλὰ καὶ λογισμὸς ἐς μέσον
» παταξάτω τις, καί τι μελύδριον, ἢ στροφὴ
» παρελθέτω τις· ἡδύ τι ἐστὶ μεταβολὴ
» παντὸς γὰρ ἔργου, πλὴν ἑνός. «

hac adiectâ versione latinâ, quam ex parte nos secuti sumus: » — *Subinde & dissertatio*
» *prorumpat aliqua, aut carmen, aut pars de choro*
» *recitetur. Rerum, praeter unam, est omnium*
» *suavis vicissitudo.*

Vocabulum μελίσκιον, diminutivum τοῦ μέλος, in μελύδριον ille mutandum censuit: quod nobis, licet alibi ista vocis forma non occurrat, non audendum putavimus. Non desunt certe alia diminutiva per literas ισκ a primitivis formata, ut ὑδρίσκη, ἀνθρωπίσκος, ἀνδρίσκος, &c. Dein, ante στροφὴ, particulam ἢ cum Casaubono necessariam iudicans idem Grotius, versui commode consuluit *deletâ* καὶ proxime ante μελύδριον vel μελίσκιον. Acute vero *vers.* 3. verba Η ΑΥΤΗ, quae ibi vulgo legebantur, ex ΗΔΥ ΤΙ corrupta statuit: vocem λέγων vero, nihil in eius locum substituens, prorsus abiecit.

Quam non de nihilo huc irrepsisse merito iudicans doctissimus Porson, (ad Eurip. Orest. 228.) *versum tertium & sequentem* ad hunc modum concinnavit:

» στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι
» ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

Nos veteris scripturae vestigiis pressius nobis insistendum existimantes, vocem λέγων, leviter in λέγω mutatam suâ in sede reliquimus: in quo praeiverat Koppiers, in Observ. Philol. p. 55. Sed pro eo, quod ille ἡδὺ δὴ scripsit, nos ἡδύ τοι probavimus. *Quarto versu*, quod recte ab omnibus observatum erat, ἔργου, non ἔργα, scriptum oportuisse; id unum nobis mstus codex *A.* exhibuit, in reliquis nihil ab editis discedens. Epitoma autem horum omnium nihil habet. Illud vero miratus sum a nullo interpretum observatum, id quod *primo versui* initio deesse videri poterat, non esse ab Athenaeo praetermissum, sed legi ante ista verba, ὁ *αὐτός φησιν* Ἀντιφ. ἐν Τραυμ. quae in parenthesi posita intelligi debent. Quod *unum excipit* Antiphanes, in quo *non iucundam esse* ait *vicissitudinem*, id de vitae cum morte mutatione accepit Grotius cum Dalecampio: mihi videbatur poëta *unum* illud, *ipsum* τὸ ἡδὺ vel τὴν ἡδονὴν intellexisse: nempe non suavem esse τὴν μεταβολὴν τοῦ ἡδέως εἰς τὸ ἐναντίον. Caeterum vide Scholia ad Euripidis Orest. vs. 234. & Valckenarii Diatriben Euripideam pag. 229. Iam vero, qui sequuntur *reliqui quinque versus*, cur dubitaremus, quin essent eiusdem *Antiphanis* ex eâdem fabulâ *Traumatiâ*, cum superioribus connexi, nullam caussam equidem vidi. Nec nisi in *vers.* 5 *&* 6. (vel, ex nostrâ ratione, *vers.* 6 *&* 7.) luxatum erat metrum: quod ibi ex coniecturâ utcumque restituere conati sumus. Ex istis vero omnibus rursus nil aliud in Epitoma legitur, nisi paucula haec verba: Οἶνον δὲ ἀρκεσίγυιον Εὐριπίδης πού φησι.

b Τὸ δὲ πῖθι τίς εἴρηκεν; Ex hac interrogatione satis adparet, illa verba Πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, quae sub initium huius paginae leguntur, non a poëta esse mutuata, sed a Deipnosophista suo nomine pronunciata. Adnotavit hoc loco Casaubonus: »Interrogatur deinde Ulpianus, *ubi legeretur* vox πῖθι. [Nempe πίθι penacute hic scribebatur in ed. Ven. & Bas. & magis etiam corrupte πίσθι, paulo superius. Penacute vero etiam ubique scribitur in ms. *A.* Male id quidem: nam circumflectendam esse penultimam,

constans poëtarum usus docet: quorum in sequentibus b testimoniis etiam recte πῖθι in ed. Ven. & Bas. scribitur; quae scriptura ubique in ed. Cas. recepta.] »Ille respon»det, Ἀπεσκοτώθης φίλτατε, σπάσας οἶνον τοσοῦτον. [At οἶνου τοσοῦτον recte habet ed. Cas. in contextu, consentiente (ut puto) ms. *A.* sed οἴνου τοσούτου ed. Ven. & Bas.] »παρὰ Κρατίνῳ ἔχεις ἐν Ὀδυσσεῦσι, Τῇ νῦν πῖθι λαβὼν »ἤδη. Breviator dictioni ἀπεσκοτώθης interpretamentum »adiicit: ἀντὶ τοῦ ἐζοφώθης τὸν νοῦν, *mens tibi caligine ob»ducta est.* CRATINI prima verba sunt imitata ab Home»ro: [ex Od. ι'. 347.] Κύκλωψ, τῆ πίεν οἶνον.« — Miratur CLERICUS, in Notis ad Menandri Fragm. p. 25. quod cuiquam necessarium probatu videri potuerit, πῖθι Graece non minus dici ac πῖνε, cum notum adeo sit etiam proverbium, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι. At ob id ipsum, quoniam adeo frequens etiam apud poëtas Atticos fuit illius verbi usus, sic respondentem Ulpianum fecit Athenaeus: *Caligat tibi mens*, qui non videas ubique illud verbum reperiri. Epitomae auctor hoc loco idem fecit, quod ab eodem in libro primo & secundo subinde factum observavimus, quodve modo nunc in vocabulo ἀρκεσίγυιον vidimus: nempe, ex universo Athenaei sermone nonnisi unam singularem dicendi formulam adnotavit. Ὅρα, inquit, ὅτι τὸ ἀπεσκοτώθης, ἀντὶ τοῦ ἐζοφώθης τὸν νοῦν φησί. (nempe ὁ Ἀθήναιος.)

CRATINI verba ita adposita erant, quasi omnia simul unum efficerent versum. Nos ita digessimus, ut ista Τῇ νῦν τόδε sint exitus senarii iambici, sequentia autem πῖθι λαβὼν &c. efficiant hexametrum: nam & hexametris frequenter usum Cratinum, eosque cum aliis etiam versuum generibus miscuisse, iam alibi mihi videor observasse.

καὶ Ἀντιφάνης, ἐν Μύστιδι. Eadem ANTIPHANIS ex *Myslide* ecloga repetitur lib. XI. pag. 494. d. Perperam autem h. l. in ed. Ven. & Bas. omissa erant ipsa illa quatuor verba, καὶ Ἀντ. ἐν Μυστ. ut videretur continuata Cratini ecloga. Quae deerant, tacite adiecit Casaubonus, eademque codex *A.* agnoscit.

Vers. 1. Nihil suspecti habebat, quod in omnibus edd. c legitur, Τοῦτο μέν σοι πείσομαι: id est, ut vertit Dalecampius, *Id tibi morem geram.* Miratus sum vero a Casaubono hic non ex *Epitoma* fuisse relatum, quod in nostro quidem codice hoc loco legitur: nempe, Καὶ (scil. ὅρα,) ὅτι ἐν χρήσει κεῖται παρὰ Ἀντιφάνει τὸ πίσομαι

C ἀντὶ τοῦ πίω. Et id ipsum quidem πίσομαι, quod in suo exemplo operis plenioris repererat Epitomator, vetus etiam noster codex *A.* non solum hoc loco habet, sed iterum altero loco, pag. 494. d. Et notum est, ab antiquo verbo πίω, Pindarum Isthmic. IX. 108. futuro activo πίσω usum esse, pro ποτίσω, *potabo*. Quare etiam πίσομαι in verbo medio, sicut πιοῦμαι & πίομαι, *bibam* significare potuerit. Sed, Atticum poëtam usum esse istâ verbi formâ, nec alibi usquam occurrente, & a nemine Grammaticorum adnotatâ, vix est credibile. Activam quidem formam similiter flexam, πίσει, ex Eupolide etiam citatam reperio ab Etymologo pag. 673. 23. ubi ait, καὶ παρὰ Εὐπόλιδι, Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς, πίσει. Sed de Antiphane altum silentium: &, illius testimonii Eupolidis quaenam ratio sit, ex abrupto concisoque fragmento non licet iudicium facere: caeterum, quid sit quod continuo ibidem subiecit Etymologus, ἀλλὰ μή ποτ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι μὴ εἰρῆσθαι ἐν πλάτει: id mihi prorsus non liquet. Dictionem ἐν πλάτει Iurisconsultis familiarem esse adnotavit Ducange in Glossario, idemque significare ac *laxe, non anguste, neque presse*. Denique, quod eidem verbo, de quo quaerimus, adiicitur dativus pronominis σοὶ, id plane nobis persuasit veram esse scripturam σοὶ πείσομαι, non πίσομαι.

Quartus versus quum sic legeretur hoc loco in editis,

τοῦ τῆς ἑορτῆς οὐ μέμνημεν ἄρτι γάρ:

adnotavit CASAUBONUS: »Libro XI. sic legitur,

»τοῦ τῆς ἑορτῆς· οὐ μὲν ἀρτίως γάρον.

»Probo, ut hîc: si pro μέμνημεν scribas μεμνήμεθα, aut »μεμνήμεθα.« — Vides fluctuasse virum doctissimum: ac difficile sane erat, quid maxime verum esset statuere. Noster vero vetus codex *A.* nec libro XI. nec hîc γάρον agnoscit: sed, ut hîc ἄρτι γὰρ, sic ibi ἀρτίως γὰρ habet. Pro οὐ μέμνημεν vero, quod hîc legebatur, ου μεν η μεν habet; absque accentibus, ni fallor: altero vero loco sic, οὐ μὲν οὐ μὲν, repetitis eisdem vocibus. Similiter vero loquax *anus vinosa*, quae ista (ut docet Athenaeus XI. 494. c.) pronunciat, sive eadem verba οὐ μὲν, οὐ μὲν, repetere potuit, sive οὐ μὲν, ἦ μὲν, dicere, quod hoc loco in codicis scriptura inesse videtur. Epitomator ex hac ecloga, praeter verbum πίσομαι, de quo modo dixi, nil aliud hîc adposuit: inferiori vero loco ista tantum ver-

ba, ἐξ ὀξυβάφων κεραμέων ἐπίνομεν, quae *ſequenti verſu* continentur; in quo tamen recte utrobique diminutivum ὀξυβαφίων tenent edd. & ms. *A*. Eumdem verſum, laudato & poëtae & fabulae nomine, citavit etiam Pollux, X. 67.

Poſtremo verſu incertus haeſeram, cum καὶ τῆς ἀσφαλείας, quod & hoc loco editum erat, & pag. 494. codex etiam Mstus (quod ſciam) cum editis agnoſcit, ad verſum non eſſet aptum; ſcriptura ἀφελείας vero, quam hic vetus codex exhibet, ad metrum quidem percommoda ſit, ſed minus apta ad ſententiam eſſe videatur. Tenendam tamen codicis ſcripturam putavi: ita quidem ut, ſi quis τῆς τ' ἀσφαλείας praeferendum cenſuerit, is me minime repugnantem ſit habiturus. Sic enim metri cauſſa corrigendum eſſe (τῆς τ' ἀσφ. pro vulgato καὶ τῆς ἀσφ.) ex CASAUBONI ſchedis haud incommode monitum video in *Animadverſionum ed.* 2. & 3. Quam rationem probavit KOPPIERS, in Obſerv. Philol. pag. 46. Cur vero idem *Koppiers* ſuperiori verſu, pro ὃς ἐποίησέ σε, insertâ γε particulâ ὅς γ' ἐποίησέ σε ſcriptum voluerit, nulla ſatis idonea cauſſa fuerat.

In *DIPHILI* duobus verſibus ex fabulâ *Balneo*, nec de ſcripturâ, nec de metri genere, nec de ſententiâ nobis liquet. Veluti metro ſoluta verba iſta in editis adpoſita erant: Καὶ Δίφιλος ἐν Βαλανείῳ, ἔκχεον μεστὴν τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ πῖθι. ταῦτα γὰρ ἡμῶν Διὸς ἑταιρίου πάτερ. Neque quidquam variant libri; niſi quod πίθι pro πῖθι ſcribitur in ms. *A*. & in ed. Ven. & Baſ. ac dein ἑταιρείου, pro ἑταιρίου, in ms. *A*. & ed. Ven. In Epitoma vero deſunt iſta omnia. DALECAMPIUS (cuius rationem ſecutus eſt Gallicus interpres) latine ſic convertit:

> *Funde: imple calicem: corpus mortale iſtud circumtegito: bibe Deo.*
> *Haec nobis dedit, pater, amicitiae familiaritatisque praeſes Iuppiter.*

Ad verba, *corpus mortale iſtud circumtegito*, adnotavit idem DALEC. in orâ: »Sacra fiebant operto capite.« — GROTIUS in Excerpt. pag. 785. verſus ſic ſcripſit digeſſitque:

— Ἔγχεον
μεστήν· τὸ θνητὸν περικάλυπτε τῷ θεῷ·
πῖθι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν Διὸς ἑταιρίου πατήρ.

Quos latine ſic reddidit:

d — *Fac sit poculum*
plenum. Mortale quod tui est, imple Deo.
Bibe: namque hoc nobis est Iovis Fidii pater.

Mihi, ad metrum quod pertinet, manifeste duo esse versus trochaici tetrametri (sive septenarii, quos alii vocant) visi erant. Ad verba quod spectat, perquam probabile videbatur, ἔγχεον, non ἔκχεον scriptum oportuisse: nec tamen mutare ausus sum vulgatum, quia de reliqua sententia non satis liquebat. In *posteriori versu*, Grotio adsentiens IACOBS in *Notis msstis* monuit, & τοῦτο pro ταῦτα legendum videri, & πατὴρ pro πάτερ, in hanc sententiam: »*Bibe! Hoc enim* (τὸ bibere) *amicitiam gignit.*« Ἀμειψίας Σφενδόνῃ. Ad scripturam olim hic editam Φείδωνι, haec adnotavit CASAUBONUS in *Appendice Animadvers.* »Fabula *AMEIPSIAE*, quae Φείδων inscribitur, in » Huraldino (codice) est Φένδων. Verum nomen est Σφενδόνη, ut recte scribitur aliquot locis Athenaei & Pol» lucis. Error est si quando aliter scribitur hoc nomen.« — Vide quae notavimus ad VI. 270. f. & ad IX. 408. e. Qui ex illâ fabulâ hîc citatur versus,

Λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον:

idem iam supra, IX. 400. c. omisso poëtae nomine adpositus erat; ubi de vocabulo λαγὸς agebat Deipnosophista, docebatque illam nominis terminationem in ος, per ο breve, Ionicae dialecti propriam esse. Et quemadmodum ibi, in praedicto versu, λαγὸν per ο scribitur, sic & hîc eamdem scripturam tenuit noster ms. *A.* non λαγὼν, ut erat editum. De *lepore marino*, venenato animali ex molluscorum genere, vide Plinium, IX. 48, 72. & XXXII. 1, 3. Adde Schol. ad Nicandri Alexipharm. vs. 465. & Schneideri Animadv. ad Nicandr. pag. 223 sq. *Venenum est*, ait Plinius, *aliis in potu aut in cibo datus, aliis etiam visus.* Videtur autem quod istis verbis ait poëta, tropice & proverbialiter dictum; in hanc fere sententiam: *quod tu intrivisti, id ipse comedas: tu has turbas concitasti, nunc illis fruere, nunc tibi habeto.*

Μένανδρος, Αὐλητρίσι. Haud multo ante (p. 442. c.) citabatur *Menander* ἐν Ἀῤῥηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι: sic & XIII. 559. d. At h. l. pluralem Αὐλητρίσι tenet (quod sciam) vetus codex cum editis. Quae ex hac *MENANDRI* fabula citantur verba, ea sic scribuntur in ed. Ven. & Bas. βάλλ' ἐς χόρον ἤδη πώποτ' ἔπιες σωσίλα πᾶσι νῦν πῖθι (πῖ-

θι quidem ed. Ven.) μένει γὰρ κακῶς. Eodemque modo in d ed. Caſ. 1. & 2. niſi quod in his *deeſt verbum μένει*: neſcio caſu-ne ac temere, an editoris conſilio. Temere & per operarum errorem omiſſum dicas, quia revera deſiderari verbum videtur: rurſus vero conſulto id factum eſſe colligas ex eo, quod de commiſſo errore & de adiiciendo verbo lectorem in Animadverſionibus non admonuit Caſaubonus: quo accedit, quod e noſtro ms. *A.* nullus hîc a lectione Caſauboniana diſſenſus notatus eſt, ut videatur etiam in vetere illo codice verbum iſtud deeſſe. In ed. Caſ. 3. vero idem verbum in contextu eſt repoſitum. Caeterum quum in hoc fragmento, quod multorum doctorum exercuit ingenium, nihil nobis, non dico certum, ſed ne ſatis quidem probabile, quod ſequeremur, occurrerit; ſupereſt ut, quid ab aliis tentatum ſit, exponamus. Dalecampius, Baſileenſem vel Venetam editionem ob oculos habens, latine ſic reddit:

Abi in malam crucem: ad ſatietatem iam diu bibiſti,
Soſila.
Cunctis nunc πῖθι: *haud recte diutius expectabis.*

Casaubonus in Animadv. a ſe editis intactum totum locum reliquit: ex eiusdem ſchedis vero in *Animadverſionum ed. 2. & 3.* haec edita ſunt: »In proximis e *Menandro* verbis, βάλλ' ἐς κόρον, figura eſt comica, praeter expectationem dicta, pro eo quod erat dicendum »βάλλ' ἐς κόρακας. At fortaſſe ita etiam ſcribendum.« — Abiecto verbo Βάλλ', imperite verſus ſic digeſſit Clericus, in Menandri Fragm. pag. 25.

Ἐς κόρον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα,
πᾶσι νῦν, πῖθι γὰρ κακῶς.

Quae latine ſic vertit:

Iam ad ſatietatem bibiſti, Soſila,
omnibus nunc, bibe enim male.

Quem merito ridens Bentley, in Emend. in Menandr. pag. 15 ſq. duas emendandi vexatiſſimi loci rationes propoſuit; alteram huiusmodi:

A. Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;
B. Κᾳπαστί. A. Νῦν οὖν πῖθι, πεινᾷς γὰρ κακῶς.

Alteram hanc:

A. Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα,
ἐλλέβορον; B. Οὔ. A. Νῦν πῖθι, μαίνῃ γὰρ κακῶς.

Poſt quem rurſus *Corn. de* Pauw in novis Emendatt. in

d Menandr. & Philem. ſub *Philargyrii* nomine editis, pag. 17. certiſſimâ (ut ſibi videbatur) ratione ſic emendabat:

A. *Βάλλ' ἐς κόρον· ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;*
Σωσ. Παῖ, οἶνον. - - A. Πῖθι, *μαίνῃ γὰρ κακῶς.*

Denique *Adrianus* HERINGA, Bentleii acute inventum ſecutus:

A. Ἑλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσίλα;
Σωσ. Ἅπαξ. A. Σὺ νυνὶ πῖθι· μαίνῃ γὰρ κακῶς.

Quorum verſuum ſi priorem probes, malles fortaſſe initio poſterioris: Σωσ. Οὐκ. A. Ἀλλὰ σὺ νυνὶ &c. Sed merae hae hariolationes, nil ultra: quamvis non careant ſpecie. Unum monere liceat: nempe, pro *μάνει* non neceſſe eſſe, ut *μαίνῃ* corrigatur: ſatis erat in *μαίνει* mutare, quod fuerit Attica verbi forma, idem ac *μαίνῃ* valens. Vide paulo poſt, de verbo *πίει*, lit. *e.*

AD CAP. LXVI.

Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι. » Placet nobis vulgata lectio, *ἄνευ τοῦ υ λεκτέον.* *Verbum πίομαι efferri debet ſine ypſilo.* Non, ut voluit aliquando » vir doctiſſimus *ἄνευ τοῦ ν*: cui coniecturae repugnant » omnes codices etiam Excerptorum. « CASAUBONUS, *in Animadv. ed.* 2. *&* 3. — Quod conciſe admodum enunciavit hîc Athenaeus, id diſertius ab aliis Grammaticis paene omnibus expoſitum eſt, monentibus Atticos *πίομαι* dicere conſueſſe pro communi *πιοῦμαι*, *bibam*; quemadmodum & *φάγομαι* pro *φαγοῦμαι*, & *ἔδομαι* pro *ἐδοῦμαι*. Quod ipſum praeceptum alii ita interpretantur, ut dicant, ab Atticis ſic formari futurum ſecundum verbi medii, *πίομαι*, *ἔδομαι*: non *πιοῦμαι*, *ἐδοῦμαι*. vide Etymologicum Magnum pag. 786. l. 26. Alii, ſubtilius rem aeſtimantes, ita ſtatuunt, Atticos in illis verbis uti *praeſente* tempore, notione futuri: nam ſi *futurum* eſſet *πίομαι*, corripienda prima ſyllaba foret, quae tamen plerumque producitur. Vide Dammii Lexic. Etym. pag. 513. & Hermannum de Emendanda ratione Grammaticae Graecae, pag. 276. Et *πίομαι* quidem alioqui ſatis adparet eſſe proprie praeſens paſſivum vel medium verbi *πίω*, e quo per epentheſin literae *ν* uſitatior forma *πίνω* nata eſt. Iam quod de eodem verbo *πίομαι* praecipi ſolet, *primam* eius *ſyllabam plerumque produci*, ſed *nonnumquam etiam corripi*,

de quo continuo deinde etiam Athenaeus noster monet: d id rursus duobus aut etiam tribus modis accipi video. Prorsus ancipitem syllabam πι in πίω & πίομαι facere videtur Etymologus pag. 672 extr. & seq. Suâ quidem naturâ longam contendit Clarkius ad Odyss. π'. 143. sed ita ut ob sequentem vocalem corripi etiam possit. Rectius, ut videtur, HERMANNUS l. c. statuit, verbum πίομαι (prorsus ut πίνω) in praesenti tempore constanter primam producere: sicubi illa correpta reperiatur, quemadmodum in exemplis e *PLATONE* comico mox ab Athenaeo adlatis, ibi non *praesens* tempus esse, sed *secundum aoristum*.

In *Homerico* exemplo, quod citat auctor, perperam in editis Πίομεν (sic) scriptum erat: recte vero πιόμεν' scribitur in ms. *Ep.* ut apud Poëtam, Iliad. ν'. 493.

ARISTOPHANIS versus exstat in *Equit.* num. 1289. ed. e Br. Sed recte monuit CASAUBONUS, mutilum vulgo hic legi illud testimonium, omissâ ea ipsa voce (πίεται) cuius unius gratiâ recitatur. Verus autem is error est: nam non solum in ms. *A.* deest illud verbum, sed in eo etiam codice, quo usus Epitomator erat, defuisse videtur; quare is totum omisit testimonium. Simillimum exemplum eiusdem verbi πίεται habes in eâdem Aristophanis fabula, vs. 1401.

In *altero eiusdem Comici testimonio*, de postremi verbi scripturâ gravis oritur dubitatio. Pro eo quod sic editum erat,

πικρότατον οἶνον τήμερον πίῃ:

praecise monuit CASAUBONUS: »πιῇ scribe, non πίῃ: »probant insequentia.« Puto, quoniam continuo subiicit Athenaeus, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, ideo πιῇ scribendum ille censuit, quae foret secunda persona legitime a prima πιοῦμαι formata. Et sic plane accepit Epitomae auctor, qui ita h. l. scripsit: Εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι. (nam quod ποιοῦμαι habet noster codex, id scribae culpâ erratum:) ὡς Ἀριστοφάνης· πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ. Eademque verba ex Epitoma repetiit Eustathius, ad Iliad. χ'. pag. 1348. l. 35. At, isto modo scripsisse Athenaeum, vix ac ne vix quidem mihi persuadetur. Nam si πιῇ scripsisset, tum manifeste foret secunda persona futuri: non igitur dicturus fuisset Athenaeus, τάχα ὡς, *fortasse tamquam a* πιοῦμαι; sed rectâ

e & praecise, ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, *a futuro* πιοῦμαι. Porro, si esset revera *futurum*, prima syllaba necessario *brevis* foret. Atqui deinde demum subiicit auctor: *Nonnumquam vero etiam corripitur iota:* ex quo perspicue colligas, in proxime praecedente testimonio non fuisse brevem primam syllabam, sed pro longâ eam habuisse Athenaeum. Qua in difficultate aliquatenus nos adiuvit codicis *A.* scriptura, ubi quidem haesitabundus scriba duobus accentibus (sic) scripsit, πίεῖ. Nempe vera videtur scriptura per ει in fine, pro ῃ, quae fuit forma Atticis poëtis perquam familiaris. Iam si *ultimam syllabam circumflexam* statuas, fuerit manifesto secunda persona *futuri:* adeoque huic scripturae obstant eaedem rationes, quas alteri scripturae πιῇ obstare vidimus. Sed si statuas, π ί ε ι *penacute* hîc scripsisse Athenaeum; omnia, ni fallor, recte habebunt. In *praesente* tempore, a πίομαι secundam personam πίει formare potuit Aristophanes; qui & subinde alibi eâdem terminatione secundae personae verborum in *praesente* etiam tempore, non solum in futuro, utitur: (vide Maittaire Dialect. pag. 63.) tum vero prima syllaba producta fuerit, sicut in superiori testimonio prima in πίεται producta erat: denique, quod subiicit Athenaeus, τάχα ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι, id ad terminationem maxime spectaverit: quâ ita usum Aristophanem dicat Deipnosophista, ut videri aliquatenus possit esse πίει illud a πιοῦμαι, non a πίομαι, formatum; quia nempe terminatio ει pro ῃ in futuris multo usitatior & frequentior, quam in praesente tempore. Quod si quem haec nostra legentem subeat cogitatio, quam sint exiles molestaeque, quamque plus spinarum taediique plerumque, quam solidi fructus, habeant grammaticales huiusmodi disquisitiones: is gratuletur sibi, cui liberum sit, simulac senserit non esse haec talia ad ipsius palatum, ocyus praetervolare; nostram vero doleat vicem, qui, postquam semel interpretis suscepimus personam, iam non licitum nobis putamus, si quid in auctore nostro occurrit, quod, sicuti nobis, sic & aliis multis, qui quae legunt intelligere cupiunt, obscurius difficiliusque fuerit, dissimulatâ difficultate intactum illud & inexploratum praetermittere.

Πλάτων, ἐν ταῖς ἀφ' Ἱερῶν. » Laudatur Plato comicus, » ἐν ταῖς ἀφ' Ἱερῶν. Dalec. *in Victimis quae sacrificantur.*

» Legi nempe voluit, ἐν τοῖς Ἀφιεραμένοις, vel ἐν τοῖς » Ἱερείοις. Utrumque tantumdem a veritate abest, quam » lectio vulgata continet. Pollux lib. VII. cap. XIII. Πλά- » των ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν καὶ μαλλωτὰς χλαμύδας εἴρηκε. » Hesychius: Λῖνον· ἡ ὁρμιά. ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, » Πόθεν λῖνον καὶ κάλαμος; Fabulae titulus fuit, αἱ ἀφ' » ἱερῶν, id est, *mulieres Deo sacrae;* unica voce Graeci ἱερο- » δούλους vocant: vel, *redeuntes e sacris foeminae.* « CASAUBONUS.

πῖε δὲ δισυλλάβως Μένανδρος. Ecce rursus in minuta quaestione grammaticali spinam & difficultatem paene inextricabilem. Nam quid tandem quaeso hoc est, quod verbum πῖε *duabus syllabis scribi apud Menandrum* nos docet auctor? Cur adiicit δισυλλάβως? An ergo in mentem cuiquam venire poterat, potuisse etiam unâ syllabâ, aut pluribus quam duabus, scribi id verbum? aut annon aliae verbi formae, idem significantes, πῖθι, πίε, (penultima brevi,) item πῖνε, peraeque *duabus syllabis* scribuntur? Nil promovit DALECAMPIUS, adnotans: nempe πῖε » non πίου « dixisse Menandrum. Perinde enim & πίου & πῖε *disyllaba* sunt: taceo, formam imperativi πίου ne alibi quidem usquam (quod sciam) reperiri. Difficultatem callide dissimulavit Casaubonus: attigit eam levareque conatus est *Corn. de* PAUW, in *Philargyrii* Emendationib. in Menand. p. 29. Sed nihil, quod faceret satis, extundere potuit. Gallicus interpres ita se expedivit, ut πιεῖν pro πῖε legeret: nempe *Menandrum non tribus syllabis πίεσθαι dixisse, sed duabus syllabis πιεῖν.* Cui emendationi insignis utique species ex eo accedebat, quod in ipso Menandri testimonio, quod statim adponitur, non reperiatur imperativus πῖε, sed infinitivus πιεῖν. At, ni me omnia fallunt, tam frequenti in usu cum apud alios Graecos, tum apud Atticos, fuit verbum πιεῖν ipsâ illâ formâ aoristi secundi infinitivi activi, ut plane absurde facturus Athenaeus videri debuerit, si illius usum ex unius Menandri uno testimonio probatum ivisset. Nec vero ego certius quid, quod proferam, habeo. Sed illud primum omnino probabile mihi videtur, non solicitari debere scripturam πῖε, quam hic vetus codex cum editis agnoscit. Nempe occasione formulae imperativae πῖθι, de qua initio quaerebatur & satis copiose disputatum est, nunc breviter reliquas imperativi

e modi formas, quae de eodem verbo apud veteres poëtas in usu fuerunt, commemorat Deipnosophista: & primum quidem illam πῖε, qua Menander usus est; tum deinde duas alias, quae apud patrem poëtarum occurrunt, πίε & πῖνε, uno verbo tangit. Iam vero, cur hîc dicat, *Menandrum* πῖε διευκάβως scripsisse, nullam aliam exputare rationem potui, nisi quod fortasse in illo loco Homerico, e quo mox deinde verba τῆ πίε adferuntur, non πίε duabus syllabis, & priori brevi, (quemadmodum hodie & apud Homerum & apud Athenaeum in utroque nostro codice scribitur) in suo Homeri codice legerit Athenaeus aut ille Grammaticus, a quo haec ille mutuatus est, sed ita, τῆ πῖ' οἶνον *&c.* quemadmodum apud Suidam (in voc. Ἱεροκλῆς) scriptum legitur: quam tamen scripturam minime probaverim equidem, bene gnarus ante vocem οἶνος non elidi apud Poëtam vocalem in fine vocis praecedentis. Ingenue autem profiteor, certiorem lucidioremque interpretationem eius quod docere hoc loco auctor noster voluerit, etiamnum me requirere.

MENANDRI ex fabula *Pugione* testimonium, quum sic scriptum vulgo esset, quasi his verbis iustus versus contineretur,

Πιεῖν ἀναγκάσω τὴν ἱερόσυλον πρῶτα:

facile adparebat, prosodiam Graecam nullum talem versum agnoscere. CLERICO nunc contigerat, ut rectius per duos versus distribueret verba, in Emend. in Men. pag. 58. ubi etiam imperativum Πῖε, ab aliâ personâ pronunciatum, qui ante verbum Πιεῖν interciderat, opportune adiecit. Monuit idem CLERICUS, posse haec verba adhiberi in historia simili ei, quae de Grypo Syriae rege narratur, qui matrem, venenatum poculum praebentem, priorem bibere iussit. Vide Iustin. XXXIX. 1.

f καὶ »τῆ πίε« καὶ »πῖνε.« »Ait καὶ τῆ πῖε, [nempe sic editum erat, circumflexâ penultimâ] »καὶ πῖνε. Mira »brevitas. Sed πίε scribendum. Priora exemplum habent »τοῦ πίε priore correptâ. Homeri sunt, [Od. ι'. 347.] »τῆ πίε οἶνον. Docet deinde, non solum πίε dici, sed et»iam πῖνε.« CASAUBONUS. —— Nempe, quod iam paulo ante observavimus, varias verbi formas commemorans Deipnosophista, quibus Graeci poëtae imperativum *bibe* efferre consuessent; postquam ex comicis poëtis (quorum praecipuam semper rationem habere solet)

plura testimonia formulae πῖθι adtulit, & deinde illam f πῖε ex Menandro adnotavit; iam breviter & uno verbo admonet lectorem, cum Homericae illius formulae τῆ πίε, tum & illius omnium vulgatissimae πῖνε, utpote quae & ipsa cum ab Homero, tum a comicis frequentata sit. Quod adeo concise ait, καὶ τῆ πίε, id idem valet ac si dixisset, *& notissima est illa verbi forma Homerica* πίε, in istis Ulyssis verbis occurrens, ubi Cyclopi dixit, τῆ πίε οἶνον. Scribitur autem πίε *penacute*, ut apud Homerum, sic in utroque nostro codice: & in Epitoma quidem ita, ut diserte admoneat Breviator, *correptam esse penultimam.* Sic enim ille: ἐνίοτε δὲ καὶ συστέλλεται τὸ ι. Ὅμηρος· τῆ πίε οἶνον. omissis aliis correptae penultimae exemplis.

Πῖνε καὶ σὺ σὺν &c. »Velim considerent studiosi proxima Athenaei: Καὶ σὺ οὖν ὦ ἑταῖρε κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὅς ἐν Διδύμοις φησὶ, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ, καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος. φησὶ γὰρ ὁ μελοποιὸς, Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην, πίνουσα τὴν ἐπίστιον. τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν. Nisi scribendum, κατὰ τὸν Ἄλεξιν ἐν Διδύμοις, τούτῳ προπ. fatendum erit excidisse versum Alexidis: quem appositum fuisse arguit illud φησί: arguunt item similes alii multi loci in praecedentibus. Atque hoc clarum est: illud obscurissi- p.
mum adhuc mihi, quid sit apud *Anacreontem* πίνειν 447
τὴν ἐπίστιον. Fuerat quidem ab Athenaeo adiecta inter- a
pretatio, quae id nos doceret quod quaerimus. Nam ita accipi debent illa, τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν. Sed & huius corrupta ante multa secula interpretatio: &, unde lucem afferam tenebricosis verbis Teii poëtae, nihil dum aut inveni in libris veterum, aut excogitare ipse potui. Apparet tamen ex illis Athenaei, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ, genus invitationis intelligi, cum ordine calycem propinabant alius alii, donec a summo ad imum compotorem pervenisset poculum. Diversa fuit ab isto more, quam vocabant περιφορὰν τοῦ ποτηρίου, de qua alibi.« Casaubonus. — Totum locum praetermisit Breviator: nihil vero ab editis discedit ms. *A*. Itaque (ut ab hoc ordiar) quid sit quod sub inaudita illa voce ἀνίσωνα lateat, obscurum hactenus manet; nisi quis felicior existat augur, qui his tenebris lucem adfundat. Sed *Anacreontis* quidem verba non tantis, quan-

a tae Casaubono visae erant, tenebris involutae sunt. Cum reliqua satis perspicua: tum, quod τὴν ἐπίστιον scil. κύλικα dixit, id haud dubiâ ratione SPANHEMIUS ad Callimachi H. in Del. vs. 325. & BARNESIUS ad Anacreont. Fragm. 71. docuere, idem valere ac τὴν ἐφέστιον. Iam illud ipsum quidem rursus dubitare possis quid sit, quod ἐφέστιον *poculum* dixerit poëta. *Potum Iovi* Ἐφεστίῳ *aut vero Vestae supra focum libari in conviviis solitum*. Spanhemius intellexerat: quarum interpretationum alteram Barnesius in latina Versione posuit, alteram in Notis. Nos, quum ἐφέστιοι etiam omnes *domestici* & *contubernales* dicantur, *contubernale* vel *convivale poculum* intelleximus, nempe *quod omnes convivae peraeque participent*. Videndumque ne in voce ἀνίσωνα lateat aliquid a verbo ἀνισόω ductum, quod p. *exaequo*, *adaequo* significat. Quod vero ad totius huius 446 ῥήσεως initium spectat, & ad eius cum superioribus connexionem: haud incommode PHILARGYRIUS ille, quem supra nominavi, in Emend. in Menandr. pag. 29. ex verbis illis, καὶ τῇ πίε καὶ πῖνε, duo postrema a praecedentibus separanda & cum sequentibus hoc modo iungenda censuit, Καὶ πῖνε καὶ σὺ οὖν &c. Nempe superiora (contra quidem quam diserte Athenaeus voluit, qui *Ulpiano* illa tribuit, lit. b.) ab alio convivarum pronunciata ille statuit, qui finem loquendi in illis verbis fecisset καὶ τῇ πίε: tum huic dixisse Ulpianum, Καὶ πῖνε καὶ σὺ &c. quasi diceret: *Quid ais? τῇ πίε? & tu igitur bibas, o amice, iuxta Alexidis praeceptum, qui in Geminis dixit: Huic praebibe, ut & ipse praebibat alteri.* Et ego (illud modo teneamus, *continuare* hic sermonem, non *incipere*, *Ulpianum*) facile patiar verba ista καὶ πῖνε sic a superioribus diremta ad sequentia trahi. Sed, illa si cum superioribus (ut vulgo erant) eâ ratione, quam supra exposuimus, recte iuncta statueres: perquam probabile erat, illis dictis, deinde eumdem Ulpianum, resumentem id quod supra dicere coeperat, πῖθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, (pag. 446. a.) nunc sic loqui perrexisse: Πῖνε καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε: istud autem verbum πῖνε, ob alterum πῖνε modo praecedens, temere a librariis esse omissum. Et haec iam scripseram, cum ecce ipsum hoc verbum πῖνε *non semel*, sed *bis*, hoc loco positum in principe editione Ven. itemque in ed. Bas. video: quod eodem modo in ms. *A.* factum suspicor, sed vel diligentiam adolescentis, qui illum codicem nostri caus-

sa excusserat, effugisse, vel ab eo neglectum, quod vitiosum ei visum fuisset. Et perperam quidem distinctâ oratione in illis, quas dixi, editionibus sic scribitur, καὶ τῇ πίε καὶ πῖνε πῖνε. καὶ σὺ οὖν ὦ ἑταῖρε &c. Ubi quum in promtu esset, rectius distinguere verba; alterum πῖνε delere maluit Casaubonus, ne rationem quidem facti reddere in Animadversionibus dignatus. Iam restituto illo verbo, possit quidem utcumque stare reliqua oratio: sed consentaneum erat, ut hic imperativus Πῖνε cum illo qui deinde sequitur, τούτῳ πρόπιθι, per καὶ particulam coniungeretur; quae vocula ante κατὰ (ut saepe aliâs) facile intercidere potuit, ac fortasse etiam consulto hîc olim omissa est a nasuto aliquo librario, cui visa esset non ferenda illa sermonis inconsequentia, καὶ κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὃς ἐν Διδ. &c. Sed simillimam loquendi formam paulo etiam ante (p. 445 extr.) observavimus. Possis intelligere, καὶ κατὰ τὸν Ἄλεξιν ποίει, ὃς &c. & *fac quod ait Alexis, qui in Didymis dixit* &c.

AD CAP. LXVII.

φύσεις δὲ τοὐπίσω μελέων καταπεσεῖσθαι. καταπεσεῖσθε a ms. *A.* mendose; in reliquis nil mutat. In *Ep.* autem desunt ista. Sententiam recte Dalec. expressit: *Hoc cavebis, ne in posteriores corporis partes cadas.* Sed illud ridiculum, quod verba ista unà cum proxime praecedentibus pro versibus habuit, & Anacreonteis accensuit. Habere vero utique videtur illa dictio ὀπίσω μελέων nescio quid poëtici coloris: nisi forte, prorsus e contrario, e media vulgaris sermonis consuetudine depromta est.

SIMONIDIS οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων in Reliquiis illius poëtae, a Brunckio in Analect. T. I. collectis, frustra quaesivi.

ἀλλ' ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Μέθης &c. Idem ARISTOTELIS observatum iam supra, lib. I. pag. 34. b. commemorabatur: ubi quod coniectaveram, ex *libro* περὶ Μέθης ductum illud esse, id nunc ex hoc loco, qui me tunc fugerat, confirmatur. Quod vero mox in ARISTOTELIS verbis legitur, ἴδιόν τι συμβαίνει περὶ τὰς τῶν b κριθῶν τὸ καλούμενον πῖνον: sunt ista quidem, ut saepe fecit Athenaeus, e connexione cum eis quae apud Philosophum praecedebant abrupta; sed ita imperite ut vix sit

b credibile ipsum Athenaeum sic scripsisse. Nulla enim ratione coniectare licet quonam illud περὶ τὰς τῶν κριθῶν referatur. Nec tamen aliud quid e ms. *A.* enotatum: in *Ep.* vero omissa sunt ipsa illa priora Philosophi verba. Casaubonus in Animadv. quidem sicco pede transsiluit hunc locum: in exemplo Athenaei vero, quod ipsius olim fuit, in orâ haec adnotaverat: » Scribe περὶ τὰς ἐκ τῶν κριθῶν, » (scil. πόσεις) καὶ τὸ καλ. πιν. « — PURSANUS satis esse iudicaverat, si περὶ τὸν τῶν κριθῶν (nempe οἶνον) corrigeretur: malebam tamen τὸν ἐκ τῶν κρ. Ad περὶ τὰς poteras etiam μέθας subintelligere: sed hoc posito, violentior medicina verbis sequentibus adhibenda foret. Etiam illud vix sanum, quod continuo sequitur, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν λοιπῶν τε καὶ μεθυστικῶν: ubi τῶν λοιπῶν ποτῶν τῶν μεθυστικῶν legendum suspicatus est doctissimus CORAY. Commoda quidem oratio est in ms. *Ep.* ubi omissis τε & καὶ particulis, nude ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν scribitur: sed aliud quid amplius in pleniore Athenaei opere hîc scriptum fuisse facile credas.

Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρύτον τινὲς καλοῦσιν. ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ δυεῖν.

» Sunt qui βρύτιον scribant, pro βρύτον, ut Hesychius. In » *Sophocleo* versu plerique libri praeferunt οὐδυεῖν iunctim. » Lego igitur οὐδ' ἰεῖν. Ac videtur ita explendus versus,

» Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐδ' ἰεῖν χαμαί. «

CASAUBONUS. — Apud Hesychium βρύττιον vulgo scribitur geminata τ litera. Ibi vide Interpp. Quod Casaubonus ait in Sophocleo versu οὐδυεῖν iunctim scriptum *plerosque libros* praeferre, *manuscriptos codices* dicere vix potuit: quorum nullum ille, quum ista scriberet, nisi unum Palatinum viderat, eumque nonnisi leviter neglectimque excusserat; in lectionibus vero quas ex Italicis codicibus excerptas habuit, talia profecto (utrum iunctae essent duae voces, an nonnullo spatio separatae) non adnotata erant. Illud equidem video, in ed. Ven. & Bas. iunctim scribi οὐδυεῖν, unde suum οὐδ' ἰεῖν finxit Casaubonus: quod ipsum, simul cum voce χαμαὶ ab illo ex merâ coni. propositâ, BRUNCKIUS noster in Sophoclis Fragm. tam fidenter adoptavit, quasi nemini dubitare liceret quin ita ipse olim Sophocles scripsisset. In lectionibus e nostro ms. *A.* excerptis diserte monetur, non dissentire illum codicem a le-

ctione exempli Casauboniani, in quo οὐ δυεῖν separatim b scriptum. Et solet quidem promiscue in codicibus nostris δυεῖν pro δυοῖν scribi, non modo in foeminino genere, verum etiam in neutro, veluti IV, 137. f. VII. 290. b. At, si recte ita hoc loco scriptum, mutilum testimonium fuerit, nullâ coniecturâ supplendum. Videant vero docti, de VILLEBRUNII ratione quid sit statuendum, qui οὐ δύειν legens, verbum δύειν ait apud Hippocratem activa notione usurpari de *ingerendis* in os & in corpus *alimentis*, similiterque apud *Sophoclem* hoc loco de *ingerendo potu*, id est, de *bibendo*, esse accipiendum.

καὶ Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ αὐλῷ &c. » Adiungit deipnoso-»phista: καὶ Ἀρχίλοχος, ὥσπερ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ »ἢ Φρὺξ ἔβρυζε. κύβδ' ἦν πονευμένη. Obscurissima haec, & »quae opinor intelligat nemo. Censemus posse non inepte »emendari hoc modo: ὥσπερ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ »Φρὺξ ἔβλυζε κυβάβδ' ἡ πονευμένη. Significat Archilochus, »aegrotam quandam foeminam sic sanguinem reiecisse, ut »cum bryti vel zythi salientem ex ore mittit Thrax aut »Phryx aliquis. αὐλὸν accipe ut apud Homerum, quando »κρουνὸν significat. βλύζειν αὐλῷ βρύτον, poëtica elegantia, »pro βλύζειν αὐλὸν βρύτου. Pro κύβδα, quod quid sit non »scio; scribo κυβάβδα: quod *sanguinem* designare scio. »Amathusiorum (is Cypri insulae populus) dialecti id »verbum esse discimus Hesychio doctore: quem fatebun-»tur eruditi in lexicon suum id vocabulum non fuisse re-»laturum, nisi eo usus esset aliquis scriptor Graecus. Nos »illum scriptorem putamus esse Archilochum: &, hunc »eius locum ab illo critico esse spectatum, εἰκοτολογοῦμεν. »Ut non sit vera haec coniectura, probabilis tamen est: »non absurda neque inepta, ut illorum qui statim pro Ἑλ-»λάνικος &c. Haec CASAUBONUS: quibus in Animadv. ed. 2. & 3. ex eiusdem schedis adiecta sunt ista: » Illustris »SCALIGER quum haec nostra legisset, neque omni ex »parte probasset, adscripserat margini lectionem huiusmo-»di atque interpretationem:

» Ὥσπερ γὰρ αὐλῷ βρύτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
» ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα γ' ἦν πονευμένη.

» *Conquiniscebat eo modo satagens mulier, quo siphone haurit »cerevisiam Thrax aut Phryx, ipsa quoque sugens.* « — Nempe, quid κύβδα dicerent Graeci, ex Aristophane Scaliger noverat: quod Casaubonum, si memoria fallebat, H. STE-

b PHANUS in Indice Thes. docere potuerat. Attigimus eam vocem supra in Notis ad pag. 442. a. legiturque ea rursus lib. XIII. pag. 580. d. Eamdem h. l. tenens TOUP (in Emend. in Suid. Part. III. pag. m. 230.) reliqua sic constituenda censuit:

Ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρηΐξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἐῆν πολευμένη.

hac sententiâ: *Ubicunque ad potandum convenissent barbari, ibi prostabat illa muliercula.* Toupium fere secutus est BRUNCK, in Notis ad Anthol. T. III. pag. 236. nisi quod initio Οὕπερ, non ὥπερ, scripsit: & in fine, πολευμένη, id est, *versans.* Conf. IACOBS, Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. I. pag. 177 sq. Nos (ut ab hoc incipiamus) in vulgato πονευμένη nil aliud nisi πορνευμένη latere nobis persuasimus; quod ita per syncopen pro πορνευομένη scripsisset poëta. Idem verbum πορνεύεσθαι haud multo ante (pag. 443. a.) alio modo a librariis nostris corruptum, & in πορεύεσθαι mutatum vidimus. Pro edito κύβδ' ἦν, quod metri caussâ in κύβδ' ἐῆν uterque vir doctus mutavit, vetus noster cod. *A.* (nam *Epit.* totam eclogam praetermisit) κύβδα δ' ἦν dedit: quod sicut metro peraptum erat, sic simul nobis de mutatione primo versui ab iisdem viris illatâ dubitationem iniicere debuit. Nam si poëta sic scripsit, κύβδα δ' ἦν πορνευμένη sive πωλευμένη, tum intelligi par est, praecedens verbum ἔβρυζε ad eamdem mulierem, ad quam pertinent postrema ista verba, esse referendum, adeoque tenendam priore in versu particulam ὥσπερ, ut sensus sit: ἔβρυζε (nempe *illa mulier*) ὥσπερ Θρᾷξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ βρύζει. Quare poëtae mentem hactenus quidem rectius expressisse SCALIGER videri nobis debuit. At verbum ἔβρυζε, cum *accusativo casu* constructum, nullâ ratione in eam sententiam, qua vel a Scaligero vel a Toupio acceptum est, accipi posse nobis videbatur; sed, quatenus *de Thrace & Phryge homine* dicitur, eâ prorsus notione accipiendum, quae a Casaubono exposita est: nec vero idcirco cum illo in ἔβλυζε mutandum. Nam, idem valere βλύζω atque βρύω, satis superque docent glossae Hesychianae: Ἀναβλύει· ἀναβρύει. Ἀναβλύζουσα· ἀναβρύουσα. Βλύζει· βρύει, ἀναβρύει. Βρύει· ἀναβλύζει. Quo minus mirum videri debet, eâdem notione etiam verbum βρύζειν (quamquam a nemine Grammaticorum adnotata haec forma) usurpatum esse ab Archilocho. Iam vero & vocabulum

αὐλῷ eodem modo, quo Casaubonus voluit, accipiendum. Sed *aegrota mulier*, quam hîc viderat idem vir doctus, non erat sane huius loci. Taceo, me non videre, priore in versu, quo pacto metro constare rationem statuerint Toupius & Brunckius, vulgatam scripturam βρύτον tenentes: sane aut βρῦτον penultimâ longâ, aut βρύτιον, desiderabat versus, prouti ab illis constitutus est. Nec vero dissimulandum, etiam in proximo *Aeschyli* testimonio sic vulgo *penacute* βρύτον scribi, ubi tamen penultimam longam desiderabat metri ratio: quare etiam ibi aut βρῦτον aut βρύτιον fuerit scribendum.

Μνημονεύει τοῦ πώματος Αἰσχύλος. Recte πώματος per ω dedit ms. *A.* caeterum, praeter Athenaei morem, asyndeton cum editis tenuit. *Aeschyli* testimonium absque animadversione praetermisit Casaubonus: nec in eo quidquam mutat ms. *A.* Tacet vero prorsus Epit. Est autem huiusmodi:

> Κἀκ τῶν δ' ἔπινες βρύτον ἰσχναίνων χρόνῳ
> καὶ σεμνοκόπτει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

De suspectâ scripturâ βρύτον modo dictum. Caeterum aut *vers.* 1. ἔπινεν in *tertiâ pers.* scribendum esse, aut *vers.* 2. σεμνοκόπτεις in *secundâ*, satis adparet. De reliquis quum nobis non liqueat, par est ut quid sit ab aliis praestitum referamus. Dalecampius igitur sic vertit:

> *Iam inde brytum bibebat, temporis spatio se ipsum extenuans;*
> *ac sub virili tecto cum gravitate modestiâque se tundens.*

Idem, in orâ, *virile tectum*, interpretatus est »aedes quas »fortes generosique viri inhabitant.« Gallico interpreti sic placuit: »*Après cela il buvoit du* bryton *qu'il laissoit* »*clarifier avec le temps, & il avoit un air de grandeur dans* »*sa maison qu'honoroit sa valeur.*« Graecum verbum σεμνοκόπτειν Idem haud incommode cum Gallo-francorum *trancher du grand* confert. *Corn. de* Pauw, in Notis ad Aeschyli Fragm. pag. 1100. haec adnotavit: »Τοῦτο σεμ»νοκόπτει de ipso *bryto* [quidni potius de *hoc, quod ipse bryto pro potu utatur?*] »intelligendum videtur. Et ἀνδρεία »στέγη, fortasse *corpus virile.* Hesychius: Στέγη, γαστήρ.«

Ἑλλάνικος δ' ἐν Κτίσεσι. »Inepta illorum coniectura, »qui ἐν Κτήσεσι, scribunt, & vertunt, [ut fecit Dalec.] »*Hellanicus in Praediis.* Atqui verum erat ἐν Κτίσεσι. »Graeci κτιστὰς nuncupant primos urbium conditores, »& populorum antiquissimos principes, qui fere colonia-

c » rum duces fuerunt: ut Moſes, Archias, Phereclus, alii » ſexcenti. De his, & de urbibus quas condiderant, eo li» bro egerat *HELLANICUS*, auctor antiquiſſimus. Titulus » operis ab Hellanico editi uberior apud Stephanum in » Ethnicis, voce *Χαριμάται*. Ibi namque laudatur hic ſcri» ptor *ἐκ Κτίσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων*: nam perperam vul» gati codices, *ἐν Κτήσεσι*. Citatur & Dionyſius Chalci» denſis *ἐν Κτίσεσιν*, ut ab Ariſtophanis interprete ad Ne» bulas, & aliis. Auctor Etymologici, in *Προικόννησος*· » *Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς Κτήσεσιν οὕτω λέγει τὰς* » *ἐλάφους πρόκας*. Scribendum, *ἐν ταῖς Κτίσεσι*. Sed, quod » Athenienſem vocat hunc ſcriptorem, falſum eſt: Chal» cidenſis enim fuit, ut recte Comici interpres. Harpo» cration, in *Ἡραῖον τεῖχος*, quintum eius operis librum » laudat qui fuit poſtremus; non enim pluribus conſtabat. » Periegeta vetus Iamborum poëta:

» *Ἐρατοσθένει μάλιστα συμπεπεισμένος*,
» *Ἐφόρῳ τε, καὶ τῷ τὰς Κτίσεις εἰρηκότι*
» *ἐν πέντε βιβλίοις Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ*.

» Scripſerant eodem titulo hiſtorias & alii: quidam etiam » *Ἱερῶν κτίσεις*, ut Heraclides, quem in Protreptico lau» dat Clemens Alexandrinus. « CASAUBONUS. — Confer Polybium, IX. 1, 4. aliisque locis in Lexico Polyb. citatis.

Ἑκαταῖος δὲ, ἐν δευτέρῳ Περιηγήσεως, &c. » Expoſuimus » iàm capite quarto [ad X. 418. e.] *HECATAEI de Aegy» ptiis* repetita hîc verba, *ὡς ἀρτοφάγοι εἰσίν*: deinceps ve» ro ſcribe, *ἐπιφέρει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα κ α τ α λ έ ο υ σ ι*: » vel, ut ſcriptum in quibusdam, *κατάγουσι*. Id quoque » expoſitum eſt libro octavo, capite XI. « CASAUBONUS. — *πῶμα* rurſus recte hîc dedit ms. *A*. ubi *πόμα* cum editis tenet ms. *Ep*. Quinam vero ſint libri, qui *κατάγουσι* hîc ſcribunt, prorſus exputare non poſſum. *καταλεύουσι* quidem habent ed. Ven. & Baſ. cum ed. Caſ. *κ α τ α λ έ ο υ σ ι* vero ambo noſtri mssti, *A*. & *Ep*. quemadmodum etiam *καταλέοντας* pag. 418. e. codex *A*. dederat. Denique nihilo magis capio quid ſit quod ad *caput undecimum ſuarum Animadverſionum in librum octavum* hîc provocat Caſaubonus: totum illud caput in diſputatione ſupra Timothei carmine (lib. VIII. p. 352. a.) verſatur; & nihil ibi, quod huc ſpectet, reperitur.

Παίονας φησὶ &c. Recte *Παίονας* antepenacute edd. *Παιόνας* penacute ms. *A*. In *Epit*. deeſt poſterius *Hecataei* te-

ſtimonium. *Ibid.* καὶ παραβίην ἀπὸ κέγχρου καὶ κονύζης. Etiam hoc rectius curatum videri poterat in editis, quam erat in ms. *A.* ubi καὶ κόνυζαν: quae tamen ſcriptura eo magis notanda, quod quaenam fuerit *conyza*, e qua potus conficeretur, nemo facile dixerit; potueritque, ut παραβίη, ſic & κόνυζα eſſe *potionis cuiusdam nomen* apud *Pannonios*. De *conyzá* vide Heſychium & quos ibi Interpretes laudarunt ſcriptores: apud quos nihil quidem nobis reperire contigit, quod ad illuſtrandum hunc locum faceret. Quod *ex oryzá* interpretatus eſt Dalecampius, id mera viri docti hariolatio erat.

Ἀλείφονται δὲ, φησὶν, ἐλαίῳ ἀπὸ γάλακτος. » Recte viri docti iudicant, *butyrum* hac periphraſi denotari: [nempe ſic DALECAMP. in orâ.] ſed neque cauſſam aperiunt, » cur Hecataeus appellet *oleum*, quod omnes alii *butyrum*: » neque vertunt recte, *oleum quod a lacte ſeparatur*. ἀπὸ hic » non eſt nota differentiae; verum materiam declarat, unde id oleum fiat; ut cum dicimus, οἶνον γίνεσθαι ἀπὸ » τῶν βοτρύων. Obſervent igitur ſtudioſi, antiquiſſimis » Graecis Latiniſque nullum aliud *pingue* curando corpori aut parandis cibis fuiſſe in uſu, praeter *oleum* quod » proprie ita dicitur, quia ex olivis exprimitur. *Butyri* » rem nomenque diu ignorarunt Graeci, nec Romani minus. Non enim adhuc noverant diverſas ſubſtantias in » lacte comprehenſas ſeparare. Sunt in lacte tres οὐσίαι: » ἡ τυρώδης, ἡ ὀῤῥώδης, & ἡ λιπαρά: atque haec poſtrema eſt, quae a caeteris ſeparata, *butyrum* vulgo dicitur: quod nomen didicerunt Graeci, ut ex Ariſtotele » etiam conſtat, [is rem quidem tangit, Hiſt. Anim. III. 20. ſed nomen ignorat,] » a vicinis populis, qui etiam » rationem eius conficiendi ipſos tandem docuerunt. Qui » Thraciam, Paeoniam, Scythiam, aliaſque nationes barbaras adierant, cum earum περιήγησιν ederent, primi id » nomen in Graeciam invexerunt. At propriam appellationem eius *pinguis ſubſtantiae* quae habetur in lacte, ſola Hebraea lingua novit, *hhemâh*: Graeca Latinaque » nullam habent. [Hebraeam vocem non tam *butyrum* noſtrum, quam *ſpiſſum lac* ſignificare, monuerunt doctiores interpretes: at eamdem tamen a vetuſtis Graecis interpretibus per βούτυρον eſſe converſam, ſatis notum.] » Quemadmodum igitur primi Graecorum, quibus *ſaccarum* eſt cognitum, propter ſaporis & uſus ſimilitudinem

d » *mel arundineum* dixerunt: sic *butyrum* qui novere primi, » *oleum ex lacte* nuncuparunt, ut hoc loco Hecataeus. » Plinius [XI. 41, 96. & XVIII. 9, 35.] *oleosum* esse natu» râ scribit, & *barbararum gentium*; etiam Galenus, ἐλαιῶ» δές τι εἶναι *butyrum*. [Sic Cyrillus in Lexico msto: Βούτυρον, τὸ ἐλαιῶδες τοῦ γάλακτος: apud Bielium, in Novo Thes. Philolog. v. Βούτυρον.] » Augustinus *oleum ex adi*» *pibus*, in Epistola ad Deogratias. *Possunt*, inquit, *tales* » *putare oleum ex adipibus non debere natare super aquam, sic*» *ut quod ex oliva est: quoniam longe est utriusque origo dissi*» *milis, quando illud ex ligno, hoc ex carne profluxerit*. Si» militer Hippocrates suillam pinguedinem, sive, ut lo» quitur Erotianus, τὸ ὕειον στέαρ, appellat ἔλαιον ὑός. Sed » obtinuit apud Graecos Romanosque *butyri* appellatio: » quae inde orta est, quia fere ex vaccarum lacte, non » ovium aut caprarum, fit butyrum. Tamen & ex ovi» no, caprino, atque etiam equino & asinino cogi buty» rum a nonnullis nemo dubitat: etsi videtur Galenus id » ignorasse libro III. περὶ Ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως, ca» pite *De Butyro*. « Casaubonus. — Conf. Vossii Etymologic. hac voce: & Bocharti Hierozoic. lib. II. c. 45.

AD CAP. LXVIII.

Τῷ δ᾽ ἡμετέρῳ χρόνῳ &c. » Quod usitatius dicunt Grae» ci καθ᾽ ἡμᾶς, auctor τῷ ἡμετέρῳ χρόνῳ, scribens hoc » modo: Τῷ δ᾽ ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶνος φίλος ὢν θυρσοφό» ρος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος φησὶν Ἴων ὁ Χῖος. Signi» ficat, sua aetate praecipuum hominum oblectamentum » fuisse vini potum. Lego θυρσοφόροις. *Versus* Ionis *Chii*, » sequentibus cohaerens, ita concipiendus:

» Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος. «

Casaubonus. — Eclogam istam *Ionis Chii* ex Athenaeo in Analecta sua adscivit Brunck, T. I. p. 161. nihil nec mutans, nec in Notis monens, (T. III. pag. 27.) nisi delendum esse comma post ἀνθρώποισι (vers. 9.) vulgo positum, & extra versum ponendam esse vocem Οἶνος, quam initio primi versus posuerat Casaubonus. Tractavit dein eamdem eclogam Weston, in Hermesianacte, p. 37 sq. & post hunc, feliciori (ut consentaneum erat) successu, Iacobs in Animadv. in Anthol. Vol. I. Part. 1. p. 314 sqq.

Vocabulum οἶνος potuit a poëta in superiore versu, quem d non integrum adposuit Athenaeus, poni: haud absurde vero etiam statuere licet, esse illud ab Athenaeo perspicuitatis caussa adiectum, ut doceret, Διόνυσον eum, quem poëta nominat, ipsum *vinum* intelligi. Similiter de primoribus verbis, Τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ, incertum, de suo-ne illa Athenaeus adposuerit, an a poëta sit mutuatus: at nobis quidem verisimile videtur, aut illis ipsis aut in eamdem sententiam aliis usum fuisse poëtam in eis versibus, qui hanc eclogam praecesserant.

Vers. 2. Pro αὕτη γὰρ πρόφασις, legendum ἀρχὴ καὶ πρόφασις suspicatus est IACOBS l. c. Nobis in vulgata adquiescendum videbatur. Equidem in verbis παντοδαπῶν λογίων haeseram. *Sermonum omne genus* interpretatus erat DALEC. similiterque *hilares sermones* intelligit IACOBS: qui videntur τὰ λόγια ad substantivum nomen τὸ λόγιον retulisse. At τὸ λόγιον, *effatum*, *oraculum*, non nude *sermonem* vel *sermocinationem* significat: quod ipsum si significat, parum commode adiici videtur παντοδαπῶν, & omnino languide dictum foret, cum potius magnum aliquid & grave initio nominaturus fuisse poëta videri debeat. Quare τὰ λόγια pro adiectivo neutrius generis accepi, hactenus substantive posito, ut significarentur *res praeclarae* & *memorabiles*: quo sensu quidem aliàs τὰ λόγου ἄξια, ἐλλόγιμα, λόγιμα, dici solet. At Epitomae quidem auctor (si modo ab illius manu est id quod habet codex noster, παντοδαπῶν λόγων) de *sermonibus* accepit, sicut illi quos modo laudavi interpretes.

» *Tertium* IONIS *versum*,

» αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ, θαλίαι τε ἀνάκτων,

» sic interpreter, *conventus omnium Graecorum*, & *solennitates Deorum*, sive quae in honorem Deorum instituuntur: supple, *coeperunt* ἐξ οὗ &c. Θαλίαι sunt convivia sacrorum caussâ fieri solita. « CASAUBONUS. — Ista quidem θαλία vocabuli interpretatio nonnullorum Grammaticorum fuerat, Nostro etiam commemorata, II. 40. c. ineptâ etymologiâ nitens, & usu sermonis minime firmata. Vide eumdem Nostrum, XII. 532. f. & Dammii Lexic. Etym. pag. 1005 sq. Et, ἄνακτας nullâ caussâ de *Diis* accepisse Casaubonum, recte monuit Iacobs.

Quartus cum duobus sequentibus sic vulgo scribebantur:

ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον

e πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτήξατο πήχει,
αἰθέρος ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορεν πύκινοι &c.

Ibi adnotavit CASAUBONUS: »In *quinto* scribe, θαλερῷ »ἐπτύξατο πήχει, per υ; non η. *Sextum* habeo men»dae suspectum: non sane intelligo quid velit.« — Vox οἰνάς, quae legitur *quarto versu*, vulgo *vinea* redditur in Lexicis; nempe praeeunte Hesychio, cui Οἰνάδες sunt ἀμπελώδεις τόποι. Sed hoc loco rectius, ut videtur, de *vite* accipiunt interpretes, quae alias ὁ ἄμπελος & ἡ οἴνη. Aliud autem animo egerat H. Stephanus, quum in Thes. II. 1248. b. ista Ionis verba ad diversum huius vocis significatum referret, qui prorsus ab hoc loco alienus est. *Vers.* 5. Editam scripturam ἐπτήξατο, quae quin vitiosa sit dubitari non potest, tenet ms. *A*. Casaubonus quid spectaverit, ἐπτύξατο corrigens, haud satis adparet: sed quia interpretationem non adiecit, videtur Dalecampii probasse versionem, *ulnisque virentibus explicuit*. At cum per se parum commoda haec est sententia; tum ἀναπτύσσειν quidem *explicare* significat, πτύσσειν vero potius *complicare*. Peropportune vero Cl. IACOBS observavit: »Quum »vitis *ulnae* (πήχεις) commemorentur, admodum pro»babile est, poëtam admirabilem illam vitium facultatem, »claviculis suis proximas arbores comprehendendi, signifi»casse.« Quare verbum malles, cui *prehendendi* vel *amplectendi* notio inesset. Id igitur fuerit προσπτύσσεσθαι, vel (quod IACOBS maluerat) περιπτύσσεσθαι. Potuerat vero etiam fortasse ipsum simplex ἐπτύξατο eâdem notione dici, nisi ob hiatum ex praecedente voce θαλερῷ existentem aptius hîc esset compositum verbum. At his ita positis, desiderabatur nomen ab illo verbo rectum, quo nomine significaretur *arbor*, quam suis brachiis amplecteretur vitis. Illud nomen in voce αἰθέρος initio proximi versus latere eo probabiliori ratione suspicabatur idem Vir doctus, quod quid ibi sibi vellent verba αἰθέρος ὀφθαλμῶν nemini datum erat explicare. (Dalecampius αἰθέρος in μητέρος mutandum censuerat: Casaubonus, quid sibi vellet poëta se non percipere, erat professus: cum VILLEBRUNIO vero & WESTONO si αἰθέρος ὀφθαλμὸν *solem* velles intelligere, primum frigide id dictum hoc loco debebat videri, tum manifeste repugnabat reliqua, quae mox sequitur, oratio.) Coniecturae autem illi hactenus etiam favet noster codex *Epit.* quod, licet vocem αἰθέρος teneat, tamen eam *ad su-*

periora refert, & inter illam & vocabulum ὀφθαλμῶν *interpungit* orationem. Quare quemadmodum apud Horatium (Epod. II. 9 sq.) ruricola *adultâ vitium propagine altas maritat populos*, sic videndum putavi, ne similiter *Ion vitem* dixerit *viridi brachio populum amplecti*, vel *circumplicari populo*: ἐπτύξατο αἰγείρου, vel προσεπτύξατο αἰγείρῳ. Quumque ex Hesychii glossis constet, pro αἴγειρος etiam αἴγιρος dici potuisse, si satis scirem in posteriore nominis forma correptam fuisse penultimam, haud fere dubitarem, quin περιπτύξατο & αἴγιρον scripserit poëta. Quod si ad metrum hoc loco aptum esset verbum ἐπήξατο, quod habet Epitoma, poterat fortasse & illud ferri, hac notione, *firmiter adhaesit*, *firmiter prehendit*. Porro leve est quidem, sed tamen (ne quem turbet) notandum, quod in editionibus omnibus, & in Brunckii etiam Analectis, πύκινοι antepenacute scribitur, id nonnisi operarum errore factum esse, ex prima editione in reliquas propagato: recte πυκινοὶ scribitur in utroque cod. msto.

»In *septimo*, παῖδες φωνήεντες ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλ»λῳ: loqui videtur de *strepitu* quem edunt uvae cum in »torcular coniiciuntur calcandae. In *nono*, νέκταρ ἀμέλ»γονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισι, non est ἀμέλγονται »*emulgent*; sed *mulgentur*, hoc est, *pressae reddunt*, sive *ex* »*iis exprimitur*. *Decimo*, ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐ»τοφυὲς, alluditur ad Aegyptiacum *nepenthes*, de quo phar»maco Helena apud poëtam in Odyssea. [δ'. 220 sqq.] »τὸ, μόνον praecedentis versus iungendum cum φάρμα»κον. *Stillant*, ait, *uvae nectar*, *quod solum est mortalibus* »*commune remedium ad laetitiam ingenuam & nulla arte com*»*positum.*« CASAUBONUS. — Recte. *Vinum*, μόνον, *ipsum unum per se solum*, *hominibus est remedium ad laetitiam*, αὐτοφυὲς, *quod suâ naturâ hanc vim habet*, nec indiget iniecto extrinsecus nepenthe: *estque abundans & copiosum & commune hominibus*; non, ut nepenthes, paucis exiguâ quâdam copiâ suppetens. Vocem μόνον minime equidem in πότον mutatam velim.

»In *undecimo*, Τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα, φιλοφροσύναι τε, »χοροί τε: eleganter *vini filias* appellat *convivia quae Deo*»*rum caussa celebrantur*, *& quae ad voluptatem hominum agi*»*tantur*, *& fovendae inter ipsos amicitiae*. Non cepere hanc »elegantiam, qui φίλα τέκνα putarunt esse vocandi ca»sus. Fingit vinum patrem esse omnium lautitiarum & hi-

» laritatum: quia, ut ait versu proximo, τῶν ἐγχώρων » βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν. « CASAUBONUS.

Ἄμφις δ', ἐν Φιλαδέλφοις, ἐπαινῶν τὸν τῶν φιλοποτῶν
a φησι βίον· Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ &c. In ed. Ven. & Bas. sic legebatur, Ἄμφις δ' ἐν Φιλαδέλφοις ἐπαινῶν τὸν πολυποτῶν ἧπερ ὑμῶν &c. omisso *primo Amphidis versu* cum verbis nonnullis praecedentibus. Lacunam Casaubonus in sua editione tacite supplevit, partim ex Epitomâ, partim ex Italicorum codicum plenioris operis lectionibus. In Epit. igitur sic scribitur: Ἄμφις δὲ παράγει φιλοπότην τινὰ λέγοντα, Ἐπαινῶ μᾶλλον ὑμῶν τὸν βίον τὸν τῶν φιλοποτῶν, ἥπερ ὑμῶν &c. unde ista verba, παράγει φιλοπότην τινὰ λέγοντα adscivit Casaub. quae percommoda utique erant: sed nos exemplum plenioris operis sequi debuimus, & praesertim codicem nostrum, reliquorum omnium qui supersunt parentem, in quo sic scriptum ut edidimus. In *vers.* 2. φιλοποτῶν recte dedit uterque codex, non πολυποτῶν. *Latinam versionem* eclogae AMPHIDIS a GROTIO mutuati sumus: apud quem quod in Graeco *versu* 8. ἐφ' ἑκάστου pro ἀφ' ἑκάστου scribitur, id non Grotii consilio, sed operarum errore factum.

AD CAP. LXIX.

b ζητεῖν τι καὶ περὶ Γρίφων. » Pervenimus ad libri huius » partem ultimam, quae est de veterum *Griphis*. Haec » tractatio media collocatur inter sermones de *Vino potu-* » *que*, qui praecesserunt, & eos qui sequuntur toto libro » undecimo, de *Poculis*. Propterea sic loquitur Aemilia- » nus hoc loco: Ὥρα ἡμῖν, ἄνδρες φίλοι, ζητεῖν τι καὶ » περὶ Γρίφων, ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτη- » ρίων. Ut haberemus in his libris perfectam omnibus suis » numeris ἱστορίαν δειπνολογικὴν, neque silendum erat de » Griphis, neque alio loco de iis agendum. Mos antiquo- » rum fuit, ut in conviviis post epulas oblectamentis om- » ne genus sese recrearent. Eo fine multae diversaeque » (prout sunt hominum diversa ingenia ac studia) ratio- » nes excogitatae & in mores receptae honestarum volu- » ptatum: de aliis enim non loquor; quarum utinam ex- » tincta esset omnis memoria. Erant quos canere iuvaret, » vel assa voce, vel ad lyram: erant quos ῥῆσιν εἰπεῖν, » & veterum poëtarum versus recitare. Quidam sermo-

» nibus ſerendis tempus transigebant : alii proponendis ſol- b
» vendisque quaeſtionibus ſeſe occupabant, non ex pene-
» tralibus quidem philoſophiae petitis; ſed in quarum ta-
» men ſolutione aut acuminis aut eruditionis ſpecimen ap-
» pareret. Huius generis ſunt *ſirpi*, ſive *griphi*, de quibus
» dicere aggreditur Aemilianus deipnoſophiſta. Praeclara
» res mehercle, & quae fidem faciat ſapientiſſimi viri di-
» cto, *πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει.* Inſita
» enim a natura omnibus hominibus ſcientiae cupiditas ef-
» fecit, ut etiam inter epulas libenter aliquid aut doce-
» rent aut diſcerent, aut didiciſſe ſe oſtenderent. Hoc ve-
» rum eſt principium ſympoſiaci moris huius: cuius in-
» ventum antiquiſſimum eſt, ſicut fere omnium rerum ad
» quarum deſiderium & amorem naturâ duce ferimur. Pri-
» ſcos mortales rudi adhuc & impolito ſeculo ſolitos ſua
» convivia quaeſtionibus huiusmodi atque aenigmatis con-
» dire, teſtis eſt hiſtoria ſacra: quae Samſonem, homi-
» nem Mavortium, in epulis nuptialibus convivis ſuis cru-
» cem fixiſſe narrat propoſito ad ſolvendum aenigmate ſa-
» ne quam obſcuro. Reperiuntur & alia in Hebraeorum
» libris exempla, in queis cum antiquitate certat elegantia.
» Porro haec Aemiliani *de Griphis* tractatio, ſive *παράβα-*
» *σις*, ut appellat extremo libro, [pag. 458. f.] ad duo ca-
» pita referri poteſt: altero, *natura griphorum* explicatur,
» *ſpeciesque variae*, nec non *conditiones quibus olim propone-*
» *bantur*: altero continentur *exempla ſirporum*, eorum ma-
» xime *qui in antiquorum Comicorum fabulis* adhuc Athenaei
» temporibus *extabant*. Nihil invenias in iis quae reſtant de
» libro decimo, quod ad capitum iſtorum alterutrum non
» pertineat: ſed parum diſtincte, & mixtim, utrumque eo-
» rum auctor expoſuit: nimis ubique (dicendum enim quod
» res eſt) de ordine & rectâ docendi viâ ſecurus. Melius
» enim feciſſet, ſi, quae diverſis locis hic & ſub finem
» libri ex *Clearcho* recitat, continuaſſet. Sed feramus ſane
» in ſcriptore philologico, quod in philoſophico ferre non
» poſſemus. « CASAUBONUS. — Equidem a Philologo non
minus, quam a Philoſopho, iure quodam poſtulari hoc
poſſe putabam, ut certâ viâ ac ratione argumentum ſuum
tractet. At qui *ſermones convivales* ſe ſcribere profitetur,
is, ſi vere habiti ſunt ſermones, (quod de his, quos Athe-
naeus his libris expoſuit, Caſaubonus ſibi perſuaſerat) non
male fecerit, ſi eâdem conſecutione, qua fortuito & ex

b tempore alius ex alio natus fuerit sermo, omnia persequatur: sin ipse fingit sermones, (quod fecisse Athenaeum & nobis persuasum est & subinde etiam docto Animadversori suboluisse videtur) debebit quidem in universum certam quamdam rationem aptamque descriptionem operis, quod adgreditur, & animo conceptam habere, & in scribendo sequi; caeterum hoc ipso probabiliorem reddet suam fictionem, si in digerendis tractandisque singulis partibus non nimis stricte subtiliterque versetur. In superioribus verbis, *Αἰμυλιανὸς* temere scribitur in ed. Bas. & Cas. Recte *Αἰμιλιανὸς* ed. Ven. cum ms. *A*.

Pergit CASAUBONUS: » Ipsa iam Aemiliani verba ex» pendamus. Proponit primum, *de Griphis esse dicendum οὐ » κατὰ τὴν Καλλίου τοῦ Ἀθηναίου ἐπιγραφομένην Γραμμα» τικὴν Τραγῳδίαν*. De industria, ut fere solet, tragoediae » huius mentionem iniicit, ut nascatur inde occasio de ea » loquendi: quod facturus est aliquanto post. [pag. 453.] » Addit, *ἀλλ' ἡμεῖς ζητήσωμεν, πρότερον μὲν, τίς ὁ ὅρος » τοῦ γρίφου. Nos vero quaeramus primum quidem quae sit de» finitio griphi*. Observandum in his verbis τὸ ἀνανταπό» δοτον. Debuit enim subiicere, *deinde hoc dicamus, & illud:* » nunc ait, *τίνα δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδία προὔβαλεν ἐν τοῖς » αἰνίγμασιν ἱκανῶς γὰρ εἴρηκε περὶ αὐτῶν ὁ ἑταῖρος ἡμῶν » Διότιμος ὁ Ὀλυμπηνός*. In quibus parum aut nihil vidisse » interpretes, minus mirum. Praeter anantapodotum, de » quo illi non cogitarunt, fraude librariorum periodus » haec negationem amisit, necessario restituendam, si vo» lumus suam mentem auctori restitutam: qui profitetur » his verbis, *se nihil de aenigmatis a Cleobulina proponi so» litis esse dicturum: quia*, inquit, *argumentum illud ab ami» co nostro Diotimo sufficienter fuit tractatum*. Lego igitur: *τί» να δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδ. προυβ. ἐν αἰνίγμασιν, οὐ ζη» τήσωμεν*: vel, *παραιτησόμεθα*. Exemplum ha» bes aenigmorum *Cleobulinae* apud Diogenem Laërtium in » Cleobuli patris vita: nam quod aenigma patri Dioge» nes attribuit, alii adscribunt filiae. « — De *Cleobulina* vide Laërt. I. 89. & ibi Menag. rursusque Laërtium I. 91. conferendum cum Suida, in *Κλεοβουλίνη*. *Diotimus Olympenus*, qui hîc memoratur, Athenaei aequalis & familiaris, aliunde non notus. De variis *Diotimis* consulendus est Ionsius, lib. II. de Scriptorib. Hist. Philos. cap. XV. sect. 4. Turbatae & defectae orationi, de qua monuit Ca-

saubonus, nil medentur veteres libri. In Epit. totus deest introitus. Codex *A.* vero ab edd. nil abit, nisi quod προὔβαλλεν, non προὔβαλεν habet. Idem, paulo superius, *negantem particulam* ante κατὰ τὴν Καλλίου tenet cum ed. Ven. Bas. & Cas. 1. quae temere omissa in ed. Cas. 2. & 3. Idem cod. *A.* deinde rursus, ut aliàs, recte κωμῳδιοποιοὶ dedit, ubi κωμῳδοπ. edd. Quod de *anantapodoto* in praescriptis verbis monuit Casaubonus: non satis esse videtur unum aut alterum verbum supplere; sed plura quaedam intercidisse videntur. Nam si nihil aliud intercidit, oportebat deinde non ἀλλὰ πῶς οἱ Κωμ. scribi, sed εἶτα πῶς &c. quod si ita scriptum dedissent libri, tum equidem superiorem ῥῆσιν de *Cleobulina* in parenthesi ponendam statuissem, hoc modo: (τίνα δὲ Κλεοβουλίνη ἡ Λινδία προὔβαλλεν ἐν τοῖς αἰνίγμασιν, ἱκανῶς εἴρηκε περὶ αὐτῶν ὁ ἑτ. ἡμ. Διοτ. ὁ Ὀλυμπηνός.) Sed simul hoc loco promisisse etiam videtur deipnosophista, se *de variis Griphorum generibus* dicturum: quod ipsum etiam continuo deinde exsequi adgreditur.

Γρῖφος, (sic recte ms. *Ep. penultimâ circumflexâ:* vide p. c 449. a. vs. 11. & Oppian. Halieut. III. 80.) πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν *&c.* Ad ista, & quae sequuntur, prolixa exstat CASAUBONI Animadversio huiusmodi: » Deinceps (inquit) » Athenaeus sub Laurentii persona *sirpi* definitionem hanc » ex *CLEARCHO* affert: Γρίφος πρόβλημά ἐστι παιστι» κὸν [nobis πρόβλ. ἐπιπαιστικὸν dedit cod. *A.* & *Ep.* nec tamen ideirco editam aspernamur scripturam] » προσ» τακτικὸν τοῦ διὰ ζητήσεως εὑρεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ προβληθὲν, » τιμῆς ἢ ἐπιζημίου χάριν εἰρημένον. Etsi erat *Clearchus* hic » vir magnus, & in Aristotelica philosophia adprime ver» satus; nihil tamen video in hac definitione, quod prae» ceptoris subtilitatem aut ἀκρίβειαν resipiat. Nam quis ta» lem πλοκὴν verborum pro vera definitione habeat? *Gri» phus est problema ludicrum* [vel, *illusorium*,] *quo iubetur » ut vestigatione mentis quod propositum est investigetur; hono» ris aut multae gratia in medium prolatum.* Caeterum *griphi* » appellationem latius producunt & Clearchus & Dipno» sophistae, quam caeteri scriptores & universum (opi» nor) vulgus olim Graece loquentium. Illis *Griphus* » est *quaestionum convivialium species propria, aenigmati si» millima, rem quam significat ambagibus de industriâ tegens.* » [conf. Schol. ad Aristoph. Vesp. 20. & Hesychium in

c voce.] »*Clearcho* non ſolum τὰ αἰνιγματώδη problema-
»ta *griphi* nomine continentur: ſed omnes in univerſum
» quaeſtiones, quibus ſoliti docti convivae inter ſe ludere
» ad oſtentationem vel acuti ingenii, vel eruditionis, vel
» memoriae. Utimur hac partitione, ut omnia problema-
» ta complectamur, quae *griphi* nomine Clearchus eſt
» complexus. Lege omnia griphorum exempla, quae ex
» eius libris ſtatim & iterum poſt aliquammulta recitan-
» tur: nullum in iis reperies, cuius ſolutio ſpecimen acu-
» minis habeat; ſed aut eruditionis, id eſt, πολυμαθίας
» & πολυαναγνώσεως, aut memoriae: quod genus pluri-
» mum fuiſſe frequentatum arguit μνημονίων appellatio.
» Sic enim vocarunt auctore Theodecte, peculiari nomi-
» ne ea problemata, ad quorum ſolutionem maximum &
» praecipuum in memoria praeſidium. [vide Polluc. VI.
» 108.] Longe aliter habet in caeteris, quae ex aliis ſcri-
» ptoribus commemorantur: ad quorum enodationem quis-
» quis acceſſerit imparatus ab ingenii acumine, fretus eru-
» ditione aut memoria, is meo iudicio promovebit non
» multum. Generis loco poſuit Clearchus in ſua griphi
» definitione, aut verius, quaſi-definitione, πρόβλημα:
» alii λόγος: ut qui ita circumſcripſerunt: Γρῖφος λέγεται
» ὁ δύσκολος καὶ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν
» ἑαυτῷ μὴ φαινόμενον. [Sic Suidas, in Γρῖφος.] Utrum-
» que diverſo reſpectu verum eſt: griphus per ſe conſi-
» deratus, oratio eſt: cum alteri proponitur ad ſolven-
» dum, problema. Sic in hiſtoria de Samſonis aenigma-
» te, hebraicam vocem *hhidâh* [Iudic. XIV. 13.] verte-
» runt LXX. πρόβλημα: Ioſephus, λόγον. Addit Clearchus
» παιστικὸν: [ſive, ut noſtri codices, ἐπιπαιστικὸν,] ut
» *iocoſa* haec problemata, quibus inter pocula ſaturi con-
» vivae ſe oblectabant, diſtinguat ab iis quae ſerio tra-
» ctantur a ſapientiae candidatis. Revera enim ludus &
» iocus res erat tota. Ioſephus de Samſone, epulas nu-
» ptiarum ſuarum apud Thamnitas celebrante: Τοῦ πότου
» προβαίνοντος καὶ παιδιᾶς οὔσης, οἷα φιλεῖ παρὰ τοῖς
» τοιούτοις καιροῖς, ὁ Σαμψὼν εἶπεν· Ἀλλὰ προβάλλοντος
» ἐμοῦ λόγον, εἰ λύσετε τοῦτον ἐφ᾽ ἡμέρας ἑπτὰ ποιούμενοι
» τὴν ζήτησιν, ὀθόνας καὶ στολὰς γέρας τῆς συνέσεως κατ᾽
» ἄνδρα ἕκαστον φέρεσθε παρ᾽ ἐμοῦ. Iulius tamen Pollux,
» [VI. 107.] poſteaquam zetemata iſta συμποτικὰ ſive κυ-
» λίκεια in duo tribuenda docuit, αἴνιγμα & γρῖφον: ita

» haec duo distinguit: καὶ εἶχε τὸ μὲν αἴνιγμα παιδιάν· ε
» ὁ δὲ γρῖφος καὶ σπουδήν. Quibus verbis significari videa-
» tur, aenigmatum materiam iocos esse & sales: gripho-
» rum vero res serias & graves. Quare minus recte aut
» vere dixerit Clearchus γρῖφον εἶναι πρόβλημα παιστικόν.
» Sed alia profecto mens Pollucis: neque ille unquam ivit
» negatum, etiam *griphum* habuisse παιδιάν; sed hoc di-
» cit, griphum praeter ludum & iocum etiam solidae eru-
» ditionis aliquid admixtum habuisse: quod nemo nega-
» verit, qui Clearcheos griphos consideraverit. Athenaeus
» infra hoc libro [pag. 457. c.] ex eiusdem Clearchi li-
» bro primo De Paroemiis: Τῶν γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἀλ-
» λοτρία φιλοσοφίας ἐστί. καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν τῆς παιδείας
» ἀπόδειξιν ἐν τούτοις ἐποιοῦντο. Et iterum paullo post:
» [ib. f.] ὥστε τὴν παιδιὰν μὴ ἄσκεπτον οὖσαν, μήνυμα γί-
» νεσθαι τῆς ἑκάστου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος. Adiiciam
» hic locum Aristophanis, ex quo clare colligitur, &
» cuiusmodi essent griphi conviviales veterum, & quo-
» modo solerent proponi. Sic ille initio Vesparum, Cleo-
» nymi ῥιψάσπιδος ignaviam traducens:

» Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
» Πῶς δή, προσερεῖ τις πρὸς τοὺς συμπότας λέγων
» ὅτι ταὐτὸ θηρίον ἐν τε γῇ κἀν οὐρανῷ
» κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα.

» *Griphi materiam*, inquit, *praebet Cleonymus. Poterit enim*
» *aliquis inter convivas hoc* γριφῶδες *problema iactare, ec-*
» *quod sit illud animal, quod in terra, aëre, mari clypeum*
» *amisit.* « Casaubonus. — Caeterum satis notum, γρῖ-
φον proprie *rete* vel *sagenam piscatoriam* dici, indeque no-
men invenisse istud captiosarum quaestionum genus.

Ἐν δὲ τῷ περὶ Γρίφων &c. » Quemadmodum Aristote-
» les, exposita natura τερθρειῶν sophisticarum, certos sta-
» tim modos proponit nobis solvendi omnia sophismata:
» sic Athenaeus, ubi *griphorum naturam* ex Clearcho nos
» docuit, continuo *species eorum diversas*, ex diversis prin-
» cipiis originem trahentes, explicare aggreditur. Sic igi-
» tur ille ex eodem quidem *Clearcho*, sed libro non eo-
» dem. Apponam autem integrum locum, tui Lector com-
» modi caussa: multa enim nobis in eo animadvertenda.
» Ἐν δὲ τῷ περὶ Γρίφων ὁ αὐτὸς Κλέαρχος φησίν, ἑπτὰ εἴ-
» δη εἶναι γρίφων. ἐν γράμματι μέν, οἷον ἐροῦμεν ἀπὸ τοῦ
» ἄλφα ὥς ὄνομά τι ἰχθύος ἢ φυτοῦ. ὁμοίως δὲ κἂν ἔχειν

C » τι κελεύῃ τῶν γραμμάτων, ἢ μὴ ἔχειν. καθάπερ οἱ ἄσι-
» γμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ
» ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέν-
» τος. Ἐν συλλαβῇ δὲ λέγονται γρῖφοι, οἷον ἐροῦμεν ἔμμε-
» τρον ὅ τι δήποτε οὗ ἡγεῖται βα, οἷον βασιλεύς· ἢ ἂν ἔχει
» τελευτὴν τὸ ναξ, ὡς καλλιάναξ· ἢ ἂν τὸ λέων καθη-
» γεῖται, οἷον Λεωνίδης. ἢ ἔμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον
» Θρασυλέων. Ἐν ὀνόματι δὲ ἐροῦμεν ὀνόματα ἁπλᾶ ἢ σύν-
» θετα δισύλλαβα, οὗ μορφή τις ἐμφαίνεται τραγική. ἢ
» πάλιν ταπεινὰ ἢ ἄθεα ὀνόματα, οἷον Κλεώνυμος. ἢ
» θεοφόρα, οἷον Διονύσιος. καὶ τοῦτο εἴτε ἐξ ἑνὸς θεοῦ ἢ
» πλειόνων, οἷον Ἑρμαφρόδιτος. ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς ἄρχεσθαι,
» Διοκλῆς· ἢ Ἑρμοῦ, [temere in Animadv. omissum hoc nomen Ἑρμοῦ, quod libri omnes agnoscunt] » Ἑρμόδωρος. ἢ
» λήγειν, εἰ τύχοι, εἰς νῖκος. Facit *Clearchus septem gri-
» phorum species*, sive τρόπους τοῦ γρίφους προβάλλειν.
» Cogitent studiosi de hoc numero: nam si griphi appel-
» lationem tam laxe hic accipit Clearchus quam in supe-
» riore loco, quem proximo capite tractabamus; non est
» dubium, multas esse griphorum ideas praeter comme-
» moratas hîc ab illo. Quin videntur expositi hîc sirpi a
» doctore Solense, toto genere diversi esse ab iis quos
» alii omnes scriptores *griphos* aut *aenigmata* appellabant.
» Non igitur ἁπλῶς omnium griphorum species sunt se-
» ptem: sed unius tantum generis illorum, quo veteres
» fidem *memoriae* suae in veterum lectione periclitaban-
» tur. Quamquam huius ipsius generis alias species hîc
» praetermissas ex eodem Clearcho sub libri finem refert
» Athenaeus: itemque libro XIV. alias. [pag. 648 extr. &
» seq.] Eum locum, necessario cum iis quae hîc reci-
» tantur comparandum, describemus integrum. Sic ille:
» Τοῦ δὲ ἡμῖν παρακειμένου μελιπήκτου μέμνηται Κλέαρ-
» χος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ Γρίφων, οὑτωσὶ λέγων· Σκεύη κε-
» λεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον,
— — — Καὶ πάλιν ὄψων, οὕτως· ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθὺς,
» γογγυλὶς, — — — Ἐπί τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· ἄμης,
» πλακοῦς, ἔντιλτος, ἴτριον — — — ἀμύγδαλα. Ergo nihil
» accurati in hac partitione, nihil subtilis. Sed nec cuivis
» promtum, *septem* quae dicuntur *species* in sequentibus
» verbis denotare. Nam aut plures videantur non iniuriâ
» recenseri, aut pauciores. Si summas differentias specte-
» mus *Clearchi* verbis comprehensas, tres solum gri-

» phorum aperiuntur fontes: *litera, syllaba, nomen*: sin e » omnes distinctiones attendamus expositas verbis quae » adscripsimus, decem, non septem tantum, griphorum mo» di invenientur. [De septenario vero numero diserte consentiens vetus Aristophanis Interpres, ad Vesp. 20. ait: Ἑπτὰ δὲ ἀναγράφει γρίφων γένη ὁ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ Γρίφων συντάγματι.] » Septem erunt si hanc ineamus par» tiendi rationem:

» I. Ἐν γράμματι. *Griphi in litera positi* duo mo» di ostenduntur, qui veteribus in usu. Praemium ei pro» ponebatur qui proferendis piscium plantarumve aut si» milium rerum *nominibus, a certâ literâ* (puta α) *incipien» tibus*, sodales antevertisset: aut plura recensuisset. In » utro posita esset victoria, celeritate nominandi, an » copiâ nominum, Clearchus non declarat. Nobis du» bium non videtur, horum alterum aut utrumque spe» ctatum esse in huiusmodi musicis certaminibus. Piscium » autem nomina quorum prima litera sit α, plurima apud » Graecos, etiam praeter illa quae libro septimo in or» dinem coacta legimus: plantarum item plurima, ut ἄμ» πελος, ἀμυγδάλη, ἄκανθα, ἄνηθος, ἄνησος. [ἄνισον, puto, voluerat.] » Hic prior est modus: alter sequitur: » cum iubebant *nomen* aliquod proferre *quod certam li» teram haberet*; aut contra *quod certam literam non habe» ret.* Exempli gratia: piscis nomen ubi litera canina; » ῥίνη: ubi non est eadem litera; ἀμία: sic de caeteris. » Addit καθάπερ οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. Intel» ligit *problemata* γριφώδη iactari solita in conviviis, quo» rum erant formulae conceptae *sine ullo sibilo, aut literâ » sigma.* Certum est multos e veteribus literae illius si» bilum refugisse, adeo ut non pauci carmina integra » sine sibilo composuerint. Tryphiodorus quidam Odys» seam λειπογράμματον, cui nullum inerat sigma, olim » ediderat, ut narrant Poëtae interpretes. [Eustath. ad Odyss. pag. 4. l. 13.] » De *Pindaro* subiicit Athenaeus, » ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τι» νὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος. *Unde etiam Pindarus odam » fecit ubi exemplum est literae σ. ceu gripho quodam proposito » in lyrica facultate.* Et falsa & inepta est sententia quam » ex his verbis eliciunt homines eruditi. Graecorum πρὸς » multifariam accipitur: estque hic opus iudicium interpretis. » Nam ex praecedentibus non erat difficile divinatu, quid

d » hic significet πρὸς τὸ σ ποιεῖν ᾠδήν. Praeterea explicat sese
» Clearchus idem infra non longe, cum scribit, composuis-
» se Pindarum odam ἀσιγματοποιηθεῖσαν: id est, *in qua nullum*
» *erat σ.* « [Vide p. 455. b. c. & ibi not. In tota superiori
ῥήσει nil mutat vetus codex *A.*]

» II. Ἐν συλλαβῇ. *Griphi in syllabae observatione positi,*
» duo proponuntur modi. Alter est, *versum dicere qui a certâ*
» *syllabâ incipiat*, puta βα: ut,

» Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.

» &, Βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἣν δίκαιος ἦ.
» Adiicit Clearchus, οἷον βασιλεύς: quod ita interpretamur,
» *ut si quis proferat versum incipientem a voce* βασιλεὺς: ut
» hic e Phoenissis Euripidis,

» Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις.

» Sic etiam interpretamur statim ὡς καλλιάναξ. Dalecam-
» pius accipit aliter utrumque: quare etiam ἔμμετρόν, ver-
» tit, *dictionem versibus accommodatam.* Negamus nos, dari
» posse ullam vocem quae non possit accommodari alicui
» metro; plurima enim sunt & diversissima genera metro-
» rum: nulla igitur vox erit οὐκ ἔμμετρος: quare nulla hic
» erit difficultas; nullum diligentiae aut memoriae argu-
» mentum. Idem Dalec. pro ἐροῦμεν *dicemus*, scribit ἐρούμε-
» θα: [nempe, *rogamus*, vertit:] nobis placet quod vulga-
» tum est scriptumque in omnibus antiquis, ἐροῦμεν ἔμμε-
» τρον, *versum recitabimus.* Alter modus: *versum dicere qui*
» *desinat in certam syllabam:* puta αξ: ut initio Supplicum
» Euripidis,

» Ἄπαιδές εἰσιν, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ. «

» III. His duobus modis subiiciuntur alii duo, quorum
» observatio non in unica syllaba est posita, sed in duabus.
» Si volumus in *Clearcheis* verbis *septem* quas pollicitus est
» *species* invenire; separandi huius generis griphi a praece-
» dentibus. Perspicua magis fuerit partitio, si scribatur: ἢ
» ἐν συλλαβαῖς, οἷον ὧν τὸ λ. κ. Prior est illorum, ὧν
» τὸ λεων καθηγεῖται, οἷον Λεωνίδης: id est, *versum dicere*
» *cuius duae primae syllabae sint* λεων; *ut si inchoet a nomine*
» Λεωνίδης. Posterior modus, ἢ ἔμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον
» Θρασυλέων: *versum dicere qui desinat in ultimas syllabas*
» λεων; ut cuius vox postrema fuerit Θρασυλέων. Possumus
» vocem ἔμμετρον etiam aliter accipere: ut neque versum
» neque dictionem versui aptam intelligamus: sed certum
» pedem metricum: ut βασιλεὺς exemplum sit dictionis a

» βα incipientis, quae conſtet anapaeſto; καλλιάναξ, di- »ctionis in αξ deſinentis, quae conſtet choriambo: Λεω- »νίδης exemplum eſt iambicae dipodiae, ſive ταυτοπο- »δίας: Θρασυλέων, quarti paeonis. Statuet lector eruditus, » utram interpretationem ſit ſatius ſequi. « [Nobis ſuperior interpretatio haud dubie vera videbatur. Ad Athenaei vero ſive Clearchi verba quod ſpectat, praeter neceſſitatem vir doctus in contextu ſic poſuit, τὸ λέων καθηγεῖται, pro τὸν λέοντα καθηγεῖσθαι, quod cum ed. Ven. & Baſ. tenet ms. *A*. nec aliud in ſuo exemplo reperiſſe Breviator videtur. Sed duas voces ἢ ὢν, quae in vett. editt. temere omiſſae erant, recte adiecit idem Caſaubonus.]

» IV. Ἐν ὀνόματι. Omnes quae deinceps explican- » tur ſpecies griphorum ad unum caput referri poſſunt: » verſantur enim omnes in *nominis* cuiuſpiam obſerva- » tione. Sed ut *ſeptem* illae *ſpecies*, de quibus dictum eſt, » inveniantur; neceſſario ſeparatim explicabimus ſingu- » los modos qui hîc proponuntur. Ait igitur, ἐν ὀνόματι » ἐροῦμεν ὀνόματα ἁπλᾶ ἢ σύνθετα δισύλλαβα, οὗ μορφὴ » τις ἐμφαίνεται τραγική. *Griphus ut ſit in nomine, dice-* » *mus, nomina ſimplicia aut compoſita duarum ſyllabarum,* » *ubi tragica ſpecies quaedam appareat:* ſive, *quibus perſona* » *quaepiam tragica repraeſentetur.* Vellem eſſet exemplum a » Clearcho adiectum: nam obſcura mihi haec verba. At- » tulimus duplicem vocis μορφὴ interpretationem: prior » ſpectat tragicarum perſonarum σκευὴν, quae deſcribi- » tur fuſe Iulio Polluci libro quarto, capite XIX. Senſus » eſt, proferendum eſſe aliquod nomen quo deſignetur » ornatus alicuius tragicae perſonae: puta, regis, aut » reginae, aut alicuius ſenis, aut vetulae lamentantis, » aut nuncii, vel alius e ſimilibus perſonis, ſine quibus » non ſit tragoedia. Poſterior interpretatio [quae multo ſane probabilior,] » ad perſonas ipſas reſpicit, quarum » nomina ex hiſtoria fabulari & ex antiquorum Tragico- » rum fabulis ſunt omnibus obvia. Tragicum nomen ſim- » plex diſyllabum, ut *Tydeus*, *Peleus*, *Oeneus*, *Minos*. » Tragicum nomen compoſitum diſyllabum, ut Ἀτρεύς: » eſt enim ab α & τρέω, & eum proprie ſignificat, qui » eſt impavidus. Νηλεύς, *miſereri neſcius*. Κύκλωψ, Προκλῆς, » Πρόκνη, & id genus. « [Vide quae notamus ad num. ſeq.]

» V. ὀνόματα ταπεινὰ ἢ ἄθεα, οἷον Κλεώνυμος. *Nomina » humilia*, quid aliud interpretari est quam humilium per» sonarum? puta servorum aut servarum. ἄθεα nomina, » quae honesta quidem sunt, sed nullius tamen Deûm no» men in se continent, ut Cleonymus, Aristoteles, De» mosthenes. « [At quid opus erat, quo *septenarius Clearchi numerus*, (de quo vel ipse *Clearchus* vel Athenaeus viderit) compleretur, dirimere quae recte iuncta erant, & copulare diversa? Nam suâ auctoritate, contra librorum fidem, istud in contextu sic posuit Casaubonus, ταπεινὰ ἢ ἄθεα ὀνόματα. Recte vero & in editt. vett. & in utroque cod. msto haec iunguntur τραγικὴ ἢ πάλιν ταπεινή. Deinde vero manifeste rursus sibi mutuo respondebant & ad unum genus referri debebant ista, ἢ ἄθεα ὀνόματα, ἢ θεοφόρα.

» VI. ὀνόματα θεοφόρα. Nominibus *atheis*, id est, *sine » Deo*, contraria illa *quae Deûm aliquem in se continent*, ut » *Dionysius*; Διόνυσος enim est *Bacchus*: vel plures, ut » *Hermaphroditus*: insunt huic vocabulo Mercurii & Vene» ris nomina. Aliquando proferenda erant nomina quo» rum ἀπὸ Διὸς principium, ut Diocles: aut ἀπὸ Ἑρμοῦ, » ut Ἑρμόδωρος. «

» VII. ὀνόματα λήγοντα, εἰ τύχοι, εἰς νῖκος: ut Ari» stonicus, Demonicus, Callinicus. Non video magnum » discrimen inter hanc & tertiam speciem. «

» Addit Clearchus: Οἱ δὲ μὴ εἰπόντες οἷς προσεττάττε» το ἔπινον τὸ ποτήριον. *Qui non dixerant quod iussi fuissent, » poculum bibebant.* Non exponit quale illud poculum fue» rit: propterea subiicit Laurentius, καὶ ὁ μὲν Κλέαρχος » οὕτως ὡρίσατο. τί δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ ποτήριον, καλέ μου Οὐλ» πιανὲ, ζήτει. In extremo libro [p. 458 extr. & seq.] satis » fit quaestioni huic: & ex Antiphanis Ganymede doce» tur, muriam solitam infundi in eorum poculum qui non » potuissent quod fuerant iussi praestare. Diserte Antipha» nes, Ἅλμης ἔχρην τι περιφέρειν ποτήριον. Hoc ipsum & » Pollux confirmat: [lib. VI. sect. 107.] ὁ μὲν λύσας, γέ» ρας εἶχε κρεῶν τινα περιφοράν. ὁ δὲ ἀδυνατήσας, ἅλμης » ποτήριον ἐκπιεῖν. Sed non arbitrandum est certam ullam » poenam fuisse ita moribus receptam, ut eius consuetudo » apud Graecos omnes obtinuerit. Hesychius, [voce Γρῖ» φος] pro *muria*, *merum* istis propinat, aut *aquae cadum*. » Idem censendum & de praemio rectae responsionis:

» quod apud alios aliud solitum proponi ne dubitandum quidem est. Non praetermittam super hoc mirifica Eu» stathii verba e XXII. in Odysseam commentario [pag. » 785. l. 9.] Γρῖφος, ait, δύσκολον ζήτημα ὃ ἐν συμποσίοις » ἔλεγέ τις, προκειμένης φιάλης οἴνου γεμούσης. καὶ ὁ ἐπι» λυσάμενος τὸ ἀπορηθὲν, ἐξέπινεν. εἰ δὲ μὴ, ὁ ἀπορήσας » ἀνεφορεῖτο τῆς φιάλης. Quis fando accepit simile genus » certaminis? cum victo victorique par & eadem condi» tio proponitur: &, ut ait poëta, ἐν ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς » ἠδὲ καὶ ἐσθλός. Sic enim dicit: *qui griphum solvit, appo» situm vini phialam ebibit: qui victus difficultate succubuerit, » phiala se ingurgitat.* Sed praestat exponere ὁ ἀπορήσας, *is » qui griphum proposuit.* Hoc melius.« — [Vide vero, ne ἐρωτήσας, non ἀπορήσας, scripserit Eustathius. Nam ἀπορέω quidem interdum latine *quaero* redditur: sed longe id diversa notione, nempe quatenus philosophus *dubitando*, & in omnes partes id de quo agitur versando, *veritatem quaerit.*]

AD CAP. LXX.

Περὶ τῶν γρίφων Ἀντιφάνης μὲν ἐν Κνοιθίδι (sive Κνοισθίδι) ἢ Γάστρωνι φησίν· Ἐγὼ πρότερον &c. Ad priorem istum *ANTIPHANIS* griphum videamus statim quae copiose rursus CASAUBONUS commentatus est. » Superest iam, (inquit) » ut ad *diversi generis Griphos* vere γριφώδεις, quos *ex an» tiquis Comicis* recitat deipnosophista, accedamus. Primus » omnium est, quem describere ait ex *ANTIPHANE*, ἐν » Κνοιθίδι ἢ Γάστρωνι. Iure suspecta nobis prior tituli huius » vox: sicut libro septimo dicebamus, capite nono. [ad VII. 278. e.] » Poëtae versus infra descripsimus:

» Ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς κελεύοντας λέγειν
» γρίφους παρὰ πότον, ᾠόμην ληρεῖν σαφῶς,
» λέγοντας οὐδέν. ὁπότε τις προστάττεται
» εἰπεῖν ἐφεξῆς, ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει,
» ἐγέλων, νομίζων λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον.
» οὐδέποτέ γ' οἶμαι πρᾶγμα παντελῶς λέγειν
» ἐνέδρας δ' ἕνεκα. νῦν δὲ τοῦτ' ἔγνωχ' ὅτι
» ἀληθὲς ἦν. φέρομεν γὰρ ἔρανόν τιν' ἄν-
» θρωποι δέκ' οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν
» οὐδείς. σαφῶς οὖν ὅ, τι φέρων τις μὴ φέρει
» τοῦτ' ἔστιν. ἦν θ' ὁ γρῖφος ἐνταῦθα. ῥέπων.

f » Non solum interpretes Athenaei, sed etiam alii viri eru» diti, qui in colligendis exponendisque antiquis griphis » posuerunt operam, crediderunt griphum, cuius hic *AN*» *TIPHANES* meminit, non alio quam ad *eranos* & *collectas* » *conviviales* pertinere. Ut longe aliter sentiamus, comici » verba nos impellunt: ex quibus difficile non est intel» lectu, *iactatum fuisse vulgo in conviviis griphum hunc, &* » *singulos convivas de eo solitos ordine interrogari*, ut is de» mum auferret praemium qui rem acu tetigisset. Quod » autem eranis hic accommodatur: etsi non est illepidum » commentum: a vera tamen interpretatione, & ea sen» tentià quam griphi auctor animo conceperat, prorsus » alienum videtur. Sed profecto ita est: qui apud Anti» phanem haec loquebatur, non id agebat, ut seria re» sponsione propositum sibi griphum solveret: sed per lu» dum & iocum illiberalibus eranistis eum applicat. *Puta*» *vi hactenus*, ait, *nugas agere eos qui in conviviis griphos* » *solvendos proponerent, cuiusmodi hic est: Quidnam illud* » *sit, quod ferens aliquis, non fert tamen.* Hoc » inquam, ait ille, putabam merum nugatorum hominum » commentum, omni veritate cassum, quodque interpre» tationem nullam admitteret. *Nunc autem rerum experimen*» *tis edoctus, sententiam veram eo gripho contineri didici. Nam* » *ecce*, cum inter nos sodales decem convenisset, ut quis» que pecuniam aliquam conferret ad coenam, ut una es» semus apud unum ex ipsis, qui omnium mandatu coe» nam parare iussus fuerat: ille quidem coenam paravit: » & reliqui sodales, ut convenerat, apud illum coena» runt: pecuniam vero nemo eorum contulit: nemo sym» bolam dedit: omnes tamen eranistae haberi volunt, non » gratis excepti convivae. Quare in istis solo nomine era» nistis, non reapse eranum pendentibus, verum appa» ret quod aiebat griphus, esse qui ferentes aliquid non » ferant. Vel sic interpretare: [quae commodior haud dubie interpretatio:] » *Decem sumus sodales qui eranum con*» *ferimus ad epulas: sed nemo nostrum est qui totum ferat era*» *num: omnes tamen ferre dicimur: ferimus igitur & non fe*» *rimus.* «

» Notemus in *primo versu τὸ κελεύοντας, iubentes*: & in » *tertio τὸ προστάττεται, iubetur.* Sic enim fuit moris, ut » magister convivii, aut alius e convivis, potestatem ha» beret iubendi, ut ad propositam quaestionem aenigma-

» ticam singuli responderent. Ideo Clearchus in definitio-
» ne griphi usus voce *προστακτικῶς*. Respondebant autem
» eo quo sedebant aut accumbebant ordine: ideo ait *versu*
» *quarto*, *εἰπεῖν ἐφεξῆς*. Nam *ἐφεξῆς* non est *subito* aut *con-*
» *festim*: sed *ἐπισχερὼ*, *deinceps*, *ordine continuo*. Eleganter
» *λῆρον οὐ γενόμενον* appellat *orationem mere nugatoriam*: con-
» tra apud Demosthenem *οἱ γενόμενοι λόγοι*, sunt *veri ser-*
» *mones*. *Sextum* versum menda non carere satis liquet:
» nam *ᾤμην* saltem erat dicendum non *οἶμαι*. Sed aliud poë-
» tam censemus scripsisse. Lego, *Οὐδέποτέ γ' ὄν τι πρᾶ-*
» *γμα παντελῶς λέγειν*: vel *ὄντα πράγματα*: *putabam eos*
» *dicere quae nullo modo essent in rerum natura*, *sed mera com-*
» *menta*. Melius scribas in *septimo*, *Ἕνεκα δ' ἐνέδρας*: *so-* a
» *lum decipiendi caussa*; ut in re nihili occupatos sic homi-
» nes tenerent, tanquam in re seriâ. (*Octavum & nonum*
» ita concipi malebat SCALIGER: *φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι*
» *δέκα Ἔρανόν τιν'· οὐ φερ.*)« [Ista in ed. Cas. 2. & 3. ad-
iecta.] » *Undecimus* est Aristophanis [ex Pluto, vs. 51.]
» mutatus leviter, *Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς ἐνταῦθα ῥέπει.*
» Caeterum griphum hunc interpretari ex mente auctoris,
» fortasse difficile est: illud non nimis difficile, excogita-
» re quî exponas non inepte. Nam verbi gratia, qui equo
» vehitur aut navi, & gladium fert, is quod fert non fert.
» Etiam qui adversam fert fortunam, is & fert, (sic enim
» loquuntur omnes linguae) & non fert: *κυρίως* nempe.
» Pater futurus sobolis suae, prius quam generaverit, eam
» fert & non fert: fert semen *δυνάμει ἄνθρωπον*; actu non
» fert. Cum plures collatis viribus onus ferunt, quisque
» eorum fert & non fert: pro virili fert; in totum non
» fert. Utraque enunciatio aeque vera: *ὁ συμβαστάζων*
» *βαστάζει*, & *ὁ συμβαστάζων οὐ βαστάζει*. (*Ex ed. Cas.*
2. *&* 3. » Atque hoc adeo verum est, ut non dubitet Iu-
» lianus Iurisconsultus dicere, subtili ratione furtum trabis
» excusari posse, quam plures simul abstulerint. Locum
» viri prudentis, quia huic gripho facem allucet, adscribam
» e libro IX. Digestor. *Multa*, inquit, *in iure civili contra*
» *rationem disputandi pro utilitate communi recepta esse*, *innu-*
» *merabilibus rebus probari potest. Unum interim posuisse conten-*
» *tus ero. Cum plures trabem alienam furandi caussa sustule-*
» *rint*, *quam singuli ferre non possent*; *furti actione omnes teneri*
» *existimantur*, *quamvis subtili ratione dici possit*, *neminem eo-*
» *rum teneri*: *quia neminem verum sit eam sustulisse*.) Sexcenta

a » alia possunt excogitari. Atque hoc de industria quaesi» rum videtur, ut eiusmodi problemata proponerent, quo» rum posset afferri multiplex interpretatio. Ita poterant » singuli convivarum ingenium exercere. Quod diximus, » Antiphanem detorsisse hunc sirpum ad eos qui collectas » non solverent, probatur non obscure sequentibus ver» sibus:

» Ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσιν ἐν τῷ πράγματι,
» οἱ τἀργύριον μὴ κατατιθέντες· ὡς σφόδρα
» Φίλιππος ἄρ' ἦν εὐτυχής τις, νὴ Δία.

» Quorum tamen sententia, ex iis quae non extant pen» dens, perviderí non potest. « — Haec CASAUBONUS: quibus nonnulla adiicienda nobis supersunt.

Ac de titulo quidem *ANTIPHANEAE fabulae* nihil nobis compertum est praeterquam quod ad VII. 287. e. adnotatum. Scripturam Κνοιθίδι h. l. tenet ms. *A*. cum ed. Casaub. Κνοιθίσι vero habent ed. Ven. & Bas. GROTIUS in Excerpt. pag. 611. ubi hanc ipsam eclogam exhibet, Κνοισθίδι scripsit: nescio utrum superiorem illum locum spectans, an alio quopiam argumento nitens. Nobis cum nihil occurreret, cur alteram scripturam alteri praeferremus, suo utramque loco, ut praeibat vetus liber, tenuimus. In *ANTIPHANIS vers.* 2. πῶτον suo more per ω scribit cod. *A*. tum ᾤμην, contra metrum, pro ᾤμην. In *Epit.* priores versus sic contracti: πρότερον μὲν ἀκούων ὅτι φέρων τις μὴ φέρει, ἐγέλων &c. Etiam *quartus* versus parum emendate scriptus in ms. *A*. in quo τις εἰπὼν, pro εἰπεῖν, & nudum τι pro ὅ τι. Recte vero ista in editis curata. Quod ad distinctionem spectat orationis, parum interest ad sententiam, utrum ὁπότε τις &c. ad superiora referas, & interpungas dein post φέρει: an cum GROTIO ante ὁπότε interpungas, post φέρει vero nonnisi comma ponas. In ed. Ven. & in ms. *A*. nullibi prorsus in istis versibus distinguitur oratio. *Vers.* 6. Ubi οὐδέποτέ γ' ὄντι corrigebat Casaubonus, ibi commodius videri poterat γ' ᾤμην, quod GROTIUS posuit; cuius etiam versionem latinam cum hoc versu, tum in tota ecloga, Graecis subiecimus. At, verum si quaeris, & Casauboni ratio & Grotii tautologiam huc ingerunt vix ferendam: tenendumque omnino vulgatum videtur, quod uterque codex mstus tuetur:

οὐδέποτέ γ' οἶμαι πρᾶγμα παντελῶς λέγειν:

in hanc sententiam: *Puto sane*, (nempe, *etiam nunc quidem* a puto,) *numquam illos rem omnino dicere*: id est, numquam dicere aliquid quod *re ipsa & in facto* (ut aiunt) mirum sit & praeter opinionem; sed id quod mirum & praeter opinionem est, nonnisi *in verbis* inest *captiose & insidiose prolatis*, ἐνέδρας ἕνεκα. Nempe hoc ait: Olim putaveram, plane nihil & nullam omnino sententiam inesse istiusmodi problematis: nunc didici quidem & intelligo, admittere ea probabilem aliquam interpretationem, & veram sententiam; sed eam talem, quae ostendat, rem quae dici videbatur nullam esse, & omne artificium in verbis latuisse. *Vers.* 7. Nullam caussam vidi, cur ἕνεκα δ' ἐνέδρας inversa verborum serie scriptum Casaubonus maluerit: ad sensum sane nil refert; ad versum vero non minus apta est vulgata scriptura, quam firmant ambo mssti.

Octavum & nonum versum GROTIUS sic concinnavit:

ἀληθὲς ἦν· ἐφέρομεν γὰρ ἔρανόν τινα
ἄνδρες δέκ'. —

At damnabat versum *pes spondeus* in quarta senarii sede. Quare haud dubie praeferenda fuit SCALIGERI ratio a Casaubono commemorata. *Vers.* 11. recte γρῖφος penultimâ circumflexâ dedit ed. Ven. ut poscebat metrum: temere γρίφος ed. Bas. & Cas. Sed perperam εἶ θ' ὅ, ed. Ven. & Bas. pro ἦν θ' ὅ, quod cum ed. Cas. tenet ms. *A*.

Postremos versus omisit Breviator: codex *A.* vero cum ed. Cas. consentit; & haec ipsa nil caeteroquin discedit ab ed. Ven. & Bas. nisi quod in illis *vers. ult.* perperam εὐτυχής τισι, pro εὐτυχής τις. Caeterum in iisdem tribus postremis versibus ex eo exsistit obscuritas, quod, quo pacto distinguenda sit oratio, haud sane liquet. In ed. Cas. *comma* ponitur *vs.* 13. *post* πράγματι: & punctum *vs.* 14. *post* σφόδρα: in reliquâ oratione nulla distinctio, ut copulentur etiam *vers.* 15. verba illa, Φίλιππός ἄρ' ἦν &c. In ed. Ven. vero prorsus per omnes tres postremos versus nulla distinctio comparet: eademque videtur ratio in ms. *A.* obtinere. Ita fit, ut de naturali sermonis constructione, adeoque de totius ῥήσεως sententiâ minus constet. GROTIUS quidem, audacius multa mutans, sic scripsit, & distinxit:

» Ἄλλοι δὲ δολοπλοκοῦσιν αὐτῷ πράγματι,
» οἱ τἀργύριον μὴ κατατιθέντες, ὡς σφόδρα
» Φίλιππος. B. Ἄρ' ἦν εὔστοχός τις νὴ Δία. b

Quae sic ille Latine vertit, ut nos sub contextu posui-

b mus. Monuitque *idem* in Notis: »Ἄλλοι δὲ δολοπλοκοῦ-»σιν. Sic emendavimus pro ἀλλ' οἷα λογοποιοῦσιν. *Condo-»no*, inquit, *his qui in verbis perplexantur: non & his qui in »negotiis.*« Tum rursus ad *vers. ult.* »Φίλιππος. B. ἆρ' ἦν »εὔστοχος &c. Nescio an nos εὔστοχοι fuerimus, cum hunc »locum sic emendavimus apposità novae personae notà. »Triconem quemdam nummarium, *Philippum* nomine, »traduxerat prior: alter ait, *hominem esse solertem, qui in »rebus, non in verbis, aenigmata faciat.* « — Poteras etiam protervum aliquem *parasitum* intelligere *Philippum*: qui in convivia ex symbolis instituta, ad quae nihil contulisset ipse, invocatus sese ingerere consuesset. Poteras item de *rege Philippo*: qui, ad quae ille *nihil contulisset*, (id est, quae ad illum minime pertinerent) ea per fas & nefas, callidis artificiis utens, *auferre* conaretur. Sed praestat, *non liquet* profiteri. Illud unum monere liceat, metro non convenire Ἄρ' *acute* scriptum, quod GROTIUS voluerat; pro sententia vero, quam ille in animo habuerat, tali quodam modo scriptum oportuisse, Ἦν γὰρ εὔστοχος &c. Quod vero libri habent ἆρ', *circumflexo accentu*; id satis quidem aptum ad versum, sed ad sententiam haud ita commodum videtur. Quo magis expendi meretur coniectura a doctissimo IACOBS in *Notis msstis* proposita: »εὑρεῖν εὐτυχὴς τις, νὴ Δία. *Sane in griphis explicandis »felicissimus es.* « — Caeterum facile observaverit modice eruditus lector, quem *griphum* in istis dixit comicus poëta, eum parum differre ab illo sophismatum genere, quam *fallaciam compositi & disiuncti* nominare Dialectici solent.

Ἐν δὲ Ἀφροδισίῳ. »Sequuntur alii *griphi* ex eodem »comico (ANTIPHANE) ἐν Ἀφροδισίῳ. Ita omnes codi-»ces, mendose. Laudatur alibi [lib. XI. pag. 487. d. & »XV. 666. f.] fabula huius comici, Ἀφροδίτης γοναί. De »ea loquitur fortasse, & ἐν Ἀφροδισίῳ dixit, pro ἐν δρά-»ματι Ἀφροδίτης. « CASAUBONUS. — Vulgatum Ἀφροδισίῳ tenet ms. *A.* quod quidem mendosum esse dubitari non potest. GROTIUS in Excerptis pag. 605. ubi hanc eclogam exhibet, fidenter titulum fabulae hunc praefixit, Ἀφροδισίοις, ἢ Ἀφροδίτης γονῇ: quem latine sic reddidit, *Veneralibus* sive *Veneris Natalibus*. Idem in Florilegio p. 510 sq. aliam Antiphanis eclogam exhibens, a Stobaeo Serm. CXXII. pag. 617. servatam, similiter in orà adnotavit, *Antiphanis Veneralibus*. Utrum vero ibi Graeci codices Stobaei

'Αφροδισίοις dederint, non liquet. Nam in prima quidem b Gesneri editione, (fol. 523. b.) nudum 'Αντιφάνους nomen adpositum est, absque fabulae titulo: in duabus posterioribus vero editionibus scribitur *Antiphanis in Aphrodis.* sic decurtata voce. Probat vero 'Αφροδισίοις Koppiers, in Obs. Philol. pag. 33. monens, *Aphrodisia*, nobilitatum meretricibus festum, etiam fabulis Theopompi & Menandri titulum dedisse. Et de Theopompi quidem fabula testis est Scholiastes Aristoph. ad Plut. 179. unde videndum satis-ne rectum sit quod apud Nostrum VII. 324. b. citatur Θεόπομπος 'Αφροδίτῃ. De Menandro vero vide Stobaeum Serm. LXII. pag. 398. ubi exserte, *Menandri in Aphrodisiis.* At apud Suidam bis citatur Μένανδρος 'Αφροδισίῳ, in voc. 'Αλήθεια & 'Αναθέσθαι. Et apud Grammaticum San-Germanensem (quod idem Koppiers ibid. pag. 14. adnotaverat) diserte etiam citatur 'Αντιφάνης 'Αφροδισίῳ. Quare hoc, quod ad librorum Athenaei scripturam proxime accedit, tenendum putavi.

Vers. 1-6. Πότερ' ὅταν μέλλω &c. » Primum describitur » δι' αἰνιγμάτων *olla carnium.* Dicitur olla, τροχορυμασίτευ- » κτον κοιλοσώματον κύτος, πλαστὸν ἐκ γαίης, ἐν ἄλλῃ μη- » τρὸς ὀπτηθὲν στέγῃ: *rotae impulsu factum cavi corporis vas,* » *fictum e terra, coctum in alio tecto eiusdem matris.* Nihil ob- » scurum hîc. Similis illa *patinae* descriptio alius comici:

» — τῆς τροχηλάτου κόρης
» πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος.

» de qua libro secundo, capite XXIII. [II. 64. a. confer » etiam I. 28. c.] In membranis & Epit. scriptum τρόχου » ῥύμασι τευκτόν. Non probo. At τὸ ἤ, quod praeponitur » huic voci in omnibus libris, suspicionem movet mihi, » ita scribenda esse praecedentia:

» Πότερον ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω;
» ἢ τροχ. &c.

» *Si tibi habeam verba facere de olla, utrum places tibi, vel ut* » *ollam dicam, vel ut his* utar ambagibus? Sic paullo post » ἢ σαφῶς πλακοῦντα φράζω σοι; Deinde *carnes agninae in* » *olla coquentes* sic exprimuntur, νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν » αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα τακεροχρῶτα δικτύουσαν. Sed vox postrema corrupta est deformiter: neque » in Epitoma ullum eius vestigium. « Casaubonus. — Post hunc, eclogam istam curarunt Grotius, in Excerpt.

b pag. 605. & Koppiers, in Observatis Philol. pag. 33 sq. Et recte quidem omnes adsentiuntur Casaubono, *primo versu* repeti debuisse vocem χύτραν, quae semel tantum posita erat. Ac totum primum versum talem prorsus, qualis a Casaub. propositus erat, adoptavit Grotius: cui non esse animadversum mireris, metro neutiquam constare rationem, cum tamen ex sequentibus versibus satis adpareret esse cunctos trochaicos septenarios sive tetrametros catalecticos. Quare perspecte Koppiers monuit, ita concinnandum illum versum fuisse:

Πότερ', ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω;

Ne *secundus* quidem talis, qualis & vulgo editus & a Casaubono defensus est,

ἢ τροχορυμασίτευκτον κοιλοσώματον κύτος,

ferri potuit. Nec spernenda erat scriptura e membranis & Epit. a Casaub. prolata, quam eamdem & nostri codices exhibent. At ea ipsa per se non faciebat satis, sed leviter adiuvanda erat, ῥύμαισι scribendo; pro ῥύμασι, quod nec ad sententiam nec ad metrum valebat. Ea etiam emendatio Koppiersio debetur. In ms. *A.* κῦτος scribitur: recte κύτος edd. cum ms. *Ep.* *Vers.* 4. Parum feliciter τέκνα scripsit Grotius; pro πνικτὰ, quod bene habebat suoque loco stabat. Vide IX. 395. f. & Animadv. ad II. 65. d. *Vers.* 5. Pro τακεροχρῶτα δικτύουσαν, quod habent editi, τακεροχρῶτι δηκτύουσαν scribitur in vetere cod. *A.* sub quo quid lateat melius, quam quod adhuc prolatum est, videant qui ingenio & doctrina valent. Satis placeret τακεροχρῶτα διαπέττουσαν, quod est a Gallico interprete propositum, si trochaicum metrum in impari sede pedem anapaestum admitteret. Grotius δικτύουσαν scripsit, eamdemque scripturam in Notis repetiit; quam interpretatus est, *in se claudit irretitos.* Nescio an δικτυῶσαν voluerit, quod Koppiersio placuit; quasi a verbo δικτυάω, quod quidem verbum vix agnoverit Graeci sermonis usus. Nos δικτυοῦσαν scripsimus, a δικτυόω, quod Graecum saltem verbum est: quamquam pulcre intelligimus, parum commode cum *reti* conferri *ollam.* Quintus ille versus in editis terminabatur in voce Ἡράκλεις, non adiectâ diversae personae notâ: tum *sextus* ab ἀποκτενεῖς usque γνωρίμως decurrebat: *septimus*, a μοὶ πάνυ usque εὖ λέγεις: *octavus*, a ξουθῆς usque μηκάδων:

nonus, a μηκάδων usque ἐγκαθήμενον. Reliqui, usque ad quintum decimum, recte erant distributi. Istos, quos dixi, rectius ad trochaicorum normam digessit GROTIUS, suffragante Koppiers: iidemque *vers.* 6. pro ἄρα, quod pen-acute vulgo scribebatur, metri caussa ἆρα correxerunt, penultima longa: quod *profecto* significat.

Vers. 7. »Subiicitur griphus alius, quo *placenta* descri-»bitur *ex melle, lacte, farinâ, subtili artificio ficta.* Sic *An-»tiphanes*:

» — Ξουθῆς μελίσσης νάμασίν τε συμμιγῆς
» μηκάδων αἰγῶν ἀποῤῥοὺν θρόμβον ἐγκαθήμενον
» εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης,
» λεπτοσυνθέτους τρυφῶντας μυρίοις καλύμμασιν.

»Etiamsi non adiecta essent sequentia verba, ἢ σαφῶς πλα-»κοῦντα φράζω σοι; non erat attendenti obscurum fu-»rum, *placentam* his versibus describi. In primo scriben-»dum συμμιγῆ: in postremo λεπτοσυνθέτοις, vide-»licet καλύμμασι: & τρυφῶντα, nempe θρόμβον.« CASAUBONUS. — Recte *versu* 7. νάμασιν δὲ (non τε) dedit ms. *A.* quemadmodum dein λιβάδα δὲ scribitur, & κασιέπνουν δέ. Notanda vero *mellis* denominatio, ξουθῆς μελίσσης νᾶμα: quo firmatur elegans viri ingeniosi emendatio, νασμὸς μελίσσης, X. 432. c. Reliqua editorum librorum errata etiam codicem nostrum occuparunt: quorum commodissimas emendationes a Casaub. propositas adoptavimus cum Grotio & Koppiersio.

Vers. 12 *sq.* »Nemo dubitabit, cur vocet *vinum* Βρομιά-»δος ἱδρῶτα πηγῆς. At proximus versus corruptissimus est:

» λιβάδα δὲ φαίανδρον ὠδὴ παρέλιπον, ὕδωρ φάθι.

»Legendum ex Vindelicianis Excerptis:

» λιβάδα φαιδρὰν δροσώδη παρ. —

» vel potius φαιὰν δροσ. quod verum esse nullus dubito. »De vero aquae colore, & an ullus sit ei color, alibi »disputamus: sed poëta φαιὰν, *pulli coloris*, appellat Ho-»meri exemplo, cui semper *aqua* dicitur *nigra.* Passim »enim in eius poësi κρήνη μελάνυδρος: & μέλαν aut δνο-»φερὸν ὕδωρ.« CASAUBONUS. — Recte vero φαιὰν δροσώδη dedit uterque noster codex mstus. At claudicabat praeterea versus sub ipsum initium, ubi λιβάδα δὲ habebant editi. Quod commovisse GROTIUM videtur, ut λιβάδα φαίδανδρον corrigeret: quod latine reddidit, *sorde-*

lutricem scatebram. Sed aliud ei incommodo remedium obtulere nostrae membr. *A.* nempe, λιβάδα νῦν φαιὰν, ubi νῦν valet οὖν vel δέ: malebam tamen equidem λιβάδα δ' οὖν. Coniunctivam particulam omisit Breviator. Quod dein editum erat, παράλιπον, id satis placuisse Casaubono videtur, qui intactum reliquit, pro παράλειψον fortasse aut παράλιπε accipiens. At nec grammatica ratio, nec metrica, ferebat illud verbum: quod eodem quidem vitio in vetere etiam msto laborare videtur, in Epit. vero deest. Perspecte vero GROTIUS, Παραλιπὼν correxit, & (quod consentaneum erat) alterius personae notam praefixit.

d *Versus* 14 *& seqq.* sic concepti legebantur:

> Κασιόπτιουν δ' αὔραν δι' αἴθρας. σμύρναν εἰπέ μοι
> μακρὰν, μὴ δὲ τοιοῦτον ἄλλο μηδὲν, μὴ δὲ τοὔμπαλιν
> λέγων ὅτι δοκεῖ τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον ὥς φασί τινες.

Ibi, cum vitiose κασιόπτουν in ed. Ven. & Bas. legeretur, tacite Κασιόπτιουν in contextu posuit CASAUBONUS, suffragante nostro cod. *A.* (nam in *Epit.* desunt ista omnia.) Tum in *Animadvers.* haec adnotavit: » Κασιόπτιουν αὔραν » δι' αἴθρας, interpretatur comicus *myrrham.* Mirum: nam » aliud *casia*, aliud *myrrha.* Sed videntur *myrrham* lata no- » tione posuisse pro *quolibet aromate.* Quare etiam a *m o r*, » quod *Hebraeis m y r r h a m* significat, fecerunt μύρον com- » mune nomen omnium eius generis. Quia tamen quem » locum habere queat dictio μακρὰν initio insequentis ver- » sus non video: fortasse scribendum est, σμύρναν εἰπέ μοι » ἢ κασίαν. Sed mallet fortasse aliquis μικρὸ pro μακρὰν » rescribi: hoc igitur κείσθω εἰς μέσον. At in iis quae » adiicit comicus, legi metricae consulere nunc non labo- » ro: sententiae utcunque consulueris per hanc lectionem » & interpunctionem:

> » — μηδὲ τοιοῦτον ἄλλο μηδέν μοι εἰς τοὔμπαλιν
> » λέγων, ὅτι δοκεῖ, τοῦτ' ἔργον εἶναι μεῖζον ὥς φασί τινες,
> » αὐτὸ μὲν μὴ λέγειν, παρ' αὐτὸ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνά.

» *Myrrham*, ait, *dic mihi aut casiam*, (vel, *o infrunite*,) » *neque quicquam eiusmodi mihi* dixeris, *loquens contrario mo-* » *do* atque omnes alii: *quoniam* videlicet *magnum videtur* » *nonnullis*, *rem quidem ipsam non dicere*, *sed circa rem alia* » *multa torquere.* « Haec ille: in quibus multa docte obser-

vata, nec tamen ad liquidum perducta omnia. Illud quidem felicius atque omnino recte a GROTIO curatum nobis visum erat, quod *versum* 14 & 15. sic constituit:

— B. Σμύρναν εἰπέ. μὴ μακρὰν
μοὶ τοιοῦτον ἄλλο μηδὲν, μηδὲ τοὔμπαλιν λέγων.

Ubi ad μηδὲν ἄλλο e superioribus intelligendum, verbum εἰπέ: rursusque deinde, ad τοὔμπαλιν λέγων, idem imperativus εἰπὲ intelligendus videtur, hâc sententiâ: *neque mihi contra dicito, allegans* (vel, *neque mihi vicissim hoc oppone, ut dicas*) *magnum aliquod opus hoc videri, ut aiunt nonnulli, nihil ipsum per se* (nempe λέγειν, εἰπεῖν, φάναι, vel φράσαι) *dicere* aut *nominare, sed circa rem multa alia torquere*, vel *convolvere*. Nec enim ullo modo necesse nobis videbatur, μεῖζον in μωρὸν mutare cum GROTIO: cuius tamen latinam versionem hoc loco tenuimus, quoniam ad sententiae summam nihil admodum interesse videbatur.

AD CAP. LXXI.

Καὶ Ἄλεξις δ' ἐν Ὕπνῳ &c. » *Aenigma de Somno*, quod » recitatur ex *ALEXIDE*, circumferebatur debile, & tan» tummodo hemitomum: [nempe *quartus & quintus versus deerant* ed. Ven. & Bas.] » nos alterum hemitomum ex Eu» stathio & membranis adiecimus. Sed perperam distincta » sunt quaedam; ideo hîc describemus:

» Οὐ θνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
» σύγκρασιν· ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει
» μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν. ἀλλὰ φύεσθαί τ' ἀεὶ
» καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν.
» ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὤν.

» *Non est mortalis, neque immortalis, sed habet mixtum tempe» ramentum:* [mediam quamdam naturam] *itaque nec ut » homo, nec ut Deus vivit: sed cum nascatur subinde nove, » perit rursus eius praesentia*, id est, ipse postquam est re» natus: *invisibili specie, notus est omnibus.* Quare *invisibi» lem* somnum dicat, stultum sit quaerere: simul enim na» scitur somnus, & caecus fit homo: simul redit facultas » videndi, & abit somnus. Tamen argutantur Grammati» ci, & eius rei caussam afferunt nec caussam. Aiunt enim: [nempe sic Eustathius, ad Iliad. ω'. p. 1463. l. 24.] » ἔστι » δὲ τοῦ τοιούτου γρίφου τὸ ἀόρατος ὄψιν, ἐξ Ὁμήρου· ὃς

d » ἀόρατον Διῒ τὸν ὕπνον πεποίηκε: quia dixit poëta, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.« CASAUBONUS. — De fabulae titulo obſervemus, Ὕπνον etiam *Antiphani* auctori adſcribi apud Noſtrum, XV. 671. d. alibi vero etiam dubie citari *Alexidem ſive Antiphanem* ἐν Ὕπνῳ, XIII. 572. b. Quod dein ait auctor, τοιούτους γρίφους προβάλλει, malles utique τοιοῦτον γρῖφον, quia nonniſi unum (de *ſomno*) aenigma proponit: ſed nihil mutat vetus codex *A*. In *Epitoma* quidem commode ſic ſcribitur: Ἄλεξις δὲ περὶ ὕπνου τοιοῦτόν τινα γρῖφον προβάλλει. De duobus verſibus, qui prioribus editionibus deerant, adiiciendis e veteribus libris & ex Euſtathio, iam monuerat MURETUS, Var. Lect. XVIII. 2. (in Gruteri Theſ. Crit. T. II. p. 1211 ſq.) & *Adrian.* IUNIUS, Animadverſor. lib. VI. cap. 26. (in Theſ. Crit. T. IV. p. 481.) Potuerat Caſaubonus, ſi Euſtathium cum Athenaei Epitoma diligentius contuliſſet, nos docere, ex *Epitomâ* ibi Euſtathium (ut alibi conſtanter) ſua hauſiſſe: nam, quod pro eo, quod *verſ.* 3. recte in editis & in msstis operis plenioris codicibus ſcribitur ἐν θεοῦ (ſcil. μέρει) ζῆν, apud Euſtathium ἐν θεοῖς legitur, id ipſum ex Epitomâ ductum. Aenigma illud de *Somno*, in Analectis poſuit BRUNCK, Tom. III. pag. 320. num. IX.

e In *ſexto verſu* magna naſcebatur dubitatio, quam non attigit Caſaubonus. Nam quum in editis ſic ſcriberetur:

Παίζειν σὺ χαίρεις ὦ γύναι μ' αἰνίγμασι:

primum, non erat illa dictio, παίζειν σὺ χαίρεις, Attici ſtili: quare merito VALCKENARIUS, ad Phoeniſſ. pag. 180. Παίζουσα χαίρεις legi maluerat. Sed ipſum illud verbum παίζειν prorſus *ignorant veteres msti*: noſter certe vetuſtiſſimus, & fons reliquorum, illud ignorat, & eius loco vocem αἰεὶ habet, parum quidem commode ſuperioribus ita iunctam, ἅπασιν ὢν αἰεί. σὺ χαίρεις &c. Eamdem vero ſcripturam Breviator quoque in ſuo codice operis plenioris repererat: quare & ipſe ſic ſcripſit, γνώριμος δ' ἅπασιν ὢν ἀεί. Et ſatis etiam adparet, ipſam illam voculam αἰεὶ ſive ἀεὶ, quae ex duorum verſuum intervallo repetita erat, omiſſioni duorum verſuum, quos in vetuſtis editionibus deeſſe diximus, occaſionem dediſſe. Ex quo intelligi par eſt, poſtquam a priori ἀεὶ ad poſterius aberraſſet iunior aliquis librarius, deinde ab alio quodam docto viro (fortaſſe a MUSURO, qui Venetam editio-

nem curavit) connectendae sententiae & complendi metri caussâ verbum *παίζειν ex ingenio* esse adiectum. Nunc restitutâ voce, quae perierat, percommode ab his verbis incipiebat versus, Αἰεὶ σὺ χαίρεις, ὦ γύναι: modo ne sequeretur sub finem versus illud *μ' αἰνίγμασι*: in quo accusativus *με* perapte quidem a verbo *παίζειν* pendebat; sed, hoc sublato, nihil quo referretur, habebat. Iam ad illam scripturam nulla quidem varietas e nostro cod. *A.* adnotata est: & silet prorsus Epitoma, in qua post verba *ἅπασιν ὢν ἀεί.* statim illa subiiciuntur, *Τίς οὖν τοσαύτην* &c. Sed quemadmodum aliis licitum fuerat in locum particulae *αἰεὶ* verbum *παίζειν* ex coniectura substituere: sic nobis licitum putavimus, in suum locum repositâ illâ particulâ, deinde pro vulgato *μ' αἰνίγμασι* restituere auctori *γ' αἰνίγμασι*, quod ab illius manu esse coniectavimus: ac fortasse id ipsum in vetere nostro codice scriptum reperietur, si quis eum denuo excutiendi occasionem fuerit nactus. Porro, pro *τοσαύτην* equidem *τοιαύτην* exspectaveram; sed nil mutant libri: valebitque (puto) *τοσαύτην φύσιν*, *tam miram naturam*.

Εὔβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρίωνι. Idem codex *A.* qui hic Σφιγγοκαρίονι per ο breve in penultimâ scribit, alibi cum editis in ω longum consentit, III. 80. a. & XIII. 553. a. Quale sit quove pertineat posterius vocabulum, e quo compositum illud nomen est, mihi non compertum: nisi forte sit servi nomen, aut certe hominis servili conditione. Atque id ita esse, perquam probabile fit, primum, ex IX. 377. d. ubi vide notata: tum, quod tale aenigma, quale est quod primum statim proponitur, vix ab ingenuo homine proponi potuisse consentaneum est. Et sicut Καρίων pag. 377. coquus est, sic alium coquum, *qui aenigmatice* loqui amabat, *σφίγγα* adpellatum vidimus, IX. 382. b.

Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος. » Insequuntur aliquot *griphi* ex » *EUBULI Sphingocarione* cum ipsorum interpretatione. Gri» phum *hexametris versibus* complexus est poëta, instar ora» culorum, quae saepe fabulis suis eo genere versuum in» serunt comici. Interpretatio *iambicis senariis* scripta est. » Primi griphi *primus versus* ita scribitur in vulgatis libris:

» Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος, ἀῤῥενόθηλυς.

» Melius scripta lectio, ὁμώνυμος ἄῤῥενι θῆλυς: *sive* » *mas, sive foemina, idem habet nomen.* « CASAUBONUS. —

At, si Venetam inspicere editionem doctus Animadversor voluisset, eamdem ibi scripturam erat reperturus: quae quum temere in unam vocem ἀῤῥενόθηλυς in ed. Bas. contracta esset, ipse dein Casaubonus suo arbitratu ἀῤῥενόθηλυς in sua editione poni iusserat.

Vers. 2. Recte ἄλλοτε λεῖος edd. ubi vitiose δεῖος ambo mssti.

f *Vers.* 3. »Non damno quod est editum, ἀξύνετ' ἀξυνέτοισι λέγων. Coniectura nostra an omnino damnari debeat, viderint eruditi: ἀξύνετα ξυνέτοισι λεγ. Sed iam »coniectura haec non est, postquam ita scriptum reperimus in Excerptis. [Sic recte etiam in nostro ms. *Ep.*] »Quid hîc significet, νόμον ἐκ νόμου ἕλκων, melius declarari »non potest quam verbis Aristophanis in Nubib. [vs. 389.]

»χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν,
»ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ.

»Scribe *ultimum iambicum:*

»λεῖος. τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.« CASAUBONUS. — Nempe corrupte, τί βουλεπνευμάτων ed. Ven. cum ms. *A.* (In *Epit.* deest aenigmatis solutio.) tum τί βουλεπνευμάτων ed. Bas. & Cas. *Versu* 3. facile intelligis, νόμον ἐκ νόμου, ridicule, de *modis musicis* dici.

a *Vers.* 10 *sq.* »Transeamus ad proximum griphum. Ait »Eubulus:

»Ἀττελεβόφθαλμος, μὴ πρόστομος, ἀμφικνέφαλος,
»αἰχμητὴς παίδων ἀγόνων γόνον ἐξαφανίζων.

»Hic sane opus habebamus Oedipo: nam haec Sphinx »Davis οὐ ξυνετὰ hîc loquitur. *Ichneumonem* intelligi, ipse »auctor griphi docet nos. Posterior versus totus ab eo »est expositus. De priore videamus. Igitur versu isto, »Ἀττελεβόφθαλμος, μὴ πρόστομος, ἀμφικνέφαλος, describitur ichneumon bestia tribus notis. Prima est, quod sit »ἀττελεβόφθαλμος, id est, *oculos habens locustae oculis similes:* quarum species una ἀττέλεβος vel ἀττέλαβος dicta Graecis. In quo autem haec similitudo? Locustarum »genus constat esse ἐξόφθαλμον & σκληρόφθαλμον: *habere »oculos eminentes & praeduros.* Ichneumonis oculi adeo non »prominent, ut κοιλοφθάλμοις adnumerandi sint potius quam »ἐξοφθάλμοις. Restat igitur, ut in oculorum duritie similitudo sit posita. De quo tamen amplius censeo pronuntian-

» dum: nam visus mihi ichneumon oculorum acie pluri- a
» mum valere; at τὸ σκληρόφθαλμον inter maxima oculo-
» rum vitia: quare non dubitavit olim Nigidius negare
» locustas oculos habere. De *oculis ichneumonis* nihil Ari-
» stoteles, nihil Plinius, nihil Nicander. Oppianus, philo-
» sophus & poëta magnus, tribuit ei *oculos igneos*, isto
» versu: [Κυνηγετ. III. 435.]

» νόσφι μόνως οὐρῆς τε καὶ ὀφθαλμῶν πυρόεντων.

» Item λοξοὺς & *torvum tuentes*, sed tum quando praedae
» est intentus: [ibid. vs. 425 sq.]

» Δή ῥα τότ' ἰχνεύμων δολιὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων,
» λοξοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἀπείρονα θῆρα δοκεύει.

» Plinius paulo aliter: [VIII. 24, 36.] *In dimicatione cau-
» dam attollens, ictus irritos aversus excipit, donec obliquo
» capite speculatus invadat in fauces.* Altera nota est, μὴ
» πρόστομος: quae si non accipitur caute, falsa est.
» Nam ichneumonem *rostro acutissimo* esse dubitat nemo:
» quod negari videtur hac voce; πρόστομα enim vocan-
» tur, quae sunt *acuta*, ut gladius & id genus. Sed non
» est novum, ut eadem vox diversas atque adeo contra-
» rias aliquando interpretationes recipiat. Proprie idem est
» πρόστομος atque ἐστομωμένος, *ore praeditus*. Gladius πρό-
» στομος dicitur, qui secat & vorat quae sunt obvia: quod
» ore faciunt animalia. Alia notione *ichneumon* dicitur μὴ
» πρόστομος, quia *os* proprie dictum non habet, sed *ro-
» strum mucronatum*: nam habet istud animal ῥύγχος insi-
» gne, ut scimus ἀπὸ τῆς αὐτοψίας. Sustuleris hanc diffi-
» cultatem, si contra librorum auctoritatem scribere sustî-
» neas καὶ πρόστομος, vel μικρόστομος: quod nobis pro-
» pe temerarium videatur. Tertius character est, ἀμφι-
» κνέφαλος, vel quod idem est ἀμφικνάφαλος, *caput ha-
» bens tomentaceum*, aut *pulvino simile*: [vide ad X. 430. b.]
» quod ne Deus quidem Hermes recte possit ἑρμηνεύειν.
» Dalecampius emendavit ἀμφικνέφαιος, ad colorem refe-
» rens, qui est sane subobscurus, ut omnium rerum ἐντό-
» φρων. Est autem κνεφαῖος, *caliginosus*. Sic apud Hippo-
» cratem ζοφοειδὴς coloris est nomen, ut observamus alio
» in opere.' [nempe, quod De Coloribus ex professo ede-
re constituerat Casaub.] » Sed neque huic emendationi as-
» sentiri debemus: cum in antiquissimis membranis & opti-
» mis Excerptis diserte scriptum sit ἀμφικέφαλος. Sic
» etiam alibi dictiones ἀμφικέφαλος & ἀμφικνέφαλος reperi-

a » mus invicem confusas. Nam quae Polluci lib. X. cap. VI. » [sect. 36.] ἀμφικνέφαλος κλίνη dicitur, hanc alii Gram» matici ἀμφικέφαλον nuncupant: sed veriorem puto Pol» lucis γραφὴν, & in Etymologico ita censeo emendan» dum. Κνέφαλον dicebant τὸ προσκεφάλαιον: inde ἀμφικνέ» φαλος κλίνη, *lectus habens utrinque pulvinar.* [vide rursus supra, pag. 430. b. & ibi not.] » At in hoc gripho ἀμ» φικέφαλος scribendum omnino: vel, quod idem est » & metro convenit potius, ἀμφικάρηνος. Videtur » glossa irrepsisse in locum vocis legitimae, ut sexcentis » locis apud poëtas. Porro *ancipitem* appellat *Eubulus* » *ichneumonem*, sive *utrimque capitatum*, quia in dimicatio» ne aversus pugnans [vide Plin. l. c.] pro capite utitur » cauda. Adde quod eius *cauda speciem aliquam capitis prae* » *se fert*, auctore Oppiano, cuius fides in talibus non fa» cile suspecta sapientibus. Sic autem ille: [Κυνηγ. lib. III. » vs. 436 sqq.]

» Οὐρὴ οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται
» ἄκροισι κεφαληδὸν, ἐειδομένοισι κορύμβοις.
» ἄντα μελαινομένη θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη.

» Satis manifesto similitudinem aliquam cum capite caudae » tribuit voce κεφαληδόν. Sed quid aliorum quaerimus te» stimonia? *Eubulus* ipse, auctor griphi idemque interpres, » mox ἀμφίστομον *ichneumonem* vocat; & caussam adiicit: » *quia*, ait, κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσι δάκνει. Qua» re nullum dubium, ἀμφικέφαλος scribendum esse, aut, » sicut dicebamus, ἀμφικάρηνος. Vidimus nos Francofur» ti ad Moenum ante hos decem annos ichneumonem ex » Aegypto allatum. Forma erat qualis est ictidis, ut recte » cecinit Nicander: [Theriac. vs. 195 sqq.]

» Μορφὴ δ' ἰχνευτάο κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς
» ἴκτιδος, ἣ τ' ὄρνισι κατοικιδίοισιν ὄλεθρον
» μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων
» ἔνθα λέχος τεύχονται ἐπ' ἰκρίου.

» Describit poëta quem vulgo *furetum* vocant: cuius in» sidiae gallinis periculosissimae: *mustelarum* genere & ap» pellatione Plinius *ictidas* complectitur. Huic ergo anima» li, quantum recordamur, similis erat *ichneumon* quem vi» dimus: magnitudine felem superabat: *rostrum* illi *acutissi*» *mum*: auriculae perbreves, & quarum rotundus ambi» tus: *cauda* pro caetero corpore *admodum producta*: co» lor cinereus: sed in rostro & pedibus crebrae erant ni-

» grae maculae: irritatus pilos surrigebat. Caetera de Ich- a
» neumone Petrus Bellonius, vir magnus, & cui multum
» studiosi omnes debent. Subiecta duo verba his duobus
» versibus, Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος, reliquiae sunt integri ver-
» sus *Eubuli*. Integrare possis hoc modo:

» Τίς οὗτος; Ἰχνεύμων ὅδ' ἐστ' Αἰγύπτιος. «

Haec Casaubonus. — Qui, primum, quod ait, *locustarum genus* esse ἐξόφθαλμον & σκληρόφθαλμον; e quo nata ei est dubitatio, quo pacto *ichneumonis igneos oculos* cum *oculis locustae* conferre potuerit auctor griphi: vereor ne ambiguitate nominis deceptus ista scripserit vir doctissimus. Sane illi κάραβοι, quibus ὄμματα σκληρόφθαλμα & *introrsum extrorsumque mobiles oculos* Aristoteles tribuit lib. IV. Hist. Anim. cap. 2. non sunt *locustae* de *insectorum* classe, de quibus Casaubonus accepit; sed *locustae marinae*, de *cancrorum* familiâ, quae cum *attelabo* nihil, quod huc spectet, commune habent. Caeterum *locustis* de *insectorum* classe, quarum ad genus ἀττέλαβος, sive ἀττέλεβος refertur, oculi sunt pro ratione capitis satis magni torvique: (& *magnos* esse ichneumoni *oculos*, testificantur qui vivum animal observarunt. Vide *Buffon* Hist. Nat. T. XI. in 8vo. pag. 143. in Nota.) quaenam autem sit potissimum species locustarum, quas ἀττελάβους Graeci nominarunt, haud satis constare video inter eruditos, ut iudicare nobis liceat quonam potissimum respectu ἀττελεβόφθαλμος in hoc gripho adpelletur *ichneumon*. Quod ad alteram notam spectat, quae his verbis vulgo exprimitur, μὴ πρόστομος: quum perinde certum sit, & πρόστομον significare *acutum*, (vide Hesych. in voce, & Polluc. II. 101.) & ichneumoni *acutum* esse *rostrum*; nullam equidem caussam vidi, cur dubitaremus μὲν pro μὴ corrigere, licet negantem particulam cum editis teneat uterque noster mstus codex. Neque Grotium probavi, μιαρόστομος corrigentem, id est, *ore improbo*. Tertia nota in ed. Ven. sic scribitur, ἀμφικνέφαλλος: pro quo ἀμφικνέφαλος positum in ed. Bas. & Cas. In ms. *Ep.* vero ἀμφικέφαλος, itemque in ms. *A.* nisi fortasse (de quo haud satis mihi liquet) ἀμφικέφαλλος in cod. *A.* scriptum, geminatâ (sicut in ed. Ven.) ob versum λ literâ. Hac quidem ratione equidem metro consultum malui, quam substituto alio nomine ἀμφικάρηνος. Iam mire quidem utique dictum, ἀμφικέφαλον esse *ichneumonem*, id est, *ancipitem*, sive *utrimque caput ha-*

a *bentem*. Sed mire & insolenter enunciatis gaudent qui *griphos* proponunt. At nec satis perspicua (mihi quidem) illa aenigmatis solutio, *vers.* 14 *sq.* quae sic vulgo scribebatur:

— διότι δὲ ἀμφίστομος
κεντεῖ κάτωθεν, τοῖς δὲ χείλεσι δάκνει.

Illud abunde adparet, metrum claudicare. Cui incommodo praesens remedium attulit GROTIUS, alteram personam interrogantem statuens, B. Διότι δ' ἔστ' ἀμφίστομος; tum rursus respondentem priorem, A. κεντεῖ κάτωθεν &c. Cuius rationem lubens secuturus eram, si satis certum haberem, particulam *διότι interrogative* accipi posse: quam in partem διατί, ni fallor, necessario scriptum oportebat. Vulgata scriptura, διότι, ita fortasse ferenda fuerit, ut elliptice dictum intelligamus: *Quod vero* ἀμφίστομος dicitur in gripho, haec caussa est: nempe, *pungit inferne* &c. Caeterum, quod ex Oppiano probatum iverat Casaubonus, *ichneumonis caudae similitudinem aliquam tribui cum capite*, id, qualecumque sit, magis etiam firmatur ex illa scriptura, quam Oppiano l. c. ex msstis codicibus restituit *Belin de Balu*, quae est huiusmodi:

οὐρή οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται,
ἄκροισι καφαλὴ δοκέει δ' ἔμεν οἷσι κορύμβοις.

Quod post *vers.* 11. pro nudis duobus verbis, Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος, quae habet ms. *A.* cum editis, Ἔστι δὲ ἰχνεύμων Αἰγύπτιος scribitur in *Epit.* id suo arbitratu sic scripsisse Breviator videtur, perspicuitati consulturus. *Vers.* 12. recte λαμβάνων habet *Ep.* cum editis: perperam λαμβάνω ms. *A.* *Vers.* 13. θηριοῦσθαι, quod aliâs *efferari* significat, hoc loco denotat ad *perfectae belluae aetatem & magnitudinem pervenire*: quemadmodum recte Dalec. accepit. *Ibid.* κατάγνυσιν cum editis tenet uterque codex mstus: ubi καταγνύει corrigendum censuit PORSON ad Euripid. Med. 744. *Vers.* 15. Bene δάκνει ms. *Ep.* cum editis. δάκνων ms. *A.* GROTIUS, in Excerptis pag. 635 sq. omisso priore EUBULI gripho, hunc de *ichneumone*, & eum qui sequitur de *pappo*, exhibuit: cuius latina versione, quatenus nonnimis a Graecis recedebat, usi sumus.

Vers. 16. Οἶδ' ἐγὼ ὃς νέος ὢν &c. » Griphus *de pappo* » interpretis non eget. In explicatione subiecta penulti» mus versus mutilus est. Sententia non dissimile aliquid » postulat:

» — ὅταν δ' ἀποβάλῃ
» τὴν ὑγρότητα τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν.
» vel, — ὅταν δ' ἀποβάλῃ
» τοῦτο, πέτεται τότε κοῦφος ὡς ἔχων πτερά.« Casaubonus. — Nempe, post *duos hexametros*, quibus ipse griphus continetur, (quorum in priori, pro Οἶδ' ἐγὼ ὡς νέος, quod in edd. & in ms. *A*. legebatur, recte ὃς νέος dedit ms. *Ep*. quod etiam ex ingenio Grotius posuerat) sequebantur vulgo *quasi quatuor iambici senarii* huiusmodi:

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης, οὗτος γὰρ νέος μὲν ὢν b
ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρμαθ', ὅταν δ' ἀποβάλῃ
τοῦτο πέτεται κοῦφος ὢν
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

Perspecte vero Grotius, nonnisi *metricas eclogas* exhibiturus, priora ista verba, Πάππος ἀπ' ἀκ. οὗτος γὰρ, videns extra versum posita, omisit, (satis habens in orâ adnotasse, ad *florem cardui* spectare griphum) senariosque tres tantum constituit huiusmodi:

» Νέος μὲν οὖν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι,
» ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
» δήπουθεν &c.«

Nos, ut in Athenaei editione consentaneum erat, quemadmodum paulo superius ista Ἰχνεύμων Αἰγύπτιος, sic hic illa, Πάππος ἀπ' ἀκάνθης· οὗτος γὰρ, extra versum posuimus; ut primus senarius ab his inciperet,

νέος μὲν ὢν ἕστηκεν &c.

Ibi recte σπέρματι dedere ambo nostri mssti, non σπέρμαθ' per apostrophum, qui prorsus insolens est in dativo casu. In posteriore hexametrorum (*vers.* 17.) ferendum putavi κούφως πέταται, quod cum editis tenet ms. *A*. Percommode vero κοῦφος correxit Grotius, quemadmodum dein *vs.* 19. ubique legitur. Et favere etiam illi emendationi videtur mendosa scriptura codicis *Ep*. in quo est κοῦφον. Quod ibidem ait poëta, γῆν ἀφανίζει, tropice dictum, pro ἀφανίζεται, (vel ἀφανίζει ἑαυτὸν) ἀπὸ τῆς γῆς.

Vers. 21 *sqq.* » Postremus *griphus ex Eubulo* recitatus, » ita habet:.

» Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς
» εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ, διαπρὸς
» ἀνθρώπους τίκτειν κατὰ τὴν πυγὴν ἕν' (ἓν edd.) ἕκαστον.
» ὧν οἱ μὲν μοῖραν ἔλαχον βίου· οἱ δὲ πλανῶνται.

b » αὐτὸ δ' ἕκαστος ἔχων αὐτὸν καλέουσι φυλάττειν.
» Eubuli interpretationem non subiecit Athenaeus: contentus verbo monuisse, *intelligi* τὸ κληρωτικὸν, *instrumentum sortiendi*. Nullum dubium est, referendam esse hanc descriptionem γριφώδη ad consuetudinem Attici fori, ut fere omnia quae apud Comicos etiam Latinos, nedum Graecos, leguntur. Cum autem calculis suffragia ferre moris esset in ea urbe, duo vasa in eos usus admoveri solita legimus: καδδίσκον sive κάδον, & κημὸν: quorum erant formae diversissimae. *Cadus*, urna erat latis capax, quae coniectos calculos aut choerinas continebat: *camus*, vasculum erat sive textum vimine opus oblongum, ab altera parte latum, ab altera angustum, utrinque patens, per quod in cadum calculi immittebantur. Pollux libro VIII. [sect. 17.] καδδίσκος μὲν οὖν ἐστιν ἀγγεῖον, ᾧ τὰς ψήφους ἐγκαθίεσαν: κημὸς δὲ δι' οὗ κατῄεσαν αἱ ψῆφοι, ἐπικειμένου τῷ καδδίσκῳ. Docti viri de *cado* griphum hunc sunt interpretati: nos de *camo* auctorem griphi sensisse contendimus. Sed verba inspiciamus. Ita autem vertimus: *Est statua*, inquit, *cuius basis in summo est, in imo hians, a capite ad calcem perforata, desinens in acutum, ibique foramen habens, viros pariens per nates*, (id est, *posticam partem*) *unumquodque, quorum alii sortem vitae nanciscuntur, alii errant*. Appellat ἄγαλμα camum; quia, ut *statuae* super sua basi solent collocari, sic camus super ore caddisci sive urnae; nam & Graeci ὑδρίαν vocant: neque probem *simulacrum* exponi. Minus probo eruditorum hominum sententias super sequentibus verbis: βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνός. Legunt μεμυκὸς ἄνω, *connivens superne*, sive *clauso ore*: [sic Dalec.] quod absurdum est. Nam camus immittebatur in os cadi, & per ipsum traiiciebantur sortes in cadum: quare veteres colo & infundibulo comparant camum, cum ratione figurae, tum propter usum. Scholiastes Aristophanis: [ad Equit. 1147.] Κημὸς, ὁ ἐπὶ τοῦ καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Κρατῖνος δὲ αὐτὸν ἐν Νόμοις χοίνιον ἠθμὸν καλεῖ. τοιοῦτος γὰρ ἐγίνετο, καὶ ἦν παρόμοιος χώνῃ. Scribendum σχοίνινον ἠθμόν. *Cratinus camum appellat, colum iunceum*. Hesychius: σχοίνινος ἠθμὸς, δι' οὗ τὰς ψήφους εἰς τὰς ὑδρίας οἱ δικασταὶ καθιᾶσι. Respicit sine controversia ipsum illum Cratini locum. Iidem Grammatici *camum* vocant

» πλέγμα κωνοειδὲς καὶ ἠθμοειδές : *textum coni figurâ , colum* b
» *referens* : &, cur ori cadiſci imponeretur camus, cauſ-
» ſam afferunt, ἵνα μὴ ὀλισθαίνωσιν αἱ ψῆφοι : *ne calculi*
» *aberrantes ab anguſtiore cadiſci foramine dilaberentur.* [Vide
Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 99. & ad Theſmoph. 1040. &
Heſychium in Κημός.] »Quare etſi ſpecie veri blanditur
» illa lectio μεμυκὸς ἄνω, quia opponuntur inter ſe μύειν
» & χαίνειν, falſa tamen eſt, atque adeo ridicula. βεβη-
» κέναι eſt *rectum inſiſtere*, ut cum ſuper *baſi* ſuâ *ſtat* ſta-
» tua. At quaecunque ſunt κωνοειδῆ, ut colum, infundi-
» bulum, & camus, inverſae pyramidi ſimilia ſunt, cuius
» *baſis* eſt *ſurſum verſa*, cuſpis deorſum. Ex his intelligi-
» mus, quam eleganter *EUBULUS camum* appellet ἄγαλ-
» μα βεβηκὸς ἄνω. In *ſecundo verſu* διατρὲς poſitum
» pro διάτρητον. Videtur autem battologia mera, τετρη-
» μένον, ὀξὺ, διατρὲς, niſi commode exponatur. In
» Excerptis & membranis pro διατρὲς ſcriptum inveni-
» mus διάτρωτον : forte pro διάτρητον. Aliquando le-
» gebamus διαμπρὲς, pro διαμπερές : ſed poenitet con-
» iecturae. In *tertio verſu*, Τίκτον ſcribe cum Excer-
» ptis. In iiſdem eſt ἕν' ἕκαστον, *unumquemque*, ſive *ſin-*
» *gulos homines* : quia de ſingulis ſontibus ſeparatim ferun-
» tur ſuffragia. Non diſplicet ἓν ἕκαστον : [ſic editiones
» omnes :] ut obſcure reſpiciatur ad diverſos camos. Duos
» enim (aut etiam tres) cados cum ſuis camis ſtatuebant :
» in alterum nigri, in alterum albi calculi coniiciebantur.
» πυγὴν appellat *anguſtam cami partem*, per cuius foramen
» calculi in urnam ingrediebantur. Obſcure dictum & pla-
» ne αἰνιγματωδῶς, *homines parere*, pro *ferre decretoriam de*
» *vita aut morte hominis ſententiam.* Magis proprie uſus eſ-
» ſet verbo γεννᾷν : tum enim *generatur* & *concipitur* ſen-
» tentia, cum per camum ſortes in urnam mittuntur : *pa-*
» *ritur* autem tum, quando edens urna immiſſos calculos
» palam facit iudicum voluntatem. [At de *generatione* etiam,
non modo de *partu*, verbum τίκτειν uſurpant poëtae :
ſed in gripho ne opus eſt quidem, ut adeo ſubtiliter ſin-
gula verba aeſtimentur.] »In *quarto*, legunt Excerpta ὧν
» οἱ μὲν μοίρας ἔλαβον [μοίρας ἔλαχον noſter codex
» uterque] βίου : eos intelligit qui *abſolvuntur.* πλανᾶσθαι
» eſt *in exilium pelli*, quae civilis mors eſt. *Ultimus ver-*
» *ſus* eſt corruptiſſimus. Breviatori licuit eum praetermit-
» tere : liceat & nobis idem. Hoc malumus quam incide-

b »re in fumum, vitantes humum: quod scimus accidisse »iis qui adhuc de eius interpretatione aliquid scripserunt. »Nam quidquid est, quod isto versu significatur, omni»no ad camum iudicialem id pertinet: qui aliò referunt, »errant, & Athenaeum inscitiae aut supinae ac dolo pro»ximae negligentiae insimulant.« Haec CASAUBONUS. — Quibus sane quam erudite disputatis nihil propemodum, quod operae pretium sit adiicere, suppetit nobis. In fine *versus* 22. δ ι ά τ ρ ω τ ο ν cum Casauboni libris exhibet noster codex mstus uterque: quod nec ad versum, nec ad sententiam aptum, & omnino ne Graecum est quidem. Nec magis versui convenit διάτρητον: quod etiamsi conveniret, tamen ob id quod modo praecedebat, εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, minime ferri posset. Quid vero secutus sit is qui editam scripturam διάτρεις invexit, exputare non potui: metro quidem sic satis consultum video, sed ad sententiam nihil promotum. At, si illi licuerat coniecturam qualemcumque suam in contextu ponere, quae ad hunc diem ibi servata est; quidni nobis foret licitum, eidem coniecturae (quandoquidem manifeste corrupta veterum codicum scriptura est) aliam, si qua modo occurreret paullo probabilior, substituere. Miratus equidem eram, δ ι α μ π ρ ὲ ς illud, quod Casaubono in mentem venerat, pro διαμπερὲς accipiendum, tam praecise ab eodem abiectum damnatumque esse; qui tamen aliud, quod proponeret, non habuerit. Poteras interpretari διαμπερὲς ἀνθρώπους τίκτει ἓν' ἕκαστον, *omnes omninò homines parit unumquemque*: si modo intelligi posset, cur tam signate *o m n e s o m n i n o homines* dicerentur, cum tamen nonnisi ad eos hoc pertineat, quibus lis capitalis fuisset intentata. Satis utique superque erat id quod continuo sequitur, ἕν' ἕκαστον, *unumquemque*: nempe, quemcumque illa statua in utero gessisset, id est, cuius sors in urnam fuisset coniecta: nam ἕν' ἕκαστον omnino cum *Epit.* scriptum oportuit; (quo dein statim refertur ὧν οἱ μὲν &c.) non ἓν ἕκαστον in neutro genere. Sed qui διάτρεις primus hic posuit, (pro quo dein ex Casauboni Animadv. διατρὲς receptum in ed. Cas. 2. & 3.) is fortasse id ipsum voluerat, quod nos spectavimus, cum δ ι ά τ ρ ι ς corrigere auderemus: nempe sic metri caussa dictum coniectabamus pro διάτριχα, *tripliciter*, *trifariam*, *trium modorum uno*. Quinam sint illi tres modi, sequenti versu in-

dicatur; obſcurius utique, ut ſolet in griphis vel aenig- b
matibus:

ὧν οἱ μὲν μοίρας ἔλαχον βίου, οἱ δὲ πλανῶνται.

Ubi quin *hi qui errant*, ſint *qui exſilio multantur*, nullum eſt dubium: *quibus* vero *ſortes vitae obtingunt*, ii duplicis generis intelligi videntur: (quare & μοίρας in plurali, non μοῖραν, habent veteres libri:) nempe alii qui *abſolvuntur*, alii qui *capitis damnantur*. Neque vero curioſius iam quaerat aliquis, quo pacto, qui capitis damnatur, eum *pari* aut *gigni* dicere griphus poſſit. *Pariuntur ex urna*, id eſt, *prodeunt*, *alii ſortem nacti vitae ſervatae*, *alii vitae amittendae*, *alii in exſilium mittendi*. Quod τίκτειν (non τίκτον) legitur in ms. *A*. unde & in editiones omnes transiit; pro eo τίκτει fortaſſe ſcriptum oportuerat: quod quidem percommodum foret. In *poſtremo verſu* non minus nobis, quam Caſaubono haeret aqua. Pro καλέουσι φυλάττειν, quod erat editum, καλέω δὲ φυλάττειν dedit vetus codex *A*. quo tamen nihilo clarior nobis factus eſt huius aenigmatis exitus; fortaſſe vero, in lucem protractis his veteris ſcripturae veſtigiis, facile nunc verum inveniet felicius ingenium. Nam *Samuelem* quidem PETITUM, puto, nemo probaverit, ſic corrigentem,

αὐτὸ δ' ὁ κάδδος ἔχων αὐτὸν καλέουσι φυλάττειν:

nec Gallicum interpretem, levi operâ ſic refingendum verſum contendentem:

ὅττι δ' ἕκαστος ἔχει, τοῦτόν γε λέγουσι φυλάττειν.

Ubi τοῦτόν γε pro τοῦτό γε accipiendum ait. Sententia vero quam in eo verſu quaeſiverat idem interpres, haud ita abſurda: *& l'on dit que chacun garde ſoigneuſement ce qui lui eſt échu*. Videndum vero ne ſententia quaedam hic lateat huiusmodi, ut cadus, cui camus imponitur, dicat: *Ego illam* (ſtatuam) *habens, te iubeo eamdem cavere*. Epitomae auctor, non modo poſtremum verſum omittens, ſed & ſequentia verba, ταῦτα δ' ὅτι κλης. &c. eorum loco haec ſcripſit: καὶ ζήτει λύσιν: id eſt, *& quaere ſolutionem*. Ad κληρωτικὸν conſentaneum eſt ut intelligatur ἀγ- c
γεῖον: quod etiam H. STEPHANUS monuit, Theſ. T. II. pag. 248. e. Pro ἡμεῖς διακρ. quod ex ed. Ven. in omnes alias imperite propagatum erat, recte ὑμεῖς dedit ms. *A*.

AD CAP. LXXII.

c 'Αντιφάνης δ' ἐν τῷ Προβλήματι &c. » Referuntur alii » griphi ex *ANTIPHANIS Problemate.* Videtur hic comicus » hanc fabulam edidiſſe, ut inanes Sophiſtarum logoma- » chias traduceret. *Primus griphus* ita concipitur:

» Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιβάλλων
» οἰηθεὶς, μεγάλῃ δαπάνῃ μίαν εἵλκυσε πέρκην,
» καὶ ταύτην ψευσθεὶς, ἄλλην κέστρεὺς ἴσον αὐτὴν
» ἦγεν. βουλομένῳ δ' ἕπεται πέρκη μελανούρῳ.

» Viri docti ſcribunt ἐπιβάλλειν οἰηθείς. [nempe Dalec. *ar-* » *bitratus ſeſe inieciſſe.*] Nihil cenſemus eſſe mutandum: ſed » οἰηθεὶς interpretor, *cum animos iam ſuſtuliſſet ob ſpem prae-* » *dae.* Nam ita accipitur τὸ οἴεσθαι: unde eſt veteris ſa- » pientis dictum ſapientiſſimum, οἴησίς ἐστιν ἐγκοπὴ προ- » κοπῆς: *ſpiritus elatus eſt qui progredientes facit regredi.* [Bion, apud Diog. Laërt. IV. 50.] » In *tertio* ſcribendum » videtur,

» καὶ ταύτης ψευσθέντ' ἄλλην κεστρεὺς ἴσον αὐτῇ,

» (vel αὐτῷ) ἦγεν. In *ultimo* ſcribunt veteres, βουλομένη. » Sic autem exponi poteſt aenigma: *Quidam* libidinoſus, » *multis piſcibus* (foeminis aut meretricibus) *rete iniecerat:* » *cum magnam de ſuo incepto ſpem concepiſſet, magno ſumtu* » *unam percam extraxit. Cum & ab iſta deluſus fuiſſet, mugil* » leno *aliam priori parem ei adduxit. Volentem autem* & cu- » pientem [immo, *Volens*] *ſequitur perca haec melanurum,* » id eſt, *ſcortum ſcortatorem,* ἡ πόρνη τὸν πόρνον. « CASAU- BONUS. — Et emendationem tertii verſus, & totius ae- nigmatis interpretationem Caſaubono praeiverat DALE- CAMPIUS. Mihi non liquet: ac vereor, ne multum ab- ſit ut ſic ſatis ſit emendatus tertius verſus, qualis eſt a vi- ris doctis conſtitutus. In *Epit.* omiſſus totus griphus: in ms. *A.* nulla ab editis diſceſſio, niſi quod βουλομένη dat percommode, non βουλομένῳ. In proverbio fuiſſe di- ctum illud, ἕπεται πέρκη μελανούρῳ docuit auctor noſter, lib. VII. pag. 319. c. ubi vide notata.

d *Verſ.* 7 *ſqq.* Ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδοὺς &c. » Iſte » griphus quid ſibi velit neſcio: & fortaſſe merum eſt nu- » gamentum. « CASAUBONUS. — Habent hunc griphum ambo noſtri codices: & ms. *A.* quidem abſque ulla va- rietate: nec ms. *Ep.* mutat quidquam, niſi quod *vs.* 8. ἂν ἰδεῖτε habet, non ἂν οὐδὲν ἰδεῖτε: & *vs.* 12. poſt ὥς' αὐτ-

αὐτῶν ἔχεις adiicit *νῦν*, quae particula etiam superiorem versum claudit. Pro illis, *οὐδ' αὐτὸς ἔχων ὧν οὐδὲν ἐδεῖτο*, DALEC. in versione posuit, *& eorum quae dedit, habuit nihil:* cuius ex praescripto PURSANUS integrum versum Graece sic reddidit:

οἷσι δέδωκεν· μηδὲν ἔχων τῶν αὐτὸς ἔδωκε.

Totum aenigma in obscoenam sententiam interpretatus est Dalec. in hominem dictum ratus qui virginem sibi ignotam compressisset. Probabilius videtur, quod initio dixerat Casaubonus, traduci hoc gripho inanes & mente cassas sophistarum disputationes. Sic ADAMUS acceperat, *ὧν οὐδὲν ἔδεκτο* legens, teste *Villebrunio*: cuius est ad hunc locum adnotatio haud absurda huiusmodi: » *Un homme qui » dit à un autre une chose inintelligible* [poterat adiicere, *ou des mots vuides de sens*] » *ne lui donne rien, en ce qu'il ne » lui apprend rien: celui qui l'entend, n'a rien non plus, en ce » que la chose qu'on lui donne, ou communique, est inintelli» gible pour lui.* «

Vers. 15 *sqq.* » Obscurum est *de pinna & mullo* aenigma. » In eo versum secundum, qui ante fuit corruptissimus, e » e libris ita iussimus scribi,

» *πόλλ' ἐλάλουν· περὶ ὧν δὲ, πρὸς ὅν τ' ᾤοντο λέγειν τι.*

» In ultimo scripsit Dalecampius *ἐπιθρέψει*, [nempe *nutriet* interpretatus erat:] » non *ἐπιτρέψει*. Forte *ἐπιτρίψει*. « CASAUBONUS. — Pro *πρὸς ὅν τ'* (*vers.* 16.) erat *πρόσσοι* * *τ'* (sic) in ed. Ven. & Bas. *προσσόν τ'* in ms. *A.* *πρὸς ὃς τ'* in ed. Cas. operarum errore. Si vera dein est vulgata scriptura *vers.* 17. & nihil si deest *vers.* 18. hoc dixerit griphus: *Itaque ad hunc quidem erat illis directus sermo, sed inter se multa loquentes ipsas ambas* &c. De verbo *ἐπιτρίβειν* (*vers.* 19.) quod passim alibi cum *ἐπιτρέπειν* perperam commutatum, vide VII. 300. a. & ibi not. Codex *A.* quidem hic nil mutat; in *Epit.* vero deest postremus iste griphus.

AD CAP. LXXIII.

Ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης &c. » Recitatur griphus alius » ex eiusdem *ANTIPHANIS* dramate cui titulus *Sappho.* » Eius fabulae meminisse Pollucem memini libro septimo » extremo. Praeponitur primum griphus planissimis *quin» que heroicis versibus*; deinde subiicitur interpretatio non

» minus perspicua senis cuiusdam, acuti quidem; sed cuius » acumen iuveni Sapphoni haud probetur. Ea interpreta» tio *versibus septem* [*iambicis senariis*] continetur: quorum » postremus est,

a » ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων, οὔθ' ὁρῶν.

» Hinc sumit occasionem Sappho improbandae expositio» nis huius senis: quia videbatur mutos facere Athenien» sium oratores & demagogos; quorum caninâ facundiâ » forum semper & comitium personabant. Ait igitur:

» Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν, ὦ πάτερ, ...
» ῥήτωρ ἄφωνος, ἢν μὴ ἁλῷ τρὶς παρανόμων·
» καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην . . . . . .
» ἐγνωκέναι τὸ ῥηθέν· ἀλλὰ δὴ λέγε.

» Potest impleri versus primus, si adiicias a fine, πρὸς » τῶν θεῶν. *Quid ais, o pater? nullius vocem esse auditam » a populo? Quid igitur demagogis factum, obsecro te per Deos? » aut quis ullum oratorem vidit obmutuisse, nisi qui ter fuerit iu» dicio damnatus, quod contra leges aliquid suaserit?* Ἁλῶναι » παρανόμων, frequentissimum dicendi genus Graecis ora» toribus. Tertium versum impleveris, si scribas,

» καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην τέκνον φίλε.« CASAUBONUS.

— In gripho proposito nil mutat ms. *Ep.* Et consentit ms. *A.* nisi quod ex eo (*vers.* 2.) pro ταῦτα enotatum η τα (sic) quo ἢ τάδ' indicari puto, quod loco τοῦ ταῦτα in pleniore opere scriptum fuisse videtur. Priorem solutionem consulto a comico poëta fuisse sub senis persona propositam traducendorum Demagogorum caussâ, facile intelligitur. In istis versibus plane nil mutat ms. *A.* & *versum* 13. & 15. imperfectos finit, absque ullâ lacunae notâ. (Nam, quod iam subinde monui, nusquam distincti sunt versus in illo vetere codice.) In ms. *Ep.* prior solutio terminatur in verbo ἕλκουσι *vers.* 10. Tum continuo subiiciuntur ista, Καὶ μὴ καλῶς λύσαντος, λέγει ἡ Σαπφώ: Θήλεια μὲν οὖν &c. GROTIUS hunc griphum exhibens in Excerptis pag. 625 sq. vocabulum λήμματα (*vers.* 9.) *negotia* & *res* interpretatus erat:

— *transmarina negotia*
& Thraciae res, & res simul Asiaticas.

Pro quibus nos, reliquam adoptantes eiusdem versionem, *munera & quaestus* posuimus cum Dalecampio. Idem GROTIUS quatuor versus, num. 13-16. (quorum duo imperfecti) omissis verbis ὦ πάτερ, transpositisque aliis, in

tres hosce contraxit:

Σ. Ῥήτωρ δ' ἄφωνος πῶς γένοιτ', ἂν μὴ ἁλῷ
τρὶς παρανόμων; Α. Καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤόμην
ἐγνωκέναι τὸ ῥητόν. ἀλλὰ δὴ λέγε.

Quos latine in hunc modum convertit:

S. *Orator sed enim mutus qui fiat nisi*
ter deprehensus? A. *Atqui coniexe optime*
credebam. Sed tu carmen perplexum expedi.

Mox recte τὸν γρῖφον scribunt edd. sed τὸν γρίφον constanter ms. *A.* Deinde vero (*vers.* 17.) recte μὲν οὖν ms. *A.* & *Ep.* cum ed. Ven. & Bas. ubi perperam μὲν γοῦν ed. Cas.

AD CAP. LXXIV.

Τί πάντων ἰσχυρότατον; » Proponitur problema, *Quid* b
» *sit omnium rerum validissimum?* idque etiam inter *griphos*
» voluerunt censeri veteres. In fragmentis Danielis, quae
» habentur inter libros Apocryphos, pulcherrime dispu-
» tatur haec quaestio, & apud Iosephum ben Gerson li-
» bro primo. « CASAUBONUS. — Bene φησὶν, ad Δίφιλος relatum, edebatur: non φασὶν, ut est in vetere codice; quod sonat *narrant*, & commode quidem hic staret, si aliud praecessisset verbum ad Δίφιλος relatum. Videndum tamen, ne fortasse φησὶν, ut saepe aliàs subintelligi debuerit, & verbum φασὶν revera sit ex ipsius poëtae sive ex eius personae sermone, quam is loquentem induxit. Sunt autem utique in ista narratiuncula satis clara *versuum senariorum vestigia*; supersunt etiam nonnulli integri senarii, velut,

φάσκειν τε τὸν χαλκέα πολὺ κρείττω φέρειν:

& κάμπτειν, μαλάσσειν, χ' ὅ τι ἂν χρήζῃ ποιεῖν. (vel ποεῖν. ut in ms. *Ep.*)

Caeterum nil adtinebat, hosce signate distinguere; quoniam adparet integram eclogam ipsius poëtae verbis adponere noluisse Athenaeum. Verba προβαλεῖν δ' αὐταῖσι τὸν γρῖφον omisit Breviator. αὐταῖσι, pro edito αὐταῖς, dedit ms. *A.* Porro quum τὴν γριφ. in ed. Cas. legeretur, ingeniose suspicatus erat CORAY in *Notis msstis*, τινὰ scriptum oportuisse; puto in hanc sententiam, *proposuisse nonneminem illis griphum:* sed nonnisi ex operarum errore orta illa scriptura erat: τὸν γριφ. tenet ms. *A.* cum edd.

b vett. Itaque αὐταῖσι vel αὐταῖς accipi debuit pro ἑαυταῖς vel ἀλλήλαις, *sibi ipsis, invicem.*

Ubi dein scribitur, καὶ τὰν μὲν εἰπεῖν, & τὰν ἀπόδειξιν, ibi super τὰν in ms. *A.* notata litera η indicat quidem communem formam τήν: sed non modo hîc doricas formas cum editis libris & cum ms. *Ep.* in contextu tenet ille codex, verum etiam deinde τὰν δευτέραν, & τὰν τρίταν. Quare mirabar, cur, ubi de Samiis puellis agitur, quas *ionice* loqui consentaneum erat, *doricâ* linguâ utatur poëta. Sed videtur in Samo insulâ, quamquam Ioniae proximâ, inde a Carum temporibus, qui illam olim tenuerant, Dorica lingua vulgo invaluisse. Porro, ἀρύσσουσίν τε commode dedere ambo nostri codices mssti. Deinde καὶ χρῶντ' εἰς ἅπαντα habet ms. *A.* nesciens γ' particulam, quae in editis adiecta. In *Epit.* prorsus omissa quatuor illa verba. Dein in ed. Ven. & Bas. sic legebatur: εὐδοκιμοῦσαν δὲ τὰν δευτέραν, φάσκειν τε &c. Casaubonus in sua ed. post δὲ tacite verbum ἐπάγει inseruit, nullo sensu. Videtur vir doctus ἐπάγει pro εἰσάγει accepisse: quasi diceret Athenaeus, *inducit deinde poëta alteram.* At ἐπάγειν in infinitivo opportune nobis exhibuit ms. *A.* quod sonat *dictis adiicere, pergere.* Nec vero εὐδοκιμοῦσαν habet idem ms. *A.* sed εὐδοκιμοῦσαι: ubi iota in fine positum possis pro *iota subscribendo* accipere, ut esset dativus casus cum verbo ἐπάγειν constructus. Sic sententia foret: *illi vero laudatae adiecisse alteram.* Sed verbum ἐπάγειν in eâ notione, quae huius loci est, absolute poni solet, non cum dativo casu construi. Quare, quod saepe aliâs observavimus, id hîc obtinere suspicatus sum, ut terminatio ας cum terminatione αι sit permutata, sive ut postrema litera ita picta sit, ut aegre discernas, utrum ς sit, an ι. Denique εὐδοκιμούσας scripsisse Athenaeum mihi persuasi, quae est dorica forma genitivi, pro communi εὐδοκιμούσης, ubi subintelligendum pronomen ταύτης, ut sententia sit, *quae cum esset laudata*, vel *quae quum plausum tulisset:* quam in partem iam saepius usurpatum verbum εὐδοκιμεῖν vidimus, & paullo post videbimus, pag.
c 452. f. In extremis verbis, non ferendum putavi στένοντα, quod habent quidem ambo mssti cum editis, sed necessario σθένοντα legendum, idem valens ac ἰσχυρὸν, vel ἰσχὺν φέροντα.

Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς, γλαφυρὸς ὢν ποιητὴς περὶ τὴν

σύνθεσιν, ἔσθ' ὅτε καὶ μελαίνει τὴν φράσιν. Sic, περὶ τὴν c σύνθεσιν, ms. *A.* cum editis: quae si vera est scriptura, debuerunt haec verba, commate post σύνθεσιν posito, ad superiora referri, contra quam factum erat in ed. Bas. & Cas. in quibus *post* ποιητὰς, *non post* σύνθεσιν, incisa est oratio. In ed. Ven. nulla prorsus distinctio: sic & (puto) in ms. *A.* Sed *Epitomae* auctor, παρὰ τὴν σύνθεσιν scribens, recte ad sequentia haec traxit, post ποιητὰς incidens orationem. De vocabulo σύνθεσις, eiusque notione eâ quae hic locum habet, diximus ad pag. 445. b. Recte ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅταν, dedit codex uterque.

ὥσπερ ἐν Ἴριδι Σατυρικῇ &c. Exspectabam, Σατυρικῷ, scil. δράματι: sed nil mutat vetus codex. »*Irim*, fabu»lam *satyricam* ACHAEI *Eretriensis*, laudant & Paroemio»graphi [Suidas] in Βοῦς ἕβδομος. Griphum inde prola»tum ab auctore, ita recitat Breviator: Λέγει γοῦν που »λιθάργυρος (non αἰθάργυρος, ut operarum incuriâ in no»stris libris) δ' ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλεκτὸν Σπαρ»τιάτην γραπτὸν κύρβιν. Addit, τὸν γὰρ λευκὸν ἱμάντα ἐξ »οὗ ἡ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο Σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη »κύρβιν. ἢ τὴν Σπαρτιάτην σκυτάλην. melius Σπαρτιᾶτιν. »Horum comparatione illustrari & exponi debet nostro»rum librorum lectio. « CASAUBONUS. — Quosnam *libros* dixerit, in quibus *operarum incuriâ* αἰθάργυρος scribatur, velim scire: sane in omnibus editionibus λιθάργυρος recte expressum video, sicut in msstis. In omnibus vero editionibus illud peccatum erat, ut, quum ex duarum linearum intervallo in vetustis libris repetita legerentur verba Σπαρτιάτην γραπτὸν, e priore loco in posteriorem aberrando, omissis multis, ista statim subiicerentur, d ἔφη κύρβιν, ἀντὶ τοῦ &c. Quae in his deerant, ea noster ms. *Epit.* eodem modo, quo ex Hoescheliano codice Casaubonus proposuit, suppleta dedit, nisi quod non ἢ τὴν Σπαρτιάτην σκυτ. scribit, sed ἤτοι σπαρτιάτιν (sic) σκυτάλιν: ubi ms. *A.* ἀντὶ τοῦ Σπαρτιᾶτιν σκυτάλην. Idem vero supplementum etiam idem codex *A.* exhibet, atque etiam hoc amplius, quod ante verba, τὸν γὰρ λευκὸν, ista inserat, ἐν διπλῷ ξύλῳ, ad praecedentia relata. Obscuritas, quam hic sectatus est poëta, primum in eo consistit, quod, pro *loro albo*, *scriptam Laconicam scytalam;* tum, quod ne *scytalam* quidem dixit, sed, loco *scytalae*, κύρβιν nominavit: quo vocabulo Athe-

d nis nominabantur tabulae legis, quae a ſcytalis Laconicis plurimum differebant. Nam levis quidem admodum illa ſimilitudo eſt, quam *Hadr.* IUNIUS, hunc locum tractans Animadv. lib. IV. cap. 14. notavit, ubi ait: »Ut in κύρ»βεσι leges exaratae erant, ita in ſcytala praecepta ad »duces & imperatores militiae inſcribebantur.« Caeterum, in ipſis poëtae verbis quo pacto conſtructioni verborum conſtet ratio, aut quo pacto omnino concipienda ſit orationis ſtructura, minime adparet; & vix ſana eſſe videtur illorum verborum ſcriptura. Nam haec quidem ſententia, *ampulla ſuspenſa erat* ex κύρβι, Graece illis verbis exprimi nullo modo poſſe videtur, ὄλπη παρηωρεῖτο κύρβιν. Conſtaret utcumque ratio, ſi converſis nominum caſibus dixiſſet poëta, ὄλπην παρηωρεῖτο κύρβις: quod ſic intelligi poſſet, *κύρβις ex ſe ſuspenſam habebat ampullam.* Neſcio, utrum in vocabulo λιθάργυρος etiam obſcuritatem quamdam iam olim fuiſſe dicam, an nobis tantum hodie obſcurum eſſe, quid ſit quod λιθάργυρον *ampullam* Achaeus aut λιθαργύρεον *pelluvium* Steſichorus dixerit; quandoquidem ex *lithargyro* vel *lithargyrio*, quod vulgo vocatur, *vaſa* confici nequeunt. Quam λιθάργυρον ampullam Achaeus vocat, eam ἀργυρᾶν (*argenteam*) interpretatur Athenaeus, ſive apud Athenaeum Clearchus. Suſpicari autem licet, non intelligi debere prorſus *argenteam*, ſed *argento ſimilem*, nempe *aeneam argento obductam.* Vide Epigramma in Analectis Brunckii T. II. p. 142. num. 8. & apud Suid. voc. Ὄλπη: & confer IACOBS Animadv. in Anthol. T. II. P. I. pag. 358. &, quem is laudavit, SCHNEIDERUM in Lexic. Graec. voce λιθάργυρος. Caeterum de Lithargyro, ex mente atque ſermone veterum, conſulendus Salmaſius in Exercitat. Plinian. pag. 760. & 762.

Ἴων δὲ – – δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν. »Locus hic »erat praeclarae θεωρίας de *generatione viſci.* Sed neque in»ſtituto noſtro convenit, quaeſtiones philoſophicas pluri»bus explicare: & de ea re griphoque hoc Ionis ita docte, »accurate, & ſubtiliter diſſeruit *Iulius Caeſar* SCALIGER, »ut tanti viri pudor vel maxima ingenia ad Lucilianum »*mu* iure poſſit adigere. Studioſi legant quae ſuper hoc ſcri»pſit vir incomparabilis cum ad Theophraſtum DE Cauſis »Plantarum lib. II. [cap. 23.] tum in Exercitationibus »contra Cardamum. IONIS ſunt verba de aucupe quodam:

» — Δρυὸς μὲν ἰδρὼς (vel μ' ἰδρὼς)
» καὶ θαμνομήκης ῥάβδος, ἥ τ' Αἰγυπτίη
» βόσκει λινοῦλκος χλαῖνα, θηραγρος πέδη.

» *Alit me*, inquit poëta, *quercinum viscum, & surculosa vir-*
» *ga longa, & laena ex Aegyptio lino facta, pedica bestiis ca-*
» *piendis apta.* Appellat λινοῦλκον χλαῖναν, *retia, quibus*
» *ceu veste amictae aviculae capiuntur.* Vocem βόσκει quare e
» damnarunt? Theocritus de piscatore:

» ἐξ ἁλὸς ᾧ ζώει· [immo ζωή·] τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. «

CASAUBONUS. — Verbum βόσκει agnoscunt libri omnes: sed parum illud perceperat Dalecampius. Pro θήραγρος, temere θύραγρος ed. Bas. & Cas. 1. λινοῦλκος non tam significare videtur *ex lino factus* vel *textus*, ut accepit Casaub. cum Dalec. quam *qui lino trahitur;* quod satis commode dici poterat de *reti*, quod *lineo fune tractum* aves involvit. Pronomen personale, quod deerat vulgo, omnino fuit adiiciendum. Initium fragmenti sic scripsit TOUPIUS, Μ' ἰδρὼς δρυὸς, (Epist. Crit. pag. 89.) transpositis vocibus: puto quod primam in ἰδρὼς necessario longam iudicaret, quae tamen anceps esse videtur. Idem: » λινοῦλκος » χλαῖνα (ait) est *rete loris sive funiculis aptum.* Aegyptus » autem *lino* abundabat: hinc Αἰγυπτίη vocatur. «

AD CAP. LXXV.

Griphus de *umbra* nihil obscuri habet. Hexametros non adposuit Breviator, prosaica solutione contentus, quam praemisit Athenaeus. Quae *vers.* 1. post τῆς φύσεως in ms. *A.* adiicitur particulâ οὔθ', ea interpretationis caussâ, reclamante metro, adiecta erat; merito reiecta ab editoribus. Recte item *vers.* 5. μείζων habent edd. ubi μεῖζον ms. Inseruit illud aenigma Analectis suis Brunckius, T. III. pag. 321. 14.

Aenigma de *die & nocte*, satis quidem lepidum, quum sic scriptum esset in editis,

Εἰσὶ κασίγνηται δισσαί, ὧν ἡ μία τίκτει
τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης
τεκνοῦται. —

illud incommodi habebat, quod minus esset rotundum, nec duobus hexametris conclusum, sed superesset verbum extra versum positum. Ea fortasse caussa fuit, cur in Ana-

lectis exhibere dedignatus sit Brunckius. Cui incommodo praesentissimum remedium adtulerunt ambo nostri codices mssti; duobus illis perfectissimis hexametris, quos exhibuimus, totum aenigma complectentes.

a Καλλισθένης ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. Si vera ista scriptura, subintelliges Ἱστορίαις vel Πράξεσι. Sed solent fere in neutro genere concipi eiusmodi tituli librorum. Sic vides apud Vossium, De Historic. Graec. lib. I. c. 9. citata eiusdem Callisthenis Μακεδονικὰ, Θρᾳκικὰ, Περσικά. Quare consentaneum est, horum librorum titulum fuisse Ἑλληνικά: non Ἑλληνικαί.

b Quod dein in editis legebatur, ἐάν τι παρέλθωσι, quamquam haud satis adparet quid ibi valeat vocula τὶ, ferenda tamen fortasse illa fuerat; hoc sensu, *si forte illi dies praeterüssent*. Sed aliud dabant mssti libri: & codex *A*. quidem prorsus corrupte in hunc modum, ἐν αὐτὰ παρέλθωσι, & super postremâ vocali vocis αὐτὰ notata litera ν. In ms. *Epit.* vero perspicue ἐὰν αὐτὰς παρελθ. scribitur: ubi verbum παρέλθωσι active accipiendum, & ad Spartanos referendum, *si Spartani illos* (decem dies) *praeterüssent*, id est, *praetermisissent*, *praeterire passi essent*. Quam scripturam cum adoptaverim, tamen non dissimulo, similia exempla eiusdem usus verbi παρέρχεσθαι me requirere. Quod supra dicebatur, δέχ' ἡμερῶν, ibi satis constat praepositionem ἐντὸς subintelligendam. Sub ipsum finem narrationis, ubi ἐβοήθησαν κατὰ κράτος dabant edd. cum ms. *A*. ibi longe probabilior nobis visa erat scriptura *Epitomae*, κατὰ τάχος.

AD CAP. LXXVI.

Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσιν. » Non est plena oratio: erit hoc aut simili modo: Πολλῶν δὲ γρίφων » ὄντων, καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσι. « Casaubonus. — Nobis ad integritatem dictionis nihil deesse videbatur. Agitur de aenigmatibus simili quadam ratione conceptis & expressis atque illud pervulgatum de *cucurbitula*, aut illud de *eunucho & vespertilione*.

Ἄνδρ' εἶδον &c. » Griphus subiicitur:

» Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα,
» οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

» Male editum est πυρίχαλκον. [Sic quidem unâ voce

ſcribitur apud Noſtrum non modo in edd. ſed & in utro- b
que cod. msto.] » Melius apud alios, πυρὶ χαλκόν:
» neque aliter poteſt. [Sic apud Ariſtot. Rhetor. lib. III.
c. 2. (al. c. 1.) & Poëtic. cap. 23. 5. item apud Deme-
trium περὶ Ἑρμηνείας, cap. 102.] » Omnis gratia & ob-
» ſcuritas huius griphi eſt in duabus vocibus κολλᾷν &
» σύναιμα: ſed maxime in illâ; ſicut docet Philoſophus
» in tertio Rhetoricorum. Ἔτι δὲ, inquit, οὐ πόῤῥωθεν δεῖ,
» ἀλλ᾽ ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοειδῶν μεταφέρειν τὰ
» ἀνώνυμα ὠνομασμένως, ὃ λεχθὲν δῆλόν ἐστιν ὅτι συγ-
» γενές. οἷον ἐν τῷ αἰνίγματι τῷ εὐδοκιμοῦντι,

» Ἄνδρ᾽ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ᾽ ἀνέρι κολλήσαντα.

» ἀνώνυμον γὰρ τὸ πάθος. ἔστι δ᾽ ἄμφω πρόσθεσίς τις. κόλ-
» λησιν τοίνυν εἶπε, τὴν τῆς σικύας προσβολήν. Negat philo-
» ſophus eſſe propriam in Graeca lingua vocem ad deno-
» tandam *coniunctionem cucurbitae cum cute*: quod verum eſt.
» Medici fere προσβολὴν vocant. Galenus κόλλησιν ſaepe,
» non ſine alluſione ad hunc griphum. Cornelius Celſus
» τὸ κολλᾶσθαι vertit *inhaereſcere*: τὸ κολλᾷν, *imponere*. Iu-
» lius Pollux, qui libro quarto [ſect. 179.] ſcribit, τὸ
» κολλῆσαι vocabulum eſſe medicae artis, non horſum re-
» ſpexit, ut aliquis putet: verum ad coalitionem partium
» vulneratarum aut alio caſu divulſarum, quae etiam
» κόλλησις dicitur Graecis medicis: ut Galeno περὶ Ἀνατ.
» Ἐγχειρ. ὡς κινδυνεύειν τῶν ἐπιπολῆς κολληθέντων, ἀκόλ-
» λητα μεῖναι τὰ διὰ βάθους. & ita ſemper. (*Additur in* ed.
» 2. & 3. Sic apud Medicos Latinos, *glutinare* & *gluti-*
» *natio*: ut in libris Aureliani ſaepe, *diviſuras conglutinare*.)
» Olim, ut opinio noſtra eſt, ſolo hexametro hoc aeni-
» gma conſtabat; poſterior aetas hexametro adiecit pen-
» tametrum: cuius apud antiquiſſimos auctores [quos ſu-
» pra nominavimus] mentio nulla. Ineſt velut alter gri-
» phus in voce σύναιμα, id eſt, *conſanguinea*, vel *eundem*
» *ſanguinem participantia*; quod verum eſt, cum τῇ κολ-
» λήσει adiicitur ſcarificatio. « CASAUBONUS. — Confer
SCHNEIDERUM ad Demetrium DE Elocut. & BUHLE ad
Ariſtot. Rhetor. locis citatis.

Καὶ τὸ Παναρκοῦς δὲ &c. παναρκοῦς ſcribebatur in c
edd. tamquam eſſet appellativum nomen. Recte vero, ut
videtur, Πανάρκους ms. *Ep.* ut ſit Πανάρκης proprium no-
men viri: de quo caeteroquin quidem nihil nobis com-
pertum.

c ὅτι βάλοι ξύλῳ τε κοὐ ξύλῳ καθημένην. Satis adparet, verba ξύλῳ τε κοὐ ξύλῳ non ad βάλοι esse referenda, sed ad καθημένην. Itaque pro καθημένην malles ἐπικαθημένην. Commodius apud Suidam in Αἶνος scribitur: ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου: quod ipsum etiam metri ratio requirebat. Nam qualis apud Suidam exhibetur hic griphus, tribus his hexametris conclusus fuisse videtur:

> Ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιν,
> ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
> λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Eodem pertinet, quod apud Platonem, loco mox citando, ἐφ' οὗ scribitur. Sed quum in aenigmatibus versemur, iuvabit huc transscribere idem aenigma duobus membris auctum, quale *ex* nescio quo *auctario ad Phaedri fabellas* exhibuit Brunck in Notis ad Analect. T. III. p. 308, praescripto hoc lemmate: Εὐνοῦχος, στραβὸς ὤν, νυκτερίδα ἐπὶ νάρθηκος καθημένην κισσήρει βάλλει καὶ ἀστοχεῖ.

> Αἶνός τις ἔστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
> ὄρνιθα κοὐκ' ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
> ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
> λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλεν τε κοὐ βάλε.

A Grammaticis sequioris aevi subinde uno atque altero membro auctum circumferri solitum esse illud aenigma intelligo ex Eustathio: qui mentionem illius faciens (ad Iliad. θ'. pag. 599. l. 26.) non modo omnia eadem posuit, quae in versibus a Brunckio prolatis leguntur, sed insuper etiam ad verbum καθημένην (reclamante licet metro) adiecit τε κ' οὐ καθημένην: quae quidem ille non ex Athenaeo aut ex Athenaei Epitoma, sed aliunde, desumsit. Nam nihil hîc ab editis dissentiunt ms. *A.* & ms. *Ep.* nisi quod ubi λίθῳ κοὐ λίθῳ erat editum, ibi τε particulam priori λίθῳ adiectam dedere ambo mssti. Tum, κίσσηρις bene edd. cum *Ep.* sed κίσηρις ms. *A.*

Πλάτων ἐν πέμπτῳ Νόμων. Non in *quinto Legum libro*, sed in *quinto Reipublicae*, aenigmatis illius meminit *PLATO*, (Tom. VII. ed. Bipont. pag. 65.) ubi παίδων αἴνιγμα appellat. Ibidem, quod modo diximus, non d ἀφ' οὗ, ut in Athenaei libris, sed ἐφ' οὗ scribitur, scil. ἐφ' οὗ καθημένην. Possis tamen ἀφ' οὗ ad βαλεῖν referre, & intelligere *qua de arbore avem non avem deiecerit*: nisi iungi debuit utrumque; ut ἐφ' οὗ ad arborem spectet, ἀφ' οὗ vero ad materiam seu instrumentum, quo feriit eunu-

chus. Sed habent etiam alias difficultates illa Platonis verba hîc citata; quas nunc non vacat ſubtilius excutere.

AD CAP. LXXVII.

Nullam habent difficultatem, & vel pueris nota ſunt iſta, quae *Pythagorae aenigmata* perhibere ſolent. Illud miratus ſum a nemine interpretum eſſe obſervatum, defectam eſſe ſub finem huius capitis orationem. Profecto enim non cohaerent iſta, ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι. e ὅρος γὰρ καὶ πέρας ζωῆς ὁ θάνατος. In ſuperioribus verbis terminatur interpretatio illius aenigmatis, μὴ καθῆσθαι ἐπὶ χοίνικα: cui interpretationi fortaſſe etiam cauſſa erat adiecta, cur illud praeceptum tali potiſſimum aenigmate fuerit comprehenſum. Deinde vero dubitari non poteſt, quin ſubiectum fuerit aliud aenigma, cum ipſius interpretatione: cuius ratio deinde redditur in eis verbis quae ſuperſunt, ὅρος γὰρ (ſive, ut nos ex ms. *A.* edidimus, ὅρια γὰρ) καὶ πέρας ζωῆς ὁ θάνατος &c. Quibus ex verbis facili etiam coniecturâ intelligi poterat, quodnam fuiſſet aenigma, quod hîc ab Athenaeo poſitum fuerit, ſed per librariorum lapſum interciderit: nempe illud, quod apud Plutarchum De Puerorum Educat. lib. III. cap. 2. (cap. 17. pag. 56. ed. Schneid.) his verbis expreſſum eſt, Μὴ ἐπιστρέφεσθαι ἐπὶ τοὺς ὅρους ἐλθόντας. Cui aenigmati talis quaedam interpretatio adiecta fuiſſe videtur: ἀντὶ τοῦ, τὸν θάνατον εὐκόλως προσδέχεσθαι: *id eſt, mortem aequo animo exſpectandam* vel *admittendam.* Ac fortaſſe loco verbi προσδέχεσθαι, quod hodie proxime poſt τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ legitur, aliud olim verbum erat poſitum, velut προορᾶσθαι, προνοεῖν, aut tale aliquod: ut *defectûs nota* rectius inter duo verba ἀεὶ & προσδέχεσθαι fuerit ponenda. Nam verbum quidem προσδέχεσθαι ad iſta τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ (nempe ἡμέραν) haud ſatis aptum videtur pro eâ ſententiâ de qua hîc agebatur. Apud Plutarchum l. c. ſic habes, φεύγειν ἀργίαν, καὶ προνοεῖν ὅπως τὴν ἀναγκαίαν παρασκευάσωμεν τροφήν. Rurſusque apud eumdem, Sympoſiac. VII. 4. ἀεί τι τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν. Repererat tamen & Epitomae auctor in ſuo operis plenioris exemplo iam tum iuncta iſta verba, τὴν ἐπιοῦσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι, quae & ipſe ſic in *Epit.* poſuit: ſed pulcre intelligens, cum

istis nullo modo cohaerere ea quae sequebantur, ὅρια γὰρ καὶ πέρας &c. consulto haec praetermisit.

AD CAP. LXXVIII.

f ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ. » Enumerantur aliquot ve» teres aenigmatum auctores εὐφυεῖς: inque his *Aristonymus psilocitharistes, & Cleon cognomine mimaulus.* Ambos » fuisse *pantomimos saltationis Italicae artifices*, non obscure » indicatur; cum, ubi dixit de Cleone, ὥσπερ καὶ τῶν » Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκρι» τὴς, addit dipnosophista, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιῆν » ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ. Videtur dicere, *victum Nym» phodorum a Cleone*, cum ambo mimum quemdam Romae » recitarent & gestum agerent in theatro. Sed quis ille » μνημονευόμενος *mimus?* Aut titulus hic latet alicuius mi» mi corruptus: aut aliquem celeberrimum mimum intel» ligit, vulgo omnibus tum notum, cuius tamen fama sit » hodie extincta, in hac bonorum librorum penuria. « CASAUBONUS. — At mihi perspicuum esse videbatur, quem dicit auctor τὸν μνημονευόμενον μίμον esse eumdem quem modo memoraverat *Italicum mimum*. Pro eo quod modo in plurali dixerat τῶν Ἰταλικῶν μίμων ὑποκριτὰς, nunc singulari utitur, non diversâ sententiâ. τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ idem valet ac si dixisset τῷ προειρημένῳ γένει τῶν μίμων, nempe τοῖς Ἰταλικοῖς μίμοις. Neque hic de hominibus agitur, qui Romae (ut existimavit Casaubonus) mimos recitassent & gestum egissent, sed de iis qui in *inferiore Italia*, quae magna Graecia dicta est, artem illam exercuerunt. *Nymphodorus* Syracusius, de quo hic agitur, multo prius vixit quam Graecos artifices urbs Roma vidisset: nam (quod ipso Athenaeo teste scimus, I. 19. f. ubi conf. notata) illius meminit Duris historicus, qui Ptolemaei Philadelphi aetate scripsit. *Aristonymus*, qui paulo ante nominatur, Atheniensis fuit, citharamque pulsavit in nuptiis quas Alexander M. sublato Dario celebravit, ut docet Noster, XII. 538. e. Quare cum Aristonymo comico poëta, qui sub Ptolemaeo Philadelpho & Philopatore vixit, non confundi debuit; quod factum a viro docto in nova editione Bibliothecae Graecae, T. II. pag. 288. Nec vero *Ischomachus*, quem continuo deinde ait Athenaeus fuisse aemulum Nymphodori, confundi de-

buisse videtur (quod nobis accidit, in Animadv. ad l. 8.
f.) cum parasito illo Ischomacho, cuius meminerunt
Cratinus comicus, & Araros, Aristophanis filius, apud
Athenaeum l. 8. f. & VI. 237. a. Quod mox ait auctor,
ἐν τοῖς θαύμασιν, de eo vocab. vide Animadv. ad l. 6. d.

Τὰ τοῦ Ἀριστωνύμου &c. »Mutila sunt & corru- a
»pta verba, *τῶν ἀριστωνύμων δ' ἦν εὐπαρύφων λόγων*. Si-
»ne libris ne hiscere quidem licet nobis. Desunt fortasse
»non pauca. Nam videtur his verbis transitum facere ad
»*Aristonymi* aenigmata: quorum aliquot, opinor, exem-
»pla posuerat.« Casaubonus. — Ne nobis quidem
meliores libri quidquam profuerunt: nil mutat ms. *A.* in
Epitoma vero desunt ipsa ista verba, quae crucem figebant
doctissimo viro. At vel sic hiscere nos ausi sumus; no-
bisque persuasimus, aut tali prorsus modo, quo usi su-
mus, aut in eamdem sententiam simili alio, corrigendum
supplendumque esse desperatum istum locum: neque aliud
quidquam hîc desiderari. *εὐπαρύφους λόγους* Athenaeus,
Romanorum sermonem (ut passim alibi) imitatus, eâdem
prorsus notione dixit, quo Romani *praetextata verba*
dixerunt, quae essent *lasciviora & obscoena*.

ὁ Σωσιφάνης ὁ ποιητής. Ex Pleiade, quae dicebatur,
Tragicorum poëtarum *Sosiphanes* fuit; aliis quidem pas-
sim citatus, Athenaeo vero nusquam nisi hîc nominatus.
Articulum ante Σωσιφάνης adiectum dedit ms. *A.* Iunguntur
autem haec verba cum superioribus, non, ut plerumque
solet Noster, per *δὲ* particulam, sed per copulam *καὶ*,
quâ indicaret auctor, *etiam* Sosiphanis dictum *eiusdem* fe-
re *generis* fuisse quo delectatus erat Aristonymus.

λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον. »Refertur inter gri-
»phos etiam hic, sane *αἰνιγματώδης* mihi quidem: *Σωσι-*
»*φάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λοιδο-*
»*ρῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον· ἐνέβαλλον. γὰρ ἄν σου, φησὶν,*
»*εἰς τὰ ἰσχία λίθον, εἰ μὴ καταῤῥαίνειν ἔμελλον τοὺς περι-*
»*στηκότας.* Offendit me ista lectio multis modis: nam si
»*latius & nimis diductum os* (quid enim aliud *τὸ εὐρύστο-*
»*μον*? Interpretis ille *ex pituita fluor* ineptum commen-
»tum est:) Cephisocli ivit obiectum Sosiphanes; quid
»attinebat, *ἰσχίων*, id est, *coxarum* aut *natium* facere men-
»tionem? Deinde nihil penitus video in his verbis unde
»colligi possit ullâ ratione Cephisoclis deformitas ex oris
»latitudine. Postremo, illud *καταῤῥαίνειν λίθοις* haud scio

a »an satis probum censeri debeat genus locutionis. In Ex»cerptis καταῤῥέειν offendimus. Acutiores excogitabunt »aliquid melius. Nos ita censemus: non τὸ εὐρύστομον, »sed τὸ εὐρύπρωκτον exprobrat *Sosiphanes Cesiphocli*. Id »quid sit norunt omnes qui non sunt in Graecorum scri»ptorum lectione peregrini. Pro καταῤῥαίνειν, lego κατα»ράττειν. Quid poterat ingeniosius dici ad declarandam »εὐρυπρωκτίαν quam hoc? *Ego tibi in nates conjicerem la»pides; nisi vererer ne transmissis saxis circumstantes feriam.* »In corona hominum haec dicta sunt, &, ut opinor, in »theatro: ubi moris erat malos poëtas & histriones im»peritos lapidare, quemadmodum antea probavimus.« CASAUBONUS. — De priori emendatione (merito, uti videtur) adsentiens Casaubono PALMERIUS, in Exercitationib. pag. 517. recte defendit verbum καταῤῥαίνειν, quod cum editis tenet cod. *A.* in καταραίνειν detortum in nostro ms. *Ep.* Nec vero (quod Casaub. existimaverat) intelligi debet λίθοις καταῤῥαίνειν: sed, quod *Palmerius* ait: »qui in lacunam lapidem violenter iacit; is *adspergit cir»cumstantes.*« — Gallicus interpres, suo sensu abundans, quo Casaubono obganniret, vulgatam scripturam εὐρύστομον defendit: qui quod ait, ipsum vocabulum τὰ ἰσχία, quod suspectam Casaubono fecerat scripturam istam, contra ipsum pugnare; id quo pacto ita nude nullâ prolatâ ratione adfirmare potuerit, viderit ipse.

b Ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος. Quodnam sit genus griphorum quod prae caeteris *griphum logicum* sive *rationalem* adpellat auctor; aut, cur ad hoc genus tres illos potissimum griphos, qui mox subiiciuntur, retulerit, profiteor mihi non liquere. Vellem mentem suam aperuisset Casaubonus: nec enim probabile est, DALECAMPIO illum adsensisse, verba ista graeca, Ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γρῖφος, his latinis reddenti: *Est autem vetustissima griphorum oratio*: quasi legisset, λόγος γριφικός. Haud dissimili vero ratione difficultatem elusit Gallicus interpres, sic vertens: *Voici un très-ancien propos qu'on peut bien rapporter au caractère des griphes: Qu'est ce que nous enseignons &c.* Vocabulum graecum latine saltem expressit NATALIS COMES: *Antiquissimum est aenigma rationem sequens, maximeque accommodatum naturae aenigmatum.* Sed videtur γρῖφος λογικὸς opponi τῷ μνημονικῷ. (cf. Poll. VI. 108.) In hoc sola memoria, in illo valet ingenium.

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν; » Etiamsi non » adiecisset suam interpretationem Athenaeus tribus quae- » stionibus aenigmaticis quae sequuntur statim, non erat » arduum illas solvere. Nos ita respondissimus, partim ut » ab eo factum, partim paulo aliter. Exempli gratia: *Quid » est quod omnes docemus, cum nesciamus tamen?* si quis me ro- » get; dicam, *praecepta medicinae*. Etiam imperitissimos, » etiam aniculas praecepta recuperandae aut conservandae » valetudinis aliis dare videas: nobilissimam artem pauci » recte tenent, quos aequus amavit Apollo. Athenaeus » vero respondet, τὸ ψυχὰς ἔχειν: *quod animas habeamus.* c » Paralogismus est in hac responsione: nam verum qui- » dem est, ignorari vulgo quid animus sit, itemque alia » quae de animâ & animo quaerunt sapientes: at illud » falsum est, nesciri a nobis quod animam habeamus. Hoc » igitur omnes docemus, quod scimus omnes: illud alte- » rum, quod scit nemo, docere etiam aggreditur nemo, » nisi soli sapientes aut sapientiam professi. « CASAUBO- NUS. — Sane, si de *animâ*, quam vulgo dicimus, id est, de *animo* (ut latine reddidit Dalec.) intelligi debet Athe- naei interpretatio; multo mirabilior nobis accidat opor- tet interpretatio griphi, quam griphus ipse. Et, ut dicam quod sentio, prorsus non percipio quo pacto in eam sen- tentiam interpretari griphum istum quisquam potuerit. Quare mendae suspecta mihi fiebat vox ψυχάς: sed nec mssti codices aliam dedere, neque occurrebat quidquam ex quo illam ortam aut huc invectam esse hariolari pos- sem. Itaque videndum putavi, ne notione quadam pluri- mum diversâ hîc accipiendum esset illud vocabulum; nem- pe, de *halitu ex ore* & pulmonibus *prodeunte:* quem si quis *foetidum* habet, *non animadvertit ipse*, sed διδάσκει τὸν πλησίον, *docet eum qui prope adstat.*

» *Altera quaestio*, Τί ταυτὸν οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ; Re- b » spondissem, *Infinitum:* sive, *Deus;* de quo noti sunt » Arati versus, & illud, *Iovis omnia plena.* Olympiodo- » rus, in Phaedonem Platonis: λέγομεν εἶναι ἐν οὐρανῷ » τὸν θεὸν, καί τοι πανταχοῦ κοὐδαμοῦ. Ad *tertiam quae- » stionem*, Τί ταὐτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάττῃ; » etsi potest etiam aliter, malim tamen cum Athenaeo re- » spondere, *canis, aquila, ursus & serpens.* Etiam marinos » serpentes esse, pluraque eorum genera, auctor Aristote- » les, Hist. Anim. lib. II. « CASAUBONUS. — Ubi nos edidi-

mus, τὸ δὲ, χρόνον σημαίνει, ibi fidem mstorum nostrorum secuti sumus: nec aliter legitur in ed. Ven. & Bas. Ac satis hoc erat: distinguuntur tria, τὸ μὲν, *hoc*; tum τὸ δὲ, *illud*; denique τὸ δὲ προάγον, *istud quod erat primum*.

AD CAP. LXXIX.

c Ὁ δ' Ἀθηναῖος Καλλίας – – – ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμματικὴν Θεωρίαν, &c. » Sequuntur quae de CALLIA » *Atheniensi* multis versibus commemorat dipnosophista. » Tragoediam narrat ab eo compositam, τὴν καλουμένην » Γραμματικὴν θεωρίαν. Ita scribitur hoc in loco: & assen» tiuntur veteres libri atque Excerpta. [Etiam nostri ms. » *A*. & *Ep*.] Paullo ante vocavit Γραμματικὴν τραγῳ» δίαν. [pag. 448. b. conf. VII. 276. a. ubi vide not.] Ar-
d » tificium poëtae eâ in componendâ, *primum ex literarum sin-* » *gularum nominibus, deinde syllabarum*, curiosi talium di» scant ex Athenaeo: &, si videbuntur facturi operae » pretium, eam partem nobis illustrent: item quod de
e » *Euripidis Medea* & *Sophoclis Oedipode* dicitur ibidem. *Oe-* » *dipum* autem intellige *Tyrannum*: nam, quod ait, *So-* » *phoclem* δεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ » τοῦτ' ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι οὕτως· ἐγὼ » οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ ταῦτ' ἐλεγχθείς: respicit » hos duos eius fabulae versus a Tiresia pronunciatos: » [vs. 332 sq. ed. Br.]

» Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦ-
» τ' ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

» Hinc erant emaculandi interpretibus codices Athenaei. » Caeterum de huius loci sententia quaeremus alibi ac» curate. Quid sint στροφὴ & ἀντίστροφος, quid ῥῆσις & » παραγραφαὶ, non ex interpretibus Athenaei, sed ex He» phaestione & Graecis Tragicorum Comicique interpre» tibus discent studiosi. « CASAUBONUS. — Promisso-ne steterit vir doctus, huiusque loci sententiam alio in opere, quod publicam lucem viderit, accuratius explicuerit, non habeo compertum: sed id ab eo praestitum valde dubito. Post hunc in primis in excutiendo hoc loco elaboravit *Samuel* PETITUS, Miscellan. lib. VI. cap. 15. & nuper FIORILLO, in Observatt. in Athen. pag. 75 sqq. Quorum qui nosse cupit coniecturas super *versibus*, quibus vel

ludicrus ille *Calliae prologus*, vel *chori cantus* fuerit conceptus, ipsos adeat. Nobis, quibus multa hic obscura sunt; liceat ad ea quae de isto lusu Athenaeus commemoravit, nonnihil adnotare.

Ubi edidimus ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοιχείων διαιροῦντα c κατὰ τὰς παραγραφὰς: ibi παραγραφὰς cum *Petito* & *Fiorillo* correximus, coniecturâ cum per se probabili, tum quae extra dubitationem ponebatur per id, quod infra (hac pag. lit. f.) consentiente vetere codice cum editis scribitur, κατὰ τὰς παραγραφὰς ὁμοίως τοῖς πρόσθεν &c. Est autem παραγραφὴ (ut cum Athenaeo nominat ex aliis Grammaticis Eustathius ad Iliad. α'. pag. 81. l. 18. & alter ex Scholiastis Venetis Villoisoni ad Iliad. α'. vs. 304.) sive ὁ παράγραφος (ut apud Hephaest. in Enchirid. pag. 74 sq. & ex illo apud Schol. ad Aristoph. Plut. 253. & ad Nub. 518.) signum quoddam sive nota, qua in vetustis libris distinguebatur oratio, ubi ab uno argumento ad aliud, ab una re ad aliam transitur. Confer Montfauc. Palaeogr. Graec. pag. 372. Quae hic praecedunt verba, ἐκ τῶν στοιχείων, ut temere e superioribus repetita, abiicienda censuit *Sam. Petitus*. Tenens eadem *Fiorillo*, si sententiam ingeniosi viri recte percepi, sic interpretatur, ut personarum partes secundum seriem literarum distinguerentur, & singulae personae omnes literas recitarent, sed ita ut prima inciperet ab *alpha*, altera a *beta*, & sic porro, donec ad extremum eo perventum esset, ut post *omega* rursus ab *alpha* fieret initium; quo facto terminaretur illa prima pars huius ludicri dramatis. Quod si vera scriptura est ποιουμένους, debebat paulo ante διαιροῦντας scribi, non διαιροῦντα. Si ποιούμενος corrigas, referetur hoc ad ὁ πρόλογος.

Seriem nominum literarum Graecarum, quae dein adponitur, nisi multa mutes, fieri vix poterit, ut in iustos & rite cadentes versus cogas. Quare aut ignoto nobis modulo decurrebant illi versus: aut in scriptura passim peccatum est. Et parum quidem praesidii vetus codex hic nobis praebuit. Deesse literam ζῆτα adparet: nec ille eam agnoscit. Tum litera *epsilon* non suo stat loco, sed post d *theta*; quod fortasse metri caussâ factum: quo etiam pertinet illa circumlocutio, Θεοῦ γὰρ ΕΙ γε, id est, *Deo enim consecrata est e litera*: nempe *Apollini* in Delphico templo. Notum est autem, nomen literae, quam *epsilon* vul-

go vocamus, Graecis olim fuisse ει: quemadmodum & nomen τοῦ *omicron* illis erat ου, de quo paulo post etiam Casaubonum audiemus monentem. Itaque deinde, ubi βῆτα ε, & ubi γάμμα ε scribebatur in editis, ibi βῆτα ει & γάμμα ει dedit noster codex *A.* & ubi βῆτα ο edebatur, ibi ex eiusdem codicis praescripto βῆτα ου edidimus. Inter nomina literarum υ & φῖ idem codex insertam dedit vocem π α ρ ὸ ν, quam rursus metrica ratio videtur desiderasse: sed videtur oportuisse υ παρὸν τῷ φῖ, quemadmodum continuo dein subiicitur, χῖ τε τῷ ψῖ. Paullo inferius, pro olim edito ἕκαστος, recte ἑ κ ά σ τ ω ν dedit idem ms. *A.* ad συλλαβῶν relatum.

Quod deinde ait Athenaeus, ὥστε τὸν Εὐριπίδην μὴ μόνον ὑπονοεῖσθαι τὴν Μήδειαν ἐντεῦθεν πεποιηκέναι πᾶσαν, id est, *Euripidem existimari hinc fecisse totam suam Medeam*, itemque de *Sophoclis Oedipo*: id ipsum iam supra, lib. VII. pag. 276. a. his verbis proposuerat, Καλλίαν ἱστορεῖ τὸν Ἀθηναῖον Γραμματικὴν συνθεῖναι Τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν. Ad quem locum memini me in Animadv. T. IV. pag. 9. polliceri, quale id esset quod *de Euripidis Medea & de Sophoclis Oedipo ex Calliae Grammaticâ Tragoediâ expressis* diceretur, hoc loco curatius inquisiturum. Quae quidem quaestio, si non nisi de *modulatione carminum a choro decantatorum* ageretur, parum difficultatis erat habitura: facile enim credi posset, *in concinnandis strophis, &*, quae his adcuratissime singulis in partibus responderent, *antistrophis, Euripidem Sophoclemque, itemque alios* (ut mox diserte ait auctor noster) *imitatos esse* aliquatenus *eam rationem quam Callias praeivisset.* Sed quod τὴν διάθεσιν etiam, immo *totam suam Medeam*, ex eodem Calliae dramate desumsisse perhibeatur Euripides, id quale sit haud facile dixeris: & ignoscendum hactenus *Petito*, quod hoc ipso usus argumento negavit, *Medeam*, quae hodie superest, non *illius Euripidis* esse, cui vulgo tribuitur. Caeterum haud absurde fortasse coniectare aliquis posset, praecipuum argumentum eius tragoediae *Calliae*, cuius in prologo & in choro proponebatur illa γραμματικὴ θ ε ω ρ ί α, quae hic vocatur, (unde alibi tota etiam fabula Γραμματικὴ Τ ρ α γ ῳ δ ί α nominatur, VII. 276. a. & X. 448. b.) fuisse revera *Medeae historiam* eamdem quam in sua *Medea Euripides* tractaverit. Sed de *Sophoclis Oedipo* quid dice-

mus? in quo iam non patebat *Petito* refugium illud, quod e in Euripide quaesivit; quandoquidem ipsa verba hic citantur, quae (ut vidimus) hodie in *Sophoclis Oedipo Tyranno*, quamquam nonnullâ cum varietate, leguntur. Neque profecto statui cum ulla rationis specie licet, argumentum fabulae *Calliae* simul *Medeam* atque *Oedipum* fuisse. Quare consentaneum est, ut *hoc* certe, in quo Calliam *Sophocles* imitatus esse perhibetur, non nisi ad τὸ *μέλος* & *ad chori institutionem* referamus. Sed ecce hîc nova atque etiam gravior difficultas. Nam, quae verba ex Sophoclis Oedipo Tyranno hîc citantur, non sunt ea e chori cantu, sed e mediis dialogi iambis decerpta: quae cum nonnihil quidem ab illis differant quae apud ipsum Sophoclem leguntur; si cum Casaubono corrigendos e Sophoclis libris libros Athenaei statueris, gravius etiam nasci incommodum ac paene immedicabile videri poterat. At eâ difficultate non deterritus PETITUS, & ipse quidem ex Sophocleis libris supplenda nonnulla, quae desunt in nostris, censuit, sed in hunc modum scribendos illos versiculos:

» Οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυ-
» νῶ. τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις;
» οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

» ut duo priores sint dimetri trochaici acatalectici, qui-
» bus subiectus sit tertius dimeter catalecticus. « — Quod quale sit, viderint docti. Equidem miratus sum, nec apud Euripidis nec apud Sophoclis interpretes quidquam quod ad eam, quae nos dudum exercebat, quaestionem spectaret adnotatum me reperisse. Sed, quidquid tandem sit, fatendum videtur, non satis perspicue, nec satis adcurate, sive Athenaeum, sive eum a quo haec ille mutuatus est, *Clearchum* id, quod docere hi nos voluerunt, enunciasse. *CLEARCHUM* dico: nam sicut alia pleraque, quae hac disputatione *de Griphis* continentur, ex illo scriptore desumta sunt, quem frequenter etiam nominatim in his citavit Athenaeus: (vide pag. 448. c. 452. c. & f. 454. f. 455. c. 457. c.) sic & hoc quod de *Callia & Euripide & Sophocle* hîc narratur, ex eodem *Clearcho* ductum esse, ipse Athenaeus lib. VII. pag. 276. a. diserte docuit. Sunt autem & alia, quae a *Clearcho Solensi* scripta sive vere sive falso perhibentur, vel subleſtae fidei, vel levitatis certe in adfirmando & indiligentiae in enunciando, merito suspecta: (conf. Ionsium De Scriptorib. Histor. Philos. lib. I. c. 18.)

e & in his ea, quae ex hoc scriptore paulo ante (p. 448.) de Griphorum definitione & divisione ab Athenaeo prolata sunt, hominem ostendunt parum luculentâ parumque subtili ratione in tractando suscepto argumento utentem.

Caeterum hac occasione intellexi, male me fecisse quod in Athenaei lib. VII. pag. 275. b. vulgatam & veteris nostri codicis scripturam nimis religiose secutus, titulum libri *Clearchi*, qui ibi citatur, sic ediderim, περὶ Γραφῶν: cum περὶ Γρίφων, ut suspicatus erat Casaubonus, fidenter corrigere debuissem; de quo vix ullum dubium superesse poterit, si id quod ibidem paulo post (p. 276. a.) docet Athenaeus, *in eodem libro scribi etiam illud de Callia & Euripide & Sophocle*, cum hoc loco, in quo nunc versamur, contuleris. Atque etiam libro XIV. pag. 648. f. pro vulgato περὶ Γραφῶν, rursus περὶ Γρίφων scriptum oportuisse, manifestum videtur ex illius loci collatione cum his quae lib. X. pag. 448. c. d. leguntur: nam, quae illic commemorantur problemata, ad idem fere genus pertinent cum his quarum variae species pag. 448. recensentur. Denique idem statuendum de tertio loco, XIV. 620. f. ubi ex *CLEARCHI libro priore* Παραγραφῶν, sive, ut ms. *A.* habet, περὶ Γραφῶν, refert Athenaeus, *Simonidem Zacynthium carmina Archilochi in theatris cecinisse*: quod ad idem fere pertinet argumentum de quo hîc agitur. Nam etiam hoc, quod de *Calliae Tragoediâ Grammaticâ & de Euripide & Sophocle* hîc commemoratur, non tam ad *griphos*, quam ad *cantum in theatro* spectat; de quo *Clearchus* in libro περὶ Γρίφων verba faciendi nescio quam occasionem arripuerat. Quod vero praedicto loco, (lib. XIV. p. 620.) quemadmodum & lib. VII. pag. 275. ἐν προτέρῳ περὶ Γρίφων ait Athenaeus, cum alibi nude ἐν τῷ περὶ Γρίφων dixerit; ratio est fortasse, quod opus integrum περὶ Γρίφων in duos libros fuerit distributum; quorum *prior* de Griphis generatim ageret, de variisque rebus quae cum eodem argumento aliquatenus coniunctae videri poterant; posteriori vero diversae griphorum species sigillatim exponerentur. Et *priori* illi libro fortasse peculiaris insuper titulus erat praefixus, Ὅρος, nempe Ὅρος γρίφων, id est, *De Griphi natura & constitutione*: alter autem fortasse sigillatim rursus, & quasi proprio titulo, περὶ Γρίφων inscriptus erat. Quare pag. 448. c. ab eo libro, quo continebatur *griphi definitio*, distinguitur ille cui πε-

ρὶ Γρίφων titulus: & priorem istum librum dicere videtur e Athenaeus p. 457. c. ubi de *multâ* loquens, qua mulctabatur qui griphum solvere non posset, *de ea*, ait, *dixisse Clearchum* ἐν τῷ Ὅρῳ. Sed hoc quidem in medio relinquimus: pergimusque ad ea quae de eodem CALLIAE dramate, de quo iam dudum agebamus, porro subiicit Deipnosophista.

Priusquam tamen ad reliqua progrediamur, videamus etiam quo pacto totum hunc locum, haud sane expeditum, in quo adhuc versati sumus, tractaverit *Epitomae* auctor. Sic igitur ille: Ὅτι πρῶτος εὗρεν ἣν Γραμματικὴν καλεῖ Θεωρίαν, ὁ Ἀθηναῖος Καλλίας· καθ' ἣν πρῶτα μὲν λέγει ἕκαστον τῶν στοιχείων χορὸς γυναικῶν, πεποιημένος αὐτῷ ἐμμέτρως καὶ ἐμμεμελοπεποιημένως. εἶτα καταστρέφει εἰς τ' ἄλφα, τόνδε τὸν τρόπον· βῆτα ἄλφα, βα· βῆτα ει, βε. βῆτα ἦτα, βη. καὶ οὕτω δι' ὅλων τῶν φωνηέντων. καὶ πάλιν ἐν ἀντιστρόφῳ τοῦ μέλους καὶ τοῦ μέτρου· Γάμμα ἄλφα, γάμμα ει, γάμμα ἦτα, καὶ ἑξῆς. καὶ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ, συλλαβῶν ὁμοίως ἑκάστων τό τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστρόφοις ἔχουσι πᾶσαι ταυτόν. διὸ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστρόφους ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ἔοικεν, εἰς τὴν τραγῳδίαν. Haec Epitoma: in qua dein continuo sic pergitur, (ex pag. 454. a.) Δεδήλωκε δὲ, φησὶ, (nempe ὁ Ἀθηναῖος) καὶ διὰ τῶν ἰαμβείων γράμμα πρῶτος οὗτος &c. Nec vero relinquere hunc locum possum, quin commemoraverim, quo pacto id, quod *de Sophocle* hîc in opere pleniore legitur, Gallicus interpres acceperit. Cuius haec est verborum illorum, Τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν &c. interpretatio: *On dit même que Sophocle, ayant assisté à la représentation de cette pièce, osa diviser les parties de son Oedipe en suivant le même mètre; (pouvant s'en appliquer à lui-même ces paroles:)* »En agissant ainsi je ne me fais aucun tort, ni à toi, convaincu (*de t'avoir* imité).« — Ad illa verba, *en suivant le même mètre*, monuit idem in Nota, legendum cum ADAMO τῷδε μέτρῳ, vel αὐτῷ τῷ μέτρῳ. Voluerat, puto, τῷ αὐτῷ μέτρῳ.

f Καὶ μετὰ τὸν χορὸν εἰσάγει πάλιν ἐκ τῶν φωνηέντων ῥῆσιν. Ex coniecturâ εἰσάγει corrigendum putavi. Sin εἰσάγειν scripsit Athenaeus, debuit adiicere φησὶν, sc. ὁ Κλέαρχος: aut certe subintelligendum hoc verbum fuerit. ῥῆσις in dramate est *sermo* vel *dialogus*, qui rectà pronunciatur, non canitur: distinguiturque a τῷ μέλει. Quod

f dein subiicitur, *κατὰ τὰς παραγραφὰς*, id recte hic tenet Ms. cum edd. De quo vocab. paulo ante dictum, ad lit. c.

Qui sequuntur *versus*, hi veluti soluta oratio sic editi erant; *ἄλφα μόνον ὦ γυναῖκες εἶτε δεύτερον μόνον λέγειν χρὴ καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς εἶτ' ἄρα φήσαι τὸ τέταρτον ταῦ μόνον ἰῶτα πέμπτον οὖ τό θ' ἕκτον υ μόνον λέγε. λοίσθιον δὲ φανῶ σοι τὸ ω τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.* Tum sequitur: (pag. 454. a.) *καὶ τοῦτο λέξασα, εἶτα δὶς αὐτὴ λαλεῖ.* Neque quidquam varietatis e vetere cod. *A*. enotatum: nisi *ει τε δευτ.* pro *εἴ τε δευτ.* tum *ητα ρα*, pro *εἶτ' ἄρα*: & *τ' αὖ*, pro *ταῦ*: porro *πέμπτον ου*, non *οὖ*: denique ubi in edd. scribitur *δὶς αὐτὴ*, ibi e msto *δὲ ἐς* pro *δὶς* enotatum est. Ad quem locum spectat CASAUBONI Animadversio haec: » Lege » subiecta *CALLIAE* verba hoc modo:

» Ἄλφα πρῶτον, ὦ γυναῖκες, EI τὸ δεύτερον μόνον
» χρὴ λέγειν. τρίτον δὲ μόνον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' HT' ἐρεῖς.
» Ἆρα φήσαι καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον; Οὐχ· ΙΩΤΑ γοῦν.
» Τί δὲ τὸ πέμπτον; πέμπτον ΟΥ. τὸ δ' ἕκτον Υ μόνον λέγε.
» λοίσθιον Ω τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον,
» καὶ τοῦτο λέξασ', εἶτα δὶς ταὐτὶ λαλεῖ.

» Inducitur magistra, quae discipulas suas literarum vocalium nomina docet. *Prima vocalis*, inquit, *Alpha nominatur: secunda ει tantum: tertia non per se dicitur η, sed ἦτα. Quid quarta?* ait discipularum una: *an simpliciter nominanda est ut sonat? Non:* respondet magistra; *quin potius ἰῶτα dicendum. Quid quinta? Quinta ου. Sextam υ tantum* dicito. *Ultima est ω septem vocalium: quae quidem non sono sunt septem, verum τῇ προσῳδίᾳ tantum, & temporum ratione.* Nam alioquin ε & η non differunt, neque ο atque ω. *Hoc postquam semel dixit grammatica haec mulier, iterum eadem repetit.* Haec est mens horum versuum; » de quibus erudite disputatum est ab elegantissimo & politissimo MURETO, initio libri XVIII. Variarum [Lectionum]: cuius hanc particulam nobilissimus & eruditissimus Marcus Welserus nobiscum communicavit. Quemadmodum autem ου pro simplici vocali ο ponitur hic: » ita alii ο simplex posuerunt pro ου diphthongo, ut libro » sequente scribitur: vide ibi capite quinto. [XI. 466. f.] « — *Casauboni* rationem a *Mureto* acceptam, probavit DA-

WES, in Miscell. Crit. p. 12. ita quidem, ut, quem iambicum versum quinque trochaicis illi subiecerant, prorsus omitteret, tum ut *tertium* trochaicum sic refingeret,

»ἆρα φήσω καὶ μόνον τὸ τέταρτον; Οὐκ ἰῶτα γοῦν.« & in postremo pro λοίσθιον Ω, λοισθίʹ Ω mallet, quod valeret λοισθία, ad φωνὴ referendum. Sed, quanta fuerit vis adferenda verbis, ut isti versus prodirent, nemo non videt. Et satis tamen significat Athenaeus, versus a se (praeeunte utique Clearcho) tales esse hîc adpositos quales ab ipso poëta fuissent concepti: nam diserte admonet lectorem, *legendos eos esse κατὰ τὰς παραγραφὰς*, id est, *secundum notas quibus indicatur orationis distinctio, quo teneatur ea pronunciatio quae sit menti poëtae consentanea.* Iam illas notas quidem nobis non conservarunt librarii, nec erant eae hîc quidem admodum necessariae: sed non credibile est, tam immaniter in describendis verbis errasse librarios, ut tantae molis fuerit versus ipsos restituere. Id praeclare intelligens vir olim doctrinâ & ingenio & omni humanitate politissimus *Thomas* TYRWHITT, in Appendice ad Dawesii Miscell. Crit. pag. 350. docuit, non in quinque versus trochaicos cogenda fuisse illa verba, sed in sex iambicos senarios digerenda, hoc modo conceptos:

»ἌΛΦΑ μόνον, ὦ γυναῖκες· ΕΙ τε δεύτερον
»μόνον λέγειν χρή. καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς
»ΗΤ'. ἆρα φήσω καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον
»ΙΩΤΑ. πέμπτον ΟΥ. τὸ θ' ἕκτον Υ μόνον
»λέγε. λοίσθιον δέ σοι μόνον φωνῶ τὸ Ω
»τῶν ἑπτὰ φωνῶν· ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.

»In his (inquit) vix litera mutata est, nisi in vs. 3. & 5. »in quorum priori καὶ ex emendatione Casauboni recepi; »in altero μόνον inserui, tam sensu quam metro postulan»te. Per μόνον autem vocalem, nec *simpliciter nominandam* »*ut sonat*, neque μονοσύλλαβον cum *Dawesio* intelligo; sed »*solam per se enunciandam.*« — Nempe agitur de nominibus quibus insigniuntur singulae vocales, quaeque per se spectata; non de ratione qua pronunciantur in legendis syllabis & verbis, ubi cum consonantibus connexae sunt. Etiam illud perspecte observatum, quod ait idem vir praestantissimus: »Duos hic loqui, mihi minus probabile vi»detur: adeoque in *vers.* 3. pro φήσω libenter legerem φή»σεις, vel sic φημί σοι τὸ τέταρτον.« — Cuius universam

rationem merito probans equidem, *tertio versui* ex ipsius mente leviorem etiam adhibui medicinam, tenens verbum φήσω & pronomen σοι adiiciens, quod post syllabam σω perfacile intercidere potuerat. Ita simillimâ ratione hoc dictum fuerit atque *penultimo versu* legitur φανῶ σοι, ubi φανῶ idem valet ac ἀναφανῶ, ἀποφανῶ, προφανῶ, *edam, ostendam, proferam, dicam*: quod verbum quo conveniret versui nil necesse nobis videbatur ut in φωνῶ cum Viro doctissimo mutaretur, sed satis esse si σοὶ φανῶ scriberetur, pro φανῶ σοι, quod habet vetus codex cum editis.

a Denique vero *sex* illis *senariis* adiiciendus omnino nobis videbatur *septimus*, qui cum a Dawesio tum a Tyrwhitto prorsus neglectus erat: sed is alia ratione, quam a Casaubono & Mureto factum, refingendus fuit. Nam si verbis illis, quae sic edita legebantur, καὶ τοῦτο λέξασα, εἶτα δὶς αὐτὴ λαλεῖ, ea inesset sententia, quam Casaubonus (praeeunte Dalecampio & suffragante Gallico interprete) voluerat, *Hoc postquam semel dixit grammatica haec mulier, iterum eadem repetit*: consentaneum foret, non esse haec poëtae verba, sed verba Athenaei & Clearchi, Calliae versibus ab his subiecta. At nihil ad id de quo hic agitur adtinebat, ut hi nos docerent, *mulierem, quae istos versus pronunciaverat, eosdem deinde repetiisse*: & ne mentio quidem facta erat *mulieris*, quae superiores versus pronunciasset. Inest autem manifeste verbis his, de quo nunc quaerimus, numerus atque metrum senarii versus, qui superioribus iungendus videri debuit. Qui versus qua ratione genuinae formae restitui debuerit, indicavit nobis scriptura e vetere nostro cod. *A*. peropportune enotata, δὴς pro δὶς: quae scriptura, quum primâ specie manifestissimum scribae sphalma esse videretur ex itacismo natum, eadem diligentius expensa nos docuit, *septimum senarium* nullâ veteris scripturae literâ mutatâ sic scriptum oportuisse, ut a nobis editus est:

καὶ τοῦτο λέξασ', εἶτα δὴ σαυτῇ λάλει.

Id est, *Et tu* (nempe *tu mulier*: notum est enim, chorum modo in plurali numero, modo in singulari, & loqui & compellari) *postquam haec dixeris*, postquam repetieris sicut ego praeivi, *tum deinde videlicet* (δὴ, *ut consentaneum est*) *tecum ipsa loquere*, i. e. *tecum ipsa idem repete & meditare*. ἑαυτῷ λαλεῖν, est *secum ipsum loqui*: quam dictionem in

Epicteti Dissertationibus saepe observavimus: eandem a habes apud Lucian. in Scytha, cap. 6. nec pluribus opus est testimoniis.

AD CAP. LXXX.

Κύω γὰρ, ὦ γυναῖκες. &c. » Afferuntur ex eodem *Cal-* » *lia* senarii iambici quinque: quorum duobus prioribus » fatetur quaedam foemina *esse se gravidam*; sed *cuius rei* » *gravida*, hoc vero *se audere negat palam proloqui*. Tum ver- » siculis tribus *literae* describuntur *quibus embryonis huius* » *nomen scribatur*. Eae sunt ΨΩ. Constat liquido ex Athe- » naei verbis, *obscoeni* aliquid a poëta intelligi: sed quâ » notione inter praetextata verba censeatur τὸ ψῶ, alium » quam me malo explicare. In *primo versu* scribe φίλαι, » non φίλη. In *tertio*, γραμμή ἐστιν, non γράμμ' » ἐστίν.« Casaubonus. — Poterat φίλαι in plurali ferri, quemadmodum etiam γυναῖκες in plurali positum: sed quoniam haesitanter in ms. *A.* φίλαι & φίλη scribitur; praetuli φίλα, quod dedit ms. *Ep.* in *duali* numero: nam ad duas dirigi sermonem, monstrat *versu* 2. pronomen σφῷν, cui subscripsimus *iota* quod deerat vulgo. *Vers.* 3. γραμμή ἐστιν scribitur in utroque msto. Quae vero in eisdem deinde inseritur δὲ particula, est ea ad sententiam quidem commoda, sed adversatur metro. De nomine quod ista descriptione designabatur, sic commentatus erat Dalecampius: » Ait *se gravidam*, id est, flatu » distentam: *foetus nomen futurum* ψῶαν, id est, *putrem gra-* » *veolentiam*, nempe foetidum ventris crepitum: verecun- » de tamen, ut honor sit auribus, praefatur. Videtur de- » siderari versus, qui dictionis ψῶα tertium elementum A » depingat.« — An aliud quid in mente habuerit Casaubonus, nescio. Illud video (quod tamen quo pacto huc conveniat, haud satis percipio) a Gregorio Corintho de Dialectis memoratum, p. 258. τὸ ψῶ Ionibus fuisse ἀγροικικὸν προσφώνημα, id est, *rusticanam compellationem*.

Μαιάνδριος μὲν ὁ συγγραφεύς. » *Maeandrius* scriptor » nequitiarum, Calliae imitator, mihi incognitus.« Casaubonus. — *Maeandrii* (nescio an eiusdem, sed nil vetat quo minus credamus) meminit Strabo, ubi de Henetis agit, lib. XII. pag. 552. ed. Cas. Vocabulum συγγραφεὺς b poterat reddi *Historiarum scriptor*: & convenire id nomen

b videtur ei Maeandrio, quem Strabo citavit. Sed & magis generatim intelligi συγγραφεὺς poterit *prosaicus scriptor*: quemadmodum apud Isocratem (notante H. Stephano, Thes. I. 876. a.) & apud Nostrum IV. 164. c. συγγράμματα distinguuntur a poëtarum scriptis. Et hoc respectu Maeandrium Clearchus συγγραφέα hîc dixisse videtur, quod *in solutá* etiam *oratione* illum *poëtae* lusum sit imitatus. Caeterum morose nimis fecisse Casaubonus videtur, quod ita praecise *nequitiarum scriptorem* nominaverit. Quodnam autem sive *Mandatum* sive *Praeceptum* sit, quod hîc nominatur, haud liquet: illud satis intelligi videtur, fuisse aut libri titulum, aut partis alicuius libri.

Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. &c. Si abesset τὴν articulus *ante* ἐν τῷ Θησεῖ, nemo eum (puto) esset desideraturus. — »Ῥῆσιν ἐγ»γράμματον vocat auctor *plusculos versus quibus literae de»pinguntur:* hoc enim est ῥῆσις, ut saepe diximus. Reci»tantur autem tres ῥήσεις trium tragicorum, quibus ele»gantissime describuntur literae nominis ΘΗΣΕΥΣ.« Casaubonus. — Quod ait auctor ἔοικε ποιῆσαι, *videri fecisse:* id, ni fallor, eo spectat, quod *videatur* Euripides in illo lusu *imitatus esse Calliae exemplum.* Quod deinde in ed. Cas. legitur, αὐτόθι, id commode quidem habere videtur: sed mireris rursus hunc Editorem, quum ex merâ coniecturâ vocem istam, multum a librorum scriptura diversam, (nam in αὐτῷ τι consentit ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. in *Epitoma* vero omissae duo illae voces) in contextu posuisset, nihil prorsus de ea aut de librorum scriptura monuisse in Animadv. Dalecampii nempe coniecturam secutus erat, qui *illic* in versione posuerat: at videndum etiam atque etiam, ne sub vetere illa scriptura aliud nescio quid, ac fortasse proprium aliquod personae nomen lateat. Euripidis versibus latinam Grotii versionem subiecimus ex eiusdem Excerptis pag. 386. Planiorem qui desiderat, solutâ oratione conceptam, adeat Musgravii Fragmenta Euripidis, T. III. p. 592.

c *Vers.* 7. »Literae *sigma* figuram hoc versu declarat Eu»ripides.

»Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.

»Ubi non assentior viris magni nominis & eruditionis [Scaligerum puto, dicit] »qui describi putarunt figuram »τοῦ *sigma* C Latino similem: de qua Martialis,

» *Adspice lunatâ scriptum testudine sigma.*
» Ego non video, quî recte appelletur talis figura *cincin-* » *nus contortus*: nam aliud longe est *καμπὴ* sive hemicy- » clus, aliud ἕλιξ. Et quod in eamdem sententiam dicit » mox *AGATHO* de *similitudine literae huius cum arcu Scy-* d » *thico*, non illi figurae quadrat, verum isti Σ. quod plu- » ribus alibi ostendimus. « CASAUBONUS. — De *arcus Scythici forma* conf. *Isaac.* VOSSIUM ad Pomponium Melam, lib. I. cap. 19. pag. 658 sq. In *AGATHONIS vs.* 4. recte *πλάγιος* dedit codex mstus uterque. Tum *προσκείμενος* ex ms. *Ep.* recepi: id est, *adiacens*. Nec tamen damnatum praecise velim *προκείμενος*, id est, *procumbens*; quod cum editis tenet (ni fallor) codex *A.* *Vers.* 6. Recte *ὅπερ δὲ τρίτον* edd. absque articulo, quem damnabat metrum. Et sicut *τελευταῖον* absque artic. ponitur, sic & *τρίτον* percommode carere illo potuit.

Θεοδέκτης δ' ὁ Φασηλίτης. De hoc conf. pag. 451. & 452. f. & Animadv. ad IV. 134. b. c. In ed. 2. & 3. Animadversionum CASAUBONI ad hunc locum adnotatur: » In » *THEODECTAE versu primo* scribebat SCALIGER:

» *Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν καλόφθαλμος κύκλος.* « e

— Nobis *κύκλος*, pro edito olim *κύκλῳ*, dedit ms. *Ep.* Sed *μαλακόφθαλμος* cum editis tenet codex mstus uterque, idque mutare non sum ausus: quod si voluissem, dubitaturus eram quid potissimum amplecterer. *μελανόφθαλμος* correxit GROTIUS in Excerpt. pag. 447. *μεσόμφαλος*, quod est apud Agathonem, etiam Theodectae restitutum malebat VALCKENARIUS ad Phoeniss. pag. 61. Sed *versu* 2. quin *διττοὶ* corrigerem pro vulgato *δύο οἱ*, monente eodem doctissimo VALCKENARIO, non dubitandum existimavi. *Versu* 4. tenui quod commode editum erat, *τρίτον*, quod & ms. *A.* agnoscit, ubi *τρίτος* habet ms. *Ep.* & *προσεμφερὲς* tenuimus cum editis, in neutro genere, ubi masculinum habet uterque codex. In *vers.* 5. *πλάγιος ἂν δ' ἐφαίνετο* suâ de coniecturâ tacite correxerat Casaubonus, cum mendose *ὥς δ'* scriptum in ed. Bas. reperisset: qui si Aldinam inspexisset editionem, haud dubie *ὥς γ'* ex ea erat restituturus. Sed & istud nonnisi coniecturae nescio cuius docti viri debetur, commodae illi quidem: & facile credi potest, *ὥστ'* illud, quod codex *A.* habet, ex *ὥς γ'* corruptum esse. Quum vero nudum *ὡς ἐφαίνετο*, quod ex coniectura etiam *Grotius* posuerat, dederit

codex Epitomae, in hoc adquiescendum putavi. *Vers.* 6. Probum videbatur πέμπται, quod dedit ms. *A.* ad ῥάβδοι relatum. *Postremo versu*, in editâ scripturâ, ὅπερ καὶ πρόσθεν εἶπον βόστρυχος, nihil quidem desiderasses: sed non temere factum videri nobis debuit, quod uterque codex mstus ὁ βόστρυχος habet, cum quo consentiebat quod in ms. *Ep.* εἶφ' ὁ βοστρ. scribitur. Quod εἶπ' ὁ βοστρ. habet ms. *A.* id haud dubie ex antiquo codice propagatum, in quo neglectâ elisione εἶπα ὁ βοστρ. scriptum fuerat.

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ &c. Confer BRUNCKII *Fragm.* SOPHOCLIS *ex Amphiarao*, num. 3. Ibi Brunckius, *rusticum* a Sophocle induci ait saltantem & gesticulantem. At nulla *rustici* mentio apud Athenaeum: videndumque ne *satyrus* fuerit, quem ὀρχούμενον induxerat poëta. Cf. XI. 466. f. De notione quâ hîc accipitur verbum ὀρχεῖσθαι conf. I. 21. a. & 22. a.

AD CAP. LXXXI.

Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς &c. » NEOPTOLEMUS *Parianus*, » cuius citatur *liber* περὶ Ἐπιγραμμάτων, videtur collegisse in unum inscriptiones statuarum, [aliorumque monumentorum,] quae per urbes Graeciae visebantur. Similiter Polemo librum ediderat, περὶ τῶν κατὰ πόλεις Ἐπιγραμμάτων: de eo dictum abunde in superioribus. Ex » *Neoptolemo* refertur huiusmodi Epigramma:

» Τοὔνομα, θῆτα. ῥῶ. ἄλφα. σὰν. υμ. ἄλφα. χῖ. οὐ. σάν.
» πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

» Ita editum in omnibus libris: ita etiam scriptum in plerisque. Atqui arguit mendae priorem versum lex metrica: deinde, cum aliae omnes literae separatim positae » sint, quid caussae est cur duae solae υμ cohaereant? » Nimis certum est, ita emendari deberi, οὐ. μῦ.« CASAUBONUS. — Immo vero, υ. μῦ. oportuit: nam, quam vocalem nos *ypsilon* vocamus, eius nomen apud Graecos nullum aliud erat nisi ipse sonus υ, medius inter sonum vocalis *iota* & *u* Gallofrancorum: nomen autem vocalis *omicron* illis erat ου, quod pronunciasse videntur fere ut Angli suam diphthongum *ow*. De quo iam paulo ante nonnihil monitum: conf. DAWES Miscell. Crit. pag. 127 sq. Eodem spectat id quod superiori CASAUBONI Animadversioni adiectum in ed. 2. & 3. » Ipsum quidem *ypsilon*

» ſimplici charactere indicatur υ : at pro ο poſuit ου. « De *Thraſymacho ſophiſtâ*, vide Suidam h. v. & Philoſtratum in Vitis Sophiſtar. I. 14. pag. 497. ed. Olear. *Epigramma*, ex Athenaeo, Anthologiae ſuae inſeruit H. Stephanus p. 509. & Brunck, T. III. p. 264. n. 537. Quod apud Noſtrum in *poſteriori verſu* Χαλκηδώ ſcribitur, pro Χαλκηδών, id operarum erratum eſt editionibus Caſ. 2. & 3. proprium.

Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως &c. » *CASTORIONIS Solenſis* artificium, quo uſus eſt cum *carmen in Panem* com» poneret, eſt huiusmodi. Verſus eius poëmatis ſenarii » ſunt iambici, quorum *omnes pedes unâ pluribusve dictioni*» *bus integris finiuntur*: unde evenit *ut transponi ſinguli pe*» *des in varias ſedes tuto poſſint*. Omnes enim pedes aeque » ἡγεμονικοὶ atque ἀκολουθητικοί. *Pedes*, intellige *iambicas* » *dipodias*. « CASAUBONUS. — Sed initio, ubi vulgo τῶν ποδῶν ἕκαστος ſcribitur, ibi potius τῶν στίχων ἕκαστος ſcriptum oportuiſſe perſpecte PORSONUS monuit, in Praefat. ad Euripidis Hecub. edit. ſecund. (Cantabr. 1802.) pag. 27. At egregie equidem fallor, aut ſimul deinde pro περιειλημμένος corrigi debet περιειλημμένους, nempe ἔχει τοὺς πόδας. — Pergit CASAUBONUS : » Exem» plum eſto in hisce verſibus :

» Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
» † ναίονθ᾽ ὁδὸς θηρονόμε Πὰν χθόν᾽ Ἀρκάδων,
» κλήσω γραφῇ, τῇδε σοφῇ, πάγκλυτ᾽ ἔπη
» συνθεὶς ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν.
» † Μουσοπόλε θὴρ κηροχίτωνος μείλιγμ᾽ ἱείς.

» In *ſecundo verſu*, vitio ſcriptum ὁδός: nec minus male » ὁδοὶ in msstis. [Noſter vetus cod. *A*. ὁδὸς tenet: in *Epit.* vero deſunt iſti verſus.] » Lego, ναίονθ᾽ ὅμως. *Te qui iſti*» *bus nivis reſonantibus*, id eſt, *nive*, [at, ſi *reſonat*, grando fuerit, non nix: cum impetu quidem decidere, & ſua mole premere tecta & arbores poteſt, quibus incumbit; *reſonare* nix non ſolet.] » *infeſtam colis tamen, o Pan, paſtor* » *ferarum, terram Arcadum, celebrabo ſcripto hoc erudito: com*» *poſitis, o rex, inclytis verſibus, quos difficile intelligant in*» *docti, ſuavem, o Muſis amica fera* Pan, *mittens vocem quâ* » *demulcearis* « — Sequitur in ed. Caſ. 2. & 3. ex ſchedis eiusdem adnotatio haec : » *Ioſephus* SCALIGER in *ſecundo verſu*, » pro ὁδὸς emendabat ἕδος : quae ſi placet correctio, » χθόν᾽ erit χθονὶ, non χθόνα : ſed ναίειν durum videtur. « — Haud dubie veriſſime emendatur ἕδος, id eſt, *ſedem*,

a vel *solum;* quod etiam Porsonus l. c. probavit adoptavitque. At, cur deinde durum ναίειν iudicaverit Casaubonus, nullam prorsus caussam video; non magis quam cur, si ἕδος legas, χθόν' valere deberet χθονί. Immo percommode habet ναίονθ', quod tacite Casaubonus in sua editione posuit pro νέονθ', quod erat in ed. Ven. & Bas. & in ms. *A*. Recteque idem Casaubonus χθόν' (id est, χθόνα) in sua edit. posuit, pro χθὼν, quod habebant ed. Ven. & Bas. cum ms. *A*.

Vers. 5. Μουσοπόλε θὴρ κηρόχυτον δε μείλιγμ' ἱεῖς. » In ultimo versu corrupte in omnibus libris κηροχίτωνος, pro χαριέστατον: orto errore ex repetitione » vocis θὴρ: deinde error errorem peperit, ut fieri amat. » Tolle igitur tres literas primas in corrupta lectione, ac » scribe, χαριέστατον: aut aliâ dictione eiusdem signifi- » cationis. Appellat θῆρα *Panem*, ob caprinos pedes: pin- » gebatur enim αἰγομελὴς & αἰγίπαν. Viri eruditi [Dale- » campius nempe] in *primo versu* βώλοις scripserunt: [*gle- » bis:*] in *postremo*, θηρὸς κηροχίτωνος legerunt; verterunt- » que *animalis ceream vestem indui:* sane quam absurde, » sive sententiam spectes, sive metrum. Sunt enim, ut di- » ximus, senarii iambici, ita facti ut singuli pedes trans- » poni commode possint, hoc modo:

» Νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον: vel,
» Δυσχείμερόν σε τὸν βόλοις νιφοκτύποις:

b » sic in caeteris. Hoc amplius servatum est a Castorione » in his versibus, ut esset τῶν ποδῶν ἕκαστος δεκαγράμ- » ματος: *ut haberent singuli pedes decem literas.* Rem ad » calculos revoca: non semper verum reperies. Verum » est in hoc, σ. ε. τ. ο. ν. β. ο. λ. οι. ς. & isto, ν. ι. φ. ο. κ. » τ. υ. π. οι. ς. & aliquot aliis. Falsum in nonnullis, ut » θ. η. ρ. ο. ν. ο. μ. ε. Π. α. ν. Literae sunt *undecim:* totidem » in sequente dipodia, nisi legas χθόν' Ἀρκάδα: familiari » figurâ Graecis Latinisque poëtis. Diphthongus pro literâ » simplici censetur, contra quam soleat fieri. Martialis:

» *Naevia sex cyathis, septem Iustina bibatur.*

» Idem: *Sex iubeo cyathos fundere: Caesar erit.* « Casaubonus. — At, non *pedibus nonnullis*, sed *plerisque* sunt *undecim literae:* imo, si diphthongum, ut par est, & ut fert usus, pro duabus literis numeres, *omnibus pedibus* (nempe dipodiis) sunt *literae undecim.* Quare fere non dubitandum, ἑνδεκαγράμματος scripsisse Clearchum

& Athenaeum. Nonnullarum quidem dipodiarum diversa ratio poterat videri: verbi caussa, illa ναίονθ' ἕδος nonnisi *decem* habet elementa; quin immo, si diphthongum αι pro una litera habes, nonnisi *novem* fuerint: sed αι haud dubie pro duabus literis numerabat subtilis ille poëta; deinde fere non dubitandum, ναίοντα ἕδος absque elisione eum scripsisse. *Vers.* 3. Dipodia κλήσω γραφῇ, si κλήσω (ut est in ed. Cas.) cum iota subscripto scribas, quod ad latus olim ponebatur, constabit *duodecim* literis: sed potuit κλήσω absque iota scribi, unde etiam κλήσεις & κλήδην absque iota scribuntur: conf. Etymol. M. p. 519. l. 32 sq. & sic scribi h. l. a poëta debuit, ut artificio ipsius constaret ratio. *Eodem versu*, dipodia τῇδε σοφῇ, sive (ut metri caussâ correxit Casaubonus) τῇδὶ σοφῇ, ex eiusdem Casauboni ratione, si diphthongum pro unâ literâ habes, nonnisi *octo* literis constabit: si pro duabus numeras diphthongum, erunt literae *decem*: sed, si pro vitioso τῇδε σοφῇ, cum PORSONO τῇδ' ἐν σοφῇ ponas, quod nobis faciendum putavimus, habebis *undecim*. (Suspicari tamen fortasse aliquis possit, mutatâ verborum serie scriptum olim sic fuisse, κλήσω σοφῇ τῇδε γραφῇ: sic rursus utrique dipodiae eadem ratio constiterit.) *Ibidem*, pro πάγκλυτ' aut πάγκλητ', cum eodem quem iam saepius laudavi PORSONO πάγκλειτ' correxi. Eidemque doctissimo Viro debetur in *postremo versu* felicissima emendatio, κηρόχυτον δς μέλιγμ' ἱεῖς: quae verba sic ille interpretatus est, *qui melodiam e fistula ceris compacta excitas*. Et, quam ille scripturam doctrinâ suâ & ingenio fretus divinaverat, eamdem ipsam nobis optimus codex mstus exhibuit. κηρόδετος σύριγξ vocabatur apud Nostrum, IV. 184. a. De πολυκαλάμῳ *fistulâ* Pollux IV. 69. καλάμων ἐστὶν συνθήκη, λίνῳ καὶ κηρῷ συνδεθεῖσα. Virgilius, Ecl. II. 32 sq.

Pan primus calamos cerâ coniungere plures
instituit. Pan curat oves oviumque magistros.

Denique, si constantem volumus illam legem, quam sibi de *undecim literis*, quibus quaeque dipodia constaret, imposuisse utique videtur poëta; non ferenda fuerit *versu penultimo* illa dipodia, σοφοῖς κλύειν, duodecim literis constans, sed λύειν fuerit corrigendum; quod a FIORILLO (Observ. in Athen. p. 81.) propositum, perapte convenit huic loco.

Quod deinde sequebatur, τὸ αὐτὸν μέτρον, ab operis

peccatum erat in ed. Bas. indeque in ed. Cas. traductum. Recte τὸ αὐτὸ μέτρον ed. Ven. cum msstis. *Mox*, ἀποδόσει commode tenet ms. *A*. cum edd. ubi ἀποδώσεις ms. *Ep*. Deinde, loco duorum versuum, quos fide utriusque codicis msti edidimus,

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον:
νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον:

omissis duobus vocabulis nude sic legebatur in editis, σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον.

b Quod sequitur, ὥστε πλείω πρὸς τὴν χρῆσιν ἐκ τοῦ ἑνὸς ἔχειν, haud sane perspicue enunciatum, ut multa alia Clearchi. In Dalecampii vero versione, quae Casaubonianis editionibus Athenaei adiecta est, prorsus etiam vitiose legitur, *ut maior ex uno sit unus:* pro quo (ut erat consentaneum) in ipsius Dalecampii editione suae versionis, *ex uno sit usus*, legitur. Nempe hoc dixit, puto, Clearchus: *unum eumdemque versum pluribus modis variari posse, verbis varia ratione transpositis.* Adnotavit hac occasione Gallicus Interpres, ad Caesii Mineralogiam lib. II. cap. 2. pag. 140. provocans, latinum hunc versum,

Tot tibi sunt dotes virgo quot sidera coelo,

mille viginti duobus modis posse variari.

Primus quatuor *versuum* qui sequuntur, cum sic vulgo scriberetur,

Μέτρον φράσον μοι τῶν ποδῶν,

haud dubie decurtatus erat; adiiciendaque fuerunt duo verba, μέτρον λαβὼν, ut monuit CORAYUS noster, in Notis msstis: aut λαβὼν μέτρον, ut Gallico placuit interpreti. *Quartus versus*, cum deesset superioribus editionibus, adiectus est in ed. Cas. ex veterum codicum praescripto, quibus nostri mssti adsentiuntur.

AD CAP. LXXXII.

Πίνδαρος δὲ &c. » Ait, Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμο-
c » ποιηθεῖσαν ᾠδὴν, ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου » τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτων » προσκρουόντων, διὰ τὸ δυνατὸν εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ » σίγμα, καὶ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν ἐποίησε, Πρὶν μὲν » εἷρπε σχοινοτενία † τὰ οἶδα· καὶ τὸ σὰν κίβδηλον » ἄνθρωποι. De *Ode Pindarica cui nullum inerat sigma*, » dictum iam cap. XVI. [ad pag. 448. d.] Ibi loco subob-

» ſcuro ex iſtis verbis [quae hic leguntur] lucem facie- C
» bamus. Utinam aut ex illo loco aut aliunde occurreret
» aliquid, quod nunc auxilio eſſet nobis. Haeremus enim
» in explicatione pericopae quam praepoſuimus. Corrupta
» Athenaei ſive Clearchi verba: corruptum *PINDARI* te-
» ſtimonium: quodque moleſtiſſimum eſt, ad veritatis per-
» veſtigationem nulla nos ducunt veſtigia. Pergemus ta-
» men, ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλόμενοι: ſpem dico veniae,
» ſi minus poſſumus quod optamus exſequi. Legimus ſic
» hunc locum: Πίνδαρος δὲ ποιήσας τὴν ἀσιγμοποιηθεῖ-
» σαν ᾠδὴν, ὥς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου τινὸς
» ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόν-
» των διὰ τὸ δυνατοὶ οὐκ εἶναι ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα,
» ἢ διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν, ἐποίησε· Πρὶν μὲν ἕρπε σχοι-
» νοτενής τ' ἀοιδὰ, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἄνθρωποι ἀπὸ
» στομάτων: vel ἀπὸ διθυράμβων. *PINDARUS cum odam*
» *ſine ſigma feciſſet, ut ait Clearchus idem, ceu gripho quodam*
» *propoſito in Lyrico poëſeos genere, contracta multorum offen-*
» *ſione, quod non poſſent ipſi a ſigma abſtinere, vel quia id*
» *parum probarent, cecinit in dithyrambico carmine: Olim qui-*
» *dem exulabat a carminibus exilitas, & ſigma reprobum ex*
» *oribus* mortalium, *o homines*: vel, *ex dithyrambis*. Mirum
» verbum initio iſtorum occurrit, ἀσιγμοποιεῖσθαι: ſed
» quod extra omnem ſuſpicionem eſt, per membranas,
» Epitomen, Euſtathium. [Tenet ſane id verbum & noſter
ms. *A*. Item ms. *Ep*. in quo totus locus leviter tangitur,
his verbis, Ὅτι εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀσιγμοποιηθεῖσα
ᾠδή: itemque Euſtath. ad Iliad. ω'. pag. 1462. ſub fin.]
» Pro τούτων προσκρουόντων recte emendari a nobis τού-
» τῳ, neminem dubitaturum confido. [Et id ipſum, τούτῳ,
nobis codex noſter *A*. exhibuit.] » Atqui hinc primum
» odorari contigit nobis veram ſententiam totius loci;
» quae, niſi fallimur, haec eſt: Laudem magnam tulerat
» Pindarus ex aſigmo illo cantico. Secuta eſt comes invi-
» dia, *multis* τῶν ἀντιτέχνων non adeo felicis ingenii *idem*
» *conantibus, non pari ſucceſſu. Cum iſti* igitur *Pindaro ob-*
» *trectabant; tum alii* non minus, qui *ſtudium illud evitan-*
» *dae literae huius*, quod fuit in veteribus, *ſe non probare*
» *dicebant*. Hos malevolos obtrectatores ſuos perſtrinxit
» Pindarus prolatis ab Athenaeo verbis. Scripſimus διὰ τὸ
» δυνατοὶ οὐκ εἶναι: id enim viſum eſt convenientiſſi-
» mum. « [Nobis in eamdem ſententiam expeditior viſa

c erat CORAYI emendatio, διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι: ubi ante Δ facillime intercidere potuit A litera. Quae emendatio, a SCALIGERO occupata, memoratur etiam in Animadv. Casaub. ed. 2. & 3. » *Scaliger* legebat, διὰ τὸ ἀδύνα- » τον εἶναι: *quod esset ipsis impossibile abstinere a sigma.* «] Pergit CASAUBONUS: » Si cui placet vulgata lectio, διὰ » τὸ δυνατὸν εἶναι, erit sensus: ubertatem ingenii con- » flasse Pindaro multorum invidiam; qui oculis rectis eum » non poterant tueri, cui impares erant ingenio. Pindari » adtexta verba, principium erant cuiusdam dithyrambici » carminis, ut testatur disertim Strabo lib. X. [pag. 469. ed. Casaub. Conf. SCHNEIDERI Fragmenta Pindari, pag. 51 sq.] » unde etiam licebit studiosis de argumento eius di- » thyrambi non pauca cognoscere. Apparet poëtam eo » carmine recentem poësin cum vetere comparasse, & in- » stitura antiquorum poëtarum cum nuperis inventis: » quod & prima cantici verba declarant. [Apud Strabonem initium carminis sic vulgo scribitur, Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτονίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβῳ. Apud Athenaeum] » le- » gebatur εἶρπε, vel ἦρπε, ut libro XI. [immo vero, hoc loco εἶρπε leni spiritu scribitur in edd. & ms. *A.* & ἦρπε in eisdem, XI. 467. b.] » Emendavimus ἥριπε ex Dio- » nysio Halicarnasseo, cuius verba necessario adscribenda. » Scribit Dionysius in libro DE Compositione dictionum, » [Tom. V. edit. Reisk. pag. 80 sq.] loquens de litera σ, » quam ait refugisse veterum nonnullos: Τῶν γοῦν παλαιῶν » σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ » οἱ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος » ἐν οἷς φησί· Πρὶν μὲν ἥριπε σχοινοτενῆ φωνῆεντα διθυράμ- » βων, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον [al. κίβδαλον] ἄνθρωποι. Haec » est lectio librorum Dionysii. Atque, ut haec scriptura » est, Pindari mens erit: *fuisse tempus cum dithyramborum* » *poëtae in sua carmina non admitterent vocales* σχοινοτενεῖς, » *neque adulterinum illud sigma.* Eruditi viri existimarunt, » vocales σχοινοτενεῖς esse *vocales longas* & *quae buccas im-* » *pleant:* ut α Doricum & ω. Plane contrarium vox Grae- » ca significat. σχοινοτενεῖς enim, ut si dicas *junceae*, lite- » rae sunt *exiles & tenuis soni:* puta, inter vocales, *ι* & *ο*; » inter consonantes, *ς*. Inde oratio σχοινοτενὴς, *soluta &* » *inconcinnis longisque periodis constans.* Photius, de Maxi- » mo monacho: ἔστι δὲ τὴν φράσιν σχοινοτενής τε ταῖς » περιόδοις καὶ χαίρων ὑπερβάτοις. (Adiicitur in ed. 2. & 3.

» Sic σχοινοτενὲς mentum, *prominens & longum.* [immo, *barba promissa.*] » Nicetas Choniates, libro secundo, καὶ » τὴν σχοινοτενῆ γένυν ἐκέκαρτο. Apud Athanasium, de » Synodis Arimini & Seleuciae, πίστις σχοινοτενὴς, fidei » confessio *prolixa*, & additionibus depravata.) Placet ni- » mis haec lectio Dionysiana, σχοινοτενῆ φωνήεντα: quam » tamen restituere hoc Athenaei loco ausi non sumus, ut » nimis remotam a vulgatâ scripturâ non hic solum, sed » & libro XI. [ubi sic edd. & Ms. σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.] » & apud Strabonem. Ex » libro sequente adiecimus ista, ἀπὸ στομάτων. Inde, at- » que etiam ex Dionysii Halic. superioribus verbis, mani- » festissimum est, utut de lectione parum constet, Pindarum » hoc dicere: *Priores homines literam sibilantem studio fugisse.* » Propterea adiicit hic Athenaeus: Ταῦτα σημειώσαιτ' ἄν » τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον » ᾠδήν. LASUS *Hermionensis* antiquissimus poëta fuit, &, » ut quidam tradiderunt, unus septem sapientum. Sub eius » nomine circumferebatur *oda* quaedam *sine sigma*, ἥτις » ἐπιγράφεται Κένταυροι, *inscripta Centauri.* Multi *critici in-* » *ter* ψευδεπίγραφα *id carmen habuerunt. Adversus istos*, in- » quit Athenaeus, *observari debet superius Pindari testimonium*, » unde patet liquido antiquos homines evitasse τὸ σ. « CASAUBONUS.

Equidem, quid magnopere promoturi eramus, si cum Dionysianis libris σχοινοτενῆ φωνήεντα legeremus, haud satis vidi: sed illud praesertim miratus sum, quo pacto tam praecise contendere *Casaubonus* potuerit, σχοινοτενῆ φων. non *longas*, sed *exiles & tenuis soni vocales* intelligendas esse; cum tamen omnia quae ipse citavit exempla liquido probent, σχοινοτενὲς dici id, quod *longum, promissum, prolixum*, denique (*sive in longum, sive in latum*) *porrectum* sit: quibus exemplis plura etiam, eaque insignia, ex H. Stephani Thes. III. 1202. adiici possent. Porro potuerat utique vocabulum φωνήεντα (sive dorice φωνάεντα) sub initium illius Pindarici carminis legi; cuius e primoribus versibus alii auctores alia verba selegerunt, cum *principium carminis* designare vellent: sed potuit idem vocabulum etiam vel ex Dionysii interpretatione ibi poni, vel ex recentioris alicuius scribae ingenio, qui quod isto loco in vetustiore codice scriptum repererat parum intellexisset. Ex duobus Athenaei locis, & ex uno Strabonis,

c illud certum videtur, vocabulum ἀοιδὰ, aut aliquod ab eo declinatum, ibi positum fuisse a poëta. Iam rursus ne illud quidem percipio, quonam fundamento nitentes verbum ἤριπε, quod in libris Dionysii legi aiunt, *exsulabant* interpretentur. ἐρείπειν (notione intransitiva) *cadere* significat, *labi*, *corruere*: quo supponitur, *stetisse* prius id de quo agitur; quod tamen minime volunt hi qui ista utuntur interpretatione. Quid autem censendum sit de ipsa illa apud *Dionysium* scriptura ἤριπε, de qua in Uptoni & Reiskii editionibus nihil adnotatum video, docet nos brevis Nota, quae in calce editionis *Roberti Stephani* legitur, his verbis: » πρὶν μὲν ἤριπε. Scriptum erat ἦρχε. Exemplar » Aldi habet ἦρπε: & Athenaeus, lib. XI. haec verba ci» tans, ἤριπε: quam lectionem secuti sumus. Aptius lege» retur ἤριπον, ut conveniret cum ἄνθρωποι. « — Ex quo discimus, scripturam ἤριπε primum in illam quam dixi editionem receptam esse errore aut praecipitantiâ hominis qui nescio quo pacto sibi persuaserat apud Athenaeum lib. XI. ἤριπε legi; apud quem tamen cum in ed. Ven. tum in ed. Bas. perspicue ἦρπε exaratum est, prorsus ut in Aldina Dionysii editione; quam scripturam eamdem apud Athenaeum lib. XI. pag. 467. b. vetus noster codex *A.* agnoscit; sicut hoc loco, in quo versamur, iidem libri in scripturâ εἶρπε consentiunt. Pro quo cur dubitaremus levissimâ mutatione ε ἶ ρ π ε scribere, quemadmodum apud Strabonem editum est, nulla caussa esse videbatur. Pro κίβδηλον corrupte quidem h. l. in cod. *A.* τι βοιηλον (sic, absque accentibus) scribitur; recte vero idem codex inferiore loco cum editis in κίβδηλον consentit. Caeterum nihil, nec hîc, nec ibi, mutat idem vetus codex; nisi quod ἀ ν θ ρ ώ π ο ι ς, non ἄ ν θ ρ ω π ο ι, habet. Quibus inter se collatis veteris scripturae vestigiis, (fieri potest ut fallar; sed, donec certius aliquid proferatur, dicam quod sentio:) tale mihi videtur fuisse carminis Pindarici exordium: Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτενία τ' ἀοιδᾶς καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποις ἀπὸ στομάτων: in hanc sententiam: *Priusquam prolixitas* (sive qua alia notio vocabulo σχοινοτενία subiecta a poëta est; verbi caussa, *rigor*) *carminis & san reprobum prodiret ex ore hominum.* Nomine *san* apud Dores eamdem literam fuisse appellatam, quam alii Graeci *sigma* vocabant, ex professo docet Athenaeus lib. XI. pag. 467. a.

Quod ad superiora spectat Athenaei sive Clearchi verba, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόντων: pronomen τούτῳ equidem non ad *Pindarum* cum Casaubono referendum existimavi; sed intelligendum τούτῳ τῷ προβληθέντι γρίφῳ: *quum multi offensi essent hoc problemate.* Ait quippe Clearchus, *quasi propositum fuisset hoc problema, tamquam griphus aliquis,* ut conficeretur carmen, in quo nusquam occurreret litera sigma, nonnullos *in hoc sese exercuisse, & talia carmina* (quae quasi solutionem problematis continerent) *confecisse: sed alios ea re fuisse offensos, & improbasse* tales difficiles nugas; dicentes, *fieri non posse ut abstineatur a litera sigma*: nempe, probabile certe carmen confici non posse, si tam absurdam legem tibi imponas. Nam, quod Casaubonus statuit, *ipsum Pindarum tale carmen ἄσιγμον composuisse*, id nusquam perspicue nec Athenaeus nec alius (quod sciam) vetus auctor tradidit. Quo minus probandum, quod idem vir doctus pro πρὸς τὴν ἀσιγμ. quod legitur hoc loco apud Athenaeum, ποιήσας τὴν ἀσιγμ. corrigi voluit. Commentum istud Casaubono DALECAMPIUS praeiverat, hunc locum latine sic convertens: »*Pindarus, ut Clearchus ipse tradit, oden absque σ condidit.*« De quo nec Clearchus cogitavit nec Athenaeus, cum ista scriberent: Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν - - - ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἷρπε &c. quorum verborum haec est perspicua sententia: *Pindarus vero, respiciens oden illam* (nempe, quae circumfertur) *absque sigma compositam, - - - scripsit istud*, Πρὶν μὲν &c. aut, quod eodem redit: *Pindarus, cum illos versus scriberet*, Πρὶν μὲν *&c. respexit illam sine sigma odam.* Verbum de verbo: *Pindarus in illam sine sigma odam dixit istud.* Neque nos turbare debet id quod apud Nostrum supra legebatur, pag. 448. d. ubi id ipsum, quod dico, eisdem paene verbis, nec tamen ita perspicuis, tradebatur. Certe, quod ibi sic vulgo (fortasse haud satis emendate) scriptum legitur: καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ ἐποίησεν ᾠδὴν, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιΐᾳ προβληθέντος: illorum verborum ambiguitas aut obscuritas, si qua inest, ex huius loci perspicuitate lucem accipit: & ex huius praescripto exponi ille debet. Porro, si verum esset *Pindarum ipsum fecisse oden asigmon*, ex huius loci cum illo collatione necessario colligere oporteret, oden illam ἄσιγμον esse eamdem, cuius initium hic adponitur. Atqui in hac odâ (sive in hoc *dithyrambo*)

c non modo in ipso nomine *San* occurrit *s* litera, quam evitare poëta potuerat, si circumscriptione aliqua voluisset uti; verum etiam saepius in eodem carmine eadem litera occurrebat, ut adparet ex paucis versibus quos ex illo Strabo l. c. adposuit. Attamen Casaubono, ipsum Pindarum auctorem odae ἀσίγμου statuenti, non modo Dalecampius praeiverat, verum etiam Eustathius; de quo continuo deinde dicemus.

καὶ ὁ εἰς τὴν Δημ. » Addit καὶ ὁ ἐς [εἰς dabant nostri » mssti] τὴν Δήμητρα δὲ τὴν Ἑρμιόνῃ ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος » ἄσιγμός ἐστιν. Scribo, τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ. *Etiam hymnus a » Laso compositus in honorem Cereris, quae Hermione coleba- » tur, sigma nullum habuit.* De *Cereris* sacris apud *Hermio- » nenses*, adi Pausaniam in Corinthiacis. [lib. II. c. 34. pag. » 191.] Hanc esse veram γραφὴν affirmare non verear. » Tamen Eustathius legit initio ultimi Commentarii in » Iliadem, καὶ ὁ εἰς τὴν Δημ. δὲ τῷ Ἑρμιονεῖ ποιηθεὶς Λά- » σῳ ἄσ. Decepit, opinor, Eustathium Breviator noster, » qui scripsit in suo codice ex hoc loco: Ὅτι εὕρηται πα- » ρὰ Πινδ. ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ Ἑρμιονεὺς δὲ ἐποίησεν » ἄσιγμον (videtur σ positum pro γ) ᾠδήν. καὶ Λάσος » ἄσιγμον ᾠδὴν εἰς Δήμητραν: errore manifesto. Libro » XIV. [pag. 624. e.] similis locus similiter corruptus. » Initium eius hymni fuit, Δήμητρα μέλπω κόραν τε Κλυο- » μένοιο ἄλοχον. Scribendum Κλυμένοιο, ut libro XIV. » *Clymenus* est Pluto, ut docent mythologi. « CASAUBONUS. — Ut corrigi h. l. iussit Casaubonus, sic scribitur in cod. *A.* τὴν ἐν Ἑρμιόνῃ. Noster codex *Epit.* ut paulo superius docuimus, eadem habet quae ex Hoeicheliano adposuit Casaub. nisi quod recte ἄσιγμον ᾠδὴν in nostro scribitur: & dein ἄσιγμον ὕμνον (non ᾠδὴν) εἰς Δημ. Ibi vero accidit Breviatori, docto alioqui viro, quod & alibi subinde eidem accidisse observavimus; ut in nomine auctoris ab Athenaeo citati nimia festinatione erraret, & ex uno *Hermionensi Laso* duos auctores faceret, alterum Ἑρμιονέα, alterum Λάσον. Apud *Eustathium* eadem prorsus verba, quae Casaubonus adposuit, nusquam reperire mihi contigit: sed in Comment. in Iliad. α'. pag. 1462. l. 47. haec leguntur: Λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ ποιηθῆναι ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ τῷ Ἑρμιονεῖ δὲ Λάσῳ ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν. Ubi, quod ad *Lasum Hermionensem* spectat, correxit Eustathius errorem, qui Epitomatori exciderat;

nisi fortasse in nonnullis tantummodo codicibus Epitomae c error ille exstiterat, & rectius in eo, quo Eustathius usus est, sic legebatur: *καὶ Ἑρμιονεὺς δὲ ἐποίησε Λᾶσος ἄσιγμον ᾠδὴν καὶ ἄσιγμον ὕμνον εἰς Δήμητρα.* Sed & suâ ex doctrinâ corrigere errorem Epitomatoris potuit Eustathius, cui & aliunde cognitus esse debuit *Hermionensis* ille *Lasus*. At in eo quod de *Pindaro* memoratur, quum planius enunciare vellet Eustathius id quod in Athenaei Epitoma scriptum repererat, prorsus ab Athenaei sententia aberravit. Nam quum id quod de Pindaro Athenaeus in illam, quam exposuimus, sententiam pluribus verbis dixerat, in haec pauca contraxisset Breviator, *εὕρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀσιγμοποιηθεῖσα ᾠδή*: Eustathius hoc ita accepit, quasi dixisset Athenaeus, *ipsum Pindarum carmen absque sigma composuisse*; atque ita Casaubonum in illo errore, quem supra notavimus, confirmavit. In *hymni in* d *Cererem* initio, Δάματρα scripsi cum ms. *A.* in quo quidem codice superne inter lineas duae η adpositae: sed p. 624. e. ubi eadem verba repetuntur, unice Δάματρα agnoscunt edd. cum mssto. Ex eodem loco, ut monuerat Casaubonus, Κλυμένοιο hîc correxi: de quo cognomine *Plutonis*, Suidam vide in voc. Κλύμενος.

AD CAP. LXXXIII.

Ἐν φανερᾷ &c. » Alius griphus:

» Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτρη δέ μοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
» ἀμφὶς ἔχει. μήτηρ δ' ἐστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

» Quidam mssti, & meliores, πάτραν δέ μ. Metalepsis » in vocibus φανερὰ pro *Delo*, & ἀριθμὸς pro Κεῖος, ut ex» plicat auctor. « CASAUBONUS. — Recte φανερᾷ scribitur in utroque nostro codice: itemque πάτραν δέ μου, quod non modo melius, sed unice verum: & sic ex Italicis libris corrigendum monuerat MURETUS, Var. Lect. lib. XVIII. c. 2. Aenigma istud ex Athenaeo in Analecta sua retulit Brunck, T. III. pag. 318. Habet & Eustathius ad Od. ζ'. pag. 456. l. 13.

Κριθῆς ἀφλοίου &c. » Alius griphus, de *ptisana*: e

» Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίε.

» *Succum hordei decorticati cum aquâ maceraveris bibe.* ὀρ» γάσας valet φυράσας, ἀναδεύσας. Nunquam factum ut » ὀργάσαι significaret *tundere*. [quo pacto interpretatus est

e Dalec. Consulendus vero de eo verbo prae caeteris
RUHNKENIUS ad Tim. pag. 180.] » Veriloquium vocis
» πτισσάνη obiter explicat dipnosophista: Πεποίηται δὲ
» τῆς πτισσάνης τοὔνομα ἀπὸ τοῦ πτίσσειν καὶ ἀνεῖν. Fa-
» talis etymologistarum περιεργία. Nam verius est, po-
» steriores huius dictionis syllabas meram esse nominis
» formationem. Sic ab ὀρθοῦν fit Ὀρθάνης, ab ἔργον Ἐργά-
» νη, & id genus. Pausaniam Grammaticum huius com-
» menti auctorem laudat Eustathius: [ad Iliad. δ'. p. 332.
» l. 17.] ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν ταυτοδυνάμων λέξεων,
» ὥς φησι Παυσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ Λεξικῷ, ἡ πτισσάνη. Sed
» de voce ἀνεῖν sive αἰνεῖν erudite idem Eustathius ad ῥαψ-
» κ'. [pag. 720. l. 21 seqq.] & Hesych. « CASAUBONUS.
— Hesychium vide in Αἰνῶν, aliisque locis ibi citatis ab
Interpp. Confer vero & Foesii Oecon. Hippocr. & Ety-
mol. M. in Πτισσάνη.

Ἀντιφάνης δ', ἐν Αὑτοῦ ἐρῶντι, &c. » De hac fabula Pol-
» lucis verba capio, lib. X. cap. 32. [sect. 152.] Ἀρυβάλ-
» λους δὲ (*invenias*, nempe) ἐπὶ τοῦ ἐπισπάστου (ita
» scribendum, vel συσπάστου ex Platonis Symposio) ἐν
» Ἀντιφάνους Αὑτοῦ ἔρωτι: melius, Αὑτοῦ ἐρῶντι: *in Se-
» ipsum amante*: ut *Heautontimorumenos* Menandri & Teren-
f » tii: item Damoxeni Αὑτὸν πενθῶν. Τροφαλίδες λινόσαρ-
» κοι, in *gripho* ex *ANTIPHANE*, *tenues casei* sunt: & ita
» explicat etiam Eustathius, ultimo in Iliadem Commen-
» tario. « CASAUBONUS. — Utique λινοσάρκους in isto ae-
nigmate Eustathius ad Iliad. ω'. pag. 1467. l. 36. λεπτὰς
καὶ ἁπαλὰς interpretatur: quae mihi quidem parum pro-
babilis ratio videtur. Magis placet Gallici interpretis in-
terpretatio, *dont la chair a la blancheur du lin*: id est,
carnem albam habentes ut linteum. Sed mihi videbatur aliud
quid spectasse griphi auctor. Nempe τροφαλίδα Graeci non
tam *caseum iam compactum* vocant, quam *mollem*, aut *ipsum
lac coagulatum*; ex quo fit caseus, cum ἡ τροφαλὶς linteo
involuta, expresso humore, in libero aëre induratur. Igi-
tur *caseus* in gripho nominatur τροφαλὶς λινόσαρκος, id
est, *coagulatum lac, quod linteo* involutum in firmam vel-
uti *carnem* fuit compactum. Perperam in ms. *A.* τροφα-
λινδας scribitur.

Ἀρτίως διηρτάμηκεν &c. Cum in editis non essent dis-
tincti versus, adnotavit CASAUBONUS: » Griphus ex *An-
tiphanis* [*ANAXANDRIDAE* scribere voluerat] *Aeschra* de-

»scriptus duobus trochaicis continetur :

»Ἀρτίως διηρτάμηκε. καὶ τὰ μὲν διηνεκῆ
»σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτύποισι γῆς.

»Subiicitur senarius iambicus, quo de interpretatione »quaeritur. Eum ita scribo:

»Τιμόθεος ἔφη ποτ' ἄνδρες. εἰ χύτραν λέγων.

»*Ita locutus aliquando Timotheus. An ollam significans?* Au»ctor igitur griphi est *Timotheus*, dithyrambicus poëta: »de quo multa libro VIII. cap. v. & xi. [ad VIII. 338. »a. & 352. a.] Inter illiùs frigida dicta licet hoc referas. »Nam πυρίκτυπα γῆς *ollas* appellare, non magni ingenii ar»gumentum est, sed tumidi.« CASAUBONUS. — Haud immerito praetermisit hunc locum Epitomator. Doricas formas διανεκῆ & γᾶς recepimus ex ms. *A.* in quo quidem utrobique litera α superne inter lineas signata. Quid dixerit autem Timotheus διηνεκῆ μέρη σώματος, haud satis adparet: *in longum porrectos artus* vertit Dalecamp. *Tertium versum* mireris cur ex *trochaico septenario*, quem dabant edd. & mssti eiusdem mensurae cum duobus prioribus, *iambicum senarium* facere conatus sit Casaubonus. Pro πυρικτύποισι, in ms. *A.* mendose πυρικτύτοισι scribitur, nisi quid aliud subest.

Ὡς δ' ἦν ἠρμένη &c. Perperam ἡρμένη edd. Recte *lenem spiritum* adhibet ms. *Ep.* nescio an & ms. *A.* » TIMOCLIS »aenigma de *mensa* per est venustum. In eo ἠρμένη τρά»πεζα est *remota mensa*; non *parata*. [ut verterat Dalec.] »Eadem dicitur φύλαξ φιλίας, quia sunt amici quidam τρα»πεζῆες: ut erat Podes Hectori. Estque proverbium ve»tus, Ζῇ [immo Ζεῖ] χύτρα, ζῇ φιλία. De his, hoc est, »de parasitis gulonibus, extat griphus antiquus, dignus »quem ab Athenaeo praetermissum non praetermittamus »nos:

»Γαστὴρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῆ βλέπων
»ὀφθαλμὸς, ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον.

»Claudicant duo TIMOCLIS postremi versus, futuri ἀρ- a
»τίποδες si scribas:

»τράπεζα. περιέργως γε νὴ τὸν οὐρανόν.
»ἐξὸν γὰρ ἦν φράσαι τράπεζαν συντόμως.«

CASAUBONUS. — Posteriore versu nos GROTIUM secuti sumus, in Excerpt. p. 693. sic corrigentem, ἐξὸν φράσαι σοι τὴν τραπ. Caeterum *mensa* φύλαξ φιλίας etiam honestiore quodam sensu, quam quo Casaubonus acceperat,

a dici haud absurde potuerit. Perperam τράπεζα συντόμως scribitur in ms. *Ep.* quod etsi per se ferri posset, metro tamen refragatur.

Πλάτων δ' ἐν τῷ Ἀδώνιδι. » *Platonis* comici *Adoni-* » *dem* Iulius quoque Pollux nominat libro X. cap. XXIV. « Casaubonus. — Mox pro Κινύρᾳ, perperam est Κινυράῳ in ms. *Ep.* Tum in *Platonis* vers. 1. ubi Κινύρα recte editum, vitiose Κύπρια habet uterque cod. ms. In fine *vers.* 2. pro τε, est τοὶ in utroque codice: sed in *Ep.* superne scriptum τε. *Vers.* 3. Suspectus esse debet subiunctivus modus ἔχητον, quem habent editi. Futurum indicativi exspectabas: ferri etiam utcumque posset praesens ἔχετον, quod habet ms. *Ep.* si metro conveniret. Videndum an melius quid lateat sub δαίμον' ἔχειτον vel δαίμονε χεῖτον, quod est in ms. *A.* *Vers.* 4. Pro ἐρίμοις, quod vitiose legebatur in ed. Ven. & Bas. recte ἐρετμοῖς posuit Cas. praeeuntibus msstis. De illo versu consule quae notavit Iacobs ad Anthol. Vol. II. P. III. p. 23. & confer quem is laudavit Aristoph. Eccles. 38.

b Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς Τραγῳδουμένοις. » Ait, καὶ τὸ τῆς » Σφιγγὸς δὲ αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς τραγῳδουμένοις » τοιοῦτον εἶναι φησί. Vir doctus [Dalecamp.] qui vertit, » *Asclepiades libro De iis quorum nomine editae sunt tragoediae*, » existimavit titulum libri ab Asclepiade editi fuisse mas- » culino genere, Τραγῳδούμενοι. Ille vero Τραγῳδούμενα » conscripserat, inquit Plutarchus. [conf. Vossium, lib. I. » De Historic. Graec. c. XVIII. p. 119.] Sic alii libros suos » Θεολογούμενα, vel Γεωγραφούμενα, vel Μυθολογούμενα in- » scripserunt: qui exposuerant Theologiam, Geographiam, » aut fabularem historiam. Quare noli dubitare, *Ascle-* » *piadis* Τραγῳδούμενα poëtarum tragicorum ἐγκύκλια » argumenta, & omnes tragicas heroici temporis histo- » rias esse complexa. Scripserat & *Demaratus* quidam Τρα- » γῳδούμενα, eiusdem procul dubio argumenti. Clemens » Alexand. in Protreptico: Ἐρεχθεὺς τὴν ἑαυτοῦ ἔθυσε θυ- » γατέρα Φερεφάττῃ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγῳδου- » μένων. « Casaubonus.

Ἔστι δίπουν &c. In Euripidis codicibus praeponi solet illud aenigma *Phoenissis*, tragoediae: ad cuius versum 47. vide scholion Graeci interpretis. Analectis suis etiam inseruit Brunck, T. III. pag. 321. num. 15. *Vers.* 1. & 2. τετράπουν & τρίπουν scribitur in nostris codicibus, con-

tra quam postulabat metrum. *Vers.* 2. φύσιν tenet ms. b
A. itemque ms. *Ep.* sed in hoc superne scribitur φυὴν, quod & exhibent Euripidei libri, & unice verum iudicavit VALCKENAER ad Phoeniss. pag. XXIV. *Versu* 3. sic edens Casaubonus, ἑρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθ., docere saltem lectorem in Animadv. debuerat, ductam esse istam scripturam ex Euripideis libris. At vel nescisse videtur ipse, vel non animadvertisse, in nullo Athenaei codice legi verbum κινεῖται, sed ab editore Basileensi ex Euripideis libris tacite adscitam fuisse eam scripturam. Nulla vero caussa fuisse videtur, cur hîc non teneretur scriptura, quam Athenaei libri exhibebant: & poterat ipsum γίνονται teneri, quod dabat Veneta editio: sed in antiquo aenigmate proba etiam erat forma verbi γείνονται, quam exhibet ms. *A.* In eodemque codice (sicut in ed. Ven.) commode dein sic scribitur, καὶ ἀν' αἰθ. Pro γείνονται scribitur γίνηται in Tzetzae Scholiis ad Lycophr. p. 2. col. 2. ed. Port. *Postremo* aenigmatis versu, pro τάχος, quod habent & Athenaei libri & plerique Euripidei, & Tzetzes loco citato, μένος probavit BRUNCKIUS, quod in Euripideis nonnullis codicibus Valckenarius repererat.

AD CAP. LXXXIV.

SIMONIDIS aenigma prius, ex Athenaeo in Appendicem c
Anthologiae recepit H. STEPHANUS pag. 512. & BRUNCK Analect. Tom. I. pag. 146. n. 106. qui *versu* 1. pro πατὴρ τ' ἐρίφου, πατὴρ ἐρίφου ex coniectura correxerunt; quod ipsum nobis codex *Epit.* exhibuit. Iidem recte *vers.* 2. ἠρείσαντο scripserunt; quod nobis uterque dedit codex mstus.

In eiusdem aenigmatis interpretatione, in verbis εἰς ἐπι- d
τόνιον ψαλτήριον nil mutat (quod sciam) codex *A.* Quorum verborum vim quum haud satis perciperem, secutus sum Dalecampii versionem. Doctissimus IACOBS in Animadv. in Anthol. Vol. I. Parte 1. pag. 267. satis habuit sic posuisse: » *alii earundem bestiarum imagines in psalterio fuisse* » *dicebant.* « Verum fuerit fortasse quod est in ms. *Ep.* εἰς τὸ ἐπιτόνιον: sed, quae sequitur vox, in eodem codice intricato nexu scripta est, ex quo nihil sani eruas.

καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα, τὸν διθύραμβον. Carmen dithyrambicum, (si recte percipio) aie-

bant nonnulli, in isto aenigmate designari istis verbis, *bovis occisorem & Bacchi ministrum.* Nempe carmen illud poterat dici *Bacchi minister*, quippe Baccho serviens & eius honorem celebrans. Ad intelligendam alterius adpellationis rationem facit quod adnotavit Iacobs l. c. pag. 236. » Ut tragicis hircus, inquit, citharoedis vitulus, sic *dithy-» rambicis taurus* praemio erat destinatus. « Quod probavit Vir doctus testimoniis Scholiastae Pindari, ad Ol. XIII. 26. pag. 145. & Nonni in Dionys. XIX. pag. 512. 21.

ἐν Ἰουλίδι. » In *Iulide*, oppido insulae Cei. Plin. « Dalecamp. *Ibid.* τὸν οὖν Σιμωνίδη. Sic ms. *A.* τὸν οὖν Σιμωνίδην edd. In ms. *Ep.* terminatio non expressa.

e Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα &c. Etiam *alterum* hoc *Simonidis aenigma* exhibuit H. Stephanus in Anthol. pag. 513. & Brunck T. I. pag. 146. n. 107. *Ibid.* τῷ Πανοπηϊάδῃ - - Ἐπειῷ. *Epeo Panopei filio.* Vide Iliad. ψ'. 665.

f ἐν τῇ Καρθέᾳ. » *Carthea* geographis Graecis est *Carthaea:* » una quatuor urbium Cei sive Ceae insulae. « Casaubonus. — *Ibid.* Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ. » Aquam vehens asi- » nus nominatur *Epeus.* Caussam aperit Athenaeus. In » Securi quoque Simmiae Rhodii, sive Theocriti, legas » de Epeo:

» Οὐκ ἐνάριθμος γεγὼς ἐν προμάχοισι λαῶν,
» ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν καθαρὸν νᾶμ' ἐκόμιζε δυσκλεής. «

Idem. Vide Brunckii Anal. T. I. pag. 210.

a *Stesichori* verba, consentientibus libris, citantur haec: ᾤκτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα. Si duo verba traieceris, metro constiterit ratio:

—— ᾤκτειρε γὰρ ὕδωρ
αὐτὸν ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

Scripturam κούρα cum editis tenet mstus uterque noster. Percommode vero apud Eustathium ad Iliad. ψ'. pag. 1445. l. 48. κούροις legitur: quod ille ab alio Grammatico accepisse videtur.

οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος. Sic recte ms. *Ep.*

AD CAP. LXXXV.

b σημαίνει γὰρ κόχλον. Huc facit quod est apud Hesychium in Κόχλος: Τοῖς θαλαττίοις (κόχλοις) ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρήσεως. *Marinis cochleis utebantur ante inventionem tubarum* vel *buccinarum.*

Τοιοῦτον δ' ἐστὶ καὶ τὸ ῥήματα λέγειν &c. » Adnumeratur griphi generibus, καὶ τὸ ῥήματα λέγειν ἀνθρώπων » ὀνόμασιν ὅμοια. Qua de re dictum est adfatim libro tertio cap. XX. & XXI. [ad III. 99. b.] Exemplis ibi propositis possunt alia adiici: ut, cum ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν » dixit Euphorion, teste Hermogene. « CASAUBONUS. b

Πέντ' ἄνδρες &c. » Olim vulgo notum fuit illud aenigma, quod appellat dipnosophista τὸ περιφερόμενον.

» Πέντ' ἄνδρες δέκα ναυσὶ κατέδραμον εἰς ἕνα χῶρον,
» ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι,
» δίψῃ δ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.

» Nobis hodie obscurum illud est. Interpretum conatus, iudicio meo, plus meretur laudis, quam eorum interpretationes. « CASAUB. — Nempe DALECAMPIUS sic erat interpretatus: » Aenigmatis esse puto hunc sensum. Quinque » classis praefecti, pugnam decem navibus commiserunt. » Praeliatum saxis, quamquam in aequore saxum nullum » possit colligi. Bellatores siti perierunt, ardore pugnandi » aestuantes; & sitibundi, quamvis aqua mentum superaret, » depressis ac demersis navibus. « — Sic ille. Pergit CASAUBONUS: » Incidi nuper in viri magni explicationem » sane acutam, quae est huiusmodi. *Quinque viri* pugiles, » *decem navibus*, manibus: (quia πίτυλος Graecis utrum» que dicitur, *navis*, & *pugnus* ad feriendum protensus) *in» ter se concurrerunt. Pugnabant illi super lapidibus*, strato la» pidibus pavimento, sive lithostroto: *lapis tamen non po» terat attolli. Siti miseri peribant: aqua tamen erat supra » mentum*: sudor nempe. Perplacet haec interpretatio: sive » illa est vera, sive tantum similis vero. Nam, ut dubi» tem, quaedam me impellunt: ut, numerus impar; qui » pugilibus minus videtur convenire. Committuntur enim » singula pyctarum paria. Deinde, πίτυλος pro *navi*, quod » sciam, legitur nusquam, aut rarissime. Frequens ea vox » Tragicis, sed pro *sono qui editur cum secantur maria ton» sis*; interdum pro *remigatione* aut ipsis *remigibus*. Si pro » *navi* accipias, duplex erit metalepsis, ut in nonnullis » etiam apud poëtarum patrem. At, καταδραμεῖν εἰς ἕνα » χῶρον, pro ὁμόσε χωρεῖν, elegantissimum. « —— Positis quinque athletis, *decem naves* de *decem calceis* accipere maluit Gallicus interpres. At quanto praestabat, *non liquet* profiteri! Versum quidem istum,

ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι:

in proverbio olim usurpari solitum esse, intelligitur ex Plutarchi Symposiac. IV. 1. pag. 660. d. Sed quamnam potissimum in sententiam id diceretur explicaturus ERASMUS (in Adagiis pag. 333 sq.) parum promovisse videtur.

AD CAP. LXXXVI.

c Τίνα δὲ κόλασιν &c. Ad quaestionem hic propositam, *de poena quam dabant qui griphum solvere non possent*, respondetur demum infra, cap. 88. sub finem libri. *Ibid.* ὡς καὶ ὁ Κλέαρχος προεῖπεν ἐν τῷ ὅρῳ. Vide pag. 448. b. & confer Animadv. ad pag. 453. e. *Ibid.* κἀν τῷ πρώτῳ -- γράφει οὕτως &c. Mirum videri possit, & parum commodâ ratione factum, quod hic, ubi de *poena* quaerere coepit Athenaeus, rursus latum locum Clearchi adponit, ubi denuo de ipsa Griphorum ratione & de variis illorum generibus agitur. Nempe, quae adhuc disputaverat Athenaeus, ea e Clearchi libro *De Griphis* excerpta erant: nunc, priusquam huic disputationi finem imponeret, operae pretium iudicavit, ista etiam e libro *De Adagiis* eiusdem auctoris verba adiicere: sed cur ea hoc potissimum loco, ubi de *poena* quaerere coeperat, adponeret, haec caussa erat; quod in his ipse etiam Clearchus *poenarum* meminisset, quae victis, praemiorumque, quae victoribus proposita fuissent. Nempe pro eo, quod in alio libro dixerat, qui victus esset cogi olim solitum *mixtam phialam* bibere, (quod quale sit, sub finem libri exponit Athenaeus, & Antiphanis testimonio declarat) nunc hic ait, *suâ aetate morem obtinuisse, ut victus cogeretur m e r u m bibere.* Alterius moris, quem Athenaeus infra Antiphanis testimonio probat, meminit Pollux, VI. 107. alterius Hesychius, in Γρῖφος.

d τὶς τῶν Ἀφροδισιαστικῶν σ υ ν δ υ α σ μ ῶ ν. Sic recte edd. Perperam συνδυασμένων ms. *A.* συνδιασμῶν ms. *Ep.* » Respicit Cyrenae τὴν δωδεκαμήχανον: & σχήματα συνουσιῶν Elephantidis & Philaenidis. « CASAUBONUS. —— De *Philaenide*, quam mox etiam auctor ipse commemorat, conf. V. 220. f. & VIII. 335. c. ubi eadem simul cum Archestrato, sicut hic, nominatur.

ὃν ἥδιον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. » Advertat iure aliquem » locutio haec: ζημίαν δὲ τοῖς ἡττηθεῖσι τάττουσιν ἀκρατον πιεῖν, ὃν ἥδιον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. Cuius vim recte

»expressit Dalecampius: *quod quidem merum bonae valetu-»dinis tuendae studio gratius illis est.* « CASAUBONUS. — Nobis, vere-ne, an falso, docti viderint, sed secus visum erat. Nempe ἥδιον τῆς ὑγιείας accipiendum pro ἥδιον τῆς ὑγιείας κύλικος, vel τοῦ ὑγιείας κρατῆρος, cuius mentio facta cum alibi, tum lib. I. pag, 36. b. (Omitti solere in talibus dictionibus nomen κύλιξ, iam saepius observavimus.) Nempe absurditatem notat Clearchus moris hominum suae aetatis, *poenam* statuentibus victis, *bibere merum; quod* (merum) *libentius illi bibunt, quam poculum sanitatis;* quod poculum scilicet non *merum* vinum continebat, sed *aquâ dilutum.*

κομιδῇ γάρ ἐστι ταῦτά γε τινὸς τοῖς Φιλαινίδος καὶ e Ἀρχεστράτου συγγράμμασιν ἐνῳκηκότος. Editum erat τοῖς τῆς Φιλαινίδος. Articulum, qui nullo modo desiderabatur, delevimus auctoritate utriusque msti. »ἐνοικεῖν συγ-»γράμμασι, eleganter, pro *multum versari in lectione libro-»rum.* Simile apud Senecam, *persedere apud philosophiam,* » Epist. XIX. Paullo aliter, *vestem inhabitare,* Varro apud »Nonium, & Augustinus epistolâ quadam ad Paulinum, »& in Historiâ miscellâ. « CASAUBONUS. — At prorsus eodem modo, *habitare in libris,* & *habitare in unâ arte tractandâ,* Cicero dixit.

ἔτι δὲ περὶ τὰς καλουμένας Γαστρολογίας ἐσπουδακότος. »Separat Clearchus Γαστρολογίας inscriptos libros ab »opere Archestrateo: cum tamen a nonnullis etiam Ar-»chestrati opus Γαστρολογία fuerit nuncupatum, vel Γα-»στρονομία, non solum Ἡδυπάθεια. Sed fuere non dissimi-»lis argumenti ab aliis scripti libri, quorum is titulus ma-»gis proprius: ut Cleostrati Tenedii, cuius Γαστρολογίαν »laudat Noster libro septimo. « CASAUBONUS. — Quinam fuerit titulus, quem *Archestratus* illi carmini inscripserit, quod modo Γαστρονομίαν, modo Γαστρολογίαν, modo Ἡδυπάθειαν, modo Ὀψολογίαν nominat Athenaeus, haud satis liquet: sed probabile est, Γαστρονομίαν fuisse inscriptum, quo titulo plerumque is liber ab Athenaeo citatur. Γαστρολογίας nomine vero Clearchus nunc manifeste tamquam generali quadam adpellatione utitur, quae omnibus huiusmodi scriptis conveniat, quorum argumentum ad *ventris* maxime *curam* spectat. De *Cleostrato Tenedio* vidimus in Animadv. ad VII. 278. b. titulum operis, quod Ἀστρολογίαν inscriptum fuisse perquam probabile

c est, perperam Γαστρολογίαν nominatum fuisse in corruptis Athenaei libris. Vice versa vero, pro γαστρολογίας, quod recte h. l. editi cum *Epit.* habent, ἀστρολογίας perperam scribitur in cod. *A*.

τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην. In ed. Ven. & Bas. sic legebatur: τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι ἀντειπόντος ἑτέρου ποιητοῦ τινος εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην. Tum CASAUBONUS in sua editione, in reliquis nil mutans, pro istis verbis, εἰ τὴν αὐτὴν, ὃν εἰς τὴν αὐτὴν posuit: ac dein in Animadv. sic praecepit: » Scribe τῷ πρώτῳ ἔπος » ἰαμβεῖον εἰπόντι, ἀντειπόντος ἑτέρου, ποιητοῦ τινος ὃ εἰς » τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην: non ὃν εἰς. Sed quia subdit statim, » ἔτι δὲ λέγειν ἕκαστον ἰαμβεῖον: fortean non male indu» xeris vocem ἰαμβεῖον post ἔπος, ut sit sententia Clear» chi haec: Melius facturos literarum amantes, si inter » epulas ita potius se oblectent, ut *cum unus* ἔπος (id est, » *versum Homeri*) *protulerit, alter ex alio poëta alium recitet* » *eiusdem sententiae, tum autem adiiciant singuli e dramaticis* » *poetis similem locum.* « — Quod de *delenda* ibi *voce* ἰαμβεῖον monuit doctus Animadversor, cum ex ipsa Clearchi oratione perquam fit probabile, tum propemodum certum reddi videtur ex illis exemplis, quae sequente capite ab Athenaeo adferuntur; ubi constanter *versibus Homericis* subiiciuntur *iambi* dramaticorum. Tenet tamen eam vocem cum editis vetus codex *A*. mendose quidem ἰαμβῖον scribens, quemadmodum & paulo post. (In *Epit.* deest tota posterior pars disputationis Clearchi, inde a verbis, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς &c.) Sed utique hoc loco ab imperito homine temere insertum id vocabulum videtur. Caeterum in edita scriptura male cohaerebat oratio: nec mirum, nam a priori εἰπόντι ad posterius aberrans sive iunior librarius, sive typotheta in Aldina officina, octo verba praetermiserat, quae nos ex vetusto nostro codice adiecimus. In his occurrens vocabulum κεφάλαιον interpretatus sum *locum communem*: poteras etiam *gnomen*, *sententiam*, *sententiolam* dicere: nam parallela & synonyma hoc loco sunt vocabula, κεφάλαιον, & id quod mox sequitur, γνώμη. Atque eodem modo videtur exponi debuisse idem vocabulum κεφάλαιον in illo Antiphanis iambo, qui legitur apud Nostrum IV. 134. c.

ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ. e

Nempe Socrates Euripidi non tragoediarum argumenta aut primas lineas scripsisse perhibebatur: sed, quod a Socrate adiutus fertur poëta in conscribendis tragoediis, id cum Laërtii Interpretibus (ad II. 18.) intelligi par est de *sententiis* potissimum *moralibus* e Socratis schola acceptis, quas ille tragoediis suis frequentissimas intertexuit. Ut ad Athenaeum nostrum & Clearchum redeamus: quod sequebatur in editis & in msto verbum ἀντειπόντος, id haud dubie corruptum videri debuit: ac verisimillimum erat, ἀντειπεῖν τὸ scriptum olim fuisse: e quo, quum sequantur genitivi ἑτέρου ποιητοῦ τινος, per librarii alicuius incogitantiam vel imperitiam ἀντειπόντος factum. τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τινος, intellige ἔπος. Tum recte additur, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην, id est, *si alter ille poëta eamdem sententiam* simili quodam versu *enunciavit.*

Mox dein, cum in edd. sic legeretur, ὅσον ἂν προταχθῇ ἔμμετρον, intra paucula illa verba, quae absque animadversione reliquit Casaubonus, ter graviter erat erratum. Peropportune noster codex *A.* id, quod a nobis est editum, obtulit, ὅσων ἂν προσταχθῇ συλλαβῶν ἔμμετρον. Ἔμμετρον intelliges *versum quemcumque*, aut maiorem etiam ῥῆσιν poëticam; quocumque modulo (sive hexametrico, sive iambico, sive alio) decurrentem.

ὥστε τὴν παιδιὰν, μὴ ἄσκεπτον οὖσαν, μηνύματα f γίνεσθαι τῆς ἑκάστου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος. In ed. Ven. & Bas. loco istorum omnium haec erant, ὥς γε τὴν παιδείαν οἰκειότητος. Quae deerant, ea supplevit CASAUBONUS e msstis, quorum excerptas lectiones habebat: ὥστε τὴν παιδείαν μὴ ἄσκεπτον &c. Tum monuit in Animadv. »Scribe ὥστε τὴν παιδιὰν, non παιδείαν: quod »etiam *Muretus* observaverat. Exposuimus capite XV. a — Vide supra ad pag. 448. c. Animadv. pag. 520. Nempe MURETUS Variar. Lect. lib. XVIII. cap. 2. (in Grut. Thes. Crit. T. II. p. 1202.) locum istum partim e msstis codicibus, partim ex ingenio, sic corrigi iusserat: ὥστε τὴν παιδιὰν μὴ ἄσκεπτον οὖσαν μηνύματι γίγνεσθαι &c. Et τὴν παιδείαν quidem, ut est in ed. Cas. sic scribitur etiam in ms. *A.* quae ipsa mendosa scriptura omittendis dein pluribus verbis ansam dederat. Omnino vero παιδιὰν scriptum oportuit. Dein μηνύματα, ut ed. Cas. sic rursus noster etiam codex: nec aliud in suis

codicibus reperisse Muretus videtur, sed pro eo, quod mendosum censuisset, μηνύματι ex ingenio scripsisse; scilicet latinam constructionem secutus, qua dicimus *indicio est*. At sic non loquuntur Graeci: si quid corrigendum, oportebat μήνυμα aut μήνυμά τι, ut monuit CORAYUS in *Notis msstis*. At nulla sat gravis caussa subesse nobis visa erat, cur librorum scripturam hîc desereremus.

AD CAP. LXXXVII.

a Καὶ ἃ προβάλλειν δεῖ, τοιαῦτά τινα ἡγοῦμαι εἶναι. Haec, & quae sequuntur, manifeste suo nomine subiungere verbis Clearchi Athenaeus videtur. Sed paulo aliter accepit Epitomator, ita scribens: Βούλεται δὲ ὁ Κλέαρχος ταῦτα λέγων, τοιαῦτά τινα προβάλλειν. Recte vero προβάλλειν uterque ms. cum ed. Ven.

b Ἐν πόλει ὑμετέρῃ. Sic recte mssti nostri, ut apud Homerum. *Mox* dein, Εὐκαταφρόνητος recte iidem codd. Perperam Ἐνευκαταφρ. edd. quod corrigi etiam iussit CASAUB. in Animadv.

c Ad editam olim scripturam κεκραμένη, haec adnotavit idem CASAUBONUS: »Versus qui ait:

»Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκραμένη:

»*Esto fides, quam amicis tuis habebis, mixta*; aliquâ nempe »diffidentiâ; simile praeceptum continet Epicharmeo,

»Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

»Sed aliam sententiam suggerit vetus lectio: ἔστω σοὶ κεκριμένη. *Fidem habe amicis; verum ante probatis.*« — Recte utique κεκριμένη dedit codex noster uterque.

d Αἴας δ' ἐν - - - δέκα νῆας. In isto versu, non modo prima vox est nomen proprium: (de quo hîc non quaerebatur:) sed & ex prima versus syllabâ postremae iunctâ existit nomen Αἴας. Sic in versu sequente, non modo postrema vox est nomen proprium: (hoc non quaerebat griphus:) sed idem nomen exsistit etiam iunctis primâ & postremâ versiculi syllabis. In tertio versu,

e Ἰητὴρ δ' ἀγαθὸς Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων:

ex problematis ratione, continetur nomen Ἴων: quod exserte etiam adiicitur in ms. *A*.

AD CAP. LXXXVIII.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανὴν παραβ. Temere ἐπὶ δὲ ed. Caf. 1. 2. & 3. *Ibid.* τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες. » De » *victi poculo* dictum fupra, cap. XVI. « CASAUBONUS. — Vide ad pag. 448. e. Animadv. p. 525 fq. Adde quae paullo ante ad p. 457. c. notavimus.

Οἴμοι, περιπλοκὰς &c. Quum perfonarum vices in Graecis verfibus nusquam effent fuis notis distinctae, monuit hoc loco CASAUBONUS : » In verfibus *ANTIPHANIS* » ita distinguendae funt *heri* & *fervi* perfonae. Prior loqui- » tur fervus :

» A. Οἴμοι. περιπλοκὰς
» λίαν μ' ἐρωτᾷς. B. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω.
» Τῆς ἁρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξύνοισθά τι
» ταχέως λέγειν χρὴ, πρὶν κρέμασθαι. A. Πότερά μοι &c. «

Primum verfum ita, ut in contextu indicavimus, fupplendum fufpicatus erat VALCKENARIUS ad Phoeniff. p. 181. fuffragante KOPPIERS in Obferv. Philol. pag. 35. Sic περιπλοκὰς λέγεις habes apud Noftrum, IX. 383. a. Iidem viri docti labans initium *verfus fecundi*, cum vulgo nude λίαν ἐρωτᾷς legeretur, infertâ τ' particulâ fulciendum cenfuerant. *Verfu quarto*, non κρέμασθαι, fed κρεμᾶσθαι (a κρεμάω) fcribitur in cod. *A.* ut in editis. Sic κρεμήσονται, XII. 547. b. Ex columna fuspendi vel columnae adligari folitos effe fervos, cum loris caederentur, monuit Pollux III. 79. & ibi Interpp. quod fupplicium nonnumquam *tormenti* loco de fervis capiebatur, quo veritas ex illis exprimeretur. In *Epitoma* de toto hoc capite nonnifi ex poftremis Antiphanis verbis nonnulla, eaque haud fane ex poëtae mente accepta, leguntur.

Verf. 7 *fq.* Cum fic olim ederetur,

δύναται τὸ ῥηθὲν, ἔξω τις δότω
ἱμάντα ταχέως (ταχέος ed. Caf. 1. 2.) οἷον οὐκ ἔγ-
νων ἴσως:

monuit CASAUBONUS : » Ita fcribe :

» Τί γὰρ δύναται τὸ ῥηθέν; A. [B. *voluerat*] Ἔξω
τις δότω
» ἱμάντα ταχέως, οἷον οὐκ ἔγνως ἴσως.

» Interrogatus *fervus* de raptu pueri, refpondet, *eam quae-* » *ftionem effe fibi inftar griphi.* Cum *herus foras aliquem exi-* » *re iuberet qui lorum afferret* ; ioco iram illius illudit *fervus*,

a » *negans eam esse poenam, qua puniendus sit qui griphum non* » *solverit:* nam illud potius fuisse *faciendum, ut muriae porculum afferretur.* « — Nos initio *vers.* 7. praetulimus Τί δὴ δύναται, quod praeivit KOPPIERS l. c. Finis *versus sexti & initium septimi* in ms. *A.* sic scribitur, εἰ ἔξοιδά τιν τί δύναται; ubi prius τι perperam in τιν mutatum; posterius τί vero exserte adest, quod in editis omissum erat. Tum vero ante δύναται probabile omnino erat, δὴ potius quam γὰρ intercidisse. *Versu* 8. probavi cum Koppiersio emendationem Casauboni, ἔγνως, pro vulgato ἔγνων: personarum vero partes ita distinxi, ut ab eodem KOPPIERS factum. Utrumque iam recte olim curaverat DALECAMPIUS, sic in versione ponens: *A. Quale? B. Fortasse id nescis. Vers.* 9. Ἔπειτα τοῦτο ζημιοῖς με; τούτῳ correxit *Koppiers,* & iam olim *Pursanus.* Mihi percommode ferri posse τοῦτο videbatur, idem valens ac
b κατὰ τοῦτο, id est, οὕτως, *sic, hoc modo.* Sed περιφέρειν (*vers.* 10.) non ferendum videbatur; non enim de *circumferendo* inter convivas poculo agitur, sed de *adponendo, offerendo, praebendo* ei qui griphum solvere non potuisset: id autem graece προσφέρειν sonat, aut παραφέρειν, quod ad librorum scripturam proxime accedit. Sic corrigendum monuit etiam *Villebrunius,* ab ADAMO edoctus. Vulgatam quidem scripturam cum ms. *A.* etiam Epitoma tenet; in qua de tota Antiphanis ῥήσει nonnisi haec verba adponuntur, parum convenientia menti poëtae: Ἀντιφάνης δὲ περὶ τῶν μὴ λυόντων τοὺς γρίφους οὕτως φησίν· Ἅλμης χρῆν παραφέρειν ποτήριον· εἶτ' ὀπίσω τὼ χέρε ποιήσαντα δεῖ ἕλκειν ἀπνευστί.

Vers. 11 *sqq.* » Responsum heri ita scribe, & sequentia » sic distingue:

» Οἶσθ' οὖν ὅπως γε δεῖ τουτό σ' ἐκπιεῖν; A. Ἐγώ.
» B. Κομιδῆ γε. πῶς; A. Ἐνέχυρον ἀποφέροντά σοι.
» B. Οὐκ ἀλλ' ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα, δεῖ
» ἕλκειν ἀπνευστί. « — CASAUBONUS.

Ubi statim illud observatum velim, leve quidem; scilicet κομιδῆ γε (*vers.* 12.) cum ἐγὼ (*vers.* 11.) esse construendum, non cum πῶς: quod & recte Dalecampius viderat. Tum vero *versui* 11. qualis in editis legebatur,

Οἶσθ' οὖν ὅπως γε δεῖ σε τοῦτ' ἐκπιεῖν ἐγώ:

non constare metrum adparebat. Nec magis erat legitimus, qualis in ms. *A.* legitur:

Οἶσθ' οὖν ὅπως δεῖ σε τοῦτ' ἐκπιεῖν. ἐγώ. b

Cui incommodo hactenus medicinam Casaubonus in Animadv. adtulit, quod δεῖ τοῦτό σ' ἐκπιεῖν scribi iussit: sed de delenda particula γε, quae importune & contra veteris codicis fidem invecta in editis erat, oblitus erat monere. Denique pro mendoso ἐνέχειρον recte utique, & consentiente nostro codice, monuit doctus Animadversor, ἐνέχυρον scribendum; quod ipsum etiam DALECAMPIUS viderat. Sed de ipsorum illorum verborum sententia, quam (suffragante, ut videtur, Casaubono) his verbis Dalecampius expresserat, *Ut id me facturum quidpiam tibi pignori tradam*, gravis oborta nobis dubitatio erat. Servus enim iam nunc loris caedendus, quo veritas ex eo exprimeretur, quo pacto dicere potuit hero, *se quidpiam pignori ei traditurum?* Et omnino haud satis video, *servus*, qui heri est peculium, quo pacto *pignus* aliquod offerre hero aut dare potuerit. Quare in longe diversam partem accipiendam hoc loco esse dictionem, ἐνέχυρον ἀποφέρω σοὶ, mihi persuasi. Docuit nos ipse noster Athenaeus, lib. VI. p. 266 extr. & sq. servo, qui iniuriâ ab hero caesus fuisset, concessam fuisse *adversus herum* αἰκίας *sive* ὕβρεως γραφήν: id est, *licitum servo fuisse herum iniuriarum reum agere, iniuriarum litem ei intentare;* id quod Graece proprie sonat ὕβρεως *vel* αἰκίας γραφὴν ἀποφέρειν πρὸς τὴν ἀρχὴν κατά τινός: poteratque etiam dici, ἀποφέρειν τινί. Iam qui reus fuit actus, is, ut ex iure Romano, sic & ex Atticorum legibus, *pignus dare* vel *vadimonium sistere* tenebatur, quo fidem faceret, se ad certum diem coram iudice compariturum; quod docet Scholiastes Aristoph. ad Eccles. 563. & Cornelius Nepos in Timoleonte, cap. 5. Igitur, qui alterum reum agebat, is simul a iudice postulabat, ut ille vadimonium sistere cogeretur: quare pro eo, quod dicimus *litem iniuriarum alicui intentare*, poterat etiam dici *ad sistendum vadimonium adigere*, sive, quod Nepos l. c. ait, *vadimonium alicui imponere:* quod Graece proprie hâc formulâ enunciabatur, πρὸς δίκην κατεγγυᾶν τινα, ut est apud Plutarchum in Timoleonte, pag. 253. f. ed. Francof. Sed in eamdem sententiam servulus ille apud Antiphanem dixisse mihi visus erat, ἐνέχυρον ἀποφέροντά σοι.

Quod in fine adiicitur, ἕλκειν ἀπνευστί, facile adparet per iocum ambigue dictum esse. Proprie dicimus ἕλκειν ποτήριον, *haurire poculum*: eodem verbo nunc herus uti-

b tur de sustinendis & quasi exhauriendis flagri ictibus. Quod locum hunc citans Toupius (Emend. in Suid. Part. III. p. 543.) ἀμυστὶ pro ἀπνευστὶ scripsit, id imprudenti docto viro excidit. Perinde quidem utrumque dici potuerat: sed in ἀπνευστὶ consentiunt libri & hîc & pagina praec. extr.

AD CAP. LXXXIX.

Postquam dixit Athenaeus, Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν γρίφων εἰπόντων τῶν δειπνοσοφιστῶν, videtur adiecisse tale quidpiam: *cum in multam noctem protractus esset sermo, discesserunt convivae, pacti invicem, postridie se iterum conventuros, & de variis poculorum generibus disputaturos:* quo spectat quod & initio proximi libri ait, συναχθέντων γὰρ ἡμῶν καθ' ὥραν, & quod hîc subiicit, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς ἑσπέρα καταλαμβάνει &c. *quoniam etiam nos vespera occupat.*

c Concludit dein auctor hunc librum ῥήσει quâdam ex METAGENIS *Philothyte* ductâ, in eamdem prorsus sententiam cum illâ Astydamantis tragici, a qua eiusdem huius libri initium fecerat.

Paulo superius, pag. 573. harum Animadversionum, lin. 6 & seqq. post illa verba, *penultimo versu legitur* φανῶ σοι, loco eorum quae sequuntur, haec reposita velim: *ubi* φανῶ *quidem pro* ἀποφανῶ (*ostendam, dicam*) *accipi poterat; sed quum simplex verbum metro non conveniret, in ipsum* ἀποφανῶ *potius, quam cum Tyrwhitto in* φωνῶ, *mutandum nobis visum erat.*

PRAETERMISSA NONNULLA.

Nescio quo casu accidit, ut, cuius Viri cum summum ingenium tum exquisitissimam doctrinam, sicut debui, maximi semper feci, DAVIDIS RUHNKENII brevem quidem, sed infinitae eruditionis copiis refertum libellum Animadversionum in Timaei Lexicon Platonicum, quum ad edendum Athenaeum accederem, non qua par erat diligentia totum perlustrarim penitiusque excusserim. Quo factum ut nonnulla me praeterierint doctissimi viri observata, quae non modo ad illustrandas has Deipnosophistarum disputationes, sed & ad restituenda corrupta nonnulla loca valebant. De quo quum nuperrime me admonuerit adolescens omni humaniori doctrina politissimus, magnum olim harum literarum non ornamentum modo sed & praesidium futurus, BOISSONADUS, Parisiensis, cuius in Athenaeum nostrum merita iam alias praedicavi: (vide supra, pag. 306. harum Animadv.) quae a nobis ex hoc genere praetermissa intellexi ad superiores Athenaei libros spectantia, ea simul cum aliis Addendis Corrigendisque, quorum spissum fore spicilegium praevideo, idoneo tempore, si vitam viresque Deus concesserit, adnotata edere constitui. At duo nunc maxime statim commemorare volui, Lectoremque rogare, ut quae a nobis errata sunt, corrigere velit. Quorum prius tale est, ut tanti Viri vel ingenium vel doctrinam ne desideraverit quidem, sed videatur vel mediocriter docto & leviter attendenti sponte debuisse occurrere: scilicet lib. X. cap. 6. pag. 14. nostrae edit. (pag. 414. d. ed. Cas.) in Achaei poëtae verbis non ἥβης σφριγῶντας, sed ἥβῃ σφριγῶντας scriptum oportebat: quem errorem Ruhnkenius (locum istum citans ad Tim. pag. 243.) obiter tacitusque correxit, ne mentione quidem factâ vitii nimis manifesti quod vulgatam occupaverat scripturam. Variorum auctorum testimoniis, ibidem a viro doctissimo collectis, quibus verbum σφριγάω de *corpore vegeto, florente & robu-*

sto usurpatur, adiici poterant duo, in quibus prorsus ut apud Achaeum de *athletarum* agitur εὐεξίᾳ. Nempe sic Philo, de Plantat. Noë, p. 236. edit. Francof. 1691. σφριγῶντης, dixit, καὶ ἀθλητικῆς οὕτως εὐεξίας. Et Simplicius, in Comment. in Epicteti Enchir. pag. 435. nostrae editionis, *athletas* ait *esse* σαρκῶν ἐμπεπλησμένους καὶ σφριγῶντας.

Alterum, quod hîc commemorare volui, spectat ad Libri quinti caput 63 extr. pag. 349. nostrae edit. (p. 220 extr. & seq. ed. Cas.) & ad Animadversiones nostras Vol. III. pag. 265. ubi professus eram non occurrisse mihi Platonis locum, e quo ducta essent quae ibi citantur verba. Quod me tunc praeterierat, id discere potueram ex eodem illo paratissimo Platonicarum omnium & dictionum & sententiarum promo condo RUHNKENIO: cuius ex Animadv. in Tim. pag. 253. simul eram intellecturus, recte a Casaubono monitum esse, τερατολόγων τινῶν φύσεων scriptum oportuisse. Platonis locus exstat in Phaedro pag. 285. Opp. T. X. ed. Bipont. quo ex loco (quod idem monuit Ruhnkenius) Pollux quoque illam ipsam dictionem τερατολόγος φύσις excerpsit, lib. VII. sect. 189. & IX. 147.

His adiicere libet felicissimam BOISSONADI nostri emendationem, ad quinti Libri cap. 60. pag. 342. nostrae edit. (pag. 219. a. ed. Cas.) spectantem. Ubi haeseramus nos in illis verbis, quae sic vulgo leguntur, τῶν ἐν Βάκτροις καὶ Μήδων εἰ εἰσί τινες δυνατώτεροι, ibi Boissonadus τῶν ἐν Βάκτροις καμήλων legit: & in plano in salvoque sunt omnia: nec certior ulla aut expeditior esse emendatio potest. *Bactriarum camelorum* passim apud veteres auctores mentionem factam reperimus: & duo omnino genera distingui apud illos solent camelorum, alterum genus Bactriarum vel Bactrianarum, quae bina habent in dorso tubera; alterum Arabiarum, quae singula. Vide inprimis Aristot. Hist. Anim. II. 1. & Plin. VIII. 17, 25.

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 06303 7744